

Giới thiệu Cưa Đồ Thượng Thần Băng Lãnh

Editor: Nhi Nhi

"Đây là tư thế kabe-don mà nàng đã nhắc đến"

"Sau đó yêu thương lẫn nhau rồi bậc bậc?"

"Sau đó là không thể xuống giường nổi?"

Vốn nghĩ rằng phải quý trọng sinh mệnh, rời xa thượng thần lại không ngờ đến bị thượng thần tóm gọn, cường thế hạ gục.

Trốn mấy lần luân hồi, lần nào cũng bị cưa đồ. Cái quỷ gì vậy? Ai nói đây là thượng thần lạnh hơn cả núi băng đâu???

Bạn đang đọc truyện *Cưa Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ăn sạch sành sanh (1)

Đau, toàn thân Giản Chi Hề đều rất đau.

Trong trí nhớ, Giản Chi Hề bị một chiếc Maserati do lái xe say rượu đụng phải, sau đó bay theo đường cong parabol tiếp đất.

Thân thể mềm mại va chạm nhiệt tình với mặt đất cứng rắn, không có xệt ra tia lửa tình nào mà trực tiếp chảy ra máu tươi đỏ thẫm, tản ra đầy đất.

Toàn thân trên dưới của Giản Chi Hề đều rất đau, đặc biệt là cái mông với cổ tay, mông đau như bị kim đâm, mà cổ tay đau như bị người ta bẻ gãy.

O! Sai sai rồi!

Lúc cô bị đụng ngã xuống đất là sắp mất luôn, sao mông lại đau được?

Chỗ cô bị đụng là phần eo, cổ tay sao lại bị bẻ được?

Đụng thành như vậy, không phải ngủm cmnr sao? Làm sao suy nghĩ còn rõ ràng như vậy? Đau tới mất hồn như vậy?

Tìm Giản Chi Hề bỗng nhiên đập mạnh, xoay một cái mở mắt ra.

Đập vào mắt là một huyết động do nhiều khối thủy tinh tím tạo thành, trong suốt óng ánh, tản ra hào quang màu tím nhạt, chiếu sáng cả huyết động sâu kín.

Mà mông Giản Chi Hề đập vào mặt đất thủy tinh, đau tê tái.

Cô kinh ngạc nhìn y phục trên người mình, là một tầng sa mỏng màu trắng.

Ngó ngó lại mình một chút, tóc dài đến eo, da trắng nõn, hai chân thon dài tinh tế, còn có một bàn tay trắng bị gãy.

Giản Chi Hề đột nhiên sững sốt, đây là xuyên không?

Cô đây là...

Giản Chi Hề còn chưa kịp lạc trôi, trước mắt cô liền xuất hiện một bộ cảm phục thêu rồng màu trắng, một đôi giày thêu mây tinh xảo.

Cô vừa muốn ngẩng đầu nhìn về phía người đứng trước mặt, còn chưa kịp thấy rõ, cả người đã bị ném lên.

Giản Chi Hề bị một phen trời đất quay cuồng, sau đó rơi trên giường băng tỏa ra hàn khí.

Giường băng dày đặc hàn khí, lạnh thấu xương, vừa chạm vào giường băng, Giản Chi Hề như một con tôm sống mãnh liệt bung lên.

Nhưng mà cô bung lên còn chưa thành công đã bị đè xuống.

Đè cô chính là chủ nhân của bộ cảm phục thêu rồng màu trắng, giày thêu mây tinh xảo kia.

Giản Chi Hề ngẩng đầu một cái liền thấy gương mặt nam nhân kia gần trong gang tấc, trái tim cô không khỏi đập mạnh lên.

Da thịt tinh tế như sứ, mày kiếm không đậm không nhạt, mũi cao thẳng như dãy núi, môi mỏng khẽ nhấp, mái tóc dài như hắc ngọc tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, như nước đổ xuống.

Phảng phất như thượng thần ở băng sơn, ngũ quan đường nét rõ ràng mạnh mẽ, mang theo một tia cao lãnh xa cách ngàn dặm với người khác, như là chạm đến hàn băng không bao giờ tan.

Dáng dấp nam nhân này thật sự quá bỏ mắt!

Giản Chi Hề nuốt vài ngụm nước miếng, mỹ nam cực phẩm kia!

Nhưng còn không đợi cô thưởng thức cẩn thận, nhiệt độ nóng rực từ trên người nam nhân liền truyền tới từ chỗ da thịt tiếp xúc.

Giản Chi Hề bỗng nhiên co rụt lại lui về phía sau, nóng với!

Nóng tới mức có thể dùng làm vỉ nướng sắt!

Giản Chi Hề lại ngẩng đầu một cái, liền thấy trên trán nam nhân bỗng nhiên xuất hiện một cái ấn ký đỏ như máu, như một ngọn lửa, cùng với hai tròng mắt của hắn, đỏ tới mức dọa người.

Giản Chi Hề lại nuốt vài ngụm nước miếng, sẽ không gặp phải đại ma đầu chứ?

Giản Chi Hề vô thức tránh né, mà nam nhân lại không nghiêng không lệch đè trên người cô, khiến cô không thể động đậy.

Định mệnh, phía sau là giường băng lạnh tới xương, phía trước nam nhân nóng bỏng, nóng lạnh cùng tra tấn, thật là phê!

Nhưng vào lúc này, cổ tay bị nam nhân ấn xuống, đau đớn mãnh liệt trên cổ tay truyền đến, Giản Chi Hề kêu thảm một tiếng.

“Anh buông ra, anh muốn làm cái gì?”

Coi như vừa mới xuyên không tới, ngu ngu một hồi, hiện tại cô cũng biết tình huống của mình rất không ổn.

Câu hỏi của Giản Chi Hề không đợi được nam nhân trả lời, mà “xoẹt” một cái, là tiếng y phục bị xé mở.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ăn sạch sành sanh (2)

Lần này Giản Chi Hề hoàn toàn sợ rồi, cô liều mạng giả vờ, nhưng không có một chút tác dụng, nam nhân trên người khí lực lớn hơn cô nhiều lắm.

“Nè, đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Nam nhân vẫn không nói chuyện, đôi mắt phảng phất như bị máu đỏ che lại, hoàn toàn không để ý tới bất kỳ cử động nào của Giản Chi Hề.

Lúc này, nam nhân cúi đầu, cắn một cái trên cổ của cô, một dòng máu đỏ thẩm chảy ra.

Hương vị này làm cho nam nhân càng thêm hưng phấn không thôi, hắn từng ngậm từng ngậm mút vào máu tươi thơm ngọt ngon miệng, con người màu đỏ càng thêm sâu...

Giản Chi Hề sợ hãi không thôi thở phì phò, cô mới vừa bị đụng chết, chẳng lẽ hiện tại lại bị hút khô?

Quá sợ hãi, đầu Giản Chi Hề nhất thời hỗn loạn, cũng không biết làm sao, liền cắn một cái trên cổ nam nhân.

Hắn hút cô, cô đem hắn hút về, máu huyết tuần hoàn, cô cũng không cần làm xác khô.

Đại não hỗn loạn của Giản Chi Hề lại cho ra được cái logic thần thánh như thế.

Nhưng mà, sau khi nuốt một ngụm máu người vào yết hầu, Giản Chi Hề bị sặc, cô không phải ma cà rồng, cái vị máu tanh này cô không thích nha, quả thực khó có thể nuốt xuống.

Có lẽ là bị cắn một cái, nam nhân bị đau, hắn mãnh liệt ngẩng đầu lên, đem cái đầu của Giản Chi Hề ấn xuống giường băng, triệt để rời khỏi cổ hắn.

Đầu Giản Chi Hề bị đập một cái, đập đến thất điên bát đảo, đau đớn không thôi, cộng thêm mất máu quá nhiều, đầu đau như bị kim châm.

Nháy mắt sau đó, nam nhân lại cúi người xuống, đối diện với vết thương trên cổ Giản Chi Hề, nhưng lúc này cũng không phải cắn, mà là hôn.

Đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào vết thương, khiến Giản Chi Hề có chút đau đớn.

Hơi thở nam nhân quanh quẩn tại chóp mũi của cô, khiến cô khủng hoảng không thôi.

Đời trước đến chết vẫn còn là “trò nhỏ”, đời này lại là hình ảnh hạn chế người xem như vậy?

Cô vừa nghĩ liền sợ, vừa sợ liền giãy dụa.

Nhưng không nghĩ tới, nháy mắt tiếp theo cô đối diện với đôi mắt của nam nhân kia, đồ tươi không gì sánh được, trong hai tròng mắt không có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có điên cuồng cướp đoạt.

Ngay sau đó, thân thể đau xót, nam nhân điên cuồng công thành đoạt đất, cô thống khổ từng tắc thất thủ.

Thời gian không biết qua bao lâu, hai mắt Giản Chi Hề đỏ bừng, toàn thân đau nhức, đặc biệt là cổ tay, đau thấu tim.

Nam nhân bên người đã ngủ mất, cô bò dậy từ giường băng, vô cùng suy yếu.

Làm sao bây giờ?

Giản Chi Hề rất muốn giết hắn, nhưng trong cái huyết động thủy tinh này, không có bất kỳ hưng khí nào.

Bóp chết? Cổ tay cô bị gãy.

Cho ngạt chết? Lỡ như tỉnh lại thì làm sao bây giờ?

Giản Chi Hề sợ người nam nhân này, đặc biệt là hai tròng mắt đồ tươi kia.

Thống khổ như vậy, làm sao cô cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

Xoắn não một hồi, Giản Chi Hề nổi lòng ác độc, duỗi tay gạt lông gần nơi nào đó của hắn, kéo tới da sưng đỏ, Giản Chi Hề mới cảm thấy phát ra được chút ác khí.

Ngay sau đó, Giản Chi Hề ngón tay nhoáng lên, một cái bút lông bỗng nhiên xuất hiện ở trên tay cô.

Cô không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cầm bút lông lên viết xuống ngay tại nơi nào đó của nam nhân sáu chữ to: Ông từng du lịch qua đây.

Nam nhân này tỉnh lại nhất định phải tức chết, về sau mỗi lần giải quyết, lúc tắm rửa cũng có thể thấy nổi sùi nhục của chính mình.

Một lần nhìn tức một lần, giống như một cái lạc ấn, trừ không xong, để lại không được, cho mù mắt luôn.

Trừ phi CẮT, đương nhiên, cắt tốt nhất!

Làm xong những chuyện này, trong lòng Giản Chi Hề mới thoải mái một chút, thừa dịp nam nhân còn chưa tỉnh, cô nhật y phục của hắn lên, khoác lên trên người mình, vội vội vàng vàng thoát khỏi cái huyết động thủy tinh ác mộng này.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Kịch bản cầu huyết (1)

Giản Chi Hề ra khỏi huyết động, nhìn thấy ánh sáng lóe mắt ngoài huyết động.

Bỗng nhiên, Giản Chi Hề đột ngột ngồi dậy, mở hai mắt ra, bắt đầu thở dốc không ngừng.

Nàng lau sạch một tầng mồ hôi trên trán, cố gắng bình ổn hô hấp của bản thân, để cho mình bình tĩnh trở lại.

Lại là con ác mộng này, nàng đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy.

Cảnh trong mơ rõ ràng lại chân thực, nhưng nàng lại quên mất người kia đáng đáp ra sao, đáng vẽ đó trong đầu nàng thật quá mơ hồ.

Về lâu về dài, Giản Chi Hề dần dần không phân biệt rõ là thực hay hư ảo, là ký ức hay chỉ là giấc mơ.

Không nghĩ ra được, thì thôi không suy nghĩ thêm nữa, dù sao nàng cũng không có khả năng gặp lại cái tên đại ma đầu kia.

Giản Chi Hề vươn đầu ngón tay ra đếm đếm một chút, sắp một nghìn năm, nàng xuyên đến nơi đây đã gần nghìn năm.

Thời gian trôi qua như nước chảy, bình đạm mà không mất đi niềm vui.

Xoay người xuống giường, Giản Chi Hề mặc quần áo tử tế, rửa mặt sạch sẽ.

Sau đó, nàng vui vẻ thoải mái đi tới hậu viện tưới nước cho mấy cây hoa nhỏ của mình.

Giọt nước lăn từ lá cây theo một đường nhỏ đến rễ, thấm vào trong bùn đất, cây hoa nhỏ tản ra sức sống bùng bùng.

Thời gian ở thiên đình rất nhạt nhẽo, chỉ có lúc chăm sóc những cây cỏ hoa lá của mình, nàng mới tìm được một chút niềm vui.

Kiếp trước nàng là một cô nhi, lớn lên tại viện mồ côi.

Cha mẹ chỉ để lại cho nàng một cái tên __Giản Chi Hề.

Phiên dịch thành nghĩa đen chính là Đủ rồi nha!

Giản Chi Hề cảm thấy, tên này có thể biểu đạt ra cảm tình chân thật của cha mẹ nàng.

Không có cha mẹ để dựa vào, mọi việc đều dựa vào chính mình, liều mạng lại nỗ lực làm việc, là bác sĩ superstar trong bệnh viện.

Đêm nàng bị đụng chết là lúc nàng vừa mới kết thúc trực ban, đi một mình về nhà.

Bạn bè của nàng không nhiều, thường ngày cũng chỉ ưa thích hoa cỏ, tự chế thuốc cho mình.

Cho nên, chỉ khi nàng đang chăm sóc hoa cỏ của mình mới có thể cảm giác được, chính mình vẫn là chính mình, mà không phải Tư Mệnh.

Lúc tưới nước, Giản Chi Hề phát hiện vài nhánh hoa cỏ trong viện dường như mơ hồ có linh tính.

Nhiều hơn một khoảng thời gian nữa, bọn chúng có thể sinh ra linh trí.

Việc này khiến Giản Chi Hề nhảy nhót không thôi, có một loại cảm giác vui mừng khi con cái nhà ta cuối cùng cũng trưởng thành.

Cáo biệt con cái của mình, nàng liền đi vào thư phòng.

Tư Mệnh, tư thiên hạ chi mệnh cách.

Thân là Tư Mệnh, công việc của Giản Chi Hề mỗi ngày phải làm chính là viết mệnh cách* cho người trong thiên hạ.

* số mệnh

Đối với nàng chuyện viết mệnh cách này cũng không khó, kiếp trước chưa làm nhà văn, nhưng tiểu thuyết đọc qua đếm không xuể, chuyện xưa chuyện xưa trong đầu nhiều hơn bất cứ ai.

Bàn tay trắng trẻo của Giản Chi Hề phát lên, một cây bút liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

Cây bút này, là vào ngày nàng kế nhiệm chức Tư Mệnh tiếp nhận từ trong tay lễ quan _Mệnh Cách chi bút.

Nó ghi mãi không hết mực, mà chữ nó viết ra, ai cũng xóa không được, tới Thiên Đế cũng bó chiếu.

Nhìn Mệnh Cách chi bút trong tay mình, Giản Chi Hề lại nghĩ tới cái giấc mơ khủng bố kia.

Lúc đó còn méo có cảm giác gì, trong lòng chỉ có cảm giác trả thù vui sướng, bây giờ nhớ lại thời điểm đó, nàng liền cảm giác lông tơ dựng đứng cả lên.

Nếu cây bút này thật sự viết qua một hàng chữ trên “voi con” của nam nhân kia, mà mỗi ngày nàng đều cầm nó, nghĩ tới liền thấy... Gớm quá mợ ời.

Nhưng Mệnh Cách chi bút không thể ném cũng không thể đổi, cho nên bình thường nàng đều tự nói với mình, đây chẳng qua chỉ là mơ.

Nàng sao có thể dùng Mệnh Cách chi bút linh tính như vậy.

Mặc dù vậy mỗi lần Giản Chi Hề cầm Mệnh Cách chi bút, trong lòng đều có chút chướng ngại tâm lý =.=

Nhưng cũng may lòng nàng rộng lớn, trong chốc lát liền quên cái chương ngại nhỏ xíu này.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Kịch bản cầu huyết (2)

Nàng mở Quyển Mệnh Cách, lật vài tờ, nổi lên một chút cảm xúc, đang muốn đặt bút.

“Tur Mệnh, Tur Mệnh “

Một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa truyền đến, Giản Chi Hề ngẩng đầu đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của Vọng Thư Thần Nữ trước mắt, vẫy tay.

“Vọng Thư ngươi đến rồi à, mau ngồi đi “

Vọng Thư Thần Nữ mặc một bộ váy dài màu lam, trên váy còn quần từng vòng nguyệt hoa, cực kì xinh đẹp.

Vọng Thư Thần Nữ đi tới bên cạnh Giản Chi Hề, tự mình tìm ghế ngồi xuống.

“Ai? Hôm nay ngươi viết tới mệnh cách của ai?”

Vọng Thư chống cằm nhìn về phía quyển mệnh cách của Giản Chi Hề.

“Hoả Tinh “

“Há há, chính là cái tên Hòa Đức chân quân ở phía nam!”

“Đúng rồi, lúc này đến phiên hần lịch kiếp, hần đã uống Mạnh bà thang, vào Lục Đạo Luân Hồi, lập tức phải đầu thai, ta phải viết nhanh lên.”

“Ngươi dự định viết như thế nào vậy?”

“Ta nhớ hần hiếu chiến, làm người còn hẹp hòi nữa. Chẳng phải đẹp chút xíu, bên người luôn có mấy tiên nữ không có mắt vây quanh sao.”

Giản Chi Hề khinh thường bĩu môi, thứ thiên đình không bao giờ thiếu chính là mỹ nam, chả có gì đặc biệt.

“Ngươi nói vậy ta mới nhớ ra, lần trước ở trước mặt mấy tiên nữ hần còn làm trò nói ngươi lấy công báo thù riêng, nhiễu loạn mệnh cách, hồ đồ viết loạn lên nữa!”

Vọng Thư Thần Nữ nhún mày, cùng chung mối thù với Giản Chi Hề.

“Aiiii, nếu hần nói như vậy, có phải là ta nên tác thành cho hần, dứt khoát chứng thực tội danh này của hần?”

Giản Chi Hề xoay xoay bút trong tay, trên mặt cười âm hiểm một cái.

“Bây giờ nên viết như thế nào? Báo thù? Mất trí nhớ? Tình nhân biến thành huynh muội? Hay cứ là thân mang bệnh nan y? Ra đường bị đụng? Ế hết quãng đời còn lại?”

Vọng Thư có chút hăng hái thảo luận cùng Giản Chi Hề.

Ngón tay Giản Chi Hề gõ gõ mặt bàn, nàng nói: “Ta nghe nói cái tên Hoả Tinh này, sợ nước nhất, ngươi nói để cho đời này của hần ngâm ở trong nước cả đời, chờ lúc hần trở lại thiên đình, có thể điên lên hay không?”

“Có! Nhất định có!” Vọng Thư hưng phấn nói.

“Cho nên, hần sinh ra ở Làng chài cạnh bờ biển, trong thôn đời đời kiếp kiếp đều lấy nghề đánh cá mà sống.”

Giản Chi Hề vừa nói, vừa viết lên quyển mệnh cách.

“Chỉ tiếc, Hoả Tinh trời sinh sợ nước, khi còn bé bắt lượn bị cha mẹ huấn luyện bao nhiêu lần, cũng không dám xuống nước bắt cá.”

“Về sau, về sau an bài cho hần làm anh hùng cứu mỹ nhân, cứu Quan gia tiểu thư tự sát!” Vọng Thư hưng phấn nói.

“Vị sao?” Giản Chi Hề đột nhiên ngẩng đầu.

“Để cho hần chung tình với Quan tiểu thư bị mất trí nhớ, như vậy hai người mới có thể bên nhau, như vậy đến lúc vị hôn phu của Quan tiểu thư tìm tới cửa, mới có thể khai triển một trận đại chiến xâu xé nhau!”

Vọng Thư càng nói càng hưng phấn.

Giản Chi Hề trên trán chảy xuống ba vạch đen.

Vọng Thư đã bị một nùi kịch bản cầu huyết như mất trí nhớ, bệnh nan y, tiểu tam, oán ghen các loại bla bla bla triệt để tẩy não.

Nhìn xem nàng đã tạo cái nghiệt gì, khiến một thần nữ thuần khiết vô hại biến thành dạng này.

Giản Chi Hề thở dài một hơi, đặt bút trên quyền mệnh cách.

“À! Sau khi tranh cãi, Quan tiểu thư đột nhiên nhớ lại mọi chuyện trước đây, nàng tức giận với Hoả Tinh, trách hần vọng tưởng ăn thịt thiên nga, sau đó rời đi cùng vị hôn phu, để lại Hoả Tinh một mình thất hồn lạc phách...”

Vọng Thư đem những gì Giản Chi Hề viết đọc ra, sau khi đọc xong hồng mũi, nước nở hai tiếng.

“Tư Mệnh, ngược, quá ngược. Đoạn tình cảm này khắc cốt ghi tâm như vậy, bách chuyển thiên hồi, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.”

“Đây thì tính là gì, dạy người một phong cách ngược mới, đồ vô.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kịch bản cầu huyết (3)

Kết quả là, Giản Chi Hề vung bút viết trên quyền mệnh cách: Mấy tháng về sau, gia đạo sa sút Quan gia tiểu thư bị vị hôn phu vứt bỏ, mang theo bào thai trong bụng trở về tìm Hoả Tinh.

“Á!” Vọng Thư kinh hô một tiếng, nàng nói: “Quan gia tiểu thư nghèo túng trở về tìm hần, hần đại khái sẽ chặn ngoài cửa đi?”

“Không đúng không đúng, hần phải đứng trước cửa chế ngạo nàng, châm chọc nàng, chửi rủa nàng.”

“Còn nữa, một màn này còn khiến thôn dân tới vây xem, từ nay về sau Hoả Tinh bị lăng nhục ở trong thôn! Từ nay về sau hần bị một cái ác danh lãnh huyết vô tình, tuyệt tình tuyệt nghĩa cấm xuống, không có ai nguyện ý gả cho hần, sống cô độc cả quãng đời còn lại!”

Vọng Thư lúc ôm ngực, lúc vỗ tay, lảm bả lảm bảm, đắm chìm trong đó, cảm thấy hết sức hài lòng đối với kịch bản ngược của mình.

“Đúng, cứ viết như vậy!”

Vọng Thư vỗ bàn một cái, dọa Giản Chi Hề giật mình.

Giản Chi Hề vỗ vỗ ngực hoàn hồn, nàng nói: “Người muốn chết hả, hoa chân múa tay vui sướng, có hay không thực nữ một chút, người là Vọng Thư thật sao!”

Vọng Thư le lưỡi, vẻ mặt nghịch ngợm.

Giản Chi Hề thấy vậy, chấp bút tiếp tục viết trên quyền mệnh.

“Các kịch bản này của người còn chưa đủ cầu huyết, cần phải viết thế này.”

Đôi mắt đẹp của Vọng Thư nhìn chăm chăm bản mệnh cách của Giản Chi Hề, đọc lên.

“Hoả Tinh chứng kiến người yêu cũ hôm nay nghèo túng, không đành lòng, lần nữa giữ nàng lại, dốc lòng chăm sóc nàng. Nhưng Quan gia tiểu thư trong lòng vẫn còn nhớ tới vị hôn phu, đau khổ sống qua ngày. Cho đến lúc nàng sắp sinh, khó sinh mà chết, trước khi chết dặn Hoả Tinh chăm sóc tốt cho đứa bé.”

Vọng Thư hít hít mũi, nàng nói: “Ngược, quá ngược. Hoả Tinh mong mà không được trái tim của Quan tiểu thư, Quan gia tiểu thư lại mong mà không được trái tim của vị hôn phu, vị hôn phu không quý trọng Quan tiểu thư, Quan tiểu thư không quý trọng Hoả Tinh. Thật sự là vĩnh viễn không chiếm được, miễn cưỡng đều không sợ hãi.”

Giản Chi Hề rút rút khoe miệng, cái từ này... Vọng Thư rất biết vừa học vừa hành, bắt quả sao nghe kỳ cục vậy.

Vọng Thư bên cạnh đã ê mũi, vẫn kiên trì đọc tiếp.

“Sau khi đứa bé lớn lên, các thôn dân phát hiện đứa bé này căn bản không giống hần, chỉ chỉ trò trò hần. Hơn nữa tính cách của thằng bé rất phản nghịch, hai người thường xuyên khắc khẩu, thậm chí đánh nhau. Khi còn bé thằng bé đánh không lại Hoả Tinh, sau khi lớn lên Hoả Tinh đánh không lại thằng bé, nhà cửa không yên.”

“Hoả Tinh cảm hận thằng bé, hận nó không phải do mình sinh ra, hận nó vừa sinh ra liền hại chết Quan tiểu thư, nhưng bất đắc dĩ lúc Quan gia tiểu thư lâm chung đã nhờ vả, mặc dù hần cảm hận, nhìn thấy đã ghét, cũng chỉ có thể nuôi. Hoả Tinh một mình mang theo đứa bé, suốt đời không thể tái giá, sống chật vật qua ngày, cuối cùng buồn bực sâu não mà chết.”

“A, trời ạ, quá ngược tâm, quá khiến người ta roi lệ, trái tim nhỏ của ta chịu không nổi.” Vọng Thư vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình.

Giản Chi Hề nhìn quyển mệnh cách đã viết xong số mệnh, vừa lòng thối thối, thối khô mực.

Giản Chi Hề buông quyển mệnh cách xuống, còn chưa lên tiếng, đã nghe một đạo thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền tới trước án thư.

“Hai người thật quá đáng! Mệnh cách viết như thế, đừng nói Hoả Tinh, đôi khác người cũng chịu không nổi.”

Giản Chi Hề cùng Vọng Thư ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử mặc một bộ hồng y hiện ngang, dáng người mạnh mẽ, mặt mũi đẹp đẽ, thanh tú sạch sẽ.

Người tới chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, am hiểu quân sự thao lược, nữ chiến thần pháp lực thần thông.

Giản Chi Hề mặt không đổi sắc nói: “Hỏa Đức Tinh Quân Hoả Tinh lần này lịch kiếp là cái khổ thứ bảy trong Oán Tăng Hội. Không bằng lòng nhau, hận nhau muốn rời xa mà cứ phải gặp nhau, gọi là Oán Tăng Hội khổ. Đứa bé kia mới chính là kiếp số của Hỏa Tinh.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Kế hoạch theo đuổi nam thần (1)

Cửu Thiên Huyền Nữ nhú nhú mày, bị Giản Chi Hề quang minh chính đại lấy công báo tư thù làm nghẹn họng không nói được câu nào nữa.

Quả thực mỗi một lần luân hồi đều ứng với một kiếp số, nhưng ngược từ đầu đến đuôi đến đuôi như vậy thì chính là cố ý.

Phải biết, mỗi một lần luân hồi lịch kiếp, mọi việc trải qua ở nhân gian sau khi trở về sẽ phục hồi trong trí nhớ, quên không được, ném không xong.

Cửu Thiên Huyền Nữ bất đắc dĩ, Vọng Thư lại phì cười một tiếng.

“Thà xông Diêm Vương điện, chớ chọc Tư Mệnh Quân, lời này không phải là không có đạo lý.” Vọng Thư cười lớn.

Giản Chi Hề giật giật khoe miệng.

“Chớ có nói hươu nói vượn, hủy hoại thanh danh hiền lương thực đức của ta.”

“Người làm gì còn danh tiếng để cho ta hủy hả?” Vọng Thư cười to nói: “Lần này mặc dù người lấy công trả tư thù, nhưng ngược đến thật sáng khoái, tên Hoả Tinh kia sau này có gặp người, chắc phải đi đường vòng quá.”

“Đi đêm lắm có ngày gặp ma. Tư Mệnh, nhân quả tuần hoàn, người cẩn thận thua trong tay người ta.” Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêm trang.

“Phi phi phi, đừng nguyên rủa ta. Hơn nữa, ta làm gì có cơ hội thua trong tay Hoả Tinh?” Giản Chi Hề bĩu môi chẳng thèm để ý.

“Người cho rằng người chỉ đắc tội mỗi mình Hoả Tinh?” Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi lại.

Giản Chi Hề sững sờ, khuôn mặt nhỏ thấp xuống, có chút xám xịt, có chút chột dạ, một ngàn năm qua, nàng viết mệnh cách đã đắc tội ai cũng không rõ.

“Ta mới không có việc gì.”

Giản Chi Hề lúc ấy chỉ chột dạ, vì đối với mấy loại chuyện nhân quả tuần hoàn, báo ứng gì đấy thì không tin tưởng lắm.

Nàng làm chức Tư Mệnh không ra khỏi cửa nửa bước, có thể có cơ hội gì thua trong tay người khác?

Nhưng nàng ngần lẩn không nghĩ tới, chuyện này lại để cho lời của Cửu Thiên Huyền Nữ ứng nghiệm như sấm.

“Hy vọng được như người muốn.” Cửu Thiên Huyền Nữ liếc mắt qua án thư của Tư Mệnh, nàng ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Vọng Thư, có phải người đang giấu thứ gì không?”

“A! Nhìn đầu óc ta này, ta quên mất!”

Bàn tay ngọc ngà của Vọng Thư phất lên, một vùng ánh trắng hiện lên, một tấm thiệp vàng liền xuất hiện ở trên bàn tay nàng.

“Ừ, hôm nay ta mang thiệp mời cho người.”

Giản Chi Hề nhận thiệp mời, quay đầu nhìn Vọng Thư liếc mắt một cái, chỉ thấy Vọng Thư đang bình tĩnh bỗng khuôn mặt có một tầng phiếm hồng, đồng thời đôi mắt sáng choang, tràn đầy vẻ hưng phấn.

“Mau xem mau xem, tin tức lớn ở thiên đình! Oa oa, thực sự là vừa nghĩ tới tìm ta liền đập bùm bùm, muốn dùng cũng không được.” Vọng Thư vẻ mặt hưng phấn thúc giục nói.

Giản Chi Hề mở thiệp mời ra, liếc nhanh một cái, sau đó nhanh chóng khép lại.

“Thương Lăng Chiến Thần!” Giản Chi Hề kinh hô.

“Đúng đúng đúng, chính là người đẹp đến phát rồ, lạnh lùng đến long trời lở đất, thịnh hành trong hàng ngàn hàng vạn tiên nữ, khiến người ta hồn điên mộng loạn_Thương Lăng thượng thần!” Vọng Thư hưng phấn không thôi.

Cửu Thiên Huyền Nữ đối mặt với hai kẻ này, mặt đen như than.

Nàng chống hai tay trên án thư của Tư Mệnh, dùng sức vỗ một cái, dọa hai người kia nhảy dựng.

“Ta sửa lại một chút, Thương Lăng thượng thần là một vị thần tinh thông pháp thuật, kiêu dũng thiện chiến, bày mưu lập kế, chiến công hiển hách. Tên của ngài đủ để cho yêu ma nghe được là sợ mất mật, đây mới là trọng điểm.”

Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêm trang, ít khi đùa giỡn, cực kỳ nghiêm túc nói.

Vọng Thư bị cái điệu bộ này của nàng ấy hù đến ngu người một chút, liền nhanh nhẹn gật đầu.

“Đúng đúng đúng đúng, Thương Lăng thượng thần rất lợi hại, là Thần thủ hộ của tiên giới chúng ta.” Vọng Thư nói xong, lại bày ra vẻ mặt mê trai.

Cửu Thiên Huyền Nữ bại trận tại chỗ, đang muốn tiếp tục thông não cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Kế hoạch theo đuổi nam thần (2)

Giản Chi Hề thấy tình huống không ổn, vội đứng ra ngăn cản.

“Chúng ta cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng, cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng.”

Giản Chi Hề thấy hai người đều yên tĩnh mới thở phào một cái, sờ sờ thiệp mời trên tay, lộ ra một nụ cười rục rờ.

Thương Lăng thượng thần trấn thủ U Hư Giới mấy nghìn năm, ngăn toàn bộ lũ Yêu giới như hổ rình mồi, tham lam vô độ ở bên ngoài U Hư Giới.

Uy danh của Thương Lăng thượng thần, đừng nói toàn bộ tiên giới, kể cả yêu giới cũng không kẻ nào không biết, không người nào không hay.

Giản Chi Hề tất nhiên cũng từng nghe qua về vị Thương Lăng thượng thần này.

Đối với loại nhân vật anh hùng hào quang vạn trượng này, nàng ôm thái độ mười phần sùng kính.

Không có ngài ấy, rất có thể Tiên giới và Yêu giới sẽ lâm vào chiến tranh, nàng cũng không có ngàn năm an bình gần đây.

Thương Lăng thượng thần khó có dịp từ U Hư Giới về tiên giới, Thiên Đế vì khao thưởng ngài, tổ chức tiệc đón tiếp, mời tiên nhân có danh vọng địa vị trong tiên giới tới dự tiệc.

Nghe nói yến hội quy mô rất lớn, mười phần long trọng, biểu thị rõ ràng địa vị của Thương Lăng thượng thần ở tiên giới, cũng biểu hiện sự nể trọng của Thiên Đế đối với ngài.

Giản Chi Hề lúc này nhận được thiệp mời chính là thiệp mời dự phong yến.

Đương nhiên, nàng thuộc về loại tiên nhân có chức vị, người mang chức Tư Mệnh, danh vọng cái gì, nàng còn la liếm không được tới vòng gửi xe.

Điểm này Giản Chi Hề vẫn tự hiểu được.

Mặc dù an bài cho nàng tại vị trí rất hẻo lánh, nhưng có thể chiêm ngưỡng một chút Thương Lăng thượng thần phong hoa tuyết nguyệt, cho thời gian êm ả ở tiên giới của nàng thêm một chút màu sắc, nàng cũng rất thỏa mãn.

Trên thực tế, Giản Chi Hề chả có gì không vừa lòng.

So với kiếp trước, nàng không cần liều sống liều chết tăng ca, còn có Vọng Thư cùng Cửu Thiên hai người thường tìm đến làm bạn với nàng, thời gian trôi qua yên ổn lại thư thái, nàng cực kỳ thỏa mãn.

Nàng chẳng có chút tiền đồ nào như thế.

Giản Chi Hề tâm tư bình thản, Vọng Thư lại không bình tĩnh.

Về mặt đầy cánh xuân, nụ cười rực rỡ, sắp chói mù mắt chó hợp kim titan 24k của Giản Chi Hề mất tiêu rồi.

“Tư Mệnh, ngươi biết không, ta thích Thương Lăng thượng thần đã lâu. Hai ngàn năm trước, ở chỗ Vương mẫu gặp qua người một lần, chỉ là một lần, liền khiến ta hồn điên mộng đảo, trọn đời không quên.”

Vọng Thư vừa nói vừa mỉm cười, ngẩng đầu 45 độ nhìn lên bầu trời, rõ ràng là đáng về thiếu nữ hồi xuân.

Giản Chi Hề thấy nổi da gà cả người.

“Lời này của ngươi, đều áp dụng trên người tất cả tiên nữ ở trên tiên giới.” Cửu Thiên Huyền Nữ mặt đơ tạt cho Vọng Thư một chậu nước lạnh.

“Vậy cho nên tình địch của ta rất nhiều, ta nhất định phải làm sao cho xuất chúng nhất! Ta nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này, theo đuổi nam thần tới cùng!” Vọng Thư về mặt kiên định.

Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Giản Chi Hề đối mặt liếc mắt, trong ánh mắt hai người đều khinh bỉ như nhau.

“Cửu Thiên, không phải bình thường ngươi hay đi U Hư Giới sao? Không phải có thể thường xuyên nhìn thấy Thương Lăng thượng thần sao? Ngươi mau cho ta ý kiến đi!”

Vọng Thư xoay người một cái, ôm lấy cánh tay Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Ta đi đánh giặc, không phải đi theo đuổi nam thần, hay là ta dạy cho ngươi đánh nhau? Ngươi cũng có thể thường xuyên nhìn thấy ngài.” Cửu Thiên Huyền Nữ đen mặt.

Vọng Thư gạt mình một cái, bỏ qua Cửu Thiên Huyền Nữ, quay đầu ôm lấy Giản Chi Hề.

“Tư Mệnh, ngươi quý kẻ đa đoan, ngươi nhất định có biện pháp đúng không?”

Giản Chi Hề sửng sốt, cười ngu.

“Cái câu quý kẻ đa đoan, là dùng trên người ta sao?”

“Dù sao ta cũng mặc kệ, ngươi phải giúp ta.”

Giản Chi Hề cân nhắc một chút, sống lâu như thế mà yêu đương cũng chưa từng nói tới, so với Vọng Thư nàng còn non tay hơn, giúp thế méo nào được.

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Kế hoạch theo đuổi nam thần (3)

Nghĩ tới đây, Giản Chi Hề không khỏi lại nhớ tới con ác mộng kia, nếu như thật sự yêu đương còn chưa từng nói tới, liền trực tiếp bị người ta hấp, nàng cũng quá bi thảm.

Cho nên, đó nhất định là mơ ~.~.

“Nè, Tư Mệnh, ngươi cũng sờ nhất định là đang nghĩ biện pháp cho ta đúng không?”

“Không đúng”

“Ngươi nhất định có biện pháp giúp ta, phải không?”

“Không phải”

“Tư! Mệnh!”

Âm thanh sắc nhọn kia của Vọng Thư dường như đâm thủng màng nhĩ Giản Chi Hề, khiến cho đầu nàng đau đớn một trận.

“Ta thật sự không có biện pháp giúp ngươi, ngay cả gặp đều chưa gặp ngài, ta cũng chưa từng theo đuổi ai, lực bất tòng tâm, ngươi nên đi tìm người khác đi.”

“Thật sự ngươi không cảm thấy tình trạng hiện tại của ta, giống với lúc Triệu Mặc Sinh theo đuổi Hà Dĩ Thâm sao? Đều là đuổi theo nam thân mà! Câu chuyện xưa này ngươi cũng viết ra được, dạy ta theo đuổi Thương Lăng đi, ngươi chắc chắn có biện pháp.” Vọng Thư đẩy đẩy Giản Chi Hề.

Trong nháy mắt, Giản Chi Hề kinh ngạc đến ngây người.

Cái gọi là tự mang đá đập chân mình, nàng xem như đã hiểu.

Tại sao nàng lại nhân rồi buồn chán kể cho Vọng Thư nghe chuyện Sanh Tiêu Mặc!

Tại sao nàng lại thừa nhận câu chuyện này là chính nàng viết!

Nếu mà không thừa nhận là mình viết, lại phải giải thích từ đâu nàng biết được câu chuyện này thế nào đây!

Bảo cmn ứng rồi!

Giản Chi Hề đột nhiên cảm giác được toàn thân lạnh toát, bởi vì nàng đã không nhớ rõ tự mình kể cho Vọng Thư nghe bao nhiêu chuyện ngôn tình rồi.

Cứ tính như vậy, sau này sẽ còn vô số hồ to hồ nhỏ chờ lấy nàng từng bước lọt xuống.

“Tư Mệnh, ngươi không giúp ta, có phải vì ngươi cũng thích Thương Lăng thượng thần, ngươi cũng là tình địch của ta?” Vọng Thư hí mắt quan sát Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề trừng lớn hai mắt, lắc đầu như trống bỏi.

“Dĩ nhiên không phải”

“Nói vậy chính là ngươi sẽ giúp ta?”

“...”

“Có thể hay không?”

“Sẽ!”

“Có biện pháp nào không?”

“Có!”

Vọng Thư nghe vậy hí mắt, tươi cười rạng rỡ.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng bật cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ có mình Giản Chi Hề ừ ừ.

Nếu như nàng biết chuyện phát sinh phía sau, coi như bị Vọng Thư đánh chết, nàng cũng không tự cho là thông minh đưa ra “thấp kiến”.

Một tháng sau, Cực Lạc Thiên.

Tiếng nhạc phiêu du nơi chân trời, từng đám tường vân lơ lửng, bầu không khí một mực hài hòa vui mừng.

Vọng Thư lôi kéo Giản Chi Hề bay về phía sảnh yến hội ở Cực Lạc Thiên, dọc theo đường đi nhìn thấy mặt những tiên nữ kia đều hồng ngát, thẹn thùng trên người.

“Tư Mệnh, biện pháp ngươi nói có thật sự ổn không, ta thật khẩn trương, thật sợ hãi.”

Vọng Thư sắc mặt khẩn trương kéo tay áo Giản Chi Hề.

“Sợ thì bỏ đi, hai ta thành thành thật thật đi dự yến hội thôi.” Giản Chi Hề đối với chuyện này câu còn không được.

Ai ngờ sắc mặt Vọng Thư tàn nhẫn trầm xuống: “Lâm trận lùi bước, không phải tác phong của ta, theo kế hoạch hành sự!”

Giản Chi Hề thở dài một hơi, kiên trì đuổi theo Vọng Thư.

Hai người lén lút đi tới vườn hoa phía sau yến hội ở Cực Lạc Thiên.

Tất cả mọi người đang ở trên yến hội đợi mở tiệc, vì vậy phía sau trong vườn hoa mười phần an tĩnh, chỉ có hai người.

“Ta thật khẩn trương, thật khẩn trương, thật khẩn trương.”

“Chớ khẩn trương, chúng ta luyện lại một lần nữa.” Giản Chi Hề trấn an Vọng Thư.

“Làm thế nào bây giờ ta, ta run quá quên mất rồi.”

“Vậy ta làm mẫu lại một lần, ngươi từ bên kia đi qua.”

Vọng Thư gật đầu, nàng bắt chước dáng vẻ Thương Lăng thượng thần từ hành lang đi tới.

Đột nhiên, Giản Chi Hề đứng trong vườn hoa quay đầu một cái, bắt lấy tay Vọng Thư, đẩy nàng lui về phía sau, cả người dựa trên tường, nhắm thẳng vào mặt nàng.

“Thương Lăng thượng thần, ta là Vọng Thư, ta ngưỡng mộ ngài đã lâu, có ý muốn kết giao một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Kế hoạch theo đuổi nam thần (4)

Vọng Thư nhìn khuôn mặt Giản Chi Hề dựa gần trong gang tấc, cảm nhận được hô hấp nóng hổi của nàng, bỗng nhiên trong lòng có nai con chạy loạn.

“Không động tâm sao?”

“Có!”

Tư thế kabe-don mạnh mẽ, cộng thêm dáng vẻ siêu đáng yêu, còn to gan lớn mật không giống người thường, phương thức bày tỏ của tổng tài bá đạo, phối hợp với động tác thân mật, nếu không động tâm cũng khó!

Đây chính biện pháp Giản Chi Hề đặc biệt thiết kế cho Vọng Thư.

Đây là do nàng vợ vét cả đêm, tổng kết từ toàn bộ tình tiết tiểu thuyết nữ truy nam trong đầu mình.

Kinh nghiệm tổng kết, chắc là sẽ không sai.

Thương Lăng thượng thần là loại nam nhân cao cao tại thượng, mọi nữ nhân ở trước mặt ngài tựa như con cừu nhỏ, bỗng nhiên ngày nào đụng phải một sói xám không giống người thường, đỡ không nổi là cái chắc.

Xem như không lập tức rơi vào tay gã, tốt xấu gì cũng gây được sự chú ý, được người ta biết tên.

Một khi có bắt đầu, phía sau ắt có biện pháp hành động.

Nếu bị bao phủ trong hàng ngàn hàng vạn tiên nữ, ngay cả nhìn cũng không tới, thì nói gì tới chuyện theo đuổi nam thần?

“Nhớ chưa?”

“Chưa!”

Vọng Thư xấu hổ, cảm giác muốn trực tiếp đập đầu vô tường cho rồi.

“Vậy người lui ra phía sau, ta biểu diễn cho người một lần cuối cùng, là cuối cùng đó.”

“Được, được” Vọng Thư gật đầu, về mặt thẹn thùng rời khỏi sự ôm ấp của Giản Chi Hề lui về phía sau.

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, nàng nói: “Cái này có gì khó, ta nhắm mắt lại cũng có thể làm được.”

Giản Chi Hề để bày tỏ sự khinh bỉ Vọng Thư tha thiết, đầu cũng không thèm quay, trực tiếp tự tay bắt lại cổ tay Vọng Thư phía sau, dùng sức kéo, nhanh chóng xoay người.

Động tác này nàng làm mẫu vô số lần, mây bay nước chảy, liền mạch lưu loát, có thể nói là hoàn mỹ.

“Thương Lăng thượng thần, ta là Vọng Thư, ta ngưỡng mộ người thật lâu...”

Lời Giản Chi Hề còn chưa nói hết, vừa mới lời kéo người sau lưng ấn lên tường thì cái đầu nàng cũng đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

Đụng khiến đầu Giản Chi Hề sao bay phấp phới.

Nàng khiếp sợ mở to hai mắt, chỉ thấy trước mắt không phải Vọng Thư xấu hổ đến đỏ mặt, mà là một bộ cảm y thêu mây tinh xảo.

Trong tầm mắt nàng thấy được, là trước ngực một nam tử.

Nàng đột nhiên ngừng đầu, thấy được một cái cằm tròn bóng, còn có một đôi mắt nhắm tối đang cau mày nhìn mình.

Giản Chi Hề vô thức lui lại một bước.

Vừa lui một bước, nàng mới phát hiện người nàng vừa mới bắt không phải Vọng Thư, mà là một tên nam nhân!

Bởi vậy mới nói, làm sao lúc vừa mới bắt được cổ tay bỗng nhiên thấy to hơn nhiều như vậy!

Bởi vậy mới nói, sao mà lúc vừa mới dùng sức thân hình người kia lại có chút lão đảo!

Bởi vậy mới nói, làm sao lúc vừa mới kéo người phải dùng lực nhiều hơn một chút!

Nàng vì một lần cuối cùng làm mẫu động tác này cho hoàn mỹ, hoàn toàn không hề quan tâm những chi tiết này, bây giờ nhớ tới, mới biết mình bắt lầm người!

Giản Chi Hề cực kì nhục, nàng chưa từng mất mặt như vậy.

Thế nhưng, đáng đáp người nam nhân này thật sự đẹp, như là sao mới mọc nơi chân trời, thấp sáng toàn bộ hoa viên.

Khuôn mặt tròn bóng trắng nõn, như là bạch ngọc hạng nhất.

Đôi mắt sắc bén, như đá quý màu đen, thâm thúy mà tỏa sáng.

Một đôi mày kiếm anh tuấn mạnh mẽ, đôi môi mỏng khê nhấp, một bộ ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trong sáng lại có khí thế.

Vóc người thon dài cao lớn lại không tục tũn, giống như thần long trong đêm, lãnh ngạo sạch sẽ lại có khí phách động lòng người, cô độc đứng một mình, vẻ kiêu ngạo tỏa ra từ cốt tủy.

Mà trên cái trán trắng mịn của hắn dường như có một cái ấn ký hình ngọn lửa, khiến khuôn mặt hắn thoảng có vẻ đẹp hơn, dường như đã gặp qua ở nơi nào.

Giản Chi Hề thấy có chút sững sờ, nam nhân kia cũng nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Cư Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thực lực bị hổ (1)

Trong mắt hần lóe lên một tia kinh ngạc, một tia nghi hoặc, nhưng chỉ trong nháy mắt, lập tức biến mất trong đôi mắt tối tăm thâm thúy kia.

Nhanh đến mức Giản Chi Hề không bắt kịp.

Nam nhân này ưu tú như vậy, Giản Chi Hề cảm thấy người này vừa nảy nhất định là bị nàng không báo trước chụp một phát, làm cho ngu người, quên luôn phản kháng.

Nếu không nàng cũng sẽ không thuận lợi như vậy, hoàn mỹ hoàn thành cái động tác kabe-don này.

Đương nhiên, lúc phát hiện chân tướng, Giản Chi Hề cũng ngu người luôn rồi.

Kết quả là hai kẻ ngu người cứ đứng nhìn nhau như vậy một hồi.

“Ách, vị tiên quân này, chúng ta vừa phát sinh chút hiểu lầm.” Giản Chi Hề cười gượng ép, còn có chút khó coi.

Nàng thề, bất luận sau này Vọng Thư đe dọa hay dụ dỗ cỡ nào, nàng tuyệt đối cũng sẽ không sẽ giúp nàng ta làm loại chuyện này nữa.

“Hiểu lầm, hiểu lầm gì?”

Giọng nói của vị tiên quân kia rất có từ tính, vào tai Giản Chi Hề, chính là “trai THẮNG”!

“Thật ra, vừa rồi ta đang nói đùa với bằng hữu đi theo là Vọng Thư Thần Nữ, nàng...”

Giản Chi Hề vừa quay đầu lại, phát hiện Vọng Thư đã biến mất, soi hết một vòng, tại lối ra của hoa viên, thấy được một bóng lưng hốt hoảng đào tẩu, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Giản Chi Hề nuốt vài ngụm nước miếng, không phải lần đầu tiên nàng bị hổ, nhưng là lần đầu tiên nàng bị hổ như thế này.

Nàng thề, sau khi trở về nhất định sẽ bẻ đầu Vọng Thư ra, xem một chút trong não con hàng này chứa bao nhiêu vong ân phụ nghĩa.

“Vị tiên quân này, thật sự xin lỗi, ta không cố ý, ngài không cần để ở trong lòng.” Giản Chi Hề căng da đầu xin lỗi.

Vị tiên quân kia cau mày không biết đang suy nghĩ gì, rất hiển nhiên không có tiếp nhận lời xin lỗi của Giản Chi Hề.

Trong lúc Giản Chi Hề dự định đào tẩu, một tiếng cười sang sảng từ hành lang truyền đến.

Giản Chi Hề quay đầu nhìn, thấy một thân kim bào thêu rồng chói lọi, chính là Đương Kim Thiên Đế bệ hạ.

“Thương Lăng à, thật không ngờ ngươi trấn thủ U Hư Giới nhiều năm, vừa trở về đã có người tỏ tình thẳng thừng với ngươi như vậy nha.”

Thương Lăng thượng thân!

Đầu Giản Chi Hề nổ ầm ầm, khuôn mặt rù xuống, nàng muốn chết!

Thương Lăng đen mặt một phần.

“Đây không phải là Tư Mệnh sao? Chỗ nào là Vọng Thư.” Thiên Đế Bệ Hạ quả thực chính là hóng náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Đầu Giản Chi Hề lại sắp vỡ ra, khuôn mặt sắp dán vào ngực, nàng rất muốn chết!

Mặt Thương Lăng lại đen thêm một phần.

“Ai? Trong vườn hoa này còn rất náo nhiệt, đều là tới đón tiếp Thương Lăng nhỉ?” Thiên Đế Bệ Hạ lại bỏ một đao.

Tiếp theo, các thần tiên bị vạch trần từ sau đại thụ, góc hành lang, dưới khóm hoa, bốn phương tám hướng chậm rãi đi ra.

Đầu Giản Chi Hề hoàn toàn nổ tung, nàng đột nhiên ngẩng đầu, thu được đủ loại ánh mắt muôn hình muôn vẻ.

Hướng nàng truyền đạt cùng một ý: Thứ!Không!Cần! Mặt mũi!!!

Thương Lăng sắc mặt lại đen tiếp một phần nữa.

Nàng hiện tại đã muốn chết lắm rồi!

Giản Chi Hề dần dần trở lại yên tĩnh, nàng cho rằng mọi chuyện đều đã kết thúc, lại vụn vụn không nghĩ tới, đây mới là bắt đầu sự xui xẻo của nàng.

Sau khi trở lại yến hội, còn chưa đi đến vị trí của mình, đã nghe thấy một tiên nữ nắm tay Vọng Thư cảm giận không thôi.

“Thực sự là tri nhân tri diện bất tri tâm a, muội tốt với nàng ta như vậy, mà nàng ta lại nói xấu muội a! Rõ ràng là chính nàng ta muốn câu dẫn Thương Lăng thượng thần, lại bắt muội làm nguy trang!”

Vọng Thư đơ mặt, gât gât đầu, vè mặt lúng túng.

“Nếu không phải Thiên Đế Bệ Hạ vạch trần nàng tại chỗ, cái kẻ không biết xấu hổ này lại đổ oan sau lưng muội rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thực lực bị hổ (2)

Vọng Thư giật giật khóe miệng, nàng ngẩng đầu nhìn một cái liền thấy Giản Chi Hề đang đen mặt nhìn chằm chằm mình.

Mặt Vọng Thư biến sắc, sợ với linh hồn luôn.

“Muội cũng rất sợ đúng không? Muội ở cùng với nàng ta lâu như vậy, cũng không nhận ra được nàng là loại người này?”

Vị tiên nữ kia càng nói càng hăng say.

Vọng Thư mãnh liệt lắc đầu như trống bỏi.

“Ai, muội quả nhiên không nhận ra. Cũng không trách muội được, mọi người đều bị nàng ta che mắt, cho đến khi theo Thương Lăng thượng thần đi vào hoa viên, thấy một màn như vậy.”

Vọng Thư ngẩng đầu liếc thấy ánh mắt Giản Chi Hề như muốn giết người, sợ đến rụt cổ.

“Muội xem, hiện tại chỉ nghĩ thôi đã sợ, nếu không phải là lúc đó muội chạy nhanh, nói không chừng nàng ta còn phát rồ vu oan cho muội.”

Vị tiên nữ kia một bên thông não, một bên thích thú.

“Nếu ngươi không cảm miệng cút đi, ta liền phát rồ dạy dỗ ngươi!”

Giọng của Giản Chi Hề bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng tiên nữ kia, là nàng ta sợ tới run một cái, nhanh chóng đứng lên.

Nhưng ngay sau đó nàng ta kịp phản ứng lại, nàng chả có làm chuyện gì trái lương tâm, sao phải sợ!

“Ngươi, ngươi dám! Việc tự mình làm còn không cho người ta nói?”

“Không cho, ngươi cứ nói thêm một câu thử xem!”

Giản Chi Hề nghiêm mặt, phô trương khí thế, bình thường nàng đối xử nhẹ nhàng với mọi người là bởi vì nàng thích an tĩnh, không thích tính toán với người ta, cũng không biểu hiện cho việc nàng không biết giận.

Vị tiên nữ kia quả nhiên bị hù dọa, mặt xám xịt bỏ đi.

“Chuyện kia, Tư Mệnh à, ta không phải cố ý, ngươi biết ta mà gặp Thương Lăng thượng thần liền khản trương, ta...”

Vọng Thư vè mặt hổ thẹn, lấp bắp nói.

Còn chưa đợi Giản Chi Hề phát hỏa, đã nghe được tiếng nói của Thiên Đế Bệ Hạ xuyên qua toàn bộ yến hội, truyền tới cái góc nhỏ bé của Giản Chi Hề.

“Tư Mệnh, sao ngươi lại ngồi xa như vậy, chỗ này còn trống, qua đây ngồi đi.”

Nghe nói thế, Giản Chi Hề biểu tình uể oải, thần sắc đau thương, hận không thể lập tức lật bàn chạy lấy người.

Nhưng Giản Chi Hề phải bày ra vẻ mặt vui mừng xảo trá, cười lễ độ tiến lên, hành lễ với Thiên Đế Bệ Hạ.

“Đa tạ ý tốt của bệ hạ.”

Đùa à, đây chính là Thiên Đế Bệ Hạ, nàng sao dám phạm thượng!

Chớ thấy ông ta từ đầu tới chân đều rất hiền lành, bình dị gần gũi, ông ta mà giận lên, chỉ một câu thôi, nàng liền phải nhảy tru tiên đài!

Kìa chính là việc hồn phi phách tán, không có kiếp sau!

Thật sự cho rằng Thiên Đế Bệ Hạ coi trọng nàng? Lão nhân gia Thiên Đế Bệ Hạ bất quá là cảm thấy thú vị, kéo nàng ra làm trò đùa cho Thương Lăng thượng thần thôi.

Còn Thương Lăng thượng thần có thể giận lấy sang nàng hay không, Thiên Đế Bệ Hạ mếu quan tâm đâu.

Người ta bắt nàng làm pháo hôi*, nàng thật phải tự thiêu để cho người khác tỏa sáng sao?

* pháo hôi: team chuyên đi làm nền cho người ta ☐))))

Giản Chi Hề từ trước đến nay co được dân được, lúc này cũng không kém!

Quả nhiên, cái núi băng Thương Lăng thượng thần ngàn năm không tan đã hoàn toàn đen mặt.

Giống như mây đen vần vũ, cuồng phong ẩn giấu, tùy lúc còn có tuyết lở.

Giản Chi Hề cảm thấy lạnh cả người, không khỏi run run.

Giản Chi Hề nom nớp lo sợ ngồi lên vị trí Thiên Đế Bệ Hạ ban cho, chính là ở vị trí phía dưới Thương Lăng thượng thần, song song với ngài.

Giản Chi Hề có thể cảm giác rõ ràng, cái móng mình vừa mới hơi dính ghế, đã có vô số ánh mắt như dao bay vút về phía nàng.

Chi chút, nhiều vô số kể, tới từ bốn phương tám hướng, uy lực mạnh mẽ không gì sánh được.

Đương nhiên, những ánh mắt dao găm này, còn kèm theo đủ loại cảm xúc, đố kị, chán ghét, khinh thường.

Những vị sở hữu ánh mắt có dao găm ở đây đều muốn nhấn cho nàng một ý: Tự Mệnh! Thật! Không! Cản! Mặt! Mũi! Nữa!

Người ta đi nhiều, sẽ có đường thôi.

Tiếp nhận nhiều ánh mắt mang dao, có thể luyện thành tường đồng vách sắt luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thực lực bị hố (3)

Ngay từ đầu, lúc chỉ có một hai tiên nữ hâm mộ và ghen ghét nhìn nàng chằm chằm, nàng còn có chút đứng ngồi không yên.

Càng về sau, khi tất cả mọi người đều xoẹt xoẹt xoẹt nhìn nàng chằm chằm, nàng đã vững như bàn thạch.

Giản Chi Hề hiện tại mới cảm nhận được sâu sắc, cái gì gọi là ta thích người nhìn ta không quen, rồi lại làm không được dáng vẻ của ta.

Haha, cảm giác cùng nam thần vạn người mê ngồi song song thật không tồi.

Giản Chi Hề thích ý uống một hợp rượu, dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, khiến chúng tiên nữ cắn răng cắn lợi.

Nhưng sự hả hê của nàng không duy trì liên tục được hai phút, cái ma ám của Thiên Đế Bệ Hạ lại vang lên bao phủ trên đầu nàng.

Tìm Giản Chi Hề rơi lộp bộp.

Vị Thiên Đế Bệ Hạ này pháp lực như thế nào nàng không biết được, nhưng công phu sợ thiên hạ không loạn chính là level max.

Quả nhiên, Thiên Đế Bệ Hạ nốc một ngụm rượu, mặt ngà ngà say.

“Tự Mệnh, cái lần bày tỏ vừa nãy của ngươi rất cảm thiên động địa. Sao ngươi không kính Thương Lăng một ly đi?”

Tay Giản Chi Hề đang bung ly rượu nhỏ run một cái, rượu trong ly đổ ra ngoài.

Thực sự là hết chuyện để nói rồi à!

Việc này nàng mắt mặt vạn lần, vốn chỉ có một nhóm ít tiểu tiên nữ theo đuôi Thương Lăng mới biết.

Bây giờ bị Thiên Đế Bệ Hạ miệng rộng tuyên dương như vậy, ngay cả nam tiên quân ngồi đây cũng biết rồi.

Sau này còn có nam tiên quân nào dám đến kết thành tiên lữ với nàng?

Đây là muốn nàng FA cả đời mà!

Quả thực mặt đã quăng tới tận nhà bà nội luôn rồi!

Giản Chi Hề nội tâm bi thống vạn phần, nhưng mặt vẫn kéo ra một nụ cười cực kì dối trá.

Nàng cảm ly rượu đứng lên, giong về phía Thương Lăng thượng thần.

“Thương Lăng thượng thần, tiểu tiên Tư Mệnh kính nể ngài bảo vệ tiên giới mấy nghìn năm, tại đây mời ngài một ly.”

Giản Chi Hề cung kính, có lẽ có độ.

Nhưng mà, Thương Lăng thượng thần chỉ nâng mí mắt, về mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Không phối hợp?

Nụ cười dối trá trên mặt Giản Chi Hề sắp cứng đờ mà Thương Lăng thượng thần vẫn không có một chút phản ứng.

Nhưng mà, Thương Lăng thượng thần không phản ứng, mấy kẻ xem trò vui trong yến hội lại thấy thỏa mãn, chỉ trỏ, chuyện trò vui vẻ.

Giản Chi Hề da mặt có dày tới cỡ nào cũng sắp chịu không nổi, nàng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe Thiên Đế Bệ Hạ bỗng nhiên mở miệng.

“Ai nha, Tư Mệnh à, chẳng lẽ ngươi không biết Thương Lăng thượng thần chỉ uống trà chứ không uống rượu sao?”

Giản Chi Hề nghe thế, trong lòng lại rơi lộp bộp, chửi nhanh “đờ mờ mờ” một vạn lần!

Nàng không có chuyện gì làm hay sao mà phải nghiên cứu Thương Lăng uống rượu hay uống trà!

“À, thì ra là thế, tiểu tiên mạo muội.” Giản Chi Hề lúng túng cười cười, đang định đổi một ly trà.

Lại nghe Thiên Đế Bệ Hạ kín đáo mở miệng: “Xem ra Tư Mệnh cũng không phải rất thích Thương Lăng thượng thần.”

Đập ly, lật bàn, vứt hết mặt mũi, bỏ của chạy lấy người!

Trong lòng Giản Chi Hề thầm bắt chước ngàn biến vạn biến mấy động tác này, nhưng cuối cùng mặt vẫn không đổi sắc đổi ly trà, một lần nữa cung cung kính kính.

“Tiểu tiên mạo muội, lấy trà kính Thương Lăng thượng thần, xin thượng thần nhận cho.”

Chỉ thấy Thương Lăng vẫn im lặng như cũ, nhưng lại nâng ly trà trong tay lên uống một ngụm, coi như cho chút thể diện.

Giản Chi Hề thở phào một cái, ngồi lại được vị trí, rốt cục qua được vụ này.

Bất quá, không thể không nói, Thương Lăng thượng thần quả thực phong hoa tuyệt đại, mọi cử chỉ đều ưu nhã ung dung, khí chất tự nhiên mà có, chỉ một động tác uống trà kia thôi, cũng đủ đẹp mắt.

Chỉ bằng điểm này, Giản Chi Hề tự an ủi mình, trước đó dù có mắt mặt cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thực lực bị hố (4)

Nhưng, chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Giản Chi Hề còn chưa kịp im lặng ăn mấy món thức ăn, yến hội lại có động tĩnh mới.

Một nữ tử dáng dấp cực xinh đẹp, người mặc một bộ váy màu xanh biếc, làn váy thật dài kéo nhẹ như đuôi hồ ly, yếu điệu đi đến.

Giản Chi Hề ngẩng đầu một cái, lúc liếc mắt nhìn thấy người tới, trong óc chỉ có hai chữ _nữ thần.

Nàng nhận nữ tử này, là Vu Sơn Thần Nữ, Dao Cơ, con gái Nam Phương Xích Đế.

Xuất thân cao quý, dung mạo khuynh thành, ngay cả tính khí cũng cực kì tốt.

Nàng ta là nữ thần được toàn bộ thiên đình công nhận, có thể khiến vô số tiên quân ngã rầm rầm, nhưng nhiều năm như vậy, nàng vẫn chỉ độc thân.

Chưa từng truyền ra giai thoại cùng vị tiên quân nào.

Bây giờ Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ đang hướng về phía Thương Lăng thượng thần đi tới, trong tay còn bưng một ly trà.

Lúc này nàng mặt mày gọn sóng lẫn tẩn, khóe môi hơi nhếch lên, trên khuôn mặt còn có một tia ửng hồng.

Giản Chi Hề vừa nhìn cũng biết, vị Vu Sơn Thần Nữ này không phải tầm như nước lạnh, mà là trong lòng đã có người.

Người nàng thích cũng không phải ai khác, chính là Thương Lăng thượng thần.

Một người là nam thần cao lãnh, một người là nữ thần vạn chúng, hai người đứng chung một chỗ thật sự là quá hợp nhau.

Dao Cơ nâng ly trà, thông thả ung dung kính Thương Lăng thượng thần một ly.

Mà Thương Lăng thượng thần cũng mười phần lễ độ đáp lại nàng.

Thái độ này, lễ nghi này, động tác mây bay nước chảy, quả thực so với lúc vừa đáp lễ Giản Chi Hề tốt hơn rất nhiều!

Quả nhiên đối với nữ thần phải khác biệt!

Thấy một màn như vậy, rất nhiều tiên nữ phía dưới đều không ngừng hâm mộ.

Mà Giản Chi Hề lại không cảm xúc, nàng vốn không mến mộ Thương Lăng thượng thần, nàng cũng không muốn cùng một đám tiên nữ tranh giành tình cảm.

Nàng chỉ mong an tĩnh quan tâm cuộc sống gia đình mình, an tĩnh qua đi, chuyện của người khác, nàng không hâm mộ, cũng không can thiệp được.

Đời trước sống quá mệt mỏi, đời này an nhàn một chút thật tốt.

Giản Chi Hề đắm chìm trong thế giới của mình, lúc sau ngẩng đầu lên, lại nghe được Vu Sơn Thần Nữ thi lễ với Thiên Đế Bộ Hạ.

“Bộ hạ, xin cho phép thần vì yến hội hôm nay dâng một điệu múa.”

Nghe được lời này của Vu Sơn Thần Nữ, toàn bộ yến hội đều sôi trào!

Đây chính là Vu Sơn Thần Nữ, tim của bao nhiêu người đều chỉ hướng về nữ thần, bình thường ngay cả tiếp cận cơ hội cũng không có, hôm nay lại có thể có cơ hội nhìn thấy nàng múa!

Một đám nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi, mong chờ nhìn chăm chăm Vu Sơn Thần Nữ, kiểm chế tâm trạng háo hức.

“Rất tốt, rất tốt, phê chuẩn!” Thiên Đế Bộ Hạ tươi cười rạng rỡ.

Tiếng nhạc vang lên, Dao Cơ ở trung tâm yến hội phiêu phiêu nhảy múa, vũ bộ uyển chuyển, dáng người mềm mại, một cái nhún nhảy một tiếng cười, vừa ngẩng đầu, rực rỡ long lấp, khiến người xem ngây người.

Giản Chi Hề ở phía dưới xem cũng đã mắt, không hổ là nữ thần, dáng dấp tốt, xuất thân tốt, nhảy múa cũng giỏi như vậy!

Lúc này nàng yên lặng quay đầu nhìn Thương Lăng thượng thần, điệu múa này là vị ngài, ngài hẳn phải thật cao hứng.

Nhưng, lúc Giản Chi Hề đang muốn xoay qua chỗ khác, khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy, Thương Lăng thượng thần hình như đang nhìn nàng!

Khi nàng hoàn toàn xoay qua chỗ khác, thấy rõ ràng, nàng phát hiện Thương Lăng thượng thần lại chẳng thèm nhìn mình.

Đây là ảo giác của nàng sao?

Lúc này Thương Lăng đang nhìn phía xa, trong tay cầm ly trà, sắc mặt lạnh lùng, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngài ấy vậy mà không nhìn Vu Sơn Thần Nữ!

Hơn nữa dường như không hề có chút để ý nào đối với sự ái mộ của nàng ấy!

Lúc này, Thương Lăng bỗng nhiên ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt của nàng.

Trong ánh mắt của ngài, dường như có tìm tòi nghiên cứu, có nghi hoặc, nhưng nhìn kỹ lại, cái gì cũng không có, lạnh như hàn băng ngàn năm không tan.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Thực lực bị hổ (5)

“Đẹp không?”

Lúc Thương Lăng hỏi câu này, không phải tự luyến hay trêu đùa, mà là băng lãnh như sương.

Dường như đang chất vấn, cũng dường như đang trách cứ nàng cứ thẳng thừng nhìn chăm chăm hắn như vậy.

Nhưng, não Giản Chi Hề nhất thời chập mạch, ma xui quỷ khiến gật đầu.

“Đẹp “

Lời này vừa ra, mặt Thương Lăng lập tức đen lại, ánh mắt như một cây đao hướng bay vút về phía nàng, giống như muốn lăng trì nàng.

Giản Chi Hề giật mình một cái, hoàn hồn.

Sau đó lập tức đem hiện thực từ chỗ Thương Lăng kéo về.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Giản Chi Hề bưng một ly rượu lên, đổ vào miệng một ngụm, còn chưa nuốt xuống, liền nghe được tiếng xì xào to nhỏ nghị luận trong yến hội truyền đến.

“Ai nha, Tư Mệnh vậy mà công khai câu dẫn Thương Lăng thượng thần kia!”

Giản Chi Hề sùng sốt.

“Đúng vậy, nguy hiểm kinh khủng nha, vậy mà thừa dịp Vu Sơn Thần Nữ nhảy múa đi câu dẫn nam thần của nữ thần!”

Giản Chi Hề một ngụm rượu nghẹn trong cổ họng, sắc muốn chảy nước mắt.

“Bất quá, hình như nàng ta thành công rồi, Thương Lăng thượng thần thật sự chú ý nàng ta!”

“Phụt” Giản Chi Hề phun rượu trong cổ họng ra ngoài.

Sức tưởng tượng của quần chúng là vô bờ bến, mà cái so với sức tưởng tượng còn to hơn chính là tính nhiều chuyện của quần chúng.

Cái này mà cũng có thể liên tưởng đến?

Thương Lăng để ý đến nàng chỗ nào, rõ ràng là cảnh cáo nàng đó?

Giản Chi Hề ôm ngực, nếu như nghe nhiều hơn vài câu nữa, trái tim nhỏ bé đáng thương của nàng, sớm muộn cũng bị hù cho thành bệnh tim luôn.

Nhưng vào lúc này, Vu Sơn Thần Nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa lại bay tới một ánh mắt về phía nàng.

Giản Chi Hề cúi đầu, ta thành thật mà, chuyện không liên quan đến ta.

Nhưng vào lúc này, tiếng nhạc dừng lại, toàn bộ yến hội phát ra tiếng vỗ tay ầm ầm như sấm.

Dao Cơ hướng về phía Thiên Đế Bệ Hạ cùng Thương Lăng thượng thần tạ lễ.

“Dao Cơ khiến mọi người chê cười.”

“Nói gì vậy chứ, kỹ thuật múa của Dao Cơ vạn năm khó gặp, là chúng ta có phúc, đều là nhờ phúc của Thương Lăng, ha ha ha...” Thiên Đế Bệ Hạ cười to.

Dao Cơ cúi đầu cười yếu ớt, trên mặt xuất hiện một tầng phiếm hồng, vừa vặn điểm tô dung nhan của nàng càng thêm mỹ lệ.

Nhưng mà, Thương Lăng vẫn không ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái.

Ánh mắt Thiên Đế Bệ Hạ chuyển động vì diệu giữa Dao Cơ cùng Thương Lăng vài lần, sau đó con ngươi đảo một vòng, lộ ra một nụ cười giáo hoạt.

“Tư Mệnh, không bằng ngươi cũng tới hiến nghệ? Ta rất chờ mong ngươi biểu diễn đó!”

Kẻ xui xẻo, tới uống nước lạnh cũng bị dính răng.

Nàng cảm thấy mình đã tự giảm cảm giác tồn tại thấp nhất rồi, mà vẫn luôn có người đến kiểm chuyện.

Thiên Đế Bệ Hạ, ông cứ dứt khoát ban cho ta nhảy Tru Tiên đi, cứ chơi như vậy, kiểu gì cũng bị đùa chết thôi!

Giản Chi Hề yên lặng rơi lệ trong lòng, hiến nghệ? Nàng có tài nghệ gì có thể hiến?

Khiêu vũ? Nàng chỉ biết tập dưỡng sinh theo ti vi thôi.

Hát? Người ta hát lấy tiền, nàng hát lấy mạng =.=

“Tư Mệnh? Cứ chọn thứ ngươi am hiểu nhất thế nào?” Thiên Đế Bệ Hạ lại mở miệng tới thúc dục.

Am hiểu nhất?

Giản Chi Hề trong đầu hiện lên cảnh hai tay mình cầm dao phẫu thuật, trước mặt mọi người, quơ dao giải phẫu.

Sở trường hạng nhất chính là hai tay cầm dao, hai tay đồng thời phẫu thuật.

Tiền vô cô nhân, hậu vô lai giả*.

* ý chỉ người trước kẻ sao đều không ai sánh bằng.

Đây là muốn xem nàng phẫu thuật tại hiện trường một lần?

Lấy ai tới làm đạo cụ? À, nhìn ông Thiên Đế Bệ Hạ cũng không tệ.

Nàng cam đoan, mỗi một dao đều nhất định khiến Thiên Đế Bệ Hạ có cảm giác yomost.

“Tư Mệnh?” Thiên Đế Bệ Hạ thấy Giản Chi Hề thật lâu không trả lời, ông ta lại không kiên nhẫn thúc dục.

Giản Chi Hề ngẩng đầu, vẻ mặt quần bách, chính lúc không biết làm thế nào cho phải, Thương Lăng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chịu đòn nhận tội (một)

“Thiên Đế Bệ Hạ, vẫn nên từ bỏ đi.”

Giản Chi Hề quay đầu nhìn về phía Thương Lăng, đôi mắt sáng rực chớp chớp đầy vẻ cảm kích.

Thương Lăng thượng thần, ngài thật đúng là người tốt!

“Ồ? Vì sao?”

“Ta nghe nói, Tư Mệnh ngoại trừ viết mệnh cách linh tinh, không có sở trường gì. Cũng không cần để cho tài nghệ vụng về của nàng phá hỏng bầu không khí yến hội này đi.”

Thương Lăng mặt đơ nói một hơi.

Giản Chi Hề nghẹn một họng khí, thở không ra, nuốt không trôi.

Thương! Lăng!

Cái tên nam nhân mặt lạnh độc mồm độc miệng!

Lão tử không đội trời chung với ngươi!

Tốt xấu gì kiếp trước ở hiện đại nàng cũng là tinh anh xã hội, làm sao đời này đến đây liền không có sở trường nào!

Trong lòng Giản Chi Hề liễu mạng phát điên, đem vai chính của màn giải phẫu người sống trong đầu đổi từ Thiên Đế Bệ Hạ thành Thương Lăng thượng thần.

Giản Chi Hề bên này phần hận không thôi, nhưng trong yến hội lại truyền đến một hồi lại một hồi tiếng tán dương.

“Thương Lăng thượng thần quả nhiên nhìn thấu triệt!”

“Thương Lăng thượng thần quả thực nói ra tiếng lòng của chúng ta!”

“Anh hùng sở kiến lược đồng*!”

* có cái nhìn giống nhau

Nghे được những lời này, Giản Chi Hề thở ra một hơi, như bong bóng xì hơi, có cảm giác thất bại.

“Có ý tứ, có ý tứ, ha ha ha, Thương Lăng lâu lắm rồi ngươi chưa từng nói một câu dài như vậy.” Thiên Đế Bệ Hạ cười to nói.

Thương Lăng mặt không đổi sắc, giờ tay uống một ngụm trà.

Lúc này, Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ ánh mắt lại nhẹ nhàng rơi trên người Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề chọn cách làm như không thấy, sau khi ăn xong bữa này, nàng quyết định trong một trăm năm tới, tuyệt đối không bước ra khỏi nhà.

Mấy người cứ cười đi, mấy người cứ nói đi, nói xong cho qua, ai còn nhớ tới nàng đâu?

Nàng cũng không phải Vu Sơn Thần Nữ, nàng chỉ là một Tư Mệnh nhỏ bé trong suốt.

Một bữa yến hội rốt cuộc đã qua, màn tra tấn Giản Chi Hề cuối cùng cũng kết thúc.

Giản Chi Hề ủ rũ héo hon đi về Thiên Phủ Cung của chính mình, trước cửa cung treo mấy chữ to: Đóng cửa miễn tiếp khách.

Sau đó nàng đóng cửa lại, cắt đứt với tất cả bên ngoài.

Trở lại Thiên Phủ Cung của mình, Giản Chi Hề nằm xuống cái giường trong sân, cầm lấy sách vứt trên giường, chăm chú đọc.

Vẫn là ổ nhỏ nhà mình ấm áp nhất.

Tần hưởng thời gian của mình, cứ để cho người khác nói đi thôi.

Trong chốc lát, phiền não liền bị Giản Chi Hề quăng tuốt luôn.

Đây chính là điểm tốt nhất của nàng, tấm lòng bao la, không thích tính toán với người khác.

Huống chi, cũng không ai ác ý nhắm vào nàng, nàng đại nhân sẽ không chấp tiểu nhân.

Đọc sách hồi lâu, lực chú ý của nàng đều bị sự việc rung động đến tâm can hấp dẫn.

“Cộc cộc cộc “

Cửa lớn nhà nàng bị gõ.

Giản Chi Hề sửng sốt, không phải dán “Đóng cửa miễn tiếp khách” sao? Thế quái nào lại có người tới gõ cửa?

Giản Chi Hề không đáp lời, làm bộ ta không có ở nhà.

“Cộc cộc cộc “

Ngoài cửa người dường như không buông tha.

“Tur Mệnh, là ta, nguoi mở cửa nhanh, ta tới chịu đòn nhận tội với nguoi!”

Đó là tiếng của Vọng Thư!

Giản Chi Hề hừ một tiếng, tiếp tục lật sách.

“Tur Mệnh, nếu nguoi không mở cửa, ta quỳ luôn ở nơi này không đứng dậy.”

Giản Chi Hề lại hừ một tiếng, lật sách như cũ.

“Tur Mệnh, nếu nguoi không mở cửa, nếu như bị người khác thấy Vọng Thư quỳ trước cửa nhà nguoi chịu đòn nhận tội, xú danh* của nguoi liền bay xa hơn, mùi càng nồng hơn.”

* danh tiếng xấu

Là tiếng của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Giản Chi Hề giật giật khóe miệng, chuyện nhà mình, vẫn nên tự đóng cửa giải quyết.

Giản Chi Hề để sách xuống, mở cửa Thiên Phủ Cung.

Cửa vừa mở ra, nàng liền thấy Vọng Thư thật sự quỳ gối trước cửa, trên lưng vác cành mạn gai, trên mặt đều là vết áy náy, hai mắt còn ngấn lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chịu đòn nhận tội (2)

“Nguoi già bộ cũng ra dáng ghê, nhưng ba cái cành mạn gai của nguoi có phải hơi ít chút không? Thành ý đâu? Nguoi nghiêm túc dùm chút đi!”

Giản Chi Hề rút rút khóe miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Có thành ý mà, việc cấp bách, cho ta vào trước, có được không?”

Vọng Thư cực kì vui sướng nhìn Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề bất đắc dĩ, thả bọn họ qua cửa Thiên Phủ Cung.

Trong nháy mắt lúc đóng cửa, Giản Chi Hề nghe được tiếng bộp bộp.

Vọng Thư ở đằng sau gỡ cành mạn gai xuống, vứt trên mặt đất.

Cái kẻ Vọng Thư này, quá không có thành ý!

Chú ý tới ánh mắt Giản Chi Hề, Vọng Thư xấu hổ cười cười.

“Tur Mệnh, nguoi nói quan hệ hai ta tốt như vậy, chung quy cũng không nhờ trách ta, đúng không?” Vọng Thư vẻ mặt chân chó.

“Vọng Thư, nguoi nói quan hệ hai ta tốt như vậy, sao nguoi lại hờ ta như vậy?” Giản Chi Hề lợi dụng Vọng Thư lời còn cho nàng.

“Tur Mệnh... oa oa oa...” Vọng Thư mặt rung rung lệ, vẻ mặt vô tội nói: “Ta cũng không muốn, nguoi biết, ta vừa thấy Thương Lăng thượng thần liền khản trương, cho nên ta...”

“Cho nên nguoi sớm biết Thương Lăng đến, vì vậy mới chuẩn bị?” Giản Chi Hề neho mắt lại.

Vọng Thư sợ hãi gật đầu, sau đó nhìn thấy biểu cảm của Giản Chi Hề, lại lập tức lắc đầu.

Giản Chi Hề hận trong lòng, giậm chân một cái liền vọt về phía Vọng Thư.

Vọng Thư thấy thế, sợ đến hoa dung thất sắc*, nhấc chân chạy.

* khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi

“Ngươi có bản lĩnh thì đừng chạy!”

“Ta không có bản lĩnh gì ngoại trừ chạy, cho nên lúc đó mới chuồn mất...”

“Ngươi, ngươi còn mặt mũi nói, xem ta đánh chết ngươi!”

“Cửu Thiên, cứu mạng, Tư Mệnh muốn giết ta á!”

“...”

Cửu Thiên Huyền Nữ mặt đầy vạch đen, cuối cùng thật sự nhìn không nổi nữa, mới ngăn trước mặt Giản Chi Hề.

“Việc đã đến nước này, vẫn là suy nghĩ sau này làm thế nào chứ.”

“Có thể làm sao bây giờ? Đóng cửa không ra thôi, chờ Thương Lăng rời đi, sau đó mọi chuyện phai nhạt, ta lại tái xuất giang hồ không phải tốt rồi sao?”

Giản Chi Hề đứng tại chỗ, thờ hồng hộc.

“Đúng vậy a đúng vậy a, Tư Mệnh, vụ này ngươi tuyệt đối đừng ra khỏi cửa, ngươi không biết, lúc ta vừa mới tới...”

Vọng Thư vừa nói vừa thờ dốc, thiệt là mệt quá.

“Được rồi, ngươi đừng nói nữa, nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe để sạch sẽ, ta tuyệt không muốn biết bọn hán biên thế nào sắp xếp tamột chút cũng không muốn biết bọn họ muốn làm gì ta.”

Giản Chi Hề tròn mắt trừng một cái.

“Ai nha, Tư Mệnh, lòng của ngươi thật là rộng lớn!” Vọng Thư cảm thán nói.

“Không lớn thì làm sao bây giờ? Treo cổ tự sát chứng minh sự trong sạch à?”

“Tư Mệnh, ngươi là tiên không phải người, treo cổ là không thể chết, muốn tự sát, đi Tru Tiên đài.” Vọng Thư hào tâm nhắc nhở.

Giản Chi Hề giật giật khóe miệng, một đạo tiên lực đánh tới, Vọng Thư không kịp phòng bị, bị đánh trúng hông, đau tới mức kêu thảm một tiếng, nhảy dựng lên.

“Cảm ơn ngươi nhắc nhở ta, ta là tiên, đánh ngươi không cần dùng tay.”

Vọng Thư xoa xoa hông mình, nước mắt lưng tròng nói: “Tư Mệnh, ngươi quá nhẫn tâm, sao ngươi không thương tiếc...”

“...”

Giản Chi Hề cạn lời nhìn trời, sao nàng lại giao lưu với cáo loại bạn xấu này?

“Kỹ năng diễn xuất này của ngươi, không thể hiện ở trên yến tiệc, trước mặt Thương Lăng thượng thần, thật sự quá lãng phí!”

Vọng Thư lúc này sững sờ, mặt lập tức xuất hiện vẻ cực kỳ hối hận.

“Đúng vậy, ngươi nói xem ta khi không lại mất đi một cơ hội như thế, ta thật là khổ sở mà.” Khuôn mặt Vọng Thư lập tức ngẩng lên.

“Ngươi mới biết à! Nếu như đổi lại là ngươi, ngươi chẳng những có thể ngồi song song với Thương Lăng, có thể mời rượu ngài, cuối cùng còn có thể nhảy múa cho ngài xem. Nguyệt Hoa Vũ Khúc của ngươi không phải chuẩn bị rất lâu rồi sao? Nói không chừng có thể nghiền ép Vu Sơn Thần Nữ nữa chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chịu đòn nhận tội (3)

Nghe Giản Chi Hề nói Vọng Thư càng hồi hận.

Ngẩng đầu 45 độ trời, về mặt ưu thương.

“Tur Mệnh, người nói xem lúc đó sao ta lại không dừng cảm một chút?”

Vọng Thư về mặt u buồn than nhẹ, làm Giản Chi Hề ẩm ức roi đầy đất.

“Chính là vậy, nếu không ta cũng không bị Thiên Đế Bệ Hạ trêu đùa, bị Thương Lăng thượng thần ác miệng châm chọc.”

Giản Chi Hề trừng mắt liếc nàng.

“Bất quá, đúng là không nhìn ra, Thương Lăng thượng thần luôn luôn lạnh như băng lại biết châm chọc nói móc, thực sự quá đáng yêu.”

Về ưu buồn trên mặt Vọng Thư trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ mặt mê troai.

“Bang” một đạo tiên lực bắn về phía móng Vọng Thư.

Vọng Thư đau đến hét lên một tiếng, quay đầu liền thấy về mặt bốc lửa của Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề còn muốn ra tay, Vọng Thư vội vàng chạy trốn phía sau Cửu Thiên Huyền Nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ cau mày nói: “Ta lại cảm thấy, Thương Lăng thượng thần đối với Tur Mệnh có chút khác biệt.”

“Hả? Khác biệt cái gì!” Vọng Thư kinh ngạc.

“Có cái gì mà khác biệt, cái người khác nghiệt lại độc miệng, trên mặt còn viết tám chữ to Người sống chớ gần, tới gần giả chết.” Giản Chi Hề hừ một tiếng.

“Thật sao? Ta nhớ lúc Vu Sơn Thần Nữ múa các người còn mất đi mày lại mà!” Cửu Thiên Huyền Nữ nhún mày.

“Oa, hình như có chuyện như vậy! Tur Mệnh, người, người được lắm!” Vọng Thư phụ họa kêu to.

“Cái gì mất đi mày lại! Ta nhớ! Ta liếc hần một cái, vậy mà hần trừng ta, trong mắt còn có dao!” Giản Chi Hề nhớ tới việc này liền tức giận bất bình.

“Tur Mệnh, Thương Lăng là nam thần vạn chúng, người biết trong một thời điểm, có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm ngài không? Ngài xem nhẹ tất cả mọi người, kể cả Vu Sơn Thần Nữ, nhưng trừng mắt liếc người, người cảm thấy thế nào?” Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi lại.

“Đúng vậy đúng vậy, rất có đạo lý!” Vọng Thư phụ họa.

Giản Chi Hề ngu người, hình như thật sự rất có đạo lý!

Bất quá, nàng lập tức tỉnh táo lại, giận dữ hét: “Vậy có phải ta cần mở yến hội chúc mừng ba ngày ba đêm, cảm tạ hần đặc biệt coi trọng ta?”

Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Vọng Thư bị nàng hét mà sùng sốt.

Một lát sau Vọng Thư nghiêm túc gật đầu.

“Mở yến hội ba ngày ba đêm cũng không cần thiết, bởi vì người không có tiền. Bất quá người có thể mừng thầm thật lâu.”

Giản Chi Hề còn chưa hết tức giận, Cửu Thiên Huyền Nữ lại lên tiếng.

“Người nên cảm tạ ngài, hảo tâm giải vây giúp người. Bằng không người hoặc là kháng chỉ, hoặc là phải biểu diễn trước mặt chúng tiên ngay lập tức.”

Giản Chi Hề quả thực không thể nhịn được nữa: “Các người hai tên hỗn đản ăn cây táo, rào cây sung!”

“Tur Mệnh, lời ta nói là thật, Thương Lăng thượng thần xưa nay không nói móc châm chọc người khác, càng sẽ không thay người khác giải vây. Ngài vĩnh viễn đều trầm mặc, lạnh lùng.”

Vọng Thư nghe xong lời này gật đầu như già tui.

“Cửu Thiên nói không sai, Thương Lăng không nể mặt ai, bao gồm cả Thiên Đế Bệ Hạ. Trong yến hội người cũng thấy, Thiên Đế Bệ Hạ luôn muốn nói chuyện với Thương Lăng thượng thần nhưng lại luôn thất bại.”

“Cho nên? Ta nên cảm tạ hần châm chọc nói móc ta, trợn mắt nhìn ta? Có cần ta nấu vài món ăn đi thăm tổ tông nhà hần luôn không!” Giản Chi Hề vô cùng phẫn nộ.

“Thương Lăng không có tổ tông, ngài là do trời đất sinh ra.” Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêm túc giải thích.

Giản Chi Hề một hơi vừa lên liền nghẹn ở trong cổ họng, suýt chút tự làm mình nghẹn chết.

Kiểu gì nàng vẫn là người sai? Không biết điều, không hiểu nhân tình?

Giản Chi Hề khóc không ra nước mắt.

“Haizz, nữ nhân không hiểu phong tình.” Vọng Thư về mặt thất vọng nhìn nàng chằm.

Giản Chi Hề hờ hết ở trong lòng, rõ ràng là các người không hiểu được lòng ta!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hồ Ly phúc hắc (1)

Đêm, trăng sáng sao thưa, trời tối gió lạnh, trên đường không một bóng người.

Giản Chi Hề nhẹ nhàng kéo cửa Thiên Phủ Cung ra thành một cái khe nhỏ.

Một đôi mắt vụng trộm quan sát tỉ mỉ xung quanh, sau khi xác nhận bên ngoài không có ai mới mở cửa ra.

Giản Chi Hề lặng lẽ từ bên trong chạy ra ngoài.

Một đám mây hiện ra dưới chân, cuồn cuộn đạp gió nhanh chóng bay đi.

Giản Chi Hề một đường rời khỏi thiên đình, bay về phía Thanh Khâu.

Sau khi tiến vào địa giới Thanh Khâu, Giản Chi Hề quen cửa quen nẻo đi tới cửa sau một phủ đệ trên núi, sau đó trèo tường rào ở cửa sau vào trong.

Nàng vừa mới đứng vững ở bên trong, chợt nghe sau lưng có một tiếng kêu sợ hãi: “Có kẻ gian!”

Giản Chi Hề giật nảy cả mình, nhắc chân định chạy.

Nhưng mà trong cái chớp mắt sau đó, nàng lập tức phản ứng, giọng nói này quen thuộc như thế, không phải là cái tên hồ ly phúc hắc kia sao?

Nàng vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy gương mặt tên hồ ly kia.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt vốn trắng trẻo lại có vẻ trắng hơn vài phần, một đôi mắt hồ ly xinh đẹp cong cong nhếch lên.

Mũi cao thẳng, môi mỏng tinh xảo, liếc mắt một cái đều kinh diễm, nếu mà đổi thành nữ cũng có thể mê đảo chúng sinh.

Ít nhất cũng đẹp ngang ngửa Vu Sơn Thần Nữ.

Người này chính là con trai thứ ba của Hồ Vương tộc Cửu Vĩ Hồ ở Thanh Khâu, Cẩn Tu.

Lúc này Cẩn Tu đang nhin cười nhìn nàng, trong khóe mắt còn có vài phần giảo hoạt.

“Hồ ly chết, ngươi lại đem ta ra làm trò cười!”

Giản Chi Hề trừng hăn một cái.

“Hon nửa đêm ngươi tự xông vào nhà dân, mưu đồ làm loạn với ta, ta còn không thể gọi người?” Cẩn Tu cười nhìn rất đẹp.

Nếu như Thương Lăng mà cười, nhất định cũng rất đẹp mắt, chỉ tiếc hăn sẽ không cười.

Tại sao lại nghĩ đến hăn? Phi phi phi, Giản Chi Hề đem dáng vẻ của Thương Lăng trong óc ném ra ngoài.

“Hồ ly chết, con mắt nào của ngươi thấy ta muốn mưu đồ làm loạn với ngươi vậy?”

“Vây không bằng tới chỗ phụ vương của ta, để cho người phân xử?”

Giản Chi Hề vừa nghĩ tới Cửu Vĩ Hồ Vương, toàn thân liền run lên.

Trong đầu xuất hiện vẻ mặt thâm cừu đại hận của ông ta khi khuyển nàng.

“Tur Mệnh à, ngươi đừng trở lại câu dẫn Cẩn Tu nhà ta nữa, cừu vĩ hồ chúng ta đòi đòi kiếp kiếp lớn lên đều cực kì xinh đẹp, không thể để cho ngươi đem đòi sau hủy hoại!”

“Ngài, ngài hiểu lầm rồi, ta đối với hắn không có ý đó.”

“Cái gì? Cừu Vĩ Hồ Tộc chúng ta ai lớn lên cũng cực kỳ xinh đẹp, ngươi xấu như vậy, còn dám chường mắt Cẩn Tu nhà ta?”

“...”

Giản Chi Hề sợ, quá sợ.

Thật ra nàng không xấu chút nào, mặc dù không kinh điển, nhưng cũng thanh tú sạch sẽ, giống như một dòng suối nhỏ trong veo, thư thái dễ nhìn.

Cũng hơn khối người mà.

Chỉ là mắt cao hơn đầu chút xíu thôi, nên nhìn ai cũng thấy xấu! (ed: ừ mắt cao hơn chút thôi =.=)

Re-up vui lòng xin phép, phiêntôn trọng công sức của editor một chút

Đây cũng là nguyên nhân nàng chọn lén lút đi cửa sau.

Cẩn Tu cười đến cực kỳ gian xảo, toàn thân Giản Chi Hề run lên.

Sau khi tới Thanh Khâu, nàng biết, phạm là hồ ly, chả có tên nào không có một bụng ý đồ đen tối.

“Phân xử cũng không cần, hồ ly, ta nghìn dặm xa xôi tới tìm ngươi, ngươi lại đối xử với ta như vậy sao?” Giản Chi Hề chớp chớp mắt.

“Đừng giả bộ ôn nhu, giả bộ làm nũng, ta sợ lắm á.”

Giản Chi Hề tức giận chỉ vào Cẩn Tu nói: “Hồ ly, ngươi rốt cuộc có cho ta vào hay không?”

Cẩn Tu cười to nói: “Đây mới chính là Tur Mệnh, đi thôi.”

Giản Chi Hề bĩu môi, có mấy kẻ bị thiếu muối, ôn nhu không ưa, lại ưa hung dữ.

Ví dụ như cái tên hồ ly độc mồm độc miệng đầy bụng ý nghĩ xấu trước mắt, cái tên hồ ly phúc hắc này.

Giản Chi Hề theo Cẩn Tu vào phòng, ngồi xuống, Giản Chi Hề liền quen cửa quen nẻo mở hộp đựng thức ăn trong tủ ra, lấy một hộp điểm tâm ra ăn.

Cái tên hồ ly này rất xấu xa, nhưng điểm tâm yêu thích mà hắn cất trữ lại tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hồ Ly phúc hắc (2)

Giản Chi Hề bỏ từng miếng từng miếng điểm tâm vào miệng, ăn rất vui vẻ.

Dù sao cũng là Thanh Khâu Vương tộc, chi phí ăn mặc hoàn toàn không phải Tiểu Tur mệnh nàng có thể so sánh được.

Giản Chi Hề ăn rất vui vẻ, Cẩn Tu thập phần kiên nhẫn ngồi đối diện nàng, đợi nàng từ từ ăn xong.

Hắn tự tay rót chén trà đưa cho Giản Chi Hề.

“Ăn từ từ, không lát nữa ngươi lại nghẹn chết ở chỗ này, ta liền phải gánh chịu tội danh mưu sát thiên quan. Ngươi chết là chuyện nhỏ thôi, ta chịu oan ức mới không đáng đó.”

Giản Chi Hề ngẩng đầu một cái, hung hăng trừng Cẩn Tu, lúc nhai điểm tâm trong miệng cắn cực kì mạnh.

“Ể, đừng nhìn ta như vậy, mặc dù ta xinh đẹp đáng yêu, nhưng ngươi cũng không nên vọng tưởng muốn đem ta nuốt vào bụng, ăn sạch sành sanh.”

Yết hầu Giản Chi Hề nghẹn một cái, vội cầm ly lên đổ vào một miệng trà.

“Ăn như hổ đói, sỏi sỏi chực mồi, khó trách phụ vương của ta đề phòng người đến tìm ta, xem như ta đã hiểu được nỗi khổ tâm của người.” Cẩn Tu nhẹ thờ dài.

Sau khi Giản Chi Hề nuốt điểm tâm trong miệng, nàng tròn mắt liếc Cẩn Tu.

“Hò ly chết, ta dám cam đoan, người nhất định là con ruột của phụ vương người, độc mồm độc miệng di truyền là nhất đẳng!”

Trông mặt Cẩn Tu khề động một cái, hần cong môi cười nhạt.

“Còn người không biết di truyền từ ai, vừa ngu ngốc vừa ngớ ngẩn, còn có khả năng ăn uống thần sầu.”

Giản Chi Hề bĩu môi, nàng cũng không phải ngày đầu tiên quan biết con hò ly này.

Lần nào gặp hần không phải đều bị đâm cho thương tích đầy mình?

Nàng đã luyện thành thói quen.

So với con hò ly này, cái tên bạn xấu Vọng Thư kia đã xem là tốt hơn rất nhiều.

Nàng sống thật gian nan, khắp nơi đều là hố, giẫm một cái là lọt cmm luôn.

“Nói đi, lần này tới tìm ta có chuyện gì?”

“Ta nhớ người, tới tìm người không được à?”

“Tur Mệnh, không phải ai cũng ngu ngốc giống người có được không? Không cần đem chỉ số thông minh của người tới đo với ta.”

Giản Chi Hề lập tức héo rũ xuống, nàng suy nghĩ một lúc lâu, mới rầu rĩ nói: “Hò ly, trước kia có phải ta từng gặp Thương Lăng?”

Nhớ lại trước đây khi gặp Cẩn Tu, nàng mới vừa từ cái huyết động thủy tinh kia trốn ra được.

Quần áo xóc xếch, thất hồn lạc phách, chặt vật không tả nổi, nàng không có ký ức trước đây của thân thể này.

Nàng không biết mình là ai, đây là chỗ nào, tất cả mọi thứ đều xa lạ với nàng.

Nàng sợ, nàng khủng hoảng, thấy có người đến, nàng liền không khống chế được tiên lực tiên lực của chính mình.

Nàng không muốn thương tổn người khác, càng không biết tại sao mình lại có loại sức mạnh này.

Cho đến lúc gặp Cẩn Tu.

Cẩn Tu ở nửa đường nhặt nàng, nói cho nàng biết tất cả, để cho nàng có thể trở về quỹ đạo một lần nữa, trở thành Tur Mệnh một lần nữa.

Bí mật nàng mất trí nhớ, chỉ có Cẩn Tu biết, nhiều người như vậy, nàng chỉ dám, cũng chỉ có thể hỏi Cẩn Tu.

Nhưng mà, lúc nghe được vấn đề này Cẩn Tu liền trầm mặc trong nháy mắt.

Giản Chi Hề rất muốn biết, bởi vì hôm nay nàng cảm giác được, trong ánh mắt Thương Lăng nàng nhìn thấy có nghi hoặc khó hiểu, cũng có từng tia tìm tòi nghiên cứu.

Nói chung, ánh mắt Thương Lăng nhìn nàng, không hề giống ánh mắt nhìn một người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Hơn nữa, hình như hần đối với nàng có một loại địch ý như có như không, thật sự kỳ quái.

“Không có” Cẩn Tu phủ nhận.

“Người nhớ lại một chút, có thể là người không biết hay không, thật ra ta đã gặp hần?”

“Không có, các người chưa từng gặp nhau.” Cẩn Tu rất chắc chắn.

Trong lòng Giản Chi Hề thấy kỳ kỳ, sao Cẩn Tu lại chắc chắn như vậy.

Dường như nhìn ra sự hoài nghi trong lòng Giản Chi Hề, Cẩn Tu lại giải thích: “Từ khi người sinh ra đến lúc đảm nhiệm Tur Mệnh tới bây giờ, vẫn chưa tới hai ngàn năm, trừ lần này bên ngoài thì Thương Lăng đã trấn thủ U Hư Giới bảy ngàn năm, chưa bao giờ trở về thiên đình.”

Chương 20: Hồ Ly phúc hắc (3)

Giản Chi Hề gật đầu.

Cần Tu nói không sai, Thương Lăng trấn thủ U Hư Giới bảy ngàn năm, chưa bao giờ trở về, nàng làm sao mà có cơ hội gặp hắn?

Đúng là nàng nghĩ quá nhiều, ước chừng bởi vì đại đa số thời gian Thương Lăng đều ở đây đối mặt yêu ma, cho nên theo thói quen đối với bất kỳ kẻ nào cũng tìm tòi nghiên cứu với căm thù nhỉ?

Nàng không phải trường hợp đặc biệt mà.

Có được kết quả như vậy, Giản Chi Hề yên tâm hơn nhiều, thật thở phào thật mạnh.

Tâm tình vui vẻ, điểm tâm ăn cũng thấy ngon hơn.

Đôi mắt hồ ly xinh đẹp của Cần Tu nhân nhật nhìn Giản Chi Hề, trông mắt có lúc xẹt qua vài tia lưu quang.

Sau một hồi, Cần Tu lấy từ trong một chiếc hộp ra một bình rượu, đặt ở trước mặt Giản Chi Hề.

“Ồi chào! Đây nhất định là Túy Lê Hoa!”

Giản Chi Hề gấp gấp mở bình rượu ra, một mùi vị trong veo xông vào mũi, làm lòng người say mê.

Trước đây Giản Chi Hề không quen uống rượu, nhưng từ lúc uống Túy Lê Hoa của hồ ly, nàng liền nhớ mãi không quên.

Mỗi khi đến tìm hồ ly, nàng có thể lấy được một bình nhỏ.

Vì vậy, coi như cái tên hồ ly phúc hắc này độc miệng lại xấu xa, nhưng nể mặt điểm tâm cùng với Túy Lê Hoa, xưa nay Giản Chi Hề không tính toán với hắn.

Huống hồ, cái tên hồ ly này còn cứu nàng một mạng, đưa nàng trở về thiên đình.

Hai người bọn họ xem như là đồng bệnh tương liên, nàng mắt “kỳ ức”, hắn mắt đuôi hồ ly.

Nàng không có “kỳ ức”, từng bước cẩn thận, không dám phạm lỗi.

Hắn không có đuôi hồ ly, không thể biến thành nguyên hình.

Quan hệ giữa bọn họ thân thiết hơn bằng hữu, hắn là người nàng tin nhiệm nhất ở đây.

Uống chút Túy Lê Hoa, Giản Chi Hề có chút say, rượu vào, chế độ máy hát liền khởi động, vừa khởi động liền không dừng được.

“Hồ ly chết, người biết hôm nay ta có bao nhiêu ủy khuất không? Đều là cái kẻ Vọng Thư kia hãm hại ta.”

“Ta mới không giống mấy tên kia ước ao Thương Lăng thượng thần! Ta chỉ muốn thanh thân ổn định trôi qua cuộc sống gia đình của ta.”

“Hồ ly chết, người tin ta đúng không?”

Cần Tu sòng mắt lưu chuyển, ôn hòa nhìn Giản Chi Hề đỏ mặt nằm sấp ở trên bàn, duỗi tay kéo kéo khóe miệng của nàng.

“Tin, với chút tiền đồ của người, lấy đầu lá gan trên chọc Thương Lăng.”

Giản Chi Hề hít hít mũi, nàng nói: “Chính là, hắn hung dữ như vậy, hắn trừng ta, còn tổn thương ta, hắn không phải người tốt!”

“Tư Mệnh, cách xa Thương Lăng một chút, nhớ kỹ, bất kỳ lúc nào cũng không được tới gần hắn.” Giọng Cần Tu bỗng nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Giản Chi Hề sững sờ, tại sao hồ ly lại nói vậy.

Bất quá, một tiểu Tư Mệnh như nàng làm sao có thể đồng thời xuất hiện cùng Thương Lăng.

“Yên tâm đi, chỉ cần chỗ nào có hán, ta liền đi vòng, hán mở yến hội, ta liền cáo bệnh!” Giản Chi Hề đỏ mặt, có chút say.

“Đúng rồi, từ hôm nay trở đi, trong vòng một trăm năm tới, ta tuyệt đối không bước ra khỏi Thiên Phủ Cung nửa bước!”

Giản Chi Hề thề son sắt cam đoan.

“Nói tới, ngày mai ngươi phải tới chỗ Nam Cực Trường Sinh Đại Đế báo cáo công tác định kỳ?”

Cần Tu liếc nhìn Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề mãnh liệt từ trên mặt bàn bật dậy, lập tức thanh tỉnh ra.

“Xon rồi xong rồi, ta làm sao lại quên! Một trăm năm một lần báo cáo công tác, ta cũng không thể đắc tội người lãnh đạo trực tiếp của ta!” Giản Chi Hề kêu quang quác.

“Hồ ly, núi xanh còn đó, nước biếc sông dài, sau này còn gặp lại. Ta mang đi điểm tâm với rượu, ta phải trở về chuẩn bị một chút. Báo cáo công tác là việc lớn, liên quan đến trăm năm bổng lộc tương lai của ta, không thể lơ là.”

Giản Chi Hề thu gom đồ đạc sau đó chạy nhanh ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Hoạ vô đơn chí (1)

“Đi đường cẩn thận một chút, vội vội vàng vàng lại xảy ra chuyện, quay lại khiến ta phiền phức.”

Cần Tu đứng ở cửa nhìn theo Giản Chi Hề đi xa.

“Hồ ly chết tiết, nói câu dễ nghe sẽ chết à? Ta đi đây!” Giản Chi Hề không thèm quay đầu lại, càng bay càng xa.

Cần Tu nhìn thân ảnh nàng biến mất trong tầm mắt, nụ cười dần biến mất.

Hắn thấp giọng lầm bầm: “Ngươi quả thực chuyện gì cũng quên rồi, chỉ là người tính không bằng trời tính, ngươi không nên gặp lại hán.”

Cần Tu đứng ở cửa một lúc lâu, nụ cười trên tức hoàn toàn biến mất không thấy đâu, đôi mày xinh đẹp hơi cau lại.

“Tam điện hạ “

Cần Tu quay đầu, thấy thị nữ đã đứng ở cửa chờ hắn.

“Đi vào dọn dẹp đi.”

“Vâng”

Cần Tu cùng thị nữ đi vào phòng, thị nữ kia thuận thực thu dọn hộp trống trên bàn.

“Tam điện hạ, có cần thêm điểm tâm mới vào hộp không? Còn có Túy Lê Hoa, có cần mang một bình mới tới đây không ạ?”

“Không cần, sắp tới nàng sẽ không tới.”

“Vâng”

Bóng đêm càng ngày càng đậm, phía trên Thanh Khâu phủ đầy một tầng ánh trăng nhàn nhạt.

Sau khi gian phòng được thu dọn xong xuôi, thị nữ rời đi, chỉ còn lại một mình Cần Tu, không có một tia buồn ngủ.

Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn trăng tròn trên bầu trời, sóng mắt lưu chuyển, không biết suy nghĩ gì.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng.

Giản Chi Hề đuổi người một cái, bỏ vào miệng một miếng điểm tâm hôm qua mang về, xoa xoa cặp mắt mơ màng.

Cầm theo phần báo cáo nàng phải làm suốt đêm, vội vàng ra khỏi cửa.

Lúc mở cửa lớn Thiên Phủ Cung, ngoài cửa không có ai.

Thấy cảnh tượng này, Giản Chi Hề thở phào, lớn mật đi trên đường.

Thật ra báo cáo công tác không cần sớm như vậy, thế nhưng hôm qua nàng mới phát sinh chuyện xấu lớn như vậy, hôm nay vẫn nên khiêm tốn một chút, đi sớm một chút, tránh gặp quá nhiều người.

Giản Chi Hề một đường an ổn chạy từ Thiên Phủ Cung chạy tới phụ đệ của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Thủ vệ nửa tỉnh nửa mơ mở cửa cho nàng, nàng vội vàng đi vào, giữ cửa quan trọng.

“Tur Mệnh à, sao ngươi tới sớm quá vậy!” Thủ vệ xoa xoa đôi mắt.

“Tôi báo cáo công tác, ta chính là nghiêm túc chuẩn bị!”

Thủ vệ kia khinh thường liếc nàng.

“Ngươi sợ muộn hơn thì tất cả mọi người đều sẽ tới? Thì ra ngươi cũng biết mất mặt!”

Giản Chi Hề gõ mạnh lên đầu thủ vệ một cái.

“Tuổi còn nhỏ mà lại học người ta nói chuyện khác nghiệt làm gì?”

Thủ vệ trợn mắt giận dữ liếc nàng, nhưng không dám đánh trả, mấy năm gần đây, Tur Mệnh rành rồi là thích đến khi dễ hắn, khi dễ tới mức hắn sợ luôn.

Nàng chính là tên hỗn đản bắt nạt kẻ yếu, ý mạnh hiếp yếu.

Giản Chi Hề biết thằng nhóc này không dám, vì vậy trong lòng có chút đắc ý.

“Ngươi cứ từ từ mà chờ, hôm nay Đại Đế sẽ không dậy sớm như thế.”

“Hả? Vì sao?”

Thủ vệ bỗng nhiên kéo khoe miệng, lộ ra một nụ cười cực kì gian xảo, còn thêm theo vài phần cười trên nỗi đau của người khác.

“Không nói cho ngươi”

“A lúc nhỏ không lo học hành phải không?” Giản Chi Hề giờ móng vuốt uy hiếp hắn.

“Ngươi, ngươi cứ khi dễ ta! Bất quá ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám qua đây ta liền gọi người, đến lúc tất cả mọi người tới thì ngươi liền thảm!”

Giản Chi Hề nghe vậy máu dồn tới não, nhưng vẫn buông móng vuốt xuống, cười hắc hắc, xoay người qua chỗ khác, thành thành thật thật chờ Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Thủ vệ hừ một tiếng, có chút đắc ý, tiếp tục trở về canh giữ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hoạ vô đơn chí (2)

Xưa nay đại chiến ba trăm hiệp với Tur Mệnh, rốt cuộc hắn cũng thắng được một trận này.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, trời đã sáng choang, phía đông lấp loáng những tia sáng mặt trời mới mọc.

Mọi khi lúc này Nam Cực Trường Sinh Đại Đế đã đến rồi.

Nhưng bây giờ, cửa phòng của lão nhân gia còn chả có động tĩnh, Giản Chi Hề chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi.

Thời gian càng trôi qua từng giây, Giản Chi Hề càng ngày càng nóng ruột, ánh mặt trời đã trải khắp nơi nơi, tất cả mọi người đều đã dậy, nhưng ông ta vẫn không có một chút động tĩnh gì!

Giản Chi Hề thở dài một hơi, nàng đã tạo cái nghiệt gì, việc gì cũng không thuận lợi.

Người không may mắn, tới uống nước là cũng bị dính răng.

Thời gian lại qua một lúc, trong Nam Cực Trường Sinh Cung bắt đầu có người đi lại.

Giản Chi Hề tận lực đứng trong một góc nhỏ, làm mình trở thành không khí.

Nhưng chuyện khó khăn nhất trên trời dưới đất không phải là trốn hồng thủy mãnh thú, mà là vô số kẻ hứng thú bát quái.

Đặc biệt là mấy vị tiên nữ cả ngày rảnh rỗi sinh nông nổi.

“Ồ, đây không phải là Tư Mệnh sao? Sao mới sáng sớm đã tới đây rồi?”

Giản Chi Hề đen mặt, nàng cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

“Đại khái là quá kích động hả? Mặt dày mày dạn, thật vất vả mới có thể ngồi cùng hàng với Thương Lăng Thượng Thần, làm sao mà ngủ cho được! Nhìn kia, quần thâm mất đều to ra!”

Giản Chi Hề giật giật khoe miệng, mặt nàng có quần thâm là vì làm cho kịp báo cáo công tác đây biết không?

“Ai nha đúng vậy, vốn đã xấu, bây giờ càng xấu hơn.”

Giản Chi Hề siết chặt quả đấm, nàng ngẩng đầu trừng mấy tiên nữ miệng rộng kia.

“Làm cái gì, ngươi trừng chúng ta làm gì?”

“Ta cảnh cáo các ngươi, ta không thích gây sự, nhưng không có nghĩa là ta không biết giận, cút nhanh lên, đừng tới chọc ta.”

“Ồi nha, ta sợ quá đi. Theo đuổi Thương Lăng Thượng Thần không thành, bắt mấy người vô tội chúng ta đến trút giận à!”

“Còn không phải sao, ngày hôm qua nàng mong chờ đi tới thổ lộ, mặt Thương Lăng Thượng Thần đều đen thui luôn!”

“So với Vu Sơn Thần Nữ một người trên trời một kẻ dưới đất, kém xa như vậy, cũng không biết nàng lấy dũng khí từ đâu ra!”

Giản Chi Hề nhướn mày, nàng thích một câu nhin chín câu lạnh, nhưng không có nghĩa là nàng tự ép mình để được an ổn!

Không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa!

Giản Chi Hề vung tay, ba đạo tiên lực đồng thời đánh ra, trực tiếp bay về phía ba tiên nữ kia.

Ba vị tiên nữ kia hoàn toàn không ngờ rằng Tư Mệnh sẽ động thủ thật, hơn nữa còn không thềm nói một tiếng!

Ba tiên nữ liền đánh ra tiên lực đỡ đòn của Tư Mệnh, nhưng không nghĩ tới, các nàng hoàn toàn không phải đối thủ của Tư Mệnh, lập tức ba người đều bị đánh ngã trên mặt đất, té sấp mặt như chó gặm bùn.

Vốn mặt mũi trắng trẻo sạch sẽ, giờ đây dính từng mảng máu vết bẩn thiu, ngay cả tóc tai cũng loạn theo.

Mấy vị tiên nữ chật vật bò dậy từ dưới đất, lúc nhìn về phía Tư Mệnh, khí thế đều mất sạch.

Giản Chi Hề nhìn thấy đáng vẻ rũ rượi của các nàng, thở ra một hơi.

Mặc dù nàng thích trải qua thời gian yên tĩnh của bản thân, nhưng ở kiếp trước nàng từng chuyên tâm đi học võ thuật để phòng thân.

Đời này trong lúc rảnh rỗi thường ngày, nàng cố gắng tu luyện, để có một ngày khi người khác giẫm trên đầu nàng, nàng có thể không chút nương tay đánh trả.

Cho nên, đừng nói tiên nữ, đến tiên quân cũng không phải đối thủ của nàng.

“Tư Mệnh, ngươi, ngươi dám đánh người...”

“Ta đánh ngươi thì sao?” Giản Chi Hề hai tay chống nạnh, khí thế kiêu ngạo.

“Ta nói cho các ngươi biết, để cho ta nhìn thấy các ngươi lại đi nói xấu ta, ta thấy một lần đánh một lần! Chi cần không què tay gãy chân, Thiên Đế Bệ Hạ cũng sẽ không quản.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Họa vô đơn chí (3)

“Tư Mệnh, ngươi, ngươi đừng quá kiêu ngạo!”

“Ta kiêu ngạo đấy thì sao? Các ngươi không phải tâm tâm niệm niệm ái mộ Thương Lăng Thượng Thần sao? Vậy thì thế nào? Các ngươi chìm ngấm trong đám người, ngài cũng chưa từng liếc mắt nhìn các ngươi một cái.”

Mấy tiên nữ kia sắc mặt trở nên khó coi.

“Mà ta, ngài chẳng những nhìn đến ta, còn uống trà ta kính, không chỉ có vậy, ngày đó ta còn thành công mạnh mẽ dồn ngài vào tường!”

Mấy vị tiên nữ kia kinh ngạc, khiếp sợ nhìn Giản Chi Hề.

“Thương Lăng Thượng Thần thì thế nào? Là nam thần của các ngươi đúng không? Ta nói cho các ngươi biết, không chỉ ép vào tường, một ngày nào đó, ta còn muốn đem ngài ấn lên giường yêu thương, sau đó sẽ hạ gục bậc bậc! Hung hăng chà đạp nam thần của các ngươi! Ngủ cho ngài bảy ngày bảy đêm không xuống giường nổi! Xem các ngươi làm gì được ta!”

Giản Chi Hề càng nói càng đắc ý, nàng chính là muốn chọc tức chết mấy ả tiên nữ miệng rộng này.

Nếu họ đều nghĩ nàng như vậy, nàng liền thừa nhận luôn, còn phải làm quá đáng hơn, để xem về sau bọn họ có thể nói gì!

Sau khi Giản Chi Hề nói mấy lời này, mấy vị tiên nữ kia đều nghẹn họng trân trối, vươn ngón tay run rẩy chỉ về phía nàng, nửa ngày cũng không nói được một chữ.

“Chi chi cái gì? Sợ thì rút nhanh lên!”

Giản Chi Hề đắc ý khoát khoát tay.

Quả nhiên mấy tiên nữ kia rút thật, thế nhưng trước khi chạy mất, còn cung kính hành lễ.

“Tham kiến Trường Sinh Đại Đế, tham kiến Thương Lăng Thượng Thần “

Sau khi hành lễ xong, mấy tiên nữ kia nhanh như chớp chạy mất tăm mất tích.

Giản Chi Hề triệt để ngu người.

Nàng nuốt vài ngụm nước miếng, thì ra mấy tiên nữ kia sắc mặt khó coi, bị dọa sợ mất mật không phải vì nàng một phen chí khí hào ngôn, mà là bởi vì Thương Lăng Thượng Thần ở sau lưng nàng!

Tìm Giản Chi Hề đập nhanh, nàng không dám quay đầu, lấy can đảm đi về phía trước, muốn chuồn mất.

“Tư Mệnh, ngươi tính toán đến đâu rồi?”

Đây là giọng của người lãnh đạo trực tiếp của nàng Nam Cực Trường Sinh Đại Đế lão nhân gia.

“Thần, thần chợt nhớ mình phải báo cáo công tác, nhưng thần bỏ quên báo cáo rồi, thần phải trở về lấy.” Đầu Giản Chi Hề cũng chẳng dám quay lại.

“Báo cáo không phải ở trên tay ngươi sao? Ta thấy mà.”

Giản Chi Hề tự tát một phát chết luôn, sao lại tìm cái lí do tào lao thế này.

Quả thực, tự hại mình luôn!

“Ha ha ha, đúng vậy, nhìn trí nhớ của thần này, thần quên, đúng là trên tay thần.” Giản Chi Hề căng da đầu quay lại.

Vừa xoay qua một chút, Giản Chi Hề quả nhiên nhìn thấy nụ cười trên nỗi đau của người khác của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, còn có Thương Lăng Thượng Thần sắc mặt không thể đen thêm nữa.

Giản Chi Hề cúi thấp đầu, dường như muốn chôn luôn trong ngực.

Nàng đã có thể cảm nhận được đầy đủ ánh mắt muốn lăng trì của Thương Lăng.

Thật đáng sợ...

Ba người cứ đứng đối mặt như vậy, giằng co một lúc lâu, tình hình cực kì căng thẳng.

Giản Chi Hề khóc không ra nước mắt, phúc bất trùng lai, hoạ vô đơn chí!

Hai ngày nay đều đắc tội Thương Lăng, hơn nữa lần sau còn nghiêm trọng hơn lần trước.

Bây giờ nàng với Thương Lăng xem như là kết từ thù.

Lão già Nam Cực Trường Sinh Đại Đế chết tiết này, vậy mà cũng không mở miệng hóa giải bầu không khí một chút, ông ta cứ cười trên nỗi đau của người khác như vậy!

Thiệt quá đáng mà!

Rốt cục, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế lên tiếng.

“Ai nha, ngọc bội của ta hình như không thấy nữa, ta quay lại tìm một chút.”

Sau khi ông ta nói xong, nhanh như chớp không còn thấy bóng, bây giờ chỉ còn lại hai người là nàng và Thương Lăng.

“Chuyện này, Thương Lăng Thượng Thần, ngài hiểu lắm rồi, thật ra...”

“Hiểu lắm, hiểu lắm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hoạ vô đơn chí (4)

Thương Lăng cau mày, con tức giận ẩn hiện trong mắt, như là mây đen bao trùm, ẩn chứa một trận mưa rền gió dữ.

Giản Chi Hề nhìn ra, hấn cực kì cực kì tức giận.

Khí thế cùng uy áp trên người Thương Lăng không chút nào thu liễm mà phát ra, tim Giản Chi Hề run rẩy.

Giản Chi Hề không tự giác lui về phía sau, mà Thương Lăng nhưng từng bước ép sát, đi về phía Giản Chi Hề.

Cuối cùng lưng Giản Chi Hề bộp một cái dán lên tường, hết đường thoái lui.

“Thương Lăng Thượng Thần bớt giận...” Giản Chi Hề một mực hèn nhất.

Thương Lăng một tay chống lên vách tường phía sau Giản Chi Hề, từ trên cao nhìn xuống nàng, một đôi mày kiếm anh tuấn, một đôi mắt sắc bén, cùng với khuôn mặt lạnh lùng, như là băng sơn phủ tuyết trắng xóa ngàn năm không tan.

Nếu đôi thành lúc khác, động tác cùng tư thế này chính là kabe-don tiêu chuẩn nha!

Chỉ tiếc, hiện tại Giản Chi Hề mặt không đỏ tim không đập, muốn xấu hổ mà không xấu hổ nổi, sợ muốn chết luôn!

Thương Lăng nhìn Giản Chi Hề như vậy, không nói lời nào, khí thế bức người.

Đối Giản Chi Hề mà nói, mỗi phút mỗi giây đều là dày vò!

Rốt cục, hai tròng mắt bão tố của Thương Lăng bắt đầu dần dần hồi phục, cuối cùng chỉ còn lại có một cái hồ băng tối tăm.

Bình tĩnh không gợn sóng, khiến người ta nhìn không ra hấn đang suy nghĩ cái gì.

“Ngươi vẫn dốt vũ nát, là vô tài. Ngươi dung mạo không kinh diễm, là vô mạo. Ngươi miệng không lựa lời, là vô đức.” Thương Lăng bình tĩnh nói.

Mỗi một câu hấn nói, Giản Chi Hề liền chịu một lần đả kích. Đến cuối cùng thương tích đầy mình, yên lặng rơi lệ ở trong lòng.

Thương Lăng đọc mồm đọc miệng, tuyệt đối không thua hồ ly chút nào!

Bất quá lúc hồ ly nói mang theo vài phần trêu đùa, mà lúc Thương Lăng nói, chính là nghiêm trang!

“Ngươi vô tài vô mạo vô đức, lấy đầu ra đừng khí mà nói ra mấy lời không biết xấu hổ thế này?”

Giản Chi Hề trong lòng ủy khuất, bặm môi, bất quá là nàng chỉ đùa một chút, ai mà biết lại xui xẻo như vậy, vừa vặn để cho chính chủ nghe thấy!

Bắt đầu từ hôm qua, nàng làm gì cũng không thuận lợi!

Nàng bị nhiều người chỉ trích như vậy, trong lòng cũng không vui được không?!

“Bây ra bộ dạng này làm gì đây? Việc ngươi làm, ngươi còn có mặt mũi ủy khuất?” Thương Lăng nheo cặp mắt lại.

Giản Chi Hề càng ủy khuất đến kịch liệt, nhưng lại quật cường lắc đầu.

“Thôi, lần này ta bỏ qua cho ngươi, nhưng nếu còn có lần sau, hậu quả, chính ngươi cũng không dám tưởng tượng.”

Giản Chi Hề ngơ ngơ ngác ngác gật đầu.

Thương Lăng buông nàng ra, xoay người rời đi.

Giản Chi Hề nhìn thấy thân ảnh của hắn biến mất liền thở phào một cái, lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Trên đời này còn có chuyện mà nàng không giải quyết được?

Có vài người phải nhẫn tâm, có vài kẻ phải giả vờ.

Giản Chi Hề vỗ vỗ báo cáo trong tay, ở trong lòng âm thầm thề, sau chuyện hôm nay, một trăm năm nàng sẽ không ra khỏi cửa!

Sự việc được hóa giải nhẹ nhàng, Giản Chi Hề đi về phía thư phòng của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Trong một cái góc sau lưng nàng, Thương Lăng nhìn nàng khẽ hát rồi đi, ánh mắt lóe lên một tia ý vị thâm trường*.

* ý nghĩ sâu xa ed: anh đang nghĩ sâu xa gì đấy (□))))

Giản Chi Hề vừa vào trong thư phòng Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, đôi mắt già nua của ông ta liền phát sáng.

Còn không đợi Giản Chi Hề mở miệng, ông ta đã mở miệng nói trước.

“Tư Mệnh à, ta nói ngươi không phải rồi, chuyện xấu hổ như thế, cũng không cần nói hết trước mặt công chúng nha.”

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế lắc đầu than nhẹ, vẻ mặt thất vọng nhìn nàng.

Giản Chi Hề thấy đáng vẻ lúc ông ta cười trên nỗi đau của người khác, không khỏi gào thét trong lòng.

Lão già chết tiệt, ông giả vờ giả vịt cũng nghiêm túc một chút được không? Ông cười tới mức khoe miệng kéo tới tận mang tai rồi kia! Còn làm bộ ra vẻ trưởng bối răn dạy tiểu bối!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Người chiến thắng (1)

Giản Chi Hề cô nhện đủ loại đã kích cười nhạo của ông già kia, đã vậy còn có làm bộ làm tịch khuyên giải an ủi.

Thật vất vả chịu đựng xong, báo cáo công tác kết thúc, nàng liền cất bước chạy mất, một giây cũng không dừng lại.

Kết quả vừa mới đi đến cửa, lại nghe được ông già kia thở dài nói lời thâm thúy.

“Người trẻ tuổi thật là sốt ruột, đi đường cũng không yên, muốn tóm được Thượng Thần Băng Lãnh phải kiên trì mới được, ai, không nghe lời lão chỉ có thiệt hại trước mắt.”

Giản Chi Hề suyết chút nữa té sấp mặt ở cửa luôn.

Nàng thở ra một hơi, lúc ra khỏi phủ đệ của lão già kia, tiện thể đem cây đào bảo bối của ông ta vặt sạch trái, lá cây cũng chỉ còn vài cái, tro bụi lại hánh cây.

Giản Chi Hề mới vừa đi ra khỏi cửa liền nghe được tiếng gào thét tê tâm liệt phế của ông ta kèm theo tiếng khóc nức nở.

“Cây đào của ta! Tư Mệnh ngươi quay lại cho ta, xem ta đập chết ngươi!”

Giản Chi Hề cười gian một tiếng, nhanh như chớp chạy về Thiên Phủ Cung của mình.

Ông già kia cũng không tìm đến nàng gây phiền phức, chắc là lo cứu sống cái cây đào bảo bối kia trước rồi.

Sau khi chuồn về Thiên Phủ Cung, Giản Chi Hề lại đóng cửa lớn, treo bảng miễn tiếp khách.

Giày vò cả ngày, cuối cùng cũng kết thúc!

Giản Chi Hề tâm tình sung sướng nằm ạch xuống giường, tùy tiện làm phép thuật thanh tẩy, sau đó ngủ một giấc đến sáng.

Ngày hôm sau, Giản Chi Hề vừa khẽ hát vừa chăm sóc hoa cỏ trong viện.

“Cốc cốc cốc “

Cửa lớn nhà nàng bị gõ.

Giản Chi Hề lập tức cảnh giác, nàng vung tay lên, cảnh tượng trước cửa xuất hiện giữa không trung.

Chỉ thấy người gõ cửa bên ngoài không phải ai khác, chính là Vọng Thư cùng Cửu Thiên.

Giản Chi Hề thở phào một cái, hai ngày này thực sự bị dọa sợ, gió thổi cỏ lay đều sợ.

Nàng lại vung tay lên, cửa lớn mở ra, hai người đi tới.

“Tư Mệnh! Ngươi vẫn còn tâm tình ở chỗ này tưới hoa à!”

Vọng Thư vừa vào cửa thấy nàng liền kích động xông tới.

Giản Chi Hề trong lòng roi lõp bộp, lại chuyện gì nữa đây?

“Sao ta không thể tưới hoa?”

“Ngươi quên việc hôm qua ngươi mở miệng vũ nhục Thương Lăng Thượng Thần?” Cửu Thiên Huyền Nữ nhú mày.

Giản Chi Hề có chút chột dạ, nàng nói: “Chuyện này không phải qua rồi sao? Hắn nói hắn tha cho ta mà.”

“Tư Mệnh, ngươi cũng thật lớn mật, đủ nhanh nhẹn dũng mãnh, Thương Lăng Thượng Thần ta nhường cho ngươi!” Vọng Thư nói.

Giản Chi Hề giật giật khóe miệng, nàng nhú mày nói: “Nói từ bỏ liền từ bỏ, không kiên định như thế, thích cũng không nhiều lắm, lúc trước còn kêu quang quác bảo đi theo đuổi? Còn hại ta thâm như vậy!”

Vọng Thư ánh mắt có chút né tránh, nàng cười gượng hai tiếng nói: “Bởi vì là Tư Mệnh ta mới vậy, nếu là người khác, ta nhất định xé xác nàng!”

“Ha ha ha ha, vậy ta đa tạ ngươi coi trọng.” Giản Chi Hề tức giận nhìn chằm chằm Vọng Thư.

Vọng Thư cười đến cứng mặt, nhanh chóng trốn phía sau Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Tư Mệnh, ngươi quá lỗ mãng, Thương Lăng Thượng Thần tuyệt đối không thể đắc tội. Ngươi có biết, lúc ở U Hư Giới, từng có nữ yêu dùng mỹ nhân kế với ngài, câu dẫn ngài không?”

Cửu Thiên Huyền Nữ nghiêm trang, giữa lông mày còn có chút ngưng trọng.

“Oa, yêu nữ này lớn mật ghê! Sau đó thì sao?”

“Về sau, yêu nữ kia tới góc áo của Thương Lăng Thượng Thần đều không chạm được, đã bị ngài một kiếm chém đầu.”

Lời của Cửu Thiên Huyền Nữ vừa nói ra, Giản Chi Hề cùng Vọng Thư sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Nè nè nè, ta nói chuyện đó...” Giản Chi Hề trong lòng hoảng hốt.

“Đủ để bị chém đầu mười lần.”

Giản Chi Hề gian nan nuốt ngụm nước bọt, theo bản năng tự tay che cổ mình.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Người chiến thắng (2)

“... Nhưng... Nhưng... Nhưng..., hần nói tha cho ta mà.” Giản Chi Hề lắp bắp nói.

“Nhưng cũng không có nghĩa là người khác bỏ qua cho ngươi.”

“Cái gì? Còn ai vào đây không buông tha ta!” Giản Chi Hề quả thực không thể tin nổi.

“Thiên Đế Bệ Hạ, người mở miệng vũ nhục Thương Lăng Thượng Thần, hủy hoại danh dự của ngài, dĩ hạ phạm thượng, tôn ti bất phân.” Cửu Thiên Huyền Nữ thờ dài: “Nghiêm trọng nhất chính là, người làm Thương Lăng Thượng Thần hóa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn.”

Lúc Giản Chi Hề nghe nói như thế, trợn mắt há mồm, cạn lời!

Hóa khí công tâm? Tiên thể hỗn loạn?

Nàng hoàn toàn không nhìn ra Thương Lăng có cái này dấu hiệu này ở đâu, rõ ràng hần chỉ đen mặt liền muốn một kiếm chém đầu nàng mà!

Ngày hôm qua nàng bị ấn vào tường, giống như tiểu bạch thỏ để hần uy hiếp, để hần đe dọa.

Hôm nay thì trở thành nàng hại hần hóa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn?

Đây là trả đũa?

Quả thực chính là xấu xa vuron lên tầm cao mới!

“Nói đùa sao? Thương Lăng Thượng Thần là ai, làm sao nói mấy câu liền...”

Giản Chi Hề tức muốn lộn ruột, vậy mà khi dễ nàng như vậy, quá đáng quá đi!

“Thật ra, Tư Mệnh à, Thương Lăng Thượng Thần muốn đi lịch kiếp.” Trên mặt Vọng Thụ mang theo vài phần ngưng trọng.

“Lịch kiếp?”

Tiên nhân trên tiên giới đều có tiên thể, sau khi tu vi đầy, đến hạ giới trải qua bảy kiếp số, hiểu rõ bảy cái khổ của nhân gian, mới có thể thành thần, đạt được Thần Cách.

Tiên nhân ở giới tiên, xưng là tiên quân, chỉ có thần, mới có thể xưng là thượng thần.

“Ừa, Thương Lăng không phải đã là thượng thần rồi sao?”

“Không phải, ngài trấn thủ U Hư Giới bảy ngàn năm, tu vi đã đầy từ lâu. Nhưng ngài không có trải qua lịch kiếp, nghiêm túc mà nói, ngài vẫn là tiên thể, không có Thần Cách. Chỉ là tu vi của ngài rất cao, đến thượng thần đều không thể sánh bằng, cho nên mọi người mới gọi ngài là thượng thần.” Cửu Thiên Huyền Nữ kiên trì giải thích.

Giản Chi Hề xem như đã rõ, vốn Thương Lăng chính là người có kỹ năng vượt trình độ nghề nghiệp, lại thiếu một bản chứng nhận nghề nghiệp.

Nói như vậy, lúc này hần hạ phạm khảo chứng?

“Ta biết rồi, mệnh cách của hần ta nhất định viết cho tốt, để cho hần vui vui về lịch kiếp, bình an thành thần.” Giản Chi Hề nghiêm túc gật đầu.

“Quên đi Tư Mệnh, tự thân ngươi khó bảo toàn đó!” Vọng Thụ về mặt đồng tình.

“Cái..., cái gì?”

“Ngươi làm hại Thương Lăng Thượng Thần hóa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn, phải hạ giới lịch kiếp. U Hư Giới mất đi ngài trấn thủ, mấy ngày nay phải phải đi thêm nhiều người á.” Vọng Thụ nói.

“Ý ngươi là, Thiên Đế Bệ Hạ phái ta đi trấn thủ U Hư Giới hả?”

Giản Chi Hề ghen hòng trên trời, để cho nàng đi đánh giặc? Chơi tới mức này luôn hả?

“Quên đi, cho ngươi đi trấn thủ để đưa đồ ăn cho yêu giới, đề cao lòng tin cùng sĩ khí của bọn chúng à?” Vọng Thư khinh thường trừng mắt nhìn Giản Chi Hề, lại nói: “Đương nhiên là Cửu Thiên đi rồi!”

“Vậy đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

“Hắc hắc” Vọng Thư cười gian một tiếng, nàng nói: “Tur Mệnh, ngươi mới là người chiến thắng!”

Giản Chi Hề cảnh giác nhìn chằm chằm Vọng Thư.

“Rốt cuộc có chuyện gì, nói mau! Thiên Đế Bệ Hạ rốt cuộc muốn làm chuyện xấu xa gì?”

Giản Chi Hề cảm giác mình sắp bị bức điên rồi, từng đợt nổi tiếp từng đợt, không dừng lại!

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông, ngay sau đó là giọng của Lễ Quan.

“Thánh chỉ của Thiên Đế Bệ Hạ đến, Thiên Phủ Cung, Tur Mệnh Tinh Quân tiếp chỉ!”

Giản Chi Hề rung mình, là phúc không phải họa, là họa khó tránh khỏi, quản không được, dù bất cứ giá nào!

Nàng vội vàng đi tới cửa, căng da đầu đón Lễ Quan, hai đầu gối quỳ xuống.

“Tur Mệnh tiếp chỉ “

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người chiến thắng (3)

Lễ Quan mở một đạo thánh chỉ, lớn tiếng đọc.

“Phụng ý chỉ Thiên Đế Bệ Hạ, Tur Mệnh Tinh Quân dĩ hạ phạm thượng, tôn ti bất phân, va chạm với Thương Lăng Thượng Thần, khiến Thương Lăng Thượng Thần hòa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn.”

Giản Chi Hề càng nghe càng khản trương, sắp tới phần hình phạt rồi, không phải là nhảy Tru Tiên đài chứ?

“Nay đem Tur Mệnh Tinh Quân đánh vào luân hồi, trợ giúp Thương Lăng Thượng Thần độ kiếp, trong lúc đó không được có bất kỳ sơ xuất nào, khâm thử!”

Oanh một tiếng, đầu Giản Chi Hề nổ tung.

Đánh vào luân hồi, trợ Thương Lăng độ kiếp?

Đây là hình phạt đi độ kiếp với hắn?

Đây là phải lộn theo hắn một chỗ?

Cùng cái tên sát thần này?

Tên sát thần một kiếm chém đứt đầu!

Giản Chi Hề trong lòng gào thét, thần không làm được đâu!

Không thể nghỉ ngơi đây chính là phương pháp chết đau khổ nhất.

Cho nàng một đao, chết nhanh gọn lẹ.

Cho nàng một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào bạo phát đem nàng chém đầu.

Nom nóp lo sợ chờ chết, quả thực quá tra tấn!

Gặp Giản Chi Hề thật lâu không có phản ứng, Lễ Quan không kiên nhẫn thúc giục một tiếng.

“Tur Mệnh Tinh Quân, tiếp chi đi? Ngươi muốn kháng chi sao?”

Giản Chi Hề ngẩng đầu, roi lệ ở trong lòng, kháng chi có thể cho một cái chết nhẹ nhàng hơn không?

Cuối cùng Giản Chi Hề vẫn nặn ra một nụ cười xảo trá.

“Tur Mệnh tiếp chi.”

Ai ngờ Lễ Quan kia lại không vui mà còn châm chọc nói: “Chớ đắc ý, sau này còn không biết ra sao đâu!”

Lễ Quan nói xong vung tay áo một cái, xoay người bay đi.

Giản Chi Hề chưa kịp phục hồi tinh thần lại, nàng đắc ý cái gì chứ?

Lúc này Vọng Thư từ phía sau lưng xông lên, nâng Giản Chi Hề dậy.

“Ngậy ngốc gì vậy! Đứng dậy đi! Ngươi vui tới choáng luôn rồi hả?”

Giản Chi Hề vẻ mặt đưa đám ngẩng đầu: “Con mắt nào của ngươi thấy ta vui?”

“Ngươi mừng đến chảy nước mắt luôn hả?”

“...”

“Tur Mệnh, ngươi quả nhiên là người chiến thắng! Cả đám tiên nữ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!” Vọng Thư cười đẩy Giản Chi Hề một cái.

Giản Chi Hề càng nghĩ càng không yên lòng, nàng xoay người một cái, cười mây đạp gió bay đi.

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Đi tìm Thiên Đế Bệ Hạ “

“Tạ chủ long ân?”

“...”

Giản Chi Hề bay một hơi đến Thiên cung, để thủ vệ vào thông báo một tiếng sau đó liền vội vã vào trong.

Vừa vào ngự thư phòng, Giản Chi Hề liền kẻ sát đất hành đại lễ.

“Thiên Đế Bệ Hạ, cầu xin người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Người xem thần cẩn trọng, lại cần cù chăm chỉ đảm nhiệm chức Tur Mệnh, không có công lao cũng có khổ lao, cho thần một con đường sống đi.”

Bị tự thế này của nàng dọa một trận, bút trong tay Thiên Đế Bệ Hạ run lên, mực vẩy bắn tấu churong.

“Tur Mệnh à, có phải ngươi vui tới mức hồng não luôn rồi?”

Giản Chi Hề vẻ mặt đưa đám nói: “Thiên Đế Bệ Hạ minh giám, tuy thần có phạm lỗi, thế nhưng việc trợ Thương Lãng Thượng Thần độ kiếp, thần tám phần phá hoại chứ không giúp được gì. Người nghĩ lại đi!”

“Ai, đầu óc vẫn còn minh mẫn nha, suy nghĩ của ngươi rất chính xác.”

Giản Chi Hề giật giật khoe miệng, lúc bỏ đá xuống giếng, Thiên Đế Bệ Hạ luôn tích cực như vậy.

“Thiên Đế Bệ Hạ ngài có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra hay không?”

“À...” Thiên Đế Bệ Hạ thờ dài một tiếng.

“Tur Mệnh, ta nói cho ngươi một bí mật, chuyện này, ta không có nói với ai khác.”

Người Giản Chi Hề run một cái, có lẽ nào Thiên Đế Bệ Hạ nói xong thì bồi thêm một câu, ngươi biết quá nhiều, sau đó...

Còn không đợi Giản Chi Hề có phản ứng, Thiên Đế Bệ Hạ bắt đầu nói tiếp.

“Lẽ nào ngươi không cảm thấy, cái gọi là nghiêm phạt đối với ngươi, giống như là khen thưởng hay sao?”

Giản Chi Hề liếc mắt lắc đầu, không cảm thấy.

Nhưng trong nháy mắt sau đó, dưới cái trợn mắt của Thiên Đế Bệ Hạ nàng lại gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Người chiến thắng (4)

“Ngươi biết việc này, bao nhiêu người cầu mà không được hay không?”

Giản Chi Hề gật đầu.

“Ngươi cảm thấy Thiên Đế Bệ Hạ anh minh thần võ sẽ không phân rõ phải trái trắng đen, rõ ràng đang phạt ngươi, trên thực tế lại khen thưởng ngươi hay sao?”

Giản Chi Hề lắc đầu.

Quả thực, Thiên Đế Bệ Hạ không thể tốt với nàng như vậy.

“Vậy sao người lại...”

“Oài, Tư Mệnh, ngươi mới là kẻ chiến thắng!”

Lại là câu này, Giản Chi Hề từ đầu tới đuôi méo phát hiện được mình thắng chỗ nào!

“Ta cho ngươi biết, quyết định xử phạt này, là ý của chính Thương Lăng.”

Giản Chi Hề sững sờ, tựa như một tia sét từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng xuống đầu nàng, đem hồn phách nàng bổ đến tan nát.

Chuyện này lại là ý của Thương Lăng!

Rốt cuộc hắn có ý gì!

Giản Chi Hề một lúc lâu sau mới tiếp thu được chuyện này, nàng yếu ớt nói: “Thật là, thần không nhìn ra Thương Lăng Thượng Thần hỏa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn chỗ nào, lẽ nào lý do này cũng là ý của ngài ấy?”

Thiên Đế Bệ Hạ trịnh trọng gật đầu.

“Ngươi rốt cuộc cũng thông minh được một lần. Nói thật, ta cũng không nhìn ra hắn có chỗ nào hỏa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn.”

Giản Chi Hề “phịch” một tiếng, ngồi sụp xuống đất, cái tên Thương Lăng này rốt cuộc đang nghĩ gì? Không phải đã nói tha cho nàng rồi sao?

“Thiên Đế Bệ Hạ, vậy sao người lại dung túng ngài ấy tới hãm hại ta?”

“Ta không cảm thấy đó là hãm hại, ngược lại là đại vận của ngươi tới rồi, mới có thể đánh vào Thương Lăng. Mặc dù ta không đồng ý cái ánh mắt thấp kém này của hắn, nhưng ta không thể phạt ý hắn.”

Thiên Đế Bệ Hạ bắt đầu tụng kinh: “Dù sao hắn chiến công hiển hách, qua nhiều năm như vậy mới muốn được khen thưởng một lần, ngươi nói có đúng không? Huống chi, Thương Lăng bận rộn nhiều năm như vậy, cũng nên lịch kiếp, Thần Cách đã sớm chờ hắn rồi.”

Giản Chi Hề nghe mà sững sờ, lời Thiên Đế Bệ Hạ nói cũng rất có đạo lý a.

Nhưng nàng đánh rắm nha!

“Thiên Đế Bệ Hạ, thật là...”

Giản Chi Hề lời còn chưa nói hết, chỉ nghe từ cửa truyền đến tiếng của Tiên quan.

“Thiên Đế Bệ Hạ, Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ cầu kiến.”

Thiên Đế Bệ Hạ nháy mắt với Giản Chi Hề: “Tình địch của ngươi đến rồi, hay là tránh đi một chút?”

Giản Chi Hề gật đầu.

Ờ? Bậy rồi, tình địch cái gì? Vu Sơn Thần Nữ mới không phải tình địch của nàng!

Thiên Đế Bệ Hạ vung tay lên, thân thể Giản Chi Hề đột nhiên thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn bằng một quả táo.

Ngay sau đó, thân thể nàng bay lên, bay thẳng lên trên bàn của Thiên Đế Bệ Hạ.

Thiên Đế Bệ Hạ xách nàng lên, trực tiếp đặt sau cái chén.

“Dao Cơ tham kiến Thiên Đế Bệ Hạ.”

Giọng nói êm tai của Vu Sơn Thần Nữ truyền vào trong thư phòng, Giản Chi Hề hô hấp nhẹ hơn một chút, vểnh lỗ tai hóng hót thêm một chút.

“Bình thân đi.”

“Đa tạ Thiên Đế Bệ Hạ.”

“Dao Cơ, sao hôm nay lại rảnh rồi tới chỗ này? Phụ vương Xích Đế của ngươi chẳng lẽ lại muốn tặng quà cho ta?”

Giản Chi Hề cực kì khinh bỉ, Thiên Đế Bệ Hạ hiển nhiên biết ý đồ của Vu Sơn Thần Nữ, còn giả ngu lừa người ta.

“Hỏi Thiên Đế Bệ Hạ, lần này Dao Cơ tự mình tới. Dao Cơ cảm thấy, việc Thương Lăng Thượng Thần lịch kiếp là đại sự, liên quan đến thái bình của toàn bộ tiên giới, sao có thể dễ dàng giao cho một Tư Mệnh nhỏ nhỏ?”

Dao Cơ cắn môi nói: “Dao Cơ nguyện giúp Thiên Đế Bệ Hạ cùng Thương Lăng Thượng Thần phân ưu!”

Nghe nói thế, Giản Chi Hề xém chút xù lông.

Vu Sơn Thần Nữ có ý gì đây?

Ở sau lưng nói về nàng như vậy được hả?

Đoan trang hiền thực, tài năng ôn nhu, chạy đi đâu hết rồi?

Trong nháy mắt hình tượng perfect của Vu Sơn Thần Nữ trong lòng Giản Chi Hề bị hủy diệt toàn bộ, chỉ còn lại có ba chữ: Lục trà nữ*!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người chiến thắng (5)

Thiên Đế Bệ Hạ vui vẻ không bớt, nhìn không ra trong hồ lô của ông ta bán thuốc gì.

Nhưng Giản Chi Hề biết, Thiên Đế Bệ Hạ sẽ không vì vài câu nói của Vu Sơn Thần Nữ mà thay đổi chủ ý.

“Dao Cơ à, ngươi có thể nghĩ như vậy, ta thật sự rất vui!” Thiên Đế Bệ Hạ cảm thán một tiếng: “Nếu như Tư Mệnh có thể vì đại cục suy nghĩ, tư tưởng giác ngộ giống ngươi thì tốt quá.”

Giản Chi Hề ngồi ở sau cái chén, nàng vươn tay đập đập cái chén của Thiên Đế Bệ Hạ tỏ vẻ kháng nghị.

Cái chén phát ra tiếng cạch cạch, Thiên Đế cúi đầu, đưa tay xốc cổ áo Giản Chi Hề lên, sau đó lại buông tay.

Giản Chi Hề rầm một cái lăn xuống, lăn vài vòng quanh bàn, che lại cái mông bị đập đau tới nhe răng trợn mắt.

Nụ cười của Thiên Đế Bệ Hạ càng đậm vài phần.

“Nói vậy, Thiên Đế Bệ Hạ người đồng ý cho thần hạ phạm giúp Thương Lăng Thượng Thần độ kiếp?”

Hai mắt Dao Cơ sáng ngời, một đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ hưng phấn.

“À, Dao Cơ này, chuyện này thì ta đã hạ chỉ, miệng vàng lời ngọc không thể thay đổi. Dù sao, trên trời một ngày, dưới đất một năm, Thương Lăng xuống đó bất quá cũng mười ngày nửa tháng thôi. Ngươi cũng không cần lo lắng quá, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu.”

Thiên Đế vẫn cười ha hả như cũ, thế nhưng giọng nói mang theo vài phần uy nghi, để cho người ta cảm thấy ông ta tuyệt đối không đùa.

Dao Cơ sững sờ, nàng ta hoàn toàn không nghĩ tới Thiên Đế kiên quyết cự tuyệt nàng như vậy! Không thể thương lượng một chút nào cả!

Nàng thật sự không phục!

“Thiên Đế Bệ Hạ, Dao Cơ cầu xin ngài!” Dao Cơ quỳ xuống, cho Thiên Đế một cái khấu đầu thật mạnh.

Nụ cười của Thiên Đế như trước không giảm, ông ta khoát tay một cái nói: “Dao Cơ, chuyện này đã hạ chỉ, toàn bộ thiên đình đều đã biết, tuyệt đối không có khả năng thay đổi.”

Trong mắt Dao Cơ lóe lên ánh nước, ngã ngồi xuống đất, có chút thất hồn lạc phách.

“Nhưng mà, ngài cũng không cần quá thương tâm. Mặc dù thánh chỉ không thể thay đổi, nhưng ta có thể giúp ngài một chút.”

Dao Cơ hai mắt sáng ngời, nàng lập tức khôi phục thần thái.

“Xin Thiên Đế Bệ Hạ chỉ điểm.”

Giản Chi Hề vênh tai, nàng có cảm giác, chuyện này đối với nàng không ổn, cực kì không ổn.

“Lần này Thương Lăng hạ giới lịch kiếp, Tư Mệnh cùng đi, việc biên soạn mệnh cách này tạm thời giao cho Hóa Đức Tinh Quân Hoả Tinh phụ trách.” Thiên Đế Bệ Hạ cười đầy thâm ý.

Dao Cơ đầu phải kẻ ngu, Thiên Đế vừa nói như vậy nàng lập tức hiểu rõ.

Cùng nhau lịch kiếp là chuyện đã rồi, nhưng ở một chỗ cũng không nhất định có thể yêu nhau, cũng có thể hận nhau, then chốt là phải xem mệnh cách này viết thế nào!

“Đa tạ Thiên Đế Bệ Hạ!” Mây mù giữa lông mày của Dao Cơ lập tức tiêu tán.

Nhưng mà, Giản Chi Hề lại hoàn toàn không bình tĩnh!

Hỏa Đức Tinh Quân, Hoả Tinh!

Giản Chi Hề ngu người! Sao lại là hắn!

Nàng nhớ rõ, mệnh cách lần trước nàng vừa mới viết cho Hoả Tinh, cái mệnh cách kia... Quả thực... Vô cùng thâm hại!

Này, này, này, việc này sao lại chuyển biến nhanh như vậy được!

Nàng chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ rơi vào tay Hoả Tinh!

Giản Chi Hề Không! Thề! Cháp! Nhận!

Nàng lập tức nhảy nốt, đem toàn bộ cái chén đẩy ra, biểu thị sự phẫn nộ và kháng nghị của mình.

Nhưng, Thiên Đế Bệ Hạ đưa tay, bắt lấy cái chén, trực tiếp phủ lên đầu Giản Chi Hề.

Đen kịt một màu bao phủ xuống, Giản Chi Hề tức giận đẩy cái tay chụp trên chén ra.

Nhưng Thiên Đế một tay ấn trên cái chén, nàng đẩy một hồi, lấy thân thể bằng đầu ngón tay út của mình căn bản là không đẩy được cái bàn tay ma quỷ của Thiên Đế.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Bể Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ma cao một trượng (1)

Nàng không thể làm gì khác hơn là bực mình ngã ngồi xuống, trên đỉnh đầu bị phủ một tầng u ám.

Lúc đầu hạ giới lịch kiếp cùng Thương Lãng liền thấy đủ xui xẻo rồi, hiện tại mệnh cách của nàng còn giao cho Hoà Tinh viết, càng xui xẻo hơn.

Nhưng xui xẻo cực hạn là bây giờ Vu Sơn Thần Nữ lục trà nữ cũng muốn tới thờ một chân.

Giản Chi Hề không thể tưởng tượng, nàng sẽ bị chơi thành đáng về gì nữa.

Quả thực khóc không ra nước mắt.

Không biết Vu Sơn Thần Nữ rời đi lúc nào, Giản Chi Hề về mặt uể oải đắm chìm trong sự bi thương của mình.

Bỗng nhiên, xung quanh sáng choang, thì ra là Thiên Đế Bệ Hạ lấy tay khỏi chén trà.

“Tư Mệnh, ngươi vừa mới làm vậy cái gì vậy? Ngươi sợ người ta không biết ngươi trốn chỗ này sao?”

Thiên Đế nhú mày, có chút không vui.

“Thiên Đế Bệ Hạ, sao người lại để cho Hoà Tinh tới viết mệnh cách, hẳn là Hòa Đức Tinh Quân, không đáng chút nào tới văn hóa!”

Thiên Đế sờ cằm một cái nói: “Đây là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế tiến cử, ta cảm thấy không có vấn đề gì. Sao vậy? Trông ngươi rất không tình nguyện?”

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!

Lão già đáng chết kia!

Tìm Giản Chi Hề quả thực không đau vì quá đau...

Một chiêu này, giết người không thấy máu! Quá ác!

Không phải là hái mấy quả đào của lão ta, vặt vài cái lá cây thôi sao? Sao lại đối với nàng như thế?

“Thiên Đế Bệ Hạ, có thể thay người không?” Giản Chi Hề về mặt đưa đám nói.

“Thánh chỉ đã hạ “

“...”

Đây là lý do tốt nhất mà Thiên Đế Bệ Hạ dùng để cự tuyệt người ta.

“Tư Mệnh, ngươi không phải tới Hoà Tinh cũng đắc tội chứ?”

Giản Chi Hề không trả lời, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Tư Mệnh, bản lĩnh kết thù kết hận thù của ngươi không tệ nha, làm tất cả mọi người phải thương nhớ ngươi!”

“...”

Giản Chi Hề hiện tại đã không còn tâm tình gì mà phản ứng lại Thiên Đế Bệ Hạ.

Nàng rũ rượi cáo từ Thiên Đế Bệ Hạ, thất hồn lạc phách ra khỏi Thiên cung.

Trong đầu một mực hiện lên lời bài hát của Châu Kiệt Luân.

Báo ứng tới quá nhanh tựa như gió lốc,

Quá trễ để chạy rồi, không thể thoát khỏi tâm bão...

(editor rảnh rồi đi tìm nhạc: Bài Con lốc của Châu Kiệt Luân nhé, ai thích thì nghe ^^ mà bà nữ 9 bả sửa lời người ta rồi, tình yêu sửa thành báo ứng)

Giản Chi Hề không biết mình về Thiên Phủ Cung thế nào, nàng hướng đi đến bên giường, cả người ngã sấp vào trong chăn.

Chỉ chốc lát, Giản Chi Hề trong tâm trạng bi thương ngủ thiếp đi.

Thẳng đến ngày thứ hai Vọng Thư tới gõ cửa, nàng mới hốt hoảng tỉnh lại.

“Tư Mệnh, nhìn dáng vẻ của ngươi ngủ rất ngon nhỉ!”

“Ngon cái gì!” Giản Chi Hề trong lòng rất khó chịu, nàng sắp phải đi chịu khổ chịu khổ, nàng khổ, nàng đau, ai thấu hiểu!

“Ngươi làm sao vậy? Không phải là bởi Thương Lăng Thượng Thần lịch kiếp thôi sao? Ngài cũng sẽ không ăn ngươi!”

“Mệnh cách từ tay Hoà Tĩnh viết ra, Dao Cơ cũng sẽ tham dự vào.”

“Hả?” Vọng Thư đồng tình liếc mắt nhìn Giản Chi Hề, nàng nói: “Tư Mệnh, một kẻ thù, một tình địch, đây là muốn chơi chết ngươi à!”

Giản Chi Hề cười còn khó coi hơn so với khóc.

“Hoà Tĩnh này có thể viết nào là mất trí nhớ, tiểu tam, bệnh nan y, cường bức hay không nhỉ?”

Giản Chi Hề lắc đầu, có trời mới biết Hoà Tĩnh nghĩ gì.

“Có thể nào Hoà Tĩnh cuối cùng đem ngươi thiêu sống không nhỉ? Vẫn là Thương Lăng Thượng Thần tự tay thiêu! Vậy thì quá kích thích!”

“...”

“Cũng có thể để ngươi cùng Thương Lăng chém giết lẫn nhau, ngươi giết ta, ta giết ngươi, ngươi một đao, ta một đao!” Vọng Thư càng nói càng hưng phấn.

Giản Chi Hề một cước đạp lên chân Vọng Thư, nàng quát: “Ngươi đủ rồi nha!”

Đây là bạn xấu, thời khắc mấu chốt không suy nghĩ biện pháp, lại hù dọa nàng như thế!

Vọng Thư bị hét sững sờ, nàng hậm hực ngậm miệng.

“Muốn sao, chúng ta suy nghĩ biện pháp khác? Cửu Thiên không ở đây, ta sẽ bồi ngươi!”

Giản Chi Hề lại than một tiếng bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ma cao một trượng (2)

Giản Chi Hề mắt lớn trừng mắt nhỏ với Vọng cả ngày cũng không có kết quả.

Rất cực, màn đêm dần dần buông xuống, toàn bộ tiên giới rơi vào bóng tối tĩnh lặng.

Thừa dịp đêm khuya thanh vắng, Giản Chi Hề lại len lén chuồn ra khỏi Thiên Phủ Cung, cười mây đạp gió đi về phía Thanh Khâu.

Hồ ly là động vật giao hoạt nhất, cho nên Giản Chi Hề tin rằng, nàng không nghĩ ra biện pháp nhưng hồ ly nhất định có thể giải quyết giúp nàng.

Không bao lâu, Giản Chi Hề liền đi tới hậu viện quen thuộc của hồ ly.

Tên hồ ly này lại không có ở trong sân hù dọa nàng, nhưng trong phòng lại sáng đèn.

Giản Chi Hề len lút đi đến dưới cửa sổ của hồ ly.

Lỡ như hồ ly đang ở trong phòng cùng vị mỹ nhân nào đó xuân tiêu một khắc, lúc này nàng tới chẳng phải phá hoại chuyện tốt của hấn sao?

Giản Chi Hề nghĩ như vậy, cảm giác mình mười phần tri kỷ, thế là lộ ra nửa cái đầu dưới cửa sổ, nhìn vào trong quan sát tình huống một chút.

Chỉ thấy ngọn đèn dầu bên trong gian phòng của hồ ly sáng, màn bên giường hấn buông xuống!

Cái này có nghĩa là, rất có thể hồ ly đang ở trên giường tiến hành loại vận động nào đó.

Giản Chi Hề nín thở, đôi mắt nỗ lực nhìn về phía giường.

Có thể làm hồ ly coi trọng, nhất định là một cô nương cực kì xinh đẹp nhỉ?

Giản Chi Hề yên lặng thờ dài, cái tên hồ ly này, rất cực cũng có người muốn, thật là không dễ dàng mà.

“Đẹp không?”

Sau lưng Giản Chi Hề truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng.

“Xuyt, ta còn chưa thấy gì cả!”

Giản Chi Hề vừa nói xong, cả người sững sờ, đây không phải là giọng của hồ ly sao?

Nàng vừa xoay đầu qua, liền thấy cái khuôn mặt đầy nét cười của hồ ly, một đôi mắt hồ ly cực kì đẹp.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi không phải ở bên trong...”

“Ồ trong làm gì? Hà?” Hồ ly nhếch khóe miệng, lông mày nhíu lại.

“Không không không, không có gì.”

“Ủa, ta còn tưởng rằng có cái gì đẹp, ta cũng muốn nhìn một chút.”

Giản Chi Hề cười gượng hai tiếng, nàng biết hồ ly đang châm chọc nàng nhìn trộm.

“Hồ ly, ta tìm ngươi có việc, lửa cháy tới lông mày luôn rồi!”

“Ồ? Ta lại không nhìn ra ngươi có chỗ nào lửa cháy tới, nhưng ta cảm thấy ngươi sắp đau mắt mới là thật.”

Giản Chi Hề lại xấu hổ cười cười.

“Hồ ly, ta vào phòng nói chuyện đi.”

Giản Chi Hề nói xong cũng lượn vào phòng hồ ly.

Cần Tu bất đắc dĩ cười, cũng theo Giản Chi Hề vào phòng.

Giản Chi Hề vừa vào phòng, liền theo thói quen hướng lên kệ trước, moi ra một cái hộp, quả nhiên bên trong có rất nhiều điểm tâm.

Giản Chi Hề ôm điểm tâm đến bên cạnh bàn, há mồm gặm.

Điểm tâm nhà hồ ly thật là ngon.

Cần Tu ngồi ở bên bàn, rót cho Giản Chi Hề chén trà.

“Không có việc không lên diện tam bảo, nói đi, ngươi lại chọc tới phiền toái gì?”

Giản Chi Hề nuốt điểm tâm vào, gương mặt bỗng nhiên suy sụp xuống, bặm môi, vẻ mặt ủy khuất.

“Làm sao? Lại bị ai khi dễ? Ngươi có tấm lòng rộng rãi, nếu không phải khi dễ tàn nhẫn, cũng sẽ không có cái dáng vẻ này, chuyện lớn rồi?”

Giản Chi Hề nghiêm túc gật đầu một cái.

Về mặt nàng đưa đám nói: “Hồ ly, ta phải hạ giới luân hồi.”

Cần Tu sững sờ, tay hần cầm chén trà run một cái, trà trong chén liền bắn ra.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Là Thương Lăng, hần cáo trạng với Thiên Đế Bệ Hạ, nói ta va vào hần, làm hại hần hỏa khí công tâm, tiên thể hỗn loạn, hần nói muốn xuống hạ giới lịch kiếp lấy được Thần Cách, cho ta đi theo hần, giúp hần độ kiếp, lấy công chuộc tội.”

Cần Tu xoay cái chén trong tay, đôi mắt lưu chuyển, môi nhẹ mím, không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Ma cao một trượng (3)

“Hò ly, ta nên làm gì bây giờ? Ngươi biết không? Ta hạ giới, đổi thành Hoà Tĩnh viết mệnh cách, Dao Cơ cũng tham dự. Hai người bọn họ một tên có thù oán với ta, một tên xem ta là tình địch, liên thủ muốn chơi chết ta đây!”

Giản Chi Hề về mặt đưa đám nói: “Sao ta lại xui xẻo như vậy, từ khi gặp phải Thương Lăng, ta không sống dễ chịu được một ngày!”

“Hò ly, ngươi phải giúp ta nghĩ biện pháp, ta không muốn thống khổ bấy đời, vậy thật đáng sợ.”

“Ta đã sớm nói với ngươi rồi, bảo ngươi đừng đi trêu chọc Thương Lăng, sao ngươi không nghe?”

“Ta không có, hò ly, ngươi phải tin tưởng ta.”

Cần Tu trừng mắt liếc nàng.

Sau đó, Giản Chi Hề một hơi kể lê đủ thứ, lên án Thương Lăng, lên án Thiên Đế, lên án Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, nói mình thành người đáng thương.

Mà Cần Tu lại tự mình rơi vào trầm tư, không trả lời.

Sự bi ai của Giản Chi Hề trôi qua, đem bi phần biến thành thức ăn, gặm từng miếng lớn điểm tâm trong tay.

Rất lâu sau đó, Cần Tu mới mở miệng: “Phương pháp thì cũng có.”

Hai mắt Giản Chi Hề sáng ngời, nàng mong chờ nhìn Cần Tu.

“Ta biết ngươi giao hoạt như thế, bậy bậy bậy, ngươi thông minh như thế, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giúp ta!”

Cần Tu nhìn chằm chằm Giản Chi Hề, âm trầm cười lạnh một tiếng.

“Ta giao hoạt như thế, ngươi không sợ bị ta ám toán?”

“Không sợ” Giản Chi Hề lắc đầu, nàng nói: “Ta toàn thân trên dưới đều không có gì đáng giá để ngươi hao tâm tổn sức.”

“Ngươi tự biết người biết ta.”

Giản Chi Hề gật đầu, nàng quả thực rất tự biết người biết ta.

Cần Tu đứng dậy, đi vào phòng trong, sau một hồi đi ra, trong tay cầm một cái hộp.

Cần Tu đưa cái hộp cho Giản Chi Hề, Giản Chi Hề lập tức mở hộp ra.

Chỉ thấy bên trong hộp có một cái ngọc bội tinh xảo, mặt ngoài ngọc bội mười phần trơn bóng, có một chỗ bị vỡ ở đầu dưới.

“Đây là cái gì?”

“Đây là một cái ngọc bội.”

Giản Chi Hề khinh bỉ liếc Cần Tu, nàng đương nhiên biết đây là một cái ngọc bội.

“Ngươi đi âm tào địa phủ lúc qua cầu Nại Hà, đưa cái ngọc bội này cho Mạnh Bà xem, sau đó để cho bà ấy dàn xếp, miễn Mạnh Bà thang cho ngươi.”

Giản Chi Hề nghe xong lời này, hai mắt sáng ngời.

Lúc qua cầu Nại Hà không cần uống Mạnh Bà thang!

Như vậy có nghĩa là, lúc nàng đầu thai, ký ức sẽ không bị xóa đi!

Nàng có thể biết rõ toàn bộ hành trình xảy ra chuyện gì, coi như nàng gặp bi kịch, coi như nàng bị dẫn vật, nàng cũng có thể vui vui vè vè, sẽ không phải thương tâm, thống khổ chết đi sống lại!

Hơn nữa, có ký ức, nàng có thể tìm được Thương Lăng, có thể tránh hấn!

Biện pháp này quả thực quá hoàn mỹ!

Giản Chi Hề kích động đến mức đem ngọc bội cất nhanh.

“Hò ly, người quá thông minh!”

Cần Tu liếc nàng.

“Làm sao người có được cái này?”

“Trước đó Mạnh Bà nợ ta một việc, đây coi như là tín vật, bà ấy nhìn thấy sẽ biết.”

Giản Chi Hề về mặt hoài nghi nhìn chăm chăm Cần Tu, có phải thằng nhãi này trước đây có một đoạn tình sử phong lưu cùng Mạnh Bà không nhỉ? Ngạc nhiên chưa?

Cần Tu bị Giản Chi Hề nhìn chăm chăm đến nhú mảy, hấn đưa tay, dùng sức kéo khuôn mặt Giản Chi Hề lại, hung hăng nhéo.

“Trong đầu người lại bắt đầu tưởng tượng cái quái gì vậy! Lúc cần thì phế, lúc suy nghĩ lung tung thì lại đặc biệt nhanh nhẹn!”

“Ai, đau đầu đau... Hò ly, ta không nghĩ gì cả mà!”

“Không nghĩ? Với đạo hạnh của người, về mặt có chút biến hóa là ta liền biết người nghĩ cái gì, người còn dám giả bộ trước mặt ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ma cao một trượng (4)

“Hò ly, ta đau quá...”

Giản Chi Hề đau muốn chảy nước mắt, đôi mắt chớp chớp giả bộ đáng thương, cầu buông tha nha.

Cần Tu có chút tức giận, dù biết rõ nàng đang giả bộ đáng thương, nhưng vẫn không đành lòng mà buông lỏng tay.

Giản Chi Hề xoa khuôn mặt đáng thương của mình, không rõ hồ ly giận cái gì.

Tính khí của hồ ly từ trước đến nay đều vô cùng tốt.

Chẳng lẽ bởi vì nàng lại không cẩn thận trêu chọc Thương Lăng?

Giản Chi Hề còn chưa kịp thông não, Cần Tu liền nghiêm túc nói: “Lần này người phải nhớ kỹ, sau khi hạ giới, ngàn vạn lần rời xa Thương Lăng, biết không?”

Giản Chi Hề gật đầu như bấm tỏi.

Dù hồ ly không nói, nàng cũng sẽ làm như vậy!

Từ lúc nàng gặp Thương Lăng đến giờ, nàng xui xẻo một chuyện lại thêm một chuyện, quả thực không dùng được!

Cần Tu thở dài, yên lặng một hồi nói: “Ăn đủ rồi có thể về chưa?”

Giản Chi Hề mong chờ lắc đầu.

“Còn một bình Túy Lê Hoa đâu?”

Cần Tu nhướng mày, hấn nói: “Lần này không có! Làm chuyện sai trái còn muốn được đăng chân lên đăng đầu à?”

Giản Chi Hề bĩu môi: “Cần Tu, đây chính là lần cuối cùng ta gặp người trước khi hạ giới mà.”

“Ở tiên giới cũng chỉ hơn mười ngày, cũng không phải vài chục năm.”

“...”

Giản Chi Hề trong lòng ai oán, hồ ly vẫn còn tức giận.

“Hò ly, người không cho thật sao?”

“Không cho “

“Vậy ta khóc cho người xem “

“...”

Giản Chi Hề nhướng mày, miệng xịu xuống.

“Ngừng! Thấy ớn quá, đừng đem chút đạo hạnh này tới làm ô nhiễm mắt ta!”

Cần Tu ghét bỏ trừng Giản Chi Hề, vào trong phòng lấy ra một bình Túy Lê Hoa.

Hai mắt Giản Chi Hề sáng ngời.

Hồ ly thể này xem như là người giận rồi nhỉ? A hi hi...

Nàng cũng biết, hồ ly nhất định dính chiêu này!

Giản Chi Hề ôm điểm tâm cùng Túy Lê Hoa mà hồ ly cho, vui vẻ rạo rức đi ra cửa, tâm trạng cực kì tốt.

Nhìn theo Giản Chi Hề đi xa, sắc mặt Cần Tu trầm xuống.

“Phải làm sao đây? Chắc là Thương Lăng nhận ra người rồi.”

Đôi mắt hồ ly xinh đẹp của Cần Tu lóe lên một tia sáng, không biết suy nghĩ cái gì.

Trở lại Thiên Phủ Cung, Giản Chi Hề thanh thần ổn định ngủ một giấc.

Ngày hôm sau, Giản Chi Hề thả một con hạc giấy truyền âm gọi Vọng Thư qua đây.

Lúc Vọng Thư đến, Giản Chi Hề đang khoan thai tưới hoa, miệng còn khẽ hát.

Vọng Thư vừa nhìn trạng thái Giản Chi Hề hoàn toàn khác xa hôm qua, nàng kinh ngạc hỏi: “Người có biện pháp rồi?”

“Xuyt...” Giản Chi Hề cười đầy vẻ ý vị thâm trường: “Còn cần người hỗ trợ.”

“Nói đi, ta nhất định sẽ giúp người.”

“Chờ sau khi ta hạ giới, xem trộm mệnh cách, đem mệnh cách của ta nói cho ta biết.”

“Vậy có hù chết người không? Khi đó người chỉ là một phạm nhân!”

“Ta không uống Mạnh bà thang “

Vọng Thư đang muốn kinh hô thì bị Giản Chi Hề che miệng lại.

“Chuyện này, người biết ta biết, ngàn lần vạn lần không được tiết lộ ra ngoài.”

Vọng Thư trịnh trọng gật đầu: “Người làm sao làm được?”

“Cao nhân ắt tự có diệu kế.” Giản Chi Hề ra vẻ thần thần bí bí.

“Vì vậy, thủ đoạn của Hoả Tinh cùng Dao Cơ liền không dùng được!” Vọng Thư cười nói.

Giản Chi Hề gật đầu.

“Vụ này không cho phép làm hỏng!”

Vọng Thư nghiêm túc gật đầu: “Tuyệt đối không phạm sai lầm!”

Hai người liếc nhau, rồi nhìn nhau cười.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Hoả Tinh cùng Dao Cơ tuyệt đối sẽ không nghĩ tới Giản Chi Hề còn giữ ký ức, sẽ không diễn theo kịch bản mà bọn hắn viết!

Các người viết mệnh cách của các người, Giản Chi Hề ta đi đường của ta!

Muốn chơi nàg?

Hừ hừ, chờ xem!

Bây giờ vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Công chúa Triều Ca (1)

Thời gian hạ giới rốt cuộc cũng đến.

Giản Chi Hề bay từ thiên đình đến Địa Phủ, đi qua chỗ Diêm Vương báo cáo trước.

“Diêm Vương, Thương Lăng Thượng Thần tới chưa?”

Diêm Vương cũng không ngẩng đầu lên: “Chưa thấy.”

“Đa tạ Diêm vương gia.”

Giản Chi Hề rời khỏi Diêm Vương điện lao đảo đi tới cầu Nại Hà.

Xa xa nàng liền thấy Mạnh Bà khom người, nấu Mạnh bà thang.

Từ xa nhìn sang, Giản Chi Hề có thể thấy mặt Mạnh Bà đầy nếp nhăn, một đôi tay vừa khô héo vừa thô ráp.

Giản Chi Hề bắt đầu nhớ lại chuyện giữa hồ ly cùng Mạnh Bà.

Hồ ly hẳn là sẽ không coi trọng Mạnh Bà, mặt tên này sẽ không mù kinh khủng thế này.

Vậy hai người họ có quan hệ gì nhỉ?

Còn không đợi Giản Chi Hề kịp nhớ lại, chỉ thấy từ xa xa tới một cái thân ảnh hết sức quen thuộc.

Một bộ y phục màu trắng, cổ áo thêu mây tinh xảo, giữa cái trán trắng như ngọc có một ấn kí màu đỏ như lửa, khí chất băng lãnh cao ngạo tự nhiên mà thành.

Chính là Thương Lăng.

Thấy Thương Lăng, Giản Chi Hề vội rụt vào bên cạnh, ngừng thở, trốn thôi trốn thôi.

Mất thấy Thương Lăng đi lên cầu Nại Hà, uống Mạnh bà thang, vào Lục Đạo Luân Hồi, triệt để mất tung mất tích, Giản Chi Hề mới thở phào một cái.

Chờ lâu như vậy, chính là chờ giờ khắc này.

Giản Chi Hề từ trong góc nghênh ngang đi tới, đi lên cầu Nại Hà.

Trước chỗ Mạnh Bà phát canh cho nàng, lấy ngọc bội mà hồ ly cho nàng ra.

Tròng mắt vẫn đục của Mạnh Bà phát sáng một chút.

Bà áyngắng đầu, ánh mắt nhìn Giản Chi Hề lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh biến mất.

“Có chuyện gì, nói đi.”

“Ta muốn vào Lục Đạo Luân Hồi, nhưng không uống canh này của ngài.”

Mạnh Bà chậm rãi gật đầu: “Đi đi.”

Giản Chi Hề vượt qua cầu Nại Hà, nàng không nghĩ tới sẽ dễ dàng như vậy, lẽ nào Mạnh Bà không hiếu kỳ vì sao nàng lại có cái ngọc bội này sao?

Nhìn thần sắc của bà ấy, hiển nhiên là kinh ngạc, trong đó có giấu ẩn tình gì không nhỉ?

Giản Chi Hề vừa nghỉ vừa đi tới cuối cầu Nại Hà.

Nàng thu hồi tinh thần, hít hơi, nhắc chân nhảy vào vòng luân hồi.

Nhân giới, Ly quốc, hoàng cung.

“Sinh rồi, Hoàng hậu nương nương sinh rồi! Là một tiểu công chúa!”

Ngự y ôm trong lòng hài nhi hô to.

“Quá tốt, là một tiểu công chúa xinh đẹp!”

“Nguyện vọng của hoàng hậu nương nương đã trở thành sự thật!”

Trong lúc nhất thời toàn bộ tấm điện nhảy nhót hoan hô.

“Ai? Không đúng, vì sao bé con không khóc? Lẽ nào...”

“Không tốt, công chúa có khả năng...”

Trong nháy mắt, những tiếng hoan hô đều lạnh xuống, bầu không khí ngưng trọng.

Các ngự y đều khăn trương không thôi, tay run rẩy ôm tiểu công chúa.

Giản Chi Hề thiệt xui xẻo, nàng gần hòng rống vài tiếng, sau đó rất nghiêm túc khóc toáng lên.

Vừa mới bắt đầu, nàng nghe được thân phận của mình là một công chúa, vui muốn chết, làm gì nghĩ đến phải khóc.

Đây là thách thức khả năng diễn xuất...

“Khóc rồi khóc rồi! Tiểu công chúa khóc rồi, tất cả bình an, tất cả bình thường!”

Nghe được tiểu công chúa khóc lên, các ngự y hai mắt rơi lệ, vẻ mặt hạnh phúc như vừa sống sót sau tai nạn.

Bọn họ thì hạnh phúc, Giản Chi Hề thì xui xẻo, nàng cũng không biết phải khóc bao lâu mới không còn chuyện xấu nữa.

Khóc một hồi, Giản Chi Hề cảm thấy mệt mỏi quá đi, cuống hòng đều muốn rách luôn rồi, thật sự không dễ dàng gì!

Nàng ngáp một cái, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Đột nhiên, một mùi sữa thơm đánh tới, Giản Chi Hề phát hiện mình đổi người ôm.

Nàng chặt vật mở hai mắt, thấy một nữ nhân cực kì xinh đẹp, mặc dù sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng mặt mày đều tràn đầy tình yêu thương.

Giản Chi Hề nhìn đến rụng tim.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Công chúa Triều Ca (2)

Khóe miệng Giản Chi Hề không tự giác nhếch lên, lộ ra một nụ cười mềm mại.

Đó là phản ứng bản năng khi trẻ con nhìn thấy mẫu thân.

Nhưng cùng lúc đó hai mắt Giản Chi Hề đã ươn ướt, mũi có chút cay.

Đời trước nàng bị vứt bỏ ở cô nhi viện, chưa từng gặp mặt cha mẹ bao giờ, nói gì đến tình thân.

Đó là thứ nàng cầu cả đời, đến chết cũng không có được.

Nàng từng khát khao, từng tìm kiếm, cuối cùng vẫn phải lặng lẽ chấp nhận.

Nàng chính là một cô nhi, lẻ loi một mình.

Nàng vạn lần không nghĩ tới, sau khi vào luân hồi, vừa mở mắt, đã có thể cảm thụ được tình thương sâu sắc của mẹ.

Giản Chi Hề cảm xúc ngổn ngang trăm mối, coi như giữ lại ký ức, biết đây chỉ là một chớp mắt giữa dòng luân hồi, nàng cũng không thể cư xử một cách bình tĩnh.

Phản ứng thân này nàng ước ao lâu lắm rồi, bỗng nhiên tới lúc có được, nội tâm kích động khó mà diễn tả nổi.

Bỗng nhiên, lòng nàng hồi hộp, Hoà Tĩnh với Dao Cơ sẽ không dùng mẫu thân tới ngược nàng chứ?

Nếu thật sự là thế, vậy thì quá ngược.

Trước đây lúc viết mệnh cách không thể nào lĩnh hội, bây giờ tự mình trải qua mới hiểu được.

Gia đạo sa sút, mất trí nhớ, bệnh nan y, tiểu tam phá hoại cũng không tính là ngược, một chữ tình, mới là ngược nhất.

Nghĩ đến đây, Giản Chi Hề không khỏi nắm chặt quả đấm, chân mày cau lại, có thể ngược nàng, nhưng không thể tổn thương tổn mẫu thân của nàng!

Nếu như mệnh cách viết như thế, nàng liền dùng sức một người bóp méo mệnh cách này!

“Làm sao mới sinh ra liền cau mày vậy? Nữ nhi của ta thật là xinh đẹp, giống như nàng.”

Trong tai Giản Chi Hề truyền đến một âm thanh từ ái trầm thấp, nàng quay đầu, nhìn thấy nam tử cả người mặc long bào, đầu đội long quan.

Khỏi phải nói, đây chính là phụ thân nàng, cũng là hoàng đế đương triều, ngọc thụ lâm phong, hào hoaphong nhã, đáng đáp mười phần đẹp.

Giản Chi Hề nhìn ra được từ trong đôi mắt thâm thúy kia tình cha nồng đậm.

Trong lúc nhất thời, lòng Giản Chi Hề nở hoa, nàng là một đứa bé hạnh phúc cha thương mẹ yêu!

Nhưng vào lúc này, một âm thanh giong già, mềm mại từ bên ngoài truyền đến.

“Muội muội, muội muội, muội muội con đâu?”

Một cái thân ảnh bé nhỏ nhào tới, khiến cho màn trướng lay động.

Nhóc còn chưa nhào tới bên giường đã bị hoàng đế bắt lại.

“Lỗ mãng hấp tấp còn ra thể thống gì? Đừng làm hoàng muội con bị thương!” Hoàng đế thấp giọng mắng.

Đứa bé kia ý thức được mình sai, vội lui lại mấy bước, quỳ xuống: “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.”

Nhưng nhóc vẫn là không nhận được tò mò và hưng phấn, một đôi mắt to liêu mạng nhìn về phía Giản Chi Hề.

“Lại đây nhìn đi “

“Đa tạ phụ hoàng ân điển!”

Đứa bé kia cẩn thận từng li từng tí đi tới, một đôi mắt hiếu kỳ ôn nhu nhìn bảo bối trong lòng hoàng hậu.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, đây chính là hoàng muội của con sao? Thật xinh đẹp!”

Hoàng đế cùng hoàng hậu vừa nghe, mặt mày rạng rỡ.

Giản Chi Hề nghe thấy càng vui vẻ, nhìn vào phụ mẫu liền biết ghen của mình sẽ không kém.

Rốt cục cũng có cơ hội làm một đại mỹ nhân!

Ha ha ha, nàng muốn ném được cảm giác quay đầu cười một cái điên đảo chúng sinh, khuynh thành khuynh quốc ghê!

“Cười rồi cười rồi, hoàng muội cười!”

Đứa bé kia hưng phấn không thôi, ngay cả hoàng đế cùng hoàng hậu cũng đều rất vui vẻ.

Giản Chi Hề không khỏi mang theo mấy phần chờ mong, nàng biết rất rõ đây chỉ là một lần luân hồi, nhưng nàng vẫn là muốn nghiêm túc trải qua mỗi ngày thật tốt.

Đây là một khởi đầu không tệ, nàng phải bảo vệ hết thảy mọi thứ nàng có ở hiện tại!

Nghĩ tới đây, Giản Chi Hề càng vui vẻ càng hơn vài phần.

Lúm đồng tiền thật sâu hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm núc ních thịt, vô cùng đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Công chúa Triều Ca (3)

“Đứa bé này từ nhỏ đã thích cười, giống như mặt trời mới mọc, ca khúc khai hoàn, mở ra một ngày tốt đẹp.” Về mặt hoàng đế đầy vẻ vui mừng nói: “Vậy thì để con bé lấy tên là Triều Ca đi.”

“Triều Ca, Triều Ca, bảo bối ngoan của ta, tên con sẽ gọi là Triều Ca.” Hoàng hậu ôn nhu hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Chi Hề.

“Triều Ca! Triều Ca!”

Thời gian vụt đi, vội vã trôi qua.

Chỉ chớp mắt, năm năm trôi qua, Hạ Triều Ca đã từ một đứa trẻ sơ sinh lớn thành một bánh baomũm mĩm.

Mái tóc dài đen nhánh, mũi cao thẳng tinh xảo, đôi môi hồng nhuận như anh đào, một đôi mắt to tròn, lông mi thật dày, đôi mắt chớp động lóe lên ánh sáng, vô cùng xinh đẹp.

Làn da trắng trẻo, thân thể non mịn, từ nhỏ đã có thể nhìn ra, sau này khi lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Thế cho nên Hạ Triều Ca trong lúc rảnh rỗi ngày thường, luôn luôn đắm chìm trong sắc đẹp của mình.

[ed]: bà đẹp nên bà tự ki luôn hả trời

Nàng thâm nghĩ, Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ mỗi ngày rời giường cũng muốn lấy gương soi cái mặt một ngàn lần không nhĩ?

Cảm giác này thực sự là quá tuyệt!

Hạ Triều Ca trải qua khoảng thời gian không buồn không lo, tương đối tốt đẹp, như một giấc mơ.

Nàng là trưởng công chúa do quốc vương Ly quốc Hạ Hạo Miếu cùng hoàng hậu Ly quốc Bạch Tâm Lăng sinh ra, tên là Hạ Triều Ca.

Hạ Hạo Miếu là vị vua thứ 15 của triều đại Ly quốc, tuổi còn trẻ đã kế thừa ngôi vị hoàng đế, là một vị vua chăm lo việc nước, tuổi trẻ tài cao.

Dưới sự cai trị của ngài, Ly quốc chính trị thanh minh, bầu không khí thuần phác, phát triển không ngừng.

Bạch Tâm Lăng là trưởng nữ của tâu thừa tướng Bạch Tu Viễn, tính cách dịu dàng, thông tri đạt lý, đáng vẻ mười phần xinh đẹp.

Hạ Triều Ca rất thích mẫu hậu Bạch Tâm Lăng của nàng, lúc người cười rộ lên, giống như là trăng non chân trời, lung linh làm say lòng người.

Phụ hoàng của nàng cả đời này chỉ yêu một mình mẫu hậu, bao nhiêu tâm tư đều đặt trên người mẫu hậu.

Bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, là người hiểu nhau nhất.

Tình yêu của họ, là loại mà Giản Chi Hề hâm mộ nhất, như biển rộng sông dài, chống lại khảo nghiệm của thời gian.

Trên Hạ Triều Ca có một ca ca ruột, vừa sinh ra đã được lập thành thái tử, tên là Hạ Thiên Túng.

Hạ Thiên Túng lớn hơn nàng ba tuổi, từ ngày nàng sinh ra, Hạ Thiên Túng liền thành người thương yêu nàng nhất, so với phụ hoàng và mẫu hậu còn sâu sắc hơn.

Làm chuyện xấu, thay nàng gánh tội, không màng nguyên tắc mà đáp ứng mọi yêu cầu của nàng.

Phụ hoàng mặc dù là vị vua anh minh, nhưng hậu cung cũng rất điêu tàn, trừ cưới ba phi tử để cân bằng triều đình, cũng không có nữ nhân khác.

Ba vị phi tử, Liễu Phi cùng Thẩm Phi đều sinh một công chúa, Ngọc Phi thì không sinh được gì.

Liễu Phi sinh Nhị công chúa tên là Hạ Uyển Tinh, Thẩm Phi sinh Tam công chúa tên là Hạ Tuyết Mạn.

Hạ Triều Ca tiếp xúc với các nàng cũng không nhiều, không quá hiểu biết, nhưng sống năm năm, cũng đều bình an vô sự.

Hạ Triều Ca cảm giác mình bị cung chịu quá mức, mỗi ngày đều như sống trong mật ngọt, ngọt như là một giấc mộng, như ảo ảnh vừa chạm vào liền tan biến.

Nàng biết, tất cả những thứ tốt đẹp đang có, nhất định sẽ có một biến chuyển.

Trừ khi Hoà Tinh đầu óc bị vào nước, Dao Cơ tu thành thánh mẫu Maria, bằng không, nàng nhất định phải bị ngược.

Cho nên, Hạ Triều Ca mỗi ngày trừ việc sống phóng túng bên ngoài, còn đặc biệt quan tâm toàn bộ thể cục của Ly quốc.

Sinh ở hoàng gia, hưng suy vinh nhục, tới bây giờ đều không phải chi liên quan tới bản thân mình.

Ngày đó Hạ Triều Ca gặp Thương Lăng, là lúc nàng ghé vào trên bàn của Hạ Hạo Miếu trong ngự thư phòng, đọc qua tấu chương của Hạ Hạo Miếu.

Ngón tay béo múp míp, cẩn thận lật xem từng li từng tí, không âm ỉ không quấy phá, mười phần an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bãng Lãng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Công chúa Triều Ca (4)

Hạ Hạo Miếu rất cưng chiều nàng, mà nàng lại đặc biệt ngoan, chỉ lật xem tấu chương, không làm loạn, không mang đi chơi, cũng không phá hoại.

Cho nên, Hạ Hạo Miếu cảm thấy, mặc dù nàng xem không hiểu, nhưng lật qua cũng không sao.

Ông ấy lại không biết, Hạ Triều Ca đọc được, hơn nữa đều ghi nhớ trong lòng.

Sống trong mật ngọt, đầu óc thanh tỉnh không vô nước mới có thể giữ được hạnh phúc.

Hạ Triều Ca vừa lật hết một quyển tấu chương, đó là bản tấu của Trần Viễn đại tướng quân Hề Hoàng Tân.

Vợ cả Hề Hoàng Tân vừa mới mất, ông ta đau lòng bội phần, thỉnh cầu mang theo con trai bảy tuổi độc nhất là Hề Minh Húc đóng ở Bắc Cương.

Đây là không có ý định về lại kinh thành.

Hề Hoàng Tân cũng là một kẻ si tình, trong nhà trừ vợ cả, chỉ có một tiểu thiếp.

Tiểu thiếp là phụ hoàng của nàng thượng, không thể không nặc, nhưng phòng của tiểu thiếp, ông ấy chưa bao giờ vào.

Vợ cả mất, Hề Hoàng Tân quá bi thương, không muốn ở lại nơi đau lòng này, nên giờ đây mới quyết định mang theo con trai độc nhất trấn thủ Bắc Cương.

Hạ Triều Ca vừa mới khép lại tấu chương, bên ngoài liền tới tiếng thông báo của Lý công công.

“Khởi bẩm bệ hạ, Trần Viễn đại tướng quân cầu kiến.”

Hoàng Đế bệ hạ thờ dài: “Truyền”

Lúc Hề Hoàng Tân mang theo Hề Minh Húc đi tới, Hạ Triều Ca liếc mắt liền nhận ra Thương Lăng.

Cặp mắt kia của hắn, Hạ Triều Ca không thể quen thuộc hơn nữa.

Trong nháy mắt đó, tim Hạ Triều Ca đập lỡ một nhịp.

Trên gương mặt tràn đầy tính trẻ con, một đôi mắt to sáng ngời, tuổi tuy nhỏ nhưng lại có chính khí, biết lý lẽ, biết tiến biết lùi.

Vừa nhìn liền thấy sự khác biệt với đám con cháu quý tộc nghịch ngợm gây chuyện, văn dốt võ nát.

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng Hạ Triều Ca biết, thằng nhãi này sau khi lớn lên, sẽ là một tai họa điên đảo chúng sinh.

Giống như Thương Lăng Thượng Thần ở tiên giới, bắt được vô số trái tim thiếu nữ, mang cho nàng tai nạn vô tận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hề Minh Húc bây giờ vẫn luôn nhăn lại, đôi mắt còn có vài phần sưng đỏ.

Còn nhỏ đã mất mẹ, nghĩ tới liền thấy thương cảm.

Nàng dưới sự bảo vệ của mẫu hậu có được hạnh phúc lâu như vậy, nếu như ngày nào đó mất đi mẫu hậu, nàng cũng không thể chấp nhận.

Nhưng cho dù là đau khổ, trên mặt Hề Minh Húc vẫn lộ ra sự kiên cường, làm người ta đau lòng.

Hạ Triều Ca yên lặng thở dài, mặc dù Thương Lăng rất đáng ghét, nhưng Hề Minh Húc vẫn đáng thương.

Hạ Triều Ca không có cốt khí lại bắt đầu mềm lòng.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế!”

“Bình thân”

“Hoàng thượng, thần xin đi giết giặc trấn thủ Bắc Cương, cầu hoàng thượng ân chuẩn.”

Hai cha con Hề gia đồng loạt khấu đầu.

Ánh mắt Hạ Triều Ca liếc về phía phụ hoàng, thấy được hai đầu mày của người đầy do dự.

Hạ Triều Ca biết Hạ Hạo Miếu đang lo lắng cái gì, Hề gia nắm giữ trọng binh, thả ông ấy đi, khác nào thả hổ về rừng.

Nếu con này hổ an phận thì tốt, nếu như không an phận, lúc đó rất phiền phức, sẽ là nguy cơ với giang sơn Hạ gia.

Ở đây quân thần đều trầm mặc, lúc bầu không khí đang căng co, Hạ Triều Ca bỗng nhiên đi xuống, đi tới bên cạnh Hề Minh Húc.

“Phụ hoàng, con muốn đi chơi với tiểu ca ca, có thể không ạ?”

Giọng nói mềm mại của Hạ Triều Ca phá vỡ sự trầm tĩnh trong ngự thư phòng.

Khuôn mặt căng cứng của Hạ Hạo Miếu lập tức vui vẻ.

Hai cha con Hề gia kinh ngạc ngẩng đầu.

Vóc dáng Hề Minh Húc cao hơn Hạ Triều Ca, thế nhưng lúc quỳ xuống, thấp hơn nàng một chút.

Hạ Triều Ca lộ ra một ánh mắt từ ái, vươn tay, sờ sờ đầu Hề Minh Húc, vừa xoa vừa chà, vừa chà vừa xoa.

Xúc cảm cực kì tốt, cảm giác tuyệt vời ông mặt trời luôn!

Hề Minh Húc nhủ thầm, hiển nhiên là rất không quen, cũng không thích Hạ Triều Ca đụng vào.

Nhưng Hạ Triều Ca là trưởng công chúa, trước mặt Hoàng Đế bệ hạ, dù hấn không thích thì cũng phải nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đánh huynh đó (1)

Hạ Triều Ca là trưởng nữ của hoàng đế, Hề Minh Húc là con trai độc nhất của đại tướng quân.

Nàng là quân, hấn là thần.

Hấn ở trước mặt nàng, thân phận thấp hơn một bậc.

Cho nên Hạ Triều Ca thích ý xoa xoa đầu Hề Minh Húc, Hề Minh Húc hiểu chuyện chỉ có thể nhẫn nhịn.

Trên mặt Hạ Triều Ca đầy vẻ từ ái, nhưng trong lòng lại đang âm thầm cười.

Thương Lãng à Thương Lãng ơi, người cũng có một ngày như vậy, quỳ ở trước mặt ta, ỉn nhẩn để ta xoa đầu.

Thiệt là vui muốn chết luôn!

Nhớ rõ lúc trước, người ở trên yến hội độc mồm độc miệng châm chọc ta thế nào? Hả?

Nhớ rõ lúc trước, ở trong viện của ông già Nam Cực cường bức cảnh cáo ta thế nào? Hả?

Nhớ rõ lúc trước, người ở trước mặt Thiên Đế Bệ Hạ bôi đen hồng kéo ta hạ giới thế nào? Hả?

Bản thân người trước đây rất bá sao!

Hiện tại chẳng phải chỉ có thể ngoan ngoãn để ta xoa ta nắn?

Ha ha ha, phong thủy luân chuyển, năm nay đến lượt ta!

Trong lòng Hạ Triều Ca mủi phần đắc ý, vui như nở hoa, trong lòng Hề Minh Húc lại uất ức, đen mặt.

“Tiểu ca ca, huynh giống như rất không vui, ta mang huynh ra ngoài chơi có được không?”

Hạ Triều Ca nháy nháy mắt, vẻ mặt đơn thuần đáng yêu.

Trong mắt Hề Minh Húc viết hai chữ to: Không tốt!

Nhưng, phụ hoàng thân yêu của nàng lại cười nói: “Triều Ca ngoan, con và Minh Húc ra ngoài chơi đi.”

Nhìn đi, đây chính là phụ hoàng của nàng, thương nàng yêu nàng, vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt nàng.

Cho nên bất luận là ở hiện đại hay cổ đại, tiên giới hay nhân gian, so cha vĩnh viễn luôn quan trọng.

Trần Viễn tướng quân Hề Hoảng Tân chấp hai tay hướng về Hạ Triều Ca.

“Đa tạ Triều Ca công chúa, Minh Húc, đi chơi với công chúa một chút đi.”

Hề Minh Húc ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng hoàng thượng, vâng phụ thân.”

Hề Minh Húc đứng lên, tiện tay đẩy cái tay nhỏ mà Hạ Triều Ca đặt ở trên đầu hấn xuống.

“Đi thôi!”

Hạ Triều Ca kéo Hề Minh Húc ra ngoài, sau khi Hạ Hạo Miểu nhìn thấy bọn hấn ra ngoài, nụ cười trên mặt trong giây lát biến mất, một đôi mắt sắc bén nhìn về phía Hề Hoảng Tân.

Ra khỏi ngự thư phòng, Hạ Triều Ca lôi kéo Hề Minh Húc đi tới ngự hoa viên, Lý công công theo sau lưng, cẩn thận trong coi hai vị tiểu tử tông.

Hạ Triều Ca biết, phụ hoàng muốn nói chuyện cùng Hề Hoảng Tân, bọn họ ở đó, có một số việc không thể nói thẳng.

Cho nên Hạ Triều Ca liền dứt khoát cho bọn họ không gian, mang Hề Minh Húc ra ngoài.

Đi tới ngự hoa viên, Hề Minh Húc bỏ tay Hạ Triều Ca, hấn đứng ở một bên hoa viên, không đi.

“Làm gì vậy, dẫn huynh đi chơi huynh còn khó chịu cái gì?”

“Người không cần phải để ý đến thần, tự người chơi đi, thần không muốn, cũng không có tâm tình đùa với người.”

Hề Minh Húc tìm một chỗ đứng, nhìn mặt hồ xa xa gợn sóng lăn tăn, mím chặt môi, không nói được một lời.

Hạ Triều Ca biết, hấn còn đang chìm trong nỗi đau mất đi mẫu thân.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ của Hề Minh Húc vẫn luôn nhẩn lại, đến đôi mi cũng không bình thần nổi.

Hạ Triều Ca rất muốn biết, mệnh cách này rốt cuộc ngược ai?

Là Hoà Tinh run tay viết sai, hay do Dao Cơ đầu óc vào nước?

Hạ Triều Ca mê man, cái tên Vọng Thư này vì sao còn không cho nàng kịch bản? Vì sao còn chưa tới?

Mỗi một bước đều như người mù qua sông, mò mịt!

Cảm giác này thật sự quá kém!

Bất quá, nhìn dáng vẻ Hề Minh Húc tội nghiệp như thế, nàng lại không cốt khí mà mềm lòng.

Được rồi, Thương Lăng Thượng Thần, Tư Mệnh ta đại nhân không chấp tiểu nhân, lấy ơn báo oán, giúp người lần này, người nhất định phải nhớ kỹ nha!

Hạ Triều Ca tìm một cái cớ dụ Lý công công theo sau rồi đi.

Sau đó nàng đi về phía Hề Minh Húc, đột nhiên, vung ra một quả đấm.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đánh huynh đó (2)

Hề Minh Húc không có chút phòng bị nào, cũng không có một tia đề phòng, quả đấm của Hạ Triều Ca cứ xuất hiện như vậy.

Một quyền giữa khuôn mặt, đem mặt đánh cho lệch luôn.

Hề Minh Húc ngu người, quay đầu khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca.

“Người, người làm gì vậy!”

Hạ Triều Ca không trả lời, lại vung một quyền tới.

Nhưng lúc này Hề Minh Húc đã có phòng bị, đưa tay đẩy nàng ra.

Hạ Triều Ca mất thăng bằng ngã vào trong bụi cỏ bên cạnh.

Hạ Triều Ca kêu thê lương thảm thiết một tiếng trong bụi cỏ.

Hề Minh Húc sợ tới mức vội vàng chạy qua kiểm tra thương thế của nàng.

Nhưng Hề Minh Húc vừa mới nâng Hạ Triều Ca dậy, khoe miệng Hạ Triều Ca lộ ra một tia cười gian xảo.

Lúc Hề Minh Húc vội vàng không kịp chuẩn bị, lại là một quyền đánh vào mặt hắn.

Hề Minh Húc bị đánh đến nghiêng người, té ngã xuống đất.

“Công chúa, người làm cái gì vậy? Muốn đánh nhau sao?”

Hề Minh Húc nổi giận gầm lên một tiếng, trong ánh mắt đều là sự tức giận.

“Đúng vậy ta muốn thức tỉnh huynh! Để huynh thấy rõ bây giờ huynh có dáng vẻ gì!”

Hạ Triều Ca hét lớn một tiếng lại nhào về phía Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc là con trai, lại lớn tuổi hơn, luyện võ từ nhỏ, khí lực lớn hơn Hạ Triều Ca nhiều.

Nhưng Hạ Triều Ca là trưởng công chúa Ly quốc, là tâm can bảo bối của Hoàng Đế bệ hạ, Hề Minh Húc căn bản không dám đánh trả nàng.

Không bao lâu, hai người đánh nhau thành một cục, lăn vòng một chỗ trong bụi cỏ.

Từ xa nhìn lại, giống như là “đánh dã chiến”, khiến cho người ta mặt đỏ tới mang tai.

“Người đừng đánh nữa!” Hề Minh Húc rống giận.

“Ta cứ muốn đánh huynh đây!”

Rốt cuộc Hề Minh Húc nhịn không nổi nữa đưa tay kéo cổ áo Hạ Triều Ca, hất nàng ra.

Hạ Triều Ca gắt gao ôm cánh tay hắn, cuối cùng, cắn một cái, vị tanh ngọt tràn vào trong miệng.

Hạ Triều Ca gào thét ở trong lòng, bà đánh Thương Lãng! Bà đang đánh Thương Lãng! Đánh!

Mẹ nó thật thoải mái!

Nàng đã sớm muốn đánh hắn! Tốt nhất là đánh hắn tới mức ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra!

Mất thấy sự nhẫn nại của Hề Minh Húc đã đến cực hạn, bắt đầu dùng sức ném nàng, Hạ Triều Ca lại quất lên.

“Ta biết mẫu thân huynh đi làm huynh rất khó chịu, thế nhưng huynh trung cái bộ dáng này cho ai xem?”

Hề Minh Húc sững sờ, động tác trên tay lập tức ngừng.

“Mẫu thân huynh thấy huynh chưa gương dạy nổi, bà ấy khổ sở, phụ thân huynh thấy huynh mang bộ dáng này, sẽ tức cảnh sinh tình. Huynh đây là bất hiếu!”

Bị Hạ Triều Ca rống như thế, Hề Minh Húc hoàn toàn ngu người.

Hạ Triều Ca lộ ra một nụ cười gian xảo, chính là muốn nguoi ngu người.

Thế là Hạ Triều Ca lại đánh một quyền trên người Hề Minh Húc, chuyên môn đánh mặt.

“Huynh phải tỉnh lại, huynh phải nghe lời phụ thân, giúp ông giải tỏa ưu phiền, mẫu thân huynh mới ra đi thanh thản!”

Thật ra, lời kịch trong lòng Hạ Triều Ca là như thế này.

Đánh chết nguoi nha Thương Lãng, đáng đẹp đúng không? Trêu hoa ghẹo nguyệt đúng không?

Đánh mặt! Đánh cho cha mẹ của nguoi đều nhận không ra nguoi!

Xem người còn đi thả thính được không!

“Làm một nam tử hán, lẽ nào huynh không nên đã đảm đương trách nhiệm của mình từ nhỏ sao? Mẫu thân của huynh đi rồi, lẽ nào huynh không nên trưởng thành hơn sao?”

Hạ Triều Ca vẽ mặt đau đớn, trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Thương Lãng à Thương Lãng ơi, nguoi cũng có một ngày như vậy, năm không nhúc nhích cho ta đánh!

Ta mà không đánh cho nguoi vết thương chằng chịt, chắc ta phải xin lỗi chính mình đã bỏ qua một cơ hội tuyệt hảo như thế!

Phải biết rằng, khi nguoi lớn hơn một chút nữa, ta đánh không lại!

“Tĩnh lại đi, tĩnh lại đi, giống như nam tử hán đỉnh thiên lập địa!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Triều Ca mười phần nghiêm túc, mọi vui vẻ đều giấu ở trong lòng.

Trên mệnh cách, chắc là không có viết việc vừa rồi nhỉ?

Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đánh huynh đấy (3)

Hạ Triều Ca mới năm tuổi, tay ngắn chân cụt, đánh một trận như vậy cũng mệt đến mức thở hổn hển.

Trùng hợp Lý công công bị dụ đi gấp gấp trở về, liếc nhìn hai vị tiểu tử tông xiêu xiêu vẹo vẹo té trong bụi cỏ.

Y phục trên người bẩn thỉu, tóc tai lộn xộn, chật vật kinh khủng, vừa nhìn là biết vừa làm một trận lớn.

Một người là trưởng công chúa đương triều, một người là con trai độc nhất của Trấn Viễn đại tướng quân, đều là nhân vật hết sức quan trọng, bây giờ biến thành dạng này, chính là do ông ta trông giữ bất lực!

Nếu xảy ra chuyện gì, ông ta có mười cái đầu cũng không đủ chém!

Lý công công sợ đến mức vội vàng gọi mấy cung nữ thái giám qua đây đỡ hai người dậy từ trong bụi cỏ.

Lý công công vội vàng kiểm tra cẩn thận thương thế trên người Hạ Triều Ca, đây chính là tâm can bảo bối trên người hoàng đế hoàng hậu, tổn thương một chút cũng không được!

Kiểm tra cẩn thận một vòng, Lý công công phát hiện Hạ Triều Ca ngoại trừ hơi bẩn một chút, cũng không có bị thương, khiến ông ta thở phào một hơi.

Nhưng vị tiểu tử tông kia thì ngược lại, trên mặt trên người đều là vết thương, quả thực vô cùng thâm trọng!

Mấy cung nữ thái giám ở đây đều há hốc mồm, công chúa nhà bọn họ cũng quá dũng mãnh nha!

Đây chính là con trai độc nhất của đại tướng quân, lớn hơn nàng hai tuổi, cao hơn một cái đầu cơ đấy!

Đem người ta đánh thành thế này, quả thực!

Hạ Triều Ca không quan tâm cười cười, lộ ra một hàm răng dính máu, thoát nhìn cực kỳ khủng bố.

“Ôi tiểu công chúa của thần, răng của người làm sao vậy? Không phải bị đập gãy chứ? Để nô tài kiểm tra cho người một chút.”

Lý công công sợ đến mức vội vàng mở miệng Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca nghiêng đầu, né tránh tay ông ta.

“Ta không sao, à “

Hạ Triều Ca chỉ chỉ cổ tay Hề Minh Húc, mọi người nhìn sang, chỉ thấy trên cổ tay hắn có một hàng dấu vết rớm máu, đặc biệt rõ ràng.

Lần này mấy thái giám cung nữ triệt để ngu người, công chúa nhà bọn họ toàn thắng a! Quá trâu!

Đây là thù hận lớn đến mức nào mới có thể đánh người ta thành thế kia?

Tất cả mọi người bắt đầu đồng tình với vị tiểu công tử nhà tướng quân.

“Được rồi, hai vị tiểu tử tông đừng đứng đây nữa, nô tài rửa mặt chải đầu cho hai người, nếu không lát nữa hoàng thượng cùng tướng quân nhìn thấy sẽ lo lắng!”

Lý công công vừa dứt lời, chỉ thấy một công công vội vã chạy tới.

“Lý công công, hoàng thượng cùng tướng quân đã nói chuyện xong rồi, bảo người dẫn tiểu công chúa cùng tiểu công tử về.”

Lý công công nhìn hai vị tiểu tử tông một chút, lại nhìn công công truyền lời, bị thương cháy thành sông.

Lần này tốt rồi, nửa cái mạng cũng không thừa!

Lý công công kéo ra một khuôn mặt khó coi, không để ý sửa sang dung nhan lại cho hai vị tiểu tử tông nữa mà đem bọn họ trở lại ngự thư phòng.

Thế nào thì cũng không thể để hoàng thượng cùng tướng quân đợi lâu.

Trở lại ngự thư phòng, hoàng đế Hạ Hạo Miếu cùng đại tướng quân Hề Hoàng Tân đã chờ ở đó.

Lúc bọn họ thấy Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc, kinh ngạc không thôi.

“Cái này, sao lại thế này!?”

Hạ Hạo Miếu nhìn hai đứa nhỏ, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Lý công công sợ đến mức quỳ bộp xuống.

Ông ta còn chưa kịp mở miệng cầu xin tha thứ, Hạ Triều Ca đã tung tăng nhảy đến bên người Hạ Hạo Miếu, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Phụ hoàng, tiểu ca ca dạy con luyện võ! Chơi rất vui!”

“Thật sao? Con không có bị thương chứ?”

Hạ Triều Ca lắc đầu, làm mặt quý.

“Xem dáng vẻ là không có việc gì, lần sau không cho phép quậy phá như vậy.”

Hạ Triều Ca gật đầu: “Vâng thưa phụ hoàng!”

“Hoàng thượng, vì thần xin cáo lui.”

Hạ Hạo Miếu phát tay một cái, chuẩn tấu.

Editor: Ai ghé ngang đọc thì cho tui xin cái like hay cmt đi, nhà cửa trống vắng hiu quạnh quá T.T

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đánh huynh đó (4)

Hai cha con Hề gia ra khỏi Ngự Thư phòng, khi mới vừa đi tới cửa, Hề Minh Húc dừng bước lại.

“Cảm ơn công chúa “

Hề Minh Húc nói xong cũng theo Hề Hoàng Tân rời đi.

Hạ Triều Ca còn phát tay sau lưng Hề Minh Húc, cười đến sáng lạn.

Hạ Hạo Miếu ôm lấy Hạ Triều Ca đặt ở trên đùi, tỉ mỉ kiểm tra thân thể nàng.

Xác định trên người nàng không có vết thương mới thở phào.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hạ Hạo Miếu hỏi Hạ Triều Ca.

“Phụ hoàng, nói đơn giản là, con dạy tiểu ca ca làm người.”

Thành thực mà nói, chính là đứa nhỏ gốc Thương Lăng bị nàng bán rồi còn quay lại kiếm tiền cho nàng.

Trẻ con chính là trẻ con, vừa đơn thuần vừa đáng yêu.

Ngay cả Thương Lăng cũng không ngoại lệ.

“Ồ? Dạy thế nào?”

“Hắn chưa gượng dậy nổi, tự sa ngã, con dạy hắn phải kiên cường!”

“Thật sao?” Hạ Hạo Miếu cười có chút gian xảo.

“Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy.”

“Đánh đã không?”

“Quá vui luôn.”

Hạ Triều Ca đỏ mặt, không hổ là cha con, Hạ Hạo Miếu hiểu nàng như vậy.

Hạ Hạo Miếu bắt đắc dĩ xoa cái mũi nhỏ của Hạ Triều Ca: “Bướng bỉnh!”

Ngoài cửa cung, Hề Hoàng Tân vội vàng dừng bước, bắt đầu kiểm tra thương thể của Hề Minh Húc.

Càng xem sắc mặt ông ấy càng đen, đặc biệt là lúc nhìn thấy một hàng dấu răng kia.

“Phụ thân, người không cần phải lo lắng, một cô bé đánh đau bao nhiêu, con còn chịu được.”

Hề Minh Húc thấy sắc mặt phụ thân đau thương nên mở lời an ủi.

“Một cô bé mà ra tay ác như vậy, rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn độc ác!”

Sắc mặt Hề Hoàng Tân cũng chẳng tốt lên sau khi Hề Minh Húc an ủi.

“Người hoàng gia này, một kẻ so với một kẻ còn ác hơn! Lớn hại chết mẹ con, nhỏ khi dễ con như vậy, quả thực khinh người quá đáng!”

Hề Hoàng Tân giận đến đỏ mặt, khóe mắt có một tầng hơi nước.

“Phụ thân, con không sao thật mà. Mặc dù nàng ra tay không biết nặng nhẹ, nhưng nàng cũng là có ý tốt, nàng chỉ là thấy con chưa gượng dậy nổi mới...”

“Đủ rồi”

Hề Hoàng Tân ngắt lời Hề Minh Húc.

“Lời này con ở Ngự Thư phòng lừa gạt hoàng thượng để cho hần ta an tâm thì thôi, đến phụ thân mà con cũng muốn gạt?”

Dưới câu hỏi của Hề Hoàng Tân, Hề Minh Húc cúi đầu, yên lặng không nói.

Không ai hiểu con bằng cha, hần hiểu rõ, Hạ Triều Ca chỉ là muốn khi dễ hần thôi.

Bất quá là tìm một lý do quang minh chính đại.

Tác phong điển hình của người hoàng gia.

“Phụ thân, hoàng thượng ân chuẩn chúng ta đi Bắc Cương sao?”

Hề Hoàng Tân gật đầu.

Hề Minh Húc nhìn về phía phương xa, trong con ngươi trầm tĩnh còn tràn ngập tính trẻ con, nhiều thêm một tia sáng.

Thời gian như nước chảy mây trôi, chỉ chớp mắt, mười năm vội vã trôi qua.

Hạ Triều Ca đã mười lăm.

Từ khi từ biệt mười năm trước, Hề Minh Húc đi Bắc Cương, Hạ Triều Ca cũng chưa từng gặp lại hần.

Trong hoàng cung, tại lớp học tư thực của hoàng gia, thái phó rung đùi đắc ý dạy một đám dòng dõi hoàng thất học bài.

Mái tóc bạc phơ, râu mép hoa râm, cầm trên tay một cái thước, dáng vẻ nghiêm nhiên là lão tiên sinh nghiêm túc.

Hạ Triều Ca mỗi khi nghe đến mấy cái này, nhàm chán đến muốn ngủ.

Nàng ngồi bên cạnh nhị hoàng muội ôn uyển hiền thực, thông minh Hạ Uyển Tinh.

Còn có tam muội Hạ Tuyết Mạn chỉ chú ý dung mạo, vừa vuốt tóc vừa lòe quần áo mới.

Đây chính là một ít dòng dõi hoàng thất ở kinh thành.

Trông mặt Hạ Triều Ca quay tit, thừa dịp thái phó quay đầu trong nháy mắt, chân gấp gáp chuồn ra phòng học.

Hạ Uyển Tinh thấy Hạ Triều Ca rời đi, bắt đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tứ hôn (1)

Hạ Tuyết Mạn thì hừ lạnh một tiếng, duỗi tay một cái, làm rơi nghiên mực trên bàn sách của Hạ Triều Ca.

Nghiên mực rơi xuống đất, phát ra âm thanh vô cùng thanh thúy, ở trong phòng học có vẻ mười phần đột ngột.

Thái phó quay đầu nhìn, thấy vị trí Hạ Triều Ca trống tuếch.

Ông ta thổi râu mép một cái, trừng mắt.

“Công chúa Triều Ca đâu?”

Trầm mặc, mọi người trong phòng học đều trầm mặc.

“Lại trốn học, lại không đọc sách, cả ngày nghịch ngợm gây sự, vẩn dốt vũ nát, ta nhất định phải cáo trạng cùng hoàng thượng! Tức chết ta rồi!”

Thái phó ở trên tức giận đến dậm chân, mấy người phía dưới thân sắc như thường, thấy nhiều quen rồi.

“Mỗi lần đều là câu nói này, có ích lợi gì! Lần nào phụ hoàng cũng thiên vị tỷ ấy!”

Hạ Tuyết Mạn cắn hận trừng mắt liếc vị trí của Hạ Triều Ca.

“Nếu muội biết rồi thì cần gì lần nào cũng dùng cái chiêu này?” Hạ Uyển Tinh mặt không đổi sắc thấp giọng nói.

“Chẳng lẽ tỷ có chiêu mới?”

Hai mắt Hạ Tuyết Mạn sáng ngời.

Hạ Uyển Tinh ôn nhu bắt đầu đi lắc đầu.

“Ta chỉ làm tốt việc của ta, việc của người khác ta không quan tâm. Tam hoàng muội, muội yên tĩnh chút đi.”

Hạ Tuyết Mạn hừ lạnh một tiếng quay đầu trở lại.

“Tâm lòng của tỷ lớn thật, khoan dung rộng rãi. Cũng đúng, tỷ ấy đoạt danh tiếng trường công chúa mà tỷ cũng có thể chịu, còn gì mà tỷ không thể nhịn.”

Hạ Uyển Tinh nhún mày, khuôn mặt thất sắc.

“Chuyện này muội đừng nhắc lại, nếu như truyền tới tai phụ hoàng, muội không có kết quả tốt đâu.”

“Rõ ràng chính mình ra đời sớm một canh giờ, là trường công chúa danh chính ngôn thuận, nhưng bởi vì phụ hoàng bắt công lại do hoàng hậu sinh ra, chỉ thấy tỷ ấy, liền nhận thức tỷ ấy trường công chúa.”

Hạ Uyển Tinh sắc mặt cũng không trở nên khó coi như Hạ Tuyết Mạn chờ mong, vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hạ Tuyết Mạn mắt mặt, không vui quay đầu, tiếp tục nghịch tóc của mình.

Hạ Uyển Tinh an tĩnh cảm sách của mình lên, như là không phát sinh bất cứ chuyện gì.

Thao trường Hoàng cung.

Phòng Đô úy đang dạy thái tử Hạ Thiên Túng bắn tên.

Chỉ thấy Hạ Thiên Túng ngồi trên lưng ngựa, tư thế hiên ngang, tay cầm trường cung, một mũi tên bắn ra, trúng hồng tâm.

Hạ Triều Ca lớn tiếng vỗ tay: “Hoàng huynh thật là lợi hại!”

Nghe được giọng của Hạ Triều Ca, Hạ Thiên Túng quay đầu, cưỡi ngựa về phía Hạ Triều Ca.

“Hoàng muội, muội lại trốn học à?”

“Hoàng huynh, hôm nay trong đô thành có Miếu Hội, muội muốn xem.”

Hạ Thiên Túng bắt đầu đi thờ dài một tiếng: “Muội không chỉ trốn học, còn một mình xuất cung, đây chính là tội lớn, nếu bị phụ hoàng phát hiện...”

Hạ Triều Ca nháy nháy mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn Hạ Thiên Túng.

Chỉ thấy Hạ Thiên Túng lại thờ dài, hần nói: “Nếu bị phụ hoàng phát hiện, vậy huynh liền thay muội chịu phạt.”

“Hoàng huynh, huynh thật tốt!”

Hạ Thiên Túng xoa mũi Hạ Triều Ca, trong nụ cười đều là sự cưng chiều.

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Thiên Túng, hai người đôi thường phục của dân chúng lên kút xuất cung.

Hạ Triều Ca quen thuộc đi tới nơi tổ chức Miếu Hội, có thể thấy nàng là khách quen.

Hạ Triều Ca chơi quên cả trời đất, mua rất nhiều đồ chơi nhỏ nhút trong túi, trong tay còn cầm một cây hồ lô ngào đường.

Đây chính là cuộc sống vui vẻ của Hạ Triều Ca, có ăn có chơi, còn có người cống nôi*.

*gánh tội

Thời gian một buổi chiều vội vã qua đi, chỉ chớp mắt, mặt trời đã sắp lặn.

Hạ Thiên Túng đang định mang Hạ Triều Ca trở về, đột nhiên, Hạ Triều Ca dừng lại, chui vào trong một hẻm nhỏ.

“Muội đi đâu vậy?”

Hạ Triều Ca không trả lời, nhưng Hạ Thiên Túng lại nhận ra, đó là hẻm nhỏ đến phủ Trấn Viễn tướng quân.

Một tháng trước, Trấn Viễn tướng quân mang theo con trai độc nhất Hề Minh Húc hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tứ hôn (2)

Một khắc sau, trên tường hậu viện của Trấn Viễn tướng quân, mọc ra thêm hai cái đầu.

Chính là Hạ Thiên Túng và Hạ Triều Ca.

Hạ Thiên Túng tỏ vẻ cực kì cặn lõi, hần đường đường là một thái tử, lại ôm tường nhà thần tử!

Nếu như bị phát hiện, mặt mũi đều mất hết!

Bất quá, vì bởi Hạ Triều Ca, hần cũng chấp nhận vậy.

Sau khi bò lên trên đầu tường, cảnh tượng bên trong viện thu hết vào mắt.

Ở một bãi đất trống trong viện, một người tay cầm trường kiếm đang luyện kiếm ở trong sân.

Một thân bạch y, một đôi mắt đẹp như hắc ngọc, da thịt trắng nõn, mũi cao thẳng, trên trán còn có một tảng mỡ hôi trong suốt, thiếu niên đang luyện kiếm kia chính là Hề Minh Húc.

Thấm thoát mười năm, đứa bé vừa có tính trẻ con lại kiên cường trước đây đã lớn thành một thiếu niên nhanh nhẹn.

Cực sống mười năm sa trường, cũng không lưu lại bất cứ vết trầy xước thô ráp nào trên gương mặt đẹp đẽ của Hề Minh Húc.

Nhưng lại khiến khí phách trên người hần có sự khác biệt.

Hần bây giờ, tự tin, anh khí bùng bùng phấn chấn, hai con ngươi sáng như sao trời, lấp lánh lại thâm thúy.

Vừa nhìn thấy đã biết, thằng nhãi này lại là một tên trêu hoa ghẹo nguyệt, bắt được vô số con tim thiếu nữ.

Mãi cũng không bớt lo được nha!

Hạ Triều Ca cứ lẳng lặng nhìn Hề Minh Húc như vậy.

Cùng với Thương Lăng trong trí nhớ của nàng dần dần trùng lặp.

Không hổ là Thương Lăng, dù là chuyển thể đầu thai, khí phách vẫn động lòng người như trước, ở đâu cũng có thể tỏa sáng.

Chỉ là Hề Minh Húc trước mắt so với Thương Lăng có thêm mấy phần tươi trẻ, nhưng lại thiếu vài phần bá khí.

Lúc Hạ Triều Ca nghe nói Hề Minh Húc trở lại kinh thành, đã muốn đi xem hần một chút.

Một là nhìn hần hiện tại biến thành cái dạng gì rồi.

Hai là quan sát một chút, hẳn có xảy ra chuyện xấu gì không.

Dù sao, sau hạnh phúc mười lăm năm của Hạ Triều Ca, nàng mơ hồ có một loại cảm giác, “ngày lành” sắp đến đầu.

Hoà Tĩnh và Dao Cơ sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Thương Lăng à Thương Lăng, cứ làm nàng lột hổ thê thâm là sao.

Hạ Triều Ca gào thét ở trong lòng, nhân tiện còn kéo Vọng Thư ra mắng một lần.

Cái đứa bạn xấu này, nói xem trộm kịch bản đầu rồi?

Lâu như vậy còn không có chút tin tức nào?

Tâm lý Hạ Triều Ca đang lên bờ xuống ruộng, nhưng nét mặt lại gió êm sóng lặng, một đôi mắt nhìn Hề Minh Húc đến xuất thần.

Một màn này rơi vào mắt Hạ Thiên Túng, khiến hắn bất giác lộ ra một nụ cười ôn hòa.

Hai người bò trên đầu tường một hồi, Hạ Triều Ca không nhận được nhiều tin tức hơn nên bò xuống đầu tường rồi đi.

Hạ Thiên Túng đi theo sau nàng, cười đến ý vị thâm trường.

Hạ Triều Ca thấy rùng mình.

“Hoàng huynh, huynh cười gì vậy?”

“Con gái lớn không giữ được, thời gian trôi qua thật nhanh, muội cũng sắp cập kê.” Hạ Thiên Túng cười rất vui vẻ.

Hạ Triều Ca liền run rẩy.

Con hàng này sẽ không cho rằng nàng thâm mến Hề Minh Húc chứ?

Nàng chỉ tới tìm hiểu tin tức thôi mà!

Làm sao trên trời dưới đất đều là một tư tưởng vậy?

Những tiên nữ tiên quân đều nói nàng theo đuổi Thương Lăng!

Hiện tại Hạ Thiên Túng lại cho rằng nàng thích Hề Minh Húc?

Nàng còn oan hơn cả quan âm Thị Kính luôn đó!

“Hoàng huynh, huynh sẽ không cho rằng muội thích Hề Minh Húc chứ?”

“Đây là tự muội nói, huynh không nói gì nhé.”

“Không phải mà, muội không có thích hắn, huynh đừng hiểu lầm mà!”

“Ừm” Hạ Thiên Túng buồn cười nói: “Tiểu nữ nhi khẩu thị tâm phi, hoàng huynh hiểu muội.”

Nghe nói thế, Hạ Triều Ca đơ tại chỗ như bị sét đánh, kinh ngạc đứng hình.

Hoàng huynh, huynh thật sự không hiểu được lòng muội!

Hạ Triều Ca vội vàng chạy lên, kiên trì giải thích cho Hạ Thiên Túng.

Nhưng Hạ Thiên Túng vĩnh viễn vẫn cười đến ý vị thâm trường, không phản bác, cũng không đồng tình.

Hạ Triều Ca muốn khóc quá.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tứ hôn (3)

Khiến Hạ Triều Ca càng muốn khóc hơn vẫn còn ở phía sau.

Mười ngày sau, Hoàng đế Ly quốc Hạ Hạo Miếu trong lúc lâm triều hạ một đạo ý chỉ.

Tứ hôn trưởng công chúa Ly quốc Hạ Triều Ca cùng con trai duy nhất của Trần Viễn đại tướng quân - Thiếu Tướng Quân Hề Minh Húc.

Hôn lễ sẽ cử hành sau khi công chúa Triều Ca cập kê.

Lúc Hạ Triều Ca nghe được tin tức này, nàng đang nằm trên ghế ở trong sân giường ăn táo.

Nghe được cung nữ chúc mừng, Hạ Triều Ca sắc một miếng táo trong miệng, nuốt không vô, phun cũng không ra.

Hạ Triều Ca mãnh liệt ho khan, thật vất vả nhỏ miếng táo ra, còn chưa kịp nói một câu, liền thấy Hạ Thiên Túng đi tới.

Các cung nữ hành lễ xong liền nhao nhao lui ra, cả viện chỉ còn lại hai người là Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng.

“Hoàng huynh, có phải huynh làm hay không?”

Hạ Thiên Túng vỗ vỗ lưng Hạ Triều Ca giúp nàng thuận khí.

“Nhìn muội kích động chưa, không có chút dáng vẻ nữ nhi e thẹn nào cả.” Hạ Thiên Túng buồn cười nhìn nàng.

Hạ Triều Ca kích động, nhưng không phải kích động như Hạ Thiên Túng tưởng!

Nàng muốn rời xa Thương Lăng, rời xa! Rời xa!

Đỡ phải bị chuyện xấu của cái tên kia liên lụy vào người mình!

“Hoàng huynh, không phải muội giải thích với huynh rồi sao? Muội không thích hấn mà!”

Hạ Triều Ca vẻ mặt kích động.

“Ừm, muội có giải thích, nhưng huynh không tin nhé.”

Hạ Triều Ca suýt chút nữa lăn từ trên ghế xuống.

“Hoàng huynh, sai lầm của huynh dẫn dắt phụ hoàng về bậy tranh uyên ương!”

“Triều Ca à, muội cũng không còn nhỏ nữa, hôn sự cũng nên quyết định.”

“Cũng không nên là Thương... Hề Minh Húc a!”

“Không phải hấn rất được sao? Tuần tú lịch sự, văn võ song toàn, trẻ tuổi thâm tình.”

Hạ Triều Ca gào thét ở trong lòng: Liên quan gì tới muội!

“Hoàng huynh nói không sai, thế nhưng...”

“Hà? Muội thừa nhận là được.”

Hạ Thiên Túng ngắt lời nàng.

“Muội không có thừa nhận, muội... Nè, nè, hoàng huynh đi đâu vậy? Huynh trở lại đây!”

“Đến Ngự Thư phòng báo cho phụ hoàng.”

Hạ Thiên Túng đầu cũng không ngoảnh lại.

“Báo cáo cái gì?”

“Báo cáo đúng sự thật.”

Nhìn Hạ Thiên Túng đi càng lúc càng xa, bóng lưng sắp biến mất.

Hạ Triều Ca từ trong trạng thái ngu người giật mình tỉnh lại.

Nàng lập tức từ nhảy dựng lên trên ghế, đang muốn đuổi theo, chỉ thấy một cung nữ cản ở trước mặt nàng.

“Khởi bẩm công chúa, nhị công chúa cầu kiến.”

Nhị công chúa? Hạ Uyển Tinh?

Cái vị nhị công chúa tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, tính tình dịu dàng?

Ngày thường Hạ Triều Ca ngại trừ cùng Hạ Thiên Túng đi ra bên ngoài, chưa từng lui tới cùng Nhị công chúa Hạ Uyển Tinh và Tam công chúa Hạ Tuyết Mạn.

Lúc này, Hạ Uyển Tinh đến tìm nàng làm cái gì?

Hạ Triều Ca trong óc xoẹt ra một ý nghĩ không tốt, sắp có chuyện xấu.

“Để cho nàng ta vào đi.”

Hạ Triều Ca về mặt trấn định ngồi trở lại trên ghế, khoan thai nâng chén trà lên.

Sau khi Hạ Uyển Tinh đi vào, một đôi trông rất sung đồ, trên mặt còn có nước mắt, khóc đến lê hoa đá vũ*.

*miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi, sau này dùng để miêu tả vẻ kiều diễm của nữ nhân.

Lúc Hạ Triều Ca còn chưa kịp hỏi tình huống này là gì, nàng ta lại bộp một cái quỳ xuống trước mặt Hạ Triều Ca.

Thật ra thì, luận thân phận, Hạ Uyển Tinh so với nàng thấp hơn một chút, nhưng gặp mặt cũng không cần phải làm cái đại lễ này nha!

Lòng Hạ Triều Ca run lên, quả nhiên có chuyện xấu.

Hạ Uyển Tinh quỳ xuống sau đó kinh ngạc phát hiện Hạ Triều Ca vậy mà cũng không tới đỡ nàng ta, trong mắt nàng ta lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc trong mắt nàng ta liền biến mất.

Hạ Uyển Tinh té trên đất, vừa khóc vừa nói: “Hoàng tử, Uyển Tinh cùng Minh Húc tình đầu ý hợp, thật lòng yêu nhau, cầu xin tỳ tác thành!”

Trái tim nhỏ của Hạ Triều Ca run lên, chuyện xấu cũng không nhỏ chút nào nha!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tứ hôn (4)

Hạ Triều Ca bị Hạ Uyển Tinh gào thét dọa cho ngu người luôn.

Ngơ ngác nhìn Hạ Uyển Tinh, một chút tinh thần cũng chưa hồi phục lại được.

Với luật lệ chốn thâm cung mà Hạ Uyển Tinh cũng có thể dụ dỗ Hề Minh Húc được!

Trâu quá nhỉ?

Tâm đầu ý hợp, yêu nhau thật lòng, cầu xin nàng tác thành?

Cái tiết mục này biến nàng thành ác nhân, bỗng đánh uyên ương?

“Hoàng tử, từ nhỏ đến lớn, mọi người đều chưa cầu xin tỳ, chỉ lần này, có được hay không?”

Hạ Uyển Tinh khóc lê hoa đá vũ, đầm đìa đáng yêu.

Giê? Hạ Triều Ca cảm thấy nàng ta nói lời này hơi sai sai.

Chẳng lẽ, người chưa từng cầu xin ta, nên ta phải mang lòng cảm ơn người sao?

Chúng ta lại không thân thiết, người không có việc gì thì sao lại tới cầu ta!

Hạ Triều Ca không nói chuyện, Hạ Uyển Tinh khóc dữ dội hơn.

“Hoàng tử, từ nhỏ đến lớn cái gì tử cũng có, bất luận muối nỗ lực bao nhiêu thì trong mắt phụ hoàng cũng không có muối, cái gì cũng đều là của tử.”

“Thật ra muối không hận, muối cũng không trách tử, nhưng lần này, người Minh Húc yêu là muối, tử cũng đừng tranh đoạt huynh ấy với muối được không?”

Hạ Triều Ca bị lời nói này chặn họng nói không ra lời!

Thì ra nàng được sủng ái thì phải xin lỗi người khác? Lòng nàng nên hồ thẹn?

Đây là cái logic thần thánh gì vậy!

Huống chi, Hạ Triều Ca nàng đi đoạt Hề Minh Húc khi nào!

Tâm tư Hạ Triều Ca đang lạc trôi tận đảo xa, đối mặt với Hạ Uyển Tinh đang đau khổ cầu xin, im lặng không lên tiếng.

“Hoàng tử, muối van cầu tử, Minh Húc không thích tử, các người cùng một chỗ cũng sẽ không hạnh phúc đâu!”

Hạ Triều Ca nghe thế, suýt chút nữa học máu!

Đoạn lời kịch này sao mà giống của nữ chính gốc ghê tởm trong mấy bộ phim cầu huyết chiều lúc 8 giờ tối thần thánh thế nhỉ!

Hạ Uyển Tinh này hiển nhiên là một bạch liên hoa* yếu đuối!

* chỉ mấy thím già tạo hiền lành ý:)))

Việc này khiến Hạ Triều Ca nghĩ đến mệnh cách của mình.

Mệnh cách của nàng có không ít mấy đoạn này, nhưng đều dùng ở trên người nữ phụ độc ác.

Hoà Tinh nhất định là tham khảo mệnh cách nàng viết, bắt đầu bố trí chuyện cầu huyết lên người nàng!

Hơn nữa, sao nàng có cảm giác đóa bạch liên hoa Hạ Uyển Tinh này quen thuộc như vậy!

Nhất định là phiên bản của Vu Sơn Thần Nữ rồi!

Hạ Uyển Tinh cùng Dao Cơ, người tài có nét mặt dịu dàng, đều là nữ thần vạn chúng hiền lương thực đức!

Nhưng hôm Dao Cơ ở trước mặt Thiên Đế, đã cho nàng phát hiện Dao Cơ là bạch liên hoa.

Bây giờ Hạ Uyển Tinh lại liều mạng diễn kịch tát nước bắn lên người nàng, cũng là bạch liên hoa điển hình!

Lường tình tương duyệt, bỗng đánh uyên ương, bạch liên hoa...

Trong đầu Hạ Triều Ca xoẹt ra một ý nghĩ, Dao Cơ này không phải là dựa theo dáng vẻ chính mình làm ra Hạ Uyển Tinh chứ?

Cho nên, trong mệnh cách của Thương Lăng, Hạ Uyển Tinh mới là nữ chính, mà nàng là một nữ phụ độc ác?

Càng nghĩ càng thấy ón quá đi, Hạ Triều Ca lạnh cả sống lưng.

“Hoàng tử, tại sao tử không nói chuyện? Tử, tử đây là không muốn sao?”

Hạ Triều Ca tỉnh hồn, bình ổn tinh thần.

“Hoàng muội nói mấy lời này là sao, ta cũng là vừa mới nhận được tin tức thôi.”

Hạ Triều Ca tiến lên đỡ Hạ Uyển Tinh dậy.

Hạ Uyển Tinh thút tha thút thít đứng dậy, như là hoa sen sau mưa, khiến người ta không nở.

“Ý của Hoàng tử là muốn tác thành cho bọn muội?”

Hạ Triều Ca cười cười, vỗ vỗ tay Hạ Uyển Tinh.

“Chuyện này là phụ hoàng làm chủ, mặc dù ta đối với Hề Minh Húc không có ý gì, nhưng cũng không thể kháng chỉ.”

Hạ Uyển Tinh kinh ngạc thất sắc, Hạ Triều Ca lại vỗ tay trấn an nàng ta.

“Bất quá phụ hoàng từ trước đến nay anh minh, chuyện này ta sẽ bảo đảm với người, còn kết quả thế nào ta cũng không dám khẳng định.”

Hạ Triều Ca vẻ mặt khó xử.

“Không sao, phụ hoàng nghe tỷ nhất, chỉ cần tỷ nói, người nhất định sẽ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Hạ Triều Ca cười nhạt trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mệnh cách (1)

Ta nhỏ!

Bạch liên hoa này cũng biết gài bẫy mình ghê ta?

Nói cái gì! Phụ hoàng cũng chịu nàng nên cái gì cũng nghe nàng?

Lỡ như đến lúc chuyện không thành, chính là do Hạ Triều Ca nàng làm sai?

Là nàng không khuyên nhủ phụ hoàng đúng lúc, làm bộ làm tịch, sau lưng lại giở trò?

Cái thùng nước bẩn này tạt lần sau còn ác hơn lần trước hen!

Trong lòng Hạ Triều Ca hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngoài mặt càng cười ôn hòa hơn.

“Hoàng muội à, muội cũng biết miệng vàng lời ngọc, thốt ra là không thể sửa lại, huống chi là thánh chỉ?”

Hạ Uyển Tinh sùng sốt.

“Chính là hoàng tỷ được sủng ái như thế, tỷ nhất định có biện pháp phải không?”

Trong lòng Hạ Triều Ca thầm tặng nàng ta hai chữ: Diễn sâu.

“Thánh chỉ hạ rồi lại thay đổi, tổn hại chính là bộ mặt hoàng thất. Hoàng muội, muội đang buộc ta dù kháng chỉ cũng phải đổi chuyện tứ hôn này sao?”

Hạ Uyển Tinh nghe xong lời này lập tức hoảng sợ.

Nàng không nghĩ tới Hạ Triều Ca lại nói nặng như vậy, kháng chỉ, tổn hại bộ mặt hoàng thất, đây chính là việc không ai kham nổi!

“Hoàng tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy. Muội cũng không có cách nào mới tìm tỷ. Muội không muốn tỷ kháng chỉ, hoàng tỷ, tỷ hiểu muội mà phải không? Muội không phải loại người như vậy.”

Hạ Uyển Tinh lại bắt đầu khóc lê hoa đá vũ.

Trong lòng Hạ Triều Ca đang âm thầm phi nhỏ: Hiển nhiên cũng chính là loại người như thế mà nhỉ?

Nàng không dấu vết chuyển vị trí, Hạ Uyển Tinh lại hoảng hốt dựa tới.

“Đúng, muội không phải người như vậy. Cho nên hoàng tỷ ta sẽ tận lực, còn được hay không được, ta cũng không thể cam đoan.”

Lần này Hạ Uyển Tinh hoàn toàn không còn gì để nói, nàng ta lại cúi đầu khóc một lúc lâu, khiến đôi mắt xinh đẹp đều sưng cả lên.

Hạ Triều Ca nhìn nàng ta khóc như vậy, cũng không khuyên giải, không ngăn cản, giống như đang nghe nhạc.

Hạ Uyển Tinh không chiếm được sự an ủi của Hạ Triều Ca, nàng ta cũng không diễn khổ nhục kế gì nữa, trực tiếp đứng lên cáo từ Hạ Triều Ca.

“Hoàng tỷ, muội về trước, chuyện này phải nhờ tỷ.”

“Ừm, Xuân Liễu, tiễn khách” Hạ Triều Ca mười phần dứt khoát.

Tổng được Hạ Uyển Tinh đi, Hạ Triều Ca lại trở về trên ghế, có chút ngẩn ngơ.

Nàng bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Nếu như nàng mất trí nhớ, phụ hoàng tứ hôn, cho dù là người xa lạ, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao gả ai thì cũng phải gả thôi?

Nhưng lúc này bỗng nhiên chạy ra một bạch liên hoa đoạt phò mã, phản ứng đầu tiên của nàng nhất định là quyết không để cho nàng ta thực hiện được!

Không thể hiểu được, không có chuyện gì sao phải nhường cho nàng ta? Vẫn là đóa bạch liên hoa đối trá!

Nhưng hiện tại nàng nhớ rõ ràng, nàng biết mệnh cách là đối thủ một mất một còn viết, còn biết, phò mã này chính là Thương Lăng.

Lần này, vấn đề to đây.

Vậy nàng nên cự tuyệt? Hay là tiếp nhận đây?

Lúc Hạ Triều Ca đang cân nhắc vô chừng, màn đêm lặng yên buông xuống, sắc trời tối dần, ánh trăng rải đầy trên mặt đất.

Hạ Triều Ca vẫn còn ở trên ghế nằm bên ngoài viện, nhìn lên ánh trăng trên trời, miệng đang âm thầm gọi hồn.

“Vọng Thu à Vọng Thu ơi, nếu người mà không xuất hiện, sau khi ta trở về nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

“May mắn là ta đã xuất hiện, mặc dù muộn chút, thế nhưng nghe ý của người, tạm thời sẽ không trừng trị ta.”

Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ giữa không trung, Hạ Triều Ca vội vàng ngồi dậy, đôi mắt mở cực to.

Chỉ thấy, ánh trăng giữa không trung càng lúc càng đậm, chậm rãi hóa thành một hình người hạ xuống đất, còn rải xuống từng mảnh ánh trăng.

Một thân váy áo màu lam, một nụ cười ngây ngô thương hiệu, không phải Vọng Thu thì là ai!

A, cái tên bạn xấu này, rốt cục cũng tới!

“Vọng Thu, người để ta đợi ‘ít’ ghê ha! Sắp mười lăm năm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Mệnh cách (2)

Hạ Triều Ca tiến lên bắt hai tay Vọng Thu, loạng choạng dùng sức.

Về mặt vừa oán hận vừa rối rắm, cuối cùng cũng đợi được ánh sáng rồi!

“Ngừng ngừng ngừng, làm ta hoảng là quên hết mệnh cách đó!”

Vọng Thu vừa nói ra, Hạ Triều Ca sợ hãi vội vàng ngừng tay, vuốt vuốt lưng cho nàng.

Vọng Thu về mặt đắc ý, nàng than thở: “Mười lăm năm cái gì, chính là việc mười lăm ngày nửa tháng thôi mà.”

Hạ Triều Ca nhớ ra, thiên giới một ngày, nhân gian một năm.

Đúng là thiên giới chỉ mới qua mười lăm ngày!

“Người cho rằng đột nhập thư phòng Hoả Tinh không cần thời gian à? Người cho rằng tìm quyển mệnh cách không cần thời gian á? Người cho rằng rời khỏi tiên giới lên hạ phàm không cần thời gian hả?”

Vọng Thu oanh tạc liên tiếp xong, Hạ Triều Ca triệt để sa mạc lời.

Hình như, đều cần thời gian.

Hạ Triều Ca về mặt chân chó đấm bóp bả vai Vọng Thu: “Ngài vất vả quá đi “

“Tất nhiên” Vọng Thư đắc ý.

Nàng duỗi tay một cái, từng đạo ánh trắng trong lòng bàn tay sáng lên, trong khoảnh khắc một cuộn giấy xuất hiện.

Hạ Triều Ca vội chớp lấy cuộn giấy mở ra.

“Hả? Ngươi chép lên giấy hết rồi, ngươi quên hay không quên có ảnh hưởng gì sao?”

Hạ Triều Ca chợt nhớ tới Vọng Thư vừa hồ mình một cái.

“Hiện tại trọng điểm là chuyện này sao? Là mệnh cách! Nhanh xem đi! Có thể hù chết ngươi đó!”

Bị Vọng Thư đe dọa như thế, tay Hạ Triều Ca lúc mở cuộn giấy có chút run rẩy.

Sau khi Hạ Triều Ca xem xong toàn bộ mệnh cách, hít sâu một hơi, lạnh cả sống lưng.

Ngược! Quá ngược!

Ác! Quá ác!

Nàng ngồi trở lại trên ghế, uống một ngụm trà, bình phục trái tim đang kinh hoàng nhảy bộp bộp.

Phấn nộ, bất cam, đau xót lập tức lan tràn trong lòng.

Thì ra Hạ Uyển Tình thực sự là nữ chính trong mệnh cách của Thương Lăng.

Hạ Triều Ca đầu thai tại hoàng thất, bởi vì Hạ Hạo Miếu yêu hoàng hậu Bạch Tâm Lăng, đứa con gái là nàng cũng có được vinh sủng vô hạn.

Thực ra ngày Hạ Triều Ca sinh ra, Hạ Uyển Tình lên tiếng trước nàng một canh giờ, nàng ta mới là trưởng công chúa danh chính ngôn thuận.

Nhưng là bởi vì Hạ Hạo Miếu vẫn luôn ở cạnh Bạch Tâm Lăng lúc sinh, nhìn thấy đầu tiên là Hạ Triều Ca, cho nên mới định danh tiếng trưởng công chúa cho nàng.

Còn Liễu Phi bên kia lúc nào sinh hạ Hạ Uyển Tình, Hạ Hạo Miếu thậm chí không biết.

Sự sai lầm này một mực kéo dài, thẳng đến mười lăm năm sau.

Hề Minh Húc từ sa trường trở về, thay đổi hết thảy.

Lúc Hề Minh Húc bảy tuổi chịu nổi đau mất mẫu thân, bị Hề Hoàng Tân mang đi Bắc Cương rèn luyện.

Mẫu thân hấn qua đời, là do một tiểu thiếp của Hề Hoàng Tân gây nên.

Mà tiểu thiếp kia, chính là Hạ Hạo Miếu ban cho Hề Hoàng Tân.

Cho nên cha con Hề gia đem việc Hề phu nhân qua đời này tính lên đầu Hạ Hạo Miếu.

Bọn họ rời khỏi kinh thành tới Bắc Cương đóng giữ, cũng là phát triển thế lực trong bóng tối, ngóng trông có một ngày báo thù cho Hề phu nhân.

Cho tới lúc cha con Hề gia từ Bắc Cương trở về, chuẩn bị mười năm báo thù, lặng lẽ triển khai.

Mẫu thân Hạ Uyển Tình là Liễu Phi cũng chính là biểu muội bà con xa của Hề phu nhân.

Khi Hề Minh Húc hồi kinh ngày thứ ba, Hạ Uyển Tình gặp Hề Minh Húc ở Liễu gia, hai người vừa gặp đã yêu.

Hạ Uyển Tình tính cách dịu dàng, tri thư đạt lý, cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú đều tinh thông.

Nàng ta lúc ở học viện hoàng thất học tập vô cùng cố gắng, vốn để Hạ Hạo Miếu có thể vui vẻ.

Mà trong mắt Hạ Hạo Miếu mãi mãi chỉ có Hạ Triều Ca.

Cho dù nàng trốn học, vắn dốt vũ nát, liên tục gây họa, cũng chỉ thích một cô công chúa là nàng.

Chuyện này quá không công bằng, khiến Hạ Uyển Tình trong lòng sinh oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Mệnh cách (3)

Lúc Hạ Hạo Miếu tứ hôn cho Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc, oán hận trong lòng Hạ Uyển Tinh triệt để bạo phát.

Hạ Uyển Tinh cùng Hề Minh Húc tâm đầu ý hợp, đồng thời cũng có cùng mục tiêu, chính là lật đổ Hạ gia.

Cùng ngày Hạ Hạo Miếu tứ hôn, Hạ Uyển Tinh từng quỳ cầu Hạ Triều Ca buông tha Hề Minh Húc.

Nhưng bị Hạ Triều Ca từ chối thẳng thừng, vì vậy mà Hạ Uyển Tinh trách cứ Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca bỗng đánh uyên ương, khiến con đường của Hạ Uyển Tinh cùng Hề Minh Húc càng nhấp nhô.

Sau khi Hạ Triều Ca cập kê, Hề Minh Húc cùng Hạ Triều Ca thành hôn.

Sau khi thành hôn, Hề Minh Húc đối với Hạ Triều Ca lãnh đạm xa cách, thậm chí trong lòng oán hận, chán ghét tột cùng.

Hề Minh Húc ở lại kinh thành giống như một con chim bị bẻ gãy cánh, suốt ngày bị vây trong cái lồng chim hắc ám căm ghét.

Bởi vì Hề Minh Húc càng ngày càng không cách nào nhẫn nại sự của kiêu ngạo bá đạo của Hạ Triều Ca, càng đau lòng Hạ Uyển Tinh suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, rốt cuộc có một ngày hai người bỏ trốn.

Bị Hạ Triều Ca ngăn tại cửa kinh thành, mang về hoàng cung.

Hoàng đế tức giận, dùng đại hình với Hề Minh Húc, dẫn tới cột sống của hắn bị thương, nửa người dưới bại liệt, cả đời không còn cách nào đứng lên nữa.

Mà Hạ Uyển Tinh thì bị đẩy vào lãnh cung.

Hề Minh Húc bị đưa về phủ công chúa, đối với Hạ Triều Ca càng thêm căm hận.

Ẩn nhẫn, dả kích, thống khổ, khiến tâm Hề Minh Húc càng thêm kiên định, càng thêm lạnh lùng.

Mà Hạ Triều Ca yêu Hề Minh Húc thì cực kì thương tâm, sống một ngày bằng một năm.

Một năm sau đó, hoàng hậu Bạch Tâm Lăng chết trong một trận đại hỏa.

Hoàng đế Hạ Hạo Miếu vì Bạch Tâm Lăng qua đời mà càng ngày càng sa sút, thân thể ngày càng kém.

Thái tử Hạ Thiên Túng dần dần tiếp nhận quyền lực từ tay Hạ Hạo Miếu.

Nhưng mà, ngay giữa lúc chuyển giao quyền lực, kế hoạch của cha con Hề gia ngày càng thuận lợi.

Thân thể Hạ Hạo Miếu càng ngày càng kém, cuối cùng thoái vị sớm, đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hạ Thiên Túng.

Vào ngày đăng cơ, cha con Hề gia chỉ huy đại quân giấu ở ngoài công phá kinh thành.

Một lần hành động khổng lồ toàn bộ triều cực, giết chết Hạ Thiên Túng tại chỗ, đầu một nơi thân một nẻo, chết không toàn thây.

Hạ Hạo Miếu nhận được tin tức, hòa khí công tâm, cuối cùng chết không nhắm mắt.

Lúc Hề Hoàng Tân công phá hoàng thành bị thương nặng, cuối cùng Hề Minh Húc leo lên ngôi vị hoàng đế.

Hắn cứu Hạ Uyển Tinh từ lãnh cung ra, lập thành hoàng hậu.

Mà đem nhốt Hạ Triều Ca lại, khiến cho nàng muốn sống không được chết không xong, trả lại toàn bộ đau khổ mà Hạ Triều Ca đã mang cho Hề Minh Húc.

Cuối cùng, Hạ Triều Ca chết trong địa lao, thi thể bị bỏ ở bãi tha ma.

Trải qua thống khổ, tuyệt vọng, giãy dụa, đau khổ, thất thân, Hề Minh Húc phá kén trọng sinh, trở thành nhất đại minh quân.

Cùng Hạ Uyển Tinh định chung thân, mở ra một thời kì thịnh thế.

Xem xong mệnh cách này, sắc mặt Hạ Triều Ca tái nhợt, cả người lạnh như băng ngã ngồi trên ghế.

Giống như chính mình tự mình trải qua, thống khổ, khổ sở, tuyệt vọng.

Mười lăm năm này, nàng trải qua quá tốt, phụ mẫu cùng ca ca thương nàng đến tận xương tủy.

Mà cuối cùng, chính mình phải trở mặt nhìn bọn họ từng bước từng bước thống khổ chết đi, bất lực, không thể thay đổi.

Đau như vậy, tàn nhẫn hơn bất cứ điều gì, đau hơn cả khoét tim.

Trải qua nhiều như vậy, cuối cùng nàng bị giam vào địa lao dẫn vật sống không bằng chết, lại coi là cái gì?

Một chiều này thật ác độc, trước hết để cho nàng có tất cả, sau đó sẽ tước đoạt từng cái từng cái.

Lấy Hạ gia một nhà chết thảm lót đường vì Thương Lăng mở ra một triều đại thịnh thế.

Nực cười tới mức nào, tàn nhẫn tới mức nào!

“Tư Mệnh, Tư Mệnh? Ngươi còn ổn chứ?”

Vọng Thư lo lắng giật nhẹ ống tay áo Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca lấy lại tinh thần, sững sờ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mệnh cách (4)

“Ngươi định làm thế nào đây?”

Tâm Hạ Triều Ca như bị đá tảng đè nặng, vô cùng khó chịu.

Nhiều lần suýt chút nữa không thờ nổi.

Nàng ở trong lòng mẫu hậu làm nũng, ngủ say.

Nàng ở trên đầu gối phụ hoàng nhìn lên tấu chương.

Nàng đồng hành cùng hoàng huynh lên lút xuất cung, cùng nhau điên, cùng nhau quây, cuối cùng huynh ấy cống nôi.

Từng màn từng màn, những hình ảnh đẹp đẽ không ngừng tái hiện trong đầu của nàng.

Cho dù đây chỉ là một lần hạ giới luân hồi, cho dù nàng chỉ là kẻ qua đường, cho dù chết thì hồn cũng sẽ không bị diệt mà vẫn còn kiếp sau.

Nàng cũng không có cách nào tiếp nhận mệnh cách như vậy, kết cục như vậy.

Có thể ngược nàng, nhưng ngược người thân nàng yêu thương, không được.

“Vọng Thư, ta không thể để cho việc trong mệnh cách này phát sinh.”

Vọng Thư thờ dài, vỗ vỗ bả vai Hạ Triều Ca.

“Ta biết ngươi khổ sở, nhưng đây chỉ là một lần luân hồi. Nếu ngươi hủy lần độ kiếp này của Thương Lăng Thương Thần, khiến ngài không thể đăng cơ, hậu quả không thể tưởng tượng được đâu.”

Vọng Thư khẩn trương khuyên bảo Tư Mệnh, sợ nàng làm ra chuyện bất thường.

Hạ Triều Ca yên lặng không nói, chau mày.

“Tư Mệnh, để ngươi xem mệnh cách này, mục đích lúc đầu chẳng phải giúp ngươi đứng ngoài cuộc, không phải chịu khổ sao? Ngươi chỉ cần tránh xa...”

Hạ Triều Ca ngắt lời Vọng Thư.

“Người bảo ta làm sao tránh đi? Tự mình rời khỏi, trơ mắt nhìn bọn họ chết sao?”

“Tư Mệnh, người phạm đều có mệnh số. Đời này bọn họ nhất định phải lột đường cho Thương Lăng Thượng Thần thôi!”

“Lột đường, đây là số mệnh, sinh ra để làm pháo hôi cho người ta à.” Hạ Triều Ca cười khở.

“Người là Tư Mệnh, người viết nhiều như vậy, lẽ nào bao nhiêu triều đại thay đổi, hưng suy vinh nhục, người còn không nhìn thấu sao?”

Hạ Triều Ca cười thâm.

“Nhưng ta chưa từng trải qua.”

“Người phạm nhiều cực khổ, chỉ có nhìn thấu thế sự mới có thể thành thần, đây chính là ý nghĩa của lịch kiếp đó!”

Hạ Triều Ca sững sờ ngẫm lại mấy câu nói của Vọng Thư, trong lòng hàng vạn tư vị.

“Vọng Thư, từ lúc nào người lại biết giảng đạo lý như vậy?”

Hạ Triều Ca không muốn bàn tiếp vấn đề mệnh cách.

“Tư Mệnh, thành thật nói cho người, lúc ta trộm mệnh cách, bị lãnh đạo trực tiếp của người là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế phát hiện.”

Hạ Triều Ca sững sờ.

“Cái gì?! Vậy, vậy làm sao người trộm ra được?”

“Là lão già kia ngầm đồng ý.”

“Vì sao?!”

“Tư Mệnh, thật ra, nhân duyên của người không kém một chút nào. Chỉ là người lòng dạ rộng rãi, cho nên tất cả mọi người đều thích đùa với người thôi.”

Hạ Triều Ca sững sờ, hoàn toàn lạc trời.

“Những lời này là ông ấy muốn ta nói với người, sợ người làm chuyện ngu ngốc.”

Đầu Hạ Triều Ca ong ong, loạn thành một đống bột nhão.

“Tư Mệnh, ta phải đi rồi, hạ phạm quá lâu dễ bị phát hiện lắm.”

Hạ Triều Ca ngẩn ngơ gật đầu, Vọng Thư đi lúc nào nàng cũng không biết.

Nàng nằm ở trên ghế, nhìn ánh trăng đầy sân, dần dần bình phục tâm tình của mình.

Xem đến tình thế bây giờ, hết thấy đều dựa theo mệnh cách, không có lệch ra khỏi quỹ đạo.

Hề phu nhân đã qua đời, Hề gia hận Hạ gia, không thể thay đổi.

Hề gia phát triển mười năm ở Bắc Cương, âm thầm tích lũy thế lực, không thể thay đổi.

Hề Minh Húc cùng Hạ Uyển Tinh vừa gặp đã yêu, phụ hoàng tứ hôn, không thể thay đổi.

Việc duy nhất hiện tại có thể bắt đầu thay đổi chính là, nàng cự hôn.

Nếu không thành thân, Hề Minh Húc sẽ không mất hai chân, sẽ không rơi vào tuyệt vọng, đập nồi dìm thuyền.

Sau đó thì sao? Làm như thế nào đây?

Thương Lăng cuối cùng nhất định phải leo lên ngôi vị hoàng đế, mở ra thời kỳ thịnh thế, việc này cũng không thể đổi được.

Hạ Triều Ca ngưng mi trầm tư, ngồi suốt đêm trong sân.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cự hôn (1)

Ngày hôm sau, Hạ Triều Ca về phòng ngủ một lát, liền đứng dậy.

Trước bàn trang điểm, Hạ Triều Ca nhìn chính mình trong gương.

Một đôi mắt sáng, trong suốt như thủy tinh, cái mũi tinh tế, môi hơi hồng, làn da non mịn, mái tóc đen như thác nước.

Trên đỉnh đầu cài một cây trâm hoa mai, trong trắng thanh tú, người mặc một bộ váy màu ngọc thêu mây bay nước chảy, mùi phấn xinh đẹp.

Nàng di truyền dung mạo xinh đẹp của mẫu hậu, sinh ra đã đẹp, sau khi cập kê trở mả càng duyên dáng yêu kiều, rất có phong thái cùng khí chất của trưởng công chúa.

Phía sau nàng, Xuân Liễu đang kiên nhẫn chải đầu cho nàng.

“Xuân Liễu, ngày hôm qua nhị công chúa tới tìm ta, chúng ta tranh cãi ở trong sân, người cũng đều nghe thấy rồi?”

Tay Xuân Liễu run một cái, sắc mặt trắng bệch, nàng quả thực nghe thấy, nhưng loại chuyện này, nàng làm sao dám nói bậy!

“Không, công chúa, nô tỳ không có nghe thấy.” Xuân Liễu hoảng hốt thất thố.

“Nghe thấy chính là nghe thấy, cứ nói thật, ta cũng không trách người.”

Xuân Liễu cẩn thận từng li từng tí quan sát Hạ Triều Ca, sau khi xác định nàng không có tức giận, mới thấp giọng thừa nhận.

“Nô tỳ quả thực nghe thấy, thế nhưng nô tỳ sẽ không nói lung tung.”

“Xuân Liễu, người cảm thấy ta cần phải đi cầu xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không?”

“Công chúa, người là người tôn quý nhất thiên hạ, người có quyền kiêu ngạo, cần bản không cần xem sắc mặt cùng ý tứ người khác, càng không cần ủy khuất chính mình.”

“Ý người là, ta không cần phải đi cầu phụ hoàng?”

“Xuân Liễu cảm thấy, nếu đây là hoàng thượng tứ hôn, Hề tướng quân lại là một vị tuổi trẻ tài cao, phong độ nho nhã, ngài ấy xứng đôi với công chúa, công chúa không cần phải nhường cho bất kì kẻ nào.”

“Thật sao?” Hạ Triều Ca thờ dãi một tiếng, nàng nói: “Nhưng nàng là hoàng muội của ta, ta làm sao nhẫn tâm khiến nàng khổ sở, làm sao nhẫn tâm bỗng đánh uyên ương?”

“Công chúa, người nói gì vậy, thân phận của người so với nàng...”

“Ở trong mắt ta, chỉ có tình cảm tỷ muội, không có thân phận cao thấp. Nếu ta đã đáp ứng với nàng, ta phải đi cầu xin phụ hoàng thôi.”

Thấy tâm ý Hạ Triều Ca đã quyết, Xuân Liễu cũng không nhiều lời nữa, thế nhưng trong mắt cũng bất bình thay Hạ Triều Ca.

Cái này vốn là đồ của mình, người khác nói cướp là cướp, còn muốn ủy khuất chính mình để thành toàn cho người khác, công chúa cũng quá ngốc rồi!

Sau khi Hạ Triều Ca trang điểm xong, mang theo Xuân Liễu đi tới Ngự Thư phòng.

Thời gian này đã bãi triều, Hạ Hạo Miếu phải ở Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương.

Hạ Triều Ca đi tới trước Ngự Thư phòng, nhưng không có vào Ngự Thư phòng.

Bỗng nhiên, Hạ Triều Ca quỳ xuống trước cửa Ngự Thư phòng.

Xuân Liễu khiếp sợ, nàng vội vàng đuổi tay ra đỡ.

Nhưng mà Hạ Triều Ca đẩy nàng ra, nói: “Người đứng phía sau đi, không cần đỡ ta.”

Bị Hạ Triều Ca ra lệnh như thế, Xuân Liễu sợ hãi vội vàng lui lại, đứng cách đó không xa nhìn Hạ Triều Ca một mình quỳ gối dưới ánh mặt trời.

Thân hình gầy yếu dưới cái nắng mãnh liệt, có vẻ vô cùng mờ nhạt.

Hai mắt Xuân Liễu liền đỏ lên, sao công chúa lại ngốc như vậy!

Vì kẻ đoạt phò mã của nàng mà làm được tới mức này!

Rất nhanh, việc Hạ Triều Ca quỳ gối trước cửa Ngự Thư phòng liền truyền đi, truyền khắp toàn bộ hoàng cung, thậm chí ngay cả một ít đại thần bãi triều chưa kịp xuất cung đều nhận được tin tức.

Hạ Hạo Miếu vội vàng ra khỏi Ngự Thư phòng, đau lòng muốn đỡ Hạ Triều Ca dậy.

Hạ Triều Ca lại không chịu, quỳ thẳng.

“Con làm cái gì vậy!” Hạ Hạo Miếu gấp gáp.

“Cầu xin phụ hoàng, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Cự hôn (2)

Hạ Hạo Miếu sững sờ, ông cau mày, sắc mặt trầm xuống hỏi: “Chẳng lẽ con không thoả mãn chuyện tứ hôn này? Vì sao?”

“Bởi vì con không thích Hề thiếu tướng quân, xin phụ hoàng ân chuẩn.”

Hạ Triều Ca khấn đầu trước Hạ Hạo Miếu một cái thật mạnh.

“Sao có thể? Không phải hôm qua Thiên Túng vừa mới tới xem ý con sao? Con cũng không phản đối mà!”

Hạ Hạo Miếu hiển nhiên không tin lí do thoái thác của Hạ Triều Ca.

“Cầu phụ hoàng thành toàn “

Hạ Triều Ca lại cúi đầu xuống đất, vẫn không nhúc nhích, không giải thích, cũng không đổi ý.

Hạ Hạo Miếu nhìn đáng vẻ của Hạ Triều Ca, đau lòng không tả.

Từ nhỏ đến lớn, Hạ Triều Ca tới bây giờ đều muốn gì được đấy, bây giờ lại không than một tiếng quỳ trước ngự thư phòng dưới nắng lâu như vậy, có thể thấy được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Hạ Hạo Miếu ngẩng đầu nhìn về Xuân Liễu phía sau Hạ Triều Ca, lớn tiếng hỏi: “Nói, chuyện gì xảy ra, không cho phép có nửa lời giấu giếm!”

Xuân Liễu sợ hãi vội vàng dập đầu trên mặt đất mấy cái liên tiếp, đầu dường như muốn vỡ ra.

“Hồi hoàng thượng, ngày hôm qua sau khi thái tử rời khỏi, nhị công chúa tới thăm trưởng công chúa.”

Nghe nói thế, sắc mặt Hạ Hạo Miếu càng khó coi vài phần.

“Xuân Liễu, không được nói bậy.”

Hạ Triều Ca lên tiếng quát lớn Xuân Liễu, Xuân Liễu sợ hãi vội vàng ngậm miệng.

“Nói, nói tiếp, một chữ cũng không được thiếu! Bằng không hôm nay trăm liền trăm người!”

Xuân Liễu bị Hạ Hạo Miếu hù dọa như vậy, kể hết toàn bộ đầu đuôi, nửa chữ cũng không dám giấu giếm.

“Nhị công chúa nói, người và Hề thiếu tướng quân tâm đầu ý hợp, yêu thương lẫn nhau, cầu xin trưởng công chúa buông tha Hề thiếu tướng quân, trưởng công chúa nể tình tỷ muội, bằng lòng với nhị công chúa, cho nên mới đi cầu xin hoàng thượng sửa lại việc tứ hôn!”

Hạ Hạo Miếu nghe nói thế, giận đến run người.

“Buồn cười, tôn ti bất phân, kháng chỉ bất tôn, đoạt phò mã của đại tỷ, Uyển Tình thật to gan! Đi, truyền nó đến cho ta!”

Hạ Triều Ca nghe lời này, vội vàng ngồi dậy ôm lấy hai chân Hạ Hạo Miếu.

Hôn sự nhất định phải hủy, Hạ Uyển Tinh cũng không thể xảy ra chuyện gì.

“Phụ hoàng, không được, các người ai dám đi!”

Hạ Triều Ca gầm lên một tiếng, khiến cho bọn thái giám đang muốn ra ngoài đều khó xử.

“Triều Ca, con biết đây là tội gì không?” Hạ Hạo Miếu ngồi xổm người xuống ôm lấy Hạ Triều Ca.

“Con chỉ cầu phụ hoàng hủy bỏ chuyện tứ hôn, giúp Triều Ca an lòng, con không muốn mọi thứ lại phức tạp hơn.”

“Đứa nhỏ ngốc, phụ hoàng không thể nhìn con chịu ủy khuất, càng không thể để người ta nắm mũi dắt đi.” Hạ Hạo Miếu thương tiếc vuốt đầu Hạ Triều Ca.

“Hôn sự này, phụ hoàng sẽ không hủy bỏ, con về đi.”

“Phụ hoàng!”

Hạ Hạo Miếu buông Hạ Triều Ca ra, đứng dậy đi vào trong Ngự Thư phòng.

Hạ Triều Ca sững sờ nhìn Hạ Hạo Miếu, quý thẳng lưng.

Chuyện này, rất nhanh liền truyền đi, trong toàn bộ hoàng cung, thậm chí tạo thành sóng to gió lớn trong toàn bộ kinh thành.

Công chúa Triều Ca tôn quý nhất Ly quốc, vì tình nghĩa tỷ muội, thành toàn Nhị công chúa cùng Hề tướng quân, quý cầu hoàng đế hủy bỏ việc tứ hôn.

Quý một lần, là cả một ngày.

Lập tức, tất cả mọi người nhìn vị công chúa điều ngoa này khác đi, không nghĩ tới nàng có thể vì nhị công chúa làm được tới mức này!

Càng không nghĩ tới, nhị công chúa vậy mà sớm có tư tình với Hề tướng quân!

Mặt trời dần dần ngả về tây, người tới khuyên Hạ Triều Ca từng đợt từng đợt, mỗi một lần đến, Xuân Liễu đều sẽ lặp lại một lời.

Mà mỗi một lần, Hạ Triều Ca vẫn quý kiên định như cũ, thẳng lưng, nhất quyết không rời đi.

Màn đêm dần dần buông xuống, rốt cuộc Hạ Hạo Miếu không lay chuyển được Hạ Triều Ca, từ trong Ngự Thư phòng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cự hôn (3)

“Đứng lên đi “

Hạ Triều Ca ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt mệt mỏi của Hạ Hạo Miếu, trong lòng có chút khổ sở.

Nàng biết lần này khiến phụ hoàng khổ sở, khiến người khó xử.

Thánh chỉ đã hạ, miệng vàng lời ngọc, muốn thay đổi chính là đang tự vả vào mặt mình.

Thật sự nàng không còn cách nào, nàng không thể trơ mắt nhìn mọi việc phát triển theo mệnh cách được.

Nàng không có cách nào nhìn bọn họ chết thảm, càng không thể nào trực tiếp giết Hề Minh Húc để chấm dứt hậu họa.

“Phụ hoàng, là con tùy hứng, con xin lỗi người, con không cầu người tha thứ, con chỉ hy vọng người có thể bảo trọng long thể.”

Hạ Triều Ca khấu đầu một cái, sau đó hai mắt hoa lên, cả người ngã xuống ngất đi.

“Triều Ca Triều Ca! Ngự y, mau truyền ngự y đến!”

Tầm điện Triều Vân Cung.

Hoàng hậu Bạch Tâm Lăng hai mắt đầm lệ nhìn Hạ Triều Ca trên giường.

Đứa con này từ nhỏ đều chưa từng nếm chút khổ cực, lần này quỳ trọn một ngày dưới nắng gắt, một giọt nước cũng không uống, không sinh bệnh mới lạ.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, trưởng công chúa quỳ một ngày, thân thể không chịu nổi mới bị bệnh, nghỉ ngơi cho khỏe thì không sao.”

Ngự y thờ dài, lần đầu nhìn thấy một vị công chúa được sủng ái mà còn quật cường đến vậy.

Bạch Tâm Lăng không nói lời nào, lặng lẽ lau nước mắt ở một bên.

“Hoàng thượng, hoàng hậu, vì thân lui xuống sắc thuốc.”

Hạ Hạo Miếu phát tay, để cho ngự y lui xuống.

“Lăng Nhi “

“Hoàng thượng, ngày mai người còn phải lên triều sớm, người trở về nghỉ ngơi trước đi, thiếp ở chỗ này cùng Triều Ca là được.”

“Nàng đang trách trẫm phải không?”

Bạch Tâm Lăng lắc đầu, bà nói: “Trong lòng người cũng không khá hơn. Huống chi, ai cũng không ngờ rằng con bé này lại cố chấp như thế.”

“Giống nàng”

Bạch Tâm Lăng không khỏi cười khổ, bà nói: “Hủy hôn đi, làm loạn thành thế này, sau này Hề Minh Húc nhất định cũng sẽ không đối xử tốt với Triều Ca. Hơn nữa trong lòng hắn đã có người khác, cần gì phải để cho Triều Ca nhảy vào cái hố này nữa? Cường quyền có thể giữ Hề Minh Húc lại, nhưng không cách nào khiến cho hắn thật lòng với Triều Ca. Như vậy cũng tốt, cũng tốt.”

Hạ Hạo Miếu thờ dài, duỗi tay vuốt đầu Bạch Tâm Lăng.

“Cái đứa nhỏ ngốc này, rõ ràng thích Hề Minh Húc, nhưng phải chấp tay nhường lại, trẫm ủy khuất thay nó.”

“Thiếp lại cảm thấy Triều Ca rất thông minh” Bạch Tâm Lăng cười nói: “Con bé biết mình muốn cái gì, nó có sự kiêu ngạo của mình, không chiếm được lòng người ta không bằng buông tay, nhìn thoáng hơn ai hết.”

Hạ Hạo Miếu gật đầu: “Vậy thì tùy con bé đi, dù sao cũng không phải lần đầu làm loạn.”

Bóng đêm đậm dần, ánh trăng sáng chiếu vào từ cửa sổ, nhẹ nhàng rơi ở đầu giường, như rơi xuống một tiếng thờ dài.

Bạch Tâm Lăng dựa ở đầu giường Hạ Triều Ca chẳng biết ngủ lúc nào.

Sáng sớm hôm sau, lúc Hạ Triều Ca tỉnh dậy, Bạch Tâm Lăng đang khuấy chén thuốc của nàng.

“Mẫu hậu” Giọng Hạ Triều Ca rất suy yếu.

“Con bé ngốc, uống thuốc trước đã.”

Cung nữ đỡ Hạ Triều Ca dậy, chèn thêm một cái đệm vào lưng nàng.

Bạch Tâm Lăng cứ dứt từng muỗng thuốc cho Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca thấy vậy, chớp mũi có chút chua xót, đây là mẫu thân đời này của nàng, canh giữ đầu giường bệnh của nàng cả đêm, tự tay dứt nàng uống thuốc.

Thân là hoàng hậu, người căn bản không cần tự thân tự lực.

Nhưng người vẫn làm, giống như một người mẹ bình thường, ấm áp tươi đẹp.

Thấy một màn như vậy, Hạ Triều Ca cảm giác mình làm gì cũng đáng.

Chỉ cần có thể thay đổi kết cục của họ, để bọn họ bình yên vượt qua cả đời này, nàng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Của Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cự hôn (4)

Theo lịch sử khi Hạ gia rời khỏi võ đài, Hề gia sẽ mở ra một thời kì thịnh thế, nhưng chuyện này không có nghĩa là người Hạ gia đều phải chết thảm. Đây chính là điều Hạ Triều Ca có thể làm, chỉ cần điều kiện tiên quyết là không thay đổi lịch sử, nàng sẽ thay đổi kết cục cuối cùng của người Hạ gia.

Uống xong thuốc, hai mẹ con tâm sự một chút, sau đó Bạch Tâm Lăng liền về tẩm cung của mình nghỉ ngơi.

Trong tẩm cung to như vậy chỉ còn lại Hạ Triều Ca cùng mấy cung nữ hầu hạ.

“Xuân Liễu, đỡ ta dậy”

“Không được công chúa, đầu gối người đều đã sưng lên, thái y nói trong vòng mười ngày người không thể xuống giường được!”

“Ít nói nhảm, ở đây nghe người hay là nghe ta!”

Hạ Triều Ca quát như thế, Xuân Liễu cúi đầu, chỉ có thể kiên trì đỡ Hạ Triều Ca dậy, đỡ đến bên cạnh án thư.

Nàng cầm bút lên, vội vã viết một phong thư, đem phong thư được dán kín đưa cho Xuân Liễu.

“Đưa đến Bích Ba sơn trang, cần phải giao tận tay cho trang chủ, không được gửi người khác, nếu ông ấy không ở đó thì phải chờ.”

“Vâng công chúa “

Hạ Triều Ca đặt bút xuống, than nhẹ một tiếng,

Sư phụ à sư phụ, người nhất định phải mau tới nha.

Trang chủ Bích Ba sơn trang Tang Chính Khanh chính là sư phụ chân chính của Hạ Triều Ca.

Năm năm tuổi, Hề Minh Húc vừa mới đi Bắc Cương, vừa lúc gặp Tang Chính Khanh vào kinh thành làm việc, hoàng đế Hạ Hạo Miếu nhiệt tình khoản đãi ông ta.

Hôm đó trên yến hội, Tang Chính Khanh liếc mắt một cái nhìn trúng Hạ Triều Ca liền nhận nàng làm đệ tử.

Việc này khiến Hạ Hạo Miếu mừng rỡ không thôi, ông hoàn toàn không ngờ, Hạ Triều Ca bướng bỉnh ham chơi lại có thể lọt vào mắt Tang Chính Khanh.

Tang Chính Khanh là gia chủ đời thứ năm trăm hai mươi mốt của Tang gia, là trang chủ Bích Ba sơn trang.

Ly quốc lập quốc cũng chỉ ba trăm năm, mà gia tộc cổ xưa Tang gia này đã tồn tại ở thế gian này từ hơn ba ngàn năm trước.

Bất luận thời gian trôi qua như thế nào, triều đại thay đổi như thế nào, Tang gia vĩnh viễn sừng sững không ngã.

Tang gia xưa nay không trực tiếp tham chính, thế nhưng Tang gia phát triển hơn ba nghìn năm, đã khiến toàn bộ Tang gia cùng mảnh đất rộng lớn này chặt chẽ gắn kết với nhau.

Cho nên, mỗi một đời gia chủ Tang gia đều sở hữu vị trí cao ở mảnh đất này.

Nói không phải khoa trương, chỉ cần Tang gia muốn nhúng tay, bọn họ có thể phá vỡ bất kỳ một vương triều nào.

Nhưng mấy ngàn năm nay, Tang gia từ trước tới giờ không can thiệp triều chính, đều đứng ngoài cuộc.

Mười năm trước, lúc Tang Chính Khanh thu Hạ Triều Ca làm đệ tử, nhìn trúng chính là sự hiểu biết thông tuệ của nàng, không giống với người thường.

Tất cả mọi người cho rằng Hạ Triều Ca văn dốt vũ nát, mỗi ngày trốn học, điều ngoa tùy hứng, hoành hành bá đạo.

Chỉ có người thân cận với nàng mới biết, học vấn của nàng, so với bất kỳ một hoàng tử công chúa nào cũng đều hơn cả.

Với vị thái phó toàn những thơ từ cổ hủ, nàng đã sớm vào không để vào mắt.

Nàng ba tuổi đã biết xem tấu chương rồi.

Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, đây là việc mà trong mười lăm năm Hạ Triều Ca chuyển thế chưa bao giờ dám quên.

Nàng chẳng những xem tấu chương, nắm chặt toàn bộ đại cục Ly quốc, còn học võ cùng Tang Chính Khanh.

Nói đùa, loại chuyện tay trái gà không chặt như vậy làm sao có thể phát sinh ở trên người Hạ Triều Ca nàng?

Lúc còn ở hiện đại, nàng từng học Taekwondo.

Khi đó nàng lẻ loi một mình, nhất định phải bảo vệ mình thật tốt.

Lúc ở tiên giới, trong lúc rảnh rỗi nàng sẽ luyện pháp thuật, nói không khoa trương chút nào, trừ loại võ tướng như Thương Lăng và Cửu Thiên, thì ngay cả một ít tiên quân lớn tuổi đều đánh không lại nàng.

Cho nên đầu thai tại hoàng gia, tài nguyên tốt như vậy, lại có sư phụ tốt như vậy, đương nhiên phải học cho giỏi võ công chứ.

Hề Minh Húc là tướng quân, lỡ như ngày nào đó bọn họ đánh nhau thật, nàng không cần phải thắng, ít nhất cũng có thể chạy trốn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Uy hiếp (1)

Cho nên thể trạng của nàng hoàn toàn không kém, đây chính là lí do nàng có thể kiên trì quỳ trước Ngự Thư phòng cả ngày.

Còn như ngự y nói đầu gối có thương tích, trong vòng mười ngày không thể xuống giường, việc này nhằm vào thể chất công chúa nhu nhược mà nói.

Theo Tang Chính Khanh luyện võ, tổn thương lớn nhỏ đều không ít, chút thương thể này không nghiêm trọng lắm.

Sau khi Hạ Triều Ca đứng dậy, sai cung nữ chuẩn bị cho nàng một cái xe đẩy, tự mình ngồi lên trên.

Nàng biết mình không nghiêm trọng, thế nhưng người khác không thể biết, cho nên còn phải giả bộ.

Mặt trời mới mọc dần dần bò lên trên đỉnh đầu, cả viện đều trải đầy ánh mặt trời.

Hạ Triều Ca đi đứng không tiện, liền để Xuân Liễu thay nàng tưới hoa, như tại Thiên Phủ Cung của nàng, trong viện ở hoàng cung cũng trồng đủ loại hoa lá cây cỏ.

Lúc này Hạ Triều Ca đã nhận được tin tức Hạ Hạo Miếu thu hồi thánh chỉ tứ hôn.

Chuyện này vừa tới, quả nhiên gây nên náo động cả triều.

Cái gì cũng nói, nhưng đánh giá đối với Hạ Triều Ca đều là khen ngợi.

Nàng xinh đẹp hoàn thành lần cự hôn này, chẳng những mang lại danh tiếng cho mình, trả lại cho bạch liên hoa Hạ Uyển Tinh áp lực cực lớn.

Tin nàng ép buộc chính đại tỷ của mình quỳ gối trước Ngự Thư phòng kháng chỉ cự hôn truyền khắp kinh thành.

Dù lúc đó nàng cầu xin hay bức ép, nhưng kết quả như vậy, nàng hết đường chối cãi.

Đương nhiên, Hề Minh Húc cũng không được tốt.

Hai người này về sau muốn tới hành nàng, vậy trước hết nàng phải hành hai tên này đã!

Hạ Triều Ca ngón tay gõ gõ lên tay vịn xe lăn, cự hôn rồi, nên đi bước kế tiếp.

Cũng không biết lúc nào sư phụ nhà nàng có thể tới đây.

Sáng sớm ngày hôm đó, Hạ Triều Ca không chờ được Tang Chính Khanh, lại chờ được Hề Minh Húc.

Lúc Hề Minh Húc tới, Hạ Triều Ca đang chờ ra nhìn hoa cỏ đầy sân.

“Vi thần tham kiến công chúa “

“Bình thân đi, Xuân Liễu, châm trà, ban ghế ngồi.”

Đây là lần thứ hai sau khi chuyển thế, Hạ Triều Ca mặt đối mặt với Hề Minh Húc.

Chẳng biết tại sao, Hạ Triều Ca nhìn đôi mắt thâm thúy như vực sâu của Hề Minh Húc, có chút chột dạ.

Đại khái là do cặp mắt kia giống Thương Lăng như đúc.

Nàng rất sợ Thương Lăng. Nàng luôn cảm thấy, Thương Lăng lời kéo nàng cùng hạ giới, nhất định là có ý đồ.

Bất quá ý đồ gì, nàng không biết.

“Đa tạ công chúa “

Trong lời nói của Hề Minh Húc, tràn đầy lãnh đạm xa cách.

“Không biết Hề tướng quân tới lần này vì chuyện gì?”

Tôi hỏi tội phải không? Chỉ trích nàng làm lớn chuyện phá hỏng danh tiếng của bọn họ hả?

Hay là tới đây cảm tạ, cảm tạ nàng sáng suốt đại nghĩa, sớm rời khỏi bọn họ?

Trong lòng Hạ Triều Ca suy đoán.

“Thật ra công chúa không cần phải phí sức từ hôn như thế.”

Lông mày Hạ Triều Ca nhíu lại, dường như lời kịch hơi sai sai!

“Nếu người cực kì chán ghét thần, không nguyện ý gả cho thần, nói cho thần biết, để cho thần tới kháng lại thánh chỉ này, hà tất tổn thương chính mình.”

Hạ Triều Ca nghe thế, ngu người.

Cầm nhầm kịch bản? Sao tên Hề Minh Húc này không diễn theo lẽ thường vậy?

Không đúng, lời này sao nghe kì quái quá vậy?

Sao mà nghe như là Hạ Triều Ca nàng chường mắt Hề Minh Húc mới thà chết chứ không chịu khuất phục mà cự hôn?

Rõ ràng là chính bản thân hắn cùng bạch liên hoa kia có gian tình, nàng hào tâm nương đường được không?

Hề Minh Húc trả đũa à?!

Hay cho Thương Lăng, đầu thai rồi mà tính xấu không đổi!

Lúc trước hắn ẩn nàng trên tường nghiêm trọng cảnh cáo nàng, lại còn trả đũa tới chỗ Thiên Đế cáo trạng, nói nàng hại hắn hỏa khí công tâm!

Ác nhân lại cáo trạng trước nữa kia!

Trong lòng Hạ Triều Ca nổi giận, sắc mặt lại không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Uy hiếp (2)

“Hề tướng quân nói khiến ta không hiểu. Nguyên nhân ta kháng chỉ cự hôn, không phải tất cả mọi người đều rất rõ ràng sao?”

Muốn lừa nàng? Hạ Triều Ca không có ngu nha!

Nhưng đôi mắt đen của Hề Minh Húc lưu chuyển, cảm xúc tựa hồ có chút dè dặt.

“Đây chẳng qua chỉ là lời nói của một bên.”

“Hề tướng quân sai rồi, mọi người đều biết, là trước đây Uyển Tinh cầu xin ta, đây là lời nói của hai nhà.”

Hạ Triều Ca về mặt bình tĩnh, nàng nói có sách sách có chứng, tóm lại, hôm nay nàng chắc chắn sẽ không kinh sợ!

Mặc dù trước đây lúc nàng đối mặt với Thương Lăng, vẫn luôn rất kinh sợ.

Hạ Triều Ca bình tĩnh nhìn Hề Minh Húc, chỉ thấy hai tròng mắt hần khi sáng khi tối, cuối cùng trầm xuống.

Đây là đang có ý tức giận?

Nhưng Hề Minh Húc không tức giận, chỉ là dùng giọng rất trầm thấp nói: “Xem ra người không có ý định nghe lời nói một bên của thần.”

Cái gì?

Hạ Triều Ca không hiểu.

“Bất quá cũng không có quan hệ gì, chỉ là xin công chúa không nên quên một vài việc thì tốt rồi.”

Hả? Hạ Triều Ca sững sờ.

“Chuyện gì?”

“Xem ra trí nhớ của công chúa không tốt lắm, vậy thần không ngại nhắc nhở người một lần.”

Đột nhiên, cả người Hề Minh Húc hướng về phía Hạ Triều Ca.

Hai tay chống trên tay vịn xe lăn của nàng, ở trên cao nhìn xuống nàng.

Lúc này khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, thậm chí khuôn mặt Hạ Triều Ca có thể cảm thụ được hơi thở của Hề Minh Húc.

Hơi thở kia mang theo ba phần nhẹ nhàng thoải mái, bảy phần bá đạo, trực diện đánh vào Hạ Triều Ca.

Tìm Hạ Triều Ca đập bình bịch, đầu óc trống rỗng.

Đây, đây là tình huống gì?

“Hề tướng quân, người... Người...”

Hạ Triều Ca chẳng những dây thần kinh thất bình, đầu lưỡi cũng thất theo luôn.

Thật sự là dựa quá gần!

Thiếu chút nữa liền muốn đè lên!

Nhưng Hề Minh Húc không có nửa phần ý muốn rời khỏi.

“Mười năm trước, công chúa lấy danh nghĩa dạy thần tĩnh lại, đánh thần một trận. Trận này, thần còn chưa có trả.”

Hạ Triều Ca nuốt vài ngụm nước miếng, chuyện này, chuyện này, Hề Minh Húc dĩ nhiên biết hết!

“Sao, muốn trả thế nào?”

Hạ Triều Ca có chút hoảng sợ, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng mà Hề Minh Húc lại không đáp.

“Còn có mấy ngày trước, công chúa tự tiện xông vào nhà dân, nhìn trộm sinh hoạt riêng tư của vi thần. Hình như còn chưa cho vi thần một cái công đạo.”

Đầu Hạ Triều Ca oanh một cái, nổ tung.

Chuyện này, chuyện này cũng bị phát hiện?

“Công..., công đạo cái gì?”

Nhưng Hề Minh Húc vẫn không trả lời.

“Công chúa, người nhớ rõ là được.”

Hề Minh Húc nói xong câu đó, thân thể từ từ rời khỏi xe lăn của Hạ Triều Ca.

Hắn lấy ra một cái bình, bỏ vào tay Hạ Triều Ca.

“Thuốc này, mỗi ngày bôi ba lần sớm tối ở đầu gối, ba ngày liền có thể khỏi hẳn.”

Não Hạ Triều Ca triệt để bãi công, trống rỗng.

“Hả?”

“Những thuốc kia của ngự y cũng không cần bôi, được tính quá ôn hòa, hiệu quả chậm quá.”

Hề Minh Húc nói xong, cũng không đợi Hạ Triều Ca có phản ứng, trực tiếp ra sân đi mất.

Còn lại một mình Hạ Triều Ca thật lâu đều chưa hồi phục lại tinh thần.

Bình thuốc trong lòng bàn tay nàng còn lưu giữ vài phần ấm áp, đó là nhiệt độ mà Hề Minh Húc lưu lại.

Tên Hề Minh Húc này đến đây có ý gì?

Chuyện này, vừa nảy diễn ra cái gì vậy?

Không phải nàng chỉ khi hùng hồn nói chuyện với Hề Minh Húc sao?

Sao trái lại là nàng bị Hề Minh Húc uy hiếp một trận vậy?

Tại sao dường như, nàng lại kinh sợ rồi!

Hạ Triều Ca rơi lệ, vì sao đến chỗ nào cũng để tên hỗn đản Thương Lăng kia khi dễ?

Làm sao đây!

Hạ Triều Ca thở dài một tiếng, chỉ nghe Xuân Liễu một bên buồn bã nói: “Dường như Hề tướng quân cũng không phải như nhị công chúa nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Uy hiếp (3)

“Vậy thì là loại gì?”

Hạ Triều Ca phục hồi tinh thần lại phát hiện mình lại hoảng lên, giận không có chỗ bộc phát.

Một tiếng hừ này, dọa Xuân Liễu chết khiếp, nàng sững sờ lắc đầu.

“Công chúa bớt giận, không, không có loại nào...”

Hạ Triều Ca bốc hỏa, Thương Lăng chết tiệt, Thương Lăng xấu xí, lại uy hiếp hù dọa nàng!

Thuận khí một hồi lâu, Hạ Triều Ca mới bình tĩnh trở lại.

Bỏ đi, xem như hắn không nhớ được nên Hạ Triều Ca quyết định không tính toán với Thương Lăng.

Hạ Triều Ca khoan thai ngồi lên xe lăn đi dạo một vòng trong sân, lúc đang chuẩn bị về phòng, cung nữ đến thông báo có người cầu kiến.

Chính là bạch liên hoa kia, nhị công chúa Hạ Uyển Tinh.

Được rồi, hai con hàng này đều tới xem nàng, mà bạch liên hoa này còn không biết muốn đem thêm chuyện xấu gì tới đây.

Hạ Triều Ca để Xuân Liễu đẩy nàng vào trong viện, ở trong sân chờ Hạ Uyển Tinh.

Hạ Uyển Tinh hai mắt ửng hồng đi tới trước mặt Hạ Triều Ca, lại quỳ “bịch” xuống.

“Hoàng tử, muội thật sự xin lỗi tử, là muội hại tử quý một ngày ở Ngự Thư phòng, làm hại hai chân tử bị thương không thể xuống giường, đều là muội sai

rồi.”

Hạ Uyển Tình gào rống một hồi, cả người Hạ Triều Ca đều không chịu nổi.

Quá ồn, còn rất giả dối.

“Hoàng muội, muội không cần tự trách, ta không có nhất thời hồ đồ mà bỗng đánh uyên ương, ta thấy rất may mắn.” Hạ Triều Ca cười thân thiết.

“Nhưng hoàng tử chịu nhiều đau khổ như vậy, trong lòng muội rất khổ sở.” Hạ Uyển Tình khóc đỏ hai mắt.

“Không cần khổ sở, nhờ có muội nhắc nhở, nếu không Hề tướng quân sau này dù cưới ta, hắn cũng không thích ta, ta cũng sẽ không vui vẻ, miễn cưỡng không hạnh phúc.”

Hạ Triều Ca làm như thánh mẫu Maria từ bi, vì diễn cùng bạch liên hoa, tự sướng vô cùng thành công.

“Hoàng tử, tử thật tốt “

Hạ Uyển Tình cảm động muốn nhào tới ôm lấy Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca vội đẩy xe lăn lui lại một đoạn.

Hạ Uyển Tình phí công vô ích, cả người té nhào trên đất, sắc mặt hết sức khó coi.

“Hoàng muội, muội không sao chứ?”

Về mặt Hạ Triều Ca làm bộ khăn trương, trong lòng lại âm thầm cười trộm, muốn đụng vào ta à, không có cửa nhé!

“Không, muội không sao “

Về mặt Hạ Uyển Tình lúng túng, nàng ta phui phui quần áo đứng dậy.

Hạ Uyển Tình đứng bên cạnh phui áo, bỗng nhiên tầm mắt rơi vào bình thuốc trong tay Hạ Triều Ca, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Hoàng tử, cái này... cái bình thuốc này là... là Hề tướng quân cho tử sao? Huynh ấy đã tới đây?” Sắc mặt Hạ Uyển Tình có chút tái nhợt.

Về mặt Hạ Triều Ca tỉnh bơ: “Đúng vậy, hắn cũng vừa mới tới để cảm tạ ta đây.”

Hạ Uyển Tình thở ra một hơi, lộ ra một nụ cười dịu dàng, trong nụ cười còn mang theo chút ngọt ngào.

Nàng nói: “Hoàng tử, muội mang cho tử rất nhiều thuốc bổ, tử phải chăm sóc thân thể cho tốt.”

“Đa tạ hoàng muội “

“Muội sẽ thường xuyên đến thăm tử, tán gẫu với tử giải sầu, rất nhanh thôi tử sẽ khỏe lại.” Hạ Uyển Tình cười mười phần đẹp đẽ.

Nhưng tim gan Hạ Triều Ca đều run lên, bạch liên hoa này mỗi ngày tới diễn sâu ghê tởm, mình chịu nổi không trời?

“Thái y nói, ta phải tĩnh dưỡng, không thể thường xuyên gặp khách.”

Hạ Uyển Tình sững sờ, trong thần sắc hiện lên vẻ lúng túng, nhưng ngay lúc đó liền khôi phục nụ cười rục rịch.

“Không có việc gì, chờ tử khỏe muội lại đến thăm tử.”

Hạ Triều Ca gật đầu, sau đó ngáp một cái, về mặt mệt mỏi.

“Muội thấy hình như hoàng tử mệt rồi, vậy muội không quấy rầy tử nữa, tử trở về nghỉ ngơi đi, muội cũng hồi cung.”

“Ừm, Xuân Liễu, tiễn khách.”

Editor: cầu like cầu share cầu cmt:)))) truyện ế quá đi mất.v

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bích Ba sơn trang (1)

Mắt thấy bóng lưng Hạ Uyển Tình biến mất khỏi viện, Hạ Triều Ca cười lạnh một tiếng.

Mang thuốc bỏ? Thường xuyên tới thăm?

Từ lúc nào mà bọn họ thân thiết như vậy?

Ý đồ của Hạ Uyển Tình, Hạ Triều Ca liếc mắt liền nhìn ra.

Bạch liên hoa này không phải là muốn làm bộ tỷ muội tình thâm trước mặt người khác, vẫn hỏi chuyện ép buộc Hạ Triều Ca từ hôn làm hỏng hình tượng hay sao?

Không có cửa nhà cung!

“Công chúa, vì sao vừa nãy người nói với nhị công chúa là Hề tướng quân là tôi cảm tạ người, rõ ràng không phải mà.”

Xuân Liễu mười phần không hiểu.

“Nếu không thì nói thế nào? Nói Hề Minh Húc tới thị uy với ta à?”

“Không phải vậy, công chúa người nghĩ cái gì vậy? Nô tỳ cảm thấy Hề tướng quân cũng không như nhị công chúa nói, tâm đầu ý hợp với nàng. Ngược lại nô tỳ cảm thấy Hề tướng quân thích người.”

“Khụ khụ, khụ khụ...”

Hạ Triều Ca sắc nước trong cổ họng, liều mạng ho khan.

Xuân Liễu, đầu óc nguoi trong đang nghĩ cái gì vậy!

Nói lời này, suýt chút nữa làm nàng sắc chết!

Cái loại kiêu ngạo của Hề Minh Húc, vừa cảnh cáo, vừa nhắc nhở, lại còn như đòi nợ, thật sự không nhìn ra Hề Minh Húc thích nàng chỗ nào.

“Công chúa, người không sao chứ?”

Xuân Liễu sợ hãi vội vàng thuận khí cho Hạ Triều Ca.

“Không có việc gì, về sau người chớ nói lung tung mấy câu này, còn có việc nhị công chúa đã tới đây, đừng cho ai lộ ra, xem như chưa từng thấy nàng tới.”

“Vâng, công chúa “

Đêm đó, trăng sáng sao thưa, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ rơi vào phòng, dát lên mặt đất một tầng ánh trắng.

Hạ Triều Ca ngồi ở trên giường đọc sách, nhưng hôm nay nàng có chút khó chịu, sách lật vài trang, cũng không vào một chút.

Nàng buông sách xuống, cầm lấy bình thuốc Hề Minh Húc cho nàng, suy nghĩ hồi lâu, vẫn mở băng vải của mình, dùng thuốc.

Thuốc bôi trên vết thương lạnh lạnh, rất thoải mái.

Quả nhiên là thuốc tốt.

Quả thực như Hề Minh Húc nói, dùng tới ba ngày, tổn thương trên đùi nàng có thể khỏi hẳn.

Con hàng này sao lại tốt bụng đưa thuốc cho nàng nhỉ?

Hạ Triều Ca có chút mơ hồ.

Nàng không muốn nghĩ nhiều, thế nhưng trong óc luôn luôn đột nhiên hiện ra khuôn mặt điển đào chứng sinh của Hề Minh Húc, còn có khí chất bá đạo kia.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, bất luận là Thương Lăng hay Hề Minh Húc làm sao cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, bắt được vô số trái tim thiếu nữ.

Chủ yếu nhờ nhan sắc và khí chất.

Cho nên nói, tới đâu cũng vậy, đều nhìn mặt.

Hạ Triều Ca càng nghĩ càng rối, càng lách khỏi quỹ đạo, cuối cùng trí tưởng tượng bay cao bay xa bay luôn, khiến cho chính mình có chút mệt mỏi rồi, chốc lát liền ngủ mất.

Ba ngày sau, Tang Chính Khanh đến.

Sau khi Tang Chính Khanh vào cung, hoàng đế cũng không thêm bất kiến, trực tiếp tới Triều Vân Cung của Hạ Triều Ca.

Một bộ thanh y, khuôn mặt tuấn tú, tươi mát, trầm tĩnh đậm bạc, Tang Chính Khanh chậm rãi đi về phía Hạ Triều Ca, mỗi một bước đều ưu nhã ung dung.

Hạ Triều Ca không khỏi cảm thán, năm tháng như một con dao vậy mà thật sự không nở lấy đi gương mặt này của Tang Chính Khanh.

Mười năm trước, đáng đáp Tang Chính Khanh ra sao, hiện tại vẫn như thế, nhìn rất đẹp.

“Sur phụ, người tới rồi!”

“Làm sao? Quý một ngày, mười ngày không đi được?” Tang Chính Khanh nhíu mày.

Hạ Triều Ca phát tay một cái, cho tất cả cung nữ lui ra, lập tức nhảy nhót khỏi xe lăn.

“Có cần thử gần đây con có chăm chỉ luyện công một chút không?”

“Không cần, nhìn vóc người cũng biết con không có chăm chỉ luyện tập.”

Hạ Triều Ca rơi lệ, sư phụ nhà nàng cũng là một kẻ độc miệng.

“Gần đây uống hơi nhiều thuốc bổ” Hạ Triều Ca cười gượng hai tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Bích Ba sơn trang (2)

“Quả thực uống rất nhiều thuốc bổ.” Tang Chính Khanh buồn cười nhìn kênông cạn.

“Sư phụ, người đừng cười con nữa, con sắp bị lửa cháy đến nơi!”

“Ồ? Ta lại thấy con rất nhân nhã.” Tang Chính Khanh nói: “Hơn nữa còn cự hôn thật đẹp, lúc này phải là lúc đang đắc ý chứ.”

“Sư phụ...”

“Nói đi, tại sao muốn cự hôn.” Tang Chính Khanh thu hồi nụ cười, nét mặt mang theo mấy phần nghiêm túc.

“Hề Minh Húc cùng Hạ Uyển Tinh đã sớm thông đồng với nhau, con sao mà gả cho Hề Minh Húc được nữa? Còn không bằng sớm đá hấn đi, đỡ phải sau này hấn đi ngoại tình.”

“Thật sao?” Tang Chính Khanh nhíu mày: “Không có ý định nói thật với vi sư?”

Hạ Triều Ca sững sờ, sư phụ nhà nàng không phải người bình thường, liếc mắt liền thấy ẩn tình mà vô số người đều không nhìn ra.

Khuôn mặt Hạ Triều Ca vốn đang ung dung lập tức ngưng trọng.

Nàng thờ dãi một hơi nói: “Hề Minh Húc là Chân Long Mệnh Cách, hấn sẽ một tay phá vỡ giang sơn này của Hạ gia.”

Tang Chính Khanh nghe nói như thế, sắc mặt cũng trầm xuống, nhưng trong mắt không có một tia kinh ngạc.

“Con đã sớm nhìn ra à.”

Hạ Triều Ca sững sờ, ý của Tang Chính Khanh là, ông ấy đã sớm biết?

“Sư phụ, người đã sớm biết?”

“Tang gia từng sống ở mảnh đất này ba ngàn năm, bản lĩnh cùng năng lực không thể tưởng tượng được.”

Hạ Triều Ca thờ dãi một tiếng.

“Bất quá phản ứng của con, ngược lại còn ổn trọng hơn ta. Đổi thành người khác, phản ứng đầu tiên chính là giết Hề Minh Húc, chấm dứt hậu họa.”

Hạ Triều Ca lắc đầu: “Bóp méo thiên mệnh, trái với thiên đạo, cải biến dòng chảy lịch sử, là phải bị trời phạt. Bất luận là con hay Hạ gia, đều không gánh nổi. Đây cũng là nguyên nhân sư phụ biết rõ thiên mệnh nhưng vẫn không nói cho con nhỉ?”

Nghe lời này, ánh mắt Tang Chính Khanh nhìn Hạ Triều Ca lập tức thay đổi.

“Triều Ca, thật không nghĩ tới con sẽ có sự giác ngộ đến mức này, đổi thành lúc ta ở tuổi con, mới vừa biết cái gì là thiên mệnh. Khi đó, ta hoàn toàn không thể lý giải.”

Tang Chính Khanh cảm thán: “Triều Ca, thu con làm đồ đệ, xem ra ta rất có lời.”

Hạ Triều Ca không khỏi phì một tiếng bật cười, Tang Chính Khanh hoàn toàn không biết những cái thiên mệnh trước kia ông ấy thấy, đều là nàng viết.

Thứ nàng viết, nàng có thể không biết sao?

Triều đại phải thay đổi, lịch sử phải diễn biến, mặc dù mệnh cách là nàng viết ra, thế nhưng thiên mệnh nàng lại không thể đổi.

Nàng cũng chỉ ở dưới thiên mệnh, sáng tác mệnh cách, không thể vi phạm thiên mệnh, không thể bóp méo dòng chảy lịch sử.

“Con cự hôn rồi, kế tiếp định làm như thế nào đây?”

“Con muốn đi Bắc Cương?”

Tang Chính Khanh sửng sốt, ông ngưng mày nói: “Con đi Bắc Cương làm cái gì?”

“Thế lực của cha con Hề gia phát triển ở Bắc Cương, con muốn thâm nhập bên trong, biết người biết ta, tùy thời mà hành động.”

“Hành động? Con muốn hành động thế nào? Không phải con nói sẽ không bóp méo thiên mệnh sao?”

“Hạ gia bị lật đổ, Hề gia lên đỉnh cao của Ly quốc, đây là thiên mệnh, không thể bóp méo. Thế nhưng kết cục người Hạ gia, lại là mệnh cách, mệnh cách chưa chắc không thể thay đổi.”

Sau đó Hạ Triều Ca cũng không nói thêm, mệnh cách là do Tư Mệnh viết, coi như thực tế phát triển có chút sai lệch, chỉ cần điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng thiên mệnh, cũng không sao cả.

“Triều Ca, những thứ này từ đâu mà con biết được?”

Tang Chính Khanh chau mày, ngay cả ông ta cũng không phân rõ thiên mệnh cùng mệnh cách, Hạ Triều Ca sao lại rõ ràng như vậy.

“Sư phụ, xin cho phép con giấu giếm, thiên cơ bất khả lộ.” Hạ Triều Ca cười thần bí.

Tang Chính Khanh bị dáng vẻ nghiêm trang nói hươu nói vượn làm bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bích Ba sơn trang (3)

Ba ngày sau khi Hạ Triều Ca kháng cự cự hôn, Hạ Hạo Miểu tuyên bố với bên ngoài là hai đầu gối Hạ Triều Ca thương thế nghiêm trọng, đưa nàng đến hành cung Tiêu Sơn ôn dưỡng tĩnh dưỡng.

Trên thực tế, Hạ Triều Ca theo chân Tang Chính Khanh tới Bích Ba sơn trang, cũng lấy danh nghĩa chữa chân.

Chẳng qua, việc Tang Chính Khanh là sư phụ Hạ Triều Ca, không thể công bố với bên ngoài, Hạ Hạo Miểu mới tìm lí do thoái thác.

Mà mục đích chân chính của Hạ Triều Ca, trừ Tang Chính Khanh thì không nói cho bất luận kẻ nào khác, mới tìm cái lí do này thoái thác.

Ngồi trên xe ngựa, Hạ Triều Ca nhìn hoàng cung càng ngày càng xa, trong lòng thêm một phần vương vấn.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng rời khỏi hoàng cung tới Bích Ba sơn trang, nhưng là lần đầu tiên rời xa hoàng cung, rời xa thân nhân, đi tới Bắc Cương xa xôi.

“Sao vậy? Không nữa?”

Bên trong xe ngựa, Tang Chính Khanh gạt gạt lá trà trong chén trà, đổi tư thế hỏi.

“Không nữa cũng phải chịu, lần này đi Bắc Cương, trở về cũng là một năm sau.”

Hạ Triều Ca thả màn trong xe ngựa xuống, có chút phiền muộn.

Một năm, là thời gian nặng cho mình.

Bởi vì trên mệnh cách viết rõ ràng, một năm sau, mẫu hậu Bạch Tâm Lăng của nàng bị chết cháy trong một trận đại hỏa, nàng nhất định phải trở về gặp.

Mặc dù trên mệnh cách không viết rõ nguyên nhân trận đại hỏa hình thành, thế nhưng nếu không thay đổi, nó sẽ vừa khớp mọi thứ, thậm chí do chính người bên trong phát sinh.

Nếu như trùng hợp, nàng sẽ cố tránh, nhưng nếu là người làm, vậy cũng đừng trách nàng thủ đoạn độc ác.

“Ta nghe nói, sau đó Hề Minh Húc đến đưa thuốc cho con?”

“Vâng, hẳn tới cảm tạ con tác thành cho bọn họ.”

Quan hệ giữa Hạ Triều Ca và Hề Minh Húc rắc rối phức tạp, chính nàng còn không rõ, nên nàng không có ý định nói với người khác.

Giữa bọn họ, càng đơn giản càng tốt.

Càng dây dưa, càng nhiều chuyện xấu.

Điều này lúc ở tiên giới nàng đã thấm nhuần trong đầu, nếu biết trước nàng đã không bị kéo xuống đây.

“Triều Ca, có đôi khi con rất thông minh, nhưng có đôi khi lại rất ngu.”

“Sư phụ, người đang khen con? Hay là đang tổn thương con đây?”

“Lúc con đang nói dối, con mắt sẽ không tự giật mà giật.”

Hạ Triều Ca sững sờ, có không?

Nàng vội đưa tay sờ sờ con mắt của mình, chẳng lẽ đang giật thật?

“Xem kìa, giấu đầu lòi đuôi, thật khò.”

Tang Chính Khanh cười ha hả.

Hạ Triều Ca phát hiện nàng bị lừa!

Mắt nàng cũng không có giật, Tang Chính Khanh gạt nàng!

Mà phản ứng của nàng lại làm lộ chính mình.

Tang Chính Khanh đột nhiên thu hồi nụ cười, ông nghiêm trang nói: “Nhớ kỹ, đây là dạy con, bất luận đối phương có đoán đúng tâm tư con hay không, con đều phải bắt động thanh sắc*.”

* tỉnh bơ, mặt đơ đơ ý

“Nếu như đối phương chỉ gạt con, con sẽ không mắc mưu. Nếu như hẳn thật sự phát hiện ra sơ hở, chính con lại càng phải trấn định. Con càng trấn định, đối phương càng dễ dàng hoảng sợ.”

Hạ Triều Ca gật đầu, ghi nhớ lời Tang Chính Khanh ở trong lòng.

Bất cứ lúc nào chỗ nào, đều phải bắt động thanh sắc.

Đây mới chính là thứ nàng cần học, còn như những thái phó kia dạy văn nhả thi từ tanh hôi, đã sớm không thích hợp với nàng.

Từ kinh thành đến Bích Ba sơn trang chỉ mất một ngày, Hạ Triều Ca xuất phát từ sáng sớm, lúc chạng vạng liền đến.

Hạ Triều Ca có gian phòng của mình ở Bích Ba sơn trang, sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, nàng liền đi ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm chân trời còn mây mù mờ mờ, vẫn chưa sáng hoàn toàn, cửa phòng Hạ Triều Ca đã bị gõ.

Hơn nữa tiếng đập cửa rất lớn, như là cho vay nặng lãi tới đòi nợ, tuyệt đối không khách khí.

Hạ Triều Ca mở đôi mắt lim dim buồn ngủ, nghiêng răng nghiêng lợi xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đồ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bích Ba sơn trang (4)

“Đập cái gì mà đập, mới sáng sớm, có thể yên tĩnh chút không?”

Hạ Triều Ca mở cửa phòng ra, rống giận một hồi.

Chỉ thấy một thiếu niên ước chừng mười ba mười bốn tuổi đứng ngoài cửa phòng, so với Hạ Triều Ca còn nhỏ hơn một chút.

Một khuôn mặt chưa hết trẻ con lại mười phần thanh tú, một ánh mắt đặc biệt khinh thường lại không chút khách khí, thiếu niên kia cứ nhìn chăm chăm Hạ Triều Ca như vậy.

“Đều giờ nào rồi mà ngươi còn ngủ nướng, toàn bộ Bích Ba sơn trang xem như ngươi lười nhất. Thật vất vả mới cút về hoàng cung, giờ lại chạy tới kéo thấp giá trị chăm chỉ của mọi người.”

Hạ Triều Ca giận không chỗ bộc phát, nằng đưa tay nhéo khuôn mặt thiếu niên kia.

“Đoạn Thiên Diễn! Đệ vẫn thích ăn đòn như vậy!”

“Hạ Triều Ca, chỉ với cái võ mèo quào của ngươi, ngươi còn có mặt mũi trừng trị ta?”

Đoạn Thiên Diễn còn chưa dứt lời đã trực tiếp né tránh ma trảo của Hạ Triều Ca, sau đó lập tức chạy đến giữa sân.

Hạ Triều Ca cười khê, nhón mũi chân một cái, vận khinh công, đuổi theo Đoạn Thiên Diễn.

Hai người rất nhanh liền khởi động trong sân.

Võ công của Đoạn Thiên Diễn không thấp, nhưng Hạ Triều Ca cao hơn hẳn một chút.

Đánh chừng một khắc* sau đó, Hạ Triều Ca một cước đạp Đoạn Thiên Diễn té trên mặt đất.

*15 phút nha, đó h ad bị ảo tưởng 1 khắc là 1 phút:v

Sau đó đè hấn xuống, lấy tay dùng lực véo khuôn mặt hấn.

“Cho đệ tới ảm ỉ lúc ta ngủ! Cho đệ phá ta! Cho đệ không tôn kính sư tỷ!”

Trên gò má Đoạn Thiên Diễn còn lưu giữ vài phần bực tức, chưa hết trẻ con, vừa non mềm, vừa mịn mượt, xúc cảm cực kì tốt.

Thế là Hạ Triều Ca mượn cơ hội giáo huấn Đoạn Thiên Diễn, đè hấn trên mặt đất dùng lực véo khuôn mặt hấn, véo tới hồng một mảnh, sưng một mảnh.

“Á, cái lão yêu bà này, ngươi dùng tay, đau quá đau quá đau quá!”

Đoạn Thiên Diễn kêu đến tê tâm liệt phế, vô cùng đáng thương.

“Ta còn véo véo véo nữa nè! Hôm nay không thu thập đệ, đệ cũng không biết tỷ lợi hại!”

Hạ Triều Ca chẳng những không ngừng tay, còn véo càng thêm vui sướng.

“Buông tay, lão yêu bà ngươi buông tay!”

“Ta thích xây dựng niềm vui trên nỗi đau của đệ, ta còn chưa đi khi dễ đệ, đệ lại tự đưa tới cửa!”

“Sư phụ đến, ngươi mau dừng tay!”

“Sư phụ tới? Sao đệ không nói Thiên Vương lão tử tới luôn đi? Cái chiều này cũng quá nhàm!”

“Người tới thật mà!” Nước mắt Đoạn Thiên Diễn sắp tràn ra.

“Tới thì thế nào? Người cũng chỉ có thể tro mắt nhìn đệ nhận hết dần vật! Không chừng còn muốn véo với ta cho đủ hai bên!”

“Vi sư cũng không có đam mê giống con.”

Giọng Tang Chính Khanh bỗng nhiên truyền đến từ trên đỉnh đầu Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca sững sờ, mảnh liệt ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt cười như không cười của Tang Chính Khanh.

Hạ Triều Ca cười gượng hai tiếng, lập tức buông tay ra, dang hoàng đứng lên.

“Sư phụ, Hạ Triều Ca khi dễ con!” Đoạn Thiên Diễn đáng thương.

“Chính đệ đưa tới cửa, lại trách ta ư?” Mặt Hạ Triều Ca đầy vẻ vô tội.

“Loại người như ngươi, ý mạnh hiếp yếu, ta khinh!” Đoạn Thiên Diễn đầy vẻ khinh bỉ.

“Hả, thì ra nhóc cũng biết chính mình là quần thể người cao tuổi bệnh tật à.” Mặt Hạ Triều Ca đầy vẻ trào phúng.

“Hạ Triều Ca! Ta liều mạng với ngươi!” Đoạn Thiên Diễn triệt để xù lông.

“Tới đi, lại đánh một trận nữa!” Hạ Triều Ca đắc ý.

Tang Chính Khanh nhắc tay một cái, trực tiếp ngăn giữa hai người.

“Đánh nhau trong sơn trang, mỗi người đi gánh một trăm gánh nước.”

“Sư phụ! Không được đâu!” Hai người trăm miệng một lời.

“Lúc đầu có việc muốn báo cho các con, xem ra các con rất rảnh rồi, vậy trước tiên đi gánh nước đi. Sáng sớm gánh xong, buổi trưa đến chỗ ta, có chuyện quan trọng.”

“Sư phụ...” Vẻ mặt hai người như đưa đám.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bích Ba sơn trang (5)

Tang Chính Khanh trực tiếp bỏ qua vẻ mặt bi ai của hai người, không thèm quay đầu lại.

Ý tứ chính là không thể thương lượng.

Hạ Triều Ca cùng Đoạn Thiên Diễn bó tay, phải ngoan ngoãn đi gánh nước.

Dà sao cũng không phải lần đầu tiên, mỗi lần đánh nhau bị sư phụ phát hiện, đều bị phạt chung.

Lúc này, Hạ Triều Ca mà bắt đầu mặc niệm về Hạ Thiên Túng.

Lúc ở hoàng cung, mỗi lần hai người bọn họ cùng gây rắc rối, mãi mãi cũng chỉ có mình Hạ Thiên Túng công nổi chịu phạt, nàng vĩnh viễn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Sáng sớm đã gánh nước, mỗi eo đau lưng, rốt cục hai người cũng hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn.

Hạ Triều Ca vỗ vỗ bả vai Đoạn Thiên Diễn nói: “Tiểu tử, mặc dù ta không tình nguyện, nhưng vẫn phải nói cho đệ, võ công của đệ tiến bộ rất lớn.”

Hai mắt Đoạn Thiên Diễn sáng ngời: “Thật không?”

“Giả đó “

Hạ Triều Ca cười gian xảo, buông xuống thùng nước đi về phía thư phòng của Tang Chính Khanh.

“Ồ, ngươi lại lừa gạt ta! Ta có tiền bộ hay không vậy? Lúc nào ta mới có thể đánh thắng ngươi?”

“Khi nào núi không cạnh, trời đất dung hợp, bà đây sẽ thua đệ.”

“...”

Trong thư phòng Tang Chính Khanh, Đoạn Thiên Diễn đã đổi một bộ y phục sạch sẽ, chờ bên trong thư phòng.

Tang Chính Khanh an tĩnh cảm sách.

Trong chốc lát, một người đi từ ngoài thư phòng vào, mặc một bộ quần áo trắng, phần nửa tóc buộc lên thật cao, phần nửa tóc tùy ý xõa tung sau bả vai.

Trên môi có một hàng râu ngắn, trong tay cầm một cây quạt thủy mặc, nhẹ nhàng khoan thai, cử chỉ phóng khoáng, phong độ nho nhã.

Liếc mắt nhìn sang, không khỏi khiến người ta nhớ tới câu nói kia: Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*.

* khôì ngô tuần tú như ngọc, không người sánh bằng

“Hạ Triều Ca?” Đoạn Thiên Diễn bỗng nhiên đứng lên, tròn mắt muốn rót ra ngoài.

“Gọi sư huynh” Hạ Triều Ca cong môi cười.

“Ngươi, ta suýt nữa thì không nhận ra cái lão yêu bà ngươi rồi!” Đoạn Thiên Diễn khiếp sợ không thôi.

“Liếc mắt dễ ngươi nhận ra mà được hả? Đây chính là thuật hóa trang của Bích Tiêu! Đệ dám nói tỷ ấy làm không tốt hả?” Hạ Triều Ca gấp quạt lại, hung hăng gõ đầu Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn sững sờ nhìn Hạ Triều Ca, một chút không phản ứng kịp, Hạ Triều Ca lại khi dễ hấn.

“Lần này đi Bắc Cương, Triều Ca và Thiên Diễn cùng đi đi.” Tang Chính Khanh khép sách lại, thanh linh thốt ra một câu như vậy.

“Cái gì?”

Hai người trăm miệng một lời, con mắt trùng to như chuông đồng.

“Con không đồng ý!”

Lại là một lần trăm miệng một lời, sắc mặt hai người cực kì khó coi.

“Sư phụ, người để con mang theo một đứa con ghê làm gì? Con cũng không phải đi du ngoạn!” Hạ Triều Ca cực lực phản đối!

“Sư phụ, người để con đi cùng cái kẻ bắt nam bắt nữ này đến quân doanh, lỡ như bị phát hiện, kéo con chết cùng thì làm sao bây giờ? Con cũng không muốn làm đệm lưng cho tỷ ấy!” Đoạn Thiên Diễn cũng mủi lòng phản kháng tình nguyện.

“Hoặc là cùng đi, hoặc là một kẻ cũng không được đi, do các con quyết định.”

Tang Chính Khanh không chừa cho bọn họ một chút đường thương lượng nào.

Hai người Hạ Triều Ca cùng Đoạn Thiên Diễn mắt lớn trừng mắt nhỏ, thấy ngửa mắt lẫn nhau.

“Đi, hay là không đi?”

Hai người như là bong bóng xì hơi, thở dài một tiếng.

“Đi “

“Nếu đã quyết định, vậy thì theo ta đi gặp khách thôi.” Tang Chính Khanh nói xong cũng dẫn bọn họ ra khỏi thư phòng.

Hai người một đường đi tới phòng khách của Bích Ba sơn trang, chỉ thấy một nam tử vóc dáng cao to khoẻ mạnh đã đợi trong đại sảnh.

Hắn thấy Tang Chính Khanh đi tới, lập tức đứng dậy chấp tay.

“Tang trang chủ “

“Trình tướng quân, đề ngài đợi lâu, Tang mỗ đãi khách không chu đáo, xin hãy thứ lỗi.”

Chương 62: Bích Ba sơn trang (6)

“Tang trang chủ nói gì vậy, là ta muốn cầu cạnh Bích Ba sơn trang, theo lý là phải chờ mới đúng.”

“Trình tướng quân khách khí, mời ngồi mời ngồi.”

Hai người lần thứ hai ngồi xuống chỗ mình.

“Vị này chính là người theo quân đội Hề gia trấn thủ Bắc Cương Trình Phi Dương, Trình tướng quân.” Tang Chính Khanh giới thiệu cho Hạ Triều Ca cùng Đoạn Thiên Diễn.

“Hai người các con tự giới thiệu mình một chút đi.”

“Trình tướng quân, ta là Đoạn Thiên Diễn, là đệ tử thứ tám của sư phụ.”

“Ta là Giản Chi Hề, là đệ tử thứ bảy của sư phụ.”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Trình Phi Dương cười có chút miễn cưỡng, hần quay đầu hỏi: “Tang trang chủ, hai người bọn họ còn trẻ như vậy, để bọn họ đi với ta, không thích hợp lắm nhỉ?”

Tang Chính Khanh cười cười, ông nói: “Trình tướng quân không tin nhiệm Tang mỡ sao?”

“Tất nhiên không phải, Bích Ba sơn trang từng sống ba ngàn năm không ngã, tuyệt đối không phải là hư danh. Huống chi, Bích Ba sơn trang nhân tài đông đúc, trên chiến trường Bắc Cương lập bao chiến công hiển hách, bảo vệ từng mảnh biên giới rộng lớn của Ly quốc.”

Trình Phi Dương bỗng nhiên dừng một chút, lại nói: “Chi là bọn họ thật sự quá nhỏ tuổi, có phải hay không...”

“Trình tướng quân, ta lựa chọn bọn chúng là có lý do của ta.” Tang Chính Khanh nói: “Thiên Diễn giỏi võ giỏi y, mà Chi Hề giỏi mưu lược. Một kẻ thể lên trận giết địch, một người có thể phía sau mưu lược, Trình tướng quân cảm thấy ta an bài như vậy không ổn sao?”

Ánh mắt Trình Phi Dương nhìn bọn họ có chút không tin tưởng.

“Thỏa đáng, cực kì thỏa đáng. Thật là nhìn không ra, hai người bọn họ còn nhỏ tuổi lại có bản lĩnh này. Bích Ba sơn trang quả nhiên có nhân tài đông đúc!”

“Đã như vậy, ngày mai Trình tướng quân liền lên đường đi.”

“Vậy thì đa tạ Tang trang chủ, quân tình khẩn cấp, sau này sẽ mang theo hậu lễ lên sơn trang tạ ơn!”

Trình Phi Dương hướng về Tang Chính Khanh thi lễ một cái.

Tang Chính Khanh gật đầu, Trình Phi Dương liền đi ra ngoài.

“Sư, sư phụ, cứ vậy để cho chúng con tới chiến trường Bắc Cương sao?” Đoạn Thiên Diễn có chút ngu ngơ.

“Thế nào, con không tin vào chính mình, hay là không tin sư phụ?”

“Không phải, không phải, chỉ là có chút gấp gáp, chưa tiếp thu ngay được.”

Tang Chính Khanh cười cười, ông nói: “Trên chiến trường, thay đổi trong nháy mắt, sẽ không cho con nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, trong khoảnh khắc là có thể quyết định sống chết, có sợ không?”

Đoạn Thiên Diễn lắc đầu: “Không sợ.”

“Tốt, lần này đi phải nghe lời sư tử của con, không được phép lỗ mãng.”

“Cái gì? Con phải nghe tỷ ấy?”

“Đừng, con nhất định phải nghe nó, bằng không con khỏi cần đi nữa.”

Đoạn Thiên Diễn bữu môi, có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu.

“Tốt, con xuống dưới chuẩn bị đi, ta có vài lời muốn nói với Triều Ca.”

Tang Chính Khanh phất tay một cái, Đoạn Thiên Diễn liền đi ra ngoài.

“Thế nào? Ta giao Thiên Diễn cho con, con có thể đảm bảo an toàn cho nó không?”

Hạ Triều Ca cười cười, phe phẩy cây quạt, dáng vẻ như một công tử văn nhã.

“Có thể, mặc dù thằng bé tính tình trẻ con, nhưng là người hiểu chuyện.”

“Lần này đi Bắc Cương làm quân sư, thủ hạ của Trình Phi Dương, con có thể điều tra được mọi thứ con muốn.”

“Đa tạ sư phụ thành toàn.”

Tang Chính Khanh gật đầu, ông nói: “Đi đi, vi sư chờ mong biểu hiện của con.”

“Bích Ba son trang phải đệ tử ra ngoài, chưa bao giờ thua kém ai, đệ tử không dám bôi nhọ uy danh Bích Ba son trang, nhất định, toàn lực ứng phó, bảo vệ giang sơn Ly quốc của chúng ta!” Hạ Triều Ca nghiêm mặt nói.

“Tốt, tốt, cần tư liệu gì, nói Bích Tiêu tìm giúp con, trong Tri Tất Các đều có hết. Ngày mai khởi hành, hôm nay chuẩn bị cho tốt đi.”

“Đa tạ sư phụ. “

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Bắc Cương (1)

Ngày hôm sau, mới tờ mờ sáng, toàn bộ son trang vẫn còn mơ màng trong một vùng sương mù bao phủ.

Trong núi thường truyền đến vài tiếng chim hót thanh thúy.

Vài con ngựa lớn cùng một chiếc xe ngựa lặng yên xuất phát từ cửa hông Bích Ba son trang, chạy về phương bắc.

Trong xe ngựa, chỉ có một mình Hạ Triều Ca.

Trước mặt Hạ Triều Ca có một cái lò lửa nhỏ, trên lò có vài tia lửa nhảy nhót, ấm áp cả chiếc xe ngựa.

Hạ Triều Ca nghiêng người dựa vào vách xe ngựa nhìn một tờ giấy.

Tri Tất Các là nơi thu thập tình báo suốt ba ngàn năm qua của Tang thị.

Trong Tri Tất Các, có thể tìm thấy toàn bộ tin tức của Ly quốc, từ lớn đến nhỏ, từ rõ ràng đến mờ ám.

Trước mặt Tri Tất Các, toàn bộ Ly quốc đều trở nên trong suốt.

Có thể thành lập được nơi tình báo Tri Tất Các cường đại như vậy, toàn bộ Ly quốc cũng chỉ có Tang gia mới làm được.

Có thể thấy được Tang thị hơn ba nghìn năm qua, ở khu vực này thâm thấu sâu sắc tới đâu.

Thời gian một ngày một đêm, Hạ Triều Ca không thể nào có biện pháp xem hết tư liệu về Bắc Cương cùng Hề gia.

Mà tư liệu trong Tri Tất không thể mang ra ngoài.

Thế là Hạ Triều Ca phải lựa lọc một chút, thừa dịp Bích Tiêu không có chú ý, dùng loại giấy photo “tiền sử” nàng nghiên cứu được sao chép tất cả tin tức nàng muốn.

Mặc dù không rõ lắm, hiệu quả sao chép so với hiện đại cũng kém hơn nhiều, nhưng miễn cưỡng cũng xem được.

Hạ Triều Ca một đêm không ngủ, có chút chột vệt.

Thế nhưng những thứ này nàng nhất định phải xem xong cho nhanh, mặc dù đã trộm ra, nhưng với tính tự giác của đệ tử Bích Ba son trang, nàng phải tiêu hủy những giấy tờ này.

Thế là Hạ Triều Ca xem xong một tờ, liền quăng vào trong lò lửa một tờ.

Đột nhiên, màn xe ngựa Hạ Triều Ca bị xốc lên, ngoài cửa sổ lộ ra khuôn mặt nhỏ non nớt của Đoạn Thiên Diễn.

“Ta nói này, hôm qua ngươi tự lấy tên cho mình, thật phù hợp phẩm vị của ngươi, quê mùa thấy ớn luôn.”

Về mặt Đoạn Thiên Diễn cười đến thiếu đôn.

Hạ Triều Ca giật giật khoe miệng, đây là đang nói cha mẹ kiếp trước của nàng phẩm vị thấp sao?

Không thể nhìn.

Tờ giấy trên tay Hạ Triều Ca bị đốt sắp thành tro nhẹ nhàng bắn ra, trực tiếp bay tới trên đuôi ngựa của Đoạn Thiên Diễn.

Đuôi ngựa lập tức bị thiêu cháy, con ngựa hí một tiếng, mang theo Đoạn Thiên Diễn liều mạng xông về phía trước.

Biến cố chót tới khiến Trình Phi Dương ở trước lập tức cảnh giác.

“Cẩn thận, có mai phục! Mọi người nhanh tụt lại, bảo hộ xe ngựa!”

Trình Phi Dương hô một tiếng, đoàn người ngựa lập tức tụt lại.

Chỉ có Đoạn Thiên Diễn bị con ngựa hoảng hồn kia mang đi, một đường chạy như điên, toàn bộ hành trình điên cuồng.

Dọc theo một đường hắt đi, còn có tiếng kêu thảm của hấn.

Hạ Triều Ca cười đến chảy nước mắt.

Nhưng sau khi thấy Trình Phi Dương tụt lại đây, nàng thu lại sự vui vẻ.

“Trình tướng quân, nơi này còn là địa giới Bích Ba son trang, sẽ không có người đánh lén.”

Hạ Triều Ca vén màn cửa lên nói với Trình Phi Dương,

“Nhưng vừa nãy...”

“Con ngựa kia đại khái là không cẩn thận dẫm lên cái gì, bị kích thích thôi.”

“Vị Đoàn huynh đệ kia làm sao bây giờ? Ta thấy tình huống của hấn dường như rất không ổn, có lẽ nên đi cứu hấn?”

“Không cần, nếu như ngay cả con ngựa cũng không giải quyết được, còn lên chiến trường cái gì, chúng ta đi thôi.”

Nghe Hạ Triều Ca nói xong, Trình Phi Dương mang người đi thật, hoàn toàn không để ý đến Đoạn Thiên Diễn đang trong cảnh dầu sôi lửa bỏng.

Đi khoảng nửa tháng, đoàn người rút cuộc đến Bắc Cương.

Hạ Triều Ca vừa xuống xe ngựa, đập vào mặt là gió bụi Bắc Cương, còn có cảnh sắc hoang sơ trắng lè.

Khác với kinh thành phồn hoa, Bắc Cương ngàn dặm không mây mù, rộng lớn vô biên, chỉ liếc mắt một cái, cũng khiến lòng người ta trở nên rộng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bắc Cương (2)

Đoàn người Hạ Triều Ca chậm rãi vào trong quân doanh.

Mới vừa đi đến cửa, từng toán binh sĩ cực kì chỉnh tề đã chờ ở cửa nghênh tiếp bọn họ.

Hạ Triều Ca xuống xe ngựa, chỉ thấy từ bên trong doanh quân có một tướng quân khoảng chừng bốn mươi tuổi đi ra, tóc đã điểm bạc.

Cả người tướng quân này mười phần hào sảng rộng rãi, kinh đủ tang thương sa trường, rất có phong thái đại tướng quân.

Thấy ông ta đi tới, Trình Phi Dương lập tức quỳ một chân xuống, hai tay chấp lại.

“Lam tướng quân, mặt tướng không phụ sứ mệnh, đem Giản quân sư cùng Đoàn huynh đệ từ Bích Ba sơn trang đến đây.”

Lam Thiên Tường vội đỡ Trình Phi Dương dậy.

Sau đó nét mặt vui sướng chấp tay về phía Hạ Triều Ca cùng Đoàn Thiên Diễn.

“Nhị vị lặn lội đường xa, vất vả rồi.”

“Lam tướng quân khách khí, có thể tận trung vì nước, là vinh hạnh của Bích Ba sơn trang chúng ta, cũng là trách nhiệm đạo nghĩa mà phận đệ tử không thể từ chối.”

Cử chỉ Hạ Triều Ca có lẽ có độ, rất có phong thái đại gia.

Đoàn Thiên Diễn nhìn nàng sững sốt, lập tức không phản ứng kịp.

Đây là cái lão yêu bà nhà hần sao?

Nhân mô cầu dạng*, kinh nha!

*kiểu chó đội lốt người ấy.v

“Giản quân sư có khí chất này, đó là phúc của Ly quốc!”

Lam Thiên Tường cười nói: “Phi Dương, dẫn bọn họ xuống dưới, an bài cho bọn họ nơi ở, nghỉ ngơi một đêm, tối mai, trong quân doanh mở phong yến tiếp đón!”

“Vâng, tướng quân!”

Sau khi Trình Phi Dương lĩnh mệnh, mang theo Hạ Triều Ca cùng Đoàn Thiên Diễn đi sắp xếp chỗ ở.

Hạ Triều Ca lấy quân sư thân phận vào quân doanh, vì vậy nàng được sắp xếp một mình một lều trưởng.

Mà Đoàn Thiên Diễn lấy thân phận binh sĩ vào, hần bị sắp xếp trong một phân đội nhỏ, đi cùng với những binh sĩ khác.

Buổi tối nghỉ ngơi một chút, Hạ Triều Ca liền ra khỏi lều.

Bầu trời Bắc Cung đặc biệt trống trải sáng sủa, ánh trăng so với kinh thành còn tròn đẹp hơn nhiều, gió đêm cũng càng rét lạnh dữ dội hơn.

Cánh đồng bát ngát rộng rãi cánh xếp thành một cánh sắc bi trắng tuyệt đẹp, đó là thứ Hạ Triều Ca chưa từng thấy qua.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về một mảnh trời đêm mênh mông, trong lòng bỗng nhiên bắt đầu nổi lên vô số tình cảm.

Hề Minh Húc dưới vùng trời này, bảo vệ Bắc Cung mười năm.

Khi hần đi tới Bắc Cung, là tâm trạng gì? Tuổi còn nhỏ như vậy, có bàng hoàng, có sợ hãi không?

Hạ Triều Ca thở dài một tiếng, lập tức lại phát hiện không đúng.

Nàng không có việc gì lại nhớ tên hần đàn kia!

Bây giờ hần đang ở kinh thành hưởng phúc, không chừng còn đang hẹn hò với bạch liên hoa kia kia!

Nàng ở chỗ này uống gió tây bắc, còn đi lo cho hần?

Hạ Triều Ca thu lại một chút tâm tư, đi tới lều của tướng sĩ, lời Đoàn Thiên Diễn ra ngoài.

“Lão yêu bà, nguoi làm gì thế!”

“Ta hiện tại là quân sư, trong mắt không có quân kỷ, không phân trên dưới, trái với quân kỷ là sẽ bị phạt, đệ có thể tưởng tượng ha.”

“Ngươi uy hiếp ta?”

“Ta đang chỉ điểm đệ, nơi này là Bắc Cương, không phải Bích Ba sơn trang, sẽ không chỉ phạt gánh một trăm gánh nước.”

Đoạn Thiên Diễn bĩu môi, lão yêu bà nói quả thực rất có đạo lý, thế là hần ngoan ngoãn cầm miệng.

“Chúng ta đi đâu?”

“Đi một vòng, tìm hiểu địa hình, xác định vài thứ gì đó.”

“Vậy tại sao phải hơn nửa đêm?”

“Chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ban ngày và buổi tối không giống nhau, đều phải quan sát.”

“Cho nên ngươi muốn đi từ đêm nay tới sáng mai ban?” Đoạn Thiên Diễn trợn to hai mắt.

“Sao không ngán, không sai.”

“...”

Hai người bọn họ vừa mới ra đến cửa đã bị binh sĩ ngăn cản.

Sau đó Trình Phi Dương tự mình xuất hiện, cho bọn họ đi.

Đồng thời, Trình Phi Dương nhìn Hạ Triều Ca có chút khác biệt, cảm thấy kính nể.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bắc Cương (3)

Trình Phi Dương hoàn toàn không nghĩ tới một thiếu niên giống như thư sinh yếu đuối qua nhiều ngày xóc nảy như vậy, vẫn còn có tinh lực đi điều tra địa hình!

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, Trình Phi Dương không khỏi mong đợi.

Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, hai vị thiếu niên này sẽ mang đến cho quân đội Hề gia bọn họ thay đổi thế nào đây!

Hạ Triều Ca mang Đoạn Thiên Diễn một đường đi tuần tra, mọi thứ ở Bắc Cương dần dần trùng khớp với tư liệu trong đầu.

Nhưng có vài vị trí nhỏ không đáng kể, lại có chút khác biệt, bởi vậy, trong đầu của nàng rốt cục hình thành một bức địa hình lập thể của Bắc Cương.

Lúc Hạ Triều Ca cùng Đoạn Thiên Diễn trở lại quân doanh, đã là buổi chiều ngày hôm sau.

Hai người nghỉ ngơi một hồi phải đi tham gia yến tiệc tẩy trần của Lam Thiên Tường dành cho họ.

Trên vùng đất Bắc Cương, các tướng sĩ ngồi trên đệm, làm thành một vòng tròn cực lớn.

Lửa trại thật to đặt giữa, rọi sáng một vùng rộng lớn dưới bầu trời đêm.

Tại chủ vị bày ba cái bàn, Lam Thiên Tường một bàn, Trình Phi Dương một bàn, nàng và Đoạn Thiên Diễn một bàn.

Lúc này, Lam Thiên Tường cùng Trình Phi Dương đang nhiệt tình mời rượu hai người, trong bữa tiệc còn giới thiệu sơ lược một chút về tình huống Thanh Long quân của họ.

Trong quân đội Hề gia, tổng cộng có bốn nhánh quân, để phân biệt lấy Tứ Thần Thú là Thanh Long Bạch Hồ Chu Tước Huyền Vũ mà gọi tên.

Vị trí của Hạ Triều Ca chính là ở Thanh Long quân.

Lam Thiên Tường là chủ soái Thanh Long quân, Trình Phi Dương là phó soái.

Cho nên Thanh Long quân phải Trình Phi Dương tự mình đi đón họ, có thể thấy được địa vị Bích Ba sơn trang cao bao nhiêu.

Bây giờ cha con Hề gia ở kinh thành xa xôi, bốn nhánh quân đội chia nhau trấn thủ bốn thành trì ở Bắc Cương.

Từ cái nhìn của Hạ Triều Ca, cha con Hề gia rất có uy vọng ở Bắc Cương này.

Thủ hạ quân đội Hề gia cực kì trung thành với họ.

Muốn xúi giục ly gián bọn họ, cơ bản không có khả năng.

Cho nên, muốn làm loạn Hề gia để bảo toàn người Hạ gia, phải tìm đường khác rồi.

Lúc Hạ Triều Ca suy nghĩ, bỗng nhiên trong yến hội, có tướng sĩ tại trong vòng bắt đầu luận võ.

“Gián quân sư, ngài xem công phu của tướng sĩ Thanh Long quân chúng ta như thế nào?” Lam Thiên Tường cười hỏi.

“Tướng quân, có lẽ quân sư đối với quyền cước này cũng không tinh thông, vấn đề này của ngài chính là làm khó hấn.” Trình Phi Dương thay Hạ Triều Ca đáp.

“Chuyện này có khó khăn gì?” Hạ Triều Ca cười nói: “Thiên Diễn, đệ đi thử một chút, ta có so sánh, liền có khái niệm.”

“Ha ha ha, không hổ là quân sư!” Lam Thiên Tường cười nói: “Vậy thì tốt, ta sẽ xem đệ tử Bích Ba sơn trang phải đi so với Thanh Long quân của ta thế nào!”

Hạ Triều Ca nhảy mắt với Đoạn Thiên Diễn, Đoạn Thiên Diễn liền trừng mắt liếc nàng rồi lên đài.

Đoạn Thiên Diễn cảm trường thương trong tay cùng các tướng sĩ Thanh Long quân tỷ thí.

Ngay từ đầu những tướng sĩ kia thấy Đoạn Thiên Diễn còn nhỏ tuổi, da non thịt mềm, đều có chút coi thường.

Nhưng sau đó, Đoạn Thiên Diễn một đường đánh tiếp, vậy mà một trận cũng không thua!

Rất nhiều người không phục, cũng bị hấn đánh tới phục, lần này Thanh Long quân khiếp sợ, hải tử này võ công cũng quá cao cường a!

Hiện nay, Đoạn Thiên Diễn đứng ở chính giữa không người đến khiêu chiến!

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang vài phần trẻ con đắc ý không thôi.

Rốt cuộc, Trình Phi Dương đứng lên.

“Ta tới khiêu chiến người!”

Đây chính là phó soái toàn bộ Thanh Long quân đó!

Đoạn Thiên Diễn cùng Trình Phi Dương duy trì tỷ thí liên tục thật lâu, trong lúc nhất thời không phân thắng bại!

Trình Phi Dương có kinh nghiệm đối chiến, nhưng chiêu số võ công của Đoạn Thiên Diễn càng tinh diệu.

Ước chừng sau nửa canh giờ, hai người kiệt sức ngừng tay.

Trận chiến này xem như là ngang tay.

Lam Thiên Tường kinh ngạc không thôi, trên mặt Hạ Triều Ca lại hiện lên nét cười.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Bắc Cương (4)

“Không đánh nữa, Đoàn huynh đệ võ công tinh diệu, chỉ là thiếu kinh nghiệm, vượt qua ta là việc sớm muộn thôi! Ta chịu thua!”

Trình Phi Dương vui vẻ trở về vị trí của mình.

“Đâu có đâu có, lâu chút nữa ta sẽ chịu không nổi nữa.”

Về mặt Đoạn Thiên Diễn khiêm tốn, trong lòng đã sớm reo hò!

Hắn ở Bích Ba son trang, mấy sư huynh sư tỷ đều lợi hại hơn hắn, ngay cả Hạ Triều Ca tuổi tác không khác biệt mấy cũng đề đầu hắn!

Chuyện này khiến hắn ghen khúat đã lâu, lần này, rốt cục đến phiên hắn ngao thị quần hùng!

Cảm giác kia, sướng ngây người!

Về mặt Đoạn Thiên Diễn đặc ý trở lại vị trí ngôi, còn khoe khoang khiêu khích liếc Hạ Triều Ca một cái.

Hạ Triều Ca cười nhạo một tiếng, thấp giọng ghé vào tai hắn nói: “Thật sự coi mình là vô địch thiên hạ? Mấy ngày hôm trước đánh đệ kêu cha gọi mẹ quên rồi hả?”

Khuôn mặt Đoạn Thiên Diễn lập tức suy sụp.

“Nói cho đệ biết, có ta ở đây, đệ không phải đệ nhất ở Thanh Long quân.”

Đoạn Thiên Diễn cắn răng nghiêng lợi nói: “Vậy sao ngươi không tự mình đi, để cho ta nổi bật làm gì!”

“Ta cho đệ đi, là lấy đệ làm vật tham chiếu. Bởi vậy ta biết, tới Trình Phi Dương cũng đánh không lại ta.”

Hạ Triều Ca cười mười phần gian xảo.

Đoạn Thiên Diễn nghe lời này liền tức điên, hắn vậy mà bị Hạ Triều Ca coi là đao kiếm!

Hỗn đản! Cái lão yêu bà vô si lại gian xảo này!

“Bích Ba son trang quả nhiên không tầm thường!” Lam Thiên Tường tán dương.

“Tướng quân quá khen, Thiên Diễn bêu xấu, bắt quá chỉ là chiêu số cao minh một ít, nếu như ra trận giết địch, hắn còn kém xa lắm.” Hạ Triều Ca khiêm tốn nói.

Đoạn Thiên Diễn sững sờ, cái từ bêu xấu này không phải chỉ tự dùng cho mình thôi sao?

Sao cái lão yêu bà kia lại mặt dày như mâm dẹt ở trên người hắn?

“Ha ha ha, từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, Bích Ba son trang nhân tài đông đúc, nhị vị đều là người tuổi trẻ tài cao.” Lam Thiên Tường cười sáng khoái.

“Kỳ phùng địch thủ thôi, thật ra Thiên Diễn còn muốn khiêu chiến càng nhiều cao thủ, không biết trong Hề gia quân, còn ai có thể làm đối thủ của hắn?” Hạ Triều Ca hỏi.

“Có, Thiếu tướng quân của ta chính là cao thủ, trong quân đội Hề gia, xem như võ công của ngài cao nhất!” Trình Phi Dương về mặt tự hào.

Lòng Hạ Triều Ca hơi hồi hộp một chút, Hề Minh Húc?

“Đúng vậy, thuở thiếu thời sau khi được Kiếm Thánh chỉ đạo, Thiếu tướng quân luyện thành một tay kiếm giỏi, đến mười Phi Dương cũng không phải đối thủ của ngài.” Lam Thiên Tường cười nói.

Hạ Triều Ca nuốt vài ngụm nước miếng, mặc dù nàng đánh thắng được Trình Phi Dương, thế nhưng đánh không lại mười tên Trình Phi Dương nha!

Vậy chính là, nàng đánh không lại Hề Minh Húc rồi?

Hạ Triều Ca cười yếu ớt, roi lệ trong lòng, sao nàng luôn bị cái tên hỗn đản kia đề đầu cười cổ vậy!

Trong lòng Hạ Triều Ca thầm mắng Hề Minh Húc trăm nghìn lần.

Lúc này, ở kinh thành xa xăm ngàn dặm, Hề Minh Húc bỗng nhiên hắt hơi một cái, thật khó hiểu.

Hề Minh Húc đang ngồi ở dưới ánh đèn trong thư phòng.

Lúc này, cửa thư phòng bị gõ, một thuộc hạ áo đen đi tới.

“Tham kiến Thiếu tướng quân “

“Điều tra thế nào? Có kết quả không?”

“Khởi bẩm tướng quân, trong Tiêu Sơn ôn tuyền hành cung, không có công chúa Triều Ca.”

Hề Minh Húc nhướn mày, buông sách trong tay ra.

“Hơn nữa, người hầu hạ công chúa ở Tiêu Sơn ôn tuyền hành cung cũng không có gì khác thường, có thể thấy được công chúa không phải bỗng nhiên biến mất, mà là sớm có an bài, xem ra, hoàng thượng đã biết tình hình.”

Hề Minh Húc gật đầu, sau đó phát tay một cái, thuộc hạ áo đen liền rời khỏi thư phòng, khép cửa phòng lại.

Hai tròng mắt Hề Minh Húc nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút phiêu tán, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sách vở trên mặt bàn.

“Nàng đi đâu vậy?” Hề Minh Húc nhẹ giọng nỉ non.

Nam chính đã chính thức trở lại sau thời gian bị tác giả cho nghỉ dưỡng dài hạn:))))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Bắc Cương (5)

Dưới bầu trời đêm Bắc Cương rộng lớn, các tướng sĩ Thanh Long quân uống rượu luận võ, huyên náo quên cả trời đất.

Một bữa tiệc vạn phần náo nhiệt chuẩn bị vì đệ tử Bích Ba sơn trang cũng trôi qua.

Sau thời gian đó, Hạ Triều Ca cùng Đoạn Thiên Diễn dần dần quen với sinh hoạt trong quân doanh.

Đoạn Thiên Diễn trực tiếp dung nhập trong tướng sĩ, có chức vị cùng phân đội nhỏ của mình.

Mà đa số thời gian của Hạ Triều Ca là ở bên trong lều trưởng cùng Trình Phi Dương và Lam Thiên Tường phân tích quân tình.

Sự hiểu biết sâu sắc của Hạ Triều Ca đối với Bắc Cương, còn có sự giải thích độc đáo của nàng cùng với sách lược cao minh, khiến Trình Phi Dương cùng Lam Thiên Tường dần dần thay đổi ánh mắt nhìn nàng.

Bọn họ không biết là, vì có thể trở thành một quân sư ưu tú, đánh vào nội bộ quân đội Hề gia, Hạ Triều Ca phải nỗ lực bao nhiêu.

Thời gian thoáng qua, bọn họ đã đến quân doanh Bắc Cương khoảng một tháng.

Hôm nay, Trình Phi Dương cùng Hạ Triều Ca và Đoạn Thiên Diễn kiểm tra một lỗ hổng tại vị trí đóng quân phía bắc của Thanh Long quân.

Qua một tháng, trên cái lỗ hổng vốn hoang vu kia, đã dần dần có dây leo dài ra, có một chút sự sống.

Đoạn Thiên Diễn ngồi chồm hồm dưới đất kiểm tra cẩn thận tình hình phát triển của những dây leo này.

“Mọc không tồi, chỉ cần không có người phá hoại, vào năm sau, cái này lỗ hổng này có thể hoàn toàn được che lại.”

Hạ Triều Ca vui mừng gật đầu, Trình Phi Dương thì vui mừng quá đổi.

“Quá tốt! Cái lỗ hổng này đã khiến Thanh Long quân chúng ta khổ não thật lâu.”

“Đối diện chính là Thanh quốc, người Thanh quốc thường xuyên thông qua cái lỗ hổng này len lén vào địa giới Ly quốc. Trong đó lẫn lộn bách tính cùng mật thám có ý đồ kín đáo, muốn ngăn cản quá khó khăn.”

“Mấy năm nay, chúng ta phải rất nhiều binh sĩ đóng ở đây, thế nhưng bởi vì rời doanh địa quá xa, địa thế lại không tốt, dễ mắc bẫy, vẫn luôn trở thành một tâm bệnh của Thanh Long quân.”

Hạ Triều Ca mỉm cười gật đầu, nàng nói: “Chờ dây leo bao trùm nơi đây, dẫn thêm một nhóm Thanh Giáp Trùng* đến, muốn vượt qua cái lỗ hổng này sẽ rất khó khăn.”

* 1 loại bọ cánh cứng

“Bị Thanh Giáp Trùng cắn phải, nhẹ thì thần kinh tê dại, nặng thì tạm thời bại liệt, sẽ ngăn cản người Thanh quốc nhập cư trái phép.” Đoạn Thiên Diễn nói.

“Vậy Thanh Giáp Trùng này có thể khuếch tán hay không? Lỡ như khuếch tán đến nơi khác...” Trình Phi Dương có chút lo lắng.

“Sẽ không đâu, Thanh Giáp Trùng chỉ ăn loại dây leo này, mà dây leo này chỉ có thể trồng ở bên trên loại đất đen ẩm ướt này, Bắc Cương khô ráo thổ nhưỡng nuôi không sống, cho nên sẽ không khuếch tán.”

Trình Phi Dương thấy một mảnh dây leo xanh mướt, trong lòng kích động không thôi.

Có tấm chắn thiên nhiên này, cho dù có người muốn cố vượt qua, cũng có thể phát hiện đúng lúc, điều động quân đội đến đây giải quyết!

“Quân sư mưa kể thật tài ba!”

“Trình tướng quân khách khí.”

Một tháng qua, bởi vì Hạ Triều Ca giải thích đặc biệt, thủ đoạn cao minh, giải quyết một lỗ hổng nan giải này.

Địa vị cùng danh vọng của Hạ Triều Ca trong Thanh Long quân tăng vọt.

Đối với chuyện này, Hạ Triều Ca mười phần vui vẻ, xem như nàng đang chậm rãi đánh vào nội bộ quân đội Hề gia.

Đột nhiên, Trình Phi Dương xoay đầu lại cười nói với Hạ Triều Ca: “Quân sư, trước mắt có một cơ hội dương danh lập vạn, danh tiếng vang vọng quân đội Hề gia, ngươi cần phải nắm chặt.”

Hả? Có chuyện tốt như vậy?

Hạ Triều Ca ngoài mặt thì bình tĩnh, trong lòng mừng như điên.

“Mời Trình tướng quân nói “

“ Bốn nhánh quân đội dưới quân Hề gia muốn tiến hành một trận diễn tập thực chiến vào nửa tháng sau, toàn quân Hề gia đều tham dự.”

Quả nhiên là cơ hội tốt dương danh lập vạn!

Hạ Triều Ca sớm muốn thấy tình hình quân đội Hề gia, rất đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thiếu tướng quân tới (1)

Trong nửa tháng, Hạ Triều Ca cùng hai vị tướng quân Lam Thiên Tường và Trình Phi Dương một chỗ an bài diễn tập.

Từ chiến lược đến tập luyện, toàn bộ hành trình Hạ Triều Ca đều tham dự.

Thấy thành quả diễn tập ưu tú của Thanh Long quân, Hạ Triều Ca cảm thấy rất vui mừng.

Toàn bộ Thanh Long quân cho Hạ Triều Ca cảm giác đặc biệt kiên định, đặc biệt hướng về phía trước, cũng đặc biệt đáng yêu.

Đem biên cương Ly quốc giao cho những người này, Hạ Triều Ca cảm thấy rất yên tâm.

Hề Minh Húc có thể tạo ra một chi quân đội như thế, quả thực rất có bản lĩnh.

Hắn có thể dựa vào quân đội Hề gia đánh được giang sơn, cuối cùng có thể mở ra một thời kì thịnh thế, cũng là hợp tình hợp lý.

Nói đến cùng, Hề Minh Húc quả thật là nhân trung chi long*.

* rông trong đám người, hiểu nôm na là super star (□))))

Bất luận là Thương Lăng hay Hề Minh Húc, ở đâu cũng có thể phát quang chiếu sáng.

Đây là số mệnh.

Trước một đêm diễn tập thực chiến, Hạ Triều Ca dựa theo thói quen thường khêu đèn trong lều của mình lên.

Bây giờ, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ ngày mai diễn tập, là nàng có thể có nhiều hơn cái nhìn đối với toàn bộ quân đội Hề gia.

Hạ Triều Ca lật một trang sách, ngoài trường bỗng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn.

“Quân sư vẫn chưa đi nghỉ chứ?”

Là giọng Trình Phi Dương.

“Trình tướng quân vào đi.”

Trình Phi Dương được Hạ Triều Ca cho phép từ ngoài lều đi vào.

Lúc này Trình Phi Dương mặc một bộ áo choàng rộng thùng thình, dường như vừa mới ra ngoài.

“Quân sư trẻ như thế còn đọc sách à? Ngươi nên nghỉ ngơi nhiều một chút, mấy ngày nay chắc là mệt chết rồi.”

Hạ Triều Ca cười khê: “Ta cũng chỉ là chỉ huy, các vị ở phía dưới diễn luyện đều không mệt, ta mệt cái gì?”

“Sao vậy được, chúng ta đều là người thô tục, ngươi lại khác biệt.”

“Khác chỗ nào?”

“Ngươi là người có ăn học, chúng ta kính nể ngươi.” Trình Phi Dương vẻ mặt thành tâm khen tặng.

“Trình tướng quân làm sao trẻ như thế còn chưa ngủ? Ngày mai phải diễn tập, phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng chứ.”

“À, ta vừa mới nhận được một tin tốt, qua chỗ Lam tướng quân bẩm báo, trùng hợp đi qua chỗ này của ngươi, nhìn thấy ngươi chưa nghỉ ngơi, ta liền vào xem một chút.”

Trình Phi Dương nói, trên mặt còn có một tia vui mừng, xem ra thật sự là tin tức tốt cực lớn.

“Ồ? Tin tức tốt gì.” Hạ Triều Ca cười khê, bùng lên một ly trà.

“Thiếu tướng quân trở về, ngày mai ngài sẽ đích thân quan sát diễn tập của ta.”

Trình Phi Dương vừa dứt lời, một miếng trà của Hạ Triều Ca phun cả ra ngoài, cả người mãnh liệt ho khan.

Định mệnh!

Hề Minh Húc tới?

Còn có tin nào xấu hơn tin này nữa không?

Đầu Hạ Triều Ca oanh một cái, bị đập kêu ơng ơng.

Trong viện Triều Vân Cung, tình cảnh Hề Minh Húc hai tay chống trước nàng, uy hiếp đe dọa nàng còn rõ mồn một trước mắt.

Bây giờ vị tôn thần này lại muốn tới?

Tin tức này trực tiếp đem đường làm quan rộng mở Hạ Triều Ca đẩy vào trong hầm băng trong nháy mắt, lòng cũng lạnh theo.

“Quân sư, quân sư ngươi không sao chứ?”

Trình Phi Dương bị phản ứng của Hạ Triều Ca hù dọa ngu người, vội vỗ lưng thuận khí cho nàng.

Hạ Triều Ca lắc đầu: “Không có việc gì.”

“Không có việc gì thì tốt, ngươi có phải cũng cao hứng muốn chết không? Thiếu tướng quân uy danh vang xa, người ngưỡng mộ quả thực cũng không ít, ngươi nhìn thấy, nhất định sẽ thần phục!”

Trình Phi Dương nói xong thần thái tự hào, vẻ mặt kính phục, mà Hạ Triều Ca đang thầm khóc.

“Ủa? Quân sư, sắc mặt ngươi dường như không tốt lắm?”

A, ngươi rốt cục cũng nhìn ra.

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Ngày mai diễn tập ta không đi, quả thực ta không thoải mái.”

Đương nhiên không thể đi! Lỡ bị nhận ra, nàng còn có đường sống không chứ?

Editor: ừ, ai bảo chị cứ thích tìm đường chết

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thiếu tướng quân tới (2)

“Ngươi không thoải mái? Quả nhiên là mệt quá rồi!”

Hạ Triều Ca suy yếu gật đầu, nàng thật sự bị hù chết rồi.

“Ta nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, ngày mai các vị khổ cực.” Hạ Triều Ca bày ra một khuôn mặt bệnh tình nguy kịch.

Trình Phi Dương vẻ mặt lo lắng, hần nói: “Như vậy sao được, ngươi là tổng chỉ huy, diễn tập này là ngươi tự thân tự lực, không có ngươi không được!”

“Thân thể của ta không được...”

“Không có việc gì, ta đi gọi Đoàn huynh đệ tới cho ngươi, hần y thuật cao minh, nhất định có thể chữa tốt cho ngươi.”

Trình Phi Dương nói xong, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hạ Triều Ca hoảng hốt, bọn họ không hiểu ý nhau, tiểu tử thúi kia cái gì cũng không hiểu, tới nhất định bại lộ.

Hần chỉ ước nàng xấu mặt, gặp chuyện không may rồi cười trên nỗi đau của người khác, bỏ đá xuống giếng!

“Trình tướng quân, ngài đứng lại!”

Hạ Triều Ca mạnh mẽ gào.

Trình Phi Dương quả nhiên dừng lại, quay đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn Hạ Triều Ca.

“Quân sư, bệnh của ngươi không thể không xem”

“Ta không có bệnh chỉ là có chút mệt, ta mệt lắm, Trình tướng quân, ta nghỉ ngơi một đêm là khỏe thôi.”

Hạ Triều Ca mỉm cười, trong lòng rơi lệ: Có Hề Minh Húc ở đây, nàng nghỉ ngơi một năm cũng không khỏe nổi.

“Vậy không cần xem đại phu?”

“Không cần”

“Vậy ngày mai ngươi sẽ đi tham gia diễn tập?”

Hạ Triều Ca cắn răng một cái, trước có sói sau có hổ, tránh hôm nay không tránh khỏi ngày mai, chết thì chết!

“Đi”

Mặt mày Trình Phi Dương rạng rỡ: “Đã như vậy, ta không quấy rầy quân sư nữa.”

Hạ Triều Ca bắt lực gật đầu, cả người tê liệt.

Trình Phi Dương vừa rời khỏi trường bông của nàng, lập tức “Bốp” một tiếng, cả đầu đều úp sấp trên mặt bàn.

Tại sao có thể như vậy?

Trên mệnh cách viết rõ ràng là Hề Minh Húc tới kinh thành, sau đó sẽ không có về Bắc Cương mà.

Bất quá, hần không về Bắc Cương là vì đại hôn với nàng, thành phò mã, vào ở phủ công chúa, đồng thời bắt đầu một trận tổn thương lẫn nhau, mới không rảnh về Bắc Cương.

Nếu coi như không có đại hôn, khó có cơ hội về kinh thành, chẳng lẽ không phải nên cùng bạch liên hoa chàng chàng thiếp thiếp, ta ta nàng nàng sao?

Tới Bắc Cương làm cái gì hả? Không cần yêu đương nữa hả?

Hạ Triều Ca không nghĩ ra, nàng cảm thấy cuộc sống thật u ám.

Hạ Triều Ca u buồn thật lâu, nghĩ tới nghĩ lui, hay là đi bắt Đoạn Thiên Diễn tới.

Trên bầu trời Bắc Cung mệnh mông treo một vầng trăng tròn, dưới ánh trăng, Đoạn Thiên Diễn đang xoa mắt lim dim buồn ngủ.

“Lão yêu bà, hơn nửa đêm ngươi muốn làm gì? Cô đơn tịch mịch lạnh lẽo quá hả?”

Một cái móng vuốt của Hạ Triều Ca mãnh liệt đập lên đầu Đoạn Thiên Diễn, đập cho hắn tỉnh luôn.

“Oái, lão yêu bà ngươi đánh ta!”

“Nói chính sự, Hề Minh Húc sắp tới!”

“Thật hả? Ta sớm muốn tỷ thí với hắn một chút!” Đoạn Thiên Diễn hưng phấn.

Hạ Triều Ca lại đập đầu Đoạn Thiên Diễn một cái nữa.

“Hắn từng gặp ta, ta sợ sẽ bị nhận ra! Làm sao bây giờ!”

Đoạn Thiên Diễn “phì” một tiếng bật cười.

“Được rồi, chỉ với bộ dạng xấu xí này của ngươi, ta biết ngươi mười năm rồi mà lần đầu tiên còn không nhận ra ngươi, hắn mới gặp ngươi mấy lần?”

“Hai lần “

“Vậy thì đúng rồi, ngươi lo lắng cái gì, ngươi không tin thuật hóa trang của Bích Tiêu? Hay lo chính mình quá ngu xông ra nói cho hắn biết ngươi là Hạ Triều Ca?”

Hạ Triều Ca sững sờ, tiểu tử thúi này nói rất có đạo lý.

Mười năm này, bọn họ thường xuyên luyện kiếm, cùng học tập, tới hắn còn không nhận ra, Hề Minh Húc kia càng không thể nào nhận ra!

Quả nhiên là nàng lo lắng quá đáng, vừa nghe đến Hề Minh Húc muốn tới, liền trực tiếp kinh sợ.

Mất mặt quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thiếu tướng quân tới (3)

Hạ Triều Ca ở bên cạnh kiểm điểm tự trách, Đoạn Thiên Diễn ở bên kia liền được nước làm tới.

“A, Thiếu tướng quân, ta là Triều Ca của chàng nè, ta mến mộ chàng thật lâu, thế nhưng, chàng lại chỉ yêu muội muội của ta, ta đau lòng quá, ta chỉ có thể buông tay thành toàn cho chàng...”

Đoạn Thiên Diễn học dáng vẻ Hạ Triều Ca khoa trương diễn sâu một lần.

Hạ Triều Ca giận dữ, đưa tay trực tiếp ném Đoạn Thiên Diễn lên mặt đất, nhiệt tình đánh một trận.

Cho đến khi mọi uất ức mà Hạ Triều Ca phải chịu dưới tay Hề Minh Húc bộc phát hết ra, nàng mới ngừng tay.

Lúc những tầng mây ở chân trời lọt qua tia sáng nhạt đầu tiên, toàn bộ quân doanh đều tỉnh.

Hôm nay là thời gian diễn tập, các tướng sĩ đều vô cùng hưng phấn, động tác đều đặn.

Hạ Triều Ca về mặt bình tĩnh bò lên trên ngựa, cùng Trình Phi Dương song song đi cùng, Lam Thiên Tường một mình cưỡi ngựa dẫn đầu phía trước.

“Quân sư, sắc mặt ngươi dường như không tốt lắm.”

Hạ Triều Ca âm thầm phi nhổ trong bụng, sắp gặp Hề Minh Húc rồi, tốt mới lạ ý?

“Để cho Trình tướng quân lo lắng, ta khá hơn tối hôm qua nhiều, sau khi diễn tập xong, ta lại về nghỉ ngơi cho khỏe là được.”

“Vậy ta liền yên tâm.” Trình Phi Dương gật đầu.

Qua một hồi, Trình Phi Dương lại có chút không ổn, trong lòng luôn áy náy.

“Quân sư, người đừng trách ta, diễn tập là thành quả của người, đây là lúc người dương danh lập vạn, ta chỉ hy vọng nỗ lực của người được biết đến, mới khẩn thiết hy vọng người tham gia.”

Hạ Triều Ca yếu ớt thờ dài, nàng biết Trình Phi Dương có lòng tốt mà.

Thế nhưng danh lợi với nàng là phù vân, nàng vốn là trưởng công chúa tôn quý nhất Ly quốc, những thứ này đối nàng mà nói căn bản không quan trọng.

Quan trọng là, nàng không muốn nhìn thấy Hề Minh Húc đau.

“Đa tạ Trình tướng quân, ý tốt của ngài ta đều rõ mà.”

Thanh Long quân rất nhanh tiến vào, vèn vèn dùng nửa canh giờ, liền đến địa điểm tập hợp đã hẹn.

Trên một vùng bình nguyên khoáng dã, bốn nhánh quân đang từ từ tập hợp.

Địa điểm tập hợp chính là bên ngoài Hề gia chủ quân thành.

Quân Hề gia quanh năm đóng ở Bắc Cương, tại Bắc Cương có một tòa chủ quân thành, tường thành kiên cố vững mạnh, phía sau là một vùng phòng ốc rộng lớn.

Đó là nơi chủ soái quân Hề gia đóng giữ, cũng là trận địa chính mà bốn đội quan đồ vào.

Lúc này, ở ngoài tường thành, một người mặc một bộ khôi giáp màu bạc, cưỡi một con bạch mã cao lớn đang chờ ở đó.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Hạ Triều Ca liền nhận ra đó là Hề Minh Húc.

Chỉ có hần mới có đủ khí thế như vậy, bề ngễ thiên hạ, bày mưu nghĩ kế, khí chất tận trời, trong lòng dường như chứa đựng cả thế gian rộng lớn.

Trong lòng Hạ Triều Ca căng thẳng, tay cầm lấy dây cương không khỏi chặt thêm một chút.

Nhớ tới Tang Chính Khanh dạy bảo, bất cứ lúc nào chỗ nào, đều phải bất động thanh sắc.

Thần sắc Hạ Triều Ca tự nhiên hơn vài phần.

Đội lúc đi tới trước mặt Hề Minh Húc, bốn nhánh quân đội đều đã tập hợp.

Bốn chủ soái đứng một hàng ở phía trước, quân sư cùng phó soái một hàng, đứng ở phía sau.

Sau một cái chớp mắt, nhóm tướng quân quân sư tung người xuống ngựa, các tướng sĩ quỳ một chân trên đất.

“Tham kiến Thiếu tướng quân!”

Hạ Triều Ca cũng làm bộ làm tịch một chân quỳ xuống tới.

Bây quá nha, nàng đường đường là trưởng công chúa một nước, tới bây giờ đều là Hề Minh Húc quỳ nàng.

Tôn ti rối loạn, chỉ mong Hề Minh Húc bị tội mà chết sớm mấy năm.

“Đều đứng lên đi “

“Tạ tướng quân!”

Sau khi mọi người đứng dậy, chỉ thấy ánh mắt Hề Minh Húc chậm rãi rơi trên người Hạ Triều Ca.

“Đây chính là tân quân sư mà Thanh Long quân vừa mời tới từ Bích Ba sơn trang?”

“Hỏi tướng quân, đúng vậy.” Lam Thiên Tường đáp.

“Ồ?” ánh mắt Hề Minh Húc di chuyển trên người Hạ Triều Ca.

Hỏi xoáy đáp xoay: Nam9 có nhận ra được nữ9 k?

Chương 71: Chuốc rượu (1)

“Ti chức Giản Chi Hề, sư phụ là Tang Chính Khanh trang chủ Bích Ba son trang, chịu sự gửi gắm của sư phụ, đến Bắc Cương rèn luyện.”

Hạ Triều Ca kiên trì nói hết lời, Hề Minh Húc sẽ không phát hiện nàng ha?

Hề Minh Húc gật đầu, cười khen ngợi Hạ Triều Ca.

“Bích Ba son trang quả nhiên không tầm thường, nhân tài đông đúc. Trước đó việc người sửa chữa lỗ hỏng phía bắc, ta đã nghe nói, làm rất tốt.”

“Có thể vì Ly quốc tận trung, là vinh hạnh của ti chức.”

Hạ Triều Ca trả lời có nề nếp, nét mặt cực kì trấn định.

“Tốt, tốt. Vậy trước tiên ở đây ta phải chúc mừng Lam tướng quân, có được một trợ thủ đắc lực!” Hề Minh Húc cười nói.

“Đây cũng là phúc của mặt tướng!” Lam Thiên Tường nói.

“Ta thật hâm mộ lão Lam, quan hệ với Bích Ba son trang tốt như vậy, một quân sư tạm rời cương vị lại đưa tới một quân sư khác!” Chủ soái Bạch Hồ quân cười nói.

“Đúng đấy, ta thật sự muốn nhìn một chút, quân sư của Bích Ba son trang trong lần diễn tập này, cho ngài mưu gì, kế gì đây!” chủ soái Chu Tước quân cũng phụ họa theo.

“Các người đừng tự coi nhẹ mình, quân sư của mỗi người cũng rất lợi hại mà!”

Lam Thiên Tường đi theo mấy người vừa nói vừa cười, có thể thấy quan hệ hết sức tốt.

“Đã như vậy, nhiều lời vô ích, thủ hạ của ta phải xem thực hư ra sao!” Huyền Vũ quân chủ soái nói.

“Vậy thì tốt, nghe lệnh của ta, diễn tập chính thức bắt đầu!”

Sau khi Hề Minh Húc tuyên bố hiệu lệnh, bốn nhánh quân đội rất nhanh chóng xoay người rời khỏi, đi về doanh địa diễn tập của mình.

Hạ Triều Ca đứng lên, xoay người lên ngựa, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hề Minh Húc quả nhiên không nhận ra, quả thực hù chết nàng!

Lần này, cuối cùng nàng cũng không sợ hãi!

Hạ Triều Ca vui tới mức lệ rơi đầy mặt!

Bốn cánh quân đội xuất phát, Hề Minh Húc chậm rãi đi lên tường thành chủ quân thành, ở trên cao nhìn xuống các tướng sĩ phía dưới.

Lúc này, ánh mắt hắn bỗng nhiên di chuyển, rơi vào Hạ Triều Ca phía sau.

Hề Minh Húc chậm rãi cong khóe môi, lộ ra một nụ cười.

Hắn thấp giọng lầm bầm: “Đi mòn để giày tìm chẳng thấy, đến lúc tìm ra chẳng phí công, thì ra nàng ở đây.”

Diễn tập bắt đầu, hết thấy đều tiến hành thuận lợi.

Hạ Triều Ca ở trên đài chỉ huy Thanh Long quân, tự mình chỉ huy toàn bộ Thanh Long quân chiến đấu, vững vàng, bình tĩnh, gặp biến không sợ hãi.

Hề Minh Húc nghiêm túc nhìn bốn nhánh quân đội diễn tập, lúc thấy biểu hiện của Hạ Triều Ca, trong mắt hắn không khỏi lộ ra một tia kinh diễm.

Xem ra, việc Hạ Triều Ca che giấu, không chỉ có một chút.

Hề Minh Húc không khỏi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười mà chính hắn cũng không phát giác.

Qua cả ngày diễn tập, bốn nhánh quân đội định ra thắng bại, Thanh Long quân rút ra thứ nhất, đẹp đẽ đánh tan ba cánh quân đội khác.

Buổi tối, dựa theo lệ cũ qua ngày diễn tập, Hề Minh Húc cử hành một yến tiệc mừng công.

Chúc mừng lần này diễn tập hoàn thành viên mãn, đồng thời cũng khen ngợi những người có biểu hiện nổi bật.

Gió đêm Bắc Cương mát mẻ lại mang chút lạnh thấu xương, như là tướng sĩ Bắc Cương, mỗi người đều cứng cỏi như nam tử hán làm bằng sắt.

Một ngày diễn tập mệt nhọc đi qua, tướng sĩ đều được thưởng rượu, bày ra từng bàn, trong yến hội mượn rượu nói chuyện vui vẻ.

Trong chủ quân thành, trên trung tâm quảng trường, Hề Minh Húc cùng các tướng lĩnh chức vị cao trong quân đội của bốn nhánh làm thành một vòng, ngồi xung quanh lửa trại.

Hề Minh Húc đứng lên, nâng chén rượu trong tay về phía các tướng lĩnh có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chuốc rượu (2)

“Quân đội Hề gia có thể có hôm nay, không thể bỏ qua công lao của tất cả mọi người, ta kính trước một chén này.”

Lời này của Hề Minh Húc, thành công khiến những tướng lĩnh có mặt nhiệt tình ngẩng đầu.

Các tướng sĩ nhao nhao tụi chén rượu cùng Hề Minh Húc uống một chén này.

Hạ Triều Ca ngồi bên cạnh Trình Phi Dương, trong lúc nhất thời cũng bị không khí này cảm hoá.

Ở Bắc Cương một tháng, cùng những tướng sĩ này ăn ở một chỗ, Hạ Triều Ca càng có thêm hiểu biết với quân nhân.

Chỉ có tự mình trải nghiệm, mới có thể biết những hán tử máu nhuộm thiết bào này có bao nhiêu đáng yêu.

Chịu gian khổ, tràn đầy nhiệt huyết, bảo vệ biên cương, đảm bảo sự bình yên cho bách tính một quốc gia.

Hạ Triều Ca theo mọi người cùng uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Chén rượu rất lớn, rượu lại mạnh, Hạ Triều Ca có chút say.

Lúc này, Hề Minh Húc lại bung chén rượu lên cười nói: “Hôm nay Thanh Long quân hoàn toàn thắng lợi, không thể bỏ qua công lao của quân sư, Lam tướng quân, Phi Dương, các người không lẽ không muốn kính quân sư một ly sao?”

Hạ Triều Ca nghe vậy, rượu vẫn chưa hoàn toàn nuốt xuống thiếu chút thì phun ra ngoài.

Tên hồn đản Hề Minh Húc này! Muốn chơi chết nàng hả?

Nghe Hề Minh Húc nói, Lam Thiên Tường dẫn đầu bung chén rượu lên.

“Quân sư, đa tạ ngài hơn một tháng nay vất vả, ta sẽ không nói thêm, toàn bộ đều trong rượu, ta cạn trước!”

Hạ Triều Ca nhìn Lam Thiên Tường dừng cảm không câu nệ chuyện nhỏ, ngu người.

Ngươi mời ta, chẳng lẽ không trung cầu ý kiến của ta trước hả?

“Quân sư, tướng quân đều uống cạn rồi, ngài lo lắng gì vậy?”

“Đừng vậy, là nam nhân phải dứt khoát chút chứ!”

“Uống nhanh uống nhanh!”

Cả đám ồn ào, đem toàn bộ đường lui của Hạ Triều Ca chặn đứt.

Hạ Triều Ca bất đắc dĩ, đành phải bung chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch!

Thật là cay, đầu đau quá, mắt cũng bắt đầu hoa.

Vẫn là Túy Lê Hoa của hồ ly uống ngon, lại ôn hòa.

Hạ Triều Ca bắt đầu mơ hồ.

Lúc này đến phiên Trình Phi Dương kính Hạ Triều Ca.

Trình Phi Dương nói cái gì Hạ Triều Ca đều mơ mơ màng màng không rõ, chỉ biết mình lại bị rót một ly.

Lần này triệt để không biết đông tây nam bắc.

Hạ Triều Ca ôm đầu, khuôn mặt hồng giống như quả táo.

Lúc này, Hạ Triều Ca loáng thoáng thấy có người đi tới, chân mang một đôi giày trắng khá quen.

“Quân sư mưu lược hơn người, Minh Húc rất là bội phục, ở chỗ này kính quân sư một ly.”

Là giọng cái tên hỗn đản Hề Minh Húc kia!

Hạ Triều Ca ngẩng đầu một cái, liền thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Hề Minh Húc.

“Quân sư, nguoi say rồi?”

Trong lúc mơ hồ, Hạ Triều Ca thấy vẻ mặt gợi đòn vui vẻ của Hề Minh Húc, nàng mãnh liệt đứng lên.

“Ta không có say!”

Nhưng Hề Minh Húc áp quá gần, Hạ Triều Ca đứng quá mạnh, lập tức khiến chén rượu trong tay Hề Minh Húc bị nghiêng.

Rượu trong ly, vẩy lên người Hề Minh Húc.

“Xem ra quân sư không thắng tửu lực, đã say, ta đỡ quân sư trở về nghỉ ngơi trước, các nguoi cứ tiếp tục.”

Hề Minh Húc đưa tay kéo Hạ Triều Ca đã xiêu xiêu vẹo vẹo, để cho nàng tựa vào đầu vai.

Một mùi hương tươi mát lại bá đạo tràn vào chóp mũi Hạ Triều Ca, khiến cho đầu óc nàng “oanh” một tiếng càng loạn hơn.

Nàng, nàng, nàng vậy mà tựa trên người Hề Minh Húc!

Đừng nói là hắn, ngay cả nam nhân khác Hạ Triều Ca cũng chưa từng thân cận như vậy.

Không xong không xong, rối loạn rối loạn, nàng muốn bùng nổ.

Hạ Triều Ca muốn đẩy ra, thế nhưng tay Hề Minh Húc ôm rất vững vàng, nàng đầu vầng mắt hoa làm sao mà đẩy ra nổi.

“Làm sao có thể làm phiền Thiếu tướng quân tự mình động thủ? Ta phái người đưa quân sư đi nghỉ ngơi là được.”

Trong lòng Hạ Triều Ca mãnh liệt gật đầu, đây là câu nói êm tai nhất mà nàng được nghe đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Hảo huynh đệ ngủ chung (1)

Trình Phi Dương vội đứng lên muốn tiếp nhận Hạ Triều Ca, lại bị Hề Minh Húc không dấu vết né tránh.

“Vừa lúc ta vẩy rượu đầy người, thuận tiện thôi.”

Trong lòng Hạ Triều Ca gào thét, không thuận tiện, tuyệt không thuận tiện!

Nhưng Hề Minh Húc nói quá tự nhiên, quá có lý, thế là không có ai dị nghị gì.

Hề Minh Húc đỡ Hạ Triều Ca đi ra khỏi yến tiệc, phía trước là một dãy phòng ốc tối đen tĩnh lặng, phía sau là một mảnh tiệc rượu náo nhiệt ồn ào.

Hạ Triều Ca rất muốn giữ sự thanh tĩnh, nhưng làm sao được khi tửu lượng của nàng thật sự quá thấp.

Cố gắng chống đỡ lâu như vậy, can đảm làm chút giầy dựa nhỏ, sau đó Hạ Triều Ca triệt để say.

Hề Minh Húc bỗng nhiên dừng bước lại, nhếch miệng lên cười gian xảo.

Một cánh tay hần đưa đến sau đầu gối Hạ Triều Ca, ôm ngang nàng lên, đi về phía phòng ngủ bên trong thành.

Trong một gian phòng sạch sẽ đơn giản, ngọn đèn dầu lớn thấp sáng cả phòng.

Trên vách tường của gian phòng treo rất nhiều vũ khí, kiếm, cung, thương đều có.

Hề Minh Húc đặt Hạ Triều Ca lên giường, nhìn gò má nàng ửng hồng, chân mày hơi cau lại, đáng vẻ không an phận lúc ẩn lúc hiện, không khỏi cười khế.

“Chỉ với chút tửu lượng này của nàng mà dám đến Bắc Cương tới lần lộn, mới rót hai ly mà nàng đã vậy rồi.”

Hề Minh Húc nhíu mày, duỗi tay捏eo khuôn mặt đỏ hồng của Hạ Triều Ca, có chút không vui.

“Nếu như ta không đây, có phải hôm nay nàng sẽ để cho nam nhân khác ôm? Nha đầu chết tiệt này!”

Hề Minh Húc bung một chậu nước, dùng khăn mặt thấm chút nước lạnh lau mặt cho Hạ Triều Ca.

Hắn vươn tay, kéo râu mép trên miệng Hạ Triều Ca xuống.

“Vẫn là thế này tương đối thuận mắt.”

Hề Minh Húc một bên lau mặt cho Hạ Triều Ca, một bên quan sát tỉ mỉ nàng.

Khuôn mặt vốn tròn tròn nhỏ nhắn xinh đẹp bị tận lực xử lý, khuôn mặt trở nên góc cạnh hơn, ngũ quan cũng trở nên thô kệch không ít.

Hiện tại dạng này, nếu là người khác nhất định không nhận ra.

Nhưng lại không gạt được Hề Minh Húc hần, dung mạo con người có thể thay đổi, nhưng đôi mắt kia chắc chắn không thay đổi.

Sau khi Hề Minh Húc lau sạch khuôn mặt cho Hạ Triều Ca, cho nàng uống chút nước nóng, khiến nàng dễ chịu một chút.

Bên ngoài yến tiệc vẫn còn ở ồn ào náo động, bên trong gian phòng lại an tĩnh đến mức hô hấp của nhau đều có thể nghe cực kì rõ ràng.

Hề Minh Húc ngồi bên giường, một đôi tròng mắt bình tĩnh như nước, yên tĩnh nhìn Hạ Triều Ca.

“Thì ra nàng tới Bích Ba sơn trang, nàng là đệ tử Tang Chính Khanh sao? Xem ra nàng còn che giấu không ít chuyện nhĩ.”

Hề Minh Húc vươn tay, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Triều Ca, khóe miệng bất giác lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Một đêm ồn ào náo động nhanh chóng trôi qua, sáng sớm hôm sau, lúc ánh mặt trời còn chưa rải đầy trên vùng đất rộng lớn, Hạ Triều Ca mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Ui, đau quá.

Hạ Triều Ca chống cái đầu đau như muốn vỡ ra, gian nan mở mắt.

Đập vào mắt là màn trướng xa lạ, trong lòng nàng cả kinh, bỗng nhiên quay đầu, gương mặt yêu nghiệt hoàn mỹ của Hề Minh Húc gần ngay trước mắt.

Hạ Triều Ca lập tức hết buồn ngủ, hoàn toàn tỉnh táo, đột nhiên ngồi dậy.

Chuyện thứ nhất, vén chăn lên nhìn y phục của mình có còn nguyên vẹn hay không.

Chuyện thứ hai, sờ sờ râu mép của mình, may quá vẫn còn ở đó.

Chuyện thứ ba, đẩy Hề Minh Húc một cái, đẩy hần lết giường.

Nhưng Hề Minh Húc còn chưa ngã xuống đã tỉnh.

Hắn mở hai mắt ra, ngồi dậy, một đôi mắt tối tăm thâm thúy đối diện với hai mắt Hạ Triều Ca.

Trong lòng Hạ Triều Ca căng thẳng, tim đập nhanh vài cái.

Bình tĩnh, bình tĩnh, không được sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Hảo huynh đệ ngủ chung (2)

“Quân sư làm cái gì vậy?”

“Ta còn chưa hỏi ngài làm cái gì đấy! Ngài, ngài, ngài sao có thể ngủ ở đây! Ngài đi ra ngoài!”

Hạ Triều Ca tức giận đến giọng nói đều run run.

Hề Minh Húc cái tên cầm thú này, vậy mà thừa dịp nàng uống say, chung chăn chung gối với nàng, chiếm tiện nghi của nàng!

“Nơi này là phòng ta, ta không ngủ thì ngủ phòng nào? Ngươi muốn ta đi đâu?”

Đôi mắt tối tăm của Hề Minh Húc không thèm chớp nhìn chằm chằm Hạ Triều Ca, nghiêm trang hỏi nàng.

Hạ Triều Ca sững sờ, phòng của hắn?

Hạ Triều Ca ngẩng nhìn bốn phía, trên tường bày đủ loại vũ khí, sau đó lại dùng cái đầu đau đớn rối loạn cẩn thận nhớ lại một chút.

Tối hôm qua, uống say, bị bắt đi...

Hình như nàng thực sự ở trong phòng của Hề Minh Húc!

Lập tức, khí thế của Hạ Triều Ca giảm đi phân nửa, nhưng nàng vẫn tức giận.

“Coi như vậy, ngài cũng không thể tùy tiện tiện ngủ chung với ta!”

“Vi sao không thể?”

Cả khuôn mặt Hề Minh Húc dựa tới, phóng đại trước mặt Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca hoảng hốt, vội vàng lui lại, cả người rúc vào trong góc tường.

“Quân sư, ta với ngươi đều là nam nhân, cùng ngủ một giường có gì không ổn sao? Ở quân doanh, binh lính bình thường đều là mấy người ngủ chung một giường, không thể bình thường hơn được. Chẳng lẽ quân sư có ẩn tình gì chăng?”

Lúc Hề Minh Húc nói hai chữ “Ẩn tình” đặc biệt nhấn mạnh.

Hạ Triều Ca ngu người, Hề Minh Húc nói rất có đạo lý, nàng không có cách nào phản bác!

Nàng bây giờ chính là người cầm ăn hoàng liên, khổ mà không nói được!

Rõ ràng là nàng bị Hề Minh Húc “Ngủ”, kết quả còn bị lời lẽ chính đáng của Hề Minh Húc chất vấn hoài nghi, còn ai thảm hại hơn nàng không?

Hạ Triều Ca muốn khóc, rất muốn khóc.

Nàng rất muốn cốt khí một lần, lật giường, giận chỉ Hề Minh Húc, chửi ầm lên: Lưu manh, sắc lang!

Nhưng nàng chỉ co người lại, đem mình cuộn vào một góc.

“Ẩn tình, ẩn tình cái gì, không có ẩn tình, ta, chỉ là ta đau đầu quá, không có làm rõ tình huống.”

Hạ Triều Ca làm bộ làm tịch che giấu bản thân chột dạ.

“À, không có thì tốt.”

Đột nhiên, Hề Minh Húc đưa tay, mu bàn tay dán trên trán Hạ Triều Ca.

Toàn thân Hạ Triều Ca cứng đờ, trên trán truyền đến độ ấm của mu bàn tay, khiến cho khuôn mặt nàng nóng tới mức đỏ lên.

Nàng, nàng, nàng bị sờ soạng, bị Hề Minh Húc sờ soạng...

“Thiếu, Thiếu tướng quân ngài làm cái gì vậy? Nam nam thụ thụ bất thân.”

“Tôi hôm qua ngươi cảm lạnh, phát sốt một chút, ta xem ngươi một chút đã hạ sốt chưa. Sao vậy? Thật ra ngươi muốn nói nam nữ thụ thụ bất thân phải không? Ta là nam, cho nên...”

Hạ Triều Ca lập tức đáp: “Ta cũng là nam”

“Ừm”

Thấy thần sắc Hề Minh Húc không có kinh ngạc, cũng không có tra hỏi ngọn nguồn, Hạ Triều Ca rốt cục thở phào một cái.

“Vậy, Thiếu tướng quân, ta về trước, đa tạ ngài dốc lòng chiếu cố.”

Hạ Triều Ca chịu không nổi, nàng vén chăn lên muốn ra khỏi giường.

“Chờ một chút”

Tìm Hạ Triều Ca hơi hồi hộp, đừng như vậy, lại có chuyện xấu gì đây, nàng chịu không nổi đâu mà!

“Thiếu tướng quân còn có gì phân phó” Hạ Triều Ca kiểm chế lòng dạ đang kinh hoàng.

Hề Minh Húc chỉ chỉ mặt bàn nói: “Ngọc bội của ngươi, đừng quên cầm.”

Hạ Triều Ca không nói hai lời, cầm lấy ngọc bội, vội vàng chuồn mất, chỉ sợ Hề Minh Húc lại phát ra các loại ma âm khủng bố kia.

Đi khỏi gian phòng Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca thở dài một hơi.

Quá tốt, cuối cùng cũng bình yên vô sự vượt qua, không bị lộ tẩy.

Nàng không biết là, lúc này Hề Minh Húc ở trong phòng lộ ra một nụ cười gian xảo.

Editor: Vâng chúc nữ 9 may mắn lần sau:))))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hảo huynh đệ ngủ chung (3)

Hạ Triều Ca u ám ra ngoài, càng nghĩ càng thấy sai sai.

Nói không được sợ hãi cơ mà? Tại sao nàng lại chạy trốn chết!

Hạ Triều Ca khóc không ra nước mắt, vì sao dũng khí nàng có mỗi lần ở trước mặt Hề Minh Húc đều vụt không còn một mảnh?

Cân nhắc nửa ngày, Hạ Triều Ca tổng kết ra bốn chữ lớn: Thiên mệnh khắc tinh!

Bất tự của nàng nhất định là xung khắc với Hề Minh Húc quá, mới có thể mỗi lần đều phải chật vật như vậy.

Lúc này Hạ Triều Ca không thể nghĩ tới, Hề Minh Húc có ý.

Triều Ca còn đang vì mình không bại lộ mà đắc chí, hồn nhiên không biết rằng bàn tay ma quỷ của Hề Minh Húc đã đưa về phía nàng.

Hạ Triều Ca ra khỏi chủ quân thành, ngoài thành quân đội đã tụ hợp lại, dần dần rút lui về doanh trại của mình.

Lúc này Thanh Long quân đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ thiếu mỗi lệnh của Lam Thiên Tường là sẽ khởi hành.

Trình Phi Dương thấy Hạ Triều Ca thì trên mặt lộ ra một nụ cười rạng ngời.

“Quân sư, tối hôm qua ngươi nghỉ ngơi tốt không? Nghe nói tối hôm qua ngươi nghỉ ngơi cùng một chỗ với Thiếu tướng quân à!”

Trình Phi Dương còn chưa đến trước mặt Hạ Triều Ca cũng đã gân cổ lên gào với nàng một tràng.

Một câu gào này khiến không ít người xoay đầu lại, về mặt hâm mộ nhìn nàng!

Không sai, là hâm mộ!

Điên rồi, điên rồi!

Những người này chẳng lẽ đều mơ ước ngủ với Hề Minh Húc?

Nhưng về mặt Hạ Triều Ca xấu hổ, bị “Ngủ” đã xui lắm rồi, không cần tuyên dương lớn vậy chứ!

Hạ Triều Ca đen mặt đi tới bên người Trình Phi Dương thấp giọng nói: “Tướng quân, chuyện này cũng không cần đem ra đây nói chứ?”

“Hà, có gì đâu nè, Thiếu tướng quân bằng lòng trắng đêm chiếu cố ngươi, ngủ cùng giường với ngươi, chứng minh ngài coi trọng ngươi. Bằng không có khả năng đã tìm một góc trực tiếp ném ngươi đi, chuyện tốt này, cần phải để cho mọi người biết mới đúng chứ!”

Hạ Triều Ca nghe xong sùng sốt, nói như thế bị “Ngủ” là vinh hạnh của nàng, nàng cần phải mang ơn, cảm động đến rơi nước mắt rồi?

Vô nghĩa!

Nếu như ngày nào đó Hề Minh Húc rơi vào tay nàng, nàng nhất định sẽ không nương tay!

Giống như mười năm trước, điên cuồng đánh một trận, không, phải ác hơn mười năm trước nữa!

Hạ Triều Ca đắm chìm trong ý đồ điên cuồng đánh Hề Minh Húc, Trình Phi Dương cười càng vui vẻ hơn.

“Quân sư, không phải ngươi đang xấu hổ chứ?”

“Sao thế được, đều là nam nhân.”

“Ồ vậy à! Quân sư đi nhanh lên, không còn sớm nữa rồi!”

Hạ Triều Ca nhìn Trình Phi Dương tùy tiện, nàng biết hẳn vui vẻ vì tiền đồ của nàng.

Nhưng hẳn không biết, nàng đang vì sự trong trắng của mình mà mặc niệm.

Lúc Hạ Triều Ca đang muốn đuổi kịp đội ngũ, đột nhiên một người xông ra.

“Lão yêu bà, ngươi lại bị Hề Minh Húc ngủ! Ngươi xong đời rồi!”

Hạ Triều Ca bị Đoạn Thiên Diễn dọa giật mình, vội che miệng hẳn.

“Ngươi nói vậy cái gì đấy!”

Đoạn Thiên Diễn kéo tay Hạ Triều Ca ra.

“Ta nói vậy? Lão yêu bà, ngươi thực sự đang sượng trong lòng phải không? Có phải ngươi thích Hề Minh Húc từ lâu rồi không?”

“Sượng cái đầu ngươi!”

Hạ Triều Ca dùng sức gõ đầu Đoạn Thiên Diễn, trợn mắt liếc.

“Ngươi lại khi dễ ta, bắt nạt kẻ yếu!”

Hạ Triều Ca giận dữ, đang chuẩn bị dạy dỗ Đoạn Thiên Diễn, lại nghe Đoạn Thiên Diễn hô to một tiếng: “Thiếu tướng quân tới!”

Hạ Triều Ca sững sờ, rút tay lại, cả người khấn trương lùi một bước, mãnh liệt quay đầu.

Nhưng mà, chẳng thấy gì cả.

“Ha ha ha, lão yêu bà, ngươi xong đời rồi, ta biết nhược điểm của ngươi rồi!”

Đoạn Thiên Diễn cười to không dứt, thừa dịp Hạ Triều Ca quay đầu, đã chạy rất xa.

Editor: dạo này lại thấy nhà vắng vẻ rồi, ai cho tui miếng động lực đi ~.~

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Khói lửa tái khởi (1)

Sau khi diễn tập chấm dứt, Hạ Triều Ca trở lại Thanh Long quân, còn Hề Minh Húc ở ngay trong thành chủ quân.

Thời gian sau đó, Hạ Triều Ca an an ổn ổn ở trong Thanh Long quân, Hề Minh Húc ngẫu nhiên tới tuần tra, nàng sẽ tìm đủ mọi lí do né tránh.

Liên tiếp nửa tháng, Hạ Triều Ca đều vượt qua thoải mái.

Thẳng đến sáng sớm một ngày, trời còn chưa sáng, trong quân doanh thối kèn lệnh khẩn cấp, toàn bộ quân doanh tiến vào trạng thái cảnh giác.

Hạ Triều Ca vội đứng dậy ra khỏi lều trưởng, tướng sĩ đã tụ tập bên ngoài, bầu không khí lập tức khẩn trương.

Hạ Triều Ca cũng không dám dây dưa một chút, trực tiếp đi tới chủ trưởng, lúc đi vào, Trình Phi Dương cùng Lam Thiên Tường đều đã ở đó.

Trình Phi Dương lo lắng không thôi đi tới đi lui trong lều, mà về mặt Lam Thiên Tường lại ngưng trọng nhìn chăm chăm địa đồ trên mặt bàn.

“Lam tướng quân, Trình tướng quân, xảy ra chuyện gì?”

Hạ Triều Ca đến khiến hai mắt Trình Phi Dương sáng ngời.

“Xảy ra chuyện lớn rồi quân sư, căn cứ của Huyền Vũ quân bị Càng quốc đánh bất ngờ. Nơi đóng quân bị chiếm, mà Huyền Vũ quân cũng thương vong nghiêm trọng.” Trình Phi Dương khẩn trương nói.

Chân mày Hạ Triều Ca liền chau lại.

Nơi đóng quân của Huyền Vũ quân là biên giới giữa Ly quốc và Càng quốc, Càng quốc là một quốc gia rất có dã tâm.

Vào mười năm trước, Càng quốc đã từng phái quân đánh Ly quốc, vào Ly quốc cướp của giết người, cướp đoạt của cải và tài nguyên.

Nhưng một lần đó, bọn chúng cũng không đắc ý được lâu.

Mười năm trước, cha con Hề gia đến Bắc Cương, trực xuất quân đội Càng quốc, một lần nữa lấy lại phòng tuyến.

Đây cũng là lí do vì sao, trước đây phụ hoàng Hạ Hạo Miếu biết rõ Hề Hoàng Tân có dã tâm cũng phải thả hổ về rừng.

Càng quốc xâm chiếm, phụ hoàng không thể trở mắt nhìn bách tính trôi dạt khắp nơi, tan cửa nát nhà, người chỉ có thể thả cha con Hề gia đến Bắc Cương.

Nếu như là người khác, không hiểu Bắc Cương, không cách nào giải quyết đúng lúc mối họa Càng quốc, sẽ chỉ làm dân chúng càng chịu nhiều khổ sở.

Khiến Hạ Triều Ca không ngờ là, Càng quốc yên lặng mười năm, lại vào lúc này không có một chút điềm báo trước, liền phát động tiến công.

Càng quốc ở tây bắc, đất đai cằn cỗi, tài nguyên thiếu thốn, lúc này tấn công Ly quốc, lòng lang dạ thú rõ ràng rành rành.

“Tình huống hiện tại thế nào? Hề Minh Húc nói sao?”

“Thiếu tướng quân còn chưa quyết định, chúng ta bây giờ tập kết lại, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, chúng ta lập tức đi trợ giúp Huyền Vũ quân!”

Hạ Triều Ca không dám dây dưa, đi tới bàn, cùng Lam Thiên Tường nghiên cứu địa đồ.

Bên kia là căn cứ của Huyền Vũ, đối với Thanh Long mà nói, cũng không quá quen thuộc, cho nên nếu như qua chiến đấu, cần phải nghiên cứu lại.

Nhưng mà sau khi Hạ Triều Ca đi vào không lâu, một tướng sĩ từ ngoài trưởng đi vào, quỳ một chân trên đất, truyền quyết định của Hề Minh Húc.

Bạch Hổ, Thanh Long cùng Chu Tước, mỗi bên chia ba phần binh lực tới Huyền Vũ, do phó soái thống lĩnh, đến Huyền Vũ hội hợp với Hề Minh Húc, để hấn thống lĩnh chiến đấu.

Mà chủ soái ở lại doanh địa mỗi người, canh phòng nghiêm ngặt.

Hạ Triều Ca cẩn thận phân tích an bài của Hề Minh Húc, hấn quả thực suy nghĩ rất chu toàn.

Càng quốc xâm chiếm, không thể không phòng trường hợp dương đông kích tây.

Nếu như dốc toàn bộ lực lượng, một khi bọn chúng liên kết với Thanh quốc, phòng tuyến Ly quốc sẽ bị phá.

Đề chủ soái ở lại, đại bộ phận binh lực ở lại, cơ bản có thể ứng phó tất cả tình huống bộc phát.

Chủ soái Thanh Long quân Lam Thiên Tường ở lại, Trình Phi Dương lĩnh quân trợ giúp, vậy Hạ Triều Ca thì sao?

“Quân sư, ngươi muốn đi hay ở lại?”

Việc quốc gia an nguy trước mắt, Hạ Triều Ca không chút do dự chọn đến chỗ Huyền Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Khói lửa tái khởi (2)

Sau khi quyết định xong, Thanh Long quân nhanh chóng tập kết, trong vòng một khắc đã hoàn tất chuẩn bị.

Trình Phi Dương dẫn đầu, Hạ Triều Ca theo sát phía sau, hai người cưỡi ngựa lớn đi trước, mang theo quân đội phía sau xuất phát.

Từ vị trí Thanh Long quân đến Huyền Vũ quân ước chừng một ngày đi đường, nếu như hết tốc lực tiến về phía trước, có thể giảm đến nửa ngày.

Lúc Hạ Triều Ca và Trình Phi Dương tiếp cận doanh trại tạm thời của Huyền Vũ quân, trời còn chưa tối.

Bọn họ dừng lại vách núi ở vách núi bên cạnh, phía dưới vách núi là một thảo nguyên mênh mông.

Hoàng hôn dần ngả về tây, trên mặt đất bao la, phủ xuống một tầng ráng đỏ.

Xa xa nhìn sang, vốn là doanh trại của Huyền Vũ quân bây giờ tan tác, cây phơi khắp nơi.

Còn có rất nhiều binh sĩ Càng quốc tuần tra ở đó, đang vận chuyển hỏa thiêu thi thể.

Mảnh đất rộng lớn phẳng phất bị máu nhuộm đỏ thẫm, lặng lẽ hát một khúc bi ca sinh tử.

Đây là lần đầu tiên Hạ Triều Ca thấy được chiến trường tàn khốc, trong lòng nổi lên một cỗ bi thương khó diễn tả được.

“Đi thôi, trước lúc trời tối chúng ta phải kịp đến doanh trại tạm thời của Huyền Vũ.”

Giọng Trình Phi Dương rất trầm, lộ ra một cỗ bất đắc dĩ cùng bi thương.

“Bọn họ hài cốt chưa lạnh, đến nơi mai táng cũng không có, sao có thể thiếu một cái là xong?”

Hạ Triều Ca không phải chưa từng thấy qua người chết, ở bệnh viện, nàng từng gặp rất nhiều thi thể.

Nhưng mỗi một người, đều được đối xử tử tế.

Nhưng hôm nay, nhiều người như vậy...

Trong lòng Hạ Triều Ca cảm thấy rất khó chịu, nửa tháng trước, bọn họ còn từng cùng nhau diễn tập quân sự, bây giờ...

“Quân sư, đi thôi, ở Bắc Cương tùy thời tùy chỗ đều sẽ phát sinh việc thế này. Bi thống chỉ có thể giấu ở trong lòng, phải học được cách thừa nhận.”

Trình Phi Dương kéo dây cương của Hạ Triều Ca, chiến mã quay đầu, mang Hạ Triều Ca rời đi.

Rời khỏi vách núi, Thanh Long quân lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới doanh trại tạm thời.

Bọn họ vừa mới tới doanh trại, một mùi máu tươi nồng nặc liền xông tới.

Xuyên thấu qua rào chắn, Hạ Triều Ca có thể thấy binh sĩ bên trong đang ở bận rộn vận chuyển người bệnh.

“Chu Tước Bạch Hồ đều đến rồi, chúng ta cũng nhanh vào đi.”

Trình Phi Dương liếc mắt nhìn, tung người xuống ngựa, Hạ Triều Ca vội đi theo.

Hai người vội vàng đi vào chủ trường, chỉ thấy trong trường đèn đuốc sáng trưng, lại không có ai cả.

Trình Phi Dương vội hỏi binh sĩ canh giữ ở cửa mới biết được mấy người Hề Minh Húc đều ở trong lều quân y.

Tiến vào lều trường chữa bệnh, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi.

Hề Minh Húc cùng hai vị tướng quân Chu Tước Bạch Hồ đều ở bên giường, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn người trên giường.

Người trên giường toàn thân đều là máu, hơn nữa trước ngực lại bị ghim vô số cung tên.

Như là một khối con nhím, nhìn mười phần khủng bố.

Hạ Triều Ca liếc mắt liền nhận ra trên giường người sắc mặt tái nhợt, hơi thở thoi thóp đã hôn mê, chính là chủ soái Huyền Vũ quân, La Gia Anh.

Lần trước lúc Hạ Triều Ca nhìn thấy ông ấy, mộ người tuổi gần năm mươi vẫn còn hăng hái, thân thể khỏe mạnh.

Chỉ chớp mắt, vậy mà ông ấy trở nên nhợt nhạt yếu ớt như vậy, giống như là bị rút cạn máu.

“Thế nào? Ông ấy còn có thể tỉnh lại không?” Hề Minh Húc nhíu mày hỏi.

“Thiếu tướng quân, ti chức vô năng, trên người La tướng quân quá nhiều vết thương, chảy máu không ngừng, lại còn nhiễm trùng, sốt cao không giảm, sợ rằng...”

Quân y thở dài một hơi, mười phần khó xử.

“Gọi Đoàn huynh đệ đến, hẳn là đệ tử Bích Ba sơn trang, có lẽ hẳn có biện pháp!” Trình Phi Dương nói.

Lúc này mọi người bên trong lều trường chậm rãi quay đầu lại.

Ánh mắt Hề Minh Húc dừng trên người Hạ Triều Ca một chút mới dời đi chỗ khác, sau đó nói: “Gọi hẳn tới “

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Phẫu thuật (1)

Lúc Đoàn Thiên Diễn chạy tới, quân y đã thúc bó tay đứng ở một bên.

Hắn vội vàng bò đến bên cạnh La Gia Anh bắt mạch, chẩn đoán thương thế cho ông ấy.

“Trước ngực ông ấy ghim quá nhiều tên, nhìn bên ngoài chỉ còn gần một nửa, vậy hơn phân nửa mũi tên đã đâm vào trong lồng ngực. Tim, phổi đều động đến, đặc biệt là tim. Nếu như mũi tên theo vận động cơ bắp cứ tiếp tục cắm sâu vào tim, đến Đại La Thần Tiên cũng không cứu được.” Đoàn Thiên Diễn thần sắc nghiêm trọng nói.

“Vậy người xem hiện tại ông ấy còn có thể cứu được không?”

Đoàn Thiên Diễn lắc đầu, hắn nói: “Đã có rất nhiều mũi tên đâm vào trong tim, không thể lấy ra, theo thời gian tiếp tục đâm vào trong.”

Nghe Đoàn Thiên Diễn nói, toàn bộ người trong lều thở dài một trận, thậm chí có mấy người viên mắt đã ướt át.

“Bất quá ta có cách khiến cho ông ấy tạm thời tỉnh lại, mọi người có lời gì thì mau nói nhanh đi.”

Lời Đoàn Thiên Diễn vừa rơi xuống liền trực tiếp mở ra hòm thuốc của hắn, bắt đầu đánh thức La Gia Anh.

Vèn vèn trong chốc lát, La Gia Anh thức nhưng tỉnh lại thật.

“Khụ khụ...” Ông ấy vừa tỉnh đã bắt đầu mảnh liệt ho khan.

Đoàn Thiên Diễn cùng mấy quân y vội vàng đỡ lấy ông ấy.

“Thiếu tướng quân “

La Gia Anh rong ruổi chiến trường nhiều năm, nhìn tình thế cũng biết mình không còn sống lâu nữa, ông ấy liền không dong dài, đi thẳng vào vấn đề.

“La thúc thúc, ngài có lời gì cứ nói, ta đều nghe.” Sắc mặt Hề Minh Húc mười phần nặng nề.

La Gia Anh gật đầu, đây là muốn để lại di ngôn.

Mỗi người bắt đầu ra chiến trường, đều phải chuẩn bị có một ngày như vậy.

“Càng quốc, khụ khụ, lần này lĩnh quân, khụ khụ...”

Mũi tên đâm vào tim phổi trong La Gia Anh, vừa nói liền không nhận được ho khan mãnh liệt, một câu đều nói không hoàn chỉnh.

Từ lúc Đoạn Thiên Diễn đến, đến lúc đánh thức La Gia Anh, vèn vèn chỉ trong giây lát, Hạ Triều Ca căn bản không kịp ngăn cản.

Lúc này thấy La Gia Anh thế này, nàng vội vàng xông qua.

“Đừng nói chuyện, nhanh ấn ông ấy xuống, đừng để cho ông ấy ho khan. Ho khan kịch liệt sẽ chỉ làm tên càng đi sâu vào tim phổi, sẽ khiến cho thương thế càng nghiêm trọng hơn!” Hạ Triều Ca một tay đè La Gia Anh lại.

“Chính là La tướng quân chỉ còn một chút thời gian như vậy, nếu như ông ấy không nói, sợ rằng...”

Đoạn Thiên Diễn chưa nói hết đã bị Hạ Triều Ca trực tiếp ngắt lời.

“Ít nói nhảm, đè ông ấy xuống, ông ấy sẽ không chết!”

“Ngươi nói cái gì?”

Tất cả mọi người trong lều khiếp sợ, La Gia Anh chết là sự thật đã định trước mắt, sao Hạ Triều Ca lại nói ông ấy sẽ không chết!

Một câu nói này, thấp lèn hy vọng của tất cả mọi người.

“Quân sư, lẽ nào ngươi có biện pháp sao?”

“Này, ngươi không biết y thuật, ngươi cũng chớ làm loạn, đây cũng không phải việc đùa!” Đoạn Thiên Diễn nghiêm trọng cảnh cáo Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca không quan tâm nhiều như vậy, nàng nói: “Ta lúc nào lấy mạng người ra làm trò đùa? Những người không có nhiệm vụ tất cả đều đi ra ngoài, tìm người giúp ta đem cái rượu trong hành lý của ta qua đây.”

“Mấy người các ngươi dùng hoàng kì, xuyên khung, đương quy nấu trong nồi nước to, để cho hơi thuốc xông đầy toàn bộ lều trướng, tiến hành khử trùng sát trùng. Thiên Diễn, đệ đi chuẩn bị rượu trắng, đèn dầu, còn có kim chỉ, toàn bộ đều dùng rượu trắng khử trùng.”

Hạ Triều Ca bận rộn chỉ huy, tự mình bám lên ngực La Gia Anh, kiểm tra cẩn thận thương thế của ông ấy.

“Khử trùng sát trùng là cái gì vậy?” Đoạn Thiên Diễn sững sờ.

“Bớt nói nhảm, hiện tại là lúc phổ cập khoa học cho đệ sao? Làm nhanh lên! Những người không có nhiệm vụ mau ra ngoài!”

Thần sắc Hạ Triều Ca cực kì nghiêm túc, trên người mang theo mười phần uy nghi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Phẫu thuật (2)

Khí thế của nàng hù dọa tất cả mọi người, trong lúc nhất thời, cũng không ai phản bác nàng, mà theo bản năng làm theo lời nàng nói.

Đoạn Thiên Diễn nhìn tình thế chuyển biến quá lớn, lập tức không kịp phản ứng, hần còn muốn hỏi, phổ cập khoa học là cái gì vậy?

Nhưng chuyện tới nước này, hần vẫn cố đè nén nghi vấn, làm việc trước.

“Còn nữa, ai đi lấy vải tắm gương đồng qua đây, không có gương đồng, áo giáp có thể phản quang cũng được.”

“Còn nữa, chuẩn bị gây tê.”

“Gây tê?”

“Ma Phí Tán!”

Dù sao cũng là trong quân doanh, mọi người tay chân đều rất nhanh nhẹn, chính xác chấp hành không có nhầm lẫn gì.

Trong chốc lát, một loạt đồ vật được chuẩn bị thỏa đáng.

Bây giờ trong lều chỉ còn lại có một đám quân y cùng Đoạn Thiên Diễn, người khác chờ ở bên ngoài.

Nhìn La Gia Anh trên giường đã được gây tê, Hạ Triều Ca hít sâu một hơi để cho mình trấn định.

Tính ra thì, đã gần nghìn năm nàng chưa từng làm phẫu thuật.

Nhưng việc từ hiện đại xuyên qua còn phảng phất như mới ngày hôm qua, khiến cho nàng thời thời khắc khắc đều không dám quên, nàng từng là bác sĩ trong xã hội hiện đại mấy tỷ người.

Nàng điều chỉnh hô hấp một hơi, để mình tiến vào trạng thái phẫu thuật.

Phẫu thuật này thật sự khó, hơn nữa nơi đây thiết bị đơn sơ, những thứ chuẩn bị tạm thời càng đơn giản hơn, làm ca phẫu thuật này càng trở nên cực kỳ trắc trở.

Nói về kỹ thuật, đây không phải là cuộc phẫu thuật khó nhất nàng từng làm, nhưng tổng hợp tất cả nhân tố hiện có, đây là sự khiêu chiến nàng chưa bao giờ phải chịu.

Hạ Triều Ca trấn định lại, sau đó cầm lấy dao mà quân y khử trùng, rạch mở trước ngực La Gia Anh.

Chứng kiến hết thấy, mấy quân y gồm cả Đoạn Thiên Diễn hoàn toàn sững sờ!

Đây là mổ bụng đó! Chuyện này, này còn sống được hả?

Ngực La Gia Anh bị rạch mở, trái tim nhảy nhót hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người, đây là thứ bọn họ chưa từng thấy qua_ nội tạng người sống toàn diện.

Sau khi ngực bị mở ra, lúc này mọi người mới phát hiện, tình huống của La Gia Anh so với dự đoán của bọn họ trước đó còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Mũi tên lấp kín toàn bộ ngực trước khiến người xem tê cả da đầu.

Hạ Triều Ca bắt đầu cẩn thận xử lý mũi tên quanh trái tim La Gia Anh.

Phẫu thuật lần này, thời gian sẽ kéo dài rất lâu, mũi tên quá nhiều, nơi cần xử lý cũng quá sâu, hơn nữa thiết bị đơn sơ, cũng chỉ có Hạ Triều Ca một mình động dao.

Mọi áp lực đều ở trên người nàng.

“Lau mồ hôi “

“Đưa dao nhỏ “

“Đổi cái nhíp “

Mặc dù bọn họ cực kỳ khiếp sợ hành vi của Hạ Triều Ca, thế nhưng, tố chất cùng kỷ luật quân đội cao khiến bọn họ lựa chọn yên lặng tin tưởng.

Từ đầu tới cuối, vẫn luôn nỗ lực phối hợp với Hạ Triều Ca.

Sắc trời đã hoàn toàn đen lại, Hạ Triều Ca càng ngày càng cố gắng hết sức, thời gian phẫu thuật dài khiến cho nàng rất mệt mỏi, cộng thêm không đủ ánh sáng, hai mắt nàng rất đau.

“Đèn sáng thêm một chút, quá mờ.”

Mấy quân y hầu như đã đem đèn làm cho sáng nhất, nhưng vẫn không thể thỏa mãn yêu cầu của Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca cũng biết điều kiện có hạn, chỉ có thể cắn răng tiếp tục kiên trì.

Nhưng khiến nàng không ngờ rằng, không lâu sau đó, bốn phía lều trướng toàn bộ sáng hẳn lên, mọi thứ đều trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Hạ Triều Ca thở phào một cái, cuối cùng cũng có thể thấy rõ ràng.

Nơi đây điều kiện mặc dù gian khổ, thế nhưng yêu cầu của nàng luôn được thỏa mãn, cho dù không hợp lý, cũng vẫn có biện pháp để thực hiện.

Hạ Triều Ca lúc đó không có suy nghĩ nhiều như vậy, cũng không biết ai đang vất hết óc thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, toàn lực ủng hộ nàng phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Phẫu thuật (3)

“Rót một ly nước đường”

Lời Hạ Triều Ca vừa thốt ra, một ly nước đường nóng liền đưa tới trước mặt nàng.

Hạ Triều Ca cúi đầu, miệng áp vào trên cái chén.

Bàn tay cầm cái chén cứng đờ, sau đó nâng lên, dứt Hạ Triều Ca uống.

Uống vào một ngụm nước đường, Hạ Triều Ca cảm giác con mắt mờ choáng váng giảm bớt một chút.

Thời gian nàng phẫu thuật quá dài, dùng tinh lực quá độ, đã tuột huyết áp nghiêm trọng.

Uống vào một chén này, cả người như sống lại.

Nhưng mà, lúc Hạ Triều Ca tiếp tục phẫu thuật, cái “bàn tay tri kỷ đặc biệt” kia lại đưa khăn mặt qua, lau miệng cho nàng.

Hạ Triều Ca cảm động, thừa dịp gián đoạn ngừng đầu cảm ơn.

“Ngươi chiếu cố rất chu đáo, đa tạ...”

Chỉ cuối cùng Hạ Triều Ca còn chưa nói ra, đã hoàn toàn ngu người.

Đứng cạnh nàng không phải Đoạn Thiên Diễn, cũng không phải bất kỳ quân y nào, mà là Hề Minh Húc!

“Ngài, sao ngài lại ở chỗ này?”

“Nếu như ta không ở đây, ai có thể thỏa mãn những yêu cầu hà khắc của ngươi?”

Hạ Triều Ca nghẹn họng, quả thực, chỉ có quyền lực như Hề Minh Húc, mới có biện pháp làm được nhiều việc khó tin như vậy.

“Ngươi chỉ cần chuyên tâm làm việc của mình, cần gì cứ trực tiếp nói với ta, ta sẽ thỏa mãn toàn bộ.”

Hạ Triều Ca giật mình, đột nhiên cảm thấy Hề Minh Húc cũng không đáng ghét như vậy.

Hắn dũng cảm, quyết đoán, thời khắc mấu chốt còn đặc biệt hỗ trợ.

Hạ Triều Ca suy nghĩ trong nháy mắt, vội vàng thu lại tinh thần, đem toàn bộ tinh lực tiếp tục đặt vào cuộc phẫu thuật.

Phẫu thuật tiến hành được tới đây, còn thiếu một phần tư nữa là hoàn thành, thành bại tại nơi này.

Sau khi Hạ Triều Ca quay đầu, Hề Minh Húc nhìn nghiêng gương mặt tinh tế nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ của nàng, không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng.

Tất cả quân y gồm Đoạn Thiên Diễn, đều khẩn trương nhìn chăm chăm La Gia Anh trong lúc phẫu thuật, chỉ có một mình Hề Minh Húc, ánh mắt không hề rời khỏi Hạ Triều Ca.

Một ca phẫu thuật điều kiện gian khổ, thiết bị đơn sơ, rốt cục kết thúc khi sắc trời dần dần sáng lên.

Hạ Triều Ca cho La Gia Anh may một kim cuối cùng, đem mọi việc chăm sóc dặn dò cẩn thận, cả người lập tức ngã xuống.

Nhưng mà thân thể nàng còn chưa ngã xuống đất đã được Hề Minh Húc đỡ lấy.

Hơi thở tươi mát có phần bá đạo truyền vào chóp mũi, Hạ Triều Ca lập tức thanh tỉnh không ít.

Nàng vội tự mình đứng dậy, đẩy Hề Minh Húc ra.

Nhưng mà nàng vốn đã sức cùng lực kiệt, đẩy một cái, suýt chút nữa làm mình tự ngã đi.

Hề Minh Húc vào lúc mấu chốt nhất ổn định thân thể nàng.

“Quân sư không muốn để ta đỡ sao?”

Hạ Triều Ca sững sờ.

Nói không muốn? Nàng lấy lý do gì mà cự tuyệt?

Nói muốn? Tim nàng bây giờ đập rộn lên, khuôn mặt nóng lên, khẩn trương muốn chết, nàng nói không được!

“Ta nghĩ tự ta có thể đi được.”

“Không sao cả, quân sư lần này lập đại công, bản tướng quân liền hạ mình diu ngời một đoạn, ngời không cần ngại.”

Hạ Triều Ca lập tức trừng lớn hai mắt, quả thực không dám tin vào lỗ tai mình!

Bản công chúa còn chưa có cảm giác hạ mình đây này!

Thiếu tướng quân Hề Minh Húc, tự tin của ngời ở đâu ra thế?

Nhưng mà, Hạ Triều Ca triệt để kinh ngạc đến ngu ngời, là do câu nói tiếp theo của Hề Minh Húc.

“Dù sao ngủ cũng ngủ rồi, đỡ một cái cũng không phải chuyện gì lớn, đi thôi.”

Hạ Triều Ca khiếp sợ không thôi, trong nháy mắt tiến vào trạng thái ngu ngơ con nai tơ, không phản kháng để Hề Minh Húc mang đi nghỉ ngơi.

Ngủ này không phải là “ngủ” kia đâu!

Thiếu tướng quân à, ngài dùng từ không thỏa đáng, người ta dễ hiểu lầm lắm luôn đó!

Editor vận động quyền góp ủng hộ người nghèo, đó là tui, tui edit sắp lên độ phải đeo kính rồi, mọi ý muốn ủng hộ sẽ được đón nhận hết:)))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Phẫu thuật (4)

Bị Hề Minh Húc một mực bên cạnh đỡ về lều nghỉ ngơi, nội tâm Hạ Triều Ca muốn hỏng rồi.

Nhưng do thời gian dài, cường độ cao phẫu thuật, thân thể Hạ Triều Ca rất mệt mỏi.

Vì vậy sau khi nằm xuống không bao lâu, Hạ Triều Ca liền ngủ mất.

Hề Minh Húc đắp chăn cho Hạ Triều Ca, phát hiện bàn tay trắng nõn mịn màng của nàng vẫn đang khẽ run.

Hề Minh Húc thở dài một hơi, ngồi bên giường Hạ Triều Ca, vươn tay nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của nàng.

Đầu mày vốn đang nhíu chặt của Hạ Triều Ca lập tức bằng phẳng.

Hề Minh Húc ở trong lều Hạ Triều Ca một hồi lâu, cho đến khi nàng dần dần ngủ, mới vừa buông tay nàng xuống đi ra khỏi lều.

"Không cho phép bất kì kẻ nào vào quấy rầy hân "

"Vâng, tướng quân."

Hề Minh Húc nói xong cũng đi thẳng đến lều trưởng của La Gia Anh.

Đi vào trưởng, mùi thuốc nồng nặc hôm qua đã giảm đi rất nhiều, La Gia Anh nằm ở trên giường, trên người quần đầy băng vải.

Quân y lúc này đang giảm nhiệt cho vết thương của ông ấy.

"Tham kiến Thiếu tướng quân "

"Ông ấy thế nào rồi?"

"Hồi Thiếu tướng quân, thương thế ổn định, không có nguy hiểm đến tính mạng."

Hề Minh Húc thở phào một cái.

"A, y thuật Bích Ba son trang của các người quả nhiên không tầm thường, ta làm nghề y nhiều năm như vậy, xem như triệt để mở rộng tầm mắt! Quả thực là có thể khôi từ hồi sinh a!"

Một lão quân y cảm thán vỗ vỗ bả vai Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn sững sờ, hần có chút lúng túng nói: "Cái này, không phải là y thuật của Bích Ba son trang chúng ta. Sư huynh của ta ở trong son trang, vẫn chưa học qua y thuật, chỉ học mưu lược. Chưa từng nghe huynh ấy nói biết y thuật. Cái phương pháp phanh ngực mổ bụng này, càng chưa bao giờ nghe."

"Hả? Vậy lệnh sư huynh là làm sao mà làm được?"

"Ta không biết." Đoạn Thiên Diễn bị một nhóm quân y mồm năm miệng mười hỏi đến ngu người.

Làm một đệ tử thân truyền chuyên học y thuật ở Bích Ba son trang, Đoạn Thiên Diễn rất muốn khóc.

Hạ Triều Ca một tay kinh diễm khôi từ hồi sinh, mà hần giống như một kẻ lỗ mãng chưa bao giờ nghe thấy.

Sự đối lập này, chênh lệch này, hần có vẻ quá yếu.

Rõ ràng hần cũng không kém, chỉ ít lúc quân y đều bó tay bó chân, hần làm La Gia Anh tỉnh lại!

Không ai nhớ kỹ việc này, bọn họ chỉ nhớ rõ Hạ Triều Ca xử lý mũi tên trong tim phổi, cứu La Gia Anh.

Cho nên, Hạ Triều Ca nhất định là khác tính đời này của hần.

Đánh không lại nàng thì thôi đi, tới y thuật cũng không bằng nàng! Bị nàng đè đầu cưỡi cổ.

Đối mặt với quân y đang mồm năm miệng mười thảo luận tra hỏi, chân mày Hề Minh Húc nhíu lại, tinh thần dần dần bay xa.

"Xem ra thứ nàng che giấu, thật đúng là không ít!"

Hề Minh Húc rời khỏi lều quân y, đi thẳng đến chủ trưởng, triệu tập tất cả tướng quân, mở một hội nghị khẩn cấp.

Hội nghị thảo luận bước kế tiếp nên bố trí, an bài như thế nào, làm thế nào một lần đánh tan quân đội Càng quốc, lấy lại ranh giới bị mất.

Giữa lúc hội nghị đang hùng hực khí thế tiến hành, quân y báo lại, La Gia Anh tỉnh!

Lúc này, tất cả mọi người không kiềm chế được kích động trong lòng, đồng thời đi thăm La Gia Anh, lão tướng trên chiến trường Bắc Cương theo chân bọn họ kẻ vai chiến đấu suốt những năm qua!

Ngày hôm qua, tất cả mọi người cho rằng quân đội Hề gia phải mất đi vị tướng yêu quý này, bọn họ sắp mất đi chiến hữu này.

Bây giờ, mất mà tìm lại được, tất cả mọi người đều kích động không thôi.

Trên chiến trường quen nhìn thấy chết chóc, sẽ cảm thấy khôi từ hồi sinh, là một việc đáng quý thế nào, bởi vì nhiều lúc, phải đối mặt với sự bất lực không thể xoay chuyển.

"La thúc thúc, bây giờ người cảm thấy thế nào? Có khó chịu không?"

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Người đi chịu chết đi (1)

"Ta rất khỏe, cuối cùng cũng không chết được." La Gia Anh gian nan mở miệng.

"Vậy bây giờ người có thể nói một chút tình huống lúc đó là gì không?"

La Gia Anh hai mắt mê mẫn, lâm vào trong hồi ức.

Đợi La Gia Anh nói xong, thần sắc mấy vị đại tướng lập tức trở nên hết sức khó coi.

Xem ra tình huống so với bọn họ tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều, Càng quốc có chuẩn bị, hơn nữa còn chuẩn bị rất đầy đủ!

Từ miệng La Gia Anh, bọn họ biết được một nhân vật trọng yếu, tam hoàng tử Càng quốc, Dịch Phi Nhiên.

Sau khi rời khỏi lều quân y, Hề Minh Húc cùng nhóm tướng quân lại mở hội nghị trọng yếu một lần nữa.

Mãi cho đến sắc trời dần dần tối lại, hội nghị mới kết thúc.

Lúc Hề Minh Húc ra khỏi chủ trường, sai người trực tiếp đem cơm tối đến lều Hạ Triều Ca, mình cũng đi tới.

Lúc Hề Minh Húc vào lều, Hạ Triều Ca vừa mới tỉnh lại, đang chỉnh lý y phục trên người.

Hạ Triều Ca bỗng nhiên ngẩng đầu một cái, thấy Hề Minh Húc đi tới, vô thức che trước ngực.

"Ngài ngài, ngài sao lại đến đây!"

Thấy dáng vẻ của Hạ Triều Ca, chân mày Hề Minh Húc vốn vì quân tình khẩn cấp mà nhíu lại lập tức giãn ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Tối nhìn người, người che ngực lại làm cái gì? Chẳng lẽ ngực người có bí mật gì à?" Hề Minh Húc nhíu mày.

Hạ Triều Ca vội vàng buông tay ra, nài cười gượng hai tiếng, nói: "Không có gì, ta chỉ bị dọa sợ thôi."

"Ừm, quả thực không có gì, bằng phẳng phóng khoáng giống như ta."

Định mệnh! Lời Hề Minh Húc như một đạo sấm sét, bỏ từ đầu tới chân Hạ Triều Ca, bỏ đến mắt hờn!

Trong lòng Hạ Triều Ca phát hỏa, người mới bằng phẳng phóng khoáng! Cả nhà người đều bằng phẳng phóng khoáng!

Bất quá nghĩ lại, Hề gia chỉ còn lại có hai cha con họ, quả thực cả gia đình đều bằng phẳng phóng khoáng.

Lời này hoàn toàn không sai mà.

Hạ Triều Ca âm thầm lau nước mắt trong lòng, mặc dù nàng muốn chính là hiệu quả này, thế nhưng bị chính miệng Hề Minh Húc nói ra như thế, "con tim mong manh" vẫn bị vỡ một góc.

Thấy dáng vẻ có chút sững sờ của Hạ Triều Ca, khóe miệng hắn bất giác nhếch lên, nhất định lại đang suy nghĩ lung tung rồi.

Hề Minh Húc cũng không chọc phá, hắn thoải mái đi tới ngồi xuống bên giường Hạ Triều Ca.

"Đa tạ Thiếu tướng quân tới thăm, ta không sao."

Ý Hạ Triều Ca nói là, ngài có thể đi dùm cái.

"Ừ"

Hả? Há? Cứ vậy hả?

Nhưng quả thực cứ vậy, Hề Minh Húc không nói chuyện, cũng không có ý muốn đi.

Trong đầu Hạ Triều Ca trống rỗng, trong lòng Hề Minh Húc đến cùng đang suy nghĩ gì vậy?

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng của binh sĩ: "Thiếu tướng quân, bữa tối đã chuẩn bị xong "

"Vào đi "

Bình sĩ bụng com tối đến, ngửi được một mùi com nồng đậm, Hạ Triều Ca mới phát hiện bụng mình rỗng tuếch.

Cứ lo đầu trí đầu dừng với Hề Minh Húc, quên luôn chính mình một ngày một đêm không ăn gì.

Nhưng khi bình sĩ để com tối xuống, Hạ Triều Ca mới phát hiện, lại có hai cặp đũa hai cái bát, hai phần ăn!

Chẳng lẽ con hàng Hề Minh Húc này muốn ăn com cùng nàng sao?

"Sao vậy? Quân sư cảm thấy có gì không ổn sao?"

"Thiếu tướng quân chưa ăn com tối sao?"

"Đúng vậy "

Hạ Triều Ca lập tức nhut chí, xem ra bữa com tối dưới ánh nến của hai người không thể tránh được.

Hai người cùng ăn com, trong lều yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau, còn có tiếng nhai rất nhỏ.

Cả hai đều xuất thân từ danh môn vọng tộc, giáo dưỡng đều vô cùng tốt, coi như trong quân doanh, cũng ăn chậm nhai kỹ, động tác ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người đi chịu chết đi (2)

Ăn một lúc, Hạ Triều Ca chợt phát hiện, Hề Minh Húc lúc ăn com vẫn rất là đẹp.

Lại ăn một lúc nữa, Hạ Triều Ca lại phát hiện, dáng vẻ Hề Minh Húc lúc trầm tĩnh nghiêm túc vẫn rất có mị lực.

Hạ Triều Ca bắt đầu từ từ lơ đãng, còn có lúc nàng phẫu thuật, dáng vẻ Hề Minh Húc đút nước đường cho nàng uống, vẫn rất ấm lòng.

Dường như, Hề Minh Húc cũng không tệ như vậy nha!

"Tập trung ăn com một chút "

Giọng của Hề Minh Húc truyền đến từ trước mặt, đánh tan suy nghĩ của Hạ Triều Ca, làm nàng bừng tỉnh.

Phi phi phi, vừa rồi đầu óc nhất định có hổ mới có thể cảm thấy hấn tốt!

Hấn có tốt tới đâu, đối với nàng mà nói chính là cái phiền phức!

Vô cùng vô tận phiền phức!

Lên trời xuống đất, như bóng với hình!

Một lúc nữa, hai người cũng ăn xong com tối.

"Thiếu tướng quân, ta đi xem thương thế La tướng quân một chút." Hạ Triều Ca nói xong liền muốn ra ngoài.

"Không cần, ông ấy đã không ó nguy hiểm đến tính mạng, lúc này có khi đã nghỉ rồi, có quân y ở một bên chiếu cố."

Trong lòng Hạ Triều Ca buông lỏng, nói như vậy, miệng vết mổ không bị nhiễm trùng, cũng không sốt cao, hết thấy đều mười phần thuận lợi.

"Không sao, ta tự mình đi xem "

"Người hình như đã quên, người là quân sư, mà không phải quân y."

Hạ Triều Ca sững sờ, bước chân miễn cưỡng dừng lại, đúng vậy, nàng đã sớm không phải bác sĩ nhỏ bé ở xã hội hiện đại, lúc nào cũng bận rộn liên tục.

Thăm phòng bệnh, kiểm tra sự hồi phục của bệnh nhân, đã đều không phải việc của nàng.

"Thiếu tướng quân nói phải "

Hạ Triều Ca u ám trở lại, dứt khoát hào phóng ngồi xuống cạnh Hề Minh Húc.

"Thiếu tướng quân, hiện tại quân tình thế nào? Bước kế tiếp của kế hoạch là gì? Ta vẫn chưa tham gia hội nghị, xin tướng quân báo cho biết."

Thần sắc Hề Minh Húc lập tức ngưng trọng.

"La tướng quân bị thương, là do một loại vũ khí Càng quốc mới chế tạo. Bọn họ lúc này muốn lấy La tướng quân võ công cao cường thử nghiệm."

Vũ khí? Hạ Triều Ca sùng sốt.

Vũ khí hoàn mỹ thế nào mới có thể lập tức bắn ra nhiều mũi tên như vậy, tràn ngập toàn bộ lồng ngực người ta, thậm chí tim phổi?

Hạ Triều Ca có thể tưởng tượng, loại vũ khí dùng để đối phó người võ công cao cường, nhất định là viễn trình.

Ở thời đại vũ khí đơn sơ này, có thể làm ra loại vũ khí kia, người này tuyệt đối không tầm thường.

"Vậy ý là, vũ khí này còn chưa có sản xuất rộng rãi?"

Hề Minh Húc gật đầu: "La tướng quân nói, lúc đó trong quân đội Càng quốc cũng chỉ có một cái, hơn nữa sau một lần phóng tiễn, muốn phát động lần tiếp cần tốn không ít thời gian. Cho nên toàn bộ Huyền Vũ quân, chỉ có ông ấy bị bắn trúng."

Nói xong, Hề Minh Húc lấy ra một tờ giấy, trên giấy vẽ một thanh vũ khí.

"Căn cứ theo lời miêu tả của La tướng quân, vũ khí kia đại khái giống thế này."

Hạ Triều Ca thấy hình ảnh vũ khí lập tức sùng sốt, cái chuôi này, tạo hình này, rõ ràng rất giống Cung Thần!

Mũi tên lấp đầy ở phía trước cung, mỗi một lần muốn phóng ra đều phải lấp một lần mũi tên, cho nên mỗi lần phát động đều cần thời gian.

Nhưng thứ này cũng không phải không thể cải tiến!

Một khi thay đổi thành công, dùng tiện tay như súng, hậu quả không thể lường được!

Hạ Triều Ca trong lòng bỗng nhiên có một suy đoán không tốt lắm.

"Cái vũ khí này có biết là ai thiết kế không?"

"Tam hoàng tử Càng quốc, Địch Phi Nhiên."

Địch Phi Nhiên? Trong ấn tượng của Hạ Triều Ca, cái người này trước đó cũng không xuất sắc, thậm chí mười phần bình thường.

Hắn đã từng chìm đắm trong rất nhiều hoàng tử Càng quốc, cơ bản không có khả năng xuất đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Người đi chịu chết đi (3)

Thế nhưng vì sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi một năm có thể lột xác như vậy?

Hạ Triều Ca rơi vào trầm tư.

"Quân sư biết người này?"

"Từng nghe qua, chỉ là hắn ở trong rất nhiều hoàng tử Càng quốc cũng không nổi bật."

"Không lộ diện cũng có thể nghe thấy, xem ra trên đời này không có việc gì mà quân sư không biết!"

"Nếu tới Bắc Cương, tự nhiên phải có chuẩn bị không phải sao?"

Hề Minh Húc gật đầu: "Quân sư nói có lý, như vậy theo quân sư thấy, chuyện này như thế nào?"

"Ta cảm thấy hấn đang tìm đường tắt."

Hề Minh Húc nhíu mày, thần sắc nhìn về phía Hạ Triều Ca đều trở nên khác lạ.

"Hấn tạo ra vũ khí này, nhìn cực kì lao lực, hơn nữa chi phí quá cao, khiến người ta cảm thấy hành vi này rất ngu xuẩn. Còn không bằng tạo thành bản thu gọn, dễ dàng sử dụng, có thể mỗi người một thanh."

Hạ Triều Ca bỗng nhiên dừng lại tiếp tục nói: "Thực ra, hấn rất thông minh. Càng quốc ở phía bắc, vốn thiếu thốn vật tư, chi ra nhiều chi phí cho một thanh vũ khí, tốn kém rất lớn, không có lời."

"Cho nên hấn muốn đi đường tắt, bắt giặc phải bắt vua trước. Cung tên này của hấn, mục tiêu chính là các tướng quân. Quân đội Hề gia có bốn nhánh quân, tám chủ soái, cộng thêm ngài và Hề lão tướng quân là mười người. Loại vũ khí này, chế mười cái, hoặc dùng mười lần, chi phí hao tổn thấp hơn rất nhiều."

"Chỉ cần quân không ai thống lĩnh, phía dưới sẽ là năm bè bảy mảng, tự sụp đổ, phổ cập vũ khí ở đây sẽ dễ dàng hơn nhiều, cho nên hấn lấy La tướng quân ra thử nghiệm."

Hạ Triều Ca nói những lời này xong, ánh mắt Hề Minh Húc nhìn nàng triệt để khác biệt.

Chiều hôm nay mở một hội nghị, ý kiến mỗi người không giống nhau, cùng ý tưởng với hấn, cũng chỉ có Hạ Triều Ca, nàng liếc mắt liền thấy trọng điểm.

"Quân sư từ Bích Ba sơn trang quả nhiên không tầm thường."

"Thần sắc thiếu tướng quân bình tĩnh, nói vậy đã sớm nghĩ ra, vẫn là Thiếu tướng quân suy nghĩ chu toàn." Hạ Triều Ca tán dương.

Mặt nói thế thôi, chứ trong lòng Hạ Triều Ca lại nghĩ là, vũ lực của nàng nghiền ép cả đám người, thông minh nghiền ép cả đám người, nhưng mỗi khi nàng nghiền ép người khác xong, nàng liền phát hiện Hề Minh Húc đã đứng ở phía trước nhìn nàng.

Người này cái gì cũng luôn mạnh hơn mình một chút, thật là đáng ghét!

Nàng mới là người xài hack tool xem mệnh cách mà?

Hề Minh Húc, người không được che vòng sáng của ta mà!

"Vậy quân sư cảm thấy trận kia chúng ta phải đánh thế nào?"

Hạ Triều Ca rơi vào trầm tư, sau một lúc, nàng nói: "Trước tiên công bố tin tức La tướng quân qua đời, mê hoặc đối phương, để cho hấn nghĩ rằng kế hoạch của mình hoàn mỹ."

Hề Minh Húc gật đầu: "Sau đó thì sao?"

"Đánh úp bất ngờ, nếu có thể dẫn ra cái vũ khí này, dẫn ra Dịch Phi Nhiên, một lần hành động diệt được hấn, Càng quốc ít nhất phải an phận hai mươi năm."

"Quân sư cảm thấy, làm sao dẫn cái vũ khí kia ra?" Hề Minh Húc cười ý vị thâm trường.

Toàn thân Hạ Triều Ca run lên, con hàng này lại có một bụng ý nghĩ xấu!

"Cái này khó mà nói được, ta còn chưa nghĩ ra biện pháp."

"Thật sao? Ta lại cảm thấy muốn dẫn vũ khí này cùng Dịch Phi Nhiên ra, cần có một vị tướng quân đi làm mồi."

Trong lòng Hạ Triều Ca bỗng nhiên gật đầu, anh hùng sở kiến lược đồng!

Nhưng nét mặt của lại không hề thay đổi.

"Người này nhất định phải đủ phân lượng, mới có thể dẫn hấn ra, võ công phải đủ cao để có thể tránh thoát vũ khí, cho nên hấn là ta phải đi, đúng không?"

Đúng rầu đúng rầu! Hạ Triều Ca sớm muốn nói, người đi chịu chết là thích hợp nhất!

Nhưng nét mặt Hạ Triều Ca kiên quyết phản đối: "Tuyệt đối không thể!"

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Người đi chịu chết đi (4)

Hạ Triều Ca quyết đoán cự tuyệt như đúng rồi.

Nhưng Hề Minh Húc chỉ cười, cười có chút ý vị thâm trường.

"Quân sư sẽ không ăn ở hai lòng chứ?"

"Không đâu! Thiếu tướng quân là toàn bộ trái tim của quân đội Hề gia Quân, thân phận tôn quý, cực kì trọng yếu, làm sao để Thiếu tướng quân đi vào chỗ nguy hiểm được, lỡ như xảy ra chuyện gì, đừng nói quân đội Hề gia, ngay cả toàn bộ Ly quốc cũng tổn thất nặng nề!"

Hạ Triều Ca mặc dù không cùng đường với Hề Minh Húc, nhưng những câu nàng nói là từ đáy lòng.

Hề Minh Húc quả thực rất trọng yếu, nhất là ở thời điểm mấu chốt này, hẳn tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Hề Minh Húc gật đầu, nét mặt không có quá nhiều biểu tình, như tùy ý nói một câu: "Quân sư nói có lý."

Nhưng Hề Minh Húc lại lập tức bù thêm một câu: "Vậy không bằng quân sư đi đi, thế nào?"

Định mệnh!

Đề cho nàng đi chịu chết? Giỏi cho người một tên Hề Minh Húc, uống nàng khắp nơi suy nghĩ thay hắn, không nghĩ tới hắn lại gài bẫy nàng ở đây!

"Thiếu tướng quân, ngài có tính sai không vậy? Ta cũng không phải nhân vật then chốt gì, ta đi cũng vô dụng."

"Trước đây không phải, hiện tại thì phải rồi."

"Thiếu tướng quân chỉ giáo?"

"Trong quân doanh, có gian tế."

Nét mặt Hề Minh Húc không có nửa phần đùa cợt, nội tâm Hạ Triều Ca giống như bị sét đánh.

Có gian tế có nghĩa là việc La Gia Anh được cứu trở đã bị Càng quốc biết được!

Cũng có nghĩa là nàng khởi tử hồi sinh La Gia Anh cũng rơi vào tầm mắt đám cao tầng Càng quốc!

Nói cách khác, Địch Phi Nhiên thật vất vả nghiên cứu ra một thanh vũ khí trâu như thế, lần đầu tiên dùng, vốn tưởng rằng sẽ rất phong cách, vô địch thiên hạ, khiến cho người vừa nghe đã sợ mất mật.

Kết quả bỗng nhiên nhảy ra một tên Giản Chi Hề, lập tức khiến vũ khí này không còn trí mạng, mất đi ý nghĩa của nó.

Ai mà không phát điên chứ.

Cho nên nàng đã thành đối tượng thủ tiêu số một của Càng quân.

Lòng Hạ Triều Ca tan vỡ, nàng vẫn cho là mình rất mờ nhạt, không nghĩ tới, một ca phẫu thuật lại đẩy nàng tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Lần này tốt rồi, nổi tiếng hai nước, trọng điểm truy nã.

"Cho nên, quân sư đi làm mọi, rất thích hợp. Đổi thành tướng quân khác đi, cũng không có ý nghĩa nữa, La tướng quân là chủ soái Huyền Vũ, chủ soái phía trên là ta. Chỉ có thể tìm người quan trọng hơn ông ấy, cho nên nếu không phải ta thì chỉ có thể là người."

Cái giọng nói thêm đòn của Hề Minh Húc lại truyền tới, người Hạ Triều Ca muốn bệnh rồi.

"Nhưng mà ta không biết võ công, ta không trốn được."

"Ta sẽ an bài người bảo hộ người, chỉ cần Địch Phi Nhiên cùng vũ khí của hắn xuất hiện, chúng ta liền sẽ động thủ, hắn không kịp động vũ khí."

Nói vậy là không thể thương lượng rồi?

"Buổi chiều ở chủ trương, mỗi tướng quân đều có ý này à."

Hề Minh Húc gật đầu.

Hạ Triều Ca muốn khóc, cứ vậy mà tiền nàng lên đoạn đầu đài hả?

Các người đều quyết định rồi, còn làm bộ tới tìm ta thương lượng làm gì?

Cái tên hỗn đản Hề Minh Húc này!

Nếu như ông đây chết chết, nếu như chết...

Hạ Triều Ca nghĩ lại, không đúng, chết thì chết thôi. Chết về tiền giới, về hang ổ của mình, liền thoát khỏi tên hỗn đản Thương Lăng này! Tuyệt vời ông mặt trời!

Thế là Hạ Triều Ca đột nhiên gật đầu một cái.

"Thiếu tướng quân, cảm tạ ngài tín nhiệm ta, cho ta cơ hội tận trung vì nước, dù bình an trở về hay vị quốc vong thân, ta đều không oán than không hối hận!"

Hạ Triều Ca nói hết sức trịnh trọng giống như trấn trời vậy.

Thấy Hạ Triều Ca minh thâm đại nghĩa như thế, Hề Minh Húc lại có chút kinh ngạc, ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt tinh xảo, không biết nghĩ gì.

"Đã vậy thì đa tạ quân sư."

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Khai báo hậu sự (1)

Sau khi nói chuyện với Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca tham gia hội nghị lần nữa ở chủ trưởng.

Lúc này Hạ Triều Ca mới phát hiện, vốn trước nàng, Hề Minh Húc đã từng nói để hắn đi làm môi.

Đương nhiên, tất cả mọi người cực lực phản đối, không có bất kỳ ai nghe Hề Minh Húc nói.

Mà lần này lúc Hề Minh Húc đưa ra ý định để Hạ Triều Ca đi, những tướng quân này mặc dù do dự khó xử, nhưng cuối cùng đều gật đầu, cảm thấy đây là an bài tốt nhất.

Lúc này Hạ Triều Ca mới biết được, thì ra bọn họ đã sớm có ý này.

Chỉ là bây giờ nàng mới được thông báo mà thôi.

Mặc dù bọn họ thương lượng đủ loại kế hoạch, dùng hết tất cả thủ đoạn cam đoan an toàn cho nàng, Hạ Triều Ca cũng tin tưởng bọn họ.

Nhưng nàng có ý nghĩ cùng tính toán của riêng mình.

Hội nghị kết thúc, mọi kế hoạch được định ra, việc này không thể chậm trễ, bọn họ lựa chọn ngày mai tiến hành kế hoạch.

Đến lúc đó, Hạ Triều Ca dẫn một nhánh quân đội xuất phát, còn lại hai nhánh quân từ hướng khác dương đông kích tây, đánh yểm trợ cho Hạ Triều Ca.

Đồng thời còn có một nhánh quân ẩn nấp, tùy thời bắt lấy Dịch Phi Nhiên cùng vũ khí của hắn ta.

Tất cả an bài mười phần chu đáo chặt chẽ, mọi việc sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Đêm đó, màn đêm bao phủ trên cả vùng đất rộng lớn, ngoài lều trưởng gió thổi vì vu, phảng phất như đang tấu lên một khúc ca bi tráng.

Trong lều vải, Hạ Triều Ca mang theo chút thấp thỏm, chút chờ mong, chút lưu luyến, cầm bút lên.

Nàng nghiêm túc viết trên giấy một đoạn, để lại cho Hề Minh Húc.

Nếu như lần này nàng thật sự một đi không trở lại, nàng lo lắng nhất không phải ai khác, chính là phụ hoàng mẫu hậu, còn có hoàng huynh của nàng.

Nàng còn chưa kịp thay đổi kết cục của họ, còn chưa đạt được mục đích ban đầu của mình.

Bất quá, lần này lại là nàng tìm một con đường tắt cho mình.

Dùng cái chết của nàng, đổi lấy Hạ gia một nhà sống đến già.

Lần này nàng vì Hề Minh Húc, vì quân đội Hề gia mà chết, về tình về lý, hắn sẽ không cự tuyệt "Di nguyện" cuối cùng của nàng.

Nàng tin tưởng nhân phẩm Hề Minh Húc, mặc dù cái người này vừa phiền vừa đáng ghét.

Nhưng tốt xấu gì, hắn cũng là người chính trực, có can đảm, có khí phách, có chữ tín, có...

Có cái rắm, Hạ Triều Ca chợt phát hiện sâu trong nội tâm của nàng lại toàn là ưu điểm của Hề Minh Húc!

Cái quý gì thế?!

Hạ Triều Ca lắc lắc đầu, không suy nghĩ về cái tên hỗn đản Hề Minh Húc kia nữa.

Dưới ngòi bút tận lực viết mình thật vĩ đại, còn Hạ gia tận lực viết nhỏ bé.

Phong thư này chữ chữ rướm máu, người nghe rơi lệ, khán giả thương tâm.

Hạ Triều Ca vui buồn lẫn lộn, sinh vĩ đại, chết quang vinh.

Đến lúc đó, thi thể mình cộng thêm cái di thư này, hai bút cùng về, nàng cũng không tin Hề Minh Húc còn xuống tay được!

Quá hoàn mỹ!

Hạ Triều Ca bội phục sự thông minh tài trí của mình, nghĩ ra một cái đường tắt như vậy.

Nàng vui rạo rức đem thư bỏ vào phong thư, không lâu sau nữa, nàng sẽ về tiên giới, Vọng Thư, Cửu Thiên, Tứ Mệnh ta đã trở lại rồi!

Luân hồi cái rắm, sau khi Thương Lăng luân hồi độ kiếp thành công sẽ thu được Thần Cách, nàng tu vi chưa đầy, sẽ không thu được Thần Cách, nàng chính là đi làm công không, vô lãnh com sớm rồi lượn mới là chính đạo!

Hạ Triều Ca cầm thư, lúc ra khỏi lầu trưởng, nổi lên một chút cảm xúc, về mặt ngưng trọng bi tráng đi về phía lầu của Đoạn Thiên Diễn, một tay kéo hắn ra.

"Lão yêu bà, nửa đêm nguoi không ngủ được, lại bắt đầu lạnh lẽo cô đơn rồi hả?"

Quấy nhiễu mộng đẹp của Đoạn Thiên Diễn, hắn vừa mở miệng liền thấy giận.

Nhưng khác với mọi lần, Hạ Triều Ca không đánh hắn, cũng không phản bác, mà là về mặt ngưng trọng, bi thương từ giữa lông mày chậm rãi tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Bể Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Khai báo hậu sự (2)

Về mặt này thật đúng là hù Đoạn Thiên Diễn ngu nguoi.

"Lão yêu bà, nguoi làm sao đấy? Nguoi đừng làm ta sợ. Mặc dù ta một mực chờ đợi nguoi thống khổ, nhưng bỗng nhiên thành hiện thực, ta vẫn có chút hoảng sợ."

Thân hình Hạ Triều Ca run lên, không kiềm chế được kích động muốn dấn Đoạn Thiên Diễn, có vài kẻ trời sinh thiếu đòn mà!

Hạ Triều Ca nhin!

Nàng yếu ớt thờ dài, đưa thư trong tay cho Đoạn Thiên Diễn.

"Cái này là cái gì? Đưa cho Thiếu tướng quân hả? Thư tình ư? Tự nguoi đưa cho hắn không được à?"

Quả thực, không thể nhin được nữa!

"Tình cái đầu đệ" Hạ Triều Ca gõ mạnh một cái lên đầu Đoạn Thiên Diễn.

"Ôi, lão yêu bà, rốt cục ngươi cũng bình thường trở lại."

"..."

Hạ Triều Ca bắt đầu hoài nghi lần này nàng có gửi gắm nhằm người không nữa.

Đoạn Thiên Diễn thêm đòn không đáng tin cậy như vậy, nàng có thể tin nhiệm hay không?

"Được, ta liền mở lòng từ bi giúp ngươi chuyển một bức thư tình, không cần cảm ơn ta, không có việc gì chớ xuất hiện ở trước mặt của ta là được."

Đoạn Thiên Diễn cầm thư quay đầu rời đi.

"Yên tâm đi, về sau ta sẽ không xuất hiện trước mặt đệ nữa."

Hạ Triều Ca thật vất vả mới đem cảm xúc kéo về.

Đoạn Thiên Diễn quả nhiên dừng sững sờ dừng bước.

"Lão yêu bà, sao ngươi làm cái đáng về này? Giao thư tình không phải là xấu hổ sao? Ngươi làm cái mặt xấu thế này, sao giống giao di thư vậy?"

Hạ Triều Ca nhin!

"Chờ ta chết, nhớ phải đem phong thư này giao cho Hề Minh Húc."

"Ngươi nói đùa hả? Lão yêu bà, chuyện này không buồn cười."

"Ta không có nói đùa, ngày mai ta đi làm mồi dụ Địch Phi Nhiên cùng vũ khí của hân, không cần thận một chút ta liền không về được. Cho nên, phong thư này nhất định nhớ kỹ, nó quan trọng hơn bất cứ thứ gì, bên trong liên quan đến tính mạng toàn bộ Hạ gia."

Về mặt Hạ Triều Ca trịnh trọng, không có một chút đùa giỡn.

"Sao lại để ngươi đi?" Đoạn Thiên Diễn lại ngu người.

"Xuyt, đây là việc quân cơ, ngươi biết vậy là được rồi."

"Thật là, cái này mắc mớ gì tới ngươi, một tên quân sư như ngươi làm sao có thể đi làm mồi, bọn họ điên à? Không được, nhất định phải tìm bọn họ nói rõ ràng!"

Hạ Triều Ca sững sờ, dĩ nhiên nàng thấy được sự lo lắng không gì sánh được trên gương mặt cùng viên mắt ửng hồng của Đoạn Thiên Diễn.

Tiểu tử này thật sự đang lo lắng cho nàng?

"Ngươi hôn vĩa lên mây làm gì? Hiện tại ta phải đi tìm Hề Minh Húc nói cho rõ, ngươi là đệ tử Bích Ba sơn trang, là tới hỗ trợ tác chiến, không phải đi chịu chết!"

Đoạn Thiên Diễn nói một tràng rồi kéo cánh tay Hạ Triều Ca, kéo nàng đi về phía lầu trưởng của Hề Minh Húc.

Hạ Triều Ca vội kéo Đoạn Thiên Diễn lại.

"Đừng như vậy, ta chỉ nói là lỡ như. Ngươi xem võ công ta cao như vậy, chưa chắc sẽ chết. Hơn nữa Hề Minh Húc còn phải khai báo với Bích Ba sơn trang, cho nên hân nhất định sẽ an bài không sai một li."

Hân an bài không sai một li là chuyện của hân, nhưng nàng muốn tìm chết, ai cũng không cản được!

Buông nàng ra, để cho nàng về nhà nào!

"Vậy cũng không được! Nguy hiểm như vậy, ngươi có nghĩ tới sư phụ hay không, ngươi có nghĩ tới phụ hoàng mẫu hậu của ngươi hay không, lỡ như ngươi có mệnh hệ nào, bọn họ sẽ rất thương tâm!"

Đoạn Thiên Diễn nói xong liền nghẹn ngào.

Hạ Triều Ca hoàn toàn không có nghĩ qua nhiều chuyện như vậy, nàng thậm nghĩ mình phải về nhà, chưa từng nghĩ sẽ có nhiều người khổ sở như vậy, ngay cả tiểu tử thối trước mắt suốt ngày đối nghịch với nàng, cũng thiếu chút nữa khóc lên.

"Ta, tiểu tử thối, ngươi đừng thế này, ta còn chưa chết đâu, ta sẽ không có việc gì!"

"Trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ai có thể cam đoan mình nhất định không có việc gì? Lão yêu bà, ta cho ngươi biết, nếu ngươi dám đi, ta liền để thân phận ngươi lộ ra ánh sáng, xem ai dám đưa ngươi ra chiến trường!" Đoạn Thiên Diễn hét lớn.

Chương 88: Lâm trận thay đổi (1)

Không nghĩ tới nha không nghĩ tới nha! Tiểu tử thú này đầy nghĩa khí đấy!

Thế nhưng, không thể phá hỏng kế hoạch được nhỉ?

Mắt thấy Đoạn Thiên Diễn hất tay muốn đi, Hạ Triều Ca vội dùng bàn tay vỗ tới.

Đoạn Thiên Diễn không phòng bị, ngất đi.

Hạ Triều Ca thở dài một hơi: "Tiểu tử thối, phần ân tình này của đệ ta nhớ kỹ. Sau này trên quyền mệnh cách, tận lực cho đệ nhiều ưu đãi."

Hạ Triều Ca đem phong thư nhét vào trong vạt áo Đoạn Thiên Diễn, tìm một chỗ kín đáo để hất xuống, phủ rom xung quanh che cho hất.

Chờ Đoạn Thiên Diễn khi tỉnh dậy, nàng đã ra chiến trường.

Chỉ mong tất cả thuận lợi.

Sau khi Hạ Triều Ca thủ xếp ổn thỏa cho Đoạn Thiên Diễn, ôm tâm tình phức tạp đi về lều của mình.

Nếu như phụ hoàng mẫu hậu cùng hoàng huynh biết, hẳn sẽ rất thương tâm?

Nhưng nàng hết cách rồi, không thể lật đổ Hề Minh Húc, chỉ có thể khiến hắn thủ hạ lưu tình, cho bọn họ một con đường sống cuối cùng.

Vậy Hề Minh Húc thì sao? Nếu như biết mình chết thì sẽ thế nào?

Chắc là chẳng thế nào đâu nhỉ?

Kết cục chính là, dắt tay hoa sen trắng, leo lên ngôi vị hoàng đế, cùng hưởng một đời thái bình thịnh thế.

Nàng chỉ cần làm tốt tư cách của một pháo hôi, cho hắn một con đường, bán hắn một nhân tình, đã đủ rồi.

Hạnh phúc mười lăm năm của nàng, lớn lên trong sự cung chịu, lấp đầy những gì nàng còn thiếu, nàng đã rất thỏa mãn.

Chuyến luân hồi này thật không tệ.

Sắc trời dần dần sáng lên, vùng đất rộng lớn từ u ám chuyển sang sáng tỏ, Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, ra ngoài lều.

Từng đội quân đã tại tập kết, có người báo cáo Hạ Triều Ca không thấy tung tích của Đoạn Thiên Diễn.

Hạ Triều Ca khoát tay một cái nói: "Ta có nhiệm vụ khác giao cho hắn, các ngươi không cần chờ hắn."

Được Hạ Triều Ca trả lời như vậy, Thanh Long quân không chờ hắn nữa, tập kết hoàn tất, chuẩn bị xuất phát.

Hạ Triều Ca cũng xoay người lên ngựa, bên người nàng là một cao thủ võ lâm ngàn dặm mới tìm thấy, phía sau nàng là một nhánh quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, từ một nơi bí mật gần đó, còn có cung thủ đang bảo vệ nàng.

Sự an bài này quả thực không thể thỏa đáng hơn, nàng không thể nghi ngờ, nếu như chính nàng không tìm đường chết, đại khái cũng không có khả năng chết.

Nhưng nàng đã hạ quyết tâm muốn tìm chỗ chết, vì Hạ gia.

Hạ Triều Ca thống lĩnh quân đội nhanh chóng xuất phát, trước khi đi, nàng liếc mắt về phía gấu Đoạn Thiên Diễn, tiểu tử thối, ngươi không được phụ sự gửi gắm của ta!

Ánh mặt trời dần dần lên, ánh sáng chiếu trên người Hạ Triều Ca, trên một vùng đất rộng lớn đổ xuống một cái bóng dài.

Hạ Triều Ca chợt phát hiện, lấy phương thức lưng lẩy này kết thúc luân hồi cũng không tệ.

Mỹ danh có, ân tình có, còn có thể về nhà.

Thiệt hại duy nhất là phụ hoàng mẫu hậu của nàng, để bọn họ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.

Hạ Triều Ca lắc lắc đầu, đem toàn bộ suy nghĩ vút ra sau đầu, ngẩng đầu ưỡn ngực, vĩ đại lòng lấy vị quốc vong thân!

Nhưng Hạ Triều Ca mới đi được một đoạn đường, vừa mới tách ra khỏi quân đội, đi vào đường nhỏ, nàng bỗng nhiên cảm giác có người tới gần nàng.

Hạ Triều Ca mạnh mẽ quay đầu, nàng khiếp sợ phát hiện Hề Minh Húc chẳng biết lúc nào đã thúc ngựa đi tới bên cạnh nàng!

Con hàng này không phải tọa trấn trong doanh địa sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Nhưng Hạ Triều Ca còn chưa kịp phản ứng, chỉ liếc mắt một cái, cổ tê rần, nàng bị đánh ngã.

Trước khi bất tỉnh, trước mắt chỉ có hình ảnh Hề Minh Húc tươi cười.

Mẹ nó, một bàn tay, nàng bị hạ!

Hề Minh Húc để cho Hạ Triều Ca dựa vào, sau đó đem dây cương giao cho bên một sĩ binh cạnh hấn.

"Mang hấn trở về "

"Vâng, Thiếu tướng quân!"

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lâm trận thay đổi (2)

Binh sĩ kia mang Hạ Triều Ca rời khỏi đội ngũ, đi theo đường cũ về nơi đóng quân.

Hề Minh Húc khẽ cười một tiếng, thấp giọng lầm bầm: "Đồ ngốc, thật sự cho rằng ta sẽ để nàng đi chịu chết sao?"

Hề Minh Húc dẫn đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, dựa theo kế hoạch đã định tiến hành.

Chỉ là người được chọn từ Hạ Triều Ca biến thành Hề Minh Húc.

Dẫn Hạ Triều Ca trở về trên ngựa, để tránh cho Hạ Triều Ca bởi vì xóc nảy mà ngã xuống, một đường đi tốc độ cũng không nhanh.

Địa điểm đổi người cách nơi đóng quân cũng không quá xa, cho nên Hề Minh Húc ra tay cũng không quá nặng, hấn không muốn làm Hạ Triều Ca bị thương.

Hấn đoán Hạ Triều Ca chịu lần này, thế nào cũng phải một hai canh giờ, bao nhiêu thời gian này, đủ đưa nàng trở lại nơi đóng quân.

Nhưng, Hề Minh Húc không ngờ là, Hạ Triều Ca tập võ, năng lực kháng đòn mạnh hơn người bình thường một chút.

Cho nên Hề Minh Húc nhẹ nhàng một chút lần này, lại để cho Hạ Triều Ca không đến một khắc liền tỉnh.

Hạ Triều Ca mở hai mắt ra, tự tay che cổ mình, đau tới nhe răng trợn mắt.

Tên hỗn đản Hề Minh Húc này, ra tay thật ác độc!

Hạ Triều Ca tỉnh lại, khiến binh sĩ lĩnh nàng trở về triệt để ngu người.

Hề Minh Húc chỉ giao người cho hấn, chưa nói qua gặp phải tình huống này thì phải làm sao!

Đánh ngất lần hai sao?

Binh sĩ kia nuốt vài ngụm nước miếng, vì đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành, hấn đưa tay vỗ về phía cổ Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca sững sờ, bà cô ơi! Hề Minh Húc ám toán ta thì thôi đi, người cũng dám động thủ hả?

Lão hồ không phát uy, người coi ông là Hello Kitty hả?

Hạ Triều Ca giờ tay lên phản kích, một bàn tay, đánh ngã tiểu binh sĩ ngay thơ kia.

Binh sĩ kia hoàn toàn không ngờ rằng Hạ Triều Ca biết võ công, không có chút phản kháng liền ngã đi.

Hạ Triều Ca đem tiểu binh sĩ kia đặt ở ven đường, dùng chút đá cùng cỏ dại che giấu cho hắn.

Nàng vỗ vỗ tay, hôm nay là một ngày kỷ niệm bàn tay à.

Nàng đánh ngã Đoạn Thiên Diễn, Hề Minh Húc đập nàng, nàng đập tiểu binh sĩ.

Mục đích của Hề Minh Húc rất rõ ràng, hắn định tự mình đi làm mờ.

Hạ Triều Ca không nghĩ tới, hắn ngay từ đầu đã tự chọn mình, chỉ là do tất cả mọi người phản đối mới bắt nàng tung hỏa mù!

Tất cả mọi người bị lừa!

Cái tên Hề Minh Húc gian xảo này!

Làm ngày hôm qua nàng lòng đầy bi thương viết di thư? Đùa nàng chơi sao?

Hiện tại làm sao bây giờ?

Mời đổi thành Hề Minh Húc, nếu như nàng là Dịch Phi Nhiên, nàng tuyệt đối mặc kệ bấy quái gì, bố trí quái gì, đem hết toàn lực thủ tiêu Hề Minh Húc rồi nói sau!

Hề Minh Húc vừa chết, toàn bộ quân đội Hề gia đều muốn tan vỡ!

Cái này không thể so sánh với việc giết một chủ soái Huyền Vũ.

Vốn trong mệnh cách, bây giờ hắn phải cùng với nàng ở trong kinh thành tàn sát lẫn nhau, cho nên cũng không gặp nguy hiểm này.

Bây giờ mệnh cách bị nàng thay đổi, chuyển đi này của Hề Minh Húc, kết quả thật khó mà nói.

Không được, Hề Minh Húc còn chưa trèo lên ngôi vị hoàng đế, thay đổi triều đại, hắn không thể chết.

Hạ Triều Ca thở dài, lột áo khoác ngoài của binh sĩ kia đổi với mình.

Sau đó xoay người lên ngựa, vội đuổi theo phương hướng của Hề Minh Húc.

May mắn còn chưa đi xa, nàng nhất định có thể đuổi kịp.

Ngựa chiến của Hạ Triều Ca một đường chạy như điên, không bao lâu liền vượt qua quân đội của Hề Minh Húc.

Nàng tung người xuống ngựa, buộc nó ven đường, lặng lẽ trà trộn vào quân đội.

Bởi vì Hạ Triều Ca mặc y phục binh sĩ, trên đường đi quân đội hoàn toàn không phát hiện trong đội ngũ có thêm một người!

Hạ Triều Ca cứ theo một đường như vậy, lâu lâu lại nhảy lên một vị trí phía trước.

Qua thời gian thật dài, rốt cục cũng chạy cách không xa phía sau Hề Minh Húc.

Thấy bóng lưng cao ngất của hắn, tâm tình Hạ Triều Ca có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Lâm trận thay đổi (3)

Mặc dù Hề Minh Húc ngay từ đầu liền muốn tự mình lên, thế nhưng hắn có thể ngay lúc này thay thế mình, Hạ Triều Ca không cảm động là giả.

Cho nên, về công về tư, Hạ Triều Ca đều phải bảo vệ Hề Minh Húc thật tốt.

Hạ Triều Ca đi theo quân đội một đoạn, rốt cục chậm rãi đi vào trong một cái đường nhỏ.

Hai bên đường nhỏ là khe núi, còn thật nhiều cây cối che lấp, con đường này thích hợp để mai phục nhất, cũng nguy hiểm nhất.

Hạ Triều Ca cảnh giác, dựa theo dự tính nơi đây là chỗ mai phục quân đội Hề gia tốt nhất của Càng quốc Địch Phi Nhiên.

Không biết có phải do Hạ Triều Ca nhìn chăm chăm Hề Minh Húc quá lâu hay không, Hề Minh Húc bỗng nhiên quay đầu nhìn về vị trí của nàng.

Hạ Triều Ca vội cúi đầu, giả bộ như binh lính bình thường, tránh khỏi ánh mắt của Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc chỉ liếc một cái, liền quay đầu trở lại, Hạ Triều Ca cảm giác được ánh mắt của hắn rời đi, thở phào một cái, ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt ở đây, nàng nhìn thấy trong một mảnh rậm rạp cành lá đằng trước bên trái, đưa ra một thanh vũ khí.

Thanh vũ khí kia chính là thứ Hạ Triều Ca nhìn thấy trên giấy.

Hạ Triều Ca vô thức hô to một tiếng: "Cẩn thận, có mai phục!"

Hạ Triều Ca sót ruột, nhào về phía Hề Minh Húc, chỉ sợ hắn né tránh không kịp sẽ bị vũ khí kia gây thương tích.

Nhưng mà nàng còn chưa tới gần Hề Minh Húc, toàn bộ đội ngũ lập tức hoảng loạn, bốn phía tuôn ra rất nhiều binh sĩ Càng quốc, khiến toàn bộ nhánh quân đội Hề gia đều loạn lên.

Quân đội hai nước lập tức đầu vô, đồng thời cũng ngăn cách Hạ Triều Ca và Hề Minh Húc.

Lúc này Hề Minh Húc lập tức nghiêng chiến, tay cầm trường kiếm, sắc mặt không đổi, trấn định tự nhiên.

Hạ Triều Ca cảm thán một tiếng, đáng dấp đẹp, tới giết địch cũng thấy vừa mắt đẹp lòng.

Nhưng chớp mắt tiếp theo, Hạ Triều Ca lập tức phát hiện phía trước bên phải cũng xuất hiện một thanh vũ khí như vậy, đầu cung có mâm tròn đầy mũi tên, hướng về phía Hề Minh Húc.

Hạ Triều Ca rung mình, lúc đang muốn nhào về phía Hề Minh Húc, nàng ý thức hình như có gì đó không đúng!

Nàng nghe được phía sau có thứ gì đang ở xé gió cực nhanh lao đến.

Hạ Triều Ca không dám khinh thường, mạnh mẽ xoay người, lúc đang vung kiếm muốn ngăn thứ phía sau, thân thể nàng bỗng nhiên lệch một cái, cả người bị kéo qua một bên.

Chỉ nghe “keng” một tiếng, vật xé gió bay tới từ phía sau vừa vọt đánh vào trên thân kiếm.

Vật kia Hạ Triều Ca thấy cực kỳ rõ ràng, đó là viên đạn!

Nàng rốt cuộc đã biết chỗ nào không thích hợp, bức họa vũ khí nhìn như hoàn mỹ, thế nhưng đầu cung lấp tên quá rõ ràng, nàng liếc mắt liền thấy hai cái, hướng chỉ là Hề Minh Húc?

Hơn nữa, nàng nhìn thấy hai cái, thế nhưng không có bất kỳ một cái nào phóng tên.

Nó căn bản không phải vũ khí thật, đây chẳng qua là nguy trang, để thu hút lực chú ý của người khác, vũ khí chân chính, là một khẩu súng, một khẩu súng ngắn có đạn!

Nếu không nhờ võ công nàng không thấp, có thể đúng lúc nhận ra, đồng thời lại bị người bên cạnh kéo ra, chỉ sợ viên đạn này sẽ bắn trúng nàng!

Hạ Triều Ca nghĩ kỹ chuyện này, phía sau toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Nhưng nàng một tiểu binh sĩ, viên đạn làm sao lại bắn vào nàng?

Cái mục tiêu lớn là Hề Minh Húc ở đằng trước...

Hạ Triều Ca mãnh liệt xoay người, nàng chợt phát hiện, lời nàng thoát khỏi viên đạn lại là Hề Minh Húc!

Nói cách khác, Hề Minh Húc vừa nãy ở ngay bên người nàng, cho nên viên đạn kia vẫn là bắn hắn!

"Ai cho phép ngươi tới!" Hề Minh Húc cau mày, vẻ mặt hết sức khó coi.

Hắn tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Là ta nhường nàng (1)

"Ngươi không biết chỗ này rất nguy hiểm sao?"

Hề Minh Húc hét một tiếng tức giận với Hạ Triều Ca.

Đây là lần đầu tiên từ lúc Hề Minh Húc đầu thai tức giận hét lên với nàng.

"Ngài biết nơi đây rất nguy hiểm, ngài còn tới? Ngài là chủ soái, chủ soái của toàn bộ quân đội Hề gia, quan hệ trọng đại, rút giây động rùng! Chẳng lẽ ngài muốn chết để phụ thân ngài từ kinh thành xa xôi trở lại Bắc Cung sao? Coi như ông ấy bằng lòng, Hoàng Đế bệ hạ có chấp nhận không?"

Hạ Triều Ca cũng giận, là ai sau lưng ám toán nàng lên thay đổi kế hoạch?

Con hàng này còn lý sự, còn dám hét nàng?

Lần này không còn gì để nói rồi ha?

Nhưng về mặt Hề Minh Húc càng tức giận, hắn nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi không biết nguy hiểm, luận thân phận, ta làm sao quý trọng bằng ngươi! Hạ Triều Ca, nếu ngươi chết, ngươi cho rằng Hoàng Đế bệ hạ sẽ bỏ qua cho Hề gia?"

"Oanh" một tiếng, đầu Hạ Triều Ca nổ tung.

"Ngươi, ngươi, ngươi gọi ta là cái gì?"

"Hạ Triều Ca, ngươi muốn ta lặp lại mấy lần?"

"Ngươi... Ngươi làm sao..."

Hạ Triều Ca kinh ngạc, vậy mà Hề Minh Húc lại biết thân phận của nàng!

Tại sao có thể như vậy...

Một tiếng "Keng" nữa vang lên, Hề Minh Húc lại dùng kiếm ngăn lại một viên đạn.

Hạ Triều Ca lập tức hoàn hồn, đem mọi suy nghĩ vứt qua một bên.

Bây giờ thế cục khẩn trương, cả một vùng chém giết, một người lại một người ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng.

"Theo ta!"

Hề Minh Húc lôi Hạ Triều Ca chạy về phía trước không quay đầu lại, mấy tướng sĩ bên người một mực vây ở bên cạnh bảo vệ bọn họ, trợ giúp bọn họ thoát khỏi vòng vây.

Dọc theo đường đi, Hề Minh Húc bảo vệ Hạ Triều Ca gắt gao, kẻ địch còn chưa tới gần thì đã chết dưới kiếm của hắn.

Càng lúc hai người càng chạy càng xa, tướng sĩ bên người bảo vệ bọn họ cũng từng bước từng bước ngã xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại có hai người bọn họ, một đường chạy như điên, chạy về phía cánh rừng sâu.

Trải qua một đường chém giết, trên người Hề Minh Húc có không ít vết thương, miệng vết thương đang chảy máu, vừa đi vừa chảy, không thể nghỉ ngơi sẽ cho Càn quân một chỉ dẫn hết sức rõ ràng.

Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc chạy ở phía trước, Càn quân phía sau vẫn còn đuổi theo không bỏ.

Sau khi vào trong thâm sơn cùng cốc, tốc độ truy kích của Càn quân rõ ràng chậm lại rất nhiều, nhưng vẫn theo sau như một cái đuôi, làm sao cũng không cắt được.

Hai người đi tới bên cạnh một dòng suối nhỏ, Hề Minh Húc dừng lại.

Hắn ngồi xổm bên dòng suối nhỏ, không nhanh không chậm dùng suối nước lau vết thương trên người, tẩy đi từng tầng vết máu.

Một vị chủ soái, tướng sĩ bên người toàn bộ chết trận, chỉ để lại hân mang theo một đứa con ghê ghét vật chạy thoát thân.

Editor: bà n9 tự ví mình là con ghê hoai ta ☐)))

Nghe thế nào cũng khiến người ta cảm thấy vừa thê lương vừa đáng thương, nhặt mộ tây sơn, vùng vẫy giãy giụa.

Nhưng nhìn Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca lại hoàn toàn không có loại cảm giác này.

Hề Minh Húc ung dung bình tĩnh, gặp biến không sợ, trừ lúc vừa mới giận dữ hét nàg bên ngoài, không có một khắc nào là không trấn định.

Vạn sự không sợ hãi, bất động như núi, tình cảnh có chặt vật thế nào đi nữa cũng không cách nào khiến hân hoảng loạn.

Hạ Triều Ca không khỏi tưởng tượng, lúc Thương Lăng ở U Hư Giới đại khái cũng là như vậy nhi.

Nàng thu lại tâm tư, ngồi chồm hổm ở bên cạnh hân, kiên trì cẩn thận thanh lý vết thương cho hân.

Tâm Hề Minh Húc hơi dao động, đôi tròng mắt lẳng lẳng nhìn Hạ Triều Ca có chút xuất thần.

"Sợ không?" Hề Minh Húc hỏi.

"Không sợ" Hạ Triều Ca cũng không ngần đầu lên đáp.

Không có gì đáng sợ, không chết cứ tiếp tục phá, chết liền được về nhà.

Nhưng mà Hạ Triều Ca vừa dứt lời, nàg liền nghe được trong rừng cây sau dòng suối nhỏ truyền đến tiếng bước chân sột soạt.

Quân địch tới rồi, mà số lượng cũng không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Là ta nhường nàg (2)

Nháy mắt sau, chừng một trăm binh sĩ Càng quốc hợp thành một phân đội nhỏ tìm được bọn họ.

Binh sĩ Càng quốc nắm chặt binh khí trong tay, chậm rãi tới gần Hề Minh Húc và Hạ Triều Ca.

Phía trước Hề Minh Húc cùng Hạ Triều Ca là một phân đội Càng quốc, phía sau là một con suối lạnh như băng, giữa suối là một mảnh tối tăm, sâu không thấy đáy.

Trước có quân địch, sau không có đường lui, chỉ có thể đập nổi đim thuyền, liều mạng một lần.

Hạ Triều Ca một tay ấn trên nhuyễn kiếm bên hông mình, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nhưng mà Hề Minh Húc lại không chút hoang mang, hân cười nói: "Còn nhớ mười năm trước trong hoàng cung nàg từng đánh ta một trận không?"

Hạ Triều Ca sững sờ, bây giờ nói chuyện này để làm gì?

Nhưng nàg vẫn phối hợp gật đầu: "Nhớ chứ "

"Lúc đó không phải đánh không lại nàg, mà là ta nhường nàg, nàg tin không?"

"Tin "

Hạ Triều Ca đương nhiên tin, lúc đó nàg tay ngăn chân cụt, Hề Minh Húc dùng lực một chút là có thể bẻ gãy.

"Vậy thì tốt, vậy hôm nay ta phải nói cho nàg một việc, nàg nhớ cho rõ nhé."

Mất thấy Càng quân cẩn thận từng li từng tí tới gần, dần dần bao vây bọn họ lại, Hạ Triều Ca không khỏi sốt ruột, nhưng nét mặt vẫn hết sức trấn định.

"Thế gian này, trừ nàg, bất kỳ kẻ nào muốn tổn thương ta đều phải trả giá nặng nề."

Hề Minh Húc vừa nói xong đột nhiên đứng lên, Hạ Triều Ca cũng đứng lên theo hân.

"Đứng ở chỗ này, đừng nhúc nhích, nếu nàng sợ thì che mắt lại, một lúc là xong."

Trong lòng Hạ Triều Ca chấn động, còn chưa kịp phản ứng, Hề Minh Húc đã di chuyển.

Đây là lần đầu tiên Hạ Triều Ca thấy Hề Minh Húc ra tay toàn lực, trước đó do mang theo nàng nên không thể thi triển ra hết.

Kiểm của Hề Minh Húc rất nhanh, kiếm pháp cũng mười phần tinh diệu, bằng chứng là dù bị một trăm binh lính bao quanh, hắn vẫn không có một tia hạ phong.

Hắn lâm nguy không sợ, thân hình thanh đạm, kiếm pháp như mây bay nước chảy, nhẹ nhàng xẹt qua, thu hoạch từng cái sinh mệnh.

Hạ Triều Ca thấy một màn như vậy, cực kì khiếp sợ.

Binh sĩ từng bước từng bước bao vây, lại không có một kẻ nào đến gần Hề Minh Húc được.

Hắn như một tên sát thần, trong chớp lát, dưới chân hắn đã phủ kín thi thể.

Mục tiêu của tất cả binh sĩ ở đây là Hề Minh Húc, không có ai đông đến Hạ Triều Ca, giết chết chủ soái địch quốc là một chiến công vinh quang không thể tưởng tượng nổi.

Vì vậy dù càng ngày càng nhiều binh sĩ Càng quốc bị Hề Minh Húc giết chết, thế nhưng phía sau từng đợt từng đợt binh sĩ lại xông tới.

Hơn một trăm người có thể đề chết Hề Minh Húc, nhưng vẫn không thể giết chết hắn được.

Hạ Triều Ca cứ đứng như vậy, như một pho tượng không hề nhúc nhích.

Khí thế và khí phách của Hề Minh Húc chấn trụ tất cả mọi người.

Hạ Triều Ca không chút nghi ngờ, coi như trăm người này đều chết sạch, Hề Minh Húc cũng sẽ không ngã xuống, hắn quá mạnh mẽ!

Ở trên người hắn, Hạ Triều Ca phảng phất thấy cái bóng của Chiến Thần Thương Lăng.

Từ đầu đến cuối, Hạ Triều Ca cũng không ra tay, mặc cho Hề Minh Húc một mình diệt toàn bộ phân đội này.

Khi binh sĩ Càng quốc cuối cùng ngã xuống, toàn thân Hề Minh Húc đã nhuộm đầy máu.

Không biết là máu của hắn, hay là máu của quân địch.

Hạ Triều Ca tiến lên một bước, đỡ lấy Hề Minh Húc từ phía sau, ngẩng đầu một cái, thấy sắc mặt hắn trắng bệch.

Hắn lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có một mình, lấy một địch một trăm, coi như không bị thương, cũng bị hao hết sức lực.

"Triều Ca, thấy chưa?"

"Thấy rồi"

"Nhớ kỹ lời ta, ghi ở trong lòng"

Lòng Hạ Triều Ca mạnh mẽ rung động.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cô nam quả nữ (1)

Tại sao muốn nói với nàng mấy lời này?

Tìm Hạ Triều Ca đập mạnh không thể khống chế được, trong lòng xẹt qua một tia gọn sóng.

Trong lòng như có thứ gì gãy giữa hướng về phía trước, từ dưới đất chui lên.

"Ngươi sao rồi?"

Tay Hạ Triều Ca đỡ Hề Minh Húc đã dính đầy máu tươi, máu này ấm áp nên nàng có thể xác định đây là máu của Hề Minh Húc.

"Bị thương ngoài da, không chết được, đi thôi, tìm một chỗ tu chỉnh một chút."

Hạ Triều Ca gắt gao đỡ Hề Minh Húc một khắc cũng không dám buông tay, trên người hắn dày đặc mùi máu tươi tràn vào mũi nàng, khiến nàng không khỏi đau lòng.

Mấy năm nay, hắn trải qua những gì mới khiến hắn dường thành tính cách kiên nghị này, giống như một ngọn núi to vĩnh viễn không ngã, bất kỳ thời điểm nào cũng không đổ.

Hai người đi vào trong núi, dưới một vách núi đá, bọn họ tìm được một cái sơn động đơn sơ cũ nát.

Sơn động rất cạn, liếc mắt là có thể thấy đáy, xung quanh có cây cối rậm rạp che chắn.

Mặc dù tối tăm u ám, nhưng đúng là một nơi ẩn náu rất tốt.

Hạ Triều Ca đỡ Hề Minh Húc ngồi xuống, tháo đai giáp bạc trên người hắn xuống, cẩn thận kiểm tra thương thế hắn.

Đúng như Hề Minh Húc nói, đều là bị thương ngoài da, không chết được.

Nhưng những vết thương ngoài da chỉ chút, trải rộng toàn thân, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến cho da đầu tê dại.

Nhiều vết thương như vậy, chẳng khác nào lăng trì.

Trong lòng Hạ Triều Ca đang run rẩy, đang khiếp sợ, nhưng vẻ mặt tận lực duy trì bình tĩnh.

Nàng múc nước ở dòng suối ban nãy, xử lý vết thương cho Hề Minh Húc một chút, sau đó đắp lên một ít thuốc nàng mang tùy thân.

Trong toàn bộ quá trình, Hề Minh Húc liền an tĩnh nhìn Hạ Triều Ca, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Lúc Hạ Triều Ca thay thuốc ngừng đầu một cái, vừa vặn đối đầu với hai tròng mắt tối tăm của Hề Minh Húc.

Trong mắt hắn, không có sợ hãi, không có đau đớn, chỉ có một tia vui sướng.

Một tia vui sướng này đập vào lòng nàng, khiến lòng nàng chấn động, tất cả cảm giác cùng suy nghĩ đều trộn lẫn một chỗ, loạn cào cào một chỗ.

"Hiện tại là tình cảnh nào rồi mà ngươi còn cười được." Hạ Triều Ca quở trách Hề Minh Húc.

"Hiện tại là tình cảnh nào?"

"Trở thành cá trong chậu của quân địch, tùy lúc đều có nguy hiểm bị tiêu diệt. Thương thế của ngươi nhiều như vậy, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mất máu quá nhiều, sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Ta lại nghĩ ngược lại với nàng."

Hả? Hạ Triều Ca sùng sốt.

Hề Minh Húc cười khê: "Cô nam quả nữ, cùng ở chung một phòng. Đối tượng không chỉ là mỹ nhân, mà còn là trưởng công chúa tôn quý nhất của đất nước, hoa tiền nguyệt hạ* như vậy, tên nam nhân nào mà không cười?"

*trước hoa dưới trăng, chỉ nơi tỏ tình đó

Hả? Trong đầu cái tên Hề Minh Húc này chứa cái thứ gì vậy!

Chiến thần đại nhân, sự cao lãnh của ngài đâu!

Đừng vào lúc này quăng mắt chứ!

Thấy dáng vẻ này của Hạ Triều Ca, Hề Minh Húc cười càng vui vẻ hơn.

Hắn tựa trên vách đá, ho khan một tiếng rất nhỏ.

Nét mặt Hề Minh Húc cứ ung dung bình tĩnh như vậy, nhưng thân là đại phu, Hạ Triều Ca biết tình huống của hắn tuyệt đối không lạc quan như nét mặt của hắn vậy.

Vết thương quá nhiều, thuốc nàng mang theo căn bản không đủ cầm máu cho hắn.

Hơn nữa, lấy một địch một trăm cũng gần như rút cạn thể lực hần có, khiến cho sắc mặt hần trắng bệch, như sắp sửa tan biến.

"Triều Ca, đừng dùng ánh mắt thầy thuốc để phán đoán ta, ta không tệ như nàng nghĩ đâu."

Hạ Triều Ca bĩu môi nói: "Như vậy mới có thể nhìn thấu khuôn mặt dưới lớp nguy trang tươi cười của ngươi."

"Vậy nàng có thấy tấm lòng sau lớp nguy trang đó không?"

Lòng Hạ Triều Ca rung động mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cô nam quả nữ (2)

Hạ Triều Ca giả bộ không nghe thấy, đầu càng cúi thấp hơn.

Trong sơn động âm u lạnh lẽo, sự yên tĩnh khiến hô hấp của hai người càng rõ ràng.

Hạ Triều Ca không ra ngoài nhặt củi, cánh rừng rất ẩm ướt, nhặt được củi cũng đốt không được, coi như cháy cũng cuộn cuộn khói đặc, sẽ bại lộ vị trí bọn họ ẩn thân.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, ánh sáng chiếu vào dần dần mờ nhạt, rốt cuộc Hạ Triều Ca cũng xử lý xong vết thương trên người Hề Minh Húc.

Nàng thở dài một hơi, dựa vào vách đá ngồi xuống.

Vết thương quá nhiều, lượng công việc này thật sự không nhỏ.

Xuyên qua tán lá cây bên ngoài sơn động, Hạ Triều Ca thấy sắc trời đã dần dần tối lại, những ngôi sao thưa thớt treo ở chân trời.

Ngày hôm nay thật sự dài đằng đẵng, lúc sáng sớm, nàng còn hăng hái ra ngoài đánh giết, chuẩn bị vị quốc vong thân.

Buổi tối lại chật vật cùng Hề Minh Húc tránh ở trong sơn động, cẩn thận từng li từng tí.

Buổi tối trong rừng đặc biệt lạnh lẽo, một trận gió đêm thổi tới, Hạ Triều Ca không khỏi run lập cập.

"Triều Ca, qua đây "

Hề Minh Húc vẫy tay với Hạ Triều Ca, ý bảo nàng đến ngồi bên cạnh hần đi.

"Không có việc gì, ta không lạnh."

Thật ra Hạ Triều Ca hơi lạnh, hoàn cảnh ác liệt như vậy nàng còn chưa từng trải qua.

Bất quá nàng luyện võ từ nhỏ, nhịn một chút cũng không sao.

"Ta lạnh" Về mặt Hề Minh Húc nghiêm túc.

Hạ Triều Ca sững sờ, trong lòng tự nhiên có chút hồng bết.

Lần trước tới gần Hề Minh Húc, là lúc nàng uống say, bản thân không thể phản kháng, còn lên não, cũng không có nhiều suy nghĩ nhỏ nhặt như vậy.

Nhưng bây giờ hai người đều tỉnh táo như vậy, muốn nàng ngang nhiên xông qua, nàng làm không được đâu.

Coi như đầu thai thì Thương Lăng trong lòng nàng vẫn vĩnh viễn là chiến thần cao cao tại thượng kia, là chiến thần vạn người kính ngưỡng, là chiến thần ngay cả Thiên Đế cũng phải nhượng bộ ba phần.

Hần quá chói mắt, nàng quá nhỏ bé, ở giữa họ có một bức tường không thể nào vượt qua.

Thấy Hạ Triều Ca không có phản ứng, Hề Minh Húc lại nói: "Hạ Triều Ca, hôm nay ta cần cho nàng nhiều dao như vậy, vết thương chẳng chịt, nàng lại bỏ mặc ta không để ý, nàng có lương tâm hay không vậy?"

Hả? Lương tâm là cái gì? Có thể ăn hông?

Hạ Triều Ca bĩu môi, không cho là đúng, nhưng thân thể vẫn dịch qua đến khi cách Hề Minh Húc một chút thì dừng lại.

Nhưng Hề Minh Húc lại đưa tay ra kéo Hạ Triều Ca ôm vào lòng.

Trong nháy mắt, sự ám áp như hồng thủy mãnh liệt kéo đến, bao phủ lấy nàng.

Trong lòng nàng muốn đẩy ra, thân thể lại dán càng chặt hơn.

Thật ám áp, thật thoải mái.

Thân thể Hạ Triều Ca ấm lên, khuôn mặt cũng nóng lên theo, nóng đến mức có thể làm cháo chiên trứng.

Nàng bị Hề Minh Húc ôm, hơi thở tươi mát lại bá đạo trên người hần hòa với mùi máu tươi xông vào chóp mũi nàng, tiếng tim đập mạnh mẽ có lực trong lồng ngực truyền vào trong tai nàng, khiến nàng toàn thân huyết dịch đều sôi trào.

Hạ Triều Ca bắt đầu có chút thấp thòm, nhưng một lúc sau, nàng liền thả lỏng.

Nếu để cho đám tiên nữ trên tiên giới nhìn thấy, chắc lấy ánh mắt mang dao phóng chết nàng nhỉ?

Nàng thích bọn họ cầu mà không được, tro mắt nhìn nàng chiếm hết tiện nghi nam thần của họ.

Hạ Triều Ca ngừng lại liền thấy vui, tức chết các nàng, đặc biệt là đoá bạch liên hóa Vu Sơn Thần Nữ kia!

"Nghĩ gì thế? Vui vẻ như vậy?"

Giọng Hề Minh Húc từ trên đỉnh đầu truyền đến.

"Ta đang nghĩ ngươi làm thế nào nhận ra ta, tới tiểu tử thúì Đoạn Thiên Diễn kia đều không nhận ra được!"

Hề Minh Húc cúi đầu cười, hần nói: "Nàng cảm thấy nàng che giấu tốt lắm à?"

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng cảm giác cực kì tốt mà!

"Ánh mắt đầu tiên nhìn nàng là ta liền nhận ra."

Định mệnh*?!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Cô nam quả nữ (3)

Đỉnh đầu Hạ Triều Ca bị một đạo sấm sét đánh xuống.

Nói như thế, cho tới nay, Hề Minh Húc đều giả vờ?

Làm bộ không biết nàng là ai, cho nàng uống rượu, còn “ngủ” nàng?

Phi phi phi, ngủ này không phải là “ngủ” thế đâu nha.

Hạ Triều Ca lúc này mới phát hiện thì ra Hề Minh Húc cố ý!

Hạ Triều Ca tức giận không thể nhịn, nàng thật sự muốn giơ tay lên mãnh liệt đánh Hề Minh Húc một cái, giống như đánh Đoạn Thiên Diễn, đánh đến thoải mái mới thôi.

Nhưng Hề Minh Húc cũng không phải là Đoạn Thiên Diễn, hần một người bị thương tàn phế bệnh hoạn, thân là bác sĩ Hạ Triều Ca làm sao cũng không thể vi phạm đạo đức nghề nghiệp mà giết chết hần nha.

Lỡ như sau khi Hề Minh Húc lành vết thương quay đầu tìm nàng tính sổ thì làm sao?

Nàng đánh không lại Hề Minh Húc đâu!

Đây mới là trọng điểm, nàng đánh không lại Hề Minh Húc, cho nên chỉ có thể nhịn.

Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Mối thù này, nàng ghi lại.

Dường như cảm giác được cảm xúc của Hạ Triều Ca, Hề Minh Húc lại nói: "Nàng nữ giả nam trang lẫn vào quân doanh là trọng tội, ta còn chưa thu thập nàng, nàng lại trách ta sao?"

Lòng Hạ Triều Ca hồngбет, quả thực như vậy.

Nàng có lỗi trước, Hề Minh Húc muốn chơi nàng thế nào, nàng cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Hạ Triều Ca muốn khóc.

"Ta mới không trách" Hạ Triều Ca mạnh miệng.

"Không có sao?"

"Ta lúc nào nói oán giận người chưa?"

"Nàng chưa nói, nhưng nàng viết hết lên mặt rồi." Hề Minh Húc cười khê: "Nàng cho rằng ta là người mù sao?"

Hạ Triều Ca sửng sồ, biểu hiện của nàng rõ ràng như vậy sao?

Tang Chính Khanh dạy bắt động thanh sắc, nàng rõ ràng luyện tốt lắm rồi mà!

"Mỗi một lần lúc nàng nhìn thấy ta, giống như thỏ gặp lang sói, ánh mắt né tránh, rõ ràng có quỷ, kêu ta làm sao không nhận ra nàng được?"

Hề Minh Húc nói xong đưa tay kéo râu mép Hạ Triều Ca xuống.

Hả?

"Mỗi lần trong lòng nàng nghĩ ta, miệng sẽ cong lên, tròng mắt hơi hơi hướng về phía trước, kêu ta làm sao không biết nàng đang trách ta?"

Hề Minh Húc nói xong véo véo khuôn mặt Hạ Triều Ca.

Hả?

"Mỗi lần nàng suy nghĩ lung tung, tâm tư bay loạn, con ngươi không có tiêu cự, chân mày bất giác nhẹ nhàng nhú lên, nói cho ta biết nàng đang thất thần."

Hề Minh Húc tự tay xoa xoa lông mày Hạ Triều Ca.

Hả?

"Mỗi lần trong lòng nàng có chủ ý xấu, một đôi tròng mắt sẽ chột lóe lên một chút, sau đó khoe miệng hơi hơi nhếch lên, chính là đang nhắc nhở ta phải đề phòng nàng."

Hề Minh Húc khê cười, trong tiếng cười tràn ngập chế nhạo.

Hả?

Hạ Triều Ca nghe được ngu người, nàng có khoa trương như vậy luôn? Rõ ràng như vậy luôn?

"Nàng xem, hiện tại hai mắt hơi hơi mở ra, mặt không biến sắc, dáng vẻ có chút ngốc, nói rõ trong lòng nàng khiếp sợ, đầu óc trống rỗng."

Hề Minh Húc nói xong, đem Hạ Triều Ca kéo lại gần hơn nữa, sau đó bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Triều Ca, nàng nói xem cảm xúc của nàng đều viết lên mặt, kêu ta làm sao không nhìn ra?"

Hạ Triều Ca muốn khóc, cái này còn lẫn lộn làm sao nữa? Làm sao lẫn lộn nữa!

"Nhìn nàng lại gục mặt, vẻ mặt thất bại, lại đang nói thầm trong lòng phải không?"

Hạ Triều Ca triệt để cạn lời, Hề Minh Húc đều nhìn tới mức này, nàng còn có thể thế nào.

Nàng quả thực rất thất bại, nàng cho rằng bắt động thanh sắc, cho rằng thiên y vô phòng, tất cả đều bị Hề Minh Húc nhìn thấu.

Ở trước mặt hán bản thân liền trong suốt, liếc mắt là nhìn xuyên qua.

Hạ Triều Ca không nói lời nào, đem đầu chôn ở trước ngực Hề Minh Húc, nhìn cái gì mà nhìn, đoán cái gì mà đoán, che mặt bỏ chạy.

Hơi thở Hạ Triều Ca trở nên bình ổn, tinh tế nghiền ngẫm lời Hề Minh Húc.

Nàng phát hiện, thói quen chính nàng còn không rõ ràng, vậy mà Hề Minh Húc lại nhớ rõ như vậy.

Lòng Hạ Triều Ca lại rung động mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cô nam quả nữ (4)

Hạ Triều Ca xoa xoa trái tim nhỏ không biết phần đầu của mình.

Nàng đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy đập thê này.

Đều là Hề Minh Húc sai.

Tựa hồ có thứ gì lặng lẽ nảy mầm trong lòng Hạ Triều Ca, khiến nàng một hồi tâm phiền ý loạn.

Động lòng thì sao? Ôn nhu thì thế nào?

Nói riêng, hán là Hề Minh Húc, là đầu sỏ về sau lật đổ vương triều Hạ gia của nàng, đẩy cả nhà Hạ gia đến dưới đao phủ.

Cuối cùng người cùng hán quân lâm thiên hạ là bạch liên hoa Hạ Uyển Tình, không phải nàng.

Nói chung, hán là Thương Lăng, là chiến thần tiếng tăm lừng lẫy hai giới tiên yêu, giết địch vô số, khiến cho yêu ma quỷ quái nghe tên đã sợ mất mật.

Cuối cùng người cùng hán vạn thế trường tồn cũng tuyệt đối không thể nào là một Tư Mệnh nhỏ bé như nàng.

Nếu biết sẽ không có bất kỳ kết quả gì, cần gì phải để nó tùy ý lan tràn.

Hạ Triều Ca không chút do dự bóp chết chút manh mối này.

Thu lại suy nghĩ, Hạ Triều Ca lập tức bình tĩnh rất nhiều.

"Sao vậy? Nàng đang nghĩ gì?"

Dường như cảm giác được cảm xúc của Hạ Triều Ca thay đổi, Hề Minh Húc hỏi một tiếng.

Hạ Triều Ca cười khổ, thực sự là cực kì tỉ mỉ, chuyện này cũng phát hiện.

"Ta đang nghĩ, kế tiếp chúng ta phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ ngồi chờ chết? Hay là sau khi trời sáng tiếp tục chạy ra phá vòng vây?"

"Không sợ, sau khi trời sáng, chúng ta liền an toàn."

Hạ Triều Ca sững sờ, đây là sớm có chuẩn bị?

"Ngày mai khi tia nắng mặt trời đầu tiên soi rọi vùng đất này, Trình Phi Dương có thể chạy tới đây, chiếm lĩnh ngọn núi này."

"Hán làm sao biết chúng ta ở đâu?"

"Triều Ca, nàng không phát hiện, trận chiến này, có rất nhiều điểm đáng ngờ sao?"

"Ừ, bức họa vũ khí, cũng không phải là vũ khí chân chính của Càng quân, còn có chính là lúc Càng quân đi ra, cũng không có nhánh quân đội khác đến ngăn họ, trợ giúp chúng ta."

"Thông minh "

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Ta đã nói với nàng rồi, trong quân đội Hề gia có gian tế."

Hạ Triều Ca đem toàn bộ sự tình cẩn thận muốn nghĩ lại một lần, chân tướng dần dần rõ ràng.

"Dưới sự chỉ đạo của gian tế, chúng ta rơi vào tròng của Càng quân! Đây rõ ràng là một cái bẫy!"

"Ừ, vốn an bài ta tọa trấn nơi đóng quân tạm thời, nàng đi làm mờ, mấy nhánh quân đội khác đánh yểm trợ, cho nên nếu như ta không đoán sai, nơi đóng quân tạm thời đã thất thủ, ta ở nơi này, mới là mục tiêu chủ yếu của bọn chúng."

Hạ Triều Ca nghe phân tích, kinh hãi không thôi.

Bọn chúng không biết là Hề Minh Húc dùng chính mình đổi Hạ Triều Ca, đi theo làm mờ!

"Hết thảy chuyện này, ngươi cũng ngờ tới?"

"Ta chỉ suy đoán thôi, cũng không hoàn toàn chắc chắn. Cho nên, ta để mấy nhánh quân đội khác đi không xa liền tùy thời đi vòng vèo, vậy công nơi đóng quân tạm thời một lưới bắt hết, đồng thời, báo cho Trình Phi Dương khi nào trời sáng đến được nơi này."

Hề Minh Húc lại nói: "Nàng cũng là đối tượng bọn chúng phải giết, trong quân có gian tế, biết nàng ở đây, tất nhiên sẽ phân ra một bộ phận binh lực tới vây giết nàng. Nhưng so với nơi đóng quân, bên này áp lực nhỏ hơn, cho nên trước diệt Càng quân ở nơi đóng quân bên kia, sau đó quay lại cứu nơi này."

"Vậy tại sao lúc Càng quân đánh chúng ta bên này, không có viện quân?" Hạ Triều Ca hỏi.

Chỉ thấy Hề Minh Húc cười lạnh một tiếng, một đôi tròng mắt tối tăm hiện lên một tia tàn nhẫn.

Hạ Triều Ca trong nháy mắt liền hiểu, gian tế.

Gian tế có thể khống chế một nhánh quân đội, gian tế có thể gạt bọn họ về vũ khí của Dịch Phi Nhiên, cụ thể là ai, không phải đã rất rõ ràng sao?

"Tại sao ông ấy phải làm như vậy?" Hạ Triều Ca cực kì khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lần này đến lượt ta (1)

Trước hôm nay, nàng hoàn toàn không nghĩ tới gian tế lại là La Gia Anh!

Mấy ngày hôm trước nàng vẫn còn phẫu thuật cho ông ấy, ông ta hấp hối, gần như bỏ mạng, nếu không phải nàng làm ca phẫu thuật, ông ta căn bản không sống nổi!

Ngay cả mạng cũng bắt chấp, khó trách thông minh như Hề Minh Húc cũng chỉ dám hoài nghi ông ta, không dám xác định chính là ông ta!

"Ta cũng không biết tại sao ông ấy lại muốn làm như vậy."

Hề Minh Húc thở dài một hơi, tiếc hận, đau lòng, khổ sở, đều hòa vào trong tiếng than nhẹ này.

Hạ Triều Ca nghĩ, nếu là nàng, cũng sẽ rất thương tâm.

Cùng nhau tắm máu chiến đấu, cùng nhau vào sinh ra tử, kết quả là lại rơi vào một sự phản bội, khiến mình suýt nữa bỏ mạng.

Huống chi, La Gia Anh là chủ soái Huyền Vũ quân, luận bối phận, Hề Minh Húc còn phải gọi ông ta một tiếng thúc thúc.

Một vị trưởng bối nhìn chính mình lớn lên phản bội, càng khiến người ta không thể nào chấp nhận.

Hạ Triều Ca thu hồi tinh thần không suy nghĩ chuyện này thêm nữa, hiện tại bọn họ chỉ có thể đợi, Hề Minh Húc đã an bài xong tất cả, chỉ chờ tới lúc trời sáng là bọn họ có thể được cứu.

Hạ Triều Ca không khỏi dựa sát vào Hề Minh Húc thêm một chút, hai người dựa vào nhau trong đêm lạnh dần, lắng nghe hô hấp lẫn nhau, ấm áp trái tim lẫn nhau.

Nhưng bọn họ còn chưa chờ đến trời sáng, lại chờ tới tiếng bước chân của quân địch.

Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc vốn ngủ không sâu, tiếng lá cây khua xào xạc trong rừng còn có tiếng giày giẫm lên lá mục sột soạt khiến hai người tỉnh lại.

Nghe quân địch càng đi càng gần, lòng Hạ Triều Ca loạn lên, ngay cả hô hấp cũng khẩn trương hơn nhiều.

Hề Minh Húc ôm chặt Hạ Triều Ca, ý bảo nàng không cần phải sợ.

"Qua bên kia tìm xem, trước hừng đông nhất định phải tìm được bọn chúng!"

"Quân trưởng, bên kia dường như có chỗ lõm vào, bên cạnh có vách đá, rất thuận tiện ẩn núp."

"Tốt, toàn bộ đề phòng, cùng đi qua lục soát."

Lòng Hạ Triều Ca căng thẳng, đám quân địch kia nói, không phải chính là chỗ bọn họ ẩn núp sao!

Bọn chúng chỉ cần qua đây, bọn họ tất nhiên sẽ bị vây chết ở bên trong!

Lòng Hạ Triều Ca theo đội binh sĩ kia càng đi càng gần mà càng loạn lên.

Nàng cẩn thận nghe tiếng bước chân, đoán một đội binh sĩ này khoảng chừng có ba mươi, bốn mươi người.

Hề Minh Húc hôm qua đã chổng chất vết thương, thật vất vả cầm máu, ngày hôm qua không được chăm sóc tốt nhất, tới cơm cũng không có ăn, tình huống cực kì không ổn.

Nếu như hôm nay hắn lại động võ, đụng đến vết thương, chẳng những mất máu quá nhiều, sẽ còn gây nhiễm trùng vết thương, đến lúc đó hậu quả không thể lường được.

Vì vậy dù thế nào đi nữa, hôm nay Hề Minh Húc cũng không thể động thủ lần nữa!

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, từ trong ngực Hề Minh Húc ngồi xuống.

Hề Minh Húc dường như nhìn thấu ý đồ của nàng, dùng sức ấn nàng xuống, không cho nàng nhúc nhích.

Nhưng chớp mắt một cái, cổ Hề Minh Húc đau đớn, một cây ngân châm trộn lẫn thuốc tê ghim vào trong cổ hắn.

Hề Minh Húc nhất thời cảm giác toàn thân tê rần, hoàn toàn không thể động đậy.

"Hạ Triều Ca, nàng làm cái gì vậy! Nàng mau rút ra cho ta!" Hề Minh Húc tức giận nói.

"Hề Minh Húc, hôm qua ngươi cho ta mở mạng kiến thức, hôm nay ta cũng cho ngươi mở mạng kiến thức một chút, xem đệ tử Bích Ba son trang lợi hại đến đâu."

"Nàng trở lại cho ta, nàng đi đâu vậy?"

"Không sai lắm thì một canh giờ sau trời sẽ sáng, chúng ta nhất định phải chống đỡ đến lúc đó. Nếu như không có đứa con ghê thương tật như ngươi, đừng nói một canh giờ, một ngày ta cũng chống đỡ được."

"Hạ Triều Ca!"

Hề Minh Húc thấp giọng cảnh cáo Hạ Triều Ca, nhưng mà Hạ Triều Ca đã hạ quyết tâm, không thể lay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Lần này đến lượt ta (2)

Hạ Triều Ca mặc giáp bạc Hề Minh Húc đã cởi ra, sau đó nâng hắn dậy, giấu trong một góc sơn động.

Toàn bộ quá trình này, Hề Minh Húc chỉ có thể giương mắt nhìn, thân thể bị thuốc tê làm tê dại, đến cơ hội nhúc nhích cũng không có!

"Hạ Triều Ca!"

"Người đừng gào, người bây giờ không thể động, gào sẽ chỉ hại chết ta. Cho nên thành thật đợi, chúng ta sẽ không có việc gì."

Hạ Triều Ca nói xong, vỗ vỗ đầu Hề Minh Húc, ở trên cao nhìn xuống nói: "Ngoan, ta không sợ, chờ ta trở lại."

Dưới ánh mắt vạn phần không muốn cùng cực lực khuyên can của Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca không chút do dự xoay người ra ngoài.

Oài, cảm giác lừa Hề Minh Húc như trẻ con cũng thực không tệ.

Hạ Triều Ca đi tới bên kia, khẽ động lá cây bên người, phát ra tiếng vang sần sạt.

"Ai? Kẻ nào ở đâu!"

"Có người, khai giáp màu bạc, là Hề Minh Húc, mau đuổi theo!"

Hạ Triều Ca nghe thế không nói hai lời bỏ chạy, nhưng nằng mới chạy mấy bước đã bị Càng quân vây quanh.

"Người, người không phải Hề Minh Húc, sao người lại mặc khai giáp của hắn? Người là ai?" Quân trưởng dẫn đầu kinh ngạc nói.

"Người tiễn các người đi gặp Diêm Vương"

Lời Hạ Triều Ca thốt ra, trường kiếm trong tay vung lên, hướng về phía đội binh sĩ mà giết.

Học tập Tang Chính Khanh ở Bích Ba sơn trang mười năm, mỗi khi luyện võ nàng luôn vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì nàng rõ ràng, thân phận, địa vị, quyền thế sẽ mất đi toàn bộ trong một đêm, nhưng võ công vĩnh viễn là của chính mình.

Hạ Triều Ca mỗi một kiếm đều sạch sẽ gọn gàng, không chút dây dưa.

Nâng kiếm hạ kiếm, Hạ Triều Ca lâm nguy không sợ, phảng phất như một tên sát thần, vô tình thu hái sinh mệnh binh sĩ trước mắt.

Càng quân xông tới liên tục bị đánh bại, mắt thấy càng ngày càng nhiều đồng bọn chết đi, bọn chúng có ý định rút lui.

Dù sao Hạ Triều Ca không phải Hề Minh Húc, bọn chúng không biết, cũng không cần phải dùng mạng đi tranh giành.

Thế nhưng Hạ Triều Ca lại không chịu buông tha cho bọn chúng, thả bọn chúng, tương đương với tự hại mình và Hề Minh Húc.

Tiếng chém giết không ngừng, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt, Hề Minh Húc trốn bên trong sơn động, trợn mắt nhìn Hạ Triều Ca.

Đây là điều hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Hạ Triều Ca vậy mà lại biết võ công, hơn nữa một thân công phu này của nàng, tuyệt đối không thua kém bất kỳ người nào trong quân đội Hề gia!

Nhìn Hạ Triều Ca ở phía trước bình tĩnh phát tay giết địch, khí thế bức người, Hề Minh Húc càng nhìn càng có chút ngáy ngốc.

Đây mới là nữ tử hắn yêu, thông minh, dũng cảm, có tài, đặc biệt.

Hề Minh Húc may mắn, năm bảy tuổi đó, hắn gặp được Hạ Triều Ca.

Bằng không, cả đời này, hắn có thể sẽ chấp nhận an bài của phụ thân cưới Hạ Uyển Tinh.

Hạ Triều Ca một kiếm cuối cùng diệt một binh sĩ Càng quốc, lúc này khai giáp trên người nàng đã dính đầy máu tươi.

Nàng nghỉ ngơi một chút, đây là cuộc chiến dài nhất mệt nhất từ trước tới nay nàng từng đánh.

Đối thủ không có võ công cao, thế nhưng số lượng quá nhiều, hao hết thể lực và sự chịu đựng của nàng, khiến nàng thở phà phò từng ngụm.

Không tự mình chiến đấu, nàng vẫn không thể trải nghiệm lấy một địch một trăm là khái niệm gì, bây giờ xem như hiểu rồi.

So với Hề Minh Húc, nàng còn kém hơn một chút, nếu như tiếp tục kiên trì, năm mươi là cực hạn của nàng.

Hạ Triều Ca sử dụng kiếm khởi động thân thể mình, chậm rãi đi trợ lại vị trí sơn động.

Vừa mới toàn lực đối địch, toàn thân căng thẳng còn không có cảm giác, lúc này nghỉ ngơi, mới phát hiện vết thương chỉ chút đang đau đớn nóng rát, cảm giác kia như ngàn vạn con kiến cắn xé, khó chịu kinh khủng.

Lúc này xem như nàng cùng Hề Minh Húc là đồng bệnh tương liên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Lần này đến lượt ta (3)

Hạ Triều Ca nặn ra một nụ cười, đang muốn đi về phía Hề Minh Húc, lại nghe phía sau truyền đến một giọng nói.

"Phía trước hình như có đánh nhau, mau đi điều tra!"

Toàn thân Hạ Triều Ca run lên, nàng quay đầu lại, chỉ thấy phía sau một rừng đuốc sáng trưng, số lượng không ít hơn phân đội vừa mới tiêu diệt lúc này.

Tìm nàng đập mạnh, làm sao bây giờ!

Hề Minh Húc tránh trong góc cũng nghe được như nàng, thấy ánh lửa của những ngọn đuốc.

Mí mắt hắn như sắp nứt ra, hắn nói: "Triều Ca, mau trở lại đây!"

Hạ Triều Ca sững sờ đứng ở đó không nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn những ngọn đuốc càng ngày càng gần, từ đầu đến cuối không di chuyển về phía Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc cố gắng di chuyển thân thể, nhưng mà thân thể chết lặng không chịu nửa phần khống chế.

"Nàng muốn làm cái gì? Quay lại!" Hề Minh Húc rống lên một tiếng.

Hạ Triều Ca nhìn về phía Hề Minh Húc, hơi mỉm cười.

Nụ cười kia rơi vào trong mắt Hề Minh Húc, cực kì chói mắt, ngay cả hô hấp của hắn đều như muốn dừng lại.

Hạ Triều Ca nhấc chân đá vào một thanh trường thương, phát ra tiếng động.

"Người nào! Đứng đó, đừng chạy!"

(Editor: thắc mắc, đuổi bắt người ta mà kêu đừng chạy??? Câu thoại nào tàn nhất trong mấy cuộc truy đuổi :v)

Người sau lưng nghe được tiếng động vội xông qua đây, đồng thời, Hạ Triều Ca cũng không thèm quay đầu chạy về một hướng khác.

"Có người, khai giáp màu bạc, là Hề Minh Húc, mau đuổi theo!"

"Hắn giết nhiều người của chúng ta như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua, toàn lực truy bắt!"

"Vâng quân trưởng!"

Trong sơn động, Hề Minh Húc trở mắt nhìn một phân đội không dưới năm mươi người đuổi theo Hạ Triều Ca, hắn lại chỉ có thể ẩn nấp trong sơn động không thể động đậy.

Tiếng hô hào, tiếng chạy sột soạt ở trong rừng phát ra rất lớn, lập tức tràn vào đầy tai Hề Minh Húc, khiến hắn vừa thống khổ vừa bất lực.

Cho đến khi âm thanh dần dần biến mất, khắp nơi này, chỉ còn lại một mình hắn cùng thi thể đầy đất.

Hạ Triều Ca liềm mạng chạy về phía trước, mắt thấy rời khỏi nơi Hề Minh Húc ẩn thân rất xa, nàng bắt đầu cởi khai giáp trên người, vừa chạy vừa ném.

Truy binh phía sau một đường đuổi theo, nhưng vẫn không thể bắt được Hạ Triều Ca.

Cùng kiếm pháp thi đáng khen ngợi còn có khinh công của Hạ Triều Ca.

Nàng luyện võ không phải vì theo đuổi tuyệt đỉnh, mà để lúc ở đường cùng giữ lại cho mình một con đường sống.

Cho nên, khinh công có thể chạy trốn đối với nàng mà nói, quan trọng ngang với kiếm pháp.

Diễn hình hiện tại nàng lấy một địch ba mươi, dưới tình trạng kiệt sức, vẫn không thể bắt được như trước.

Sắc trời dần dần sáng lên, trong tầng mây phía đông rơi xuống những tia sáng bình minh.

Hạ Triều Ca không biết nàng chạy đến nơi nào, chỉ biết là truy đuổi vẫn còn.

Nhưng bình minh cho nàng hy vọng, nàng vừa chạy vừa một bên gọi hồn: Trình Phi Dương à Trình Phi Dương ơi, nể tình chúng ta có nhiều ngày tình nghĩa, người đừng lừa ta nha, người mà không tới nữa là ta chạy không nổi nữa đâu!

Thật sự Hạ Triều Ca không biết tại sao mình lại phải liều mạng chạy như vậy.

Nếu như nàng dừng lại, cùng lắm là chết, sau khi chết, hết chuyện, nàng liền có thể thoát khỏi mọi chuyện về tiên giới.

Nhưng nàng bỗng nhiên không muốn kết thúc như vậy, trong lòng nàng dường như có thêm một tảng vướng bận, khiến nàng tham luyến, khiến nàng không bỏ xuống được.

Còn là cái gì ràng buộc, Hạ Triều Ca không muốn nghĩ tới.

Rốt cục một đội quân đội xuất hiện trước mặt Hạ Triều Ca, lòng nàng buông lỏng, dừng lại.

Nhưng nàng còn chưa kịp thở ra một hơi, chỉ thấy một người chậm rãi đi ra từ giữa đội quân, lại không phải là Trình Phi Dương!

Người kia đầu đội Ngọc Quan, một khuôn mặt trắng nõn, một đôi mắt phượng tinh xảo, bờ môi mỏng đang nín cười nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thăm dò (1)

"Quân sư, ngưỡng mộ đã lâu." Giọng của nam tử kia ôn hòa như gió, khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trên núi này không phải Ly quân chính là Càng quân, tất nhiên không phải người mình, chính là người Càng quốc.

Hơn nữa còn là một đám người Càng quốc mặc quần áo binh sĩ Ly quốc.

Người trước mắt này rõ ràng chính là thống lĩnh Càng quân, từ thần sắc có thể đoán ra, trong lòng Hạ Triều Ca liền có một đáp án xác định: Dịch Phi Nhiên.

Chỉ là, Hạ Triều Ca hoàn toàn không ngờ, tam hoàng tử Càng quốc tiếng tăm lừng lẫy, Dịch Phi Nhiên thống lĩnh Càng quân đánh Ly quốc vậy mà lại là kẻ ôn hòa như vậy.

Hắn không có một chút khí phách võ tướng, toàn thân đều tản ra một cỗ khí tức văn sĩ, không hợp với chiến trường tàn khốc này.

Nhưng hắn đứng ở đó, lại tự nhiên như vậy.

"Diện kiến tam hoàng tử, làm phiền tam hoàng tử đại giá tự mình đến đón ta."

Nét mặt Hạ Triều Ca bất động thanh sắc, mười phần trấn định, chỉ cần không phải Hề Minh Húc, nàng sẽ không hoảng sợ.

"Quân sư thật khí phách, roi vào tay địch vẫn có thể trấn định như thế, trăm nghe không bằng một thấy, không bằng mời quân sư đến chỗ ta ngồi một chút, thế nào?" Dịch Phi Nhiên cười một cái ấm áp.

Người là đao thớt, ta là cá thịt, không đi còn có thể làm sao?

Nhiều binh lính vây quanh như thế, Boss còn tự mình đến bắt, chẳng lẽ nàng còn có thể trốn?

Hạ Triều Ca có lẽ có độ gât đầu nói: "Vậy thì mời tam hoàng tử dẫn đường đi."

Hai người một chữ một lời, giống như bạn cũ, nhưng thật ra bọn họ đều hận không thể giết chết đối phương.

Hạ Triều Ca về mặt ung dung theo Dịch Phi Nhiên, lúc đi tới dưới núi, nàng thấy quân đội Trình Phi Dương xa xa đang lên núi, nhân số không ít, ước chừng có hơn mấy ngàn.

Trái lại Dịch Phi Nhiên ở đây, sau khi qua một trận đánh cùng một đêm lưng bắt, lẻ tẻ chỉ còn lại có trăm người.

Hạ Triều Ca lặng lẽ rơi lệ, trong lòng đang gào thét, đem Trình Phi Dương giáo huấn tỷ tỷ lần.

Một hai đòi trời sáng mới đến làm gì? Tới sớm một chút sẽ chết hả?

"Thực sự không khéo, xem ra lần này không có cơ hội gặp mặt phó soái Thanh Long quân." Địch Phi Nhiên sâu kín nói một câu.

Hạ Triều Ca trợn mắt trừng một cái, rõ ràng là người đánh không lại chỉ có thể u ám chạy thoát không phải hả?

Bất quá, việc đến nước này, Hề Minh Húc cuối cùng cũng an toàn.

Hắn còn sống, thiên mệnh sẽ không thay đổi.

Hạ Triều Ca bị một đám người vây quanh đẩy lên một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá dưới chân núi, trước khi lên xe ngựa, có người cho nàng ăn một viên thuốc.

Thuốc vào miệng, nàng chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, không còn được chút khí lực nào.

Rất hiển nhiên, viên thuốc này là phòng nàng giết người chạy trốn.

Sau khi Hạ Triều Ca lên xe ngựa, Địch Phi Nhiên cũng theo lên, bình tĩnh ngồi vào chủ tọa phía trên.

Rất hiển nhiên, đây là xe ngựa của hắn, ra cửa đánh giặc lại làm một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá như thế, Địch Phi Nhiên quả thực đặc biệt.

"Ta cho rằng thống lĩnh trận chiến này là quân sư, lại không nghĩ rằng Hề tướng quân cũng tới. Ta cho rằng hết thảy đều nắm trong tay, nhưng không nghĩ tới cuối cùng sắp thành lại bại. Bất quá cũng còn tốt, có được quân sư, ta cũng còn chưa tính là bại."

Địch Phi Nhiên ngồi rót cho mình chén trà, một bộ nhàn rỗi.

"Ngài đây coi như là đang khen ngợi Thiếu tướng quân nhà ta sao?"

"Ta đây là đang khen quân sư, nếu như không có quân sư, hắn chưa chắc có thể trốn, quân sư thật là khí phách dũng cảm."

Hạ Triều Ca không hề bị lay động, cười giễu cợt một tiếng, nàng nói: "Ngài không khỏi quá coi thường ngài ấy."

"Ừm, ta quả thực đã xem nhẹ hắn. Luận thủ đoạn, hắn không dưới ta. Đồng thời, ta cũng xem nhẹ quân sư, một quân sư võ công cao cường như vậy, thật khiến người ta không thể không giật mình."

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Thăm dò (2)

Ngón tay Địch Phi Nhiên vuốt ve cái tách, ánh mắt lưu chuyển, chứa đầy thâm ý.

Thần sắc Hạ Triều Ca lạnh lùng, không đáp lời, đối mặt với loại người gian xảo như Địch Phi Nhiên, càng nói nhiều càng dễ bại lộ.

"Đệ tử Bích Ba sơn trang đột nhiên xuất hiện, lấy được tín nhiệm từ Thanh Long quân, làm được một ca phẫu thuật hoàn hảo, luyện được một thân võ công giỏi, quân sư toàn thần trên dưới đều rất mê hoặc!"

Hạ Triều Ca không nói lời nào, Địch Phi Nhiên tự lẩm nhẩm, không ngừng thăm dò nàng.

Thật ra lúc nàng nghe Địch Phi Nhiên nói ra hai chữ "Phẫu thuật", trong lòng nàng cực kì kinh ngạc.

Cái từ này nàng chưa bao giờ nói với bất kì ai, hắn tuyệt đối không phải nghe từ chỗ người khác.

Kết hợp với việc trong trận chiến kia, hắn dùng súng đạn, suy đoán trong lòng Hạ Triều Ca dần dần chứng thực.

Địch Phi Nhiên giống nàng, xuyên không mà đến!

Trách không được một kẻ vốn tầm thường như hắn lập tức nắm giữ quân đội Càng quốc, phát động chiến tranh, nghiên cứu chế tạo vũ khí, thì ra là thể xác đôi hồn.

Nếu như bình thường, Hạ Triều Ca muốn nhảy dựng lên bắt tay.

Đồng hương gặp gỡ đồng hương, là nước mắt lưng tròng đó!

Nhưng Hạ Triều Ca luôn ghi nhớ Tang Chính Khanh dạy bất động thanh sắc, cho dù lúc Địch Phi Nhiên nói ra hai từ “Phẫu thuật”, nàng cũng không có biểu cảm gì.

Một chiêu này vô dụng với Hề Minh Húc, nhưng đối người khác lại dùng rất được.

Quả nhiên, Địch Phi Nhiên thăm dò về mặt Hạ Triều Ca, nhưng nàng lại không có một chút phản ứng.

Hắn không khỏi cười khẽ, nâng tách trà lên, hớp một ngụm.

“Quân sư trấn định rất tốt.”

Hạ Triều Ca giương mắt nhìn hắn, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nàng nói: “Tam hoàng tử đối xử với mọi người ôn hòa, ở chung hòa hợp, ta tự nhiên cũng thanh thản.”

Bây giờ Địch Phi Nhiên không thăm dò được Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca lại biết bí mật của hắn.

Nếu như biết cách lợi dụng bí mật này, về sau nhất định thu được lợi ích không nhỏ, chỉ ít Càng quốc cũng loạn một trận.

Nghĩ tới đây, khoe môi Hạ Triều Ca hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

Địch Phi Nhiên thấy Hạ Triều Ca cười nhạt, chân mày hơi cau lại, sắc mặt trầm xuống.

Nhưng rất nhanh hắn lại cười, cười đến giảo hoạt, hắn nói: “Ta nhớ quân sư có râu mép, bây giờ sao lại không có nhỉ?”

Trong lòng Hạ Triều Ca cả kinh, chết tiệt, ngày hôm qua Hề Minh Húc tiện tay xé, không có dán lại, nàng đi quá vội vàng!

“Nói như vậy, vô duyên vô cớ phải dán râu mép mới có thể gặp người, đều là nữ giả nam trang, không biết quân sư có phải hay không nhỉ?”

Địch Phi Nhiên nghiêng ngẫm nhìn chằm chằm Hạ Triều Ca, bên khóe miệng nở nụ cười tươi hiếm hoi.

Lần này xong rồi, có xảo biện cũng vô dụng, hắn nhất định muốn nghiệm thân thì sẽ không giấu được.

Hạ Triều Ca vạn lần không nghĩ tới, che giấu trong Hề gia quân lâu như vậy cũng không bị phát hiện, vừa đến Càng quân đã bị Địch Phi Nhiên phát hiện.

Tên ác ôn Hề Minh Húc, không có chuyện gì lại đi xé râu mép của nàng! Nói chuyện vui vẻ bình thường không được sao!

“Bất quá gương mặt này hơi góc cạnh, nếu như là nữ tử, có lẽ cũng không dám gặp người đâu nhỉ?” Địch Phi Nhiên cười thành tiếng.

Đây là trần trụi cười nhạo nàng xấu sao? Quả thực quá đáng!

Trong lòng Hạ Triều Ca tức giận đâm hắn vô số dao, nhưng sắc mặt lại bình thường.

Nàng bình tĩnh nở nụ cười nói: “Ánh mắt của tam hoàng tử thật tốt, ta hóa trang thế này đã lừa gạt không ít người đâu. Bất quá, nếu ngài đã biết, lát nữa lúc chữa thương cho ta, tìm một tỷ nữ đến được chứ?”

Địch Phi Nhiên sửng sốt, vui vẻ thu liễm vài phần, hắn nói: “Người lại thẳng thắn thành khẩn như thế, thật là tốt.”

“Nếu không ngài lại không cứu ta, vết thương nhiễm trùng, chảy máu không ngừng, ta sẽ chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Thăm dò (3)

“Tam hoàng tử mới vừa bắt được ta trong tay,ta lại lập tức chết ngay, không có lời nhỉ?”

Địch Phi Nhiên nhíu mày, hắn phân phó cho người hầu bên cạnh: “Truyền quân y chờ trong doanh trại, tốc độ xe ngựa nhanh hơn một chút.”

“Vâng, tam hoàng tử!”

Hạ Triều Ca bình tĩnh cười, giao thủ hiệp này, nàng toàn thắng.

Nếu như Hề Minh Húc cũng dễ đối phó như vậy thì hoàn mỹ.

Không biết hiện tại hấn thế nào, một thân thương tích, tránh trong som động âm u ẩm ướt lâu như vậy.

Mặc dù nàng cũng bị thương, thế nhưng cũng không nhiều như Hề Minh Húc, trong xe ngựa này cũng ẩm áp.

Giê? Không đúng, làm sao lại vô duyên vô cớ lo lắng cho hấn?

Hạ Triều Ca hung hăng khinh bỉ chính mình một chút, thật không có tiền đồ.

Rất nhanh, xa ngựa dừng lại, tới doanh địa Càng quân, Dịch Phi Nhiên bước xuống xe ngựa trước nàng một bước.

Vừa xuống xe, quân y cùng tỳ nữ đã chờ sẵn, cùng nàng vào lều trưởng, xử lý vết thương cho nàng.

Lúc trước tinh thần căng chặt, phải cùng Dịch Phi Nhiên đấu trí đấu dũng nên không có cảm giác nhiều lắm, lúc này bôi thuốc mới cảm thấy đau.

Bôi thuốc xong, tỳ nữ kia đem ra một bộ quần áo để cho nàng mặc.

Y phục đặt trước mặt Hạ Triều Ca, tay nàng dừng lại, lại là nữ trang!

Hạ Triều Ca thu tay về, sắc mặt âm trầm, liếc mắt nhìn tỳ nữ kia.

Tỳ nữ kia hốt hoảng quỳ xuống, nàng nói: “Cô nương, đây là ý của tam hoàng tử, nếu như ngài không mặc nô tỳ sẽ bị xử tử.”

“Ngươi là người Càng quốc, chết hay sống có quan hệ gì với ta đâu? Mang xuống đi.”

“Nhưng quần áo cô nương mặc đã tã tả lắm rồi, không thể nào mặc được nữa đâu.”

“Không ra khỏi lều là được.”

“Cô nương, xin người đừng làm khó nô tỳ, van cầu người mở lòng từ bi, thương cảm thương cảm nô tỳ đi.” Tỳ nữ kia dập đầu trên mặt đất khiến cái trán đầy máu.

“Ta thương hại ngươi, ai thương hại ta đây?” Hạ Triều Ca cười nhạt, nàng nói: “Nói với Dịch Phi Nhiên, hiện giờ ta muốn muốn gặp hấn, nói hấn an bài cho tốt chờ ta.”

“Cô nương, nô tỳ thân phận thấp kém không cách nào gặp được tam hoàng tử!”

“Ngươi tự nghĩ biện pháp đi.”

Lúc Hạ Triều Ca nói xong câu này, liền không nói nữa.

Tỳ nữ kia run run rẩy rẩy rời đi, sau khi rời khỏi lều trưởng, thân thể uốn lượn thẳng lên, thần sắc vốn hốt hoảng biến mất, đổi thành một tiếng cười lạnh.

Khi tỳ nữ kia trở lại, nàng nói với Hạ Triều Ca Dịch Phi Nhiên đã an bài xong, đêm nay sẽ gặp nàng.

Hạ Triều Ca nhận nữ trang tỳ nữ đưa tới, thay đổi, nàng nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt góc cạnh, mày đậm, thật là dờ dờ ương ương.

Chẳng trách Dịch Phi Nhiên sẽ nói, nàng mặc nữ trang sẽ không muốn gặp người khác.

Tất nhiên nếu hấn muốn nhìn, vậy thì đi ghé thăm hấn chút thôi.

Dù sao cũng hơn đợi trong lều bị một đám người giám thị, riêng tỳ nữ kia giả bộ đáng thương, biết võ công, có tâm kế, tuyệt đối không tầm thường.

Tỳ nữ kia tự cho là che giấu tốt, lại bị Hạ Triều Ca liếc mắt đã nhìn thấu.

Dịch Phi Nhiên vốn định giam lỏng nàng vài ngày, nhưng cũng không thành.

Hạ Triều Ca cảm thán một tiếng, lại muốn đi đấu trí đấu dũng với tên Dịch Phi Nhiên mặt người dạ thú kia.

Nếu không phải để thám thính tin tức, nàng cũng không thèm đi tìm hấn.

Màn đêm buông xuống, trăng tròn nhô lên, Hạ Triều Ca được đưa tới lều của Dịch Phi Nhiên.

Khác biệt với một chỗ như quân doanh, cái trưởng phòng này như một phòng ốc rất xa xỉ.

Lúc này Dịch Phi Nhiên đang ngồi cạnh bàn, trên mặt bàn có một hàng nến, trên mặt đặt mấy cái mâm, trên mâm là dao nĩa.

Bữa cơm dưới ánh nến? Thật là biết hưởng thụ nha!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thuyền Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thăm dò (4)

Địch Phi Nhiên liếc mắt nhìn Hạ Triều Ca, chân mày hơi cau lại, làm một thế mời: “Quân sư mời ngồi.”

Hạ Triều Ca âm thầm cười trộm, biết rõ nàng nữ trang xấu, còn dám để cho nàng mặc, vậy thì cho hắn tởm chết luôn.

Kết quả là Hạ Triều Ca cười một cái thật lớn, lấp lánh trước mặt Địch Phi Nhiên.

Địch Phi Nhiên ho nhẹ một tiếng, ổn định tâm thần, hạ quyết tâm tới luôn.

“Quân sư cũng biết đây là cái gì?”

Com Tây dưới ánh nến thôi, phú nhị đại chuẩn bị cura gái.

“Cái này chẳng lẽ là phong tục Càng quốc? Ta chưa từng nghe nói nha.” Hạ Triều Ca giả ngu.

“Cái này thật ra cũng không phải phong tục Càng quốc, là tự ta nghĩ ra.”

Nét mặt Địch Phi Nhiên cười đến phong nhã, trong lòng Hạ Triều Ca thầm mắng không biết xấu hổ.

“Không bằng ta dạy quân sư sử dụng dao nữa như thế nào?”

“Vậy thì đa tạ tam hoàng tử.”

Địch Phi Nhiên cười thân sĩ, đi tới bên cạnh Hạ Triều Ca, lấy khăn ăn ra đặt ở trên đùi Hạ Triều Ca.

Nhưng mà lại nói với nàng: “Tay trái cầm dao, tay phải cầm nĩa, cái nĩa ở tay phải cố định miếng thịt bò, tay trái cầm dao cắt miếng thịt ra.”

Giọng nói ôn hòa của Địch Phi Nhiên, hơi thở dụ người quanh quẩn bên chóp mũi của Hạ Triều Ca.

Sau khi hắn nói xong, ôn hòa cười, trở lại vị trí của mình, tay cầm dao nĩa làm mẫu cho Hạ Triều Ca một chút.

Hạ Triều Ca mỉm cười, trong lòng cười nhạt, Địch Phi Nhiên lại thăm dò nàng.

Lúc Ăn com Tây, rõ ràng là tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao, Địch Phi Nhiên lại cố ý dạy nàng ngược lại, đơn giản chính là muốn xem phản ứng của nàng một chút.

Hạ Triều Ca không thể không cảm thán, chiêu này của Địch Phi Nhiên thật độc.

Nếu như nàng thật sự chưa từng ăn, đâm lao phải theo lao cũng không sao, nhưng nếu nàng đã biết, lập tức phải làm ngược lại, chẳng những không quen, còn dễ dàng bại lộ.

Nếu như bạn quen dùng tay phải cầm đũa, có một ngày có người nói cho bạn cần phải cầm bằng tay trái, bạn còn muốn giả vờ vừa mới học được, cực kì không được tự nhiên lại khó khăn nữa.

Nhưng Hạ Triều Ca phải tiếp tục giấu giếm, để gạt bỏ đi băn khoăn của Địch Phi Nhiên, chỉ có thể học cầm dao nĩa ngược lại.

Trong toàn bộ quá trình, Địch Phi Nhiên một mực duy trì nụ cười, tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của Hạ Triều Ca.

Thật vất vả mới dùng xong bữa com dưới ánh nến, Hạ Triều Ca đặt dao nĩa xuống, chậm rãi nói: “Không biết tam hoàng tử định xử trí ta thế nào?”

“Xử trí? Quân sư nói quá nghiêm trọng rồi.”

“Nếu không thì sao? Làm một tù binh, đương nhiên phải bị xử trí.”

Địch Phi Nhiên cười lộ lên, hắn nói: “Ta lại không nhìn ra quân sư có chút đáng về tù binh nào, cứ giống như về nhà mình. Khí phách và định lực của quân sư, khiến cho ta rất bội phục.”

“Dưới chân là nhà tù, không thể chạy trốn, chỉ có thể bình chân như vại.”

“Nếu như ta nói, ta muốn quân sư ở lại Càng quân đốc sức cho ta thì sao?” Dịch Phi Nhiên lắc lắc ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Tam hoàng tử nói đùa rồi, ta là người Ly quốc.”

“Quân sư có từng nghĩ tới hay không, trừ việc bên ngoài người là người Ly quốc, thì vẫn là một nữ tử, nữ tử phải có nơi dừng chân của nữ tử, không phải sao?”

Hạ Triều Ca cười nhạt, nếu như là người bình thường, đối đãi ôn nhu trên xe ngựa cộng với bữa cơm dưới ánh nến trong lầu, còn có Dịch Phi Nhiên khiêm tốn ôn hòa đi cùng, chắc đã sớm tâm động rồi nhỉ?

Đáng tiếc nàng không phải là người bình thường, nàng là trưởng công chúa Ly quốc, vốn khinh thường việc gả cho một tên hoàng tử, luận quyền quý, Dịch Phi Nhiên còn không bằng Hạ Triều Ca nàng.

“Chỗ dừng chân của ta không cần tam hoàng tử quan tâm.”

“Chính là ta thích nàng, phải làm sao đây?”

Hạ Triều Ca im lặng không nói, trong lòng cười nhạt, cái loại tha thính con gái này, nàng thấy nhiều lắm rồi biết không?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chỉ số thông minh nghiền ép (1)

“Nàng đặc biệt như vậy, không giống những nữ nhân kia chỉ biết câu dẫn dụ dỗ nam nhân. Nàng thông minh, nàng dũng cảm, nàng bình tĩnh, từng việc từng việc đều hấp dẫn ta sâu sắc.”

Dịch Phi Nhiên nói xong còn liếc mắt đưa tình, Hạ Triều Ca nghe xong cả người nổi da gà.

Lời này quả thực êm tai, nhưng phải xem là ai đang nghe, Hạ Triều Ca nàng tuyệt đối sẽ không cảm kích, còn đặc biệt phản cảm.

Dịch Phi Nhiên thấy vẻ mặt hồ hững của Hạ Triều Ca, hắn cũng không giận không buồn, một mình châm một chén rượu.

“Ta mời nàng một chén.” Dứt lời, uống một hơi cạn sạch.

“Nếu như nàng nguyện ý theo ta, ta nguyện lấy giang sơn Càng quốc này làm sính lễ, hứa cho nàng một đời không lo không nghĩ.”

“Đa tạ ý tốt của tam hoàng tử, ta chỉ là một thảo dân bình thường, không chịu nổi ưu đãi này.” Hạ Triều Ca lạnh mặt cự tuyệt.

Dịch Phi Nhiên than nhẹ một tiếng, hắn nói: “Ta biết nàng sẽ không tin ta, trong lòng nàng còn chứa Hề Minh Húc.”

Hạ Triều Ca sững sờ, đầu óc tên Dịch Phi Nhiên này cũng có hớ hớ?

Tụng mấy cái lời thoại phim tình cảm cầu huyết lúc 8 giờ thì thôi đi, còn kéo Hề Minh Húc qua, quả thực không thể nhịn nữa!

“Chỉ là, nàng nhớ hắn, nhưng hắn chưa chắc nhìn tới nàng.” Dịch Phi Nhiên vừa đổi chủ đề, liền hứng thú hỏi: “Có muốn biết hôm nay hắn làm gì hay không?”

Hai mắt Hạ Triều Ca sáng ngời, đúng là muốn thật.

“Nàng xem, vừa nói đến hắn, vẻ mặt nàng liền khác biệt, quả nhiên nàng đã trao tim cho hắn, chỉ sợ việc hắn làm sẽ khiến nàng đau lòng đó.”

Dịch Phi Nhiên khề thờ dài, vẻ mặt tiếc hận.

Trong lòng Hạ Triều Ca roi lột bộ, Hề Minh Húc làm cái gì?

“Ta không đành lòng tổn thương nàng, nhưng ta phải để nàng thấy rõ bộ mặt thật của hắn, đỡ cho nàng toàn tâm toàn ý với hắn, đổi lại sự vứt bỏ như gậy rách của hắn.”

Nói nhảm nhiều quá, người nói thật dùm cái đi! Hạ Triều Ca tức giận!

Trên mặt nàng xuất hiện vài phần khẩn trương lại chờ mong, chờ Dịch Phi Nhiên nói xong.

“Hôm nay hấn đánh hạ một quân doanh phòng ngự bên trái của ta, giết ba nghìn Càng quân của ta.” Hai đầu mày của Địch Phi Nhiên lộ ra một tia oán hận.

Hạ Triều Ca trừng lớn hai mắt, kinh ngạc không thôi, bàn tay run rẩy nắm chặt một chỗ.

“Hấn biết rất rõ nàng ở trong tay ta, vẫn còn dám đánh phòng doanh bên trái của ta, đây là muốn khiến ta tức giận, để cho ta giết nàng sao? Hay là hấn căn bản không quan tâm tới sự sống chết của nàng?”

Hạ Triều Ca bỗng nhiên đứng lên, nàng không thể tin liều mạng lắc đầu.

“Không, không có khả năng, hấn sẽ không đối với ta như thế. Ta bày mưu tính kế cho hấn, ta cứu mạng hấn, hấn sẽ không thể không màng tới ta, ngài gạt ta!”

“Không có khả năng? Hấn ước gì ta bắt nàng đi tể đại kỳ Càng quân của ta, nâng cao sĩ khí!” Địch Phi Nhiên đứng lên, tới gần Hạ Triều Ca.

“Sẽ không đâu, nhất định là ngài gạt ta!” Hạ Triều Ca triệt để rối loạn.

“Lý Thành, ngươi vào đây.”

Một người từ ngoài lều đi vào, trên người có vài vết máu, trên mặt còn có một vết sẹo rất sâu, vừa nhìn liền biết là mới bị hôm nay.

“Tham kiến tam hoàng tử ”

“Nói đi, tình huống hiện nay của phòng doanh phía trái là gì?”

“Hồi tam hoàng tử, trừ ti chức giả chết tránh được một kiếp, còn lại toàn quân bị diệt!”

Lý Thành nói xong cực kì kích động, giọng đều khàn đi, căn bản không giống như giả bộ.

“Là Hề Minh Húc cầm đầu, bắt quá thần thấy sắc mặt hấn hôm nay có chút tái nhợt, nhất định là ngày hôm qua bị vây quét đã bị thương nặng. Đặc biệt là trên mu bàn tay trái của hấn, còn có một vết thương rất sâu.”

Trong lòng Hạ Triều Ca run lên, nói cẩn thận tới mức này, sẽ không phải giả.

“Lui xuống đi.” Địch Phi Nhiên phát tay một cái cho Lý Thành rời khỏi.

“Nàng cũng nghe thấy rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chỉ số thông minh nghiền ép (2)

Hạ Triều Ca nhắm hai mắt lại, thần sắc vô cùng thống khổ.

“Nàng nói xem có phải hấn muốn mượn đao giết người không nhỉ?”

Giọng Địch Phi Nhiên rất nhẹ, mang theo vài phần mê hoặc.

“Nàng biết quá nhiều bí mật của hấn, không thể tiết lộ cho Càng quốc, mà cứu nàng phải trả giá quá lớn, còn không bằng nàng chết, xong hết mọi chuyện.”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của mình.

“Ta không tin, có lẽ hấn có nỗi khổ tâm.”

Địch Phi Nhiên thở dài, tiếc hận thay Hạ Triều Ca.

“Trong lòng nàng đã rõ, chỉ là không muốn thừa nhận, ta sẽ cho nàng thời gian.”

Hạ Triều Ca mấp máy môi, thần sắc hoảng loạn, hiển nhiên đã dao động.

“Hắn tính toán hết thảy, lại không ngờ rằng ta không giết nàng, càng không ngờ tới, hiện tại ta đã thích nàng.”

Địch Phi Nhiên bưng một ly rượu lên, kính Hạ Triều Ca một ly.

“Chi Hề, nàng thông minh như vậy, nhất định sẽ không để cho mình kết thúc thảm đạm đúng không?”

“Tam hoàng tử, ta hơi mệt, ta muốn trở về nghỉ ngơi.”

Hạ Triều Ca nắm chặt quả đấm, sắc mặt trắng bệch.

“Nghỉ ngơi cho tốt, ở Càng quân, ta sẽ đảm bảo cho nàng không bị thương tổn.” Về mặt Địch Phi Nhiên ôn nhu.

Hạ Triều Ca xoay người ra khỏi lều trưởng của hắn, bước đi còn có chút mơ hồ lao đảo.

Nhìn bóng lưng Hạ Triều Ca, Địch Phi Nhiên lộ ra một nụ cười đắc ý.

Trở lại lều của mình, Hạ Triều Ca múc nước rửa mặt, nhân tiện xoa xoa khuôn mặt nàng.

Vỡ kịch vừa rồi diễn quá sâu, cơ trên mặt muốn co quắp luôn rồi.

Ở cùng một chỗ với loại mặt người dạ thú Địch Phi Nhiên này, thực sự mệt muốn chết.

Hạ Triều Ca thở phào, Hề Minh Húc quả nhiên đã hành động, chỉ mong hắn không nên quá nóng vội.

Nàng không nghi ngờ Địch Phi Nhiên, Hề Minh Húc quả thực diệt một phòng doanh trái của Địch Phi Nhiên.

Nhưng mục đích của Hề Minh Húc không phải là hại nàng, mà là cứu nàng.

Trong tất cả mọi người ở Bắc Cương, chỉ có Đoạn Thiên Diễn cùng Hề Minh Húc biết nàng là công chúa Ly quốc.

Chỉ với thân phận nàng, Hề Minh Húc liền sẽ không làm vậy, càng không dám giết người diệt khẩu.

Bởi vì nếu như nàng chết, toàn bộ Hề gia đều phải chôn cùng.

Hơn nữa Hạ Triều Ca cũng tin tưởng Hề Minh Húc sẽ không hại nàng, ít nhất tạm thời sẽ không.

Hắn làm ra hành động này đơn giản là vì muốn mê hoặc Địch Phi Nhiên, để hắn cho rằng Hề Minh Húc đã vứt bỏ nàng.

Bởi vì nàng càng là quan trọng, Địch Phi Nhiên sẽ càng không tha.

Hơn nữa, bên trong Ly quân có gian tế Càng quốc, trong Càng quân sao lại không có gian tế Ly quốc được?

Hề Minh Húc nhất định biết Địch Phi Nhiên để nàng cùng ngồi xe ngựa.

Cho nên, cái ý đồ xúi giục của Địch Phi Nhiên, Hề Minh Húc hiểu cho nên cũng xác định, Địch Phi Nhiên sẽ không tổn thương nàng.

Phân tích từng bước một, Hạ Triều Ca không thể không cảm thán tâm tư cùng thủ đoạn của Hề Minh Húc.

Mặc dù hôm qua đánh một trận toàn quân Ly quân bọn họ bị diệt, có vẻ như tổn thất không nhỏ.

Nhưng Hạ Triều Ca lại biết, nhánh quân đội kia của họ, là quân đội Huyền Vũ quân tâm phúc của La Gia Anh.

Hắn lợi dụng Càng quân danh chính ngôn thuận loại bỏ quân đội gian tế Ly quốc.

Chiêu mượn đao giết người này mới thật là đẹp.

Cho nên, lúc Càng quân đánh bất ngờ, Hề Minh Húc quả quyết từ bỏ quân đội, mang theo Hạ Triều Ca trốn.

Nếu như không có đứa con ghê là nàng, Hề Minh Húc có lẽ sẽ chạy được xa hơn.

Luận tâm tư, nàng quả thực không bằng Hề Minh Húc.

Đương nhiên, nàng cảm thấy Địch Phi Nhiên không bằng nàng.

Như vậy việc kế tiếp liền rõ ràng, nàng muốn thu được tín nhiệm của Địch Phi Nhiên, thì phải bị hắn xúi giục thành công.

Cho nên Hạ Triều Ca vừa mới diễn một màn thống khổ khi bị vứt bỏ như vậy.

Nàng chỉ cần chờ, chờ Hề Minh Húc tới đón nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Bằng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chỉ số thông minh nghiền ép (3)

Một ngày sau, Hạ Triều Ca bắt đầu đóng cửa miễn tiếp khách.

Ba ngày này, Dịch Phi Nhiên phái người tới mời mấy lần, Hạ Triều Ca đều lấy lý do đường thương cự tuyệt.

Dịch Phi Nhiên biết rõ nữ tử cổ đại yêu cầu chốn dừng chân phải là cường giả được sùng bái.

Cho nên hắn triển khai chiến thuật ôn nhu với Hạ Triều Ca, đối với nàng bằng mọi sự dung túng sẵn sàng.

Đồng thời dùng chân tướng tàn khốc đoạn tuyệt vọng tưởng Hạ Triều Ca trở về bên vòng tay Hề Minh Húc.

Một hoàng tử cao cao tại thượng bằng lòng hạ mình lấy lòng một nữ tử, hầu như mọi nữ tử đều sẽ rơi vào tay gã.

Điểm này Dịch Phi Nhiên làm khá tốt, thành ý rất đủ, dùng hết kiên trì.

Nhưng những thứ này vô dụng với Hạ Triều Ca.

Nàng chẳng những là công chúa của một nước, thân phận tôn quý, còn là Tư Mệnh ở tiên giới, nhìn thấu luân hồi.

Hạ Triều Ca cự tuyệt rất kiên quyết, bởi vì không chiếm được mới càng muốn.

Dịch Phi Nhiên muốn câu nàng, đồng thời nàng đã câu được hắn.

Thế nhưng, hành động này lại có người nhìn không được.

Hôm nay, lúc Hạ Triều Ca đang ở trong lầu đọc sách, tỷ nữ hầu hạ nàng dùng sức đập khay lên bàn.

Hạ Triều Ca kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ nghe nàng ta nói: “Cô nương, ta khuyên ngươi hạ mình một chút đi, quá mức sẽ phản tác dụng đó.”

Sớm biết tỷ nữ này không đơn giản, bây giờ nàng và Dịch Phi Nhiên đấu với nhau, nàng ta lại không giữ được bình tĩnh trước, thật là thú vị.

“Ồ? Phản tác dụng là thế nào?”

“Tam hoàng tử là người tài nhất Càng quốc, hoàng tử có quyền nhất, cũng là hoàng tử có cơ hội kế thừa cao nhất.”

Lúc tỷ nữ kia nói chuyện, trong đôi mắt lộ ra tia mỉa mai.

Hạ Triều Ca xem vào mắt, cười nhạt không nói.

“Ngươi biết có bao nhiêu người cầu ngài liếc mắt ưu ái mà không được không? Có thể cho ngươi nhiều kiên trì như vậy, ngươi lại còn không biết đủ, có phải ngươi quên thân phận mình rồi không?”

Trong mắt tỷ nữ kia lộ ra vẻ chán ghét, rất mặt mày, nhưng không tránh khỏi mắt Hạ Triều Ca.

“Thân phận gì?”

“Ngươi là tù binh Ly quốc, là tù nhân.”

Hạ Triều Ca bùng tình đại ngộ, nàng gật gật đầu nói: “Đa tạ ngươi nhắc nhở, ta quả thực không đúng, vậy xin ngươi bẩm báo tam hoàng tử, ta muốn gặp ngài.”

Trong mắt tỷ nữ kia lóe lên một tia khinh bỉ ngẩn ngui, sau đó lộ ra nụ cười cung kính vui mừng.

“Ta sẽ bẩm báo tam hoàng tử ”

Đợi tỷ nữ rời khỏi, Hạ Triều Ca khẽ thở dài, tỷ nữ này nói vậy cũng là bị Dịch Phi Nhiên ôn nhu gài bẫy.

Đáng tiếc đạo hạnh còn quá thấp, không giữ được bình tĩnh, còn không thu được tâm tư vào.

Tất nhiên cho nàng cái bậc thang này, Hạ Triều Ca liền thuận đi xuống.

Câu giờ ba ngày, cũng nên tiến thêm một bước.

Đêm đó, lúc Hạ Triều Ca nhìn thấy Dịch Phi Nhiên, hẳn đang chuẩn bị một đồng thức ăn kiểu Nhật.

Hạ Triều Ca giả ngu ăn rất vui vẻ như trước.

Dịch Phi Nhiên này, rất biết thay đổi biện pháp làm cho nữ tử vui.

“Nàng nghĩ kĩ rồi sao?” Dịch Phi Nhiên mở miệng trước.

“Mấy ngày nay, Thiếu tướng quân có động tĩnh gì không?” Hạ Triều Ca vẽ mặt thương tâm.

“Không có ”

Hạ Triều Ca nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, dường như hạ quyết tâm rất lớn.

“Hắn bắt nhân ta bắt nghĩa, đời này, ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì vì hắn nữa!” Vẻ mặt Hạ Triều Ca tuyệt tình.

“Chi Hề à, đổi lại là ta, ta nhất định không nỡ đối xử với nàng như vậy. Nàng là bảo bối, hắn lại không biết quý trọng.”

“Trong lòng hắn chỉ có Nhị công chúa, Hạ Uyển Tinh.” Hạ Triều Ca rũ mắt nói.

Đây là câu nói thật Hạ Triều Ca duy nhất trong mấy lời vừa rồi.

Dịch Phi Nhiên cười, hắn nói: “Đó là hắn không có mắt, công chúa xinh đẹp ở thâm cung, cưới trở về cũng chỉ để ngắm thôi.”

“Vậy ta thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Không cho phép hắn đụng vào nàng (1)

“Nàng là một đóa hoa hướng dương nở rộ, không kiều diễm, không quyến rũ, lại hướng về phía ánh mặt trời, tươi đẹp bung tỏa, soi sáng con đường phía trước.”

Đây là câu nói êm tai nhất của Dịch Phi Nhiên mà Hạ Triều Ca từng nghe.

Hoa hướng dương, thật ra là có chút đề cao nàng.

Nàng cũng không phải người làm đại sự gì, chút thông minh thua xa Hề Minh Húc, bắt quá nghiền ép Dịch Phi Nhiên vẫn được.

Hắn quá tự phụ, tồn tại sự tự đại của người xuyên không, nhưng không có đủ đầu óc, nghĩ người khác quá đơn giản.

Có thể ở Càn quốc hắn quả thực không có đối thủ, để cho hắn một đường cao giọng hát khúc khai hoàn, đắc ý vênh vao.

Thấy Hạ Triều Ca vượt qua khói mù, lộ ra nụ cười, Dịch Phi Nhiên càng vui vẻ hơn.

“Ngày mai theo ta đi tuần tra quân doanh, thế nào?”

Hạ Triều Ca lộ ra vẻ kinh ngạc lại cảm động, nàng trịnh trọng gật đầu.

Dịch Phi Nhiên vỗ vỗ mu bàn tay Hạ Triều Ca, cười có chút mờ ám.

“Trận chiến này kết thúc, ta sẽ mang nàng về Càn đô.”

Hạ Triều Ca ngượng ngùng cúi đầu.

Đêm nay, Dịch Phi Nhiên tự mình tiễn Hạ Triều Ca về lầu trưởng.

Trở lại lầu, Hạ Triều Ca phát hiện tỳ nữ Dịch Phi Nhiên an bài cho nàng lại không ở đây.

Trong lòng nàng sinh nghi, đi vào trong lầu một bước, nàng liền phát hiện phía sau giá treo quần áo lại có bóng người!

Chẳng lẽ là tỳ nữ kia? Hay là kẻ khác?

Hạ Triều Ca làm bộ không phát hiện, bình tĩnh rót cho mình chén trà.

Sau đó tự nhiên tùy ý bước đến bên cạnh giá áo.

Chớp mắt sau đó, nàng ném cái chén trong tay đi, đánh vào trên giá áo.

Giá áo ngã xuống trong nháy mắt, Hạ Triều Ca nắm chặt chủy thủ trong tay, đánh về phía bóng người đằng sau.

Nhưng Hạ Triều Ca không ngờ tới là, người kia phản ứng cực nhanh, võ công cao hơn cả chính mình!

Người kia mặc trang phục Càng quân, một bộ râu quai nón dài, hiển nhiên đã dịch dung.

Hai người không qua mấy chiêu, Hạ Triều Ca đã thua trận, hai tay bị hấn gông cùm xiềng xích, ôm vào trong lòng, gắt gao áp chế.

“Ngươi là ai? Ta gọi người đấy!” Hạ Triều Ca uy hiếp.

“Nàng muốn mưu sát phu quân sao?”

Là giọng Hề Minh Húc!

Hạ Triều Ca hoàn toàn sửng sốt, đôi tay giãy dụa cũng dừng lại!

“Ngươi, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Nơi này là đại doanh Càng quân, ngươi điên rồi?”

Hạ Triều Ca không thể tin nhìn Hề Minh Húc, quả nhiên trên gương mặt dán đầy râu mép kia, có một đôi mắt nàng quen thuộc.

“Ta cũng muốn điên rồi, cũng là do nàng bức!”

Hề Minh Húc dùng sức véo mặt Hạ Triều Ca, ánh mắt kia như hận không thể ăn nàng!

Hạ Triều Ca bị Hề Minh Húc dọa, lập tức chột dạ.

Không phải chỉ là không nghe hấn tự ý hành động thôi sao? Có không phải để cứu hấn sao?

“Nàng ở đây ăn ngon uống tốt, ngược lại là cực kì thích ý chứ gì, thế nào, vui đến quên cả trời đất, chuẩn bị làm hoàng tử phi Càng quốc?”

Dưới con mắt muốn ăn thịt người của Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca lại rụt cổ.

“Nào có, không phải đang phối hợp kế hoạch của ngươi mà tiến hành sao?”

Hề Minh Húc hừ lạnh một tiếng, sắc mặt thoáng nhiên.

“Không cho phép hấn đụng vào nàng, có biết không?”

Giọng Hề Minh Húc mười phần nghiêm khắc, không phải thương lượng, là mệnh lệnh.

“Ta xấu như vậy, hấn mới không thêm đụng vào ta.”

Hạ Triều Ca nhìn ra, Dịch Phi Nhiên ngoài miệng nói dễ nghe, nhưng hấn vẫn chịu không nổi gương mặt này của nàng.

Hề Minh Húc “phỉ” một tiếng bật cười, hấn nói: “Đó là do mắt hấn mù.”

Hạ Triều Ca cười theo hai tiếng khô khốc.

“Nói chính sự đi, hai ngày này cần phải lấy được tín nhiệm của hấn, chịu thêm mấy ngày nữa là ổn, ta sẽ đón nàng trở về.”

Hạ Triều Ca gật đầu, Hề Minh Húc quả nhiên có biện pháp.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Không cho phép hấn đụng vào nàng (2)

Hề Minh Húc thấy Hạ Triều Ca vui vẻ đồng ý, hấn có chút không yên lòng, vươn tay dùng sức véo má Hạ Triều Ca.

“Nàng đã nhớ kỹ lời ta nói chưa?”

Hạ Triều Ca bị véo đau, nàng vội vàng gạt đầu.

“Ta nói cái gì?”

“Ngươi nói ta phải lấy được tín nhiệm của hấn, nhìn thêm vài ngày nữa.”

Hề Minh Húc nổi điên cái gì, ngược đãi nàng như vậy!

Còn véo mặt nàng, tức chết đi được!

“Ta biết tới bây giờ nàng đều không nhớ rõ lời ta nói với nàng!”

Hề Minh Húc xuống tay nặng hơn một ít, trong ngữ khí cũng mang theo một tia tức giận.

“Ngươi vừa nói một câu, rõ ràng là câu này!”

“Ai hỏi nàng câu vừa rồi?”

“Vậy ngươi hỏi cái gì?”

“Trọng điểm!” Hề Minh Húc nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trọng điểm?” Hạ Triều Ca vẫn ngu người như cũ.

Hề Minh Húc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, rất muốn bỏ đầu Hạ Triều Ca ra xem.

“Không được để cho hấn đụng vào nàng!”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, nàng cảm giác mình thật oan uổng mà!

Đây rõ ràng là câu tốt nhất mà!

Lòng Hề Minh Húc quả thực như mò kim đáy biển!

“Ta biết rồi! Ta tuyệt đối sẽ không để cho hấn đụng vào ta!” Hạ Triều Ca thề thốt cam đoan.

Hề Minh Húc thở dài, Hạ Triều Ca làm sao chậm hiểu như vậy, thật mệt mỏi.

Hạ Triều Ca thở phào, Hề Minh Húc sao lại âm tình bất định như vậy, thật đau tim.

“Vậy ngươi ngoan ngoãn đợi, bảo vệ tốt chính mình, ta đi đây.”

Hạ Triều Ca gạt đầu, nhìn theo Hề Minh Húc rời đi.

Nhưng Hề Minh Húc mới đi một bước bỗng nhiên mạnh mẽ quay đầu lại, một cái hôn hướng lên môi Hạ Triều Ca.

Như chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào, liền lập tức tách ra.

Sau đó thân ảnh Hề Minh Húc lóe lên, trực tiếp biến mất trong tầm mắt Hạ Triều Ca.

Toàn thân Hạ Triều Ca cứng đờ, đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại tiếng ong ong.

Sau một hồi lâu, nàng mới run run rẩy rẩy đưa ngón tay ra, chỉ vào nơi Hề Minh Húc rời đi, thấp giọng lầm bầm nói: “Ngươi, ngươi, ngươi làm cái gì đấy?”

Nhưng Hề Minh Húc đã đi rồi, vấn đề của nàng cũng không được hỏi đáp.

Hạ Triều Ca cảm thấy cả người đều ngẩn ngơ, nàng không khỏi vờn tay, sờ sờ cánh môi của mình.

Khí tức cùng nhiệt độ của Hề Minh Húc còn lưu lại ở phía trên, gò má nàng đỏ bừng, đỏ muốt nóng lên.

Lòng nàng đang kinh hoàng, yết hầu như muốn nhảy ra.

Qua một lúc lâu, Hạ Triều Ca mới hoàn hồn.

Hề Minh Húc vậy mà hôn nàng!

Chẳng lẽ hán thích mình? Hạ Triều Ca không dám tiếp tục nghĩ.

Bỗng nhiên, màn lều trướng bị xốc lên, nàng bỗng nhiên xoay người, lại thấy tỳ nữ Dịch Phi Nhiên ban cho nàng đi tới.

“Cô nương làm sao vậy? Sắc mặt là lạ?”

Hạ Triều Ca khôi phục bình tĩnh trong một giây, mặt không cảm xúc.

“Ngươi đi đâu vậy?”

“Vừa rồi có người tìm ta, ta liền đi ra ngoài.”

Hạ Triều Ca ngồi xuống, bưng chén trà của mình, nàng đột nhiên hỏi: “Thích một người là đáng về gì?”

Tỳ nữ kia sững sờ, ngẫm lại, sau đó trả lời: “Đại khái chính là muốn gặp hán, muốn hôn hán, muốn gả cho hán.”

Hạ Triều Ca cân nhắc kĩ ba cái muốn này.

Tỳ nữ kia lại hỏi: “Ngươi đang nhớ tam hoàng tử à?”

Hạ Triều Ca không trả lời, nàng rõ ràng đang suy nghĩ về cái tên hỗn đản vừa mới cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng!

Tỳ nữ kia thấy thế, lại nói: “Ngươi không thừa nhận cũng không sao. Lúc ta nói những lời này, ngươi lại nhớ hán, đã khẳng định ngươi thích hán.”

“Phốc” Hạ Triều Ca phun một miệng trà ra ngoài.

Hiện tại vấn đề tiêu điểm không phải là Hề Minh Húc có thích nàng hay không sao?

Lúc nào lại biến thành nàng có thích Hề Minh Húc không rồi?

Tỳ nữ này có độc, không thể nghe, cũng không thể tin!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Không cho phép hán đụng vào nàng (3)

Về sau tỳ nữ kia nói lời nhai cái gì, Hạ Triều Ca đều không nghe.

Chắc lại là mấy lời hồ ngôn loạn ngữ, mang đao giấu kiếm, không nghe cũng được.

Sau khi tỳ nữ đi, Hạ Triều Ca thối đèn, nằm lên giường.

Đêm dài đằng đẵng, Hạ Triều Ca lăn qua lăn lại, ngủ không được.

Vừa nhắm mắt lại thấy chính là khuôn mặt Hề Minh Húc, còn có xúc cảm ấm áp mềm mại trên môi.

Lời Hề Minh Húc cứ hết lần này đến lần khác vang lại trong đầu nàng.

Không cho phép hán đụng vào nàng, không cho phép hán đụng vào nàng, không cho cho phép hán đụng vào nàng...

Hử? Không đúng, câu nói đầu tiên hán vừa mới nói với nàng, hình như là nàng muốn mưu sát phu quân kia mà?

Khuôn mặt Hạ Triều Ca xoẹt một cái ửng hồng, lỗ tai đều nóng hằm hạp, thật xấu hổ quá...

Hạ Triều Ca từ trên giường ngồi dậy, sờ sờ khuôn mặt nóng hổi của mình, trong đầu bỗng nhiên văng ra bốn chữ: Thiếu nữ hoài xuân.

Nàng sống hai đời, thời gian gần ngàn năm, tình cảm của nàng rốt cục nở ra một đóa hoa đào.

Mặc dù mới ở giai đoạn hình thành, nhưng nó vẫn tốt đẹp như vậy.

Hạ Triều Ca bỗng nhiên nghĩ rằng, nếu như nàng chỉ là Hạ Triều Ca, hoặc Hề Minh Húc cũng chỉ là Hề Minh Húc thì tốt.

Coi như kết cục thảm đạm, chí ít cũng có thể toàn tâm toàn ý rơi vào ái tình một lần.

Suy nghĩ một chút, Hạ Triều Ca liền thấy mệt.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Triều Ca bị tỷ nữ kia đánh thức, thúc giục nàng nhanh chuẩn bị, hôm nay là thời gian nàng cùng Dịch Phi Nhiên đi dò xét quân doanh.

Trên biên giới Càng quốc, Dịch Phi Nhiên cùng Hạ Triều Ca sóng vai đi tới, phía sau có một đội binh sĩ đi theo.

Lúc ánh mắt đầu tiên của Hạ Triều Ca nhìn thấy Dịch Phi Nhiên, trong đầu liền toát ra một câu nói: Không cho phép hấn động vào nàng.

Cái âm thanh ma quái này, đã gieo thật sâu vào đầu óc nàng, hiệu quả kia, quả thực là!

Hạ Triều Ca nhin không được, khoe miệng kéo ra, cười rộ lên đẹp đẽ.

Dịch Phi Nhiên thấy nụ cười rục rờ của Hạ Triều Ca, tâm tình cũng tốt theo.

“Nàng biết nụ cười này của nàng có ý vị thế nào không?” Dịch Phi Nhiên hỏi.

Hạ Triều Ca sững sờ, nàng có chút đặc ý vênh váo, vội thu liễm nụ cười, lắc đầu.

“Nụ cười như thế này, chỉ có người đang chìm trong hố bùn sâu của tình yêu cuồng nhiệt mới có.”

Hạ Triều Ca lập tức nín cười.

Nhưng Dịch Phi Nhiên lại cười ha hả, hấn nói: “Chi Hề à Chi Hề, nàng khiến ta thật vui vẻ.”

Hạ Triều Ca lần đầu không phản ứng kịp, liên quan đến hấn cái rắm ấy!

Lần thứ hai, nàng tỉnh ngộ, Dịch Phi Nhiên cho rằng nàng thích hấn!

Hạ Triều Ca run rẩy, có chút lạnh người.

Dịch Phi Nhiên tâm tình vô cùng tốt, hấn bỗng nhiên dừng bước lại, tự tay xoa khuôn mặt Hạ Triều Ca, trong hai mắt tràn ngập nhu tình.

Hạ Triều Ca vô thức tránh ra, khiến động tác tay của Dịch Phi Nhiên dừng tại giữa không trung, hết sức khó xử.

Nhưng Dịch Phi Nhiên là một nhân tài.

Lúng túng chỉ trong nháy mắt, hấn lập tức thu hồi tay, vừa cười vừa nói: “Mối tình đầu của Chi Hề, xấu hổ cũng là chuyện đương nhiên.”

Hạ Triều Ca âm thầm nhỏ nước bọt, đó là đương nhiên, so ra còn kém loại người lão thủ tình trường như người, câu tam đáp tứ.

“Chúng ta hôm nay chỉ nói việc công, không nói tư tình, đi thôi.” Dịch Phi Nhiên dẫn đầu đi ở phía trước.

Dò xét một ngày, Hạ Triều Ca càng có thêm nhiều hiểu biết về biên giới Càng quốc, đồng thời để thu được tín nhiệm của Dịch Phi Nhiên, nàng nói cho Dịch Phi Nhiên rất nhiều kiến nghị.

Những kiến nghị này, đạt được sự tán thưởng của Dịch Phi Nhiên, trên mặt hấn càng vui vẻ hơn.

Hạ Triều Ca cũng vui vẻ càng nhiều, nàng đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ Hề Minh Húc thôi.

Động tác Hề Minh Húc cũng rất nhanh, ngày thứ hai liền đưa tin tới.

Cùng ngày, Dịch Phi Nhiên gặp Hạ Triều Ca trong chủ trưởng, đem một phần thư Hề Minh Húc đưa tới cho nàng xem.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Trao đổi (1)

Hạ Triều Ca mở thư ra, nhanh chóng đọc xong, sau đó trả lại cho Dịch Phi Nhiên.

“Hề Minh Húc vậy mà dùng Vu Vinh Vĩ để đổi lấy ta?”

Nét mặt Hạ Triều Ca vô cùng kinh ngạc, nhưng không có lộ ra thần sắc mừng rỡ, bởi vì nàng biết, Dịch Phi Nhiên vẫn còn tỉ mỉ quan sát nàng như cũ.

“Vu tướng quân là tâm phúc của ta, lúc đầu ta phái hắn đi đánh đại bản doanh tạm thời của Ly quân, không nghĩ tới bị người của Hề Minh Húc vây quét toàn bộ. Lâu như vậy không có tin tức, ta còn tưởng rằng hắn đã hi sinh cho tổ quốc.” Dịch Phi Nhiên thở dài.

Hạ Triều Ca nhớ Hề Minh Húc từng nói, hắn biết trong Ly quân có gian tế, ắt sẽ thừa dịp bọn họ rời khỏi mà đi đánh lén đại bản doanh.

Cho nên hắn an bài đám người Trình Phi Dương quay lại giải vây đại bản doanh trước, sau đó trở lại lục soát núi cứu hắn.

“Chỉ Hề, nàng cảm thấy thế nào?” Dịch Phi Nhiên hỏi.

Hạ Triều Ca cười tự giễu, nàng nói: “Ta có thể cảm thấy thế nào? Nếu hắn có lòng thật sự, cũng không kéo dài tới hiện tại. Kéo dài lâu như vậy mà hắn cũng không sợ ta bị xử tử.”

Dịch Phi Nhiên gật đầu, khước miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

“Lần này hắn bỗng nhiên muốn đổi người, có tâm tư gì đây?” Dịch Phi Nhiên suy ngẫm.

Trong lòng Hạ Triều Ca âm thầm trừng mắt với Dịch Phi Nhiên, nói chuyện với loại mặt người dạ thú này thật là mệt.

Trong lòng hắn rõ ràng có suy nghĩ mà vẫn còn phải làm bộ không biết, muốn cho người ta đoán.

“Đại khái là thời gian dài như vậy, ngài không giết ta mà vẫn giữ lại trong quân, hắn sợ việc quân cơ Ly quốc tiết ra ngoài.”

Dịch Phi Nhiên gật đầu tán thành.

“Nếu như lần này trao đổi thành công, hắn liền có thể bắt ta một lần nữa, nếu như không thành công, hắn cũng không tổn thất, chỉ ít khiến ngài nghi ngờ ta, hai bên không có kết quả tốt. Hề Minh Húc bàn tính cũng thật cẩn thận tài tình.” Hạ Triều Ca cười tự giễu.

“Chỉ Hề, nàng thật thông minh, một chút thủ đoạn của nàng liền dễ dàng nhìn thấu được.”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đối với Hề Minh Húc, ta hiểu.”

Dịch Phi Nhiên càng vui vẻ, hắn lại hỏi: “Chỉ Hề, vậy nàng cảm thấy ta phải trả lời hắn thế nào?”

“Tam hoàng tử, đây là cơ hội tốt, lợi dụng được, chỉ lời không lỗ.” Hạ Triều Ca cong môi khẽ cười.

“Ồ? Xem ra Chỉ Hề rất có lòng tin?”

“Ta không tin trong lòng tam hoàng tử không có tính toán gì, ngài chỉ là đang khảo nghiệm ta thôi.” Hạ Triều Ca cười khẽ.

Dịch Phi Nhiên cười ha hả, hắn nói: “Để ta xem tân quân sư của ta đánh một trận thế nào.”

“Dương đông kích tây, nội ứng ngoại hợp.” Hạ Triều Ca nói.

“Lúc đổi ta qua, ta động thủ trước, hấp dẫn Hề lực chú ý của Minh Húc, chờ lúc hắn thất kinh, ngài ở đằng sau bồi thêm một mũi tên, tiễn hắn lên trời. Sau đó Ly quân sẽ loạn, sau đó tam hoàng tử chuẩn bị tốt, thừa dịp loạn lạc đem ta về.”

“Hay, hay cho một chiêu dương đông kích tây, nội ứng ngoại hợp. Hề Minh Húc nhất định không nghĩ tới, lúc đổi người sẽ xảy ra sai lầm như vậy!” Dịch Phi Nhiên khen ngợi gật đầu.

“Một chiêu này tam hoàng tử đã sớm nghĩ đến rồi nhỉ?”

Dịch Phi Nhiên cười, hắn nói: “Chỉ Hề, nàng thật sự rất mưu lược, có thể có được nàng, là hạnh phúc to lớn của ta!”

Hạ Triều Ca cũng cười theo.

“Đến đây, ta cho nàng xem một vật.”

Địch Phi Nhiên lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hộp, dùng ổ khóa mở nó ra, mùi phân cần thận.

Sau khi mở hộp ra, một khẩu súng lục bằng đồng tinh xảo nằm ở bên trong.

Hai mắt Hạ Triều Ca sáng ngời, trong lòng mừng rỡ, vẻ mặt lại nghi hoặc: “Đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Trao đổi (2)

“Vật này gọi là súng lục, là ta tốn rất nhiều thời gian tỉ mỉ nghiên cứu chế tạo.”

Hạ Triều Ca giờ súng trong tay lên, cẩn thận ngắm nghía một lần.

Bề ngoài đúng là giống với súng lục ở hiện đại, vậy cách dùng có lẽ cũng không khác nhau.

“Thứ này có tác dụng gì?” Hạ Triều Ca tiếp tục giả ngu.

“Còn nhớ lần ta tập kích Hề Minh Húc không?”

“Ta nhớ ra rồi, có một loại ám khí cực nhỏ làm bằng đồng, lấy tốc độ cực nhanh bắn ra ngoài, hơn nữa uy lực rất lớn, lúc đó tóe kiếm của Hề Minh Húc kiếm cũng bị hỏng. Thanh kiếm kia là thứ cực kì tốt đó!”

Địch Phi Nhiên gật đầu, hần nói: “Cái đó là viên đạn, chính là do khẩu súng lục này bắn ra ngoài.”

“Hả? Làm sao bắn ra ngoài? Quá thần kỳ!”

Hạ Triều Ca bội phục mình, bảo bảo giả bộ hiểu kỳ thật là giống!

Địch Phi Nhiên nhận lấy súng lục, tay phải cầm nó, ngón trỏ đặt ở trên cò súng, nhẹ nhàng bóp bóp.

Hần nói: “Đến lúc đó chỉ cần bỏ đạn vào, bóp chỗ này, liền có thể nổ súng bắn đạn ra, uy lực rất lớn.”

Nói xong hần đưa cây súng cho Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca lại bắt đầu giả ngu tiếp tục nghiên cứu.

“Nhưng vì sao bây giờ bóp lại không thấy có gì bắn ra?”

“Bởi vì không có đạn.”

Địch Phi Nhiên lấy từ trong hộp ra một viên đạn, bỏ viên đạn vào trong súng, sau đó đưa súng cho Hạ Triều Ca.

“Lần này bóp thì súng lục sẽ có thể bắn đạn ra.” Địch Phi Nhiên nói.

Hạ Triều Ca đang muốn thử, Địch Phi Nhiên vội vàng ngăn cản nàng.

“Đạn này chỉ có một viên, nàng chờ đến lúc nàng đổi về bên cạnh Hề Minh Húc thì hãy dùng, thời điểm nàng dùng có thể giết chết Hề Minh Húc là tốt nhất, nếu giết không chết, hấp dẫn lực chú ý của hần, ta sẽ ở phía sau bồi thêm cho hần một phát.”

Hạ Triều Ca gật đầu, trịnh trọng thả súng lục vào trong hộp.

“Thật không nghĩ tới, vũ khí chân chính của tam hoàng tử là thế này! Quá thần kỳ!” Hai mắt Hạ Triều Ca lóe sáng, vẻ mặt ngưỡng mộ.

”Hế hoạch lần này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại. Lỡ như bại nàng sẽ bị bọn chúng tóm lại, hậu quả khó mà lường được, hiểu không?”

Hạ Triều Ca gật đầu.

“Tốt, ngày mai đổi người, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi. Đêm nay ta sẽ nghĩ đến nàng, ngày mai ta sẽ bảo hộ nàng, đừng sợ, biết không?”

Về mặt Dịch Phi Nhiên đầy nhu tình, khiến lòng người đều tan ra.

Đương nhiên không bao gồm Hạ Triều Ca.

“Tam hoàng tử, ngày mai nếu ta có thể trở về bình an, ngài đừng quên để ta đi theo bên cạnh ngài nhé.”

“Đồ ngốc, làm sao lại quên, ta thích nàng như vậy.”

Về mặt Hạ Triều Ca then thùng, cầm súng lục cáo từ, đi về lầu trưởng của mình.

Sau khi trở lại lầu, nàng cho tỷ nữ kia lui, lấy súng lục ra, khéo môi treo một nụ cười gian xảo.

Quả nhiên Dịch Phi Nhiên vẫn không tin nhiệm nàng, súng lục không lên đạn làm sao có thể bắn?

Đến lúc đó, súng trong tay nàng căn bản không bắn được, lại khiến nàng bại lộ trước mặt Ly quân.

Đến gần như vậy, nàng chỉ có thể bị loạn đao giết chết.

Mà Dịch Phi Nhiên chỉ cần thừa dịp bạo loạn này cho Hề Minh Húc một phát súng, liền nhất cử lưỡng tiện.

Nàng sẽ chết, Hề Minh Húc cũng xong đời.

Một hòn đá ném hai con chim, tâm cơ Dịch Phi Nhiên thật đúng là thâm trầm.

Nhưng Hạ Triều Ca không phải người ngu, cây súng này xem như tặng đúng người.

Khép hộp lại, Hạ Triều Ca nhắm mắt nghỉ tạm, chỉ còn chờ ngày mai đến.

Đêm dài dằng dặc khiến người ta chờ mong lặng yên trôi qua, chân trời lộ ra một tia sáng nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Trao đổi (3)

Một ngày mới đến, ánh mặt trời trải đầy một vùng, một trận đánh sắp bắt đầu.

Bất luận là Ly quân hay Càng quân, không bên nào không khẩn trương mong đợi lần trao đổi con tin này.

Hạ Triều Ca đổi về nam trang, Dịch Phi Nhiên tự mình đến ngoài lầu đón nàng.

“Nàng nhớ kỹ, chưa đến thời khắc máu chốt, cò súng này vạn lần không thể bóp.” Dịch Phi Nhiên lại dặn dò một lần.

Hạ Triều Ca gật đầu, nếu như nàng bóp cò sớm, thì sẽ biết bóp cò thì súng vẫn bất động, tâm tư của Dịch Phi Nhiên liền sớm lộ ra ánh sáng.

“Nàng nhất định phải bình an trở về, ta sẽ chờ nàng.”

Hạ Triều Ca gật đầu, Dịch Phi Nhiên đúng là sẽ đợi nàng, chẳng qua là đợi nàng cùng Hề Minh Húc đồng quy vu tận.

Người này, nhìn mặt hào hoa phong nhã, trong lòng lại cất giấu một con rắn độc, phải luôn đề phòng độc xà bỗng nhiên cắn tới.

Hạ Triều Ca cười ngửa, Dịch Phi Nhiên đi theo phía sau trong Càng quân, đi về phía địa điểm trao đổi con tin.

Sau khi đi một hồi, liền đến một khu đất bằng phẳng rộng lớn, bốn phía không có chỗ ẩn núp, không thể nào phục kích, mọi động tác đối phương thực hiện đều lộ ra ánh sáng.

Xa xa Hạ Triều Ca thấy Hề Minh Húc cùng Ly quân chờ ở đó.

Hề Minh Húc cưỡi một con ngựa cao lớn, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, sắc mặt ung dung.

Nhưng Hạ Triều Ca lại thấy trong mắt hắn có sự mừng rỡ cùng chờ mong.

Càng làm Hạ Triều Ca kinh ngạc là Đoạn Thiên Diễn cũng đợi nàng trong đội ngũ, đôi mắt hồng lên, khẩn trương không thôi, như một con thỏ bị khi dễ.

Hạ Triều Ca mỉm cười, ý bảo hấn đừng buồn.

Nhưng tiểu tử thú này lại không cảm kích, hung hăng liếc nàng.

Hai bên quân đội đứng yên, cách nhau một trăm trượng.

Hề Minh Húc cùng Dịch Phi Nhiên xa xa nhìn nhau, cả hai đều thấy được đối thủ mạnh mẽ của chính mình.

“Thật không ngờ tới Hề tướng quân còn biết đi đổi quân sư, ta cho rằng quân sư này nguoi đã từ bỏ rồi!” Dịch Phi Nhiên cười nói.

“Có muốn hay không là chuyện của ta, có liên quan gì tới nguoi?” Hề Minh Húc tiết kiệm lời nói, hoàn toàn không nể mặt mũi.

Lòng Hạ Triều Ca không khỏi rung động, đây mới là Hề Minh Húc mà nàng thích, về khí thế đã áp đảo tên tiểu nhân vô sỉ Dịch Phi Nhiên đầy bụng độc k.

Dịch Phi Nhiên làm mặt lạnh, hấn cũng lười nhiều lời với Hề Minh Húc, hấn nói: “Vậy thì bắt đầu đổi nguoi đi.”

Hề Minh Húc gật đầu, vung tay lên, ý bảo Ly quân thả nguoi.

Hạ Triều Ca đối diện Vu Vĩ Vinh, hai người thông thả đi tới phía doanh trại của mình, quân đội hai bên án binh bất động, khẩn trương chú ý mọi thứ trước mắt.

Trên đường này bên này có bất biến hóa nào, bên kia đều phải chuẩn bị sẵn sàng toàn lực ứng đối, để tránh mất cả chì lẫn chài.

Hạ Triều Ca cẩn thận từng li từng tí đi tới, rốt cục hai người đi tới chỗ giao nhau, bình an vô sự thoảng qua.

Việc này khiến nguoi hai bên đều không khỏi thở phào một cái, nhưng nguoi còn chưa đi hết, ai cũng không dám xem thường.

Nhưng vào lúc này, tay áo rộng thùng thình của Hạ Triều Ca động.

Dịch Phi Nhiên thấy Hạ Triều Ca cầm súng, khoe môi hấn cong lên lộ ra một nụ cười đắc ý, dưới tay áo cũng nắm chặt súng của mình, ấn xuống chót phía sau, lên đạn, ra sức chờ hành động.

Nhưng vào lúc này, Hạ Triều Ca bỗng nhiên xoay nguoi một cái, một súng bắn vào đầu Vu Vĩ Vinh, trực tiếp nát óc.

Một tiếng súng vang này khiến tất cả mọi nguoi sợ hãi.

Trong lúc nhất thời, chiến mã hí, binh sĩ di chuyển, hết thảy đều trở nên hỗn loạn.

Mắt Dịch Phi Nhiên như sắp nứt ra, khiếp sợ nhìn hết thảy trước mắt, trong nháy mắt đưa tay lên, nòng súng nhắm ngay Hề Minh Húc.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Trao đổi (4)

Nháy mắt sau khi Hạ Triều Ca bắn phát súng đó, cả nguoi vọt lên, nhào về phía Hề Minh Húc.

Ngựa của Hề Minh Húc bị sợ, phát ra một tiếng hí thật dài.

Cũng trong nháy mắt đó, Dịch Phi Nhiên bóp cò súng trong tay.

“Đoàng” một tiếng, trực tiếp bắn lên nguoi Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc ôm Hạ Triều Ca đang nhào qua, hai người lăn xuống đất, xoay mấy vòng, tình hình nhất thời càng thêm hỗn loạn.

Hạ Triều Ca cực kì hoang mang, trước ngực nàng có một vết máu đỏ, Dịch Phi Nhiên bắn trúng Hề Minh Húc!

Nàng vẫn không thể nào đỡ được, nàng vẫn thất thủ!

Sau khi hai nguoi dừng, Hạ Triều Ca khiếp sợ kéo Hề Minh Húc qua, kiểm tra cẩn thận vết thương trên nguoi hấn.

Hề Minh Húc quay người đề Hạ Triều Ca xuống, không cho nàng nhúc nhích.

“Người có bị thương không?”

Hạ Triều Ca vừa dứt lời, một loạt tiếng mũi tên sắc bén đâm rách không khí truyền đến.

Hai người ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ nghe Địch Phi Nhiên kêu thảm một tiếng, một mũi tên dài xuyên thấu trước ngực trái của hắn, bị bắn ngã xuống ngựa.

Càng quân hoàn toàn đại loạn, ngay sau đó, bọn chúng bắt đầu cuống quýt rút lui.

Hạ Triều Ca quay đầu, kiểm tra vết thương của Hề Minh Húc, chỉ thấy trên cánh tay hắn máu chảy ồ ạt, cũng không có vết thương nào khác.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một cái, cuối cùng cũng không có việc gì, quá nguy hiểm, may mà lệch.

Nàng thu hồi ánh mắt khảm trương nhìn chăm chăm cánh tay Hề Minh Húc, lại phát hiện Hề Minh Húc đang mỉm cười nhìn nàng.

“Nàng giống như rất lo lắng nhỉ?”

Hạ Triều Ca nhéo hắn một cái, nàng tức giận nói: “Đây là nói đùa sao? Không cẩn thận một chút thôi là người liền mất mạng!”

“Sợ ta mất mạng như vậy?”

Hạ Triều Ca thấy trong mắt Hề Minh Húc không có vẻ khảm trương mà đầy áp ý cười, nàng tức giận, cười cười cười, cười cái gì mà cười, hừ chết nàng rồi đó!

Hạ Triều Ca quay đầu ra chỗ khác, không để ý Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc buông nàng ra, đỡ nàng từ dưới đất dậy.

“Lão... Sư huynh, huynh không sao chứ, hừ chết người ta!” Đoạn Thiên Diễn đỏ mắt, nghiêm mặt xông về phía nàng.

Hạ Triều Ca vui vẻ sờ sờ đầu hắn: “Ngoan, không có việc gì đâu, ta lợi hại không?”

“Huynh đỡ con nít hả? Lão... Yêu... Chết tiệt!” Đoạn Thiên Diễn bật tay đẩy tay Hạ Triều Ca ra, trợn mắt nhìn.

“Thiếu tướng quân, ngài không sao chứ?” Trình Phi Dương cùng với một đám tướng lĩnh vội vàng chạy về phía Hề Minh Húc, vây quanh bọn họ, bảo hộ ở bên trong.

“Không sao cả, bị thương ngoài da mà thôi.” Hề Minh Húc cười nói: “Quân sư y thuật cao minh, lần này phải làm phiền quân sư rồi.”

Hả? Không phải có quân y sao?

“Ha ha, đúng vậy, biểu hiện của quân sư quá anh dũng, quả thực làm chúng ta sáng mắt ra!”

“Không sai, lần này tam hoàng tử Càng quốc nhất định tức chết!”

“Quân sư, ngài chịu khổ rồi!”

Hạ Triều Ca cười cười, vẫn là Ly quân tốt nhất, tất cả mọi người đều nhiệt tình như vậy.

“Được rồi, về quân doanh trước đi.” Hề Minh Húc ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người lên ngựa.

Lúc này, trước mặt Hạ Triều Ca xuất hiện tay của Hề Minh Húc, Hạ Triều Ca ngẩng đầu, thấy Hề Minh Húc đang ngồi trên ngựa nhìn nàng.

“Lúc này nàng do dự, ta có thể hiểu là nàng xấu hổ không?”

“Không!” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng nàng vẫn đưa tay cho Hề Minh Húc, lên ngựa của hắn.

Ngồi ở phía trước Hề Minh Húc, phía sau dán lồng ngực lên hắn, bị tay hắn nắm dây cương nhẹ nhàng ôm lấy, tim Hạ Triều Ca đập càng lúc càng nhanh, khuôn mặt còn có chút ửng hồng.

Rốt cuộc lại trở về rồi.

Bên cạnh có Ly quân dũng cảm, có Đoạn Thiên Diễn ngây thơ, còn có Hề Minh Húc đáng ghét, thật tốt.

Chương 114: Hầu hạ bên người (1)

Trở lại nơi đóng quân tạm thời của Ly quân, Hạ Triều Ca có một loại cảm giác quen thuộc từ lâu.

Xuống ngựa, Hạ Triều Ca quen nẻo muốn đi về lều của mình.

Nhưng nàng còn chưa đi được hai bước đã bị Hề Minh Húc gọi lại.

“Quân sư, người đang dự định để cho cái viên ám khí trong cánh tay ta mọc rễ nảy mầm lớn lên thành đại thụ che trời à?”

Bước chân Hạ Triều Ca dừng lại, suýt chút nữa té sấp mặt, Thiếu tướng quân uy vũ nói cười từ tốn đâu rồi?

Nàng quay đầu lại, đang định mang Hề Minh Húc tới lều quân y xử lý vết thương cho hắn, lại thấy Hề Minh Húc cũng không thèm quay đầu lại.

“Mang theo hòm thuốc đến lều ta.”

Hạ Triều Ca tới chỗ quân y lấy hòm thuốc, cúi đầu đi về phía lều của Hề Minh Húc, nàng luôn có một loại cảm giác dè vào miệng hổ, đưa đồ ăn cho Hề Minh Húc.

Vào trong lều, Hề Minh Húc đã ngồi ở bên giường đợi nàng.

Hạ Triều Ca không nói hai lời, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Hề Minh Húc, sau đó bắt đầu giúp hắn xử lý vết thương.

“Đau” Hề Minh Húc đau đến kêu lên một tiếng.

“Miệng vết thương kia có hơi sâu, y phục mở ra quá nhỏ, không cẩn thận đụng vào, ta sẽ cẩn thận một chút.” Hạ Triều Ca nhỏ giọng áy náy.

“Y phục mở quá nhỏ, nàng không biết cởi áo ra sao?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt Hạ Triều Ca xoẹt một cái ửng hồng, ngay cả lỗ tai đều nóng lên.

“Cái này... Không tốt lắm đâu?” Hạ Triều Ca cúi đầu, giọng như muỗi kêu.

“Trước đây lúc quân y xử lý vết thương, đều trực tiếp cởi, có gì không tốt đâu?”

“Vậy ta đi gọi quân y tới cho người” Hạ Triều Ca bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài.

“Nàng dám!”

Hạ Triều Ca quả nhiên dừng chân lại, cúi đầu, cắn răng trở lại bên cạnh Hề Minh Húc.

Hắn nói đúng, nàng thật sự không dám, dù gặp phải Thương Lăng hay là Hề Minh Húc, nàng vẫn luôn luôn sợ, chưa từng dám thẳng lưng đi qua.

Hạ Triều Ca cảm giác mình không có tiền đồ đến mức không có thuốc nào chữa được.

Hề Minh Húc giang hai cánh tay, chờ nàng cởi áo tháo dây lưng.

Hạ Triều Ca cắn răng một cái, cúi đầu, bắt đầu cởi y phục Hề Minh Húc ra.

Y phục bị cởi, lộ ra thân thể cường tráng khỏe mạnh của Hề Minh Húc, đường nét mạnh mẽ, cơ bắp đầy đặn.

Mặt Hạ Triều Ca đỏ tới mang tai, tim cũng run rẩy, hô hấp cũng trở nên khản trương.

Trước đây đến hồ bơi cũng không phải chưa từng thấy thân trên của đàn ông, thế nhưng vóc người kia chính là khác nhau một trời một vực, căn bản không thể đánh đồng.

Huống chi, bây giờ nàng còn dựa gần như vậy!

“Xem đủ chưa?” Trên đỉnh đầu Hạ Triều Ca truyền đến giọng của Hề Minh Húc.

Hạ Triều Ca hoảng hốt lắc đầu, sau đó phát hiện thấy sai sai, lại lập tức gật đầu, dường như lại sai sai!

Dù gật đầu hay lắc đầu, đều thừa nhận nàng đang nhìn chăm chăm thân thể của hắn!

Hạ Triều Ca cực kì quần bách, nàng tuyệt đối không háo sắc mà.

Lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến giọng Hề Minh Húc mang theo vài phần chế nhạo trêu đùa.

Đùa nàng chơi à! Hạ Triều Ca tức giận!

Nàng trở lại hiện thực đến vết thương trên cánh tay Hề Minh Húc, nàng dự định lát nữa dùng sức đâm một chút, để xả mối hận trong lòng!

Nhưng khi nàng thấy được vết thương sâu đến tận xương của Hề Minh Húc, lòng nàng không khỏi tê tái.

Vết thương tới mức này còn nói đùa nàng, thực sự là!

Người này chẳng lẽ không biết đau sao?

Hạ Triều Ca nghĩ vậy nên nhẹ tay rất nhiều, chỉ sợ làm đau Hề Minh Húc.

Dù sao, Hề Minh Húc trăm đắng ngàn cay cứu nàng trở về, lao tâm lao lực, còn đích thân xông vào doanh trại địch, thật không dễ dàng.

“Thật ra nếu như khi trước nàng không cự hôn, mỗi ngày nàng đều có thể xem rồi.”

Hề Minh Húc thở dài một hơi, tựa như đang tiếc hận thay Hạ Triều Ca.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hầu hạ bên người (2)

Giê? Câu nói này thiếu thiếu nha!

Cái gì gọi là không cự hôn liền có thể nhìn mỗi ngày? Nói nàng như lang như hổ thêm khát nhìn hắn à!

Ta nhỏ!

Vậy mà tiếc hận thay nàng? Nói nàng không có mắt bỏ qua trần bảo hiểm thấy à!

Ta nhỏ!

Còn nữa! Nàng cự hôn chẳng lẽ không phải để tác thành cho hắn sao? Bây giờ nói như thể nàng vứt bỏ hắn vậy!

Ta nhỏ!

“Nàng lại đang mắng ta ”

Hạ Triều Ca cứng đờ, nội thu hồi suy nghĩ, giả bộ vô tội.

“Làm sao có thể? Không thể nào!”

Hề Minh Húc cười, hắn nói: “Vậy lần sau nàng chó có viết cảm xúc lên mặt, như vậy lời nói dối của nàng mới hoàn mỹ hơn một chút.”

Hạ Triều Ca bĩu môi, rời mắt đi, không để ý tới hắn.

Hề Minh Húc thấy đáng về tức giận của nàng, cười càng vui vẻ hơn.

“Rõ ràng là nàng mắng ta, lại còn hờn ta, sao nàng lại không nói đạo lý như vậy?”

Mặc dù Hề Minh Húc nói rất có đạo lý, nhưng Hạ Triều Ca chính là Không-cùng-tư-tướng.

“Thiếu tướng quân muốn nghe đạo lý gì? Ta nói cho ngươi.”

“Vậy nàng nói cho ta biết, nàng làm chuyện sai, có phải nên chịu trách nhiệm hay không?”

Hạ Triều Ca sùng sốt: “Ta làm sai chuyện gì?”

“Ta vốn không phải chịu thương tích nặng thế này, nhưng nàng nhào tới, ta không thể làm gì khác hơn là lấy tay đỡ nàng.”

Nghe nói thế, Hạ Triều Ca nhất thời ngu người.

“Lúc đó là ta sợ người bị bắn trúng mới nhào về phía người, đỡ đạn cho người!”

“Ta đã sớm ngờ tới việc hấn muốn đánh ta, tự ta chuẩn bị tốt việc né tránh, nàng lại đến, ta chỉ có thể ngăn cản cho nàng trước.”

Hạ Triều Ca triệt để ngu người, lòng tốt của nàng thành làm hồng chuyện sao?

Hề Minh Húc lại nói: “Lần này trao đổi con tin vốn chính là một ván cờ, hấn muốn nhân cơ hội này giết ta, ta sao lại không muốn mạng hấn?”

“Cho nên mặc dù ta nhìn nàng, nhưng lúc nào cũng quan tâm hấn, chỉ cần hấn động thủ, ta liền nghiêng người, để cho đạn kia trượt qua cánh tay ta.”

“Kể từ lúc đó, ta đổ máu, tình hình đại loạn, thừa dịp hấn đắc ý lơ là, cung thủ mai phục phía sau dùng một mũi tên bắn hạ hấn.”

Hạ Triều Ca sùng sốt một chút, nói như vậy, nàng dường như làm hồng việc thật!

“Chiếu theo kế hoạch, ta chỉ tróc chút da, ra chút máu, bây giờ cánh tay này lại bị thương đến tận xương tủy rồi.”

“Nàng nói xem, nàng có sai hay không?”

Hạ Triều Ca giống như một học sinh tiểu học bị phê bình héo rũ.

“Ta cũng là sợ người bị thương mới nhào qua người.”

“Cho nên ta vốn không định nói cho nàng, đã vậy trong lòng nàng lại mắng ta oán ta, thật là ủy khuất quá đi.”

Hạ Triều Ca bĩu môi, nàng nói: “Đều là ta không tốt, vậy người chó tính toán với ta có được hay không vậy?”

Thấy thái độ nhẹ nhàng cùng ngữ khí ấm áp của Hạ Triều Ca, Hề Minh Húc càng vui vẻ hơn.

“Vậy ta liền cho nàng lấy cơ hội công chuộc tội.”

“Sao?”

“Từ giờ trở đi nàng ở lại đây chiếu cố sinh hoạt thường ngày của ta, cho đến lúc ta khỏi bệnh.”

Hả? Chiếu cố sinh hoạt thường ngày? Đây không phải là muốn hầu hạ bên cạnh à?

Hạ Triều Ca cảm thấy rất ngượng ngùng, đang muốn cự tuyệt, Hề Minh Húc lại nói sang chuyện khác.

“Vì sao lúc đó nàng phải giết Vu Vi Vinh?”

“Bởi vì hấn gần ta, Địch Phi Nhiên quá xa, ta bắn súng cũng không chuẩn. Càng quốc chết một người đều có lỗi chứ không lỗi.”

Hề Minh Húc nghe vậy phá lên cười, hấn nói: “Nàng thật biết tính toán, Địch Phi Nhiên lúc này chắc tức chết rồi.”

Hấn đương nhiên muốn tức chết, trước đây lúc giao súng cho nàng, căn bản không muốn nàng nổ súng!

Hiện tại chẳng những nàng giết đại tướng tâm phúc của hấn, còn lấy đi một khẩu súng của hấn, có thể không tức chết sao?

Không chỉ có vậy, hấn còn bị nàng lừa gạt, nàng biết dùng súng, là người hiện đại!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Hầu hạ bên cạnh (3)

“Hả? Người nói Địch Phi Nhiên muốn tức chết, nói cách khác chính là hấn hiện tại không chết?”

Hề Minh Húc gật đầu, hấn nói: “Hấn hiện tại không thể chết. Một hoàng tử chết ở trong tay địch quốc, Càng quốc cùng Ly quốc tất yếu sẽ nổ ra một trận đại chiến, cái này cũng không có lời.”

“Cho nên một mũi tên đâm thủng ngực chỉ làm hấn bị thương mà thôi?”

“Ừm, lệch một chút, mặc dù không chết, thế nhưng có thể làm cho hấn yên tĩnh nửa năm, trong nửa năm này, chính là thời cơ tốt cho chúng ta phản công.”

Hạ Triều Ca rất tán thành gật đầu, không sai, Càng quốc chủ soái không ở đây, lòng quân bất ổn, lúc này mới là thời cơ nhân lúc cháy nhà đi hôi của tốt nhất!

Hạ Triều Ca không thể không bội phục Hề Minh Húc, suy nghĩ chu toàn, tâm tư cẩn thận, trù tính trong lòng, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Trong buổi nói chuyện, Hạ Triều Ca đã cẩn thận từng li từng tí lấy viên đạn trong cánh tay Hề Minh Húc ra, sau đó băng bó vết thương cho hấn.

Trong toàn bộ quá trình, không có thuốc tê, nhưng Hề Minh Húc vẫn mặt không đổi sắc, thậm chí có lúc còn đùa giỡn nàng, việc này khiến Hạ Triều Ca bội phục Hề Minh Húc hơn.

Ở trên người hấn, nàng thấy cái gọi là phong độ của một đại tướng.

Viên đạn được lấy ra, Hạ Triều Ca đặt nó ở trong mâm.

Hề Minh Húc tự tay cầm viên đạn nhuộm máu lên xem xét tường tận, hấn hỏi: “Đây chính là ám khí phát ra từ vĩ khí của Địch Phi Nhiên? Là viên đạn?”

Hạ Triều Ca gật đầu, lấy súng lục của mình ra đưa cho Hề Minh Húc.

“Bỏ viên đạn này vào trong khẩu súng này, nạp đạn lên nòng, sau đó bóp cò, liền có thể nổ súng.”

Hề Minh Húc cẩn thận nghiên cứu khẩu súng bằng đồng tinh xảo trong tay, trong mắt lộ ra từng tia kinh ngạc.

“Nhưng viên đạn này đã dùng qua, đầu đạn của nó đã mở ra, vỏ đạn biến hình, không thể dùng lại nữa.” Hạ Triều Ca giải thích.

Hề Minh Húc đặt súng lục ở trong tay thường thức, hấn hứng thú hỏi: “Nàng giống như rất hiểu thứ này?”

Hạ Triều Ca sững sờ, nàng vội vàng rũ mi mắt, che giấu thần sắc của mình.

“Địch Phi Nhiên nói cho ta biết.”

“Không có đạo lý hấn sẽ nói cho nàng biết nhiều chuyện như vậy, hấn rõ ràng muốn giết nàng, nàng bắn một phát súng ra, hấn tổn thất rất nhiều.”

Hề Minh Húc dường như cũng không tin Hạ Triều Ca.

Trong lòng Hạ Triều Ca vạn phần bất đắc dĩ, Hề Minh Húc quá thông minh, thật là khó lừa gạt!

“Ta cũng không biết hấn có ý gì. Nếu không phải hấn nói cho ta biết, ta sao lại biết dùng thứ này, nhìn kì lạ phiền phức.”

Hạ Triều Ca làm bộ không thêm để ý.

“Ừ” Trên mặt Hề Minh Húc không có biểu tình khác, cũng không biết hấn có tin hay không.

Hấn cầm súng lục chơi một hồi, sau đó trả lại cho Hạ Triều Ca, hấn nói: “Lúc rảnh rỗi nàng nghiên cứu viên đạn này, vẽ ra bức họa, ta cho thợ mộc chế tạo cho nàng.”

“Chế tạo làm cái gì?”

“Cho nàng phòng thân ”

Hạ Triều Ca thu hồi súng lục, trong lòng âm áp, mặc dù nàng có võ công, mặc dù nàng cũng không có nguy hiểm gì lớn, nhưng Hề Minh Húc có thể thay nàng suy nghĩ như vậy, vẫn làm nàng cảm động.

Hạ Triều Ca thu dọn hòm thuốc, đang muốn ra khỏi lều lại nghe được Hề Minh Húc nói với nàng: “Không cần mặc quần áo cho ta à?”

Bước chân Hạ Triều Ca dừng lại, cúi đầu, mặt ửng hồng đi trở lại.

Cúi đầu, cầm quần áo mặc vào cho Hề Minh Húc, cẩn thận cột chặt vạt áo cho hấn.

Lúc đang chuẩn bị đại công cáo thành, một bàn tay đặt lên eo nàng, dùng sức bao lấy nàng.

Hạ Triều Ca đụng vào lồng ngực Hề Minh Húc, mùi thuốc nhàn nhạt cùng khí tức đặc biệt của Hề Minh Húc quanh quẩn xung quanh, toàn thân Hạ Triều Ca cứng đờ.

“Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng”

Editor: hôn con gái nhà người ta, ôm con gái nhà người ta là phải chịu trách nhiệm nhé ca:))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Kế hoạch vô béo (1)

Hạ Triều Ca cứ đờ người như vậy, để cho Hề Minh Húc ôm một lúc lâu.

Tím nàng nhảy bịch bịch, dường như muốn nhảy lên cổ họng

Nhưng nàng dần dần phát hiện, nàng lại rất thích loại cảm giác này, bị khí tức Hề Minh Húc quanh quẩn, cảm nhận độ ấm và sự ôn nhu của hắn.

Hạ Triều Ca bắt giác hơi nhếch khóe môi lên lên, ngọt tận tâm can.

“Ừa, Định Phi Nhiên không cho nàng ăn cơm à?”

Một câu nói của Hề Minh Húc, phá vỡ bong bóng màu hồng trong lòng Hạ Triều Ca, phong cách đột ngột lại đổi, nàng sững sờ một chút.

“Có mà, mỗi ngày đều thay đổi phương pháp làm đồ ăn ngon cho ta, đại khái là muốn lấy được lòng ta, trước hết phải bắt được dạ dày của ta.”

“Vậy sao nàng còn bị nuôi gây trở xương như que củi vậy?”

Hạ Triều Ca nghe được trong giọng nói tràn đầy ghét bỏ, nàng nhất thời xụ mặt xuống.

“Gầy đâu mà gầy?”

“Ôm cần thấy sợ” Hề Minh Húc buông tay ra.

Trong lòng Hạ Triều Ca nhất thời giận dữ, gởi cho một tên Hề Minh Húc, cho người ôm, cho người chiếm tiện nghi, người còn chê ta cần người!

Hỗn đản!

Mọi hảo cảm trước đó đều tan thành mây khói, Hạ Triều Ca mang theo cái hòm thuốc tức giận đi.

Hề Minh Húc nhìn nàng rời khỏi, không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Khăng định lại mắng ta, thật là đồ keo kiệt.”

Lúc Hạ Triều Ca trở lại lều của Hề Minh Húc, sắc trời đã tối lại, nàng mang theo cái hòm thuốc vội tới thay thuốc cho Hề Minh Húc.

Vừa vào trướng bỗng, Hạ Triều Ca đã ngửi thấy mùi cơm, ngẩng đầu nhìn qua, trong đĩa còn có đầy thịt.

Nhất thời cái bụng Hạ Triều Ca liền biểu tình.

Nàng phát hiện, trên bàn lại có hai chén cơm đầy, nàng liếc mắt liền biết chắc là Hề Minh Húc chuẩn bị cho nàng!

Nàng để hòm thuốc xuống, tung ta tung tăng chạy đến bên cạnh bàn, không chút khách khí cầm đũa lên.

“Thiếu tướng quân, ta ăn cơm thôi.”

Nhưng đũa Hạ Triều Ca vừa mới đụng tới đồ ăn, còn chưa gấp được thịt lên, đã bị đũa Hề Minh Húc dè xuống.

Hạ Triều Ca sững sờ, khó hiểu nhìn về phía Hề Minh Húc.

“Ta để nàng ăn à?”

“Ngươi chuẩn bị hai cặp đũa, hai chén com, chẳng lẽ không phải để ta ăn sao?”

“Nàng có phát hiện nàng ở trước mặt ta càng lúc càng lớn mặt hay không?”

Hạ Triều Ca sững sờ, nàng nói: “Tất nhiên, ngươi cũng biết ta là ai rồi, ta cũng không cần giả bộ sợ hãi với ngươi nữa.”

“Thì ra trước mặt ta nàng vẫn luôn giả ”

Chân mày Hề Minh Húc hơi cau lại, vẻ mặt không vui.

Hạ Triều Ca nuốt ngụm nước bọt, tìm roi lộp bộp.

“Thật ra ta đối với Thiếu tướng quân là chân thành ngưỡng mộ.”

“Đã bảo nàng chớ nói dối ở trước mặt ta, sao nàng luôn không nhớ được? Một chút coi trọng cũng không có.”

Hạ Triều Ca ủ rũ, trên mặt là vẻ bại trận, sau một lát, nàng lại ngẩng đầu hỏi: “Ta có thể ăn chưa?”

“Không thể” Hề Minh Húc vô tình cự tuyệt nàng.

“Vì sao!”

“Cánh tay ta rất đau, thay thuốc trước ”

Hạ Triều Ca rơi lệ, vẻ mặt đưa đám buông đũa xuống, ngồi xổm bên người Hề Minh Húc thay thuốc cho hắn.

“Đừng làm ra vẻ ủy khuất như thế, chính mình làm sai, phải gánh vác.”

Hạ Triều Ca bĩu môi, rõ ràng chính là Hề Minh Húc lấy việc tư trả thù, cố ý để cho nàng một bàn đồ ăn lớn, ngửi mùi thơm thức ăn, lại không cho nàng ăn!

Lúc này, Hề Minh Húc động đũa, chậm rãi, ăn nhiệt tình.

Cái bụng Hạ Triều Ca bắt đầu gào thét.

Có lẽ đây là việc dẫn vật người ta nhất, trước mặt bày một bàn món ngon, nàng chỉ có thể ngồi lại không thể ăn, còn phải nhìn tên hỗn đản kia ăn.

Rốt cuộc, Hạ Triều Ca thay thuốc xong cho Hề Minh Húc, nàng khăn trương ngồi vào bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Kế hoạch vỗ béo (2)

Hạ Triều Ca thấy Hề Minh Húc ăn một bữa com tối phong phú, để cho mình đói thảm hại, cho nên nàng vừa ăn liền không dừng được.

Nàng xuất thân từ hoàng thất, từ nhỏ bị ma ma lễ nghi dạy bảo, thói quen nhai kỹ nuốt chậm, cho dù đói cũng có thể đảm bảo lối ăn ưu nhã.

Hề Minh Húc đã ăn no, ngồi đối diện Hạ Triều Ca khoan thai nhìn nàng ăn, khóe miệng mỉm cười.

Hạ Triều Ca ăn thật lâu, rốt cục mới lấp đầy cái bụng.

Trong lòng nàng ngira mặt lên trời thét dài, rốt cuộc cũng trấn an được miếu ngũ tạng của mình rồi.

Đặt đũa xuống, Hạ Triều Ca phát hiện tất cả thức ăn trên bàn đều bị nàng quét sạch, chỉ còn lại có mấy cái đĩa trống.

Hạ Triều Ca không khỏi sững sờ, nàng hình như đã ăn rất nhiều.

Nàng chỉ lo cúi đầu ăn, căn bản không phát hiện một bàn đồ ăn bị một mình nàng quét sạch.

Lúc này Hạ Triều Ca mới cảm giác được bụng hơi căng.

“Ăn no chưa?” Hề Minh Húc hỏi.

Hạ Triều Ca gật đầu.

“Đi ra ngoài tản bộ, coi chừng căng chết.” Hề Minh Húc cười già dỗi.

Hạ Triều Ca khó hiểu, nhưng vẫn theo Hề Minh Húc ra khỏi lều.

Lúc này ở trên Bắc Cương, mặt trời ngả về tây, rải ánh chiều tà đầy trên mặt đất, gió chạng vạng ôn hòa thổi, thổi tan nóng bức, mang đến một con mát lạnh.

Hạ Triều Ca đi theo phía sau Hề Minh Húc, đi một vòng dọc theo vị trí đóng quân tạm thời của bọn họ, đi thẳng đến một vách núi thấp thì dừng lại.

Đứng ở trên vách núi, nhìn về phía xa xa bên dưới là một mảnh bình nguyên mênh mông.

Mặt trời chiều dần dần ngả về tây, trên mặt đất bao la phủ lên một tầng mây đỏ.

Nhìn về phía xa kia, Hạ Triều Ca lại thấy chỗ vốn là nơi đóng quân của Huyền Vũ.

Trên vùng đất kia, đã trải đầy lều trưởng của Càng quân, hệ thống phòng ngự cũng đã dựng lên, nhìn qua có vẻ rất trật tự rõ ràng.

Hạ Triều Ca nhớ lại, lần trước lúc nàng đứng ở chỗ này xem nơi đóng quân của Huyền Vũ, binh sĩ Càng quốc đang vận chuyển hỏa thiêu thi thể Ly quân.

Trên mảnh đất kia, rơi lại tro cốt tướng sĩ Ly quân, còn có tín niệm không cam lòng của bọn họ.

Hạ Triều Ca trong lòng ghen ứ, chỗ kia vốn là địa bàn Ly quốc, bây giờ lại là nơi Càng quân khua tay múa chân.

“Lúc nào đoạt lại trụ sở của Huyền Vũ quân?”

Sắc mặt Hề Minh Húc cũng trầm xuống, Huyền Vũ quân là một trong bốn nhánh quân của Hề gia quân, là một bộ phận không thể thiếu của Hề gia quân.

“Nhanh thôi, Càng quân phải trả giá càng nhiều đất đai hơn cho việc lần này.”

Hạ Triều Ca quay đầu, thấy tia sáng sắc bén trong mắt Hề Minh Húc, xen lẫn cừ hận, bão tố, thẳng lợi trong tâm tay.

Nàng không khỏi mỉm cười, đây mới là Hề Minh Húc thuộc về chiến trường Bắc Cương.

Giống như một con hùng ưng vỗ cánh muốn bay lượn, không ai ngăn nổi bước chân hấn tiến về phía chân trời.

Triều đại thay đổi, lịch sử chuyển dời, cũng chỉ có người như vậy mới có thể khai sáng một tân triều thịnh thế.

Mỗi ngày sau, Hạ Triều Ca đều hầu ở bên người Hề Minh Húc, thay thuốc cho hắn, hầu hạ hắn thay y phục, dường như trở thành thị nữ thân cận của hắn.

Ngay cả thương thảo việc quân cơ cũng cùng nhau vào chủ trương, cùng nhau đi ra, như hình với bóng.

Hạ Triều Ca không ngốc, nàng biết là Hề Minh Húc tận lực giữ nàng bên cạnh, nàng không biết Hề Minh Húc có mục đích gì, nhưng sớm chiều ở chung, tìm người làm từ thịt, chắc sẽ có một tia chân tình phải không?

Nếu như Hạ Triều Ca chưa xem qua mệnh cách Vọng Thư đưa, nàng có thể đã lún sâu, nhưng bây giờ giữa nàng và hắn vẫn còn một bức tường không thể phá vỡ.

Một tháng sau, Hạ Triều Ca đang đợi Hề Minh Húc cởi áo ra, đột nhiên Hề Minh Húc lại ôm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Kế hoạch vỗ béo (3)

Toàn thân Hạ Triều Ca cứng đờ, nhưng lại không có ý muốn đẩy Hề Minh Húc ra.

Ai biết, Hề Minh Húc lại bóp bóp cánh tay và eo nàng, xoa bóp Hạ Triều Ca đến ngứa ngáy.

Hạ Triều Ca đang muốn đẩy Hề Minh Húc ra, giận đến mức muốn mắng to hắn là tên sắc lang!

Hề Minh Húc lại mở miệng trước, hắn hết sức hài lòng nói: “Ồ, cho ăn một tháng, cuối cùng cũng có thịt thịt, béo múp múp ôm thoải mái hơn nhiều.”

Hạ Triều Ca sững sờ, nhất thời tỉnh ngộ!

Thì ra một tháng trước Hề Minh Húc ghét bỏ nàng gầy cần thấy sợ, thế là áp dụng sách lược bỏ đói.

Trước hết để cho nàng nhìn mỹ vị mà không thể ăn, đói không chịu nổi nữa mới cho nàng ăn, chính là để cho nàng ăn nhiều thêm chút!

Chẳng trách trong tháng này, nàng càng ăn càng nhiều, mỗi lần đều ăn no căng, sau đó bị kéo ra ngoài tã bộ cho tiêu hóa.

Thì ra chủ ý của con hàng này là vậy!

Hạ Triều Ca cũng tiện tay xoa bóp thịt bên hông mình, cảm giác không tệ, béo múp múp, quả nhiên mập ra!

Hạ Triều Ca roi lệ, vậy mà không cẩn thận bị Hề Minh Húc nuôi thành béo phì!

“Làm gì mà mặt khổ sở vậy?” Hề Minh Húc hỏi.

Hạ Triều Ca bĩu môi không nói, trong lòng bảo bảo đau khổ, bảo bảo không nói.

“Đừng không vui có được không?”

Hề Minh Húc ôn nhu sờ đầu Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca có chút cảm động, đang chuẩn bị nói ra ủy khuất trong lòng, lại nghe Hề Minh Húc nói thêm một câu.

“Tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng đến việc ăn uống, vất vả lắm mới có thịt, đừng để gầy đi.”

Chút cảm động nhất thời tan thành mây khói, Hạ Triều Ca giận dữ, đẩy Hề Minh Húc ra.

“Ta không ăn! Ta cho ngươi biết, ta muốn ăn uống điều độ, muốn giảm béo, ta không ăn!”

Hạ Triều Ca nói một trận hùng hồn, sau đó liền chạy ra khỏi lều trưởng.

Hề Minh Húc cười bất đắc dĩ.

Ra khỏi lều, trong lòng Hạ Triều Ca có chút bế tắc, bị Hề Minh Húc bao nuôi như vậy, nàng chạy không khỏi.

Đến ngày hắn lật đổ sự thống trị của Hạ gia, nàng nên đi đâu về đâu?

Hạ Triều Ca yếu ớt thở dài, đầy bụng tâm sự, tính toán thời gian một chút, nàng tới Bắc Cương đã hơn nửa năm.

Còn mấy tháng nữa nàng phải về kinh thành, đến lúc đó nàng cũng không có cơ hội ở chung với Hề Minh Húc thế này nữa?

Bỗng nhiên thật phiền muộn.

“Ồ, lão yêu bà, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của ngươi. Chẳng lẽ do xuân đau thu buồn à?”

Hạ Triều Ca quay đầu, thấy Đoạn Thiên Diễn đi tới, đang lo không có chỗ trú giận liền có người đưa tới cửa.

“Tiểu tử thôi, ba ngày không đánh là muốn nhảy lên mái nhà lật ngôi sao?”

Hạ Triều Ca xóc quả đấm hướng về phía Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn nhanh chóng tránh né, tung ra một đấm, cản trở tấn công của Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca cong môi cười: “Ồ, thì ra là công phu của đệ có tiến bộ, tới tìm ta làm thí nghiệm đúng không?”

“Nhân lực của lão yêu bà không tệ, ta cho ngươi biết, lúc ngươi cùng Hề Minh Húc nói chuyện yêu đương, ta ta nàng nàng, ta vẫn luôn cố gắng, hôm nay chính là ngươi...”

Lời Đoạn Thiên Diễn còn chưa nói hết, tận lực kêu thảm một tiếng: “A...”

Hạ Triều Ca một cước đá bay Đoạn Thiên Diễn, cả người hắn bị văng ra, hô lớn: “Ta sẽ trở về! Lão yêu bà ngươi chờ đó!”

Bị Đoạn Thiên Diễn làm trò như thế, tâm tình buồn rầu của Hạ Triều Ca nhất thời tiêu tán, nàng phui tay, mười phần thỏa mãn về lều nghỉ ngơi.

Nửa tháng sau, Ly quân chuẩn bị thỏa đáng, khởi xướng trận đánh thứ nhất với Càng quân.

Sau khi La Gia Anh ngã ngựa, Trình Phi Dương thế vị trí của ông ta lên làm chủ soái Huyền Vũ quân.

Hề Minh Húc tọa trấn, Trình Phi Dương dẫn đầu, mang một nhánh quân đội hướng về phía nơi đóng quân bị chiếm của Huyền Vũ quân đánh về.

Ly quân khí thế mười phần, khí thế tất yếu phải thu hồi lãnh địa đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Kỳ hạn một năm (1)

Ly quân thế như chẻ tre, tiến quân thần tốc, ở ngày tiến công thứ mười, hoàn toàn thu hồi lãnh địa đã mất của Huyền Vũ.

Hề Minh Húc tọa trấn phía sau, đi theo Trình Phi Dương một đường tiến lên, trên mảnh đất từng mất của Huyền Vũ một lần nữa thành lập doanh địa Huyền Vũ.

Trở lại Huyền Vũ, một lần nữa nội ứng ngoại hợp, các tướng sĩ bị chủ soái lên bán đứng đánh may mắn sống sót, một lần nữa thu hồi địa bàn của mình, không khỏi cảm khái vạn phần.

Sau khi Hạ Triều Ca đến nơi đóng quân của Huyền Vũ, chuyện đầu tiên chính là đến nơi thi thể tướng sĩ Huyền Vũ quân bị tùy ý hỏa thiêu.

Nơi đó, một mảnh đất đai cháy đen, mặt đất còn sót lại tro cốt tàn dư.

Hạ Triều Ca ôm tâm tình nặng nề, tận lực thu tập tro cốt còn chưa bị gió thổi đi.

Thu thập nửa ngày, cũng chỉ được nửa bình, đại đa số sớm đã tan theo gió.

Chẳng biết lúc nào, Hề Minh Húc đã đứng ở phía sau Hạ Triều Ca, hấn vươn tay về hướng Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca đặt tay mình lên, để cho hấn đỡ dậy.

“Thật ra nàng không cần thu thập tro cốt của họ.”

Hề Minh Húc không còn nụ cười nhạt như xưa, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Ta chỉ không muốn bọn họ đến chết cũng không có một chỗ yên ổn ở lại. Rất nhiều người, ở lân cận tập kia ta đã từng gặp qua.” Giọng Hạ Triều Ca có chút trầm thấp.

“Nơi này là lãnh thổ Ly quốc, là nhà của bọn họ, cùng thiên địa hòa làm một thể, chính là về nhà.”

Hề Minh Húc bình tro cốt của Hạ Triều Ca ra.

Hạ Triều Ca cúi đầu, tâm tình rất trầm trọng.

“Để bọn họ theo gió đi đi, nếu bọn họ không muốn ở lại Bắc Cương, gió sẽ dẫn bọn họ về quê nhà của mình.”

Hề Minh Húc vừa nói vừa nắm chặt tay Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca cúi đầu, trầm tư thật lâu, rốt cuộc vẫn đem bình tro cốt rải vào không trung, mặc cho gió lốc ở Bắc Cương thổi bọn họ đi.

Nhìn tro cốt dần dần bay ra, lòng Hạ Triều Ca cũng bay lên theo.

Gió có thể dẫn bọn họ về quê nhà của mình, như vậy cũng có thể mang nàng trở về nhà được không?

Chỉ là quê nhà của nàng ở đâu? Hiện đại? Tiên giới? Hay là hoàng cung?

“Triều Ca, nếu có một ngày, ta cũng chết, nàng hãy giống như bây giờ, để ta rời đi.” Hề Minh Húc bỗng nhiên nói.

Hạ Triều Ca sững sờ, nàng nói: “Sẽ không đâu, ngươi sẽ không chết, ngươi còn rất nhiều việc chưa làm.”

“Không có người nào không chết, chỉ là trước sau thôi, thế sự vô thường. Lúc trước ta cũng đã cho rằng mẫu thân sẽ luôn bên cạnh ta, kể chuyện xưa cho ta, nấu ăn cho ta, nhưng nháy mắt, người không còn, dù bất lực cũng không thể ngăn cản.” Hề Minh Húc cười khổ.

Trong lòng Hạ Triều Ca chấn động, nàng nhớ tới trên mệnh cách viết, mẫu thân Hề Minh Húc chết, là do tiểu thiếp mà phụ hoàng Hạ Hạo Miêu ban tặng ra tay.

Chuyện này, phụ hoàng của nàng không phải không biết, có lẽ người đã ngầm đồng ý.

Từ thù này đã kết, bọn họ vốn không đội trời chung.

“Minh Húc, mẫu thân ngươi hiện tại nhất định đã ở nơi nào đó đầu thai làm một người tốt, ngươi nên chúc phúc bà ấy.”

Hề Minh Húc quay đầu, một đôi mắt sâu thăm nhìn Hạ Triều Ca, hần nói: “Nàng cũng tin Luân Hồi Chi Thuyết sao?”

Hạ Triều Ca trong lòng mặc niệm: Chuyện này còn có thể không tin hả? Thương Lăng Thượng Thần ngươi lôi kéo tiểu tiên ta đầu thai, ngươi còn hỏi tiểu tiên ta tin hay không tin à?

“Tin” Hạ Triều Ca đem cảm xúc nén thành một chữ.

Hề Minh Húc mỉm cười, lặng lẽ không nói.

Lúc này Hạ Triều Ca không biết, lần này nàng tốt bụng an ủi, sau này lại mang đến nhiều ít phiền phức cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Kỳ hạn một năm (2)

Sau khi đoạt lại nơi đóng quân của Huyện Vũ, Ly quân thế như chẻ tre một đường giết đến biên cảnh Càng quốc, liên tiếp chiếm lĩnh ba tòa thành trì.

Càng quân liên tục thất bại, cộng thêm tam hoàng tử Dịch Phi Nhiên thụ thương nằm trên giường, Càng quân trên dưới hỗn loạn tung búng, quân tâm bất ổn, lòng người hoang mang.

Đánh liên tiếp ba tháng, Càng quốc rốt cục ăn không tiêu, đưa lên thư cầu hòa.

Lúc nhận được thư cầu hòa của Càng quân, Hề Minh Húc đang ở chủ trương Ly quân thương thảo bước kế tiếp của kế hoạch tác chiến.

Hề Minh Húc mở thư cầu hòa ra, công bố nội dung thư cầu hòa cho các tướng lĩnh ở đây.

“Chư vị cảm thấy cái thư cầu hòa này cần phải xử lý như thế nào?” Hề Minh Húc hỏi.

“Mới chiếm ba tòa thành trì liền tới cầu hoà, quá sớm!” Phó soái Bạch Hổ quân trực tiếp cự tuyệt.

“Đúng vậy, chưa diệt sĩ khí Càng quốc của chúng, bọn chúng sẽ không ngoan ngoãn, mười năm trước tới Ly quốc ta kêu gào, mười năm sau vẫn còn dám tới!” Phó soái Chu Tước tức giận nói.

“Không sai, lần này nhất định phải đánh cho bọn chúng đời này cũng không dám tới!” Trình Phi Dương cũng mười phần tán thành ý tưởng của mọi người.

Hề Minh Húc đưa mắt nhìn sang Hạ Triều Ca, hỏi: “Quân sư nghĩ như thế nào?”

“Ta cho rằng nên hòa.”

Câu trả lời của Hạ Triều Ca khiến cho các tướng lĩnh đều sững sờ.

Lúc trước khi đánh Càng quốc người ra kế sách xuất lực nhiều nhất là quân sư, làm sao lúc này lại trực tiếp tiếp thu cầu hoà thế?

“Có ba nguyên nhân, thứ nhất Càng quốc mạo phạm Ly quốc, theo đạo nghĩa mà nói đuổi bọn họ ra ngoài xong thì phải đình chỉ, tiếp tục nữa chính là xâm lược, chúng ta không có lý.”

“Vậy bọn chúng có thể đánh chúng ta, chúng ta liền không thể đòi lại chút lợi tức sao?”

“Không bằng chờ quân sư nói xong đã” Hề Minh Húc ngăn chặn cục diện để cho Hạ Triều Ca nói tiếp.

“Thứ hai, tuy nói Bắc Cương là do hoàng thượng giao cho Hề gia quân trấn thủ, nhưng chuyện liên quan đến Càng quốc cầu hoà, đã tăng lên thành chính trị giao hảo của hai nước, Hề gia quân không báo lên, còn tự chủ trương, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Ly quốc là ai làm chủ?”

Hạ Triều Ca nói tới chỗ này, những tướng lĩnh vốn muốn đánh lập tức đều ngẩn ra, bọn họ hoàn toàn không suy nghĩ nhiều như vậy, nghĩ đến quốc gia, nghĩ đến chính trị.

“Thứ ba, cũng là điểm qua trọng nhất.” Hạ Triều Ca hít sâu một hơi.

“Hai nước giao chiến, tổn thương mãi mãi vẫn là bách tính. Bất luận thắng bại, bách tính trôi dạt khắp nơi, đau đớn mất đi người thân đều quá tàn nhẫn. Cho nên, có thể sử dụng hòa bình giải quyết, không cần lấy tính mạng người khác đi đánh cược.”

Lời thăm thía của Hạ Triều Ca nói xong, toàn bộ chủ trương đều yên lặng.

“Cho nên, tiếp thu thư cầu hoà, đem thư cầu hoà trình cho hoàng thượng, mọi người còn có ý kiến không?”

Trong toàn bộ quá trình, Hề Minh Húc không có một tia kinh ngạc, hết thấy đều ưng thuận.

Hạ Triều Ca biết, ý nghĩ của Hề Minh Húc giống nàng, chỉ là mượn miệng nàng nói ra thôi.

Trong lúc nhất thời, trong chủ trương không có tiếng động, mặc dù mọi người không cam lòng, nhưng đều đồng ý phương thức xử lý này.

“Thật ra không chiến chưa chắc không tốt. Thư cầu hoà đưa tới, chúng ta chiếm ưu thế, trên bàn đàm phán, chúng ta có thể thu hoạch càng nhiều quyền lợi. Không tổn hại người nào mà lại đạt được mục đích.” Hạ Triều Ca nói.

“Quân sư nhận thức chính xác khiến chúng ta bội phục.”

“Chỉ là mấy thứ này cong cong lượn lượn này, ta chơi không nổi.”

“Việc đàm phán, hoàng thượng tự sẽ an bài, mọi người không cần lo lắng.”

Hạ Triều Ca bỗng nhiên dừng lại, lại cười nói: “Đến lúc đó ta sẽ tự mình đến kinh thành đốc thúc việc này, đợi Càng quốc bồi thường, liền phải nhờ các vị khổ cực cùng nhau trừng kiến chiến địa thương tích khắp nơi này.”

Lời này vừa nói ra, tướng lĩnh ngồi đây đều kinh ngạc, ngay cả sắc mặt Hề Minh Húc cũng trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Kỳ hạn một năm (3)

“Quân sư muốn đến kinh thành?” Trình Phi Dương hỏi trước.

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Ta đến Bắc Cương cũng sắp một năm rồi, sự phụ cho ta thời gian một năm, đây là thời điểm ta trở về.”

Hạ Triều Ca vừa nói ra lời này, những người ngồi đây đều âm thầm.

Mấy ngày nay tới giờ, bọn họ thường xuyên tham khảo sách lược, mỗi ngày gặp nhau, sớm chiều ở chung, đã là những chiến hữu rất quen thuộc lại cực kỳ ân ý.

Huống chi, Hạ Triều Ca đã cứu Thiếu tướng quân Hề Minh Húc của bọn họ một mạng, còn vì việc này mà bị tam hoàng tử Càng quốc bắt đi, suýt chút nữa ngay cả mạng đều không còn.

Đây đã tăng lên đến mức giao tình sinh tử.

Bây giờ Hạ Triều Ca lại bỗng nhiên nói muốn đi, mọi người đều không kịp chuẩn bị, ai cũng không cao hứng nổi.

“Quân sư, người cùng chúng ta kẻ vai chiến đấu đã lâu, bọn ta đều luyến tiếc người.”

“Đúng vậy đó quân sư, người có thể viết một lá thư cho Bích Ba trang chủ, nói rõ tình huống, sau đó ở lại trong quân hay không?”

“Trong quân mới là nơi người phát huy, ở chỗ này người có thể công thành danh toại, bảo vệ biên cương, người ở lại đây đi!”

Mọi người người một lời ta một lời mở miệng giữ lại.

Hạ Triều Ca nghe thấy cực kì cảm động, nàng không nghĩ tới nàng rời đi sẽ có nhiều lưu luyến như vậy.

Nàng luôn coi mình là khách qua đường, nhưng bọn họ lại coi nàng là huynh đệ.

“Mười phần thứ lỗi, sự mệnh khó khăn. Bất quá núi xanh còn đó, nước biếc sông dài, chúng ta luôn có cơ hội gặp lại.”

Hạ Triều Ca uyển chuyển cự tuyệt khiến cho bầu không khí trong lều lập tức chìm đến đáy vực, mà sắc mặt Hề Minh Húc cũng trầm tới đóng băng.

“Người đi theo ta ”

Hề Minh Húc xốc màn chủ trương đi ra ngoài, lòng Hạ Triều Ca dao động, đi theo phía sau hần rồi khỏi đó.

Đề lại một lều trưởng đầy tiếng thở dài.

Hạ Triều Ca mới vừa ra khỏi lều trưởng không xa, bỗng nhiên có một con khoái mã chạy về phía nàng.

Hề Minh Húc lập tức chụp tay tới, bế Hạ Triều Ca lên ngựa, mang theo nàng chạy như bay rồi khỏi quân doanh.

Hạ Triều Ca bị đặt ở trên lưng ngựa, tim nhảy bịch bịch.

Quyết định về kinh thành này của nàng, chưa bao giờ tiết lộ với Hề Minh Húc.

Nàng có thể cảm giác được, Hề Minh Húc rất tức giận, tức giận nàng tự chủ trương, tức giận nàng che giấu đến một chút gió cũng không lọt qua.

Sau một hồi, Hề Minh Húc mang nàng tới một vách đá thấp, nhìn về phía xa xa, diện tích đất đai Bắc Cương trải rộng không có giới hạn.

Gió thổi vù vù, thổi vào lòng Hạ Triều Ca có chút bàng hoàng.

Xuống ngựa, một đôi mắt sâu thẳm của Hề Minh Húc chăm chú nhìn Hạ Triều Ca.

“Nàng không cảm thấy nàng nên cho ta một lời giải thích sao?”

“Giải thích? Giải thích cái gì?”

“Vì sao muốn trở về, vì sao không nói cho ta, vì sao chính mình tự chủ trương?”

Hề Minh Húc hỏi liên tiếp ba cái vì sao, từng bước ép sát, hùng hổ dọa người, có thể thấy hần rất tức giận.

Vì sao? Hạ Triều Ca phải giải thích thế nào đây?

Nói cho hần biết, trên mệnh cách viết vậy à?

Mẫu hậu Bạch Tâm Lăng của nàng sẽ táng thân trong biển lửa, phụ hoàng âu sầu thành bệnh, Hoàng tộc Hạ thị bắt đầu suy sụp, cho nên nàng phải về cứu mẫu hậu mình?

“Trước khi ra ngoài ta đã định ra kỳ hạn một năm, nhất định phải trở về.”

“Định với ai? Sự phụ Tang Chính Khanh của nàng? Hay là phụ hoàng của nàng?”

Hạ Triều Ca yên lặng không nói, vấn đề này tuyệt không tốt hỏi đáp đây trả lời sao cũng không ổn.

Nhưng Hề Minh Húc cứ không chịu buông tha nàng.

“Sự phụ Tang Chính Khanh của nàng chỉ phụ trách dạy bảo, còn chưa có quyền hạn chế hành tung của trưởng công chúa đâu nhỉ?”

“Phụ hoàng của nàng cũng không có khả năng tùy ý để nàng đến Bắc Cương mạo hiểm, cho nên chuyện này ngài căn bản không biết nhỉ?”

“Vậy nàng định kỳ hạn một năm với ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thùng Thần Băng Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kỳ hạn một năm (4)

Hề Minh Húc liên tục hỏi một chuỗi vấn đề, chỉ nhận lại được sự im lặng của Hạ Triều Ca.

Hề Minh Húc chờ hồi lâu, vẫn như cũ không có được đáp án của Hạ Triều Ca, nàng chỉ cúi đầu, mím chặt môi, một chữ cũng không nói.

Lúc đối mặt Dịch Phi Nhiên, nàng có thể vạn phần bình tĩnh bịa ra một vạn lý do, hoàn mỹ, không có kẽ hở.

Nhưng lúc đối mặt với Hề Minh Húc, nàng liền làm không được, nàng đang hoảng sợ, lòng đang đau đớn, nàng bịa ra lý do chính nàng còn không tin, làm sao mà qua mặt tên Hề Minh Húc khôn ngoan này được?

“Nhất định phải đi sao?”

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Ta sẽ đi theo người giao thư cầu hòa về kinh thành.”

“Nếu ta không cho phép nàng đi?”

“Trừ phi ngươi thời thời khắc khắc nhìn ta chăm chăm, nếu không thì đến cái quân doanh quân doanh kín không kẽ hở này cũng không giữ được ta.”

Hề Minh Húc nhìn vẻ mặt kiên quyết của Hạ Triều Ca, chân mày hấn gắt gao nhú lại, trong mắt tràn ra vẻ thống khổ.

“Vi sao không cho ta một lời giải thích?”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, dường như hạ quyết tâm cực lớn, nàng nói: “Bởi vì việc này không có quan hệ gì với ngươi.”

“Không có quan hệ gì với ta? Được, được lắm...”

Hề Minh Húc lui lại mấy bước, trên mặt lộ ra một nụ cười khó coi.

“Hạ Triều Ca, nàng không có lương tâm!”

Hề Minh Húc nói xong, trở mình lên ngựa, thúc ngựa rời đi, chỉ để lại Hạ Triều Ca một mình nhìn theo bóng lưng hần, tâm cơ rút đau đớn.

Giữa bọn họ, căn bản không nên có cứ tình cảm gì, sớm cắt đứt một chút, sớm giải thoát một chút.

Nàng nhất định muốn về kinh thành, mà hần chỉ có thể ở lại Bắc Cương, Bắc Cương vừa mới tổn thương, còn đánh hạ ba tòa thành trì của Càng quốc, vào lúc này, nói thế nào hần cũng không thể rời đi.

Tại Bắc Cương, bọn họ có thể vứt bỏ thân phận, đơn thuần tựa vào nhau, làm bạn với nhau, trở lại kinh thành, hết thảy đều sẽ thay đổi.

Thân phận của họ bày ở đó, ngăn cách bày ở đó, gió ở kinh thành càng dữ dội hơn Bắc Cương, ẩn giấu tiểu đao tùy lúc lấy mạng người ta.

Nàng phải cứu Hoàng tộc Hạ thị, mà cuối cùng hần sẽ lật đổ.

Hần phải báo thù cho mẫu thân, nàng phải bảo vệ người nhà mình.

Thâm cừ giữa họ sớm đã kết, thâm căn cố đế, không thể thay đổi.

Hạ Triều Ca bỗng nhiên ước rằng, nếu như nàng uống Mạnh bà thang, không xem mệnh cách, thật là tốt biết bao, không biết tương lai, không biết kết cục, nàng có thể tự mình tùy hứng một lần.

Nhưng biết trước kết cục, cần gì phải lún sâu vào.

Đây bất quá chỉ là một lần chuyển thế mà thôi, thân là Tư Mệnh, nàng cần phải nhìn thấu mới đúng.

Nếu như nhìn thấy đáng về thất hồn lạc phách này của nàng, Vọng Thư với Cửu Thiên chắc phải cười rộ rỡ nhỉ?

Gió Bắc Cương mang theo dao quất vào lòng Hạ Triều Ca, nàng mờ dần đi về, giữa trời đất này, dường như chỉ còn lại có một mình nàng.

Bỗng nhiên, một trận tiếng vó ngựa truyền đến, Hạ Triều Ca mãnh liệt ngừng đầu, sau khi thấy người tới không phải Hề Minh Húc, lại ủ rũ cúi đầu.

“Lão yêu bà, ngươi với Hề Minh Húc cãi nhau?” Đoạn Thiên Diễn dừng lại phía trước Hạ Triều Ca.

“Sao đệ lại ở chỗ này?”

“Là Hề Minh Húc nói, hần nói một mình ngươi chạy loạn ra ngoài, hần có việc bận, cho nên bảo ta tới đón ngươi.”

“Ừm” Hạ Triều Ca cũng không ngẩng đầu lên.

“Ngay từ đầu ta đã cảm thấy không thích hợp, hẳn rõ ràng mới trở về từ bên ngoài, lại biết ngươi ở đâu, thế nào lại thành chính ngươi chạy ra ngoài. Bây giờ thấy một mình ngươi muốn chết muốn sống, ta liền biết hai người nhất định cãi nhau.”

Đoạn Thiên Diễn nói lời nhai, Hạ Triều Ca cũng không trả lời một chữ.

“Lão yêu bà, đừng làm loạn, ngươi xem hẳn vẫn quan tâm ngươi, đặc biệt bảo ta tới đón ngươi.”

Editor: hai người này bữa giờ ngọt ngào quá sợ mọi người sâu răng nên ngược nhau tí cho vui à?:))))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Kỳ hạn một năm (5)

“Ngươi nói các ngươi cứ nàng hiểu lầm ta, ta hiểu lầm nàng, nàng tôn thương ta, ta trả thù nàng, hành hạ lẫn nhau có ý nghĩa không?”

“Ê? Lão yêu bà, ta nói ngươi đấy, ngươi có nghe hay không đó!”

“Chuyện người lớn, con nít chớ xen mồm, chúng ta không có hiểu lầm gì hết, càng không có hành hạ lẫn nhau.” Hạ Triều Ca không nhịn được nói.

“Vậy các ngươi làm sao thế?”

“Mắc mớ gì tới đệ?”

“Này! Lão yêu bà, ta hảo tâm quan tâm ngươi, vậy mà ngươi nói như thế, ngươi không có lương tâm nha!”

Đoạn Thiên Diễn nóng nảy, hẳn thúc ngựa chặn trước mặt Hạ Triều Ca.

Còn nói nàng không có lương tâm, không có lương tâm, lương tâm là thứ đồ chơi gì, có thể ăn không? Có thể khiến người ta giữ mạng sống không?

“Lần trước ta đưa cho đệ lá thư kia, đệ có giữ lại không?”

Hạ Triều Ca không thèm phản ứng Đoạn Thiên Diễn, nói lảng sang chuyện khác.

“Có giữ lại, ngươi muốn lấy lại đúng không?”

Hạ Triều Ca lắc đầu, nàng lấy ra một phong thư khác giao cho Đoạn Thiên Diễn.

“Đây là cái gì? Một phong thư tình còn viết hai lần?”

“Đây là toàn bộ chi tiết về Hề gia quân, là lá bài của Hề Minh Húc.”

Đoạn Thiên Diễn sững sờ, hẳn khiếp sợ nói: “Ngươi lại đem việc quân cơ viết ra! Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi điên rồi?”

“Ta không có điên, phong thư này, quan trọng hơn cái trước kia nhiều, đệ nhất định phải giữ cho tốt.” Hạ Triều Ca mặt không biểu cảm nói.

“Vì sao?”

“Nếu có một ngày ta chết thật, đệ đem phong thư thứ nhất cho Hề Minh Húc, nếu có một ngày, hẳn bỏ đồ đao về phía Hoàng tộc Hạ thị của ta, đệ liền đem phong thư thứ hai sao chép một phần cho hẳn, nếu như hẳn vẫn không lưu tình, vậy thì đều đưa cho Càng quốc, Thanh quốc, Trần quốc.”

Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc nói, nếu như hẳn không chịu cho Hạ thị nhất tộc một con đường sống, vậy liền để vài quốc gia khác tới chia cắt cái bàn đồ ăn này đi.

Muốn chết thì cùng chết.

Đây là mục đích ban đầu khi Hạ Triều Ca tới Bắc Cương, không phải để làm quân sư, chỉ là muốn thâm nhập nội bộ Hề gia quân, nắm giữ trực tiếp tư liệu, bắt được nhược điểm của Hề Minh Húc, dùng cái này đảm bảo bình an cho Hạ gia.

Hành động này của nàng, không khác nào bán đứng toàn bộ tướng sĩ Hề gia quân, những người tín nhiệm nàng, cùng nàng kẻ vai chiến đấu.

Nàng không đành lòng, nhưng lại không còn cách nào.

Nàng ích kỷ, lòng dạ ác độc, nàng tính toán chỉ li, chỉ vì giữ lại tính mệnh cho hoàng tộc Hạ gia.

Nếu thế gian này thật sự có báo ứng, vậy thì do nàng gánh chịu.

“Hạ Triều Ca, ngươi, ngươi nói thật?”

Đoạn Thiên Diễn sùng sốt, hần nhìn về mặt lạnh lùng ngoan tuyệt của Hạ Triều Ca, dường như nhìn thấy một người xa lạ.

“Đệ cũng đã biết, phong thư này nếu như rơi vào trong tay nước khác thì thiên hạ sẽ đại loạn, đến lúc đó kẻ có dã tâm thống trị sẽ châm ngòi khắp thiên hạ, bách tính trôi dạt khắp nơi, không còn an bình nữa!”

“Bách tính an bình hay không, đều phải xem Hề Minh Húc có thể thủ hạ lưu tình hay không, nếu hần vô tình, ta liền bất nghĩa.”

Đoạn Thiên Diễn hít sâu một hơi, tay cầm thư không kiềm được run rẩy, lần đầu tiên hần phát hiện người sư tỷ này của hần, còn có một mặt tàn nhẫn như vậy.

“Chuyện đó, vậy tại sao ngươi lại giao nó cho ta? Ngươi không sợ...”

“Thiên Diễn, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đệ sẽ không ruồng bỏ ta, hơn nữa, lòng đệ nhân từ, không ở tình huống vạn bất đắc dĩ sẽ không đi đến bước cuối cùng, nên đem giao cho đệ là thích hợp nhất.”

Đoạn Thiên Diễn nắm chặt phong thư trong tay, hít sâu một hơi, đột nhiên cảm giác gió bão Bắc Cương cũng không đáng sợ như vậy.

Đáng sợ hơn so với gió bão, là lòng người.

Xem ngoài mặt, Hề Minh Húc cùng Hạ Triều Ca hòa thuận lại còn vô cùng thân thiết, trên thực tế, đều có đủ tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Hồi cung (1)

Trong lòng Hề Minh Húc còn bắn khoăn thù của mẫu thân, còn bắn khoăn Hạ gia giang sơn.

Trong lòng Hạ Triều Ca vẫn còn ở tính kế đủ đường.

Đấu trí đấu dũng, chưa bao giờ ngừng lại.

“Đi thôi, chúng ta trở về.”

Hạ Triều Ca nói xong vươn tay, Đoạn Thiên Diễn bắt lấy tay nàng kéo lên.

“Lão yêu bà, nghe nói ngươi muốn về kinh thành?”

“Ừ, đệ ở lại Bắc Cương đi, nơi đây giúp đệ rèn luyện tốt hơn, khiến đệ trưởng thành nhanh hơn một chút.”

“Vậy chẳng phải là không ai so chiêu với ta sao? Phải biết những tướng quân này biết giết người, nhưng luận đơn đả độc đấu, bọn họ đều không đánh lại ta.”

“Thì cũng vậy thôi, mặc dù đệ đánh thắng được bọn họ, nhưng nhất định đánh không lại ta, cho nên không luận bàn cũng được.”

“Lão yêu bà! Ngươi sắp đi rồi mà vẫn không thể nói êm tai chút à?” Đoạn Thiên Diễn tức giận.

“Thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe, đệ phải học tự mình phán đoán, nhìn rõ sự thật. Mà sự thật là, đệ quả thực đánh không lại ta.”

“...”

Vài ngày sau, Hạ Triều Ca đi theo binh sĩ vào kinh chuyển thư cầu hòa của Càng quốc.

Lúc nàng đi, hầu như mọi tướng lĩnh ở nơi đóng quân của Huyền Vũ quân đều tới tiễn nàng, chỉ có Hề Minh Húc không đến.

Một câu “Không có quan hệ gì với người” triệt để cắt đứt cảm tình giữa nàng và Hề Minh Húc, cũng khiến hai người cuối cùng mỗi người đi một ngã.

Nhìn về mặt lưu luyến của các chiến hữu, Hạ Triều Ca có chút khổ sở, nhưng khổ sở cũng đồng thời với việc càng ngày càng cứng rắn.

“Đi đây ”

Đây là câu nói sau cùng của Hạ Triều Ca, nói hết lời, nàng liền xoay người lên ngựa rồi đi.

Khi tới đi khoảng nửa tháng, lúc trở về thúc ngựa lên đường, chỉ khoảng mười ngày.

Trở lại Bích Ba sơn trang, Hạ Triều Ca mất hồn độn trong gian phòng của mình, trong lòng trống rỗng.

Cửa phòng bị gõ, Tang Chính Khanh đi tới.

“Việc còn chưa hoàn thành sao?”

“Hoàn thành rồi ạ.”

“Đã để lại thứ gì ở Bắc Cương?”

“Ừm, cũng không ít nha, lương tâm, tín nhiệm, chiến hữu, còn có ái tình.”

Lúc Hạ Triều Ca nói ra lời này, mười phần bình tĩnh, dường như những thứ này đều không có quan hệ gì với nàng, bình tĩnh đến đáng sợ.

Tang Chính Khanh thở dài, ông nói: “Con ở tuổi này, quá hiểu chuyện cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

“Đã báo với phụ hoàng bên kia chưa ạ?”

“Rồi, ngày mai sẽ đến đón con về cung.”

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng lại nói: “Sư phụ, con làm như vậy, có sai không?”

“Nếu ta nói sai, lẽ nào con liền không làm sao?”

Hạ Triều Ca yên lặng, sẽ không, dù sai nàng cũng muốn làm, quyết tâm bảo vệ Hạ gia không có bất cứ thứ gì dao động được.

“Vậy sao con không thử đi tin tưởng Hề Minh Húc? Tin tưởng hắn sẽ thù hạ lưu tình, tin tưởng hắn sẽ không đuối tận giết tuyệt, tin tưởng hắn đối với con còn giữ một tia tình ý.”

“Nhưng lòng người là dễ thay đổi nhất, cũng là khó tin nhất.” Hạ Triều Ca cười khổ.

“Cho nên, nó cũng có khả năng trở nên tốt hơn, Triều Ca, con không nên quá bi quan, thế sự khó lường, buồn vui đều sẽ có.”

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm, con hiểu rồi.”

Sáng sớm hôm sau, đội ngũ nghênh tiếp Hạ Triều Ca hồi cung đã sớm chờ ở ngoài sơn trang.

Hạ Triều Ca đổi về nữ trang ra khỏi phòng, chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc lại thân thiết vui vẻ xuất hiện trước mặt nàng.

“Triều Ca!” Hạ Thiên Túng vui vẻ đi lên trước, ôm chặt Hạ Triều Ca.

“Hoàng huynh!” Trong lòng Hạ Triều Ca cảm động không thôi.

Thấy Hạ Thiên Túng tự mình đến đón nàng, trong nháy mắt nàng càng kiên định hơn với quyết định của mình, cho dù sai, nàng cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Hồi cung (2)

Hạ Thiên Túng đón Hạ Triều Ca về hoàng cung.

Mới vừa vào hoàng cung, Hạ Triều Ca lại phát hiện mình không phải bị đưa về Triều Vân Cung của mình, mà là trực tiếp đưa đến Phụng Nghi Cung

của mẫu hậu.

Lúc Hạ Triều Ca vào Phụng Nghi Cung, mẫu hậu Bạch Tâm Lăng cùng phụ hoàng Hạ Hạo Miếu đã đợi ở bên trong.

“Triều Ca bái kiến phụ hoàng, bái kiến mẫu hậu.”

Hạ Triều Ca quỳ xuống khấu đầu một cái, câu kể tiếp nàng không nói ra.

Triều Ca không làm nhục sứ mệnh từ Bắc Cương trở về, hoàn thành việc điều tra cận kề Hề Minh Húc, cũng nắm giữ lá bài của Hề Minh Húc.

Mặc dù không thể khiến hoàng triều Hạ gia bách thịnh không suy, nhưng có thể bảo đảm một nhà bình an.

Đây là hồi báo của Hạ Triều Ca đối với phụ mẫu đường dục nàng mười lăm năm.

“Đứa nhỏ ngốc, sao lại hành lễ lớn như vậy! Mau đứng lên!”

Hạ Hạo Miếu vội tới nâng Hạ Triều Ca dậy.

“Con bé này, vết thương ở đầu gối đã khỏi hoàn toàn chưa? Không có lưu lại di chứng về sau gì chứ?”

Bạch Tâm Lăng thân thiết sờ sờ đầu Hạ Triều Ca.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, để cho các người lo lắng, con đều rất tốt. Không có gì khác biệt với khi còn bé đến Bích Ba sơn trang học tập.”

“Ta cảm giác con gầy thế nào ấy, còn đen hơn một ít nữa?”

Còn gầy á? Nếu không phải là bị Hề Minh Húc tận lực vỗ béo thật lâu, chắc bây giờ nàng càng gầy hơn.

“Mẫu hậu, lâu không gặp là luôn muốn kén cá chọn canh, con không có gì thay đổi cả.”

Hạ Triều Ca vỗ vỗ tay Bạch Tâm Lăng, ý bảo nàng an tâm.

Đồng thời, Hạ Triều Ca đi tới phía sau bọn họ, chỉ thấy một cái bàn lớn đã bày đầy đồ ăn.

“Thơm quá đi, vốn không đói bụng, ngửi được hương thơm con lại đói muốn chết rồi!”

“Ha ha ha, con bé này, đói thì ăn trước đi, một nhà bốn người cùng nhau, coi như mở tiệc chiêu đãi con.” Hạ Hạo Miếu nói.

Hạ Triều Ca cười khúc khích gật đầu, sinh ra ở hoàng gia, người lừa ta gạt, không có gì việc gì hạnh phúc hơn với một nhà bốn người cùng nhau dùng cơm.

Trở lại hoàng cung, rốt cuộc không cần bị bỏ đói Hề Minh Húc đến ngực dán vào lưng, tràn đầy hạnh phúc, để cả người nàng thấy ngọt ngào giống như ngâm đường.

Sau khi bốn người đều ngồi xuống, liền tùy tâm tùy ý ăn, không có tôn ti, không có thân phận, đơn thuần giống như là người một nhà.

Một bữa tiệc gia đình kết thúc, Hạ Thiên Tung tự mình tiễn Hạ Triều Ca về Triều Vân Cung.

Trước khi đi, Hạ Thiên Tung cười ôn nhu sờ sờ cái đầu thấp hơn hẳn một đoạn của Hạ Triều Ca.

“Thật không biết về sau ai sẽ có vận khí tốt để có thể cưới được muội.”

Hạ Triều Ca cúi đầu xuống, chôn giấu cảm xúc trong mắt.

“Đáng tiếc, Hề Minh Húc không có phúc khí này, có mắt không trông.”

Hạ Thiên Tung nói: “Uyển Tình còn lâu mới có được sự thông tuệ linh hoạt như muội, càng không có khí khái của muội.”

“Hoàng huynh, chuyện này cũng đừng nhắc lại nữa.”

Hạ Triều Ca thở dài một hơi, nàng nói: “Người người đều biết Hề Minh Húc không quan tâm muội, nhưng có ai nghĩ rằng, thật ra là muội không cần hắn không?”

“Vì sao?”

Hạ Triều Ca lắc đầu.

“Hoàng huynh, huynh trở về nghỉ ngơi đi, hôn sự của muội tạm thời cứ để đó, muội mới vừa cập kê mà.”

Hạ Thiên Tung cười cung chịu.

“Vậy thì tốt, ta trở về, nghỉ ngơi thật tốt nhé.”

Hạ Thiên Tung rời đi, Hạ Triều Ca đứng ở trong sân, có chút ngẩn ngơ xuất thần.

Hoàng huynh tốt, phụ hoàng mẫu hậu tốt, gia đình rất ấm áp.

Nếu muốn giữ gìn nó cần phải trả giá thật lớn, như vậy mọi việc dơ bẩn máu tanh, đều do nàng gánh đi!

Trên mệnh cách viết Bạch Tâm Lăng táng thân biển lửa còn một tháng, nàng nên chuẩn bị.

Bất luận là ai, nàng sẽ để cho hắn hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Hồi cung (3)

Hạ Triều Ca hồi cung ngày thứ hai, đã có người tới bái kiến.

Người đến nàng không quen thuộc, nhưng cũng không xa lạ gì, chính là đóa bạch liên hoa xinh đẹp Hạ Uyển Tinh kia.

Lúc đó, Hạ Triều Ca đang ở hậu viện nhà mình chăm sóc hoa cỏ xa cách đã lâu, Xuân Liễu chiếu cố chúng không tồi.

Hạ Uyển Tinh đi tới, thán thán nhiên thi lễ một cái với Hạ Triều Ca.

“Tham kiến Hoàng tỷ”

“Hoàng muội bình thân, không cần đa lễ.”

“Hoàng tỷ, nghe nói tỷ trở về, muội đặc biệt tới thăm tỷ, gần một năm không thấy, Hoàng tỷ thực sự càng ngày càng đẹp.” Hạ Uyển Tinh cười khen.

Quả thực, một năm trước Hạ Triều Ca còn tròn mười lăm tuổi, bây giờ đã cập kê, một gương mặt đẹp đã trở mã.

Hơn nữa, Bắc Cương khiến trên người Hạ Triều Ca nhiều hơn vài phần khí khái phóng khoáng mà khuê các công chúa không có, khiến thần thái của nàng thoát nhìn càng sâu.

Nếu như Hạ Uyển Tinh là một đóa lan mềm mại, như vậy Hạ Triều Ca chính là một đóa mai tuyết kiêu ngạo, đón gió tuyết, ngạo khí ngất trời.

“Có lẽ là nước ở hành cung Tiêu Sơn ôn tuyền dưỡng nhan.”

“Hoàng tỷ, một năm trước là muội hại hai đầu gối tỷ bị thương phải đến Tiêu Sơn ôn tuyền hành cung tĩnh dưỡng, ly biệt một năm, Uyển Tinh càng hồ thẹn hơn.”

Hạ Uyển Tinh nói, nước mắt lập tức rơi xuống.

Hạ Triều Ca nhủ mảy, không ngăn cản cũng không khuyên giải, thích khóc thì cứ khóc đi, bạch liên hoa này không khóc lớn một trận thì sẽ không bỏ qua.

Đổi thành một năm trước, Hạ Triều Ca còn biết phối hợp khuyên một chút, bây giờ tâm địa nàng cứng rắn hơn, lười khuyên lảm.

Hạ Uyển Tinh khóc một lúc lâu, thấy Hạ Triều Ca không có phản ứng gì, nàng ta có chút lúng túng thu nước mắt.

“Hoàng tỷ, có phải tỷ còn oán muội hay không, cho nên tỷ mới không phản ứng gì với muội?”

Hạ Uyển Tinh nhẹ nhàng lau sạch nước mắt ở khóe mắt, cực kì uy khuất.

“Không phải”

“Vậy vì sao tỷ phải đối với muội như vậy?”

Chân mày Hạ Triều Ca nhú lên, rất không vui: “Ta đối với muội thế nào? Ta chửi muội, đánh muội, ngược đãi muội sao?”

Hạ Uyển Tinh sững sờ, nàng lắc đầu: “Không có ”

“Tất nhiên không có, vậy lời này của muội là có ý gì? Muội cứ khóc suốt suốt, người khác thấy còn tưởng rằng ta khi dễ muội.”

“Không có không có” Hạ Uyển Tinh vội vàng lắc đầu.

“Vậy thì thu nước mắt của muội lại đi, tính cách ta như vậy, người lạ chớ tới gần, chút cảm tình của muội giữ lại cho Hề Minh Húc đi.”

Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc nói.

Nhưng nghe được tên Hề Minh Húc, Hạ Uyển Tinh bỗng nhiên đỏ mặt, vẻ mặt thẹn thùng.

“Hoàng tử thật là biết đùa người ta. Chẳng ở Bắc Cương xa xôi, không biết lúc nào mới có thể trở về!”

Hạ Triều Ca than nhẹ, thầm nhủ ở trong lòng, tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về.

Hạ Triều Ca rơi vào suy nghĩ của mình, Hạ Uyển Tinh đợi đến mức lúng túng.

“Vậy Uyển Tinh không quấy rầy hoàng tử nữa, Uyển Tinh xin cáo lui.”

Hạ Triều Ca gật đầu.

Hạ Uyển Tinh ra khỏi Triều Vân Cung, Hạ Triều Ca cũng không tiễn.

Nàng ta vừa mới đi mấy bước, liền có người chặn ở trước mặt nàng, vẻ mặt trào phúng.

“Hoàng tử, tỷ lại đi lấy mặt mình đi dán móng Hạ Triều Ca à?”

Người tới chính là Tam công chúa Hạ Tuyết Mạn.

“Chớ có nói bậy, hoàng muội đừng có ly gián cảm tình giữa chúng ta nữa.” Hạ Uyển Tinh phản bác nàng.

Hạ Tuyết Mạn cười, cười đến cực kì châm chọc: “Hoàng tử, giữa các người có tình cảm gì chính tỷ rõ ràng. Lừa gạt tỷ ấy một chút thì thôi, gạt ta làm cái gì.”

Hạ Tuyết Mạn nói xong, thân mình lay động rời khỏi.

Hạ Uyển Tinh đứng tại chỗ, nắm chặt lòng bàn tay, trong hai con người vốn bình tĩnh không lay động tuôn ra từng đợt hận ý.

Nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất, nàng lại ôn nhu cười, quay đầu liếc mắt về phía Triều Vân Cung.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Sứ đoàn Càng quốc (1)

Ba ngày sau, sứ thần cùng sứ đoàn Càng quốc đến kinh thành Ly quốc.

Hạ Hạo Miểu tự mình an bài tiệc mừng cho họ, mời văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích cùng nhau tham gia.

Trong sứ đoàn Càng quốc, bao gồm công chúa Càng quốc Địch Lam Thâm đến liên hôn, còn có Nghĩa Hòa sứ thần là tam hoàng tử Càng quốc Địch Phi Nhiên.

Lúc Hạ Triều Ca thu được tin tức này, ánh mắt âm đạm đi.

Vậy mà Địch Phi Nhiên lại tới!

Người như Địch Phi Nhiên, chưa đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, thủ đoạn âm độc hèn hạ, không biết lần này hẳn đến sẽ làm ra chuyện xấu gì.

Sau đó, Hạ Triều Ca viết một phong thư cho Tang Chính Khanh, mượn ông ấy một người.

Tiệc nghênh tiếp sứ đoàn Càng quốc tổ chức ở ngự hoa viên, Ngự Hoa Viên to như vậy đều bày đầy bàn.

Hoàng thân quốc thích, văn võ bá quan được mời tới yến hội đã đến nơi từ sớm.

Đồng thời người tới sớm còn có Hạ Triều Ca.

Vị trí của nàng bên tay phải Hạ Hạo Miếu không xa, phía trên là Hạ Thiên Túng.

An bài cho nàng vị trí này, phô ra hết thân phận tôn quý của nàng.

“Ta nghe nói công chúa Càng quốc là quốc sắc thiên hương đó!”

“Đúng vậy đó, lần này công chúa Càng quốc tới hòa thân, cũng không báo rơi vào nhà nào, ai sẽ có vận khí tốt như vậy nhỉ!”

“Các người có chỗ không biết, công chúa Càng quốc trừ bên ngoài rất xinh đẹp, võ công của nàng ấy cũng là nhất.”

“Cái gì? Nàng ấy biết võ công? Công chúa của một nước lại có thể khua đao múa kiếm?”

“Không có kiến thức gì cả! Càng quốc chỗ tây bắc, phong tục chuộng võ, công chúa Càng quốc bởi vì một thân võ nghệ này, được hưởng sự sùng ái của hoàng đế Càng quốc đấy!”

“Thì ra là thế!”

“Bất quá, chuyện này cũng không hẳn vậy, sứ thần Càng quốc tam hoàng tử lại là kẻ không biết võ công, nhưng hắn lại được hoàng đế Càng quốc rất sùng ái.”

“Ta nghe nói một trận này ở Bắc Cương, Hề thiếu tướng quân đánh cho Càng quốc tan tác, còn làm trọng thương một tam hoàng tử Càng quốc, thật không ngờ tới hắn lại dám tự mình đến đây!”

“Làm sao không dám tới? Hề thiếu tướng quân lại không ở đây, không người nào có thể trấn được hắn!”

Hạ Triều Ca ngồi ở vị trí của mình, cẩn thận nghe ngóng người khác nghị luận, bên khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Địch Phi Nhiên, cũng không phải chỉ có Hề Minh Húc mới trấn được hắn.

Nhớ năm đó, nàng thông minh cũng đủ nghiền ép Địch Phi Nhiên rất nhiều lần đó nhá?

Nghĩ tới liền muốn gặp người quen cũ, Hạ Triều Ca còn có một chút chờ mong.

Bất quá thật đáng tiếc, vị đồng hương xuyên không này sợ rằng không nhận ra nàng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong yến hội văn võ bá quan cùng hoàng thân quốc thích cũng dần dần ngồi xuống.

Lúc này, tại lối vào yến hội, đoàn người khí thế cực cao đi tới.

Hạ Triều Ca ngẩng đầu nhìn qua, thấy dẫn đầu chính là Địch Phi Nhiên, hôm nay hắn mặc một bộ hoàng bào hoàng tử, sáng loáng rất chói mắt.

Lại phối hợp thêm cái tự tin và khí thế bẩm sinh kia, cả người có vẻ cực kì tôn quý.

Đây là lần đầu tiên Hạ Triều Ca nhìn thấy bộ dạng này của Địch Phi Nhiên, khác biệt với sự hồn nhiên tùy ý trong quân doanh, hắn bây giờ lộ ra chút khí tức vương giả.

Bên cạnh Địch Phi Nhiên, người mặc một bộ váy màu tím, đầu cài thoa từ ngọc, ăn mặc trang trọng ưu nhã, chính là công chúa Càng quốc Địch Lam Thâm.

Địch Lam Thâm mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, ung dung, ưu nhã, có khí chất.

Giống như những quan viên kia nói, quốc sắc thiên hương.

Người Càng quốc một đường chậm rãi đi tới, tất cả ánh mắt mọi người đều ngừng lại trên người bọn họ, mãi cho đến bọn họ đi tới chỗ mình ngồi.

Bọn họ thoải mái ngồi xuống, vừa vận chéch về phía Hạ Triều Ca ở trên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Sứ đoàn Càng quốc (2)

Cùng bọn họ ngồi xuống một chỗ là thừa tướng Ly quốc Mục Cảnh Thuộc.

Mục Cảnh Thuộc mới ngoài bốn mươi, phong hoa chính thịnh, đoan trang lễ độ, ăn nói khôi hài, khiến sứ thần Càng quốc bật cười một trận.

Hạ Hạo Miếu an bài Mục Cảnh Thuộc tự mình đi, có thể thấy được sự coi trọng với Càng quốc sứ thần.

Nhưng vào lúc này, một tiếng thông báo truyền đến, toàn trường đều an tĩnh lại.

“Hoàng thượng giá lâm ”

Tất cả mọi người nhất tề đứng dậy, Hạ Hạo Miếu long hành hổ bộ đi tới, nét mặt mỉm cười, rạng ngời rực rỡ.

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế” tất cả quan lại đồng thời quỳ bái.

Hạ Hạo Miếu đi tới chủ vị chính giữa ngồi xuống, phát tay một cái.

“Các khanh bình thân ”

“Tạ ơn Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế ”

Các quan lại đứng dậy vào chỗ, Hạ Hạo Miếu quay đầu nhìn về phía sứ thần Càng quốc, cười nói: “Lam Thâm công chúa và tam hoàng tử đường xa mà đến, khổ cực rồi.”

“Hoàng thượng quá khách khí, ngài tự mình chiêu đãi, chúng ta thụ sủng nhược kinh.”

Địch Phi Nhiên đứng dậy, lời xã giao nói cực kì tốt.

“Ly Hoàng, cho phép ta thay trên dưới Càng quốc mời ngài một ly.”

“Được, trăm uống ly này cùng người.”

Hai người người một lời ta một lời, bầu không khí mười phần hòa hợp, như là bạn bè liên bang.

Nhưng Hạ Triều Ca lại rõ ràng, Địch Phi Nhiên nhỏ nhen mang thù, tâm kế thâm sâu, ở Bắc Cương ăn trái đắng lớn như vậy, tại kinh thành ắt sẽ tìm cách đòi lại.

Sau khi Địch Phi Nhiên đề chén rượu xuống, liền an tĩnh ngồi xuống.

Hắn vừa ăn chút ít đồ ăn, vừa bắt đầu quan sát tình hình chung quanh yến hội, ghi lại tất cả cử động của mọi người.

Địch Phi Nhiên làm khá tốt, hoàn toàn bất động thanh sắc, nhưng với Hạ Triều Ca đã từng quen biết hắn, liếc mắt liền nhìn ra.

Vẫn là câu nói kia, chỉ số thông minh của Hạ Triều Ca có thể nghiền ép Địch Phi Nhiên.

Điều kiện tiên quyết là, Địch Phi Nhiên nhất định không được nhận ra Hạ Triều Ca.

Sau khi Địch Phi Nhiên ăn mấy miếng, hắn bỗng nhiên đi lên, hướng mặt về Hạ Hạo Miếu.

“Hoàng thượng, lần này chúng ta đến từ Càng quốc, là vì đình chiến, vì thời gian hòa bình của bách tính hai nước, cho nên, lần này ta sẽ cố gắng lớn nhất, để cho hai nước liên hợp cùng nhau, cam đoan biên giới hòa bình.”

Hạ Triều Ca cười nhạt, hòa bình? Chiến tranh là ai khơi mào, trong lòng người đó rõ ràng. Liên hợp? Bất quá là bại tướng thối lui mà còn làm màu.

Nếu là Hạ Triều Ca, nàng nhất định trực tiếp đánh vào mặt hắn, đánh cho cái loại người dối trá này không xuống đài được.

Thực lực là đạo lý cứng rắn, Hề gia quân đại thắng trở về, Ly quốc không cần nhìn sắc mặt Càng quốc để hành sự.

Nhưng phụ hoàng của nàng là người nhẹ dạ, tính khí cũng không giống như Hạ Triều Ca.

“Lời tam hoàng tử nói cũng là tâm nguyện của trăm. Bách tính an khang, trời ban phúc, xã tắc phúc.”

“Ly Hoàng, lần này chúng ta mang đủ thành ý tới. Hoàng muội Lam Thâm của ta hòa thân cùng Ly quốc, phụ hoàng ta cũng hy vọng ta có thể kết hôn với một nữ tử Ly quốc, song liên hôn, sẽ khiến cho quan hệ của chúng ta càng thêm vững chắc.”

“Ồ? Không biết Lam Thấm công chúa có người trong lòng chưa? Cũng không biết tam hoàng tử trong lòng ngưỡng mộ người phương nào? Nếu chưa chọn được người, trăm có thể vì các người an bài chọn lựa.” Hạ Hạo Miếu cười nói.

“Đa tạ ý tốt của Ly Hoàng, để cho chúng ta cảm thấy vinh hạnh bội phần.” Địch Phi Nhiên cười nói: “Lam Thấm, lát nữa muội nhìn cho kĩ, nếu trong lòng có người ngưỡng mộ, nói với Ly Hoàng, hiểu chưa?”

Địch Lam Thấm gật đầu, không có một tia then thừng, ngược lại trừng lớn một đôi mắt đẹp, nghiêm túc quan sát người ở đây.

Chỉ là một biểu tình, cũng làm người ta cảm thấy vị công chúa Càng quốc này đặc biệt khả ái.

Nhi lười: dạo này nhà cửa vắng vẻ thế, fan dễ thương của tớ đâu hết rồi???

À mà chắc k ai là fan mình đâu, toàn fan Hề tướng quân với Triều Ca công chúa thôi =.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Sứ đoàn Càng quốc (3)

Một khoảng thời gian nữa, Địch Phi Nhiên cùng Hạ Hạo Miếu kính lẫn nhau thật nhiều rượu, hai người xem như trò chuyện với nhau rất vui.

Mà Địch Lam phía sau Thấm Địch Phi Nhiên thì cúi đầu ăn gì đó, cũng không quá quan tâm tình hình trong yến hội.

Hạ Triều Ca âm thầm suy đoán, ước chừng là nàng ta liếc qua một cái, không có một kẻ nào được coi trọng.

Nhưng vào lúc này, Địch Phi Nhiên lại đứng lên.

Hạ Triều Ca thâm nghĩ, lại muốn làm chuyện xấu.

“Nghe nói Ly quốc chuộng văn, học từ Ly quốc nhân tài đồng đúc, người tài giỏi đếm không xuể.”

“Tam hoàng tử quá khen” Hạ Hạo Miếu cười nói.

“Trước đó vài ngày một bằng hữu của ta từ Tây vực trở về, mang cho ta một món đồ chơi, ta chơi ba ngày, rốt cục mới chơi được nó.”

Địch Phi Nhiên bảo người hầu đi theo đưa cái hộp tới.

“Hôm nay ta lấy ra chia sẻ với mọi người, nếu như trong vòng 3 ngày có người có thể phá giải, ta sẽ tặng một phần hậu lễ, thế nào?”

Hạ Hạo Miếu cười rộ lên, ông nói: “Tam hoàng tử cứ thoải mái lấy ra đi, xem đây là đồ vật gì.”

Địch Phi Nhiên mở hộp ra, nằm bên trong là một khối lập phương.

Mỗi một mặt đều là một loại màu sắc khác nhau, mỗi một mặt, đều có chín ô nhỏ.

Rất nhiều người liếc mắt không nhìn ra manh mối gì, nhưng Hạ Triều Ca đối với món đồ chơi này lại chẳng hề xa lạ – khối Rubik.

Quả nhiên, Địch Phi Nhiên lại có ý xấu.

Tên Địch Phi Nhiên trước khi tuyên không làm gì nhỉ? Biết làm súng, làm Rubik, chẳng lẽ học máy móc cơ khí?

Địch Phi Nhiên cầm Rubik lên xoay loạn, sau một lát mỗi một mặt đều có sự khác biệt rất lớn.

Việc này khiến rất nhiều người trầm trồ.

Hắn gờ Rubik nói: “Không biết Ly quốc có người có thể phá giải, đưa nó trở về ban đầu hay không?”

Địch Phi Nhiên cười rất tự tin, trong giọng nói bình thản tràn ngập khiêu khích.

Hạ Triều Ca khề thờ dài một tiếng, đồ chơi này, đừng nói ba ngày, việc đưa nó về như cũ cũng chỉ cần hai phút đồng hồ.

Chỉ là nàng không thể bại lộ mình, bằng không nàng tự vả vào mặt tại chỗ.

Đồ chơi gì, tướng bên thua còn dám kêu gào ở Ly quốc?

Người ở kinh thành này, chưa từng thấy qua Hề gia quân dũng mãnh ở Bắc Cương, có vẻ sợ Càng quân, mới đối với bọn họ đủ lễ đãi.

Đổi thành Hạ Triều Ca, hoặc là bất kỳ người nào ở Bắc Cương, thế nào lại cho phép Địch Phi Nhiên lớn lối như vậy.

Tôn thượng bách tính của ta, đoạt lãnh thổ quốc gia của ta, còn dám tới lỗ mũi!

Hạ Hạo Miếu là vua của dân, thiếu chút tàn nhẫn cùng tâm huyết.

Nhưng vào lúc này, Địch Phi Nhiên đưa Rubik cho Hạ Hạo Miếu, Hạ Hạo Miếu nghiên cứu một hồi lâu, sai người đưa nó chuyển xuống từng người bên dưới.

Không ít người sau khi chơi một trận, đều lắc đầu cau mày.

Địch Phi Nhiên mỉm cười, đắc ý nhìn mọi thứ ở đây.

Sau một lát, Địch Phi Nhiên bỗng nhiên chuyển hướng sang Địch Lam Thấm.

“Lam Thấm, nhìn lâu như vậy, có ái mộ người nào chưa?”

Địch Phi Nhiên vừa hỏi câu này, rất nhiều người liền dừng lại, nín thở ngưng thần chờ câu trả lời của Địch Lam Thấm.

Đang mong đợi chuyện tốt này có thể rơi trên đầu mình.

Nhưng mà Địch Lam Thấm lắc đầu, nằng nói: “Phu quân ta nhất định phải là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, có thể che gió che mưa khuấy động một mảnh trời.”

“Ồ? Yêu cầu của muội cũng không thấp nha?”

“Cũng không cao, ít nhất phải đánh thắng được ta chứ? Thật sự ta nhìn ở đây, dường như đa số đều là văn sĩ.” Về mặt Địch Lam Thấm thất vọng.

Nghe nói thế, ở đây khuôn mặt con cháu Ly quốc cùng độ tuổi cũng cúi gằm xuống, toàn bộ bầu không khí như muốn đóng băng.

Mà trên mặt Địch Phi Nhiên từ đầu tới cuối duy trì nụ cười, cười như là một kẻ chiến thắng.

Hạ Triều Ca cười nhạt, vở kịch này an bài thực sự đặc sắc.

Địch Phi Nhiên không khỏi quá kiêu ngạo!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Vả mặt bốp bốp bốp (1)

“Ta thấy không bằng thế này, ba ngày sau, an bài cho Lam Thấm một trận tỷ võ chiêu thân, chọn lựa trong văn võ bá quan, con cháu hoàng tộc, Ly Hoàng nghĩ thế nào?”

Hạ Hạo Miếu sầm mặt, trong lòng hiển nhiên rất không vui.

Ông lại bình thản, cũng biết Địch Phi Nhiên đang thị uy.

Hai nước hoà đàm, trên bàn đàm phán nhất định so đo được mất đúng mực.

Địch Phi Nhiên vừa ra sân liền đánh khí thế đè nặng Ly quốc, trước khi đàm phán tạo khí thế cho mình.

“Sẽ không phải là nam nhi Ly quốc không kẻ nào dám ứng chiến chứ?”

Địch Lam Thấm quét mắt nhìn mọi người, thỉnh thoảng thốt ra một câu như vậy.

Lời này vừa nói ra, bầu không khí vốn đã trầm thấp, dẫu đổ bìm leo, trong lúc nhất thời sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Lúc này, có con cháu quý tộc không cam lòng, đứng lên.

“Công chúa nói thế này tại Ly quốc cũng không phải lắm.”

Con cháu quý tộc kia còn chưa lên tiếng, Hạ Triều Ca đã đứng lên trước.

Sợ người kia nói muốn ứng chiến, đúng ý của Địch Phi Nhiên.

“Vì sao không thể được? Ngươi là ai?” Địch Lam Thâm hỏi.

Địch Phi Nhiên thấy Hạ Triều Ca, thu liễm nụ cười một chút.

“Ta là đích trưởng công chúa Ly quốc, Hạ Triều Ca. tam công chúa Càng quốc, hạnh ngộ.”

Hạ Triều Ca lúc nói từ “Đích trưởng” và “tam”, không không để lại dấu vết nhấn mạnh thêm ngữ điệu.

Thân phận vừa phát ra, Địch Lam Thâm liền thấp hơn mình một đoạn, lớn tiếng dọa người, nàng cũng biết đó.

Quả nhiên, nụ cười của Địch Phi Nhiên lại thu liễm một chút.

Địch Lam Thâm thì bĩu môi, hỏi: “Ngươi nói một chút xem có gì là không thể?”

“Bởi vì nơi này là Ly quốc.”

Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc.

“Là Ly quốc liền có thể không nói đạo lý sao?” Địch Lam Thâm nóng nảy.

“Công chúa tới Ly quốc liên hôn chẳng lẽ không phải để hai nước hòa bình? Quốc gia trước mặt, cô còn muốn đạo lý gì?”

Giọng Hạ Triều Ca rất lạnh, không giận tự uy, khí thế uy nghi, một điểm không chừa.

Hạ Triều Ca rất thẳng thắn, cũng không nể mặt mũi, lại nói ra sự thật rằng Càng quốc đi cầu hòa, có tư cách gì giảng đạo lý với Ly quốc!

Trong lúc nhất thời, người Ly quốc trong yến hội sống lưng đều không tự giác thẳng lên, bầu không khí vốn trầm thấp, cũng sôi nổi hơn.

Địch Lam Thâm không cam lòng, lại bị ghen không nói ra lời.

Địch Phi Nhiên ngăn trước mặt Địch Lam Thâm, lộ ra một nụ cười bình thản.

“Trưởng công chúa nói có lý, là Lam Thâm quá phận.”

“Hoàng huynh!”

“Ngồi xuống!”

Địch Lam Thâm giậm chân một cái, tâm bất cam tình bất nguyện ngồi xuống.

“Trưởng công chúa khí chất thông tuệ, chúng ta thọ giáo.”

Địch Phi Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười trở về ngồi, xem như yên tĩnh.

Nhưng Hạ Triều Ca lại không có ý định bỏ qua.

“Nếu tam hoàng tử đã thành tâm chuẩn bị hậu lễ, các ngươi không cần khách khí làm gì, hà tất phải khiêm nhường. Một món đồ chơi nho nhỏ, hồi phục nó cũng không cần đến một khắc, ba ngày thật quá nhiều rồi.”

Hạ Triều Ca nói xong, Địch Phi Nhiên nhú mày: “Chẳng lẽ trưởng công chúa có thể giải?”

Lúc này, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Hạ Triều Ca, đồ chơi này họ cũng chưa từng thấy, quả thật rất khó, cũng không phải là mọi người khiếm tốn đâu!

Chẳng lẽ trưởng công chúa văn dốt vũ nát, lại kiêu ngạo bá đạo có biện pháp?

Hạ Triều Ca đưa tay, khối Rubik được đưa đến tay nàng.

Nàng cong môi cười, lại thuận tay đưa cho cung nữ phía sau nàng.

“Tổ Y, người thử một chút, một khắc đồng hồ, không phục hồi được, đêm nay quỳ cả đêm.”

“Vâng, công chúa ”

Chỉ thấy Tổ Y tiếp nhận Rubik, tìm tòi nghiên cứu xem vài lần, hiển nhiên là lần đầu tiên thấy thứ này.

Nhưng làm người ta khiếp sợ là, vài lần sau, tay nàng liền động rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Vả mặt bốp bốp bốp (2)

Ngón tay Tổ Y động cực nhanh, không tới thời gian một khắc, Rubik trong tay nàng đã hoàn thành phục hồi như cũ.

Chiêu thức ấy khiến tất cả mọi người xem mà khiếp sợ không thôi!

Đồ chơi này căn bản chưa quen thuộc, nàng lại chơi lưu loát như vậy, tựa hồ Rubik trong tay nàng đang nghe lệnh của nàng!

Người này làm sao làm được! Tốc độ tay nhanh như vậy, đừng nói suy nghĩ, nhìn còn chưa chắc có thể thấy rõ ràng!

Sau Tổ Y hồi phục xong, hai tay dâng lên đưa cho Hạ Triều Ca.

“Công chúa, nô tỳ hoàn thành rồi.”

Vẻ mặt Hạ Triều Ca lộ ra nụ cười, trả Rubik lại cho Dịch Phi Nhiên.

“Tam hoàng tử nhìn một chút, thế này đã đúng chưa?”

Dịch Phi Nhiên tiếp nhận Rubik, ngón tay siết chặt, dùng sức bóp đến mức Rubik phát ra tiếng răng rắc.

Nét mặt hắn cực kỳ trấn định, thế nhưng trong lòng hắn đã sớm tức hộc máu.

Cái biểu tình này Hạ Triều Ca cũng không xa lạ, thấy Dịch Phi Nhiên giận không thể bộc phát, còn phải ghen trong lòng mình, trong lòng Hạ Triều Ca rất sáng khoái.

Nụ cười của nàng lại sáng lạn thêm vài phần, sáng lạn đến mức vô cùng chói mắt.

“Tam hoàng tử, coi như là hoàn thành phải không?” Hạ Triều Ca lại hỏi một lần nữa.

Dịch Phi Nhiên lộ ra một nụ cười bình thản, hắn nói: “Ly quốc quả nhiên nhân tài đông đúc, ngay cả một cung nữ nhỏ nhoi đều thông tuệ như vậy, ta không phục cũng không được.”

“Tam hoàng tử quá khen” Hạ Triều Ca nói xong quay đầu nói với Tổ Y: “Còn không mau đi tạ tam hoàng tử?”

Tổ Y vội đi về phía trước thi lễ: “Đa tạ tam hoàng tử.”

Tổ Y vừa lên đến, tay Dịch Phi Nhiên siết Rubik càng chặt hơn vài phần, trong lòng hắn rất bức bối!

“Cung nữ của trưởng công chúa cũng thật là lợi hại, một phần hậu lễ này của ta rút cuộc cũng đưa được, người đâu, đem lễ vật ta chuẩn bị tới!” Dịch Phi Nhiên quay đầu phân phó.

Trên mặt Hạ Triều Ca vẫn luôn tràn đầy nụ cười nhân nhật, nhưng trong lòng rất vui, một món lễ lớn, vậy mà đưa cho một tiểu cung nữ, đồ máu nhiều thế này, lại không nịnh bợ được ai, đổi thành người khác cũng tức chết.

Huống chi, Dịch Phi Nhiên vẫn đồ máu trước mắt bao người.

Người hầu Dịch Phi Nhiên ôm ra một cái cái hộp tinh xảo, đứng yên trước mặt Dịch Phi Nhiên.

Dịch Phi Nhiên đưa tay mở cái hộp ra, tất cả mọi người hiếu kỳ hướng nhìn vào trong hộp, đều muốn biết phần đại lễ này lớn đến bao nhiêu.

Chỉ thấy bên trong hộp chứa một khối ngọc lỏng lánh, giống như cành xanh, là bích vân có tám lá.

Không ít người thấy Bát Diệp Bích Vân này đều kinh ngạc không thôi!

Đừng thấy toàn thân nó đều là cảm giác của ngọc, lá cây của nó cũng không phải tạo hình, là sống sờ sờ mọc ra!

Nhưng mà, Bích vân không phải thực vật, là một loại khoáng vật biết sinh trưởng!

Nó trân quý lại cực kì hiếm.

Bình thường trên thị trường xuất hiện đều là một lá, một lá cũng cần vạn lượng vàng, bây giờ Dịch Phi Nhiên vừa ra tay, vậy mà đưa một cái tám lá!

Sự ra tay hào phóng này, khiến cho người ta lú lỏi!

Đồ vật quý giá như vậy lại đưa cho một tiểu cung nữ, nhất định là phung phí của trời!

Thế nhưng lời đã nói trước mặt bao người, nước đổ khó hốt, Dịch Phi Nhiên dù đau lòng cũng phải đưa!

“Tổ Y, còn không mau nhận lấy, đa tạ tam hoàng tử?”

Tổ Y cúi đầu thi lễ một cái, cung kính tiến lên, đem Bát Diệp Bích Vân về.

Nhưng mà, toàn bộ quá trình Tổ Y đều mặt không đổi sắc, không có bất kỳ sự kinh ngạc gì, cũng không có bất kỳ một tia mừng rỡ.

“Tổ Y dường như không thích lắm?” Dịch Phi Nhiên hỏi.

Hạ Triều Ca cười nhạt, hắn đã đổ máu thê thảm, còn có bói móc?

“Hồi tam hoàng tử, không phải Tổ Y không thích, chỉ là công chúa từng ban thưởng một cái cửu diệp, hai cái Bích vân trong phòng thì không hay lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Vả mặt bốp bốp bốp (3)

Nghe nói thế, khuôn mặt Dịch Phi Nhiên triệt để đen xuống.

Hắn im lặng không lên tiếng xoay người trở lại chỗ ngồi.

Một mảnh Diệp Bích Vân có thể bán một vạn lượng, Bát Diệp chỉ ít trăm vạn lượng, Cửu Diệp chính là bảo bối vô giá.

Đưa cho nàng chưa chắc là thật, nhưng một cung nữ nhỏ nhỏ có thể ở trước mặt tất cả mọi người nói ra, thì nhất định là có thật!

Cung nữ chưa chắc có, thế nhưng Hạ Triều Ca chắc chắn có thật.

Bi thảm nhất không phải là ti mi chuẩn bị một phần đại lễ vô giá, không nịnh bợ được bất kỳ ai, vô duyên vô cớ đưa cho một tiểu cung nữ.

Mà là đưa cho tiểu cung nữ, người ta còn ngại nhiều, chướng mắt.

Trước mặt bao người, mặt mũi Dịch Phi Nhiên xem như mất hết.

Tổ Y ôm Bát Diệp Bích Vân theo Hạ Triều Ca về vị trí, thần sắc đạm nhiên như thường lệ, cũng không có bất cứ gợn sóng nào.

Hạ Triều Ca lộ vẻ mỉm cười, cười đến chói lóa cay mắt.

Dịch Phi Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hôm nay xem ta mở rộng kiến thức, Ly quốc nhân tài đông đúc, trưởng công chúa càng đặc biệt.”

“Đa tạ tam hoàng tử khích lệ.” Hạ Triều Ca không chút khiêm tốn nào.

Người như thế, cho ba phần nhan sắc liền sẽ mở phòng nhuộm, phòng mũi lên mặt.

Dùng sắc mặt tốt với hắn, không bằng vả mặt bốp bốp bốp đi!

Lúc này, Hạ Triều Ca bất động thanh sắc chuyển ánh mắt cho Hạ Thiên Tùng, Hạ Thiên Tùng ngậm cười.

Hạ Triều Ca đóng vai phản diện xong rồi, giờ đến phiên Hạ Thiên Túng vai chính diện.

Lúc này, Hạ Thiên Túng đứng lên, hần cười nói: “Hoàng muội bướng bỉnh, để tam hoàng tử chê cười. Đường xa mà đến chính là khách, Ly quốc là vùng đất lễ nghi, có đạo đãi khách của mình. Tất nhiên Lam Thâm công chúa muốn luận võ, vậy thì an bài cho Tam công chúa một trận, chỉ là không dùng kết quả chọn phò mã, thế nào?”

Địch Phi Nhiên trầm mặt, vừa định cự tuyệt, lại nghe Địch Lam Thâm hưng phấn đáp ứng: “Vậy thì đa tạ Ly quốc thái tử!”

Nghe nói thế, sắc mặt Địch Phi Nhiên lại đen vài phần.

So với bị thảm nhất chính là, sau khi bị đối thủ nghiền ép xong, còn bị đồng đội hãm hại.

Địch Phi Nhiên bây giờ chính là trạng thái này.

“Đúng, vừa rồi tam hoàng tử nói muốn kết hôn với một nữ tử Ly quốc, không biết trong lòng tam hoàng tử đã chọn được người chưa?” Hạ Thiên Túng hỏi.

“Thái tử nhắc như thế, vậy ta không khách khí nói thẳng.” Địch Phi Nhiên nói.

Hạ Thiên Túng gật đầu.

Lông mày Hạ Triều Ca nhíu lại, cảm giác lại muốn có chuyện xấu.

“Trước đó hai nước Ly quốc cùng Càng quốc khai chiến, trong quân đội Ly quốc có một vị quân sư, anh dũng can đảm, lại trí mưu vô song, ta rất yêu thích.” Địch Phi Nhiên cười xán lạn.

Hạ Triều Ca siết chặt ngón tay, quả nhiên con hàng này lại bói móc!

“Hả? Tam hoàng tử không phải đang chọn nữ tử tâm ý sao?” Hạ Thiên Túng nghi hoặc.

“Vừa khéo, vị quân sư kia chính là một vị nữ tử.”

“Cái gì? Điều này sao có thể! Trong quân sao lại có thể có nữ tử!” Hạ Thiên Túng nghi ngờ nói.

Đồng thời, trong bữa tiệc cũng bắt đầu nhao nhao thảo luận, Hề gia trị quân nghiêm cẩn, tại sao trong quân lại chứa nữ tử?

“Cực kì chính xác, trước đây quân sư kia từng bị quân ta bắt làm tù binh, mọi tướng sĩ Càng quân ta đều có thể chứng minh.” Địch Phi Nhiên vạm vỡ phần xác định.

Hạ Triều Ca cười nhạt, tâm Địch Phi Nhiên thật là độc.

Trước mặt tất cả mọi người nói ra trong Hề gia quân có nữ tử, Hề Minh Húc liền bị liên lụy.

Chính là một quân sư, tam hoàng tử muốn, hoàng đế cũng sẽ không keo kiệt.

Đến lúc đó, nàng rơi vào tay Địch Phi Nhiên, còn chẳng phải chịu xấu xí, tùy ý trả thù sao?

Chỉ tiếc, Địch Phi Nhiên sai tính một điểm, người quân sư hần muốn tìm này, là trưởng công chúa Ly quốc, căn bản cũng không phải là hần muốn là được!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Vả mặt bốp bốp bốp (4)

Hạ Hạo Miểu nghe Địch Phi Nhiên nói, sắc mặt âm trầm xuống.

“Tam hoàng tử chó sậu, chuyện này trăm sẽ tra rõ, nếu thật như ngươi nói, quân sư kia liền có tội.”

“Hoàng thượng, chuyện này cũng không phải một mình quân sư sai.”

Địch Phi Nhiên đang nhắc nhở Hạ Hạo Miểu, không có Hề Minh Húc giấu giếm bao che, trong quân không có khả năng có nữ tử lẫn vào.

Điều này hiển nhiên chạm tới kiêng kỵ của Hạ Hạo Miếu.

Vì quân giả không không muốn thấy nhất chính là thần tử dưới mí mắt của mình lửa trên gạt dưới, một tay che trời.

Huống chi, Hạ Hạo Miếu đã không phải là ngày đầu tiên kiêng kỵ phụ tử Hề gia.

Một chiêu giết người không thấy máu này của Địch Phi Nhiên dùng rất đẹp.

Nụ cười bên khóe miệng Hạ Triều Ca lạnh dần, tất nhiên nếu hắn muốn chơi, nàng liền phụng bồi vậy.

“Chuyện này trăm tự sẽ xử trí, thỉnh cầu của người trăm đã nhớ kỹ.”

“Đa tạ Ly Hoàng.” Địch Phi Nhiên cúi đầu, thi lễ một cái, sau đó trở lại vị trí của mình.

Phong yển đón tiếp lại tiếp tục tiến hành, toàn bộ yến hội vang tiếng đàn sáo, cực kì náo nhiệt.

Mọi người uống rượu mua vui, trên mặt trò chuyện với nhau thật vui, dưới mặt mang tâm sự riêng.

Về mặt Hạ Triều Ca đạm nhiên, Địch Phi Nhiên lại thường ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trong ánh mắt quan sát có cân nhắc, hết sức rõ ràng.

Yến hội kết thúc, Hạ Triều Ca về Triều Vân Cung.

Trước bàn trang điểm, Xuân Liễu đang chải đầu cho Hạ Triều Ca, Tổ Y từ bên ngoài trở về, đi tới bên người Hạ Triều Ca.

“Xuân Liễu, để cho ta hầu hạ công chúa đi.”

Hạ Triều Ca gật đầu, Tổ Y liền nhận lấy lược trong tay Xuân Liễu.

Xuân Liễu ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Hôm nay đa tạ sự tỷ, chiều này của sư tỷ hôm nay làm Địch Phi Nhiên tức chết.” Hạ Triều Ca cười nói.

Tổ Y chính là nhân vật quan trọng mà trước đó vài ngày khi Hạ Triều Ca nghe nói Địch Phi Nhiên muốn tới, nàng đã mượn từ sư phụ Tang Chính Khanh của nàng.

“Cũng là sư muội thông minh, phương pháp là muội nói cho ta biết, bất quá ta chỉ làm từng bước thôi, nếu như cái này cũng không làm được, sư phụ lão nhân gia sợ rằng sẽ tới thu thập nghiệt đồ ta mất.”

Hạ Triều Ca bị Tổ Y chọc cười.

“Tỷ dám nói tới Cửu Diệp Bích Vân, cũng không sợ hắn bảo tỷ lấy ra thật à?”

“Bảo thì bảo, chỗ sư phụ có một chậu, mượn qua thôi, chính là bảo vật gì mà Bích Ba sơn trang không có?”

Nghe Tổ Y trả lời, Hạ Triều Ca cười vui vẻ hơn.

“Để sư phụ nghe được lời này chắc tức chết.”

“Khi còn bé muội làm hư nhiều bảo bối của ông ấy, ông ấy còn chưa tức chết mà, kiên cường lắm.”

Tổ Y vừa nói như vậy, nàng liền nghĩ tới khi còn bé ở Bích Ba sơn trang, trong nhiều sư huynh muội như vậy, quả thực nàng là quậy phá nhất.

“Sư muội, Địch Phi Nhiên đã đem mũi nhọn chĩa về muội và Hề Minh Húc, muội tính thế nào?”

“Vậy hắn cũng phải có bản lĩnh kia mới được, bản lĩnh không lớn, đã tâm không nhỏ.” Hạ Triều Ca cười nhạt.

“Sư muội, vừa mới được Tri Tất Các truyền tin tức đến, một tin tốt, còn có một tin tức tốt hơn, muội muốn nghe cái nào trước?”

Hạ Triều Ca sùng sốt: “Nhiều tin tức tốt như vậy, chẳng lẽ gần đây muội gặp đại vận?”

“Ta lại cảm thấy muội có số đào hoa.”

“Có ý gì?”

“Hề Minh Húc sắp về kinh thành.”

“Cái gì?!” Hạ Triều Ca bỗng nhiên vừa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tổ Y.

“Đây chính là tin tức tốt mà tỷ nói?”

Tổ Y gật đầu: “Đúng vậy đó ”

“Vậy tin tức tốt hơn là cái gì?”

“Ngày mai sẽ đến, trực tiếp vào cung gặp mặt thánh thượng.”

“...”

Nội tâm Hạ Triều Ca tan vỡ, tai hoạ đột ngột, đột nhiên không kịp chuẩn bị aaaa!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Công nôi vì nàng (1)

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời trải đầy mặt đất, làn gió ấm áp nhẹ nhàng thổi, giọt sương lười biếng lăn trên phiến lá.

Hạ Triều Ca ngồi trong viện của mình, ngắm nghía hoa cỏ nhà mình.

Nhìn như nhàn nhả thích ý, kì thực trong lòng đã sớm loạn thành ma.

Nàng đang tâm thần bất định chờ Tổ Y trở về.

Nhưng mà, nàng chưa chờ được Tổ Y, lại đợi được người của thừa tướng Mục Cảnh Thước.

Y theo an bài hôm nay, Mục Cảnh Thước phải mang sứ thần Càng quốc đi du lãm Linh Nhạc Hồ.

Linh Nhạc Hồ là đệ nhất hồ trong kinh thành, nửa ở trong kinh thành, nửa lan ra tới ngoài kinh thành, phong cảnh cực kì đẹp.

Mục Cảnh Thước phái người tới mời Hạ Triều Ca cùng đi.

Lý do là bởi vì sứ thần Càng quốc cực kỳ kính nể Hạ Triều Ca, hy vọng có thể mời nàng cùng đi.

Không cần phải nói cũng biết đây là chủ ý của Địch Phi Nhiên.

Hạ Triều Ca chờ trái chờ phải đến phiền lòng, không bằng đi chiếu cố Địch Phi Nhiên.

Nhưng vừa nghĩ lại, nàng một mình tới, một mình phải đối mặt với một đám người, suy nghĩ một chút cũng thấy không thú vị, đã như vậy, vậy không bằng mọi người cùng nhau du hồ?

“Đi hỏi bẩm thừa tướng, ta thu thập một chút sẽ lập tức qua.”

“Vâng, công chúa.”

Sau khi thái giám truyền tin rời khỏi, Hạ Triều Ca vẫy tay với Xuân Liễu.

“Đi gọi Nhị công chúa cùng Tam công chúa tới, nói mời các nàng cùng nhau du lãm Linh Nhạc Hồ với sứ thần Càng quốc.”

“Vâng, công chúa.”

Nàng chính là e sợ cho thiên hạ không loạn, hơn nữa còn phải càng loạn càng tốt.

Nam tâm cơ thêm bạch liên hoa cộng thêm ác nữ, cũng không biết sẽ nấu ra một nồi canh có tư vị gì.

Ngẫm lại đã thấy thú vị.

Chờ một hồi sau, Hạ Uyển Tinh cùng Hạ Tuyết Mạn quả nhiên xuất hiện, hai người đều là tỉ mỉ trang điểm qua.

So với bọn họ, Hạ Triều Ca lại tùy ý nhiều hơn, lại chẳng phải đi gặp tình lang, trang điểm đẹp mắt như vậy làm gì?

Bên ngoài Triều Vân Cung đã sớm có xe ngựa chờ đợi đón Hạ Triều Ca.

Sau khi ba vị công chúa lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy về phía Linh Nhạc Hồ.

Đến Linh Nhạc Hồ, thừa tướng Mục Cảnh Thước đã chờ ở du thuyền.

Địch Phi Nhiên đứng ở bên cạnh ông ấy, nụ cười ấm áp, phong độ nhẹ nhàng, Địch Lam Thẩm thì chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút không vui.

Xe ngựa dừng lại, màn hình xóc lên, Hạ Triều Ca như mong muốn đã tới.

Nhưng khiến người khác không nghĩ tới, là ở sau lưng nàng, hai vị công chúa khác cũng cùng đi!

Nụ cười của Địch Phi Nhiên lập tức giảm mấy phần.

Ánh mắt Mục Cảnh Thước lại có chút ý vị thâm trường.

Hoàng cung, Ngự Thư phòng.

Hề Minh Húc quỳ chính giữa, mặt không biểu tình gì.

Hạ Hạo Miểu ngồi trước ngự bàn, chân mày cau lại, trên mặt tái đi mang vài phần tức giận.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Quân sư kia là ai! Tại sao lại để cho nữ tử vào quân doanh? Cho trăm một lời giải thích!”

Hạ Hạo Miểu dùng sức vỗ bàn, cho thấy ông ấy cực kỳ tức giận.

“Ngươi cũng biết chuyện này bị tam hoàng tử Càng quốc nói ra trước mặt mọi người, cả triều văn võ đều biết, ngươi không xem quân pháp, tùy ý làm bậy, ngươi bảo mặt mũi trăm để nơi nào!”

“Trước đây trăm coi trọng ngươi, đem Triều Ca trăm yêu mến nhất tứ hôn cho ngươi, ngươi không cố mà trân quý, làm hại con bé quỳ trước Ngự Thư phòng cả ngày.”

“Chuyện này, trăm nhìn mặt mũi Triều Ca, vốn không muốn tính toán với ngươi, bây giờ ngươi lại mang nữ nhân vào quân doanh? Ngươi có ý gì đây?”

“Ngươi khinh thường Triều Ca hay là khinh thường hoàng gia? Lại xứng đáng với Uyển Tinh mà ngươi luôn tâm tâm niệm niệm sao?!”

Hạ Hạo Miểu giận không kiềm được, ông ấy vốn kiêng kỵ phụ tử Hề gia, bây giờ Hề Minh Húc lại làm ra việc thế này, ông ấy càng tức giận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Công nội vì nàng (2)

Hạ Hạo Miểu phát hỏa, nhưng mà Hề Minh Húc quỳ trên mặt đất lại không nói một chữ.

Hề Minh Húc thẳng lưng, trên mặt không có bất kỳ sợ hãi, cũng không có một tia hổ thẹn.

Trên gương mặt tuấn mỹ kia chỉ có một phần kiên nghị, một phần cố chấp.

“Thế nào? Ngươi đây là không có ý muốn nói?”

“Hồi hoàng thượng, thần nguyện gánh chịu tất cả tội lỗi.”

“Vậy chính là ngươi muốn che chở nữ nhân kia đến cùng?”

Hề Minh Húc không chút do dự: “Vâng”

“Ngươi, ngươi, ngươi thật sự cho rằng trăm không dám phạt ngươi sao? Ngươi thật sự cho rằng trăm không xuống tay được? Hay là do ngươi cảm thấy mình quá quan trọng!” Hạ Hạo Miểu giận chỉ Hề Minh Húc.

“Thần không có, thần có tội, nguyện bị phạt.”

Sắc mặt Hề Minh Húc không thay đổi, Hạ Hạo Miếu lại tức giận đến run tay.

“Được, được, muốn đổi nghịch với trẫm phải không? Trước đây Triều Ca mù mắt mới có thể thích ngươi!”

“Thần hổ thẹn ”

“Ngươi tốt nhất giấu cô ta kỹ, nếu để trẫm bắt được, trẫm sẽ để cô ta chết rất khó coi!”

Hạ Hạo Miếu hít sâu một hơi bình phục tâm tình mình.

Thật ra Hề Minh Húc có tội, ông có phạt cũng không có gì ghê gớm.

Nhưng ông thấy không đáng thay Hạ Triều Ca, nữ nhi ông ấy yêu thương, sao có thể chịu loại ủy khuất này!

“Đã như vậy, trẫm liền thành toàn ngươi, nói đi, trái với quân kỷ mang nữ tử vào quân doanh nên phạt như thế nào?”

“Hồi hoàng thượng, năm mươi quân côn.”

“Vậy ngươi lui xuống lĩnh một trăm, quỳ gối trước cửa Ngự Thư phòng, chịu hết mới thôi.”

“Tạ hoàng thượng long ân.”

Hề Minh Húc khấu đầu một cái, sắc mặt không đổi, thẳng lưng đi ra ngoài.

Bên trên Linh Nhạc Hồ, một chiếc du thuyền thật lớn đang chậm rãi đi về phía trước.

Trên thuyền, Địch Phi Nhiên đang ngồi ở bên cạnh bàn, rất hứng thú vừa nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, vừa cùng ba vị công chúa nói chuyện phiếm.

Địch Lam Thâm râu rĩ đứng ở boong thuyền dựa vào lan can bên cạnh, một mình đờ đẫn nhìn cảnh sắc phía xa.

Địch Phi Nhiên ăn nói hài hước, kiến thức rộng chộc cho Hạ Tuyết Mạn cười duyên liên tục.

Hạ Uyển Tinh tính khí ôn hòa mềm mại, mặc dù không thoải mái giống Hạ Tuyết Mạn, nhưng cũng thập phần vui vẻ.

Không thể không nói, Địch Phi Nhiên chính là cao thủ thả thính, rất biết làm nữ nhân vui.

Trong lòng Hạ Uyển Tinh chứa Hề Minh Húc, bằng không thì cũng được rơi vào tay giặc.

Mà Hạ Tuyết Mạn là triết đế không giữ được mình, ánh mắt mền mọ kia không thể thu lại được.

Hạ Triều Ca lặng lẽ uống trà, nghe bọn họ trò chuyện với nhau thật vui.

Nếu như không mang theo bọn họ đến, chỉ sợ cũng không phải cảnh tượng này, Địch Phi Nhiên mời nàng nhất định còn có ý khác.

Lúc này xem như uống phí hết cơ hội tốt này.

Hạ Triều Ca cười thâm, đừng xem Địch Phi Nhiên đàm luận vui vẻ, trong lòng chắc đang mắng nàng đây.

Chuyến này thu hoạch không nhỏ, Hạ Tuyết Mạn muốn quán lên Địch Phi Nhiên.

Ác nữ quán lên nam tâm cơ, nàng có cần đẩy một cái hay không nhỉ?

Chơi chút yêu đương vụng trộm hẹn hò, hiểu lầm làm loạn hay tình tay ba?

Hạ Triều Ca âm thầm cân nhắc, nhưng lòng có chút không yên, mí mắt đang nhảy.

Bỗng nhiên vào lúc này có một con thuyền nhỏ lái tới cực nhanh, trên thuyền Tổ Y không nói hai lời trực tiếp xông qua sự ngăn cản của thị vệ, vội vàng vàng đi tới trước mặt Hạ Triều Ca.

Khiến cho đoàn người vô cùng kinh ngạc, lại không hiểu ra sao.

Chỉ thấy Tổ Y cúi đầu nói mấy câu bên tai Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca đột nhiên đứng lên, chén trà trong tay bị đựng chao đảo, vẩy khắp một bàn trà.

Nàng lại hồn nhiên không thèm để ý nói: “Trong cung xảy ra chút chuyện, ta hồi cung trước, các vị chơi vui vẻ nhé.”

Hạ Triều Ca nói xong, cũng không đợi người khác trả lời đã theo Tổ Y lên thuyền nhỏ, vội vội vàng vàng rời đi.

Địch Phi Nhiên nhìn Hạ Triều Ca rời đi, đôi mắt nheo lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Công nổi vì nàng (3)

Hạ Triều Ca một đường thúc ngựa đi nhanh, cùng Tổ Y nhanh chóng trở về hoàng cung.

Đến hoàng cung, Hạ Triều Ca không ngừng một chút đi tới Ngự Thư phòng.

Cũng may là Tổ Y biết võ công, nếu không căn bản không theo kịp bước chân của Hạ Triều Ca.

Tổ Y theo sát ở phía sau không khỏi yếu ớt thở dài: “Quả nhiên là phạm đào hoa nha.”

Lúc Hạ Triều Ca đi tới cửa Ngự Thư phòng, Hề Minh Húc đang chính trực quỳ thẳng.

Đứng phía sau hắn là hai thái giám hành hình, một còn lại một còn đánh trên lưng Hề Minh Húc.

Quần áo màu trắng của Hề Minh Húc đã nhuộm đầy một mảng máu tươi.

Chỗ vết máu y phục rạn nứt, mơ hồ lộ ra máu thịt đỏ tươi bên trong.

Nhìn đã cảm thấy đau.

P phía trước Hề Minh Húc, Hề Hoàng Tân quỳ phía trước Ngự Thư phòng, không nói một lời, sắc mặt trắng bệch.

Thái giám hành hình lau mồ hôi, đánh đến tay mình đều đau.

“Dừng tay!”

Hạ Triều Ca từ xa ngăn thái giám hành hình lại.

Hai thái giám kinh ngạc quay đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Hạ Triều Ca.

Hoàng thượng hạ hình dù ai cũng không thể ngăn cản, thái tử cũng không ngoại lệ, nhưng công chúa Triều Ca lại có thể.

Nghe được giọng Hạ Triều Ca, Hề Hoàng Tân khiếp sợ ngẩng đầu.

Mà Hề Minh Húc vẫn không nhúc nhích, khóe miệng yên lặng yên cong lên, lộ ra một nụ cười tươi.

“Công chúa, hình phạt này là hoàng thượng hạ, người xem...”

Về mặt hai thái giám khó xử.

“Ta tự nói rõ với phụ hoàng, nếu các người còn dám động đến hắn một chút, mạng cũng đừng muốn nữa!”

Khí thế cùng uy nghi của Hạ Triều Ca bày ở đó, hai thái giám sợ đến run người, quả nhiên không dám động.

Hạ Triều Ca nói xong, đầu cũng không quay lại vào ngự thư phòng.

“Triều Ca?”

Hạ Hạo Miếu đã nghe động tĩnh phía bên ngoài, lúc này ông đặt bút xuống, nghi hoặc nhìn Hạ Triều Ca.

“Phụ hoàng, cầu xin người khai ân.”

Hạ Triều Ca quỳ xuống, khấn đầu một cái thật mạnh với Hạ Hạo Miếu.

Hạ Hạo Miếu cả kinh trực tiếp đứng lên, ông cau mày nói: “Ý của con là gì?”

“Cầu phụ hoàng khai ân, đặc xá hình phạt của Hề Minh Húc.”

“Triều Ca, con cũng đã biết hần đã làm cái gì mà!”

“Phụ hoàng, từ nhỏ đến lớn người đều cưng chiều con, cái gì cũng theo con, lần này, cũng tùy con có được không?”

“Triều Ca! Hần không đáng để con làm thế này!”

“Phụ hoàng, trong lòng Triều Ca tự có suy nghĩ, chỉ cầu phụ hoàng thành toàn, nếu như người không muốn thành toàn, Triều Ca nguyện ý thay hần chịu hết hình phạt cuối cùng.”

“Con... Con tội gì phải...”

Hạ Triều Ca mím môi, vẻ mặt kiên định, Hạ Hạo Miếu cuối cùng cũng không đành lòng, ông phát tay một cái nói: “Thôi, trăm không lay chuyển được con.”

“Đa tạ phụ hoàng!”

Hạ Triều Ca lại khấn đầu một cái thật mạnh rồi đứng dậy rời đi.

Đi ra ngoài Ngự Thư phòng, chân mày nàng cau lại, nhìn cả người Hề Minh Húc đều là máu, trong lòng đủ loại cảm giác.

“Đa tạ trưởng công chúa cầu tình” Hề Hoàng Tân đập đầu một cái.

Nhưng vào lúc này, thân thể Hề Minh Húc bỗng nhiên nghiêng một cái, té xỉu.

Hạ Triều Ca sợ đến mức vội vàng xông qua đỡ lấy hần: “Ngự y, mau triệu ngự y đến Triều Vân Cung!”

Bên trong Triều Vân Cung, Hề Minh Húc nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, toàn thân quần đầy băng vải.

Ngự y mang theo hòm thuốc rời khỏi, Hề Hoàng Tân cũng tạm thời về phủ tướng quân.

Hạ Triều Ca thờ dài, ngồi ở bên giường nhìn Hề Minh Húc, nàng nói: “Mọi người đi rồi, mở mắt đi.”

Quả nhiên Hề Minh Húc mở hai mắt ra, hần nói: “Nàng thật ra rất thông minh.”

“Hai thái giám dù ác cũng không bằng đao kiếm sa trường, chung quy cũng là tôm chân mềm. Lấy một địch một trăm còn sừng sững không ngã, chưa tới một trăm quân còn có thể khiến người thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bày tỏ nỗi lòng (1)

“Nàng đều biết hết rồi, vậy mà vẫn vô cùng lo lắng trở về cứu ta như thế?”

Hề Minh Húc cười xán lạn, còn mang theo vài phần thích ý.

Hạ Triều Ca liếc hần một cái, im lặng không nói.

Đột nhiên, Hề Minh Húc vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Triều Ca.

Ngón tay Hề Minh Húc thon dài, nhưng bởi vì quanh năm luyện kiếm, trong lòng bàn tay có một tầng chai sần.

Chộp vào bàn tay nịn màng của Hạ Triều Ca khiến cho nàng cảm thấy mu bàn tay ngứa ngáy, trong lòng cũng ngứa theo.

“Triều Ca, chuyện vừa nãy lại cho nàng kiếm đủ danh tiếng rồi. Trước đây cự hôn, bị ta vứt bỏ, bây giờ còn vì cứu ta mà chống đối hoàng thượng, không oán không hận, lòng dạ phóng khoáng.”

Hề Minh Húc than nhẹ: “Thực tế thì sao? Ta mới là người vô tội nhất này.”

“Vậy sao người không nói sự thật với phụ hoàng đi? Dù người có nói, phụ hoàng cũng sẽ không phạt ta.”

“Nàng lừa gạt đều tự có cân nhắc của mình, ta cần gì phải vạch trần nàng?”

“Nhưng rõ ràng không phải người sai, người không nói, vô duyên vô cớ bị đánh một trận.”

Hề Minh Húc cười, cười không chút để bụng, dường như trong mắt hắn, những vết thương này không đáng giá nhắc tới.

“Ta biết khi nàng còn bé thường gây rắc rối, mỗi lần gây họa đều là thái tử công nổi cho nàng. Trong lòng phụ hoàng của nàng biết rõ, nhưng cũng không nổi phạt nàng, đâm lao phải theo lao để thái tử một mình gánh chịu.”

Hạ Triều Ca sững sờ, không biết vì sao bây giờ Hề Minh Húc lại nói chuyện này.

Thế nhưng việc khi nàng còn bé, không ngờ Hề Minh Húc lại biết rõ như vậy.

“Bây giờ nàng đã lớn, tiến độ gây họa cũng chưa từng dừng một bước. Trước kia là thái tử chống đỡ, nhưng sau này sẽ là ta.”

Hạ Triều Ca vừa nâng mắt, đối mặt với nụ cười nhàn nhạt của Hề Minh Húc, trong lòng bỗng nhiên nảy dựng lên.

Hề Minh Húc đang nói cái gì thế!

“Ta thay nàng công nổi, ta thay nàng dọn dẹp, ta thay nàng che mưa chắn gió, để nàng có thể tiếp tục tùy hứng, tiếp tục gây họa. Cho nên, nếu nàng đã không nói, vậy ta liền thay nàng chịu trách nhiệm.”

Trong lòng Hạ Triều Ca có nai con chạy loạn, có chút bối rối, hô hấp cũng khản trương lên.

“Người, người biết người đang nói cái gì không?”

“Ta biết, Triều Ca, có chuyện ta chưa từng giải thích với nàng, ta nghĩ nàng sẽ nhìn ra được, nhưng không ngờ đầu nàng ý thật nhiều đồ xấu, mắt cũng không mở to, đầu óc không thể nào dùng được.”

Hề Minh Húc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bóp bóp tay Hạ Triều Ca.

“Người đang nắng ta à?”

Hạ Triều Ca sững sờ, tâm tình đang tốt, bầu không khí đang tuyệt vời, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Nhưng Hề Minh Húc lại đổi lời, nắng nàng sai bét vậy?

“Nàng nói xem?”

Hả? Hạ Triều Ca sững sờ.

“Ta hỏi nàng, nàng với Nhị công chúa có thân quen hay không?”

Hạ Triều Ca mặt trầm xuống: “Không thân”

“Vậy chuyện nàng ta nói, nàng có tin hay không?”

“Không tin”

“Nàng nói một câu không tin, tại sao hết lần này tới lần khác lại tin nàng ta nói ta thích nàng ta?”

Hạ Triều Ca bĩu môi, nàng tin bạch liên hoa bao giờ, nàng tin mệnh cách đó được không? Mệnh cách viết rõ ràng như thế mà!

Lẽ nào Vọng Thư còn có thể lừa nàng sao?

Người Hạ Triều Ca run run một cái, cái tên bạn xấu kia sẽ không phá hỏng chuyện chứ?

Không đáng tin cậy như vậy, rất phù hợp tác phong của Vọng Thư nha!

Đây chẳng phải là... hờ to à?

“Chẳng lẽ không đúng sao? Người vừa về kinh thành liền lập tức gặp nàng ta, còn vừa gặp đã yêu!” Hạ Triều Ca hừ nhẹ một tiếng.

“Nàng biết rõ thế, vậy có biết lần gặp mặt kia trừ chúng ta, còn có Liễu Phi cùng phụ thân ta không?”

“Vậy thì thế nào? Muốn lọt vào mắt nhau, không cần đơn độc ở chung cũng có thể mà!”

Editor: sau mấy chương nghỉ dưỡng thì nam chính đã lại về và thả thính ngáp làng))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Bài tỏ nỗi lòng (2)

Hề Minh Húc bắt đầu đi lác đầu.

“Nàng rõ ràng đang để tâm chuyện vụn vặt.”

Hạ Triều Ca quay đầu, yên lặng không nói.

“Thật ra cha ta hy vọng ta có thể cưới Nhị công chúa, một lần kia cũng là muốn tác hợp chúng ta.”

Lòng Hạ Triều Ca roi lộp bộp, ghen muốn chết.

“Thật ra nàng ta ôn nhu hiền thực, dung mạo thanh lệ, điềm tĩnh ưu nhã, đúng là một nữ tử tốt.”

Hạ Triều Ca đột nhiên đứng lên, tức giận chỉ Hề Minh Húc.

“Trong mắt ngươi, cái gì của ta đều là khuyết điểm, tất cả của nàng ta đều là ưu điểm, vậy ngươi còn nương nhờ Triều Vân Cung của ta làm gì!”

Hề Minh Húc bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Triều Ca, nếu như trong lòng nàng không có ta, sao lại nổi giận như thế này?”

“Nàng thông minh như vậy không khó nhìn ra, ta tán dương nàng ta ngoài mặt, phê bình nàng sâu tận xương tủy. Quan tâm sẽ bị loạn, Triều Ca, tâm nàng loạn.”

Hạ Triều Ca ngồi trở lại giường, hít sâu một hơi, nàng quả thực loạn, loạn một tác, loạn cả tâm.

“Nếu như mười năm trước không gặp nàng, nữ tử kia sẽ là một hiền thê, đáng để ta tôn trọng ưa thích.”

“Có thể nàng chưa từng biết, mười năm trước đánh một trận kia, trong lòng ta rất ghen ghét. Đến Bắc Cung ta thường thường tưởng rằng, chờ ta ngày vinh quy kinh thành, ta phải báo thù.”

“Suy nghĩ suy nghĩ suốt mười năm, thiết kế ra vô số loại kế hoạch báo thù, cuối cùng thù lớn chưa trả, đã tự mình sa vào rồi.”

“Triều Ca, ngày đó ở hậu viện nhà ta, nàng có thể trèo tường đến nhìn ta, ta rất vui vẻ.”

“Đây chính là việc ta muốn giải thích cho nàng nghe, ưa thích mặt ngoài đối với người giáo dưỡng tốt đẹp kia, kém xa tình yêu sâu tận xương tủy đối với người khiến ta nghiền răng nghiền lợi là nàng.”

Lời Hề Minh Húc nói khiến tim Hạ Triều Ca đập cực kì mạnh, đầu óc trống rỗng.

“Ngươi, ngươi, ngươi đang bày tỏ?”

Đầu lưỡi cùng đại não Hạ Triều Ca đều thất bại hết rồi.

Sống lâu như thế, lần đầu tiên có người tỏ tình.

Đôi mắt Hề Minh Húc nghiêm túc nhìn Hạ Triều Ca, khóe miệng mỉm cười, tình ý vô hạn.

Hạ Triều Ca thấy hình ảnh mình trong mắt hắn, thất thố kinh hoàng, nai con chạy loạn.

Hề Minh Húc nói, nàng tin.

“Triều Ca, nguyên nhân nàng hồi cung, nếu như nàng không muốn nói ta liền không hỏi, nhưng nàng đừng xa cách ta, đừng nói những lời nhảm tâm, ta sẽ khổ sở.”

Hề Minh Húc khẽ ngẩng đầu, đặt một nụ hôn lên trán Hạ Triều Ca.

Như chuồn chuồn lướt nước, lại tình ý vô hạn.

Hạ Triều Ca rút cuộc chậm rãi hồi hồn, cả khuôn mặt hồng như táo chín, vùi đầu rất thấp.

Lần đầu tiên nói yêu đương, mắc cỡ muốn chết à...

“Chàng định lúc nào về phủ tướng quân?”

“Lưng ta gánh một lần nôi, bị đánh một trận, thật vất vả mới vào được Triều Vân Cung này, há có thể dễ dàng rời đi?”

Hề Minh Húc cười gian xảo, thoải mái nằm ưỡn xuống giường, rất có tướng vô lại.

Hạ Triều Ca tròn mắt há mồm, trố mắt đứng nhìn.

Đây là muốn ăn vạ không đi?

“Ê? Chàng vừa nói như vậy, ta lại phát hiện hình như ta trúng kế rồi!”

“Kế gì?”

“Khổ nhục kế!”

Hề Minh Húc cong môi cười nhạt không nói.

“Vây này giờ là chàng diễn cho ta xem!”

“Dù ta về kinh thành nhưng muốn bắt được nàng cũng tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. Nàng là công chúa, không phải ta muốn gặp là có thể gặp.”

“Cho nên chàng liền dùng một chiêu khổ nhục kế, dẫn rấn khỏi hang, chờ ta tự chui đầu vào lưới, sau đó dẫn sói vào nhà?”

“Quân sư cao kiến, Hề mỗ bội phục.” Hề Minh Húc mặt không đỏ tim không đập.

Hạ Triều Ca nhất thời bùng nổ, nàng lại bị tính kế!

“Kế này có người tự nguyện mắc câu mà, Triều Ca, trong lòng nàng có ta, lúc nào chỗ nào nàng cũng trốn không thoát đâu.

Nhi lấy lợi: chế độ mặt dày ăn vạ của nam chính đã khởi động, cầu yêu thương để thả thêm thính nào:))))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Bày tỏ nỗi lòng (3)

Nghe Hề Minh Húc nói xong, Hạ Triều Ca yên lặng.

Nàng không ngốc, nhưng lúc gặp phải Hề Minh Húc luôn là có chút mơ hồ không rõ.

Nguyên nhân cũng chỉ do tâm nàng loạn mà thôi.

Người nguyện mắc câu, không thể phủ nhận, trong lòng nàng có Hề Minh Húc.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi chuyện đều chất đọng trong đầu Hạ Triều Ca.

Lịch kiếp, tiên giới, Thương Lăng, Tư Mệnh, còn có mệnh cách đáng chết kia.

Loạn, lòng Hạ Triều Ca rất loạn.

Sau khi loạn một trận, mọi thứ phức tạp đều ngưng lại.

Dù đầu thai một đời, được mất cũng chỉ trong chốc lát, nếu thất bại thật sự, trở lại tiên giới lại là một trang hảo hán!

Vậy thì phóng túng một lần.

Hạ Triều Ca nghĩ như vậy, bên khóe miệng không khỏi tràn ra một nụ cười vui vẻ.

Nhưng vào lúc này, giọng Xuân Liễu từ ngoài cửa truyền vào.

“Khỏi bầm công chúa, Nhị công chúa cầu kiến.”

Lông mi Hạ Triều Ca rung một cái, mặt trầm xuống, trừng Hề Minh Húc.

“Hoa đào chàng treu chắc là nghe nói chàng ở chỗ ta nên đến tìm chàng đấy.”

Ngữ khí của Hạ Triều Ca rất không tốt.

Hề Minh Húc xoa mặt Hạ Triều Ca.

“Ta có nói qua đáng về lúc nàng nổi máu ghen cũng rất đáng yêu chưa nhỉ?”

Hạ Triều Ca duỗi tay gạt tay hắn, tức giận trừng một cái.

“Chàng định làm thế nào đây?” Hạ Triều Ca hỏi.

“Nàng ta tới tìm nàng, nàng đi cự tuyệt là được, hỏi ta làm gì?”

“Có thể nàng tới thăm chàng đấy!” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhưng ta không muốn gặp nàng ta.”

“Vi sao?”

“Ta tại sao phải gặp nàng ta? Trong lòng ta không có nàng ta, cũng chỉ gặp mặt một lần, chưa từng có bất kì cam kết gì, tại sao phải gặp?” Hề Minh Húc hỏi lại.

Hỏi đến mức Hạ Triều Ca sùng sốt.

Chẳng lẽ không nên gặp? Dù sao bạch liên hoa kia luôn tâm tâm niệm niệm nhớ hắn mà!

Sao phải sạch như thế được?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Triều Ca, Hề Minh Húc cười khê.

“Nàng ta thích ta, là việc của nàng ta, nàng nhớ ta, cũng việc của nàng ta, từ đầu tới đuôi cũng không có quan hệ với ta, ta cần gì phải cho nàng ta công đạo? Nàng không cảm thấy ta rất vô tội sao?”

Hả? Hạ Triều Ca nghe mà sùng sốt, Hề Minh Húc sao có thể nói bậy nói bạ mà có đạo lý như vậy?

Bản lĩnh này, quả thực là!

“Ta còn không trách nàng ta nói lung tung với nàng, nói hươu nói vượn, hủy một mối nhân duyên của ta đây này. Bằng không, bây giờ nàng đã là thê tử của ta rồi.”

“Nàng cũng không biết khi được tứ hôn, trong lòng ta có bao nhiêu vui vẻ đâu. Bị tứ hôn, ta lại khổ sở, chuyện này với ta là một trận tai bay vạ gió.”

Hề Minh Húc về mặt vô tội.

“Có thể phụ thân chàng nhất định đã tiết lộ với nàng việc kết thân!”

“Vậy thì để phụ thân ta tự mình đi cự tuyệt đi, chuyện này, ta chưa bao giờ đáp ứng.”

“...”

Hạ Triều Ca triệt để cầm nín, mỗi một câu hắn đều nói có đạo lý như vậy, nàng không có cách nào phản bác!

Hạ Triều Ca choáng váng đứng dậy, đi ra khỏi phòng cự tuyệt Hạ Uyển Tinh.

Thấy Hạ Uyển Tinh đỏ mặt, trong nháy mắt Hạ Triều Ca thấy mình ngu triệt để.

Rõ ràng là đến tìm Hề Minh Húc, nhưng vì sao nàng phải giải quyết như?

Nói không thông quá đi!

“Hoàng tử, muội nghe nói, Minh Húc bị phụ hoàng trọng phạt, bây giờ đang dưỡng thương ở chỗ tử, muội rất lo lắng cho chàng, cũng không biết chàng thế nào.”

Hạ Uyển Tinh còn chưa há mồm đã rơi lệ đầy mặt, Hạ Triều Ca thấy mà đau đầu không thôi.

Lúc này nếu như nàng cự tuyệt, chẳng phải sẽ bị bạch liên hoa này hận chết?

Nồi này không tốt cho lưng nha!

“Hoàng tử, muội van cầu tử, để cho muội gặp chàng một chút có được hay không?”

Hạ Uyển Tinh trực tiếp quỳ xuống, nhìn thất mà thương.

Hạ Triều Ca cắn răng một cái: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Bày tỏ nỗi lòng (4)

Hạ Triều Ca dẫn Hạ Uyển Tinh đi thẳng đến gian phòng của Hề Minh Húc.

Một đường đi, một đường suy nghĩ lát nữa Hề Minh Húc nhìn thấy sẽ có biểu cảm gì?

Muốn nàng đứng ra công nôi, còn lật ngược phải trái trắng đen, nói mình cực kì vô tội à.

Nàng lại muốn nhìn xem, Hề Minh Húc gặp Hạ Uyển Tinh phải làm sao đây!

Hạ Triều Ca đã chịu đủ Hạ Uyển Tinh vừa nói ra liền rơi nước mắt, tốt nhất để cho Hề Minh Húc cũng thử chút!

Nếu như hấn dám sinh lòng thương tiếc, dám đau lòng, tâm dám động chút nào, Hạ Triều Ca nhất định sẽ cho hấn đẹp mặt!

Hạ Triều Ca vừa nghĩ, trên mặt vừa mang chút ý cười trên nỗi đau của người khác.

Đẩy cửa ra, hai người đi vào.

Nhưng mà khi đi tới bên giường, Hạ Triều Ca kinh ngạc đến ngu người!

Hề Minh Húc vừa mới dậy còn hồ hăng, lúc này như là người chết nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, mặt đầy mồ hôi, chân mày cau lại, liếc mắt qua còn tưởng rằng hấn muốn cười hặc về tây!

Cái quỷ gì thế!

Rõ ràng hấn vừa mới không có việc gì mà?

Nếu như Hề Minh Húc đến hiện đại, không lấy được ảnh đế Oscar, đánh chết nàng cũng không phục!

“Minh Húc, Minh Húc chàng thế nào rồi?”

Hạ Uyển Tinh nước mắt một hàng, thân thể trực tiếp nhào lên, nhào tới bên giường Hề Minh Húc.

“Minh Húc, chàng nhưng đừng làm ta sợ mà! Chàng mới vừa trở lại, chúng ta ngay cả mặt mũi còn chưa thấy mà! Chàng không biết đâu, mấy ngày nay ta ngày nhớ đêm mong, một mực nghĩ đến chàng..”

Hạ Uyển Tinh khóc thương tâm gần chết, như lê hoa đái vũ, đến Hạ Triều Ca thấy còn không đành lòng.

Hạ Triều Ca có một loại dự cảm, nàng sẽ bị hãm hại.

“Minh Húc, phụ hoàng sao lại nhẫn tâm như vậy, chàng trấn thủ Bắc Cương tận tâm tận lực như vậy, nói chàng mang nữ tử vào quân doanh, làm sao ta cũng không tin, chàng không phải người như thế!”

“Hoàng tử, toàng tử, chàng thế nào? Chàng có thể chết không vậy...”

Hạ Uyển Tinh bỗng nhiên xoay đầu lại hỏi Hạ Triều Ca, hai mắt đỏ hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn như mưa rơi trên cánh hoa.

“Không, sẽ không đâu, hấn chỉ bị thương hơi nặng, nuôi mấy ngày là khỏe.”

“Quá tốt rồi! Minh Húc, ta biết chàng không nỡ đi, không bỏ được ta!”

Hạ Uyển Tinh một mình một vai diễn, khiến Hạ Triều Ca nghe mà nổi da gà cả người, không ổn chút nào.

“Hoàng muội, người lại ở đây đi, ta đi trước.”

Không đi nữa chắc nàng ghê tởm chết mất.

Chê cười Hề Minh Húc không được, còn làm mình tởm muốn chết, tính không ra mà.

Hạ Triều Ca vừa mới xoay người, lại nghe bên trong màn truyền đến giọng nói suy yếu lại mơ hồ.

“Triều Ca, Triều Ca, đừng đi, đừng rời khỏi ta ta.”

Bước chân của Hạ Triều Ca bỗng nhiên dừng lại, suýt chút thì té sấp mặt rồi.

Mà Hạ Uyển Tinh vốn đang khóc thút thít đột nhiên im bất, nàng khiếp sợ không thôi nhìn Hề Minh Húc trên giường, hoảng hốt.

“Minh Húc, chàng, có phải chàng gọi sai người hay không?”

“Triều Ca, Triều Ca ”

Hề Minh Húc một mực gọi tên nàng.

Gọi tới mức tim Hạ Triều Ca phát run, nàng nói mà, sẽ bị hãm hại.

Hạ Uyển Tinh khiếp sợ quay đầu nhìn Hạ Triều Ca, nàng nói: “Hoàng tỷ, chàng, tại sao chàng lại gọi tỷ?”

Hạ Triều Ca than nhẹ một tiếng, trong lòng âm thầm trả lời, bởi vì hấn muốn hỏ ta.

“Có lẽ là do ta cứu hấn, hấn coi ta là cọng rom cứu mạng thôi?”

Hạ Uyển Tinh thở nhẹ một hơi, sắc mặt khá hơn một chút.

“Triều Ca, ta biết nàng từ hôn là vì giận đối ta, trong lòng ta chỉ có nàng, Triều Ca, đừng đi mà...”

Khuôn mặt Hạ Uyển Tinh nhất thời lại sụp xuống, chân mày cau lại, thần sắc cực kì thống khổ.

Hạ Triều Ca ngu người, nội tâm tan vỡ, nàng thua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 142: Bày tỏ nỗi lòng (5)

“Tỷ, các người gạt ta làm cái gì?”

Giọng chất vấn thê lương của Hạ Uyển Tinh truyền đến, màng nhĩ Hạ Triều Ca như muốn thủng.

“Chúng ta trong sạch!”

Hạ Triều Ca không chút nghĩ ngợi liền thốt ra câu = này.

Nhưng giống như trong mấy bộ phim truyền hình cầu huyết lúc 8 giờ, lời kịch này lên sân thường thường sẽ càng khiến người ta hiểu lầm.

Quả nhiên, Hạ Uyển Tinh bỗng nhiên đứng lên, nàng giận chỉ Hạ Triều Ca nói: “Hạ Triều Ca, đời này ta sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Hạ Uyển Tinh kêu khóc che mặt chạy ra khỏi phòng, thương tâm rời đi.

Hạ Triều Ca than nhẹ một tiếng, đang chuẩn bị chạy lấy người.

Ai ngờ nàng vừa mới xoay người, một bước còn chưa nhúc nhích, một bàn tay bắt lấy cổ tay nàng.

Hạ Triều Ca quay người lại, cổ tay nàng bị Hề Minh Húc dùng sức kéo, cả người đột nhiên không kịp phòng bị, bị hất kéo xuống.

Sau đó, Hề Minh Húc nhanh chóng xoay người, đặt Hạ Triều Ca ở dưới thân, ở trên cao nhìn xuống nhìn.

Chắc chắn, người này vừa mới giả bộ bệnh giống như vậy, bây giờ bạch liên hoa vừa đi đã lộ ra nguyên hình!

Quả nhiên là ánh đế!

“Chàng làm cái gì thế! Buông ra!”

Hề Minh Húc đè Hạ Triều Ca khiến nàng không thể động đậy.

“Triều Ca, chút suy tính này trong lòng nàng quá cạn, liếc mắt là ta đã nhìn thấu.”

Hả? Sao giống như khoe khoang thắng lợi quá vậy?

Quả thực vô sỉ!

“Hề Minh Húc, tên hỗn đản này, lúc nãy chàng vừa mới diễn khiến Hạ Uyển Tinh hận ta tận xương!” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nếu như lòng dạ nàng ta rộng rãi, tự nhiên có thể nghĩ thông suốt, nếu như nàng ta chấp mê bất ngộ, nàng có cố khuyên bảo thế nào cũng vô dụng.” Về mặt Hề Minh Húc nhẹ nhàng nói.

“Vậy cũng không cần thiết dùng cách này mà!”

“Vậy nàng còn muốn tìm thời gian hẹn nàng ta tâm sự? Giải quyết dứt khoát, phương thức như vậy là trực tiếp nhất. Còn nàng ta thế nào, đó là chuyện của nàng ta.”

Hạ Triều Ca thở dài một tiếng, Hề Minh Húc nói không sai, đây là cách trực tiếp nhất, đơn giản, rõ ràng.

Hạ Uyển Tinh nếu có thể tiếp thu sẽ tự nhiên tiếp thu, nếu như không tiếp thu dù có dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo cũng là vô dụng.

Huống chi đối với nàng, Hạ Triều Ca không thể có bất kỳ kiên trì nào.

“Hề Minh Húc, tâm chàng thật là ác.”

Hề Minh Húc tự tay xoa xoa mũi Hạ Triều Ca, hất nói: “Ta xưa nay đã như vậy, chỉ quá dung túng với nàng, nhưng nàng không có phát hiện nha.”

Hạ Triều Ca sững sờ, làm sao Hề Minh Húc cứ há mồm là lại thả thính, ngậm miệng cũng có thể châm ngòi nội tâm nàng.

Cho dù như vậy, Hạ Triều Ca vẫn đỏ mặt không chút tiền đồ.

Hề Minh Húc cúi đầu, khẽ hôn lên cánh môi nàng.

Chạm vào cánh môi mềm mại, mang đến cảm giác làm người ta rung động, xa lạ tuyệt vời, lại khiến người ta tham luyến.

Toàn thân Hạ Triều Ca có chút cứng đờ, nhưng không đẩy Hề Minh Húc ra.

“Thả lỏng một chút”

Hề Minh Húc khẽ cười một tiếng, cắn một cái trên vành tai Hạ Triều Ca, Hạ Triều Ca run rẩy một chút, vội rút cổ lại.

Phản ứng này khiến cho Hề Minh Húc cười ha hả, hất xoay người, từ trên người Hạ Triều Ca nằm xuống, nằm nghiêng bên cạnh nàng, một tay khoát lên eo nàng.

Editor: cứ tưởng tác giả muốn cho con dân xôi thịt sớm chứ:))))

Hạ Triều Ca muốn ngồi dậy, lại bị Hề Minh Húc đè xuống.

“Đừng nhúc nhích, ngủ cùng ta một lát, một thân đầy vết thương, nàng động đậy sẽ làm rách vết thương, lại chảy máu nữa đấy.”

Gi? Đây là khổ nhục kế? Sao nghe giống uy hiếp quá vậy!

Hạ Triều Ca bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn an phận, dựa vào bên người Hề Minh Húc để hất ngủ.

Dần dần, tiếng hít thở của Hề Minh Húc chậm chạp đều đều, Hạ Triều Ca biết hắn ngủ rồi.

Nàng đứng dậy, cẩn thận ngắm khuôn mặt trêu hoa ghẹo nguyệt kia của Hề Minh Húc.

Càng nhìn càng thấy giống Thương Lăng.

Tìm Hạ Triều Ca không khỏi run lên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Luận võ (1)

Hai ngày sau, Luận võ hội mà thái tử Hạ Thiên Túng đặc biệt tổ chức cho Tam công chúa Càng quốc Địch Lam Thấm bắt đầu.

Ngày này, trong giáo trường hoàng cung tụ tập rất nhiều con cháu quý tộc, hoàng thân quốc thích.

Có kẻ nóng lòng muốn thử, có người tới để nhìn phong thái công chúa.

Bên trong giáo trường gần như kín người, tình hình mười phần sôi nổi.

Hội luận võ là do Hạ Thiên Túng khởi xướng, thừa tướng Mục Cảnh Thước tự mình xử lý.

Nhìn về chủ đài, Hạ Thiên Túng ngồi ở ngay chính giữa, Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc ngồi bên cạnh hắn.

Hạ Thiên Túng thấy Hề Minh Húc sắc mặt liên không tốt lắm, cái tên khốn này một chân đạp hai thuyền, làm hại muội muội mình lắm như vậy.

Bây giờ muội muội ngọc của mình không so đo hiềm khích lúc trước, còn nguyện ý ra tay cứu hắn, thật không biết tiểu tử này đòi trước tích đức gì!

Điểm này Hạ Thiên Túng không biết, nhưng Hạ Triều Ca biết.

Đòi trước Thương Lăng trấn thủ U Hư Giới mấy nghìn năm nha, chiến công hiển hách, địa vị tại tiên giới cực cao.

Hạ Triều Ca bung một ly trà, ánh mắt rơi vào một thân tư thể hiện ngang của Địch Lam Thấm trên đài tỷ võ.

Bỗng nhiên, Hề Minh Húc lại gần nói bên tai nàng: “Dáng vẻ của hoàng huynh nàng như muốn ăn ta đấy, làm ta hơi sợ nha.”

Hạ Triều Ca suýt chút nữa phun một miệng trà ra ngoài.

Nàng cười nói: “Chàng sợ thì về đi.”

“Dưới chân Thiên Tử, chính giữa hoàng quyền, ta có thể trốn thế nào? Đương nhiên ở bên cạnh nàng là an toàn nhất.”

Hạ Triều Ca quay đầu trừng Hề Minh Húc, cái tên vô lại này!

Lúc này, Địch Phi Nhiên bên phía còn lại của Hạ Thiên Túng bỗng nhiên mở miệng.

“Tâm tình hôm nay của trưởng công chúa dường như không tệ?”

Thấy người là tâm tình liền không tốt.

“Đa tạ tam hoàng tử quan tâm, tâm tình ta cũng không tệ.”

“Hề tướng quân, chúng ta lại có thể gặp mặt rồi.” Địch Phi Nhiên cười nói.

Hề Minh Húc lạnh lùng gật đầu, một chữ cũng không nói.

Địch Phi Nhiên lại thông não, hắn nói: “Cảm tình giữa ngươi và trưởng công chúa tốt như vậy, không bằng cho ta tiểu quân sư Giản Chỉ Hề kia đi.”

Châm ngòi! Địch Phi Nhiên lại đang đâm bị thóc chọc bị gạo!

Nhưng mà ý cười của Hạ Triều Ca không giảm, Hề Minh Húc mặt không đổi sắc, chỉ có sắc mặt Hạ Thiên Túng đen hơn vài phần, càng thêm chán ghét.

Hề Minh Húc.

“Tam hoàng tử, ngài đã sớm biết quân sư là người Bích Ba sơn trang, ngài không đến Bích Ba sơn trang đòi, tới tìm ta làm gì?”

Trong giọng nói của Hề Minh Húc không có một tia gọn sóng, trực tiếp vạch trần Dịch Phi Nhiên.

Sắc mặt Dịch Phi Nhiên cứng đờ, hần nói: “Ta từng quen biết với tướng quân nên mới hỏi tướng quân.”

“Từng quen biết? Trên chiến trường Bắc Cương chỉ có chiến hữu và kẻ địch, không có người quen cũ.”

Hề Minh Húc ăn nói có ý tứ, nói chuyện không chứa một chút tình cảm.

Lần này sắc mặt Dịch Phi Nhiên triệt để khó coi.

Hần âm dương quái khí nói một câu: “Hề tướng quân quả nhiên giống như lời ăn nói có ý tứ, lời nói bất thiện.”

Nói xong, hần liền xoay người sang chỗ khác xem Luận Võ Đài.

Về mặt kinh ngạc Hạ Triều Ca quay đầu nhìn Hề Minh Húc, ăn nói có ý tứ, lời nói bất thiện? Tin đồn gì thế? Ai giả truyền tin tức!

Khóe miệng Hề Minh Húc lộ ra một nụ cười, biến mất trong khoảnh khắc.

Trên đài tỷ võ, Dịch Lam Thâm nghênh đón đối thủ thứ nhất của nàng, tiểu nhi tử của Vĩnh Gia Vương gia, tam thế tử Lê Ôn Du.

Trong Ngự Thư phòng, Hạ Hạo Miểu ngồi ở trung tâm cau mày nhìn người quỳ phía dưới.

“Thảo dân Đoạn Thiên Diễn tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Theo bẩm biết, ban đầu là người và nữ quân sư kia cùng đi Bắc Cương?”

“Hồi hoàng thượng, quả thực như vậy.”

Trong lòng Đoạn Thiên Diễn thầm thấp cho Hạ Triều Ca nén nhang.

Hần cũng không thể để cho sự tỷ khác trong sơn trang tới công nổi được.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Luận võ (2)

“Nói, rốt cuộc cô ta là ai? Tại sao Hề Minh Húc phải giấu ả!”

Tròng mắt linh lợi của Đoạn Thiên Diễn chuyển động, hần nghĩ một lát, làm sao uyển chuyển bán đứng Hạ Triều Ca mà không làm mình bị thương đây.

“Hồi hoàng thượng, thảo dân cùng sự tỷ cùng từ Bích Ba sơn trang ra, sự phụ là trang chủ Tang Chính Khanh.”

Hạ Hạo Miểu sững sờ, Bích Ba sơn trang, Tang Chính Khanh?

Trong lòng Đoạn Thiên Diễn thầm thấp cho Hạ Triều Ca thêm nén nhang nữa.

Nè lão yêu bà, có nam nhân yêu người phụ trách chấn gậy cho người là đủ rồi, loại nam nhân hận người như ta liền phụ trách bán đứng người cho tốt.

Thấy Hạ Hạo Miểu đang trầm tư, đang rối rắm, dường như chưa nhận ra điểm mấu chốt, hoặc là không muốn thừa nhận.

Thế là Đoạn Thiên Diễn lại bỏ thêm một đao.

“Hoàng thượng, thảo dân xếp thứ tám, phía trên có hai sự tỷ, tam sự tỷ hơi lớn tuổi hơn một chút.”

Sắc mặt Hạ Hạo Miểu lập tức trầm xuống.

“Chẳng lẽ người muốn nói người cùng đi Bắc Cương với người là Triều Ca?”

“Nếu không vì sao Hề tướng quân lại tình nguyện bị phạt cũng không chịu nói? Nếu không lão... Trượng công chúa cần gì phải xin tha cho ngài ấy?”

Hạ Hạo Miếu đột nhiên gạt tấu chương trên bàn xuống đất.

“Hỗn trướng! Chuyện này sao có thể! Nàng là một công chúa làm sao có thể đến chỗ nguy hiểm như Bắc Cương vậy! Còn bị Càng quốc bắt làm tù binh!”

“Hoàng thượng, tính khí của trượng công chúa ngài còn không hiểu sao?”

Hạ Hạo Miếu tức giận nắm chặt quả đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng kêu, sau một hồi lâu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Lúc Đoạn Thiên Diễn ra hỏi Ngự Thư phòng, tâm tình vô cùng tốt.

Trước khi vào hoàng cung, hẳn biết Hạ Triều Ca hồi cung tiện thể cũng bắt cóc luôn tam sư tỷ Tổ Y.

Thật ra Tổ Y cũng không lớn tuổi, nhưng vì uyển chuyển bán đứng Hạ Triều Ca, hẳn không thể làm gì khác hơn là bịa chuyện.

Bị Hạ Triều Ca bán nhiều năm như vậy, lần đầu đem bán nàng, tâm tình Đoạn Thiên Diễn sung sướng, mười phần có tình thần.

Dù sao hoàng đế cũng không nỡ xử Hạ Triều Ca, hẳn không cần phải công cái nôi này.

Thần thái Đoạn Thiên Diễn một đường sáng láng đi tới, sau khi hẳn tới chợt nghe thấy hôm nay có Luận võ hội.

Tam công chúa Càng quốc muốn chọn một người trong vô số quý tộc con cháu, lão yêu bà cùng Thiếu tướng quân đều ở đây, không bằng hẳn cũng tới tham gia nào nhiệt.

Nghĩ như vậy nên Đoạn Thiên Diễn liền rẽ qua.

Lúc Đoạn Thiên Diễn đi tới thao trường hoàng cung, luận võ đã tiến hành khá lâu.

Địch Lam Thâm đứng ở trung tâm Luận Võ Đài tay cầm một thanh trường kiếm, đối diện nàng, một con cháu quý tộc đang khoanh tay, đỉnh đầu đỏ mồ hôi, sắc mặt khó coi.

“Nhận thua đi, ngươi đánh không lại ta!” Địch Lam Thâm nói.

Đệ tử kia chân mày nhíu chặt, sắc mặt hết sức khó coi.

“Công chúa đừng coi thường nam tử Ly quốc ta, trừ phi ngã xuống, tuyệt không chịu thua!”

Đệ tử kia nói xong, vọt thẳng đến cạnh Địch Lam Thâm.

“Kẻ này, sao ngươi không biết tốt xấu như vậy?”

Địch Lam Thâm không vui, tiến lên khua kiếm một cái, ngay sau đó lại tặng thêm một cước, trực tiếp đá hẳn xuống Luận Võ Đài.

Đoạn Thiên Diễn thấy mà sững sốt một chút, hẳn chẳng biết lúc nào đã đi tới bên cạnh Hạ Triều Ca.

“Ủây, lão yêu bà, công chúa này tàn nhẫn quá đi!”

Đoạn Thiên Diễn vừa lên tiếng, tất cả mọi người trên chủ đài đều xoay đầu lại.

Trên mặt Hạ Thiên Túng một mảnh tức giận, Địch Phi Nhiên kinh ngạc không thôi, Hề Minh Húc cười trên nỗi đau của người khác, Hạ Triều Ca ngu người.

“Ngươi là ai? Vậy mà vô lễ với công chúa! Không muốn sống à?”

Hạ Thiên Túng rất tức giận, muội muội nhà mình từ nhỏ đến lớn đều là nâng niu trong lòng bàn tay, Hề Minh Húc thì thôi, đến tên vô danh tiểu tốt cũng tới khi dễ nàng!

Thấy tên cận vệ Hề Minh Húc kia tâm tình đã không tốt, bây giờ còn thêm một tên cận vệ hơn!

Quả thực không thể nhịn!

Editor: ngày mai editor lấy lỗi phải thì nên hôm nay chỉ có 2c nhé cả nhà. Mọi người có góp ý về ngôn từ hay diễn đạt bla bla bla các kiểu cứ cmt nhiệt tình để editor biết sai mà sửa:))) Ví dụ như editor xài mấy từ hiện đại như thả thính, với, phê,... có làm ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người khi đọc truyện k?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 145: Luận võ (3)

Lần này Đoạn Thiên Diễn cũng tự biết mình nói sai, hần lập tức quỳ xuống.

“Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến trưởng công chúa, tham kiến tam hoàng tử, tham kiến Thiếu tướng quân.”

Má ơi, mỗi một người đều là đại nhân vật có uy tín danh dự nha!

Ngày thường còn có thể tùy ý, hôm nay mới phát hiện mỗi thân phận đều có thể dè chết hần!

“Hoàng huynh, không cần nổi giận, hần là sư đệ của muội, từ nhỏ đầu óc đã có hổ rồi.” Hạ Triều Ca cười nhạt.

Trong lòng Đoạn Thiên Diễn thầm mắng Hạ Triều Ca thiên biến vạn biến, ngày thường một lời không hợp liền động võ, hiện tại một lời không hợp là phải khấu đầu, còn không bằng bị đánh nữa!

Vừa mới bán đứng Hạ Triều Ca, đảo mắt liền gặp báo ứng rồi.

Hạ Thiên Tùng nghe Hạ Triều Ca nói, tức giận hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

“Đứng lên đi, đứng đằng sau ta xem là được rồi.”

Đoạn Thiên Diễn từ dưới đất đứng lên, vừa vận thấy tam sư tỷ Tổ Y bên cạnh đang che mặt mà cười.

Lần này thật sự vút mặt tới chân trời luôn rồi.

Lúc này, thao trường hoàng cung đang náo nhiệt, mấy người nhìn trên đài tỷ võ, chỉ thấy Địch Lam Thâm lại giải quyết thêm một người.

“Có đánh được không vậy? Những thứ binh tôm tướng tép này cũng không cần phải tới làm mất mặt được không?”

Địch Lam Thâm cau mày, dáng vẻ rất không cao hứng.

Lời này vừa ra, toàn bộ thao trường hoàng cung đều xôn xao, nhao nhao chỉ trích Địch Lam Thâm tự cao tự đại, không coi ai ra gì.

”Hoàng muội ta còn nhỏ tuổi, ăn ngay nói thẳng, bị phụ hoàng làm hư, mọi người đừng có chấp nhặt với nó.” Địch Phi Nhiên lúng túng giải thích.

“Không đâu, Lam Thâm công chúa trời sinh tính tình ngay thẳng, võ công cũng rất lợi hại, lời nàng nói là thật.” Hạ Triều Ca nói.

“Thật không nghĩ tới trong mắt trưởng công chúa, hoàng muội lại tốt như vậy.” Địch Phi Nhiên cười cười.

“Chiêu thức của Lam Thâm công chúa sắc bén, động tác sạch sẽ lưu loát, kinh nghiệm đối chiến thành thục, hần là thân kinh bách chiến mà không phải khoa chân múa tay, con cháu quý tộc bình thường tập võ rèn luyện thân thể quả thực không phải đối thủ của nàng.” Hề Minh Húc phân tích.

“Ai nói?” Hạ Triều Ca nhú mày.

“Trưởng công chúa đã chọn được người?” Địch Phi Nhiên hỏi.

Đúng lúc này Địch Lam Thâm ở trên đài tỷ võ hô to: “Còn ai nữa thì nhanh tới đây!”

“Tiểu thế tử của Đoạn Hầu gia muốn đánh một trận với công chúa.” Hạ Triều Ca lớn tiếng nói.

Địch Lam Thâm xoay người chớp chớp đôi mắt to: “Người đâu?”

Hạ Triều Ca chỉ một ngón tay nhắm ngay Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn nhất thời ngu người, hần nói: “Lão... Trưởng công chúa, người chọn làm người à? Ta không phải tiểu thế tử Hầu gia, cha ta là kiếm khách giang hồ.”

“Ta nói đệ thì chính là đệ, quay về ta nói phụ hoàng thêm cho đệ một đạo ý chỉ, thêm cái tước vị hữu danh vô thực là được. Không thực quyền, không bổng lộc, không quân chế, Hầu gia ba không.”

Hạ Triều Ca cười gian xảo.

“Ngươi muốn hù ta?”

“Đệ không muốn thử xem à?”

“Ta không đánh nữ nhân!” Đoạn Thiên Diễn quay đầu đi chỗ khác.

“Ngựa da đứng không?” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp.

“Ồ trong mắt ta ngươi không phải nữ nhân!” Đoạn Thiên Diễn mưởi phàn đặc ý.

“Hoàng huynh, chuyện này...”

Hạ Thiên Tung quay đầu, ngưng mi nhìn Đoạn Thiên Diễn, sắc mặt khó coi, chờ Hạ Triều Ca nói xong.

“Tất nhiên trường công chúa muốn thần đi, thần tất nhiên có chết cũng không từ!”

Đoạn Thiên Diễn khoanh tay, xuống khán đài đi lên Luận Võ Đài.

Địch Lam Thấm nhú mày nói: “Nhìn mềm mại như thế, đánh hay cái có gãy không nhỉ?”

Đoạn Thiên Diễn vừa nghe lập tức xù lông.

“Ta đã đem ngươi đặt vào hàng ngũ nữ nhân có thể đánh với lão yêu bà kia! Xuất kiếm!”

Trường kiếm trong tay Địch Lam Thấm vung lên, cùng Đoạn Thiên Diễn giao chiến.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Luận võ (4)

Võ công Đoạn Thiên Diễn vốn cao, chiêu thức không kém, cộng thêm một năm rèn luyện ở Bắc Cương, kinh nghiệm đối chiến cũng đã đủ.

Trong lúc nhất thời Đoạn Thiên Diễn cùng Địch Lam Thấm bất phân thắng bại.

Một đỏ một xanh, hai bóng người giao thoa, kiếm quang bắn ra bốn phía, cực kỳ đẹp.

“Thật không nghĩ tới trong con cháu quý tộc lại còn có cao thủ như vậy.” Địch Phi Nhiên thở dài nói.

Đoạn đối thoại vừa rồi của Đoạn Thiên Diễn cùng Hạ Triều Ca chỉ có hai người bọn họ nghe thấy, vì vậy Địch Phi Nhiên cũng không biết vị “Con cháu quý tộc” Đoạn Thiên Diễn này còn chưa được thụ phong.

“Ta còn tưởng rằng nếu không ai lên, Thiếu tướng quân sẽ lên thử một chút chứ.” Địch Phi Nhiên khẽ cười nói.

“Tam hoàng tử nói đùa, bản thân Hề mỗ hai ngày trước bị trọng thương, bây giờ không thể động võ.” Hề Minh Húc vẫn đơ mắt như cũ.

Lúc này, Đoạn Thiên Diễn cùng Địch Lam Thấm đánh đến bất phân thắng bại, nhưng dần dần Đoạn Thiên Diễn chiếm thế thượng phong.

Đoạn Thiên Diễn một kiếm đâm tới, Địch Lam Thấm xoay người né đi, đưa lưng về phía hắn.

Nhân cơ hội này, Đoạn Thiên Diễn đang muốn đá Địch Lam Thấm một cước xuống Luận Võ Đài, nhưng chân ra đến phân nửa, bỗng nhiên thu lại.

Lúc này Đoạn Thiên Diễn mới nhớ tới, trước mắt cũng là một vị công chúa vô cùng tôn quý nha!

Nếu như ngay trước mặt nhiều người như vậy đá nàng xuống, hẳn khỏi có kiếp sau luôn!

Lúc đó, Đoạn Thiên Diễn rút ra kết luận: Phàm là công chúa, bình thường đều điều ngoa. Chỉ cần chọc vào thì tuyệt đối phiền phức.

Thế là Đoạn Thiên Diễn vừa thu chân lại đã bị Địch Lam Thấm nắm lấy cơ hội, đá ngược một cước.

Đoạn Thiên Diễn chạy loạn, vô ý thức bắt chân Địch Lam Thấm lại, ngăn nàng công kích.

Ai biết một cái bắt này khiến hai người mất cân bằng, cùng ngã sấp xuống, lăn khỏi Luận Võ Đài.

Không tìm đường chết thì không phải chết, Đoạn Thiên Diễn dè trên người Dịch Lam Thấm, bắt nàng làm đệm lưng.

Nhất thời toàn trường đều xôn xao, hầu như mọi khán giả đều khiếp sợ không thôi.

Đoạn Thiên Diễn sợ hãi vội đứng dậy, hai tay chấp lại: “Đa tạ.”

Nói xong đang ba chân bốn cẳng chuẩn bị rời đi nhanh như chớp, lại nghe Dịch Lam Thấm ở lưng hô to: “Chậm đã!”

Đoạn Thiên Diễn cứng đờ, quay người, chỉ thấy vuron tay Dịch Lam Thấm về phía hắn.

“Không đỡ bản công chúa dậy sao?”

“Thật xin lỗi, mạo phạm.”

Đoạn Thiên Diễn nơm nớp lo sợ đỡ Dịch Lam Thấm dậy, ai biết vừa mới đụng tay tới, Dịch Lam Thấm dùng sức vung, ném Đoạn Thiên Diễn trên mặt đất, đánh lên thành công!

“Hừ!”

Dịch Lam Thấm vút xuống một tiếng hừ tức giận sau đó rời khỏi đài luận võ.

Một trận luận võ lại kết thúc như thế, không ít người xem tròn mắt hốc mồm, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Đoạn Thiên Diễn xoa xoa mông mình từ dưới đất bò dậy, cảm giác thật quá xui xẻo, không phải đánh không lại, mà là không thể đánh.

Thật ủy khuất!

Lúc Đoạn Thiên Diễn đi về khán đài, thái tử cùng tam hoàng tử đã rời khỏi, nơi đó chỉ còn lại Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc.

“Đánh không tề lắm!” Hạ Triều Ca có chút hả hê nói.

“Phì, ngươi cố ý lừa ta! Về sau ta gặp lại mấy thứ công chúa các người, nhất định phải đi vòng!”

“Ồ? Thật sao? Tiểu công chúa Càng quốc đang ở bên kia nhìn đệ kìa.”

Đoạn Thiên Diễn lập tức quay đầu, tìm nửa ngày cũng không nhìn thấy Dịch Lam Thấm, lại nghe được tiếng cười nhạo của Hạ Triều Ca.

“Lão yêu bà, ngươi lại gạt ta!” Đoạn Thiên Diễn tức giận nói.

“Vậy là đệ hy vọng người ta thật sự đứng đó nhìn đệ hả?”

Đoạn Thiên Diễn ghen lời, hần tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc xem kịch xong cũng xoay người rời khỏi thao trường hoàng cung.

Trên đường về Triều Vân Cung, ở phía cuối một hành lang, Hạ Uyển Tinh trông mắt rung rung đang chờ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Đoạt nam nhân (1)

Thấy Hạ Uyển Tinh hai mắt rung rung, mặt mày u buồn, mặt mày yếu ớt, dường như nhẹ nhàng chạm vào sẽ biến mất, cả người Hạ Triều Ca cũng không khô.

Nàng phiền nhất là đối phó loại nữ nhân này, thứ nhất là khóc, vừa khóc liền không dừng được.

Làm như mình vừa giết cả nhà nàng ta vậy.

Ể? Không đúng, cả nhà này có nàng nữa nha.

Ta nhỏ!

Hạ Triều Ca yếu ớt thở dài một tiếng: “Xem ra là đang đợi Thiếu tướng quân, loại người không liên quan như ta nên lui xuống trước nhĩ.”

Hạ Triều Ca nói xong, đầu cũng không quay lại.

Để lại Hề Minh Húc cùng Hạ Uyển Tinh đứng ở hành lang.

Nhưng Hạ Triều Ca làm bộ làm tịch đi thật là xa, lại rón ra rón rén chuồn về.

Ở góc tường nào đó, một đôi mắt sâu kín nhìn chăm chăm hai kẻ cô nam quả nữ này!

Nàng không phải nổi máu ghen sợ xảy ra chuyện, nàng chỉ đến xem bát quái thôi!

Hạ Triều Ca tự nói với mình như thế đối, bất luận một hồi thấy cái gì cũng tuyệt đối không nhảy ra!

Nhưng tim Hạ Triều Ca vẫn đập mạnh bình bịch, thật khấn trương, cũng không biết khấn trương cái gì.

Lúc này, Hạ Uyển Tinh đứng ở hành lang tiến lên mấy bước, hai mắt như nước, nhu nhược lại yếu ớt.

“Thiếu tướng quân, chúng ta lại gặp mặt, mấy ngày nay không gặp được chàng, ta luôn canh cánh trong lòng, nghe nói chàng trở về, lại thụ thương, lòng ta cũng rối lên.”

Hề Minh Húc lẳng lặng đứng đó, vẻ mặt hồ hững, không nói gì.

“Ngày đó thật ra ta có đến nhìn chàng, chỉ là thương thế của chàng chưa lành, ngủ rất say.” Hạ Uyển Tinh cúi đầu nói.

Ngủ rất say? Hạ Triều Ca liền cười ha hả, bạch liên hòa này tự động xóa sạch đoạn Hề Minh Húc “Nói mê” kia à?

Thủ đoạn tốt, nhưng đáng tiếc quá đi, ngày đó phát sinh cái gì, Hề Minh Húc đều biết cả.

Thực sự là và mặt!

Hề Minh Húc vẫn không nói chuyện, chờ Hạ Uyển Tinh nói xong.

Hạ Uyển Tinh thấy Hề Minh Húc vẫn không nói lời nào, nghĩ đến ngày thường hán trăm mặc ít nói, liền tự mình nói tiếp.

“Thiếu tướng quân, thương thế của chàng bây giờ đã khá hơn chưa?”

“Vết thương của thần không đáng ngại.”

“Vậy tại sao còn ở lại Triều Vân Cung?”

“Đây không phải là việc người nên quản.”

Hạ Uyển Tinh sững sờ, nàng vạn lần không nghĩ tới, Hề Minh Húc lại nói năng tàn nhẫn như vậy!

Lần này nàng đã làm đáng về nhu nhược, bất cứ nam nhân nào cũng không thể có tâm địa cứng rắn như vậy!

“Không phải việc ta nên quản? Thiếu tướng quân, chàng chưa lập gia đình, tỷ ấy chưa gả, các người ở cùng một chỗ lâu như vậy, không sợ rước lấy chi trách sao?”

“Ta sẽ phụ trách ”

Hạ Uyển Tinh trừng lớn hai mắt, quả thực không thể tin tưởng lời này phát ra từ miệng Hề Minh Húc!

“Thiếu tướng quân! Chàng muốn phụ trách tỷ ấy, vậy ta thì sao? Trước đây hai nhà chúng ta định ra hôn ước, chàng muốn đẩy ta đi đâu?”

“Người có nhớ lầm hay không, việc hôn nhân chỉ là đề cập qua miệng, vẫn chưa định ra. Hơn nữa, chuyện cho tới bây giờ, lẽ nào cha thần chưa giải thích cho người và Liễu Phi?”

Sắc mặt Hạ Uyển Tinh trắng bệch, toàn thân run rẩy, nước mắt như hạt đậu từ khóe mắt chảy xuống.

Hạ Triều Ca thấy mà tròn mắt há mồm, bạch liên hoa này cũng quá đối trá!

Nhìn đáng về của nàng, khẳng định Hề Hoàng Tân đã nói quá, vậy mà nàng ta làm bộ không biết!

Nếu là người khác thì đã sớm hồ thẹn chết.

Đáng tiếc nàng ta gặp phải tên đại lưu manh đại vô lại Hề Minh Húc, đại gian đại ác đại xảo trá!

“Thiếu tướng quân, Uyển Tinh có chỗ nào không bằng tỷ ấy? Tại sao chàng lại di tình biệt luyện, vì sao?”

Thân thể Hạ Uyển Tinh mềm nhũn, tựa vào tường, thở dốc từng ngụm.

“Cho tới bây giờ ta chỉ thích nàng, người tự giải quyết cho tốt.”

Hề Minh Húc nói xong xoay người rời đi.

Bỗng nhiên, “rầm” một tiếng, Hạ Uyển Tinh té xỉu trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Đoạt nam nhân (2)

Hạ Triều Ca lại một lần nữa ghen hờn trên trời, Hạ Uyển Tinh giúp nàng đổi mới nhận thức về bạch liên hoa nha!

Già bộ mà cũng có thể bước lên tầm cao mới!

Hề Minh Húc là một đại nam nhân, trước mặt có một nữ tử yếu đuối té xỉu, bốn bề vắng lặng, chẳng lẽ không nên đỡ?

Không đỡ chính là không có khí khái nam tử.

Đỡ thì kẻ ăn vạ thành công.

Thật lo lắng, Hạ Triều Ca ôm con tim mong manh nhìn phản ứng của Hề Minh Húc.

Chỉ thấy Hề Minh Húc than nhẹ một tiếng tiến lên.

Hạ Triều Ca gần như muốn điên, bạch liên hoa này muốn đụng vào nam nhân của nàng!

Không thể nhịn nữa!

Thật là không đành lòng, làm sao có thể nhìn phản ứng chân thực của Hề Minh Húc?

Thật lo lắng, thật khó chọn, muốn phát điên rồi.

Giữa lúc Hạ Triều Ca do dự có phóng qua hay không, Hề Minh Húc quả nhiên ngừng lại trước mặt bạch liên hoa.

Hạ Triều Ca tức giận dâng trào, bây giờ xông ra có tính là bất gian tại chỗ được không?

Nhưng Hề Minh Húc ngồi xuống lại không ôm lấy Hạ Uyển Tinh, mà nhặt viên đá nhỏ.

Hả? Kịch bản gì xuất hiện thế?

Chớp mắt tiếp theo, hòn đá nhỏ từ ngón tay Hề Minh Húc bắn ra, bay thẳng đến một góc phía sau hành lang.

Ở giữa thứ nào đó, ngay sau đó truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

“A... Người lại dám đánh ta!”

Hạ Triều Ca ngu ngơ nhìn thấy Tam công chúa Càn quốc Dịch Lam Thâm nhảy ra từ trong góc, giương nanh múa vuốt.

Thì ra kẻ xem kịch không chỉ có mình nàng!

Hề Minh Húc đứng lên, hơi hơi cúi đầu, xem như là hành lễ.

“Làm phiền công chúa.”

Hề Minh Húc nói xong không chút do dự xoay người rời đi, phương hướng vừa vặn chỗ Hạ Triều Ca đang núp.

Hạ Triều Ca trừng lớn hai mắt, thấy Hề Minh Húc đi về phía mình, trên mặt hiện ra một nụ cười lúng túng.

“Ta sợ chàng lạc đường nên trở lại tìm chàng.”

Cũng không thể nói rằng ta đang đứng ở góc tường xem bát quái nhỉ?

“Tìm được chưa?”

“Tìm được rồi!” Hạ Triều Ca gật đầu.

“Vậy còn không mang ta trở về đi?”

Hạ Triều Ca sững sốt, bị Hề Minh Húc dắt tay.

Hề Minh Húc cũng không quay đầu lại.

Hạ Triều Ca còn quay đầu liếc nhìn, chỉ thấy Dịch Lam Thâm mắng Hề Minh Húc một trận, sau đó không cam tâm tình nguyện nâng Hạ Uyển Tinh dậy.

Lúc đỡ lên, động tác trên tay vừa thô lỗ lại không kiên nhẫn, không cẩn thận kéo vào tóc Hạ Uyển Tinh, trong nháy mắt khoe mắt nàng ta liền ướt.

Hạ Triều Ca than nhẹ, ăn vạ nguy hiểm lắm, đừng chọn mấy tên tài xế già vô lương tâm.

“Nhìn cái gì đấy?”

Hề Minh Húc bóp tay Hạ Triều Ca.

“Không có gì, làm sao chàng biết ta ở đâu?”

“Về sau lúc núp góc tường nghe lén, không được thờ mạnh như vậy, ánh mắt không được mang đao, ta thật hoài nghi nàng đang muốn gọi ta tới.”

Hề Minh Húc nói xong khẽ cười, hần nói: “Đặc biệt lúc ngồi xuống nhật viên đá, suýt chút nữa ta không nhận được cười ra tiếng.”

“...”

Hạ Triều Ca liền khó hiểu, Hề Minh Húc bề ngoài đứng đắn, nội tâm vô sỉ mặt người dạ thú, làm sao lại được người ta ưa thích thế?

Hạ Triều Ca yếu ớt thở dài, bạch liên hoa không cảm lòng được, ngay cả chính nàng cũng mù mắt theo luôn.

Hề Minh Húc cùng Hạ Triều Ca đi càng lúc càng xa, lúc Dịch Lam Thâm nâng Hạ Uyển Tinh dậy, nàng ta yếu ớt mở hai mắt ra.

“Ngươi tỉnh rồi? Vậy thì quá tốt, không có chuyện của ta nữa, ta đi đây, tự ngươi về đi.”

Dịch Lam Thâm thấy Hạ Uyển Tinh tỉnh liền trực tiếp buông tay ra.

Hạ Uyển Tinh không ngờ nàng ta nói buông tay liền buông tay, một chút chuẩn bị cũng không có, nàng mắt chóng đờ, lại không cẩn thận ngã quỵ xuống.

Mà kẻ đầu sỏ gây tội Dịch Lam Thâm đã cao chạy xa bay, đầu cũng không quay lại đuổi theo hai người Hạ Triều Ca.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Đoạt nam nhân (3)

Hạ Uyển Tinh ngã nhào trên đất, tay bị xước da, bàn tay vốn trắng nõn bây giờ lấm đầy bùn với máu.

Hiện giờ chỉ còn lại một mình nàng ta, tất cả mọi người đều đuổi theo Hạ Triều Ca.

Nàng ta nhìn chăm chăm hướng Hạ Triều Ca rời đi, hận ý trong mắt lan tràn, hoàn toàn không có dáng vẻ ôn nhu thường ngày.

Ánh mắt như một con rắn độc khiến người ta phát lạnh.

“Hạ Triều Ca, từ nhỏ đến lớn, cái gì của ta người đều đoạt lấy, ngươi đoạt danh tiếng trưởng công chúa của ta, đoạt sự sủng ái phụ hoàng của ta, ngay cả

nam nhân của ta nguoi cũng muốn đoạt đi!”

Hạ Uyển Tinh tức giận đến run rẩy, ngón tay siết chặt.

“Nếu ta không đánh trả, nguoi thật sự cho rằng ta dễ bị khi dễ sao? Tùy ý giẫm lên, mặc cho nguoi chà đạp à?”

“Đây là do nguoi ép ta, vậy cũng đừng trách ta tàn nhẫn!”

Hạ Uyển Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hạ Triều Ca, sẽ có một phần hậu lễ lập tức tặng cho nguoi, nguoi chờ nhận lấy đi!”

“Một ngày nào đó, ta sẽ đoạt lại toàn bộ, ta mới là trưởng công chúa danh chính ngôn thuận, ta mới là thê tử của Minh Húc!”

Tay Hạ Uyển Tinh dùng sức đánh về phía mặt đất cứng rắn, vết thương trên tay nứt ra thêm một chút.

Triều Vân Cung.

Chân trước Hạ Triều Ca vừa mới đến, Địch Lam Thấm liền theo kịp chân sau.

“Này” Địch Lam Thấm hô một tiếng.

Hạ Triều Ca đã sớm phát hiện cái đuôi nhỏ này, chỉ là dọc đường đi không để ý tới nàng thôi.

“Xuân Liễu vào pha trà.”

Hạ Triều Ca ngồi trong đại sảnh, Địch Lam Thấm cũng theo vào, Hề Minh Húc về phòng mình.

“Không biết Lam Thấm công chúa đến thăm Triều Vân Cung của ta có chuyện gì không?”

“Tiểu thế tử Đoàn gia kia là sư đệ của nguoi?”

Địch Lam Thấm cũng không vòng vo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Nguoi từ đâu mà biết được?” Hạ Triều Ca nhú mày cười nhạt.

“Hoàng huynh ta nói, nguoi nói với thái tử hần là sư đệ của nguoi.”

“Đúng, vậy thì sao? Bởi vì chuyện hôm nay hần mạo phạm công chúa sao? Nếu là chuyện này, ta sẽ bẩm báo sư phụ phạt hần thật nặng, cho hần mấy trăm côn, khiến hần bán thân bất toại, trực tiếp tàn phế.”

“Không được! Nguoi không thể cáo trạng!” Địch Lam Thấm quýnh quá trực tiếp đứng lên.

Hạ Triều Ca che miệng cười khế, vẻ mặt thiếu nữ hoài xuân thế này cũng quá rõ ràng đi.

“Vậy công chúa muốn thế nào?”

“Ta, ta muốn tự mình báo thù. Thật ra hôm nay ta đánh không lại hần, là hần nhường ta.”

Hạ Triều Ca gật đầu nói: “Ừ, chúng ta đều nhìn ra.”

“Võ công của ta kém hần không xa, ta cố gắng thêm ít ngày nữa nhất định có thể vượt qua hần!”

Hạ Triều Ca nhìn Địch Lam Thấm mà như thấy Đoạn Thiên Diễn mỗi ngày ở Bích Ba sơn trang la hét muốn vượt qua nàng.

Hai kẻ cùng một nhân phẩm.

Hạ Triều Ca gật đầu, chờ nàng ấy nói xong.

“Vậy nguoi có thể gọi hần tới gặp ta không?”

“Không thể ”

“Vi sao không thể!”

“Nguoi là công chúa Càng quốc, tới Ly quốc để hòa thân.”

“Hần chẳng phải cũng là người Ly quốc sao, ta gả cho hần là được.”

“Phốc” Hạ Triều Ca phun một miệng trà ra ngoài, muối muối à, muối có cần thẳng thắn như vậy không.

“Chuyện này không phải ngươi có thể quyết định.” Hạ Triều Ca xoa môi.

“Những con cháu Ly quốc của các ngươi lúc ở phong yến ta đã gặp qua, mỗi một kẻ đều là tép riu chân mềm, chẳng có tác dụng gì có, ra khỏi cửa còn phải nhờ ta bảo vệ, làm sao mà gả được?”

Về mặt Địch Lam Thấm ghét bỏ, liên tục lắc đầu.

“Ra cửa không phải có hộ vệ sao?”

“Không giống nhau, lỡ như thủ hạ làm phản thì sao? Lỡ như gặp phải cao thủ võ lâm thì sao? Lỡ đi lạc thì sao?”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, bội phục mạch não của vị công chúa này.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Đoạt nam nhân (4)

“Mấy thứ ngươi nói lỡ như này đều sẽ không phát sinh.”

“Làm sao biết không? Ví dụ như bây giờ, ngươi không để ta gả cho hắn, ta tức giận sẽ trực tiếp xé xác ngươi, ngươi không biết võ công, ai mà cứu ngươi? Nguy hiểm không?”

Về mặt Địch Lam Thấm rất thành thật, hết sức nghiêm túc.

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, đây là uy hiếp à?

Nhưng đáng về Lam Thấm công chúa hình như rất nghiêm túc giảng đạo lý với nàng!

May mà nàng biết võ công, cao hơn Địch Lam Thấm một chút, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ngươi thật sự muốn xé xác ta à?”

“Sẽ không, sẽ không, ngươi chết rồi ai giúp ta đi tìm Đoạn Thiên Diễn?”

Hạ Triều Ca giật giật khóe miệng, thì ra nàng còn sống nhờ chút giá trị này?

“Chuyện này, sao ngươi không đi xin hoàng huynh ngươi giúp đỡ, lấy thân phận sử thần Càng quốc, muốn gặp một người cũng không khó.”

Hạ Triều Ca bắt đầu bất động thanh sắc vút nổi.

Nhưng Địch Lam Thấm lại liếc nàng, chu miệng, về mặt không vui.

“Khỏi phải nói tới hắn, sau khi tới nói ngon nói ngọt để ta tự chọn phò mã, nhất định chọn cho ta một người võ công cao cường, tâm đầu ý hợp, kết quả thì sao, kết quả vẫn là gạt ta!”

Lúc này coi như Hạ Triều Ca hoàn toàn sáng tỏ, muội tử này thật sự trong sạch.

Ở phong yến, trên đài tỷ võ, sự cuồng vọng kiêu ngạo, không coi ai ra gì, thật ra đều là ý tưởng chân thật trong lòng nàng ấy.

Địch Lam Thấm tốt xấu cũng là công chúa của một nước, tại nơi ăn tươi nuốt sống như hoàng cung này, làm thế nào nuôi được người trong sạch như vậy?

“Ngày thường ở nơi nào người cũng nói chuyện trực tiếp như vậy sao?”

Địch Lam Thấm gật đầu, nàng thờ dài, sắc mặt tối tăm, có chút rầu rĩ không vui.

“Ta biết ý ngươi, ta quả thật là bị làm hư, không có trải qua đấu đá với nhau. Nhưng người cung chủ ta không phải phụ hoàng, là đại hoàng huynh của ta, chuyện gì hắn cũng che chở ta.”

“Che chở ngươi thế nào mà lại để ngươi tới hòa thân?”

“Từ hai năm trước tính tam hoàng huynh bỗng nhiên thay đổi lớn, bắt đầu bài trừ phe đối lập, độc chiếm quyền lực, hiện tại đại hoàng huynh đã thất thế, cho nên hần mới đưa ta tới Ly quốc.”

Địch Lam Thâm càng nói càng khổ sở, bậm môi nhú mảy.

“Tốt xấu gì cũng là công chúa Càng quốc, Ly Hoàng nể mặt mũi Càng quốc, sẽ không đối đãi với ta quá kém, ở lại Càng quốc càng không bảo đảm”

Hạ Triều Ca thở dài, nàng cũng là hài tử bị phụ hoàng mẫu hậu cùng hoàng huynh làm hư.

Có ký ức cũ giúp nàng học được cách che giấu bản thân, giấu kĩ hơn so với bất kì ai.

“Vậy sao ngươi không chọn Hề Minh Húc, võ công của hần cao, chức vị quan trọng, đáng đáp cũng được. Dù là vũ lực hay quyền lực đều có thể bảo vệ ngươi.”

Địch Lam Thâm ngừng đầu, nhìn Hạ Triều Ca như nhìn đũa ngọc, vẻ mặt ghét bỏ.

“Đó là nam nhân của ngươi, ta mới không cần đấy. Nếu ta đoạt không thành công, chính là tự rước lấy nhục. Nếu ta đoạt thành công, nói rõ tâm chí hần không vững, lần sau người khác đoạt hần sẽ chạy tiếp. Cho nên ta cần hần làm gì?”

Hạ Triều Ca cực kì kinh ngạc, Địch Lam Thâm mặc dù trong suốt sạch sẽ, nhưng lại là một kẻ rất biết chuyện.

“Huống chi, nhìn người không thể nhìn bề ngoài. Nhìn việc làm của hần hôm nay ta liền biết, mặt ngoài hần nghiêm trang, trong xương cốt đã hòng khởi bàn!”

Hạ Triều Ca gật đầu như gà tòi, cuối cùng cũng gặp được tri kỷ!

“Đầu giống Đoạn Thiên Diễn đơn giản trong sáng, liếc mắt liền nhìn thấu, nếu như thu phục, bảo đảm quân giáo tốt, nghe lời ta.”

Địch Lam Thâm bỗng nhiên cười gian nói: “Ta vừa nhìn cũng biết, hiện tại Hề Minh Húc cười trên đầu ngươi nha?”

Hạ Triều Ca sầm mặt lại, đập cái nắp lên chén trà trong tay.

Địch Lam Thâm cười càng vui vẻ hơn, mang theo mấy phần đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đoạt nam nhân (5)

Mặt Hạ Triều Ca âm trầm nói: “Ngươi đến gây chuyện hay đi xin giúp đỡ thế?”

“Ta đương nhiên là tới xin giúp đỡ.”

“Vậy mong ngươi có thái độ đúng đắn chút.”

Địch Lam Thâm phốc một tiếng bật cười, nàng nói: “Bản lĩnh khác ta không có chứ công phu nhìn người cũng không tệ lắm.”

“Con người ngươi mặc dù miệng không tốt, vẻ mặt lại hung ác, nhưng chút chuyện nhỏ như vậy, ngươi sẽ không tính toán với ta.”

Hả? Đây là khen à? Hạ Triều Ca giật giật khóe miệng.

“Bất quá so với Nhị công chúa kia, ngươi tốt hơn nhiều. Nàng ta đối trả lại không cần mặt mũi, còn trắng trợn đoạt nam nhân. Ngay cả loại người qua đường như ta đều thấy không hợp mắt.”

Địch Lam Thâm cười gian xảo, nàng nói: “Cho nên lúc vừa điu nàng ta mới dùng sức kéo tóc nàng ta chút, làm nàng ta đau đến mức không giả bộ được phải tự tỉnh, nghề của ta mà!”

“...”

Địch Lam Thâm thực sự khiến Hạ Triều Ca lau mắt mà nhìn, bạch liên hoa kia chắc khóc lên khóc xuống mất.

Nhưng Hạ Triều Ca vẫn bất động thanh sắc nói: “Mặc dù ngươi nói nhiều như vậy, ta vẫn là không có cách nào giúp ngươi.”

“Không, ngươi có cách!” Dịch Lam Thâm kiên định nói.

“Coi như ngươi gặp Đoạn Thiên Diễn thì thế nào? Các ngươi cũng không thể ở bên nhau!”

“Sao lại không thể?”

“Nơi này là Ly quốc, không phải ngươi muốn gả cho ai liền gả cho người đó! Ngươi vẫn không rõ sao?”

“Nhưng ta muốn chạy, dám vô dụng kia quân được ta à.” Dịch Lam Thâm nháy nháy mắt.

Hạ Triều Ca hít một hơi, thì ra nàng ấy đã sớm hạ quyết tâm không chọn được người tốt liền đào hôn luôn?

“Ngươi chạy thì quan hệ giữa Ly quốc cùng Càng quốc đặt ở đâu?”

“Hai nước xưa nay hòa hay chiến sẽ không bởi vì một mình ta mà thay đổi, ta không quan trọng như vậy, nhiều lắm chỉ điểm thêm chút hoa thôi. Ta cần gì phải đi làm vật hy sinh chính trị? Dù sao ta có chạy thì bọn họ cũng có thể thương lượng đổi sách mới.”

Hạ Triều Ca sững sốt, nàng không nghĩ tới Dịch Lam Thâm lại thông suốt như vậy.

“Vậy thì thế nào? Đoạn Thiên Diễn sẽ không bỏ trốn cùng ngươi!”

“Vậy thì đánh ngất mang đi.”

Hạ Triều Ca một hơi thở nghẹn lại, rất lâu không xuống được.

Thật quá buhu hân mà!

Đoạt nam nhân là đoạt thế á?

“Ngươi đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, hiện tại ngươi không hiểu, về sau ngươi sẽ biết cái chiêu này dùng được. Nói không nghe liền cứng, quả đấm là đạo lý cứng rắn!”

Giọng Dịch Lam Thâm bỗng nhiên thay đổi, lại nói: “Bất quá chiêu này không thích hợp với ngươi, tên kia nhà ngươi quá gian trá.”

Buổi nói chuyện, Hạ Triều Ca nghe xong cảm thấy xoay vòng vòng.

Dịch Lam Thâm buhu hân khiến nàng nhất thời không cách nào tiếp thu, suy nghĩ cời mở như vậy, lại sống tự tại, thật khiến người ta hâm mộ.

“Ngươi mau trả lời cho ta đi!”

Hạ Triều Ca khoát tay: “Không được, kiên quyết không được.”

“Vậy ta liền ở lại Triều Vân Cung chờ ngươi bằng lòng.”

Dịch Lam Thâm nói xong, tiện tay cầm một quả táo khoan thai ăn, giống như đang ở trong nhà mình.

Hạ Triều Ca trực tiếp đứng dậy đi, nàng không tin!

Nhưng qua một ngày.

Sáng sớm Hạ Triều Ca liền hỏi Dịch Lam Thâm có đi không, câu trả lời, không.

Buổi trưa, lại hỏi, câu trả lời, không.

Buổi tối, lại hỏi, đáp án thu được vẫn là không.

Qua ngày thứ hai, Hạ Triều Ca tự mình đi thông náo Dịch Lam Thâm.

“Ngươi thật sự không đi?”

“Cung này ăn ngon uống tốt, chỗ này xa hoa hơn nhiều so với chỗ ta ở, tại sao phải đi.”

“...”

“Hơn nữa còn có bát quái, vui lắm nha.” Miệng Dịch Lam Thâm gặm quả táo.

“Bát quái gì?”

“Sao chàng còn chưa đi? Vết thương của ta còn chưa khô mà. Nói vậy, rõ ràng chàng đang chơi xấu. Vậy nàng biết rồi còn hỏi? Hi hi hi... Đáng ghét... Lại chiếm tiện nghi của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Bằng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Nghịch cải mệnh cách (1)

Địch Lam Thâm dùng ngữ điệu kỳ quái, nhịp nhàng trầm bổng, biểu cảm sinh động tới mức đáng sợ, diễn lại một lần.

Thấy Hạ Triều Ca trợn mắt há mồm.

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi lại nghe góc tường à!”

“Nghe góc tường cái gì, hai người các ngươi không coi ai ra gì, tùy ý phát huy, ta chỉ mưa dầm thấm đất thôi.”

Hạ Triều Ca chỉ vào Địch Lam Thâm, chưa bao giờ nghĩ công chúa trong sáng như vậy, lại còn là một kẻ vô sỉ!

“Ài, ta đều bị các ngươi dạy hư rồi, ta vốn thuần khiết thế này, hiện tại há mồm lại là dâm từ diễm khúc chỗ này, không được rồi.”

Địch Lam Thâm một bên lắc đầu, một bên thở dài, dường như chịu thiệt rất nhiều.

“Nghe còn đỡ, có đôi khi còn có thể chứng kiến, quả thực ô uế mất nha.”

Địch Lam Thâm mỉm môi cười, trên mặt đều là vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Ngươi đi mau, Triều Vân Cung của ta không chào đón ngươi!” Hạ Triều Ca giận chỉ cửa chính.

“À, vậy ta đi, đi tìm người tán gẫu nha.” Địch Lam Thâm không nói hai lời đứng dậy rồi đi.

Chớp mắt sau đó, Hạ Triều Ca rống giận: “Trở về ”

“Sao nào?”

“Thành giao!”

Địch Lam Thâm cười ha hả, nàng nói: “Thật ra ngươi không đuổi ta cũng không muốn để lại, hai người các ngươi ở trước mặt ta chàng chàng thiếp thiếp, mà ta cô đơn lẻ bóng, ngấm lại thấy ngược quá đi.”

Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này, ta dụ hấn ra cho ngươi, còn lại liền trông vào ngươi!”

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không thất thủ. Ta muốn làm thê chủ, đó là cái loại phu nô * như ngươi không thể trải nghiệm”

* nô lệ của phu quân ý J))

Địch Lam Thâm khẽ thở dài, đáng về ngươi thật đáng thương.

“Ba ngày sau giờ tỵ, cửa lãnh cung, hiện tại ngươi có thể đi rồi! Lập tức! Lập tức!”

“Vậy thì đa tạ trường công chúa.”

Địch Lam Thâm vui sướng xách váy rời khỏi Triều Vân Cung.

Nhìn Địch Lam Thâm chạy mất, Hạ Triều Ca thở dài.

Nàng bỗng nhiên có chút hâm mộ Địch Lam Thâm, không phải phân biệt thê chủ phu nô, mà là nàng ấy có thể lớn mật thẳng thắn theo đuổi tình yêu của mình.

Có thể không có kỳ gì, có thể quên đi tất cả.

Nàng lại không thể, trong lòng nàng còn chứa quá nhiều thứ.

Bây giờ mặc dù cảm tình giữa nàng và Hề Minh Húc ổn định, nhưng muốn tiến thêm một bước, lại vô cùng khó khăn.

“Nghĩ gì thế?”

Hề Minh Húc chẳng biết lúc nào đã đứng phía sau Hạ Triều Ca, từ phía sau kéo nàng vào ngực.

“Đang suy nghĩ làm sao lừa gạt Đoạn Thiên Diễn, để cho hắn ngoan ngoãn nhảy vào hố lửa.”

“Triều Ca, sao nàng luôn thích nói dối trước mặt ta vậy.” Hề Minh Húc thở dài một tiếng.

“Nhưng ta lại cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, hy vọng lần này công chúa có thể đoạt phu thành công.”

Thật ra chuyện này đối với Hạ Triều Ca mà nói cũng không khó lắm.

Đoạn Thiên Diễn mặc dù có chút hùng hài tử*, nhưng nhiều năm qua trưởng thành không ít.

* trẻ trâu ý J)))

Hạ Triều Ca viết một phong thư, trực tiếp gọi người đưa cho Đoạn Thiên Diễn, chuyện còn lại, nàng liền không quan tâm.

Bởi vì trong đầu nàng còn có một chuyện quan trọng hơn nhiều.

Căn cứ theo mệnh cách, mấy ngày nay chính là lúc mẫu hậu Bạch Tâm Lăng của nàng táng thân biển lửa.

Cũng là bước ngoặt lớn nhất khiến Hạ thị suy sụp, nàng nhất định phải ngăn cản mọi thứ phát sinh.

Vì vậy, sau khi viết xong thư, Hạ Triều Ca sai người thu thập đồ đạc, mang theo sư tỷ Tố Y, trực tiếp dọn đến Phụng Nghi Cung ở vài hôm.

Nàng tự mình đợi ở Phụng Nghi Cung, nàng không tin còn kẻ nào có thể có cơ hội để lợi dụng được.

Sau khi giao phó mọi việc cho Hề Minh Húc xong, Hạ Triều Ca liền rời khỏi Triều Vân Cung, đi đến Phụng Nghi Cung.

“Sư muội, muội cũng không cần lo lắng, mấy ngày nay bên Phụng Nghi Cung cũng không có động tĩnh gì, như ngày thường thôi.” Tố Y nói.

Hạ Triều Ca gật đầu, lúc ngẩng đầu lên, hai người đã đến trước Phụng Nghi Cung.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Nghịch cải mệnh cách (2)

“Triều Ca bái kiến mẫu hậu.”

“Triều Ca, sao con lại tới đây? Sao con còn mang theo quần áo?”

Trong đôi mắt đẹp của Bạch Tâm Lăng đầy vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu.

“Nhớ mẫu hậu thôi, muốn tới chỗ mẫu hậu ăn bám vài ngày. Mẫu hậu sẽ không ghét bỏ con chứ?”

Bạch Tâm Lăng cười, nàng nắm lấy tay Hạ Triều Ca ngồi xuống, ôn nhu nhìn nữ nhi của mình, trong mắt đầy tràn cưng chiều.

“Sao lại thế được, chỉ là tự nhiên con có chuyện, mẫu hậu cũng không nhận ra chỉ là con nhớ mẫu hậu thôi.”

Hạ Triều Ca le lưỡi, đáng vẻ nghịch ngợm.

“Hề Minh Húc kia còn ở trong cung của con?”

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Đúng ạ, giống như một tên vô lại, ăn vạ không đi.”

“Rốt cuộc các con xảy ra chuyện gì? Hắn đối với con có thật lòng không?” Bạch Tâm Lăng lo lắng hỏi.

“Có lẽ thật?” Hạ Triều Ca cũng không dám chắc chắn.

“Vậy còn con? Con đối với hắn thế nào?”

“Mẫu hậu, người ta thật vất vả mới đến chỗ người vài ngày, sao người cứ hỏi vấn đề này mãi vậy.” Hạ Triều Ca nhào vào lòng Bạch Tâm Lăng.

“Con gái lớn không dùng được nha.” Bạch Tâm Lăng cười nói: “Thật ra không cần hỏi, biểu tình của con đã nói rõ tất cả rồi.”

“Thật sao?”

“Không ai hiểu nữ nhi bằng mẫu thân, con không giấu được.”

Hạ Triều Ca bắt đầu cười, dường như trước mặt ai nàng cũng không giấu được.

“Vậy con dời đến Phụng Nghi Cung tới làm gì? Cãi nhau à?”

Hạ Triều Ca lắc đầu.

Hạ Triều Ca không nói, Bạch Tâm Lăng cũng không hỏi tiếp, bà chuyển đề tài.

“Nghe nói vài ngày trước Tam công chúa Càn quốc có đến ở trong cung của con vài ngày?”

“Nàng cũng là một tên vô lại” Hạ Triều Ca bĩu môi.

“Thật không nghĩ tới, các con vẫn có thể ở chung một chỗ, thật khiến mẫu hậu ngoài ý muốn.” Bạch Tâm Lăng cười khẽ vuốt đầu Hạ Triều Ca.

“Cuối cùng cũng đi ”

“Trong cung còn có hai hoàng muội, cũng không thấy các con thân thế này, tất nhiên nếu họp lại cũng đỡ trống trải hơn chút ít.”

“Biết rồi ạ, mẫu hậu thật dong dài.”

“Con tới chỗ ta mà không muốn nghe ta dong dài sao?”

Hạ Triều Ca cười, đánh trong lòng Bạch Tâm Lăng, nhẹ nhàng tức nhàn nhạt trên người mẫu thân.

“Triều Ca, mẫu hậu không yên lòng về con, cũng không biết về sau con có thể sống thật tốt hay không.” Bạch Tâm Lăng thở dài một tiếng.

Hạ Triều Ca trong lòng rơi lộp bộp, câu nói này sao nghe kỳ quái vậy?

“Mẫu hậu, người phải nhìn con xuất giá, nhìn con sinh hài tử, sao lại không biết?”

“Đưa nhỏ ngốc” Bạch Tâm Lăng sờ sờ đầu Hạ Triều Ca.

“Ta cảm thấy việc hôn nhân của con nên quyết định rồi.”

“Mẫu hậu, con còn muốn bên người thêm hai năm, việc này tạm thời không đề cập tới, tạm ngưng đi nha.”

Bạch Tâm Lăng bị phản ứng của Hạ Triều Ca chọc cười.

Màn đêm buông xuống, Hạ Triều Ca ở lại trong tẩm cung của Bạch Tâm Lăng, mẫu tử hai người cùng giường.

Hạ Hạo Miếu không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn vác về mặt sầu khổ về Càn Khôn Cung của mình.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Bạch Tâm Lăng ở trong phòng đọc sách, Hạ Triều Ca ở trong sân hóng mát.

“Sư muội, ngày hôm qua ta đều kiểm tra hết trong ngoài, cũng không có gì dầu hỏa gì.”

“Ừm, việc này không thể phớt lờ, còn phải tăng cường đề phòng.”

“Được”

“Địch Phi Nhiên bên kia có tin tức gì không?”

“Hắn bằng lòng cắt ba tòa thành Ly quốc, yêu cầu của hắn là muốn muội.”

“Kết quả thì sao? Hoàng thượng không hứa, nói quân sư đã không còn tung tích.”

Nói như vậy, phụ hoàng của nàng đã biết chuyện này.

Nhưng biểu hiện của Địch Phi Nhiên thật có chút cổ quái.

“Mọi chuyện hẳn đều đặt lợi ích đặt lên đầu, cũng không phải kẻ yêu mỹ nhân bỏ giang sơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thợng Thần Bắg Lắnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Nghịch cải mệnh cách (3)

“Vậy sư muội có ý kiến gì?” Tô Y cũng không hiểu.

“Hắn lấy muội làm ngụy trang.”

“Ngụy trang?”

“Ừ, khi hai nước đàm phán, nhìn có vẻ như vì muội mà buông tha ba tòa thành, bằng không thì...”

Đôi mắt thâm thúy của Hạ Triều Ca lóe lên.

“Rốt cuộc hắn có ý gì?”

“Không biết, nhưng hắn nhất định có quyền lợi lớn hơn ba tòa thành, mới có thể dễ dàng buông tha như vậy.”

“Quyền lợi lớn hơn ba tòa thành! Còn có cái gì nữa? Đây chính là quốc thổ nha!” Tô Y kinh ngạc không thôi.

“Lần này người chủ sự đàm phán là ai?”

“Thừa tướng Mục Cảnh Thước.”

“Sư tỷ, làm phiền tỷ thông báo cho Đoạn Thiên Diễn một chút, để hắn đi một chuyến đến Tri Tất Các ở Bích Ba sơn trang, muội muốn tất cả tư liệu của Mục Cảnh Thước.”

“Được ”

“Ý? Đúng rồi, bức thư lần trước đưa cho Đoạn Thiên Diễn hắn có xem chưa? Thế nào?” Hạ Triều Ca hỏi.

Tô Y hé miệng cười trộm, nàng nói: “Không hiểu ra sao, nhưng vẫn tin muội, cũng không biết ngày bị bán hắn sẽ có phản ứng gì.”

“Nhân quả tuần hoàn, thiên lý báo ứng, trước đây lúc hắn bán đứng muội trước mặt phụ hoàng, nên nghĩ đến sẽ có ngày này.” Hạ Triều Ca cũng cười theo.

Đối với chuyện báo ứng vừa nói, Hạ Triều Ca vẫn tin tưởng không nghi ngờ.

Bằng không làm sao nàng mới hãm hại Hoả Tinh xong, vừa quay đầu lại đã ngã trong tay Hoả Tinh rồi?

Sớm biết như vậy, cũng không cần tổn thương lẫn nhau.

Thời gian hai ngày vội vã trôi qua, lúc Đoạn Thiên Diễn từ Bích Ba sơn trang trở về, vừa may đúng ngày ước định đến lãnh cung gặp mặt.

Lúc Đoạn Thiên Diễn trở lại hoàng cung, sắc trời đã tối lại.

Hắn đi một chuyến đến Triều Vân Cung, nhưng không thấy Hề Minh Húc, cũng không thấy Hạ Triều Ca.

Đoạn Thiên Diễn cảm thấy có chút khó hiểu, hắn để tư liệu của Mục Cảnh Thước lại cho Xuân Liễu, sau đó liền đến trước cửa lãnh cung.

“Lão yêu bà này, cũng không biết trong hồ lô bán cái gì, không thể hiểu được gọi ta tới, còn cộn nơi âm u thế này!”

Đoạn Thiên Diễn vừa đi vừa lải nhải oán giận: “Đừng lại lừa ta nhá”

Đi một đoạn, Đoạn Thiên Diễn đến cửa lãnh cung.

Sắc trời đã tối đen, xung quanh không có bất kỳ ai.

Đương kim Hoàng đế cực kì phi tần, lãnh cung cũng trống không.

Gió đêm mùa hè trong lãnh cung bỗng nhiên truyền ra tiếng sột soạt khiến người ta rùng mình.

“Lão yêu bà? Đừng giả thần giả quỷ! Làm cái gì đấy?”

Đoạn Thiên Diễn không nhịn được hét lớn một tiếng.

Chờ một hồi, không thấy Hạ Triều Ca, Đoạn Thiên Diễn quay đầu bước đi.

“Đừng đi...”

Một tiếng khóc nức nở của nữ tử trong lãnh cung truyền đến, Đoạn Thiên Diễn nghe mà lạnh cả sống lưng.

“Ai? Ai ở đâu? Mau ra đây!”

Trong lòng Đoạn Thiên Diễn sợ hãi, nhưng vẫn lấy can đảm đi vào trong.

Hắn đẩy cửa lãnh cung ra, trong yên tĩnh phát ra một tiếng cọt kẹt đặc biệt bất ngờ.

Trong viện rộng tuyền, mượn ánh sáng của ánh trăng Đoạn Thiên Diễn thấy trên mặt đất đầy tro bụi, có một chuỗi dấu chân.

Hắn cong môi khẽ cười, theo dấu chân đi vào, hắn muốn nhìn ai đang giả thần giả quỷ, hồ lô của lão yêu bà lại đang bán cái gì.

Hắn vừa đi lại nghe được tiếng khóc yếu ớt.

Đi một hồi, hắn đứng ở cái sân hẻo lánh nhìn thấy một cánh cửa đang mở rộng.

Dường như có bóng người lay động.

Hắn đi từng bước một tới, quả nhiên thấy có người ngồi chồm hổm dưới đất đưa lưng về phía hắn.

Tiếng khóc truyền đến từ trên người đó.

Đoạn Thiên Diễn nhẹ bước đi tới, chính là muốn tập kích đằng sau người đó.

Ai biết được hắn còn chưa đụng tới người kia, kẻ đó đã xoay đầu, một khuôn mặt khủng bố chột phóng đại trước mặt hắn.

Lâu lâu hỏi xoáy đáp xoáy một câu cho vui: Các mem dự đoán Phượng Nghi Cung có cháy như mệnh cách đã viết không?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Nghịch cải mệnh cách (4)

Ban đêm ở Phượng Nghi Cung đặc biệt mát mẻ, gió nhẹ thổi, mang đến từng tia mát lạnh.

Hạ Triều Ca cùng Bạch Tâm Lăng ở trong sân hóng mát, hai mẹ con đang nói chuyện phiếm.

“Triều Ca, con còn nhớ thứ mẫu hậu đã từng giao cho con, dặn con phải bảo quản thật tốt, không cho bất cứ kẻ nào biết không?” Bạch Tâm Lăng hỏi.

“Nhớ kỹ ạ, con cất kỹ lắm! Chỉ là vì sao mẫu hậu bỗng nhiên nhắc tới cái này?”

“Triều Ca, tự mình mang nó tới, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho con.” Sắc mặt Bạch Tâm Lăng nghiêm túc.

Hạ Triều Ca có chút kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời.

“Vậy mẫu hậu chờ chốc lát, con về Triều Vân Cung lấy.”

Hạ Triều Ca nói xong, ánh mắt nhìn về phía Tố Y, Tố Y gật đầu, ở lại Phượng Nghi Cung cùng Bạch Tâm Lăng.

Hạ Triều Ca một thân một mình ra khỏi Phượng Nghi Cung, trở về Triều Vân Cung.

Hạ Triều Ca vừa mới đi, tỷ nữ liền Phượng Nghi Cung báo Tam công chúa Hạ Tuyết Mạn cầu kiến.

Bạch Tâm Lăng đi về tắm cung, tiếp kiến Tam công chúa Hạ Tuyết Mạn bên trong đại điện.

Bên kia, sau khi Hạ Triều Ca trở lại Triều Vân Cung, lấy từ trong vách kín ở đầu giường ra một cái hộp, mở hộp ra kiểm tra một lần, đồ vật quả thực vẫn còn ở đó.

Lúc này, Xuân Liễu từ bên ngoài đi vào.

“Công chúa, Đoàn công tử vừa mới tới.”

“Ồ? Hắn đưa người một phong thư phải không?”

“Vâng, công chúa, thư ở chỗ này.” Xuân Liễu hai tay dâng một phong thư.

Hạ Triều Ca lập tức mở thư ra.

Nàng để Đoạn Thiên Diễn trở về Tri Tất Các điều tra bối cảnh Mục Cảnh Thước, bên trong phong thư này chính là bối cảnh quan hệ của Mục Cảnh Thước.

Nhưng mà, trong một khắc nhìn thấy nội dung trong thư, tay nàng bắt đầu run rẩy.

Chớp mắt sau đó, sắc mặt nàng trắng bệch, chân mày nhíu lại, năm ngón tay siết chặt.

“Công chúa, người không sao chứ?”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, đem phong thư còn đang ở đầu giường, vội vàng vọt đi.

Một cổ dự cảm không tốt tự nhiên xuất hiện.

Nàng vẫn cho rằng Bạch Tâm Lăng cùng Hạ Hạo Miếu là mai trúc mã, cuối cùng yêu nhau, thuận buồm xuôi gió, nước chảy sông dài, cảm tình sâu đậm.

Nhưng nàng lại chưa từng nghe nói, Mục Cảnh Thước đã từng xuất hiện ở trong thế giới của Bạch Tâm Lăng, là khách qua đường tình cảm của người!

Trong thư viết rõ ràng, năm đó Bạch Tâm Lăng 15 tuổi vừa mới cập kê, tính cách phản nghịch, không thể kiềm chế mà thích Mục Cảnh Thước ăn nói phong nhã, tuổi trẻ tài cao!

Khi đó, Bạch Tâm Lăng vì ông ta mà hủy hôn ước với Hạ Hạo Miếu, thậm chí cùng ông ta bỏ trốn!

Chỉ là về sau không biết vì sao, Mục Cảnh Thước lại mang Bạch Tâm Lăng trở về.

Sau đó bọn họ như người dung nước lửa, Bạch Tâm Lăng gả cho Hạ Hạo Miếu, Hạ Hạo Miếu dùng hoàng quyền trong tay mình, xóa sạch đoạn kí ức này.

Từ đó về sau, chưa từng có bất kỳ người nào nhắc tới!

Cho tới hôm nay, Hạ Triều Ca thấy tư liệu phủ đầy bụi gần hai mươi năm trong Tri Tất Các!

Càng nghĩ, Hạ Triều Ca càng cảm thấy sợ hãi, toàn thân lạnh run, ngay cả hô hấp đều run rẩy.

Nàng tăng tốc đi về phía Phượng Nghi Cung, một chút cũng không dám dây dưa, chỉ hận chính mình không mọc cánh để bay qua!

Bên trong lãnh cung, ánh trăng hơi lạnh.

Đoạn Thiên Diễn nhìn khuôn mặt cực kì khủng bố trước mắt, hai mắt lớn đến không thể tưởng tượng, môi đỏ tươi như vừa uống máu, còn có khuôn mặt vận vẹo kinh tởm, hắn sợ đến mức hét to một tiếng, lui lại một bước.

Lúc này, gương mặt kia cười quỷ dị, sau đó phun ra một ngụm khói trắng về phía hắn.

Đoạn Thiên Diễn vội che mũi, lui lại hết mấy bước.

Quả nhiên là mê dược!

Lúc này, thân hình người kia bỗng nhiên lóe lên, xông ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Lửa (1)

Đoạn Thiên Diễn lui lại một bước, che mũi, cố gắng giảm bớt hít vào.

Sau đó hắn đuổi theo người kia.

Sau khi đuổi ra khỏi cánh cửa, người kia chạy nhanh hơn, mà bước chân Đoạn Thiên Diễn dần dần nhũn xuống.

“Đừng chạy! Hôm nay ta nhất định phải bắt được ngươi!”

Một tiếng kêu khẽ truyền đến, Đoạn Thiên Diễn quay đầu, hắn thấy trong một góc khác, Dịch Lam Thâm lại đang chạy đến.

Dịch Lam Thâm đang muốn đi đuổi theo người kia, lại thoáng nhìn sắc mặt khó coi của Đoạn Thiên Diễn, nàng vội vàng xông qua.

“Đoàn công tử, ngươi làm sao vậy? Ngươi giống như không ổn lắm?”

Dịch Lam Thâm lập tức ôm lấy Đoạn Thiên Diễn, đỡ lấy thân thể mềm nhũn của hắn.

Một mùi hương nữ tử truyền vào chớp mũi, tim Đoạn Thiên Diễn đập mạnh.

Toàn thân hắn đều khẩn trương, hô hấp có chút đình trệ, trên mặt xuất hiện lau một vệt đỏ ửng khả nghi.

“Đoàn công tử, ngươi không sao chứ?” Dịch Lam Thâm lo lắng hỏi.

Đoạn Thiên Diễn rất muốn nói hắn không có việc gì, thế nhưng trúng mê hương, hắn dần dần mất đi khí lực.

“Ngươi, làm sao... lại ở...”

“Là Hạ Triều Ca gọi ta đến, nàng nói tối nay ở đây sẽ có người tác quái, muốn ta tới giúp nàng điều tra.”

Dịch Lam Thâm nghiêm trang, vẻ mặt mười phần nghiêm túc.

Đoạn Thiên Diễn còn chưa nói ra câu nói tiếp theo, mí mắt liền sụp xuống.

“Đoàn công tử, Đoàn công tử?”

Đây là câu cuối cùng Đoạn Thiên Diễn nghe được, sau đó hắn triệt để bất tỉnh.

Khóe miệng Dịch Lam Thâm dần dần nhếch lên, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lúc này, người có tướng mạo dữ tợn từ bên ngoài đi tới.

“Công chúa ”

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi, công chúa, người phải đi thật sao?”

Dịch Lam Thâm thu hồi nụ cười, nàng nói: “Đại hoàng huynh đưa ta tới Ly quốc là muốn để cho ta tự do, không phải để cho ta bị Dịch Phi Nhiên lợi dụng.”

“Công chúa... Nhưng một khi người đi rồi, liền phải trốn cả đời.”

“Thì sao? Cùng người mình thích ở bên nhau, dù sao cũng hơn nhốt trong lồng giam.”

“Còn những cái cục diện rối rắm kia, chờ Dịch Phi Nhiên tự mình dọn dẹp đi.”

“Ta hận không thể giết hắn, đáng tiếc, chuyện này khiến hắn vương tay chân nhiều lắm, nhưng không cách nào lay động địa vị của hắn. Đại hoàng huynh của ta vẫn phải chịu khổ.”

Dịch Lam Thâm than nhẹ một tiếng.

“Công chúa, vậy người bảo trọng!”

Địch Lam Thẩm gật đầu, hai người cùng nhau đặt Đoạn Thiên Diễn lên xe ngựa.

Phượng Nghi Cung.

Hạ Triều Ca đứng ở cửa Phượng Nghi Cung, mí mắt sắp nứt, toàn thân run rẩy, lòng sụp đổ, toàn bộ thế giới của nàng đều hủy hoại!

Trước cửa Phượng Nghi Cung, nàng nhìn thấy không phải là gương mặt mang nụ cười hiền hòa của mẫu hậu, mà là một trận lửa lớn rừng rực che cả bầu trời.

“Đi lấy nước đi! Đi lấy nước đi!”

“Nhanh dập lửa! Hoàng hậu nương nương ở bên trong!”

Mệnh cách hiện lên trước mắt, Hạ Triều Ca triệt để tan vỡ.

Hạ Triều Ca cực kì đau lòng, nàng không nên rời khỏi, đây là việc khiến nàng hối hận nhất!

Ngay sau đó, Hạ Triều Ca không chút do dự, đoạt lấy thùng nước trong tay cung nhân, tưới lên đầu mình.

Một mình đắm đầu vào trong biển lửa.

“Không tốt! Trường công chúa chạy vào!”

“Nhanh cứu hỏa đi!”

Trong nháy mắt khi Hạ Triều Ca vừa mới vọt vào Phượng Nghi Cung, lửa cháy hừng hực nuốt trọn toàn bộ Phượng Nghi Cung.

Xà ngang ở cửa cung bị thiêu cháy, “ầm” một tiếng rớt xuống, triệt để cắt đứt đường lui của Hạ Triều Ca.

“Nhanh cứu người! Nhanh dập lửa a!”

“Làm sao bây giờ, hoàng hậu cùng trường công chúa đều ở bên trong!”

“Nhanh bẩm báo bệ hạ!”

Trước Phượng Nghi Cung hỗn loạn tung bùng, đám cung nhân luống cuống tay chân, lại không có một ai có can đảm vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Lửa (2)

Hoàng cung Đông Huyền môn.

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh, tiến về phía cửa Đông Huyền môn.

“Người nào! Mau dừng lại!”

Thủ vệ Đông Huyền môn chen nhau lên, buộc xe ngựa dừng lại.

“Ngươi là ai? Đêm khuya xuất cung có chuyện gì quan trọng?” Thủ vệ thống lĩnh hỏi xa phu xe ngựa.

“Ta là người đi theo hầu Tam công chúa Càng quốc, ra ngoài làm một ít chuyện cho người.”

Xa phu xe ngựa hạ giọng, cau mày, nói xong đưa một cái lệnh bài cho thủ vệ thống lĩnh.

”Tam công chúa Càng quốc? Trễ như thế có chuyện gì muốn làm? Kéo xe ngựa ra, bên trong có cái gì?”

Xa phu đưa tay xóc lên màn xe lên, chỉ thấy bên trong có một cái rương lớn bị khóa.

“Mở rương ra!”

“Đây là đồ vật của Tam công chúa Càng quốc, các ngươi nhất định phải mở ra à? Đây là đồ vật mười phần khẩn cấp, muốn trình cho Càng Hoàng, nếu

làm hư, phá hỏng hai nước quan hệ, các người gánh chịu nổi không?”

Nghe được những lời này, thủ vệ môn do dự, nhưng vẫn không cho đi.

Gã xa phu gắt gao siết chặt ngón tay, lúc đang nghĩ ngợi phải làm thế nào xông ra thì một thanh âm quen thuộc truyền đến.

Thân hình hắn chấn động, hô hấp cũng khản trương theo.

“Trễ như thế, đây là người nào vậy?”

Tất cả mọi người quay đầu đi, chỉ thấy Dịch Phi Nhiên treo một nụ cười, chậm rãi đi tới.

“Tham kiến tam hoàng tử, ngài tới rất đúng lúc, người này cầm lệnh bài, tự xưng là vTam công chúa vận chuyển đồ khẩn cấp về Càng quốc, ngài xem.”

Gã xa phu nhìn Dịch Phi Nhiên, ngón tay bắt giác bấu vào lòng bàn tay.

Ra quân bất lợi, vạn lần không nghĩ tới, Dịch Phi Nhiên lại xuất hiện, nàng lập tức bại lộ!

“Lệnh bài là thật, gã xa phu này hình như ta đã gặp. Hôm nay quả thực nghe nói Hoàng muội muốn mang thứ gì về cho phụ hoàng mang.”

Dịch Phi Nhiên không vạch trần Dịch Lam Thấm mà còn che giấu cho nàng.

Dịch Lam Thấm khiếp sợ nhìn Dịch Phi Nhiên, trong lòng không biết là tư vị gì, cũng không biết Dịch Phi Nhiên có ý gì.

“Đã như vậy thì người đi đi!” Thủ vệ vung tay lên, cho đi.

Dịch Lam Thấm không để ý nhiều như vậy, giọng, nhanh chóng chạy khỏi cung.

Dịch Phi Nhiên ý vị thâm trường nhìn xe ngựa Dịch Lam Thấm dần dần biến mất tại trong tầm mắt, khóe miệng treo một nụ cười âm trầm.

“Tam Hoàng muội chạy cho tốt, có thể tuyệt đối đừng trở về.”

Ở trên xe ngựa tìm Dịch Lam Thấm đập mạnh, nàng không biết tại sao Dịch Phi Nhiên muốn giúp nàng, thế nhưng biết hẳn nhất định nhận ra nàng!

Dịch Phi Nhiên không phải là thứ tốt lành gì, hẳn nhất định đang mưu đồ gì đó!

Hoặc là trong cung nhất định đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng bây giờ nàng đã không có đường lui, chỉ có thể rời đi thật xa, bảo đảm chính mình an toàn.

Dịch Lam Thấm vùng vẫy, tăng thêm tốc độ: “Giá!”

Triều Vân Cung, bóng đêm tràn ngập mặt đất, ánh trăng dần dần bị mây đen che phủ.

Lúc Hề Minh Húc trở lại Triều Vân Cung, vừa vặn thấy cửa tấm điện Hạ Triều Ca mở rộng, Xuân Liễu đang ở bên trong dọn dẹp cái gì đó.

“Triều Ca trở về rồi?”

“Hồi Thiếu tướng quân, công chúa vừa mới trở về, bắt quá sau khi xem phong thư này, thần sắc bối rối rồi đi.”

Trong lòng Hề Minh Húc nghi ngờ, hắn đi vào, cầm lấy thư Hạ Triều Ca để lại xem.

Càng xem, thần sắc hắn càng khó nhìn, chân mày nhíu chặt, trong lòng bỗng nhiên nhảy lên.

Nắm ngón tay hắn vò lại, tiêu hủy thư thành bột phấn.

Sau đó, hắn liền không dám dây dưa, nhanh chóng xông đến Phụng Nghi Cung.

“Triều Ca, nàng nhất định phải chờ ta, nàng không thể có chuyện gì!”

Trong lòng Hề Minh Húc cực kì lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Lửa (3)

Bên trong Phượng Nghi Cung, thế lửa mãnh liệt kì dị, mọi nơi đều bị thiêu cháy thành một biển lửa.

Hạ Triều Ca dựa vào trí nhớ vọt vào trong tấm điện Bạch Tâm Lăng.

Lửa lớn nuốt trọn cả tòa cung điện, mắt bị cay đến không mở ra được.

Một câu mệnh cách lại hiện lên trong đầu Hạ Triều Ca.

Rõ ràng nàng đã chuẩn bị nhiều như vậy, rõ ràng nàng đã an bài xong tất cả, thế nào lại phát sinh?

Lẽ nào thật sự không thể nghịch chuyển mệnh cách sao?

Nếu là như vậy, những chuyện nàng làm kia, há chẳng phải là chuyện cười sao?

Hạ Triều Ca một hơi vọt vào tấm cung, trên đỉnh đầu, một thanh xà rơi xuống, vừa vịn nện ở trước mũi chân nàng.

Hạ Triều Ca ngừng bước chân, ngẩng đầu một cái vừa nhìn thấy Bạch Tâm Lăng ở trong biển lửa.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!” Hạ Triều Ca hét lớn.

Bạch Tâm Lăng vốn đang nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, bà khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca trong biển lửa.

“Triều Ca, sao con lại tiến vào? Tại sao con có thể xông vào, con biết nơi đây nguy hiểm cỡ nào không!”

Sắc mặt vốn trấn định của Bạch Tâm Lăng lập tức trở nên cực kì bối rối.

“Mẫu hậu, là con tới cứu người! Mẫu hậu, người mau tới đây!”

Hạ Triều Ca tự tay đẩy cột lửa trước mặt ra, trên tay cháy đen một mảnh.

“Không được, con đừng qua đây!” Bạch Tâm Lăng lui lại một bước.

Hạ Triều Ca khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tâm Lăng.

“Mẫu hậu, vì sao?”

Bạch Tâm Lăng chẳng biết lúc nào đã rơi lệ đầy mặt, trong ánh lửa nổi bật lên vẻ thê mỹ.

“Triều Ca, là ta sai, nên để ta kết thúc, không có quan hệ với các con, đi đi, con đi đi!” Bạch Tâm Lăng hét lớn.

“Sai? Lỗi gì? Nhìn lầm Mục Cảnh Thước sao? Ai lúc tuổi nhỏ chưa từng gặp phải mấy cái kẻ đòi bại đâu?”

Thân thể Bạch Tâm Lăng chấn động, bà khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca.

“Con, làm con sao biết?”

“Mẫu hậu, không cần chết, không cần chết có được hay không? Con van cầu người, đừng để con trở thành hài tử không có mẫu thân.”

Nước mắt Hạ Triều Ca chảy xuống, loại cảm giác trở mặt nhìn người thân tìm chết, sợ hãi, đau lòng, vừa sợ vừa không thể cứu vãn.

Bạch Tâm Lăng khóc lác đầu, bà nói: “Không kịp rồi, ta không muốn nhưng ta sai, hại con, hại Thiên Tùng, còn Hạo Miểu... Ta chết, người sẽ không còn nhục điểm gì.”

Bạch Tâm Lăng vừa nói vừa hướng về phía cháy lui lại mấy bước.

“Không, mẫu hậu, người mau trở lại!”

“Triều Ca, con mau ra đi, mẫu hậu cầu xin con, đừng khiến mẫu hậu chết không nhắm mắt...”

Nhưng vào lúc này, một cái xà ngang bị cháy từ trên mái rơi xuống, triệt để khóa kín Bạch Tâm Lăng bên trong.

“Không...”

Hạ Triều Ca bắt chập cái nóng, trực tiếp dùng tay đẩy xà ngang trước mặt ra.

“Àm” một tiếng, lại một cây xà ngang rơi xuống, chỉ lát nữa là đập phải Hạ Triều Ca.

Đột nhiên, một đôi tay ôm lấy Hạ Triều Ca từ phía sau, kéo nàng lui về phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát xà ngang rớt xuống.

Hạ Triều Ca khiếp sợ quay đầu, thấy vẻ mặt sợ hãi lo lắng của Hề Minh Húc.

“Chàng, làm sao chàng tới đây?”

“Nếu ta không đến, nàng liền không ra ngoài phải không?”

Giọng Hề Minh Húc cực kì lo lắng.

Hạ Triều Ca quay đầu trở lại, nhìn về phía Bạch Tâm Lăng sâu trong biển lửa, nàng hét lên: “Mẫu hậu, con van cầu người, người ra ngoài có được hay không?”

Một thanh lại một thanh xà ngang từ trên mái ngói rơi xuống, khoảng cách giữa Hạ Triều Ca cùng Bạch Tâm Lăng càng ngày càng xa.

“Hề Minh Húc, đáp ứng với ta, chiếu cố tốt Triều Ca, đừng để nó bị cuốn vào trận sóng gió này.” Bạch Tâm Lăng kêu khóc nói: “Đáp ứng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Lửa (4)

“Hoàng hậu nương nương, Minh Húc lĩnh chỉ.”

Giọng Hề Minh Húc trầm thấp mà bi thống.

“Triều Ca, đây là lựa chọn của ta, không cần quản, không nên hỏi, không được tra, rời khỏi nơi này...” Về mặt Bạch Tâm Lăng quyết tuyệt.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!”

Hạ Triều Ca muốn xông tới, thân thể lại bị Hề Minh Húc gắt gao đè lại.

“Triều Ca, con là kiều ngạo lớn nhất của ta, ta thiếu phụ hoàng con, kiếp sau sẽ trả...”

Bạch Tâm Lăng nói xong câu đó, không chút do dự nhảy vào bên trong ngọn lửa.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!” Hạ Triều Ca hét tên tâm liệt phế.

Toàn thân nàng run rẩy, tâm can như muốn vỡ ra.

Nàng biết, đời này chết, còn sẽ có kiếp sau.

Nhưng Bạch Tâm Lăng vĩnh viễn chỉ có một người.

Mẫu hậu của Hạ Triều Ca, cũng chỉ có một người.

Tơ mắt nhìn chính mẫu thân mình chết ở trước mắt mình, lại bất lực, không có cách nào, quá đau đớn, quá đau...

“Triều Ca, chúng ta mau ra đi, cung điện này đã đổ nát, không đi nữa, chúng ta đều không đi nổi!”

Hề Minh Húc che Hạ Triều Ca ở dưới thân, dán lên lưng nàng, mang theo nàng rời khỏi biển lửa.

Nhưng mà tốc độ cung điện đổ nát nhanh hơn nhiều so với bọn họ tưởng tượng.

Chỉ trong chốc lát, mái ngói trên đỉnh đầu giống như trời mưa, rầm rầm rơi xuống.

Càng ngày càng nhiều mái ngói nện trên người Hề Minh Húc, đập vào lưng hắn đến be bét máu thịt.

Hắn ần ần chịu, không nói một lời.

Mắt thấy sắp xông ra khỏi cung điện, đột nhiên, xà ngang trên khung cửa không hề có điềm báo trước nện xuống.

Hề Minh Húc dùng sức đẩy, trực tiếp đẩy Hạ Triều Ca ra phía ngoài cung điện.

Cùng lúc đó, xà ngang nện xuống ở giữa Hề Minh Húc, đè hấn ở bên dưới.

Hạ Triều Ca bị đẩy ra ngoài, cả người té xuống đất, lộn nhào vài vòng.

Lập tức có người đi lên tạt nước vào người nàng, dập tắt lửa trên người nàng.

Nàng phát hiện Hề Minh Húc chưa ra, trong lòng nàng dao động, mãnh liệt bò dậy từ dưới đất, lại vọt vào trong cung điện.

Chỉ thấy ngoài biển lửa, thân thể Hề Minh Húc bị xà ngang đè lấy, không thể động đậy, thân thể hấn cũng bắt đầu cháy.

Hạ Triều Ca cực kì hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi tiến lên.

Cũng không biết khí lực nàng đến từ đâu, cũng không biết tay nàng có phải mất đi tri giác hay không, nàng lại tay không nhấc toàn bộ xà ngang lên.

“Nhanh cứu người!”

Lúc này, một đám thái giám từ bên ngoài vội vàng xông vào, khiêng Hề Minh Húc dưới xà ngang đi.

Bước chân Hạ Triều Ca lao đảo, hai mắt hoa lên, ngất đi.

“Trưởng công chúa! Trưởng công chúa!”

Trước khi Hạ Triều Ca bất tỉnh, âm thanh nghe được là tiếng cung nhân lo lắng hô hoán.

Trong một mảnh tối tăm, Hạ Triều Ca lang thang chẳng có mục đích, đột nhiên, tay nàng truyền đến một hồi đau đớn.

Nàng cúi đầu, thấy tay mình đã bị thiêu trụi toàn bộ, máu thịt be bết.

Nàng sợ hãi lui lại một bước, ngay sau đó, nàng nhìn thấy một vùng lửa cháy hừng hực.

Trong biển lửa, có Bạch Tâm Lăng, có Hề Minh Húc, chỉ không có nàng..

Nàng tiến lên, nhưng mà, chạy thế nào cũng chạy không tới, rõ ràng gần ngay trước mắt, lại vĩnh viễn không đến được.

Nàng thống khổ, nàng khóc lớn, chạy như điên.

Lửa lớn lan tràn, cuối cùng Bạch Tâm Lăng cùng Hề Minh Húc đều chết thảm ở bên trong.

“A...” Hạ Triều Ca hét thảm một tiếng, nàng bỗng nhiên mở hai mắt ra.

“Công chúa, công chúa, rốt cuộc người cũng tỉnh, người hù chết nô tỳ rồi.”

Xuân Liễu khóc lóc bên cạnh, mùi thuốc dây đặc xông vào mũi, Hạ Triều Ca thấy màn cửa tấm cung mình.

Nàng mở to hai mắt, nước mắt chảy xuống, không nói câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Chạy không khỏi mệnh cách (1)

“Công chúa, người tỉnh lại thì nói chuyện đi mà, phát ra một tiếng cũng được mà, người đừng hù dọa nô tỳ nữa.”

Xuân Liễu ở một bên gấp gấp khóc lóc, đôi mắt đỏ bừng như một con thỏ.

“Đừng có gấp, người đi truyền ngự y, có khả năng người bị thương yết hầu.” Tô Y đi tới nói với Xuân Liễu.

Xuân Liễu gật đầu, không nói hai lời liền đi ra ngoài tìm thái y.

Về mặt Tô Y hồ thẹn ngồi ở bên giường, nhìn Hạ Triều Ca không nói một lời, trong lòng cực kì khó chịu.

“Triều Ca, thật xin lỗi, ta phụ nhờ vả của muối, muối để ta ở lại Phụng Nghi Cung, ta lại... Ta thật không ngờ có thể như vậy...”

Tổ Y nói, nước mắt không nhịn được chảy xuống, nàng tự tay che miệng.

“Ta thật không ngờ hoàng hậu cho ta uống trà có mê dược, ta phòng tất cả mọi người, nhưng không phòng người.”

Hạ Triều Ca mắt nhắm lại, một chuỗi nước mắt chảy xuống, chớp mũi đỏ ửng.

“Sư tỷ, tỷ không cần tự trách, người muốn tự sát, ai cũng ngăn không được, ngay cả muối cũng không thể.”

“Người lừa muối đi, khiến tỷ ngất đi, phản phò cung nữ, hãm người đã ôm quyết tâm phải chết.”

“Sư muối, vì sao? Vì sao Hoàng hậu người...?”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi.

“Muốn tự sát, phóng hỏa có thể thiêu hủy tất cả chứng cứ, giả tạo tất cả là ngoài ý muốn. Người cũng không muốn để cho người khác biết, trận hỏa hoạn này là chính người nhóm lên. Cũng không muốn để cho bất luận kẻ nào biết nỗi khổ tâm của người.”

“Sư muối, nên bị thương...”

Tìm Hạ Triều Ca như khuyết một mảnh, thế giới sập đổ nửa phần.

Nàng phòng tất cả mọi người, nhưng không có phòng chính Bạch Tâm Lăng.

Nếu nàng sớm biết, sớm đi điều tra trên người Mục Cảnh Thước, có thể tránh được tất cả phát sinh.

Nhưng bây giờ, nói cái gì cũng trễ rồi.

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi liền muốn đứng dậy, nhưng lập tức bị Tổ Y đè xuống.

“Sư muối, thân thể muối nhiều chỗ bị bông, đôi tay gần như phế bỏ, muối không thể động dậy.”

“Muội yên tâm, ta đã báo với sư phụ, người sẽ mau chóng chạy tới, sẽ trị liệu tốt cho muối.”

Hạ Triều Ca cười khổ một tiếng, nàng nói: “Chữa khỏi tay, lại trị không khỏi tâm.”

“Sư muối...”

“Minh Húc đâu? Hiện tại hãm thế nào?”

Tổ Y bị nàng hỏi, bỗng nhiên liền yên lặng.

Hạ Triều Ca mãnh liệt quay đầu, khẩn trương nhìn về phía Tổ Y, lẽ nào tới Hê Minh Húc cũng gặp chuyện không may sao?

“Không được lừa gạt, không có gì có thể lừa gạt, chỉ cần muối không chết, sớm muộn gì cũng sẽ biết!” Hạ Triều Ca gần như hét lên.

“Hắn phản ứng nhanh, lúc xà ngang nện xuống tránh khỏi chỗ hiểm, lại... Lại đập trúng chân, hai chân hãm, phế rồi...”

Hạ Triều Ca hít vào một hơi, sắc trong cổ họng, khiến nàng gần như hít thở không thông.

Sao lại thế... Sao lại thế...

Hê Minh Húc nếu không phải vì nàng, như thế nào sẽ...

“Triều Ca, muối đừng khổ sở, mạng vẫn giữ được.”

Hai mắt Hạ Triều Ca tan rã, gần như tuyệt vọng, nàng hỏi: “Phụ hoàng muối đâu?”

“Nhận được tin tức, bệnh không dậy nổi.”

Lần này, Hạ Triều Ca không khóc, nàng cười, nàng cười to tê tâm liệt phế.

“Sư muối, sư muối, muối đừng làm ta sợ có được không?”

Tổ Y chân tay luống cuống, chưa từng sợ hãi như vậy.

Hạ Triều Ca cười chính mình, cười chính mình vô năng, cười chính mình vô dụng, cười chính mình mưu toan nghịch cải mệnh cách.

Nhưng mà, đại thể đi một hướng, mệnh cách lại đi theo quỹ tích cũ của nó.

Bạch Tâm Lăng chết bởi một trận đại hỏa, Hạ Hạo Miếu nghe tin bệnh nặng, Hề Minh Húc vì nàng mà mất hai chân...

Không thay đổi, vậy mà, không có gì thay đổi!

Ha ha ha...

Hạ Triều Ca đột nhiên cảm giác chính mình rất nực cười, cứ như một tên hề nhảy nhót, mưu toan khiêu chiến thân uy mệnh cách.

Editor: lật bàn, ngược Triều Ca yêu dấu của ta ahuhu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Chạy không khỏi mệnh cách (2)

Lúc sau ngự y tới kiểm tra thân thể cho Hạ Triều Ca.

Sau khi xác định vết thương của nàng có tiến triển tốt, viết phương thuốc, dặn dò Xuân Liễu chú ý đủ điều sau đó mới rời khỏi.

Ngự y vừa đi, Hạ Triều Ca liền trực tiếp ngồi dậy.

“Công chúa! Trên người của người quần đầy băng vải, không thể cử động!”

Xuân Liễu sợ hãi vội vàng chạy tới đỡ nàng.

Không thể cử động, nàng đương nhiên biết không thể cử động, nàng khẽ động là vết thương toàn thân liền nứt ra.

Nàng có thể cảm giác được máu tươi tràn ra trên băng vải, đau đớn ở vết bỏng lan tràn toàn thân.

Nhưng thân thể dù đau cũng không bằng đau lòng.

Vết thương nứt ra đổ máu phát đau, chỉ ít còn có thể nhắc nhở nàng không thể sa vào bi thương.

Trên mệnh cách viết kết cục của nàng, viết kết cục của Hề Minh Húc, nhưng vẫn có rất nhiều người không được viết.

Như vậy thì kết cục những người kia để nàng tới viết đi.

Nên báo thù, một kẻ cũng không bỏ sót.

Người đáng chết, một tên cũng không thể sống!

Hạ Triều Ca đứng dậy, dưới sự nâng đỡ của Tổ Y, đi tới gian phòng của Hề Minh Húc.

Nàng nghĩ tới vô số loại đáng vẽ của hắn, lại thật sự không ngờ tới cảnh tượng trước mắt.

Lúc này Hề Minh Húc đang ngồi trên xe lăn, ngẩng đầu, khuôn mặt lộ nét cười nhìn nàng.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào mặt hắn, gió nhẹ mềm mại thổi bay tóc hắn.

Ở trên người hắn, Hạ Triều Ca không nhìn thấy một chút đau khổ nào.

Rõ ràng, hắn bị thương nặng hơn mình nhiều, rõ ràng, hắn mới là người mất đi hai chân!

Hề Minh Húc vẫy tay với Hạ Triều Ca, hắn nói: “Triều Ca, qua đây.”

Hạ Triều Ca đi tới bên người Hề Minh Húc, dựa vào hắn xe lăn ngồi xồm xuống.

Hề Minh Húc vươn tay, vừa đủ chạm đến đầu Hạ Triều Ca, hắn nhẹ nhàng vỗ về, trong lòng bàn tay mang theo ôn nhu vô hạn.

“Nhớ kỹ trước đây nàng vì cự hôn mà quý một ngày trước cửa Ngự Thư phòng, về sau phải ngồi xe lăn. Bây giờ ta cũng thử một chút, ngồi rất tốt, thích hợp với người lười.”

Giọng Hề Minh Húc nhẹ nhàng mà ảm áp, như là ánh mặt trời ảm áp tháng ba, soi sáng thế giới u ám của Hạ Triều Ca, mang đến từng tia ảm áp.

Hạ Triều Ca không kiềm được khóc lên, đây là lần đầu tiên nàng khóc trước mặt Hề Minh Húc.

Nước mắt giống như tấm rèm châu bị chặt đứt, đua nhau rơi xuống, ướt đẫm khuôn mặt tinh tế của nàng.

“Triều Ca, đừng khóc, ta còn đây. Ta sẽ cùng nàng đi tiếp, trừ phi, nàng ghét bỏ ta tàn phế.”

Hạ Triều Ca bỗng nhiên lắc đầu, làm sao lại ghét bỏ, sao lại thể được...

Hề Minh Húc cười vươn tay, dùng tay áo lau nước mắt ở khóe mắt Hạ Triều Ca.

Nhưng lau một lần, nước mắt lại dừng mãnh trào ra, căn bản là không ngừng được.

“Lại khóc coi chừng khóc mù luôn, mắt đẹp như vậy, mù thì rất đáng tiếc. Chẳng lẽ nàng cảm thấy người mù cùng người què là tuyệt phối?”

Hạ Triều Ca nhin không được, nín khóc bật cười.

“Thế này mới đúng, cười rất dễ nhìn.”

Hề Minh Húc đau lòng lau mặt cho Hạ Triều Ca, tay áo đã ướt một mảnh.

Hạ Triều Ca thu lại nụ cười, nàng nói: “Minh Húc, ta muốn gặp phụ hoàng, ta không biết làm sao đối mặt với người.”

“Ta cùng đi với nàng.”

Hạ Triều Ca sững sốt.

“Sau này nàng đi đâu, ta đều cùng đi với nàng. Ta hối hận nếu như đêm hôm đó ta không rời khỏi, có lẽ sẽ không khiến nàng đau khổ như vậy.”

Hạ Triều Ca tựa đầu lên hai chân đã mất đi tri giác của Hề Minh Húc, hai mắt nhắm lệ mông lung.

“Chàng biết không, ta rất sợ hãi, chưa từng sợ hãi như vậy.”

Hề Minh Húc đưa tay khẽ vuốt gò má Hạ Triều Ca.

“Nỗi đau mất đi mẫu thân, ta hiểu. Nhưng ta hy vọng nàng cũng hiểu, chúng ta không thể lại mất đi lẫn nhau, đáp ứng ta, phải luôn sống thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Chạy không khỏi mệnh cách (3)

Hạ Triều Ca không trả lời, bởi vì nàng không cách nào nghịch thiên cải mệnh, cũng không biết chính mình có thể làm gì nữa.

Hề Minh Húc than nhẹ một tiếng, nâng khuôn mặt Hạ Triều Ca lên, hôn lên trán nàng.

Mềm nhẹ mà ảm áp, xoa dịu trái tim vỡ nát của Hạ Triều Ca.

“Đi thôi, đi gặp phụ hoàng nàng, ngài bệnh rồi, bệnh rất nặng.”

Hạ Triều Ca gật đầu đứng dậy, đi tới phía sau Hề Minh Húc thay cung nữ đẩy Hề Minh Húc đi.

Cùng với tiếng lăn bánh lộc cộc của xe lăn, Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc rút cuộc cũng đến Càn Khôn Cung.

Lúc đi vào trong cung, Hạ Thiên Túng đang ở trong tầm điện cùng Hạ Hạo Miếu.

“Triều Ca bái kiến phụ hoàng.”

“Vi thần Hề Minh Húc tham kiến hoàng thượng.”

Hạ Hạo Miếu mở hai mắt ra, lắc lắc đầu nói: “Các con không cần quỳ.”

“Phụ hoàng...” Hạ Triều Ca nhìn không được nhào tới bên giường Hạ Hạo Miếu.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy phụ hoàng sau khi mẫu hậu rời khỏi.

Vốn tuổi tác Hạ Hạo Miếu đang là lúc khí phách hăng hái, bây giờ đầu tóc gần như bạc trắng.

Hai mắt người già đầy sương trắng, sắc mặt tái nhợt, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng đều lan ra ngoài.

Nhìn đáng vẻ tiêu tụy, buồn bã ủ rũ của Hạ Hạo Miếu, tim Hạ Triều Ca lại co rút đau đớn liên hồi.

Là nàng sai, xài hack tool, xem mệnh cách, nhưng vẫn không thể bảo vệ tốt mẫu hậu, vẫn không thể ngăn cản bi kịch này phát sinh.

Thấy sự thống khổ và giãy dụa trong mắt Hạ Triều Ca, hai mắt Hạ Hạo Miếu bắt đầu mờ mờ, hiện lên một tầng hơi nước.

Hạ Hạo Miếu vươn tay, siết thật chặt tay Hạ Triều Ca, tay ông không ngừng run rẩy.

“Các người ra ngoài trước, ta và Triều Ca có chuyện muốn nói.”

Hạ Thiên Túng gật đầu mang theo Hề Minh Húc ra cửa chờ.

“Triều Ca” Giọng Hạ Hạo Miếu khàn khàn mà trầm thấp.

“Phụ hoàng, người nói đi con đều nghe.”

“Triều Ca, mẫu hậu con trước khi đi, là đáng về gì? Có phải vẫn xinh đẹp như vậy không? Ta hoàn toàn không thể gặp nàng lần cuối.”

Hai mắt Hạ Hạo Miếu mê ly, dường như đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình.

Trong thế giới kia, có ông ấy, cũng có Bạch Tâm Lăng.

Nước mắt Hạ Triều Ca cũng không nhịn được nữa, như là hồng thủy ập tới, trào dâng ra ngoài.

“Phụ hoàng, mẫu hậu lúc đi rất xinh đẹp. Ánh lửa đầy trời chiếu vào khuôn mặt người tựa như một con Dục Hóa Phượng Hoàng, xinh đẹp không gì sánh được.”

“Nàng còn nói gì không?”

“Người nói người nhớ phụ hoàng, kiếp sau muốn đi cùng với người.”

Bỗng nhiên, Hạ Hạo Miếu gắt gao siết tay Hạ Triều Ca, hai mắt sáng ngời: “Con nói thật chứ?”

Nhìn Hạ Hạo Miếu tiêu tụy rồi lại mừng rỡ như vậy, Hạ Triều Ca đau lòng không thôi.

Phụ hoàng của nàng yêu mẫu hậu như vậy, yêu hèn mọn như vậy, hèn mọn đến mức không dám tin trong mấy năm nay, mẫu hậu cũng yêu người.

“Đương nhiên là thật, người còn nói, việc hạnh phúc nhất đời này chính là gả cho phụ hoàng.”

Câu nói này là Hạ Triều Ca thay mẫu hậu nói, nàng tin rằng nàng mẫu hậu cũng nghĩ như vậy.

Thân thể Hạ Hạo Miếu buông lỏng nằm ở trên giường, hai mắt rơi lệ, khiến lòng người chua xót.

“Triều Ca, phụ hoàng không yên lòng nhất chính là con.”

“Phụ hoàng người đang nói gì vậy, người sẽ ổn, mẫu hậu không còn, Triều Ca không thể lại mất đi phụ hoàng nữa!”

Hạ Triều Ca nước mắt không nhịn được chảy xuống, thấm ướt một mảnh vạt áo chính tề.

“Triều Ca, nói cho phụ hoàng, con có yêu Hề Minh Húc hay không?”

“Phụ hoàng, bây giờ không phải là lúc nói cái này, người đừng thế này...”

“Phụ hoàng biết, truyền Hề Minh Húc cùng Thiên Túng vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Chạy không khỏi mệnh cách (4)

Hạ Thiên Túng cùng Hề Minh Húc đang ở bên ngoài Càn Khôn điện chờ.

Hạ Thiên Túng nhìn về thờ ơ của Hề Minh Húc, trong lòng không khỏi bội phục.

Đây là một kẻ thế nào?

Vốn là một thiếu niên hăng hái, hào hoa phong nhã, đột nhiên mất đi hai chân, cưỡi ngựa, múa kiếm, đi lại đều không thể nữa rồi.

Đối với một thiếu tướng vang danh chiến công hiển hách mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là nỗi đau khổ nhất đi?

Nhưng trên mặt hắn, Hạ Thiên Túng không nhìn ra bất kì oán hận gì, không nhìn ra bất luận thống khổ và bi thương nào.

“Người không đau khổ sao? Nếu như không có trận tai bay vạ gió này, người chính là hùng ung bay tận cùng bầu trời Bắc Cung.”

Hạ Thiên Túng vốn vì việc của Hạ Triều Ca nên rất ghét Hề Minh Húc.

“Triều Ca vẫn còn, không có việc gì làm thần an tâm hơn việc này.” Hề Minh Húc lạnh nhạt nói.

Hạ Thiên Túng nhú mày, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Mười năm trước, thần không thể bảo vệ mẫu thân, trơ mắt nhìn người bỏ mạng trong tay kẻ gian.”

“Mười năm sau, trời cao cho thần cơ hội này, để cho thần bảo vệ người mình yêu, không để thần bỏ lỡ lần nữa, sao thần lại hận được chứ?”

“Chỉ cần vừa nghĩ tới thiếu chút nữa thần sẽ âm dương tương cách với nàng thì việc gì thần cũng không oán.”

Giọng Hề Minh Húc ôn hòa như gió xuân tháng ba.

“Ta lại không biết người yêu Triều Ca đến vậy.” Hạ Thiên Túng kinh ngạc nói.

“Không sao, nàng biết là được.”

Hạ Thiên Túng thờ dãi một tiếng, trong lòng đủ loại cảm xúc.

“Chung quy do người hận phụ hoàng ta hại chết mẫu thân của người. Nếu không có việc này thì người và Triều Ca cũng sẽ không trắc trở như vậy.”

“Hoàng thượng là hoàng thượng, Triều Ca là Triều Ca, thần phân biệt rất rõ.”

Giữa lúc Hạ Thiên Túng còn muốn nói gì nữa thì trong điện truyền đến thông báo để bọn họ vào.

Lúc trở lại chính điện, Hạ Triều Ca đang ở bên giường hoàng đế khóc đỏ hai mắt.

“Tham kiến phụ hoàng ”

“Tham kiến hoàng thượng ”

“Đều không cần đa lễ, Hề Minh Húc, thăm hỏi người, nếu thăm đem Triều Ca gả cho người, người có thể cam đoan đời này sẽ đối xử tốt với nó không?”

Trong lòng Hạ Triều Ca căng thẳng, bàn tay đang nắm tay Hạ Hạo Miếu dùng sức thu lại.

Nàng không biết mình sẽ nghe được đáp án gì, trải qua nhiều chuyện như vậy mà cuối cùng mệnh cách vẫn không thể thay đổi.

Kết cục của nàng cũng không tốt.

“Thần sẽ dốc hết khả năng của mình đảm bảo cho nàng một đời an khang.”

“Nếu thăm muốn người lấy binh phù để đổi thì sao? Cưỡi con bé, giao ra binh quyền, vì nó ở lại kinh thành, người có bằng lòng hay không?”

Hạ Triều Ca sững sờ, đây là muốn đoạt binh quyền của Hề Minh Húc, khiến cho hắn triệt để trở thành chim sẻ trong lồng son sao?

Mất đi hai chân, bây giờ lại sắp mất đi binh quyền, nếu như hấn bằng lòng thì thật sự liền hai bàn tay trắng.

Hạ Triều Ca tuyệt đối không muốn để hấn lựa chọn, quá tàn nhẫn với hấn.

“Phụ hoàng, không làm khó chàng có được hay không? Chàng...”

Hạ Triều Ca còn chưa nói hết, Hề Minh Húc đã trực tiếp ngắt lời nàng.

“Thần nguyện ý”

Hạ Triều Ca sửng sốt, nàng thật sự không ngờ Hề Minh Húc lại đáp ứng dứt khoát như vậy.

“Vậy thì tốt, đây là người nói, Triều Ca, Thiên Túng, các con cũng đều nghe thấy chứ?” Hạ Hạo Miếu nghiêm túc hỏi.

“Nhi thần nghe thấy”

Hạ Triều Ca mím môi không nói, nàng biết Hạ Hạo Miếu đang lo lắng cái gì.

“Đã như vậy, Thiên Túng con hãy thay trăm nghĩ ý chỉ đi, giải trừ chức vị tướng quân của Hề Minh Húc, thu hồi binh phù, tứ hôn với công chúa Triều Ca, một tháng sau cử hành đại hôn.”

“Cái gì! Phụ hoàng! Mẫu hậu mới rời đi bảy ngày, tang kỳ chưa qua, Hạ Triều Ca còn chưa giữ đạo hiếu ba năm, làm sao có thể thành gia lập thất!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chạy không khỏi mệnh cách (5)

Hạ Triều Ca cực kì khiếp sợ, cũng cực lực phản đối.

” Tang sự của mẫu hậu con đều giản lược, cả nước sẽ cùng chúc mừng hôn sự của con.” Hạ Hạo Miếu nói.

“Không, phụ hoàng con không đồng ý!”

“Triều Ca, phụ hoàng từ trước tới giờ đều không miễn cưỡng con, nhưng lần này không thể thương lượng.”

“Phụ hoàng!”

Hạ Hạo Miếu uể oải phát tay một cái, ông nói: “Thiên Túng, chuyện này giao cho con làm, trăm mệt rồi, các con đều trở về đi.”

“Nhưng mà phụ hoàng...”

Hạ Triều Ca còn muốn phản đối, nhưng Hạ Hạo Miếu đã nhắm hai mắt lại.

“Triều Ca, trở về đi”

Hạ Thiên Túng kéo Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc ra khỏi Càn Khôn điện.

Đi ra ngoài điện, Hạ Thiên Túng sai cung nhân đưa Hề Minh Húc về trước, hấn một mình đi cùng Hạ Triều Ca dưới ánh hoàng hôn.

Ánh chiều tà ửng hồng trải dài trên mặt đất, nhuộm lên toàn bộ hoàng cung vẻ bi tráng tươi đẹp.

Bóng Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng kéo rất dài.

“Triều Ca, nghe phụ hoàng an bài đi, người chỉ muốn tốt cho muội thôi.”

“Tại sao phải cách chức Minh Húc? Bê gãy cánh rồi đem nhốt hấn vào trong lồng son? Chuyện này không công bằng với hấn!”

“Muội có biết mười năm trước mẫu thân của hấn chết thế nào không?”

Hạ Triều Ca sửng sốt, nàng chỉ biết là có liên quan tới phụ hoàng, nhưng không biết cụ thể vì sao.

“Mẫu thân Hề Minh Húc là quận chúa Càng quốc.”

Hạ Triều Ca sững sốt, trên mặt cách không viết, nàng cũng không biết chuyện này.

“Muội suy nghĩ một chút đi, trong tay Hề gia nắm quyền cao, mà Hề Hoằng Tân đối với bà ấy rất thâm tình, vạn sự đều lấy bà ấy làm đầu. Phụ hoàng sao có thể yên tâm?”

“Cho nên lúc đầu phụ hoàng vì phá hoại bọn họ mà ban thưởng cho Hề Hoằng Tân một cô tiểu thiếp?”

“Là tiểu thiếp, cũng là nội gián. Nhưng cuối cùng, tiểu thiếp kia không thể tự kiềm chế mà thích Hề Hoằng Tân, bởi vì đồ kị sinh hận mà hại chết bà ấy.”

Hạ Triều Ca than nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ.

“Kết quả này, mặc dù không phải là ý của phụ hoàng, nhưng người cũng không phản đối, xem như là ngầm đồng ý.”

“Đây chính là tử thù.” Hạ Triều Ca nhẹ giọng nói.

“Cho nên, nếu như đôi cánh của Hề Minh Húc chưa gãy, sao phụ hoàng dám gả muội cho hắn? Phụ hoàng đều muốn tốt cho muội thôi.”

Hạ Triều Ca yếu ớt thở dài, nàng còn có thể nói cái gì đây.

“Nhưng vì sao phải vội vã như vậy? Mẫu hậu mới vừa đi, muội làm gì có tâm tình thành hôn.”

“Triều Ca, thông minh như muội, thật sự không cảm giác được gì sao?”

Hạ Triều Ca yên lặng, nàng cảm giác được nhưng không muốn thừa nhận.

Hạ Hạo Miếu đang dặn dò hậu sự, người cảm giác bệnh của mình đã không còn nhiều thời gian.

Điều người vương bận nhất chính là sau này nàng có một bến đỗ tốt hay không.

Cho nên người rất muốn trước khi rời đi, thấy chính mình xuất giá.

Đây là một chút lo lắng vất vả của người làm phụ thân, Hạ Triều Ca có thể hiểu, nhưng không thể nào tiếp thu được, tiếp thu người sẽ rời đi.

Tất cả mọi thứ đều tiến hành dựa theo vòng quay mệnh cách.

Hạ Hạo Miếu bệnh nặng, Hạ Thiên Túng trông coi đất nước, hôn lễ giữa nàng và Hề Minh Húc chậm lại một năm hôn nhưng vẫn thành.

Hề Minh Húc bị bẻ gãy đôi cánh, nhốt tại chiếc lồng son trong phủ công chúa.

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, một trận cảm giác bất lực ập tới, chẳng lẽ nàng thật sự chỉ có thể trở mắt nhìn tất cả phát sinh sao?

Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng đi rất xa, bắt tri bắt giác nàng lại đi về Triều Vân Cung.

“Triều Ca, bảo trọng bản thân cho tốt, Hề Minh Húc có thể vì muội làm đến mức này không dễ dàng. Nhưng cũng không thể cam đoan trong lòng hắn không có ý gì khác.”

Hạ Thiên Túng thở dài, trên mặt đều là vẻ lo lắng.

“Hoàng huynh, muội sẽ bảo trọng, ngược lại mấy ngày nay huynh phải vất vả nhiều. Án mẫu hậu phóng hỏa hiện tại thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Sơn vũ đục lai phong mẫn lâu* (1)

*Trích trong bài thơ Hàm Dương Thành Đông Lâu của Hứa Hồn, nhằm chỉ mưa gió trước cơn giông bão. (Lâu lâu để nguyên câu thơ đọc cho hay, dịch bậy bạ mất hay:))))

Hạ Thiên Túng nhăn mày, trong con ngươi tràn ngập hận ý.

“Hạ Tuyết Mạn đã bị nhốt vào thiên lao, nàng một mực chắc chắn chuyện này là do công chúa Càng quốc Dịch Lam Thâm cùng sư đệ Đoạn Thiên Diễn của muội gây nên.”

Hạ Triều Ca sững sờ, cái kết quả này là gì thế? Rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì!

Địch Lam Thâm, Đoạn Thiên Diễn, Hạ Tuyết Mạn...

Mẫu hậu nàng trước khi chết đã nói không hy vọng nàng bị cuốn vào trận sóng gió này.

Đây là trận sóng gió gì chứ?

Hạ Triều Ca dường như thấy một bản tay vô hình phía sau bọn họ đang điều khiển tất cả.

Bầu trời Ly quốc phải thay đổi.

“Muội trở về nghỉ ngơi đi, chuyện này ta nhất định sẽ tra ra manh mối, muội không cần quan tâm, chờ ngày lành tháng tốt thành thân là được.”

Hạ Thiên Tung tự tay vỗ vỗ bả vai Hạ Triều Ca, ý bảo nàng an tâm.

Hạ Triều Ca gật đầu, đi vào trong Triều Vân Cung.

Trở lại cung, Hạ Triều Ca thấy cảnh tượng thế này.

Hề Minh Húc đang ngồi bên cạnh bàn, trên bàn bày đầy đủ thức ăn thơm ngào ngạt.

Hắn đang ngồi trên xe lăn chờ đợi.

Trong đầu Hạ Triều Ca bỗng nhiên xuất hiện một chữ: Nhà.

“Thất thân gì đấy? Nhanh tới ăn cơm. Lúc trước ở Bắc Cung dùng cách bỏ đói nàng một tháng, nuôi cho nàng mập mạp. Bây giờ không cần chịu đói, tự giác một chút, ăn nhiều một chút nhé.”

Hạ Triều Ca gật đầu, đi tới ngồi xuống bên cạnh Hề Minh Húc.

Dù khổ sở cũng phải ăn cái gì đó. Dù khó khăn thế nào đi nữa cũng phải chịu đựng được.

Nàng tuyệt đối không phải loại người chịu đả kích liền không gượng dậy nổi, còn rất nhiều việc chờ nàng làm.

Một bữa cơm dần dần ăn xong, biểu hiện của Hạ Triều Ca so với ai khác đều kiên cường hơn, nên tuyệt đối không ăn ít hơn chút nào.

Dùng xong bữa tối, Hạ Triều Ca đẩy Hề Minh Húc ra ngoài tản bộ.

Trăng treo đầu cành liễu, người hẹn ước hoàng hôn, trong tình cảnh này hai người đều thích thú hưởng thụ.

“Triều Ca, án Hoàng hậu nương nương phóng hỏa có tiến triển gì không?”

Hề Minh Húc thấy nội dung lá thư này, cũng nhìn thấy mẫu hậu nàng tự sát, việc này không phải hắn gây nên, cũng không cần giấu giếm hắn làm gì.

“Hoàng huynh nói, đã đem Hạ Tuyết Mạn giam vào thiên lao, Hạ Tuyết Mạn một mực chắc chắn là Lam Thâm cùng Thiên Diễn gây nên.”

Hề Minh Húc nhíu mày trầm tư một hồi, sau đó hắn nói: “Vậy chính là Địch Phi Nhiên cũng có liên hệ trong đó?”

“Nếu không ngày đó phát sinh việc lớn như vậy, ai sẽ thêm quan tâm Lam Thâm cùng Thiên Diễn?” Hạ Triều Ca cười nhạt.

“Mục Cảnh Thuộc, Địch Phi Nhiên, rất hiển nhiên bọn chúng đã cấu kết cùng nhau, cho nên lúc đàm phán, Càng quốc tiếp thu toàn bộ điều kiện của Ly quốc, bồi thường ba tòa thành trì.”

Hề Minh Húc phân tích nói: “Chỉ là như thế vẫn chưa đủ, còn thiếu một cá nhân.”

Hạ Triều Ca cười nhạt: “Thiếu một kẻ liên hệ với mẫu hậu, bọn chúng một kẻ là triều thần, một kẻ là hoàng tử, đơn giản là không thể vào cung gặp mẫu hậu ta được.”

“Bởi vậy đầu mối liền rõ ràng. Chỉ là, bọn chúng lấy cái gì đến bức ép hoàng hậu, lại muốn làm gì đây?” Hề Minh Húc rơi vào trầm tư.

“Mẫu hậu dù có chết cũng muốn bảo vệ bí mật, sợ rằng phía sau liên hệ rất rộng, hơn nữa, rất bất đắc dĩ, không thể vấn hồi, không thể thay đổi.”

“Nếu như Hoàng hậu nương nương không tự sát, mục đích thật sự bọn chúng muốn hoàng hậu làm gì nhỉ? Sự thành công sau mục đích của chúng rất thâm ý, rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa.”

Hạ Triều Ca thờ dài một hơi, trong lòng lại tuôn ra một cơn đau khó tả, dường như nội tâm đang bị lửa lớn thiêu đốt.

“Bất luận là gì, ta đều sẽ tra rõ ràng rành mạch.”

“Triều Ca, nếu như sự thật phía sau có thể nàng không cách nào tiếp thu được, hậu quả của nó nàng cũng không thể gánh nổi, nàng còn muốn tra không? Hoàng hậu dù chết cũng muốn giấu giếm, không phải không có lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu (2)

Tâm Hạ Triều Ca trầm xuống, đừng điều tra, đừng nhúng tay sao?

Nàng làm không được, dù sao nàng cũng không tránh khỏi cái chết.

Mặc dù đây chỉ là một lần chuyển thế, nhưng có một số việc đáng để nàng kiên trì, bằng không nàng sẽ hối hận.

“Tra” Hạ Triều Ca cực kì kiên định.

“Ta sẽ không để cho mẫu hậu chết vô ích, càng không để cho người sau lưng ủng hộ ngoài vòng pháp luật, bất cứ kẻ nào tổn thương Hạ gia ta cũng đều không bỏ qua!”

Hề Minh Húc khẽ thở dài, thần sắc có chút đau thương.

“Triều Ca, ta sẽ giúp nàng.”

“Ừ”

Hạ Triều Ca đầy bụng tâm sự, lời của Hạ Thiên Tùng còn nấn ná trong lòng nàng, giống như một đám mây đen luẩn quẩn không đi.

“Chúng ta trở về đi, nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Được ”

Hạ Triều Ca đẩy Hề Minh Húc về phòng.

Ánh trăng dần tràn ngập, cơn trùng không biết mệt mỏi kêu râm ran.

Hạ Triều Ca thổi tắt ngọn đèn dầu trong phòng, đi ra cửa phòng, đi về phía thiên lao.

Thủ vệ thiên lao thấy Hạ Triều Ca, trực tiếp cho đi.

Theo con đường âm u ẩm ướt trong thiên lao vào trong, trong gian nhà tù cuối cùng Hạ Triều Ca nhìn thấy Hạ Tuyết Mạn.

Lúc này nàng ta đang bọc một cái chăn ngủ trên mặt đất, thật sự rất thư thái.

Hạ Triều Ca cười nhạt.

Giám ngục mở cửa phòng giam, tiếng xích sắt làm Hạ Tuyết Mạn thức tỉnh.

Hạ Tuyết Mạn mở đôi mắt mông lung, khiếp sợ khi thấy Hạ Triều Ca đi tới, nàng ta thậm chí còn cho là mình nằm mơ.

“Hạ Triều Ca? Sao ngươi lại tới?” Hạ Tuyết Mạn trừng lớn hai mắt.

“Tới xen ngươi chết chưa” Hạ Triều Ca lạnh lùng nói.

“Ta rất khỏe mạnh, ta còn tưởng rằng ngươi bị bóng thành tàn phế, đang cao hứng đây!”

Hạ Tuyết Mạn không che giấu chút chán ghét nào với Hạ Triều Ca.

“Bốp” một tiếng, tiếng bàn tay thanh thúy vang vọng cả nhà tù.

Hạ Tuyết Mạn bị Hạ Triều Ca tát một cái ngã xuống đất, gương mặt sưng lên một cục to, khóe miệng còn trào ra một vệt máu tươi.

Hạ Tuyết Mạn che mặt, khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca, nàng ta quả thực không thể tin chuyện xảy ra!

“Ngươi, ngươi lại dám đánh ta!”

“Đánh ngươi thì như thế nào? Chọc giận ta, giết ngươi cũng là chuyện nháy mắt thôi.”

Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc, nghiêm túc không có một tia đùa cợt nào.

“Ngươi... Ngươi thật sự vô pháp vô thiên sao?”

Hạ Tuyết Mạn đau đến chảy nước mắt, mặc dù nàng ta không được sủng ái, nhưng từ bé đến giờ cũng chưa từng bị đánh.

“Nếu như phụ hoàng cầm quyền, người có lẽ sẽ còn nhớ tình phụ thân nữ nhi. Nhưng bây giờ người ngã bệnh, hoàng huynh một tay lũng đoạn triều chính, ngươi đoán ta muốn giết ngươi, chân mày ngươi có thể nhíu một cái hay không?”

Hạ Tuyết Mạn nghe nói thế toàn thân run rẩy.

Nếu như phụ hoàng, ắt sẽ nhớ tình cảm phụ thân nữ nhi, nhưng Hạ Thiên Túng sẽ không như thế, trong mắt hắn chỉ có Hạ Triều Ca, chỉ thừa nhận một người muội muội này!

Nhưng càng khiến Hạ Tuyết Mạn sợ hãi hơn là bây giờ, Hạ Triều Ca ăn nói có ý tứ, mặt không đổi sắc, ra tay tàn nhẫn.

Hạ Tuyết Mạn chán ghét Hạ Triều Ca trước giờ đều không che giấu, nhưng Hạ Triều Ca chưa bao giờ tính toán với nàng, đến nhìn còn chẳng thèm liếc nàng ta một cái.

Vì vậy, Hạ Tuyết Mạn lâu dài sẽ làm một vài việc không liên quan để ngăn cản Hạ Triều Ca.

Ví dụ như khi nàng trốn học, tố cáo nàng với phụ tử.

Việc này trong lòng Hạ Triều Ca đều biết, nhưng xưa nay không tính toán với nàng ta.

Cho nên Hạ Tuyết Mạn cũng căn bản không cần che giấu.

Nhưng bây giờ Hạ Triều Ca xa lạ đến mức khiến nàng ta cảm thấy đáng sợ, nàng ta không chút nghi ngờ Hạ Triều Ca thực sự có can đảm giết nàng ta.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?”

“Ngày đó Phụng Nghi Cung cháy, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

Hạ Triều Ca giận tái mặt.

Hạ Tuyết Mạn sững sờ, nàng ta rơi vào trong hồi ức.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 167: Sơn vũ đục lai phong mẫn lâu (3)

Ngày đó, Hạ Tuyết Mạn không hiểu sao lại bị hoàng hậu Bạch Tâm Lăng triệu kiến.

Lúc vào Phụng Nghi Cung, hết thấy đều bình thường, nàng ta cũng không có phát hiện manh mối gì.

Nhưng làm nàng ta nghi hoặc khó hiểu là hơn nửa đêm, tại sao hoàng hậu muốn triệu kiến nàng ta, còn nói vãi chuyện chả liên quan.

Cho tới sau này, khi Phụng Nghi Cung gặp chuyện không may, nàng ta bị tống vào ngục cũng không biết vì sao, cho đến khi Dịch Phi Nhiên đến.

Trong thiên lao âm u lạnh lẽo, một mình Hạ Tuyết Mạn khủng hoảng sợ hãi đợi trong phòng giam xa lạ.

Xung quanh đều là gián con lão chuột, mặt đất không có một chỗ nào sạch sẽ, thống khổ khiến kẻ được nuông chiều từ bé như nàng dường như muốn chết.

Ngày đó, Dịch Phi Nhiên đến thăm nàng ta.

Đó là nam nhân nàng thích từ lâu, hần ăn nói lưu loát, hần ưu nhã, hần khí phách, không cái nào không làm nàng mê muội.

Mà ở thời điểm nàng ta chán nản nhất, tới cứu nàng vẫn là Dịch Phi Nhiên, chuyện này khiến nàng ta càng thêm cảm động không thôi.

Ngày đó hần mang chần bông, thức ăn, còn có một chút tư trang cần thiết cho nàng.

“Tuyết Mạn, nàng chịu khổ rồi.”

Ngón tay thon dài của Dịch Phi Nhiên đưa bốn Hạ khuôn mặt Tuyết Mạn, cũng trêu chọc trái tim đang kinh hoàng của nàng ta.

“Tam hoàng tử, van cầu ngài mau cứu ta có được không? Không phải ta phóng hỏa, chuyện gì ta cũng không biết hết!”

Hạ Tuyết Mạn khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

“Tuyết Mạn, ta tới là để cứu nàng đó.”

Dịch Phi Nhiên thần sắc ôn nhu, trong giọng nói mang theo từng tia mỉa mai hoặc làm người ta lún sâu.

“Chuyện này là Hoàng muội không biết phần đầu của ta làm.”

Dịch Phi Nhiên yếu ớt thở dài một hơi, trên mặt đều là vẻ thất vọng.

Mà Hạ Tuyết Mạn lại cực kì khiếp sợ, nàng làm sao cũng chưa từng hoài nghi Dịch Lam Thâm.

“Sao lại thế...”

“Con bé và Đoạn Thiên Diễn yêu đương vụng trộm, bị Hoàng hậu nương nương phát hiện, để giữ bí mật, bọn họ phóng hỏa giết người diệt khẩu.”

“Vậy hiện tại bọn họ thế nào?”

“Chạy rồi”

Toàn thân Hạ Tuyết Mạn run lên, sợ hãi lan tràn trong lòng: “Bọn họ chạy rồi, vậy chẳng phải là ta bị hãm hại sao? Ta không muốn! Không phải ta làm!”

Dịch Phi Nhiên ôn nhu sờ đầu Hạ Tuyết Mạn, nhẹ nhàng hôn trên trán nàng ta một cái.

Cảm giác tê tê dai dai khiến tâm Hạ Tuyết Mạn xao động, cả người hoàn toàn rơi vào tay giặc, coi Dịch Phi Nhiên cọng rom cứu mạng duy nhất.

“Nghe lời ta, nếu bị hỏi nàng cứ nói, lúc nàng rời khỏi Phượng Nghi Cung, tận mắt thấy bọn họ yêu đương vụng trộm bị hoàng hậu răn dạy, bây giờ bọn họ đang tránh án.”

Hạ Tuyết Mạn mãnh liệt gật đầu, con mắt lóe sáng, lòng cũng ấm áp theo.

“Nhấn nhẹn một thời gian nữa, ta nhất định sẽ cứu nàng ra ngoài. Nhớ kỹ, bất kỳ ai hỏi nàng, nàng đều không được sửa miệng, bằng không ta sẽ không cứu được nàng.”

Hạ Tuyết Mạn nhớ lại một đoạn chuyện này, trong lòng còn hiện lên từng tia ngọt ngào.

Chần bông dưới người nàng, y phục nàng thay, còn có thức ăn mỹ vị, đều là người trong tìm người cho nàng.

Đó là người nàng ta yêu, cũng là người duy nhất có thể cứu nàng.

Hạ Triều Ca thấy bên khóe miệng Hạ Tuyết Mạn không che giấu được nụ cười, vẻ mặt càng thêm âm trầm.

Nụ cười như thế chỉ có nữ nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt mới có, như vậy chỉ có một khả năng, Dịch Phi Nhiên đã tới.

“Ngươi không định thăng thần sao? Ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta đã thăng thần, ta nói chính là sự thật.”

Hạ Tuyết Mạn một mực chắc chắn, nàng còn oán hận nhìn Hạ Triều Ca.

“Các ngươi lúc nào thả ta ra ngoài? Ta vô tội, là Tam công chúa Càn quốc, còn có tiểu sư đệ kia của ngươi nữa...”

“Bốp” Hạ Tuyết Mạn còn chưa nói hết lời, Hạ Triều Ca lại tát thêm một cái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Sơn vũ đục lai phong mẫn lâu (4)

Nước mắt Hạ Tuyết Mạn lập tức trào ra: “Sao ngươi còn đánh ta!”

“Bởi vì ta tự cho ngươi cơ hội, nếu ngươi giấu diếm nữa, lần sau không phải là động tay mà là động đao.”

Giọng Hạ Triều Ca lạnh như băng, như dao cứa vào lòng Hạ Tuyết Mạn.

“Ta, lời ta nói đều là sự thật, ta không có giấu giếm gì cả!”

Hạ Tuyết Mạn hạ quyết tâm, nàng ta đã sớm đứng về phía Dịch Phi Nhiên, tin tưởng hẳn nói, tất nhiên sẽ không nói lung tung.

“Có mấy kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nhỉ.”

Hạ Triều Ca cười nhạt, đột nhiên, nàng lấy từ bên ra một thanh chủy thủ, dao ra khỏi vỏ, một tia sáng lạnh hiện lên khiến người ta không rét mà run.

Hạ Tuyết Mạn thấy chủy thủ càng không ngừng run rẩy.

“Mẫu hậu ta chết thảm trong đám cháy, phò mã của ta mất đi hai chân, toàn thân ta đều bỏng, khoản thù này ta sẽ đòi lại gấp bội, chi bằng bắt đầu từ ngươi trước vậy?”

Hạ Triều Ca cười lạnh đưa dao găm tới trước mặt Hạ Tuyết Mạn.

Hạ Tuyết Mạn sợ đến cứng người, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy.

“Ta biết ngươi yêu Dịch Phi Nhiên, cũng biết ngươi đang chờ hắn cứu ngươi. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải còn sống. Nếu hiện tại ngươi chết rồi, ngươi còn đòi được cái gì sau này nữa?”

“Ngươi, ngươi dám! Bần dân cũng phải kết tội mới có thể xử trảm, ta là công chúa Ly quốc, ngươi có thể nào...”

Hạ Triều Ca vung chủy thủ lên, Hạ Tuyết Mạn kêu thảm một tiếng vang vọng toàn bộ nhà tù.

Trên mũi chủy thủ có thêm một vết máu, má trái Hạ Tuyết Mạn bị cắt qua, máu tươi chảy xuống, nhìn đặc biệt dữ tợn.

“Ồi, khuôn mặt hủy rồi, ngươi nói xem Dịch Phi Nhiên sẽ còn yêu ngươi sao? Hậu cung hơn ba ngàn mỹ nhân, mà ngươi tướng mạo xấu xí, lấy cái gì mà đoạt tâm hắn?”

“Ý, không đúng, trừ tướng mạo xấu xí, còn gãy tay gãy chân... Ta thấy ra tay từ chỗ này chút...”

Hạ Triều Ca khua chủy thủ khắp người Hạ Tuyết Mạn, cuối cùng hạ xuống cổ tay nàng ta.

Hạ Tuyết Mạn cực kì sợ hãi, nàng ta hét lớn: “Hạ Triều Ca ngươi điên rồi! Ngươi không được qua đây!”

“Ta điên, đúng vậy đó, ta điên rồi, đều là do các ngươi bức!”

Hạ Triều Ca hét lên: “Cho dù ta chết, cũng phải kéo tất cả bọn ngươi xuống địa ngục!”

Sau khi Hạ Triều Ca gào xong, vung chủy thủ lên, hàn quang lóe lên.

“Á...” Lại là một trận tiếng kêu thê lương, nàng ta liều mạng lắc đầu: “Không được... Không được...”

Nhưng mà, lúc Hạ Tuyết Mạn mở mắt ra lại thấy dao găm chém đứt tay áo nàng ta.

Tinh thần Hạ Tuyết Mạn gần như tan vỡ, Hạ Triều Ca là đứa điên, nàng không cần đối đầu với một kẻ điên, thật đáng sợ!

“Ta nói, ta nói hết!”

Hạ Tuyết Mạn khóc lóc kể toàn bộ đầu đuôi.

Sắc mặt Hạ Triều Ca càng ngày càng khó coi, hàn ý trong mắt càng ngày càng sâu, Dịch Phi Nhiên...

“Còn có chuyện gì nữa? Phàm là chuyện người và Địch Phi Nhiên gặp mặt đều phải nói.”

“Không có, trừ lần này thì chỉ có lần trước ở du thuyền gặp qua!” Hạ Tuyết Mạn không dám giấu giếm một chút.

“Lần kia, sau khi người vội vội vàng vàng rời khỏi, ta bị người ta đẩy xuống nước, khiến cho ta rất chật vật.”

“Ai đẩy người?”

“Ta không biết, rõ ràng lúc đó trên thuyền chỉ có mấy người, bọn họ chẳng ai thừa nhận!” Về mặt Hạ Tuyết Mạn ủy khuất.

“Có ai?”

“Thừa tướng, tam hoàng tử, còn có Nhị hoàng tử, lúc đó công chúa Lam Thâm không có ở gần bọn ta.”

Hạ Triều Ca siết chặt quả đấm, thì ra là thế, thì ra từ vào lúc đó bọn chúng đã thông đồng với nhau.

Đẩy Hạ Tuyết Mạn xuống nước chỉ là để đẩy nàng ta đi, để lại không gian cùng thời gian thương thảo.

Hạ Uyển Tinh... Người phụ trách tiếp xúc mẫu hậu, là à!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Thiên biến (1)

Rời khỏi thiên lao, Hạ Triều Ca không về Triều Vân Cung.

Nàng đến linh đường Bạch Tâm Lăng trước, quỳ xuống, tâm tình vô cùng nặng nề.

“Mẫu hậu, thật xin lỗi, là con vô dụng, biết rất rõ chuyện sẽ phát sinh, lại vẫn không thể nào bảo vệ người.”

“Bây giờ con biết hung thủ nhưng vẫn không thể lập tức báo thù cho người.”

“Phía sau sự liên thủ của bọn chúng có một âm mưu rất lớn, muốn phá âm mưu này, hiện tại không thể đánh rắn động cỏ.”

“Con chỉ có thể nhẫn nhịn, nhưng mà mẫu hậu ơi, con tuyệt đối không muốn nhẫn, hiện tại con chỉ muốn rút gân lột da bọn chúng, từng bước từng bước đều không bỏ qua!”

Hạ Triều Ca siết chặt quả đấm, trong lòng hận ý mãnh liệt.

Chẳng biết lúc nào, một tiếng lán xe đẩy truyền đến, lúc Hạ Triều Ca quay đầu, Hề Minh Húc đã ở sau lưng nàng.

“Không phải chàng đã ngủ sao?” Hạ Triều Ca cực kì kinh ngạc.

“Nàng không ngủ làm sao ta ngủ được.” Hề Minh Húc thở dài một hơi.

“Cho nên chàng luôn theo ta, từ thiên lao đến linh đường?”

“Ừ”

Hạ Triều Ca không biết trong lòng có tư vị gì, dọc theo đường đi, tâm tư nàng bị cừ hận chiếm hữu, thế cho nên Hề Minh Húc đi theo cũng không phát hiện.

Ở thời điểm này, phụ hoàng bệnh nặng, hoàng huynh không rảnh bận tâm, nàng một thân một mình muốn khuấy động cái hồ nước đục này, sức lực quá nhỏ.

Nàng chỉ là công chúa, không có thực quyền.

Nàng rất phiền, cũng rất loạn, mỗi khi nàng bất lực sợ hãi, Hề Minh Húc sẽ xuất hiện, cho nàng một bờ vai để dựa, một bến cảng để neo đậu.

Một người có thể hết lần này đến lần khác làm như vậy, phía sau cũng cất giấu một tâm tư hủy hoại Hạ gia, bảo nàng làm sao bây giờ?

“Triều Ca ”

Hề Minh Húc vươn tay vuốt ve đầu nàng, để đầu nàng tựa trên hai đầu gối mình.

“Tin ta có được không? Không cần một mình chống chịu, để cho ta tới giúp nàng.”

Lời này Hề Minh Húc đã nói lần thứ hai.

Tin sao?

Trong lòng Hạ Triều Ca giãy dụa, bàng hoàng, cũng thống khổ.

“Triều Ca, ta luôn luôn chờ đợi nàng, chờ nàng chân chính mở rộng cửa lòng với ta, chân chính tín nhiệm ta, nhưng không được để ta chờ quá lâu, có được hay không?”

“Vì nàng, ta rời khỏi Bắc Cung đưa về kinh thành. Vì nàng, ta tình nguyện ở lại biển lửa cũng phải đẩy nàng ra ngoài. Vì nàng, ta giao ra binh phù, hai bàn tay trắng. Hiện tại ta chỉ có nàng, nàng có biết không?”

“Nhưng nàng vẫn luôn thế này, trước sau đều không tin vào ta.”

“Không sao, ta có thể chờ, ta không ngại, cũng không trách nàng.”

“Nhưng nàng thì không được, hiện tại thời điểm gian nan này, nếu như ta không giúp nàng, còn ai có thể giúp nàng đây?”

“Triều Ca...”

Giọng Hề Minh Húc có chút khàn khàn mang theo bất đắc dĩ cùng đau lòng, bất đắc dĩ vì người hắn yêu không tin hắn, đau lòng vì người hắn yêu bất lực.

Nghe được giọng Hề Minh Húc, hắn bất đắc dĩ, tâm hắn đau, Hạ Triều Ca cũng không nhịn được nữa, khóc thật lớn.

Trước đó dù nàng có khóc cũng chỉ là yên lặng rơi lệ, lần này lại lên tiếng, giống như một hải tử phát tiết tất cả cảm xúc của mình ra.

Vứt xuống trái tim không hề phòng bị, trước mặt Hề Minh Húc lộ ra mặt chân thật nhất của mình.

Hạ Triều Ca không biết mình khóc bao lâu, rốt cuộc mới chậm rãi tìm lại giọng mình.

“Minh Húc, ta muốn tất cả bọn chúng đều chết không từ tế.”

“Được ”

“Việc bọn chúng làm sau lưng, ta muốn điều tra manh mối.”

Hạ Triều Ca tỉnh táo lại, lau khô nước mắt, hai mắt tràn ngập hận ý.

Hề Minh Húc than nhẹ một tiếng, hai tay phủ lên mắt nàng.

“Triều Ca, không thể bị cừu hận bao phủ, nhìn ta.”

Hề Minh Húc cúi đầu, một đôi môi hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Thiên biến (2)

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng trần trọc, tràn ra từng tia tình ý ôn nhu.

Hề Minh Húc đang nâng khuôn mặt Hạ Triều Ca, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng.

Môi răng quăn quýt, hai kẻ vong tình an ủi lẫn nhau, an ủi nội tâm tổn thương của nhau.

Sau phút kiều diễm đó, Hề Minh Húc dựa trán vào trán Hạ Triều Ca, chớp mũi kẻ chớp mũi.

“Triều Ca, chúng ta trở về đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh lại còn rất nhiều việc phải hoàn thành.”

Hạ Triều Ca gật đầu, đẩy Hề Minh Húc về Triều Vân Cung.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời trải đầy mặt đất, chim chóc vui vẻ nhảy nhót ca hát trên cành.

Hề Minh Húc ngồi trên xe lăn, khoan thai dạo hậu hoa viên của Hạ Triều Ca.

“Những thứ hoa cỏ này đều chăm sóc không tồi, nhìn ra được nàng rất dễ tâm, Triều Ca thích hoa à?”

“Hồi Hề công tử, những thứ này là công chúa tự tay trồng.”

Ánh mắt Hề Minh Húc lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức nở nụ cười.

Đáng dấp hẳn vốn rất đẹp, ánh sáng mặt trời tươi đẹp chiếu trên mặt hắn, tăng thêm từng tia sinh khí, như là gió xuân tháng ba ấm áp động lòng người.

Sau khi Hạ Uyển Tinh đi tới chính là nhìn thấy một bức tranh thế này, liếc mắt một cái đã khiến nàng ta tự hãm sâu không thể kiềm được.

“Minh Húc...”

Hề Minh Húc giương mắt, quay đầu nhìn về phía Hạ Uyển Tinh.

“Minh Húc, thật xin lỗi, ta đắm chìm trong bi thương mất mẫu hậu lâu như vậy mà chưa từng tới thăm chàng, chàng có trách ta không?”

Hạ Uyển Tinh cực kì đáng thương, mặt mày nhu nhược, khiến người ta nhìn thấy là muốn thương tiếc.

“Lẽ nào Nhị công chúa không quan tâm Hoàng tử của mình trước sao?”

Hạ Uyển Tinh sững sờ, biểu hiện trên mặt trong nháy mắt vỡ tan, nhưng rất nhanh lại khôi phục.

“Đúng vậy, cho nên hôm nay ta đến thăm chính là Hoàng tử, chỉ là còn chưa gặp tử ấy mà nhìn thấy chàng trước thôi.”

Trong mắt Hạ Uyển Tinh xuất hiện từng tia đau lòng: “Minh Húc, chân chàng...”

“Nhị công chúa tốt nhất vẫn nên gọi ta là Hoàng tử phụ.”

Sắc mặt Hạ Uyển Tinh cứng đờ, ả giả bộ không được nữa, sắc mặt tàn nhẫn nói: “Minh Húc, ta sẽ không buông tha cho chàng, Hạ Triều Ca không xứng!”

“Không xứng là cô, Hạ Uyển Tinh, nể mặt Liễu cô cô, ta nhắc nhở cô một lần cuối cùng, nếu cô tiếp tục làm bất cứ việc gì thương tổn Triều Ca, ta sẽ không nương tay.”

Hạ Uyển Tinh nghe nói thế, sắc mặt trắng bệch, lui lại mấy bước.

“Ta lúc nào tổn thương ả? Là ả khua môi múa mép trước mặt chàng phải không? Ta luôn luôn cung kính ả là Hoàng tử của ta, ả lại vu tội cho ta thế này!”

Hề Minh Húc cười không nói.

“Vi sao vậy, trước đây chàng không phải như vậy! Lẽ nào chàng quên mẫu thân mình chết thế nào sao? Chẳng lẽ chàng không muốn báo thù sao?” Hạ Uyển Tinh chất vấn.

“Có liên quan gì tới cô ”

“Chàng... Hạ Triều Ca đã cho chàng uống mê dược gì! Chàng không thể thanh tỉnh một chút sao?”

“Nhị công chúa, xin tự trọng, ta và Triều Ca rất nhanh sẽ đại hôn, ta là tử phụ của cô.”

“Ta sẽ không buông tha! Bảo Hạ Triều Ca chờ lấy!”

Hạ Uyển Tinh nói xong, đầu cũng không quay lại bỏ chạy khỏi Triều Vân Cung.

“Công tử, vì sao lúc này phải chọc giận cô ta?”

Hề Minh Húc kéo ra lau một nụ cười ý vị thâm trường, hắn nói: “Không chỉ cô ta, còn có Mục Cảnh Thước cùng Dịch Phi Nhiên.”

Trên con phố kinh thành Trường An, trong một phòng ở tửu lâu phồn hoa đông đúc, hai nam tử trẻ tuổi đang ngồi uống trà.

“Sư muội, sát vách Thị Lang bộ Hộ Vinh Khánh Vân là tâm phúc của Mục Cảnh Thước sắp ra ngoài, muốn ra tay không?” Tổ Y hỏi.

Hạ Triều Ca đặt chén trà trong tay xuống, chỉ chỉ vào cái hèm nhỏ ngoài cửa sổ gian phòng.

“Bức lão ta đến đây rồi bắt sống.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Thiên biến (3)

Màn đêm lặng lẽ phủ xuống, bóng đêm u ám tràn ngập một vùng, một bàn tay hắc ám lặng lẽ che phủ cả bầu trời.

Tại một gian tù u ám cũ nát trong địa lao, tràn ngập mùi máu tươi.

Chính giữa địa lao, một kẻ quần áo rách nát bị trói chặt chân, quỳ gối chính giữa.

Lão ta máu me khắp người, vết thương trải rộng toàn thân, đang thở hắt hắt.

Người này chính là Vinh Khánh Vân tại quán trà hôm nay.

Bên cạnh lão ta có một cái bàn cũ nát, trên ghế có một người đang ngồi, người này mặc một thân nam trang, mang mạng che mặt.

Lúc này, người kia đang an tĩnh lật xem sổ sách Thị Lang bộ Hộ Vinh Khánh Vân giao ra.

Nàng càng xem tay càng run rẩy, lòng càng khiếp sợ.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có một người chạy vào, chính là Tổ Y mặc nam trang.

“Công tử, không ổn rồi, người bên ngoài đã tìm tới đây, chúng ta chạy mau!”

Hạ Triều Ca hoang mang rối loạn ôm lấy sổ sách trên bàn theo Tổ Y đi ra ngoài.

Chân trước các nàng vừa mới đi, chân sau đã có một đám người cầm đuốc xông vào.

“Lão gia ở chỗ này, mau, mau cứu lão gia!”

“Chặt xích sắt, đừng làm lão gia bị thương! Nhanh nhanh nhanh!”

“Người đâu? Hung thủ ở đâu?”

Vinh Khánh Vân được cời trói “phịch” một tiếng ngã xuống đất.

“Phế vật, lũ phế vật này, còn không mau đem người đi cướp sổ sách về!”

Vinh Khánh Vân rống giận, toàn thân run rẩy, máu nhuộm đầy đất.

Bên ngoài địa lao cũ nát, Hạ Triều Ca cùng Tổ Y cưỡi hai con ngựa, nhìn đám người trong địa lao chạy khắp nơi điều tra.

“Đi thôi ”

Tiếng vó ngựa vang lên, Hạ Triều Ca cùng Tổ Y vội vã rời khỏi.

Triều Vân Cung, Hề Minh Húc lúc này đang ngồi trong sân nhìn ánh trăng trên trời, từ tốn uống từng ly trà.

Hạ Triều Ca vội vã chạy vào, đi tới ngồi xuống bên cạnh Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc tự tay đưa cho nàng một ly trà.

“Chậm thôi ”

Hạ Triều Ca tiếp nhận trà uống một ngụm, ổn định hơi thở.

“Thế nào rồi?”

Hạ Triều Ca cười lạnh một tiếng, ném quyển sổ sách trước mặt Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc lật lật, vẻ mặt càng ngày càng lạnh.

“Thật không nghĩ tới Mục Cảnh Thước lại ngấm ngầm làm ra nhiều chuyện như vậy.” Hề Minh Húc nhú mày.

“Tham ô quốc khố, hối lộ quan viên, kết bè kết cánh, lừa trên gạt dưới, xem ra ông ta thật sự muốn tạo phản.”

“Vinh Khánh Vân đâu?” Hề Minh Húc hỏi.

“Thả rồi.”

“Thả hổ về rừng, rút dây động rừng, lấy đi sổ sách. Đây là buộc ông ta phản rồi, chứng cứ ở trên tay, nếu ông ta không phản thì sẽ chờ chết. Triều Ca, chiêu này của nàng độc quá.” Hề Minh Húc cười.

“Hạ Uyển Tinh đâu?”

“Nghe được hôn sự tức giận sắp không kèm chế được rồi.”

“Vậy vẫn còn thiếu một tên.” Sắc mặt Hạ Triều Ca trầm xuống.

“Địch Phi Nhiên” Hề Minh Húc nhẹ nhàng gọi ra cái tên này, ý vị thâm trường.

“Để ta đi, ta biết rõ làm sao bức hấn.”

“Triều Ca...”

Hề Minh Húc đưa tay cầm tay Hạ Triều Ca.

“Phải bảo vệ mình cho tốt, đừng quá nôn nóng, ta sẽ tiêu trừ mọi nỗi lo về sau cho nàng, nàng chỉ cần lo việc của mình.”

Hạ Triều Ca gật đầu: “Được ”

“Đêm nay ta ngủ với nàng có được không?”

Hạ Triều Ca sững sờ, quay đầu nhìn về phía Hề Minh Húc, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, lỗ tai có chút nóng.

“Nàng đang suy nghĩ gì đấy?” Hề Minh Húc cười khê.

“Tự chàng ngủ đi”

“Hôm nay vì nàng mà ta phải gặp vị muội muội đối trá kia, cứ ra về làm ta thấy khó chịu lắm”

“Cho nên?” Hạ Triều Ca cúi đầu, đỏ mặt.

“Cho nên nàng phải bồi thường cho ta.”

“...”

“Thường thị”

Editor: có ai thèm thị không hề??? Dừng ở đây cho nó kích thích aaaaaa~~~

p/s: đừng ai đòi ném đá tui, tui k biết gì đâu:)))~

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Thiên biến (4)

Cuối cùng, Hề Minh Húc vẫn không để cho Hạ Triều Ca thường thị.

Chỉ là biến nàng thành gối ôm ngủ cả đêm.

Tại thời khắc bấp bênh, nguy cơ từ phía này.

Một bàn tay vô hình khuấy đảo khiến toàn bộ Ly quốc long trời lở đất.

Bên cạnh có thể có một người đáng tin nhiệm, cùng ngủ một giường, cho dù chỉ là ôm, cũng có thể cảm thấy an tâm gấp bội.

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt xong, đang định đứng dậy rời đi, trước mắt đi đến chỗ ở của sứ thần Càng quốc tại Tây Uyển.

Đột nhiên, một bàn ôm lấy nàng từ phía sau, nàng quay đầu liền thấy khuôn mặt nghiêm túc của Hề Minh Húc.

“Sao vậy?” Hạ Triều Ca có chút khó hiểu.

“Có một cái chuyện rất quan trọng, ta sợ nàng quên nên nhắc nhở nàng một chút.”

Hề Minh Húc nói cực kì nghiêm túc, Hạ Triều Ca chẳng hiểu ra sao, hình như nàng thật sự không nhớ rõ.

“Nhìn dáng vẻ của nàng cũng biết nàng quên mất rồi.”

Hề Minh Húc thở dài một tiếng, vẻ mặt sầu khổ.

“Chàng nhắc lại cho ta là được mà ”

“Không cho phép hấn đụng vào nàng”

“Ừ... À?”

Hạ Triều Ca sửng sốt, nhớ tới lúc đầu ở Bắc Cương khi nàng bị bắt làm tù binh, câu nói này cứ như ma ám gieo trong đầu nàng.

Bây giờ nhắc lại chuyện xưa, Hạ Triều Ca có chút xúc động.

Hề Minh Húc che miệng cười trộm: “Đi đi, về sớm một chút ”

Hạ Triều Ca gật đầu, rời khỏi Triều Vân Cung.

Lúc Hạ Triều Ca đến Tây Uyển, Dịch Phi Nhiên đang đánh cờ với thuộc hạ trong phòng.

Thấy Hạ Triều Ca, hấn liền thả ra quân cờ trong tay ra.

“Trưởng công chúa đến thăm, thực sự khiến ta ngoài ý muốn.”

“Nhìn có vẻ tam hoàng tử hạ cờ không tồi.”

“Không bằng trưởng công chúa tới đánh với ta một ván?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh ”

Hạ Triều Ca ngồi đối diện Dịch Phi Nhiên, tay cầm quân trắng bày lên bàn cờ tới.

Sau một thời gian, quân đen quân trắng đều chiếm nửa giang sơn, trong lúc nhất thời thế lực ngang nhau.

“Thật không nghĩ tới, trưởng công chúa đánh cờ giỏi như vậy, thật khác biệt với tin đồn.”

“Lời đồn không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn.”

“Hề tướng quân thực sự có phúc, có thể lấy được trưởng công chúa tài hoa hơn người.”

“Hắn bây giờ chỉ là phò mã, không phải tướng quân gì cả.”

“Trưởng công chúa không cảm thấy tiếc sạ?”

“Tiếc gì chứ?”

“Công chúa hữu dũng hữu mưu, thật cam tâm ở trong phủ công chúa cả đời cùng một phò mã hai bàn tay trắng?”

Hạ Triều Ca cong môi, nàng có chút hứng thú nhìn Dịch Phi Nhiên.

“Ta lại không ngại đâu, nạp thêm mấy tên nam sủng, tam hoàng tử có hứng thú không?”

Địch Phi Nhiên sững sờ, sau đó bật cười.

“Trưởng công chúa thật biết nói đùa, ta là hoàng tử Càng quốc, tương lai có thể kế thừa đế vị, làm sao lại đi làm một gã nam sủng được?”

Hạ Triều Ca gật đầu, nàng nói: “Đúng ha, cũng không phải kẻ nào cũng làm nam sủng của ta được. Hiện tại xem ra tam hoàng tử còn chưa đủ tư cách.”

Địch Phi Nhiên sững sờ, nụ cười trên mặt thu lại.

“Ta biết gần đây tâm tình công chúa kém, ta sẽ không tính toán với công chúa.”

“Sao vậy? Tam hoàng tử không tin à?”

“Chuyện này nên bỏ qua đi”

Hạ Triều Ca hạ trên bàn cờ thêm một quân, bỗng nhiên sát khí tất hiện, thế lực vốn ngang nhau biến thành lực lượng cách xa.

Quân cờ Địch Phi Nhiên bị bao vây, tràn ngập nguy cơ.

Địch Phi Nhiên sững sờ, biến hóa tới quá nhanh không kịp chuẩn bị.

“Tam hoàng tử, người chết còn chả làm được nam sủng chứ đừng nói gì đến kế thừa đế vị.”

Trong lòng Địch Phi Nhiên kinh ngạc, tim đập bịch bịch, toát mồ hôi lạnh.

Hắn đột nhiên ngừng đầu, một khẩu súng lục nhỏ đặt ngay trên trán hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Thiên biến (5)

Địch Phi Nhiên khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca trước mặt, còn có nụ cười lạnh như băng ở khóe miệng nàng.

“Nàng, nàng là ai!”

Hạ Triều Ca đưa ngón tay tới bên môi: “Suyt, đừng la lớn, trong phòng ngủi còn có người, cũng đừng nhúc nhích, bằng không một khi súng đã cướp cò lại trách ta.”

Địch Phi Nhiên trợn trừng hai mắt, không thể tin được nhìn Hạ Triều Ca.

“Lẽ nào, là người! Quân sư Giản Chi Hề trong Hề gia quân, là người!”

Hạ Triều Ca cong môi cười nhạt, nàng nói: “Vẫn không tính là quá ngu, nhưng mà hơi muộn rồi.”

“Sao lại là người! Rõ ràng đáng đáp các người...”

“Chưa nghe nói qua thuật dịch dung sao? Tuyệt học Bích Ba sơn trang.”

“Thì ra... Là người... Chả trách Hề Minh Húc liều mạng cũng phải giấu diếm người, chả trách Ly Hoàng đều phụ quyết yêu cầu muốn người của ta, chả trách ta tìm thế nào cũng không thấy người!”

Trán Địch Phi Nhiên toát mồ hôi, tim đập rộn lên, quả thực sợ quá.

Hắn làm sao cũng không ngờ tới, người trước đây một lòng tơ tưởng lại là trưởng công chúa tôn quý nhất Ly quốc!

Chả trách lấy lòng nàng ta, đối tung cảnh ô-liu với nàng ta, nàng ta cũng chả thèm để ý.

Bởi vì thân phận nàng vốn đủ tôn quý, vốn không cần hắn bổ thí!

Một loại phần nộ khó diễn tả được xông ra từ đáy lòng Địch Phi Nhiên.

Nàng chẳng những giấu giếm thân phận trưởng công chúa, còn giấu giếm thân phận người xuyên không.

Hắn bị đùa giỡn, triệt để đùa giỡn!

Lúc trước, hắn trúng tên nằm trên giường thống khổ cả ngày lẫn đêm, hắn từng nghĩ sau khi bắt được nàng nhất định phải khiến nàng càng đau khổ hơn!

Nhưng mà, hiện tại người ngay tại trước mắt hắn, hắn lại không thể động đến một ngón tay của nàng!

Loại hận này triệt để thiêu đốt trong lòng Dịch Phi Nhiên.

“Không biết trưởng công chúa có ý gì? Ta là tam hoàng tử Càng quốc, người thế này không thích hợp nha?”

Dịch Phi Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý trong mắt lan tràn.

“Nơi này là Ly quốc, Hạ Triều Ca ta có thể lấy thúng úp voi, ngươi nói có thích hợp hay không?”

Hạ Triều Ca khinh thường cười nhạt, hoàn toàn không coi sự tức giận của Dịch Phi Nhiên ra gì.

Việc này khiến Dịch Phi Nhiên càng thêm khuất nhục phần nộ.

Cho tới nay hắn đều lấy tư thế ưu việt này bừa bãi tồn tại trên thế gian, bây giờ Hạ Triều Ca lại vượt qua hắn mọi chỗ.

Coi hắn là kẻ ngu si đùa bỡn, tùy ý trào phúng khinh thường, sao hắn không tức cho được!

“Vậy trưởng công chúa muốn khiến ta táng thân tại hoàng cung Ly quốc này, khơi lên chiến tranh giữa hai nước sao?”

“Ngươi chết thì tự nhiên sẽ có hoàng tử khác thay thế ngươi, Càng quốc chưa chắc dám đánh. Nếu như đấu võ, Ly quốc cũng không sợ.”

Hạ Triều Ca hoàn toàn không sợ hắn uy hiếp.

“Ngươi...”

Hạ Triều Ca khinh thường nhìn Dịch Phi Nhiên, nàng nói: “Chỉ số thông minh của ngươi không đủ chống đỡ cho dã tâm của ngươi.”

“Được, được lắm, bây giờ ta ở trong tay ngươi, ngươi nói cái gì chả được!”

“Gia hiệp nghị ra đây.”

“Hiệp nghị gì?”

“Không được giả ngu, lúc đàm phán, Càng quốc cắt ba tòa thành trì, ngươi liền đáp ứng ngay, ta không tin sau lưng Mục Cảnh Thước không cho ngươi bất kỳ cam kết gì.”

Dịch Phi Nhiên khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca, mím môi im lặng không nói.

“Ngươi và Mục Cảnh Thước cùng với Hạ Uyển Tinh lúc ở trên du thuyền ngày hôm đó cũng đã đạt thành hiệp nghị đúng không?”

Thân thể Dịch Phi Nhiên bắt đầu run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

“Muốn làm loạn, luôn phải trả giá. Dám động thủ, phải chuẩn bị gánh chịu thất bại. Giao hiệp nghị ra đây, hôm nay sẽ không giết ngươi, bằng không...”

Ngón tay Hạ Triều Ca nhẹ nhàng ấn vào cò súng.

Ba kẻ hầu trong phòng Dịch Phi Nhiên thấy vậy, bỗng nhiên ra tay với Hạ Triều Ca.

Trong chớp mắt, mùi máu tươi tràn ngập cả phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Bức vua thoái vị (1)

Dường như chỉ trong nháy mắt, ba kẻ hầu của Dịch Phi Nhiên đều nằm trong máu tươi.

Nhuẩn kiếm trong tay Tổ Y vẫn còn đang nhỏ máu, rơi xuống đất thành một vũng.

Sắc mặt Dịch Phi Nhiên trắng bệch, toàn thân toát mồ hôi lạnh, run rẩy.

“Ngươi còn muốn thử lại lần nữa không?”

Tìm Dịch Phi Nhiên chùng xuống, cả người hấn gần như lên mây.

Hắn cũng là một kẻ độc ác, nhưng so sánh với Hạ Triều Ca liền thấy không cùng một đẳng cấp.

“Ta, ta đưa hiệp nghị cho ngươi.”

Dịch Phi Nhiên đứng dậy, bước chân có chút lảo đảo mơ màng, hoảng hốt.

Hắn đi vào trong phòng, mở khóa một cái rương, một đạo thánh chỉ chói lọi xuất hiện trước mắt Hạ Triều Ca.

Tổ Y đi lên, mặt không đổi sắc lấy thánh chỉ.

“Thế này đã có thể đi chưa?”

Dịch Phi Nhiên thở phì phò, nhìn khẩu súng trên trán, thần sắc cực kì khó coi.

“Có thể, nhưng ta phải đòi lại chút lãi.”

Dịch Phi Nhiên trừng lớn hai mắt, hắn còn chưa kịp phản ứng, Hạ Triều Ca liền khai súng.

“Đoàng đoàng” hai tiếng, viên đạn bắn vào hai chân Dịch Phi Nhiên.

“A...” Dịch Phi Nhiên kêu thảm một tiếng, ngã nhào xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng trên quần áo hắn.

“Ngươi...”

“Đây mới chỉ là lãi thôi, đôi chân kia của ngươi còn không bằng 1% của Minh Húc.”

Hạ Triều Ca thu súng, xoay người ra khỏi phòng Dịch Phi Nhiên.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Hạ Triều Ca, Dịch Phi Nhiên hận ý lan tràn, thống khổ đến mức đôi môi run rẩy.

Càn Khôn Cung, trước giường hoàng đế Hạ Hạo Miếu.

“Phụ hoàng, bây giờ người thấy vẫn ổn chứ?”

Hạ Uyển Tinh dùng khăn tay lau một chút mồ hôi trên trán Hạ Hạo Miếu.

“Uyển... Tinh...”

“Hoàng huynh bận việc triều chính, Hạ Triều Ca gần đây không biết chạy đi đâu rồi, Hạ Tuyết Mạn vào thiên lao, bây giờ cũng chỉ có con tới với người thôi.”

Hạ Uyển Tinh tiếp nhận thuốc cung nữ bưng tới, khuấy một hồi rồi đặt bên mép thổi.

Hạ Hạo Miếu trừng lớn hai mắt, nhìn Hạ Uyển Tinh bây giờ không có một chút ôn nhu, trong lòng không khỏi cảm thấy xa lạ.

“Uyển Tinh, con thay đổi rồi.”

“Con thay đổi? Là phụ hoàng không hiểu con thôi, trong mắt người chỉ có Hạ Triều Ca.”

Hạ Uyển Tinh cười nhạt: “Ta ra đời sớm hơn ả một canh giờ. Người không biết ả?”

Hạ Hạo Miếu yên lặng, ông ấy quả thực không biết.

“Từ nhỏ đến lớn, thứ gì tốt đều cho ả, danh tiếng trưởng công chúa, sủng ái vô tận đều cho ả.”

“Những thứ này ta đều có thể nhịn, ta có thể không thèm để ý, nhưng ông không thể đem Minh Húc của ta cho ả luôn chứ!”

“Uyển Tinh, Hề Minh Húc không thích con.”

“Bốp” một tiếng, Hạ Uyển Tinh quăng chén thuốc lên bàn.

“Phụ hoàng, hần là của ta, ai cũng không thể đoạt đi.”

Hạ Uyển Tinh lấy từ trong tay áo ra một gói thuốc bột màu trắng đỏ vào trong bát thuốc của Hạ Hạo Miếu.

“Uyển Tinh, con làm cái gì vậy! Khụ khụ khụ...”

Hạ Hạo Miếu muốn gọi người, lại bị Hạ Uyển Tinh bịt miệng, sau đó một tay cầm chén thuốc, một tay gỡ ra miệng ông ấy rót vào.

“A...”

Hạ Uyển Tinh ra tay tàn nhẫn, Hạ Hạo Miếu hoàn toàn không có sức phản kháng đã bị rót nguyên một chén thuốc.

Thuốc vào trong bụng, Hạ Hạo Miếu triệt để không thể động đậy.

Hạ Uyển Tinh cười, ả lấy khăn tay ôn nhu lau thuốc vấy ra trên người Hạ Hạo Miếu.

“Phụ hoàng biết đây là cái gì không?”

Hạ Hạo Miếu trừng lớn hai mắt, chẳng những thân thể không thể động đậy, ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

“Đây là thứ trước đây ta giao cho hoàng hậu, để cho bà ta hạ dược ông, đáng tiếc, bà ta không nỡ bỏ ông, không thể làm gì khác là tự sát.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Bức vua thoái vị (2)

Hạ Hạo Miếu hai mắt trừng to giận dữ, phát ra tiếng ô ô.

Hạ Hạo Miếu kích động, Hạ Uyển Tinh lại cực kì bình tĩnh, thần sắc lạnh lùng.

“Ông biết không? Bạch Tâm Lăng thực sự yêu ông, chỉ tiếc, bà ta tình ngộ quá muộn.”

Hạ Uyển Tinh nhẹ thờ dài một hơi.

“Ngày ấy, ta đi thỉnh an bà ấy, giao thuốc này cho bà ta, để bà ta cho ông uống, trên mặt bà ấy đáp ứng tốt, sau lưng lại làm việc khác.”

” Vì giấu giếm chuyện này mà bà ta phóng hỏa tự sát, còn muốn tận lực để cho Hạ Tuyết Mạn mang nỗi oan ức này, không thể nói là không hoàn mỹ.”

“Vi ông mà ngay cả mạng cũng không muốn, chỉ tiếc, kết quả là chính ông cũng nuốt thuốc rồi. Ông nói xem ở dưới suối vàng bà ta biết được có tức chết hay không?”

Hạ Uyển Tinh nói xong che miệng bật cười.

Hạ Hạo Miếu liên tục ô ô gọi nhưng một chữ cũng không nói nên lời, ông oán hận nhìn Hạ Uyển Tinh chằm chằm.

“Hận ta? Hận đi. Nếu như không hận, sợ ông không nhớ rõ còn có nữ nhi này.”

“Ông muốn biết Bạch Tâm Lăng giấu diếm cái gì không? Muốn biết nhược điểm mà ta bắt được là gì không?”

Hạ Hạo Miếu lắc đầu, quay đầu đi chỗ khác.

“Không muốn nghe? Không muốn nghe cũng đúng, vậy ta phải nói cho ông, ta rất chờ mong về thống khổ lại khiếp sợ của ông đây.”

Hạ Uyển Tinh khẽ cười.

“Còn nhớ rõ 20 năm trước Bạch Tâm Lăng từng theo Mục Cảnh Thuộc đào hôn bỏ trốn không?”

“Khẳng định là ông không muốn nhớ kỹ rồi nhì? Toàn bộ Ly quốc đều không nhớ rõ, bởi vì bị ông đè xuống che đậy.”

“Nhưng ông nhất định sẽ không quên thời gian Hạ Thiên Tùng sinh ra. Ông cứ thử tính một lần, mười tháng hoài thai, có phải là lúc bà ấy trở về đã có

thai hay không?”

“Đương nhiên, trước đó bà ta đã gả cho ông, không chừng Hạ Thiên Túng là con ông thật.”

“Nhưng phản ứng của Bạch Tâm Lăng đã bán đứng tất cả. Ngày đó, ta chỉ hù bà ta, mà bà ta lại hoảng sợ.”

“Ha ha ha...” Hạ Uyển Tinh cười to: “Không nghĩ tới nha? Hạ gia đã sớm tuyệt hậu, nuôi con thay Mục Cảnh Thước hai mươi năm, là cảm giác gì nhỉ?”

“Gièm pha của hoàng gia này một khi bị vạch trần, ông nói xem kết cục của Hạ Thiên Túng là gì? Hạ Hạo Miêu vậy ông phản ứng thế nào? Bạch Tâm Lăng lại phải làm sao để xử lý?”

“Thật ra chỉ cần bà ta hạ được ông thôi thì hết thấy đều sẽ không lộ ra ánh sáng, đáng tiếc bà ấy không nỡ. Bà ấy yêu ông, nhưng yêu quá trễ, trước đó, thể xác và tinh thần đều đã cho người khác.”

Toàn thân Hạ Hạo Miêu run rẩy, khoe mắt lưu lại một vệt nước mắt, ông nhắm hai mắt lại, gương mặt càng già đi vài phần.

“Thống khổ sao? Đây mới chỉ là bắt đầu.”

Hạ Uyển Tinh nghiêm giọng nói: ” Hạ Thiên Túng sẽ lập tức bị kéo xuống đài, Ly quốc này chẳng mấy chốc sẽ đổi chủ.”

“Có thể Mục Cảnh Thước sẽ nể tình phụ tử buông tha cho Hạ Thiên Túng, nhưng Hạ Triều Ca thì thâm rồi, nữ nhi ruột thịt của ông, nữ nhi ông cung chịu cả đời, ta sẽ để cho ả sống không bằng chết!”

Hạ Hạo Miêu đột nhiên mở hai mắt ra, thân thể càng không ngừng run rẩy, há miệng nhưng một chữ đều không nói được.

“Chỉ mong ông có thể sống đến ngày đó, tiễn ả một đoạn đường!”

Hạ Uyển Tinh nói xong, lấy ra một cái khăn tay che mũi Hạ Hạo Miêu, Hạ Hạo Miêu liền bất tỉnh.

Hạ Uyển Tinh ôn nhu đắp chăn cho Hạ Hạo Miêu, như là chiếu cố phụ thân ngủ say.

Sau khi đắp kín, ả phân phó cung nhân đến hầu hạ liền rời khỏi Càn Khôn Cung.

Trong nháy mắt rời khỏi Càn Khôn Cung, ả hít sâu một hơi.

Nhìn bầu trời phía xa, thấp giọng tự nói: “Rốt cuộc cũng hết khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Bức vua thoái vị (3)

Triều Vân Cung.

Trong thư phòng, Hề Minh Húc tra xét toàn bộ thư tín truyền đến xong xuôi.

Hắn đặt trong lòng bàn tay, năm ngón vừa thu lại liền trực tiếp đem thư hóa thành bột phấn.

“Làm cho tốt, người an bài xong tất cả, chớ lộ ra dấu vết nào cho người ta thấy.”

“Vâng, Thiếu tướng quân!”

“Lui xuống đi ”

Thuộc hạ của Hề Minh Húc rời đi, Hạ Triều Ca từ ngoài cửa đi vào.

“Nhìn dáng vẻ của nàng, việc làm được không tòi lắm chứ?”

Hề Minh Húc treo một nụ cười ôn hòa.

Hạ Triều Ca không nói hai lời, trực tiếp cầm thánh chỉ trong tay đặt trước mặt Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc mở thánh chỉ ra, chân mày nhíu chặt.

“Mục Cảnh Thước vậy mà tự nghĩ ra thánh chỉ, cho Định Phi Nhiên chỗ tốt thế này.”

“Chẳng những ba tòa thành trì tặng cho Ly quốc phải trả về, còn cộng thêm năm tòa thành, trăm vạn lượng hoàng kim, phóng bút thật to đấy!”

Hề Minh Húc cười lạnh nói: “Cái này khác gì với bán nước? Loại người này làm quốc quân, Ly quốc còn trông cậy vào gì nữa?”

“Vinh Khánh Vân đã trở về hơn một ngày, Mục Cảnh Thước cũng đã biết sổ sách bị mất.” Hạ Triều Ca nhún mày nói.

“Lão ta đã gấp gấp giống như con kiến trên chảo nóng, chúng ta chỉ cần chờ lấy lão nhìn không được nhảy dựng lên liền thu lưới.”

Hạ Triều Ca gật đầu nhưng chân mày không giãn ra, mí mắt nàng luôn nhảy, luôn cảm thấy có việc gì không tốt phát sinh.

Hề Minh Húc lăn xe đẩy đến bên cạnh Hạ Triều Ca, nắm tay nàng đặt ở trong lòng bàn tay mình.

“Triều Ca, đừng lo lắng, hết thấy đều sẽ ổn.”

“Ừ”

“Đến đây, Triều Ca nhìn xem mấy ngày nay ta giúp nàng chăm sóc hoa cỏ, nhìn xem có phải nghề khá hơn nàng chút không?..”

Hề Minh Húc nói xong liền mang Hạ Triều Ca đi đến hoa viên.

Hai người ngồi trong vườn hoa, nhìn hoa cỏ nở rộ đầy sân, lặng lẽ, thơm ngát.

Nhưng mà trong không khí mang theo mùi thơm ngát đó, lặng lẽ áp ủ một trận khí thế biến đổi rất lớn.

Hai người liền an tĩnh ngồi như vậy, bảo trì nội tâm bình tĩnh đến đối mặt với trận bão tố này.

Mãi cho đến buổi chiều khi mặt trời lặn về tây, Tổ Y truyền đến tin tức: Định Phi Nhiên vội vội vàng vàng về Càng quốc.

Nghe được tin tức này Hề Minh Húc cười: “Hắn nhát gan thế, phỏng chừng bị nàng dọa sợ, trước bảo toàn mạng sống rồi nói.”

“Hắn chạy nhanh thật, đến ngày mai thì hắn chạy không kịp rồi.”

“Thả hắn không tiếc sao?” Hề Minh Húc hỏi.

“Trận này biến đổi quá lớn, hắn chỉ là một vai phụ, phụ trách phái binh phối hợp với Mục Cảnh Thước ngăn chặn Hề gia quân, cũng giúp lão chống đỡ.”

“Bây giờ thánh chỉ đã bị ta lấy đi, Mục Cảnh Thước không có ngoại viện, Định Phi Nhiên cũng không còn tác dụng gì.”

“Loạn trong giặc ngoài, trước sang bằng nội loạn, sau lại chống ngoại địch thì Ly quốc mới có thể bình yên vượt qua.”

Hạ Triều Ca chậm rãi nói.

Hề Minh Húc gật đầu, Hạ Triều Ca nói rất có đạo lý, cũng rất có giải thích.

“Triều Ca, nếu nàng là nam nhi, giang sơn Ly quốc này mà giao cho nàng thì ai cũng đoạt không được.”

Không đợi Hạ Triều Ca nói tiếp, Hề Minh Húc lại nói: “May mà nàng là nữ nhi, nếu không nếu như ta thích nam, Hề gia liền tuyệt hậu.”

Hạ Triều Ca nhìn không được “Phi” một tiếng bật cười.

Nàng bội phục Hề Minh Húc, tại thời điểm thế này vẫn có thể chuyện trò vui vẻ, ung dung ứng đối, khí phách này nàng khó có thể với tới.

“Minh Húc, ta đi lấy binh phù về cho chàng được không?”

“Thật ra thì quân đội là có quân hồn, quân tâm tại người, không ở binh phù. Có binh phù hay không ta đều có thể điều động Hề gia quân.”

“Có binh phù, càng danh chính ngôn thuận, không thể bắt bẻ.” Hạ Triều Ca đứng dậy: “Ta đi gặp phụ hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Bức vua thoái vị (4)

Càn Khôn Cung.

Sau khi Hạ Triều Ca đi vào, Hạ Hạo Miếu vẫn còn đang ngủ say.

Nàng cẩn thận xoa khuôn mặt Hạ Hạo Miếu, cẩn thận chăm sóc ông, chờ ông tỉnh lại.

Nhưng mà nàng đợi từ bình minh đến tối mịt, Hạ Hạo Miếu vẫn ngủ say, hô hấp yếu ớt đều đều, không giống với ngày xưa phập phồng bất chừng.

Hạ Triều Ca cảm thấy nghi hoặc, nàng dò xét mạch Hạ Hạo Miếu, kiểm tra con ngươi ông.

Tim bỗng nhiên đập mạnh lên, có người hạ được Hạ Hạo Miếu khiến cho người ngủ say!

“Ai đã tới?”

Sắc mặt Hạ Triều Ca chợt biến đổi, cả kinh một đám cung nữ lộp bộp quỳ xuống, lạnh run người.

Ngày thường Hạ Triều Ca xưa nay không phát hỏa, tính khí rất tốt, đối với cung nhân cũng khoan dung.

Nhưng một khi nàng nổi giận, đáng sợ còn đáng sợ hơn Hạ Hạo Miếu.

“Hồi trưởng công chúa, thái tử đã tới, Nhị công chúa cũng tới.”

Hạ Triều Ca đâm vào cái bàn bên giường, rầm một tiếng, dọa chết đám cung nhân.

“Tổ Y, đi bắt Hạ Uyển Tình tới cho ta.”

“Vâng, công chúa!”

Tổ Y không nói hai lời liền rời khỏi Càn Khôn Cung.

Hạ Triều Ca sai người đem hòm thuốc tới, bắt đầu chăm cứu cho Hạ Hạo Miếu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh trăng rọi sáng một vùng ngoài cửa sổ, màn đêm dày đặc ép người ta không thờ nổi.

Trên người Hạ Hạo Miếu đã ghim rất nhiều châm nhưng vẫn không tỉnh.

Hạ Triều Ca càng khẩn trương, càng khiếp sợ, phía sau bọn họ quỳ một đám cung nhân, một chút tiếng cũng không dám thốt ngoài.

Cho đến khi Tổ Y từ bên ngoài trở về.

“Công chúa, ả chạy rồi.”

Hạ Triều Ca run tay, một cây ngân châm bị nàng bẻ gãy trong lòng bàn tay, châm ghim vào trong da thịt, máu tươi đỏ thẫm tràn ra.

“Ả cũng thông minh đấy.” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Phải làm sao bây giờ?”

“Chờ thôi, bây giờ toàn bộ kinh đô đều bị người của Minh Húc vây thành thùng sắt, Hề gia quân đã bí mật từ Bắc Cương tới kinh đô, ngay cả con ruồi cũng không bay ra được.”

Tổ Y mím môi không nói, bầu không khí khẩn trương khiến cho nàng cảm giác được, có một sợi dây căng chặt, chạm vào là đứt ngay.

“Đi nói cho Minh Húc, Hạ Uyển Tình chạy rồi, bảo chàng canh chừng chút.”

“Vâng, công chúa ”

Tổ Y rời khỏi, tay Hạ Triều Ca chuẩn xác ghim vào huyệt đạo Hạ Hạo Miếu, nhưng lòng ở nàng đang run rẩy.

Nàng đã mất đi mẫu hậu, lẽ nào ngay cả phụ hoàng cũng mất luôn sao?

Là nàng quá lơ là, nàng hoàn toàn không ngờ rằng Hạ Uyển Tình lại tàn ác đến mức này!

Dám hướng cái móng vuốt dơ bẩn kia về phía phụ hoàng.

Phụ hoàng dù không cung chầu Hạ Uyển Tĩnh và Hạ Tuyết Mạn, nhưng cũng chưa từng bạc đãi họ, xưa nay chẳng thiếu ăn no mặc ấm.

Nàng cũng không đi điều tra họ, các nàng đều rất an ổn hơn mười năm qua!

Lòng tham của con người vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn được.

Hạ Uyển Tĩnh...

Trong mắt Hạ Triều Ca lan tràn hận ý dày đặc.

Không biết qua bao lâu, ánh trăng dần dần mờ nhạt, nắng sớm lộ ra nơi chân trời.

Hạ Hạo Miếu rốt cuộc cũng tỉnh lại, ông há miệng, thấy Hạ Triều Ca liền cực kì kích động, phát ra tiếng ô ô.

Thân thể ông ấy đang run rẩy nhưng không nhúc nhích được chỗ nào.

Hạ Triều Ca đau lòng rơi nước mắt, nàng nắm tay Hạ Hạo Miếu, cực kì đau lòng.

“Phụ hoàng, người muốn con đi, rời xa trận phân tranh này sao?”

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt tỏ ý khẳng định.

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, nàng nói: “Con sẽ không đi, con muốn kẻ hại chúng ta phải từng bước từng bước thống khổ mà chết!”

Hạ Hạo Miếu run run, phát ra tiếng ô ô, khóe mắt ngấn lệ.

Hạ Triều Ca hiểu được sự lo âu và phản đối của người, nhưng nàng đã định trước sẽ không nghe.

“Phụ hoàng, con dẫn người đi xem một tuồng kịch.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Bức vua thoái vị (5)

Hạ Triều Ca lệnh cho cung nhân quỳ trên mặt đất chuẩn bị một chiếc xe đẩy, đặt Hạ Hạo Miếu trên ghế.

Ở đầu giường Hạ Hạo Miếu, nàng lấy ra tám bình phù thu hồi từ trên tay Hề Minh Húc.

Nàng ngồi xổm trước mặt Hạ Hạo Miếu nói: “Phụ hoàng, bình phù này con giao cho Minh Húc, con hứa con chỉ tự chủ trương một lần này thôi.”

Hạ Hạo Miếu hít sâu một hơi, bắt đầu dĩ chớp chớp hai mắt tỏ ý đồng ý.

Bình minh dần dần lộ dạng nơi chân trời, tia nắng đầu tiên soi sáng trên mặt đất.

Sau khi Hạ Triều Ca sửa sang xong cho Hạ Hạo Miếu rồi thông thả đẩy ông tới Kim Loan điện.

Kim Loan điện.

Thái tử Hạ Thiên Túng đang đứng trước long ý cau mày.

Rất hiển nhiên, hắn cũng cảm giác được bầu không khí biến hóa, mấy ngày nay triều đình phong vân biến sắc, dần dần không khống chế được, khiến hắn tràn ngập nguy cơ.

“Hôm nay lâm triều có việc thì tấu, không việc bãi triều.”

Hạ Thiên Túng ưỡn oải phát tay một cái.

“Thái tử điện hạ, thần có việc khởi bẩm.”

Mục Cảnh Thước ra khỏi hàng, cúi người hành lễ.

“Thưa tướng có chuyện gì khởi bẩm?”

“Hoài thành năm nay lũ lụt, bách tính khổ không thể tả xiết, vốn đã chi ngân sách cứu tế nhưng lại chậm chạp không thấy phát, chuyện này là thái tử điện hạ tự mình đốc thúc, mời thái tử điện hạ cho một lời giải thích.”

Hạ Thiên Túng nhú mày, trong khoảng thời gian này, Mục Cảnh Thước công khai phản đối rất nhiều cách làm của hần trong triều.

Ban đầu hần chỉ cảm thấy do chính kiến không hợp, bây giờ sợ là có ý làm khó dễ.

“Chuyện này đúng là do ta đốc thúc, khoản cứu tế đã phát đi, còn trên đường xảy ra sai lầm gì thì ta sẽ đi điều tra.”

“Chuyện này không cần tra nữa, hạ quan đã thay thái tử điện hạ tra được kết quả.”

Mục Cảnh Thước nói xong, trực tiếp xuất ra một quyển sổ sách, lật vài tờ.

“Chuyện cứu tế là do đại thần đắc ý của thái tử điện hạ Vương Kha tự mình xử lý, đây là chứng cứ hần tham ô, mời thái tử xem, mời chư vị xem!”

Mục Cảnh Thước trực tiếp mở sổ sách ra đưa cho tất cả mọi người xem, từng việc từng việc, từng khoản chi, từng ghi chép.

Tất cả mọi người đều chấn kinh đến không nói nên lời.

Nhưng vào lúc này, Vương Kha bỗng nhiên ra khỏi hàng quỳ xuống trên mặt đất dập đầu.

“Thái tử điện hạ mau cứu thần, thần đều là phụng mệnh hành sự a! Thần không có tham ô bỏ túi riêng!”

Vương Kha liều mạng dập đầu trên đất, cái đầu đều bị đập tới chảy máu, rất có tư thế đầu roi máu chảy.

Hạ Thiên Túng kinh ngạc lui lại mấy bước, vội vàng không kịp chuẩn bị.

Mấy ngày nay, hần lao tâm lao lực xử lý quốc sự hoàn toàn thật không ngờ sẽ bị người ta gài bẫy.

“Ý người là ta tham ô số tiền lớn này?”

“Thái tử điện hạ, ngài là người rõ nhất mà!” Vương Kha liều chết cắn Hạ Thiên Túng không tha.

Hạ Thiên Túng trợn mắt há mồm, kẻ đã từng là tâm phúc của hần lại chẳng biết lúc nào đã phản bội hần!

“Chuyện này không phải ta gây ra, ta nhất định sẽ tra ra manh mối! Bãi triều!”

Hạ Thiên Túng vung tay lên, lại không có bất kỳ một quan viên nào nhúc nhích.

“Thái tử điện hạ, việc này sợ rằng không ổn đâu? Sự tình liên lụy tới ngài, ngài phải tránh nghi ngờ mới phải.”

Mục Cảnh Thước cong môi cười nói: “Thái tử điện hạ khổ cực chăm lo đất nước, không bằng cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi thần điều tra rõ chân tướng trả lại trong sạch cho ngài.”

“Người, người đang ép ta? Đang đoạt quyền?”

Mục Cảnh Thước cười.

Sau lưng lão ta, tất cả đại thần đều quỳ xuống: “Mời thái tử điện hạ tĩnh dưỡng, thừa tướng chủ sự!”

Hạ Thiên Túng cực kì khiếp sợ, hần tức giận chỉ Mục Cảnh Thước: “Nghịch thần, nghịch thần, bắt lại cho ta!”

Nhưng mà, thị vệ hoàng cung bốn phía lại không ai nhúc nhích!

Trên Kim Loan điện, Hạ Thiên Túng tứ cố vô thân, lúc này xem như hần đã hiểu, Mục Cảnh Thước đang bức vua thoái vị!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Máu chảy thành sông (1)

Hắn vạn lần không ngờ, chính Mục Cảnh Thước lại chọn thời điểm này bức vua thoái vị!

Càng không nghĩ đến, văn võ bá quan, hoàng cung thị vệ lại không ai nghe hắn!

Hạ Thiên Túng lui lại một bước, toàn bộ tinh thần suy sụp.

Mẫu hậu vừa mới mất, phụ hoàng bệnh không nhẹ, giang sơn vừa mới giao vào tay hắn, hắn liền vứt nó đi!

Hắn còn mặt mũi nào đối mặt phụ hoàng, đối mặt liệt tổ liệt tông, đối mặt bách tính Ly quốc!

“Lòng lang dạ thú, lòng lang dạ thú, từng kẻ các ngươi... Vậy mà liên thủ bức vua thoái vị!”

Hạ Thiên Túng thống khổ cười ha hả: “Hạ gia giang sơn phải đổi chủ sao?”

“Thái tử điện hạ, xin ngài bảo trọng, giao ngọc tỷ truyền quốc, thần sẽ thay ngài điều tra rõ tất cả.”

Mục Cảnh Thước tiến lên một bước, lần nữa ép sát.

“Ngươi mơ tưởng à!” Hạ Thiên Túng từ chối thẳng thắn.

“Mời thái tử điện hạ giao ngọc tỷ truyền quốc!”

Văn võ bá quan, hoàng cung thị vệ nhất tề hô to, bức bách Hạ Thiên Túng.

Hạ Thiên Túng lui lại một bước ngã nhào trên đất, hắn khiếp sợ nhìn những khuôn mặt quen thuộc lại xa lạ này mà đau lòng.

“Thái tử điện hạ, giao ra đây đi.” Mục Cảnh Thước cười nói.

Nhưng vào lúc này, một tiếng bánh xe lăn truyền đến, từ trong thiên môn cạnh long ý, Hạ Triều Ca đẩy Hạ Hạo Miếu đi tới.

Văn võ bá quan đều là khiếp sợ không thôi.

Mục Cảnh Thước nhú mày lại, không ngờ tới biến số này, nhưng hắn biết Hạ Hạo Miếu đã bại liệt nên cũng không sợ hãi, một Hạ Triều Ca có thể làm chuyện gì!

“Phụ hoàng, Triều Ca, các người sao lại tới! Nơi đây rất nguy hiểm!”

Phản ứng đầu tiên của Hạ Thiên Túng là đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Triều Ca cùng Hạ Hạo Miếu.

Hạ Triều Ca lách qua hắn, đi tới trước mặt văn võ bá quan.

“Làm sao? Nhìn thấy hoàng thượng chẳng lẽ không nên quý? Phụ hoàng ta vẫn còn, Hạ gia giang sơn lúc nào đến phiên họ Mục làm chủ?”

Hạ Triều Ca lớn tiếng chất vấn, thần sắc uy nghi.

“Thưa tướng, ngươi muốn cầm đầu tạo phản sao? Không quỳ phụ hoàng ta sao?!”

Hạ Triều Ca trực tiếp nhắm vào Mục Cảnh Thước đứng đầu.

Sắc mặt Mục Cảnh Thước trắng nhợt nhưng vẫn quỳ xuống, hắn quỳ một cái, văn võ bá quan cũng quỳ theo.

Thấy một màn như vậy, Hạ Hạo Miếu đau lòng rơi nước mắt.

Hắn phát ra tiếng ô ô, muốn Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng rời đi.

Chỉ khi có người nghe lệnh, hoàng quyền mới là hoàng quyền, lòng người không ở đây thì chẳng là cái thứ gì nữa.

Mục Cảnh Thước mang theo văn võ bá quan quỳ xuống hành lễ, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc.

“Khấu kiến Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế ”

“Đứng lên đi” Hạ Triều Ca lạnh mặt nói.

Tất cả mọi người đứng lên.

“Không biết lúc này trưởng công chúa mang Hoàng thượng lên đây là có ý gì?” Mục Cảnh Thước hỏi.

“Thế nào? Phụ hoàng ta không thể thượng triều sao? Hiện tại triều đình là do Mục Cảnh Thước ngai định đoạt sao?”

“Trưởng công chúa không cần giương cung bạt kiếm, tất nhiên hoàng thượng ở đây thì chúng ta liền nói sự thật thôi.”

Mục Cảnh Thước chỉ vào sổ sách trên mặt đất, còn nói một lần việc Vương Kha đang quỳ.

Sắc mặt Hạ Thiên Túng tái nhợt, Hạ Hạo Miêu thống khổ, chỉ có mình Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc.

“Tham ô là việc lớn, nhưng có việc còn lớn hơn so với tham ô, tội ác ngập trời chưa được xử lý, chuyện này không vội.”

“Trưởng công chúa có ý gì?” Mục Cảnh Thước cau mày.

Hạ Triều Ca đưa tay, Tổ Y đặt trên mặt đất một cái hộp, mở hộp ra, một quyển sổ sách xuất hiện ở bên trong.

“Cái này là sổ sách tra ra trong nhà Thị Lang bộ Hộ, bên trong ghi lại toàn bộ chứng cứ thừa tướng tham ô, hối lộ quan viên, kết bè kết cánh, muốn lấy thúm úp voi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Máu chảy thành sông (2)

Tổ Y lật sổ sách ra, bên trong ghi lại rõ ràng tất cả người và việc.

“Các vị đại nhân tự nhìn xem phía trên có tên mình không?” Hạ Triều Ca cười nhạt.

Sắc mặt Mục Cảnh Thước trắng bệch nhưng mười phần trấn định, toàn bộ Kim Loan điện đều trong không khí lạnh lẽo của lão ta, Hạ Triều Ca nói cái gì cũng vô dụng!

Chỉ là lão ta chưa từng nghĩ tới kẻ cướp đi sổ sách không phải Hạ Thiên Túng mà là Hạ Triều Ca!

Điều này làm lão ta bất an nhất là cho tới nay, trong danh sách dịch nhân chưa từng có tên công chúa điều ngoa Hạ Triều Ca này!

Sắc mặt văn võ bá quan đều khó coi, nhưng thừa tướng chưa ngã, bọn họ cũng cố trấn định.

“Sổ sách này ai biết thật hay giả? Trưởng công chúa cứ bôi nhọ vi thần như thế không thích hợp nha?” Mục Cảnh Thước trầm mặt nói.

“Có phải là thật hay không thì điều tra sẽ rõ. Không bằng thừa tướng trở về tỉnh dưỡng dục ta tra ra cái chân tướng, trả lại sự trong sạch cho người?”

Hạ Triều Ca cười lạnh trả lại toàn bộ lời Mục Cảnh Thước.

Sắc mặt Mục Cảnh Thước trầm xuống: “Trưởng công chúa chớ vọng luận triều chính ”

“Vậy người ý là để hoàng huynh ta lặp lại lời nói một lần nữa?” Hạ Triều Ca cười nhạt.

Mục Cảnh Thước lúc này mới nghiêm túc quan sát Hạ Triều Ca, so với khí phách cùng uy nghi, Hạ Triều Ca đều mạnh hơn Hạ Thiên Túng cùng Hạ Hạo Miêu.

Hạ Thiên Túng chưa trưởng thành, Hạ Hạo Miêu quá mức nhân từ.

Mà Hạ Triều Ca, đáng tiếc chỉ là một công chúa, nếu không, Hạ gia còn có thể nghịch thiên lần nữa.

“Công chúa chớ đùa, hoàng thượng long thể bất an, người nên sớm mang ngài trở về đi.”

“Trở về? Xem ra, chỉ là tham ô, kết bè kết cánh, còn chưa đủ để thừa tướng sợ ha.”

Hạ Triều Ca vung tay lên, Tổ Y lại đưa một cái hộp lên mở ra, một đạo thánh chỉ sáng loáng nằm bên trong.

“Vậy nếu như là bí mật mưu đồ tạo phản, thông đồng người ngoài bán nước thì sao?”

Hạ Triều Ca cầm lấy thánh chỉ mở ra.

“Thừa Tướng đại nhân, đây là tự người ký hiệp ước cùng tam hoàng tử Càng quốc, người sẽ không quên chứ?”

“Chẳng những phải trả lại ba tòa thành trì cho Ly quốc nghị hòa, còn bù thêm năm tòa thành, hoàng kim trăm vạn lượng, phóng bút to nhì!”

“Vi dục vọng của bản thân mình, ngay cả quyền lợi của Ly quốc đều có thể hi sinh, người có còn lương tâm hay không?”

Nghe nói thế, thần sắc văn võ bá quan đại biến, rất hiển nhiên, bọn họ vốn không ngờ tới Mục Cảnh Thước lại tư thông cùng Dịch Phi Nhiên!

Mục Cảnh Thước sắc mặt triệt để căng ra, lão đưa tay đoạt lấy thánh chỉ ném xuống đất.

“Nếu ta nói là đây là giả thì trường công chúa có tin hay không?”

Vừa nói vừa dẫm lên thánh chỉ, có thể nói kiêu ngạo tột cùng.

Mục Cảnh Thước ngẩng đầu nhìn Hạ Triều Ca, đáng vẻ khí thế dọa người.

Đổi thành người khác đã sớm sợ đến lùi lại, hoặc là tức giận đến run.

Sau đó, sắc mặt Hạ Triều Ca không thay đổi, bên môi cong lên một nụ cười nhạt.

“Ta không tin”

Vừa dứt lời, đột nhiên ánh kiếm lóe lên, Hạ Triều Ca rút nhuyễn kiếm bên hông ra.

Một kiếm đâm vào ngực Mục Cảnh Thước, chỉ cách tim một chút.

Mục Cảnh Thước khiếp sợ trừng lớn hai mắt, thân thể nghiêng qua ngã xuống đất, máu chảy ồ ạt.

“Người... Người...”

Hai mắt Mục Cảnh Thước tức giận, không thể tin được.

Một màn này ai cũng không đoán được!

Hạ Triều Ca vậy mà không nói hai lời liền rút kiếm giết người, văn võ bá quan sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Biến hóa này tới quá nhanh khiến cho mọi người đều không kịp chuẩn bị.

“Muốn đoạt quyền, trước tiên phải còn sống. Mục Cảnh Thước, cảm giác sắp thành lại bại thế nào?”

Hạ Triều Ca giẫm một chân lên ngực Mục Cảnh Thước, vung trường kiếm nhỏ máu tươi tí tách.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Máu chảy thành sông (3)

Một màn này chẳng những dọa chết văn võ bá quan, ngay cả Hạ Thiên Túng cùng Hạ Hạo Miếu đều bị kinh ngạc cực kì!

“Người... Hạ... Triều Ca...”

Mục Cảnh Thước há miệng thở hắt ra, ngay cả lời cũng không nói hoàn chỉnh nổi.

Đột nhiên có một quan viên lao tới, người này chính là tâm phúc của Mục Cảnh Thước, thượng thư Đồng Minh.

Hắn tức giận chỉ Hạ Triều Ca: “Dám hành hung trên Kim Loan điện, người đâu, mau bắt lại ả cho ta!”

Đồng Minh vừa dứt lời, thị vệ hoàng cung bốn phía quả nhiên có hành động.

Nhưng bọn chúng còn chưa kịp xông lên, ánh kiếm đã lóe lên, đầu Đồng Minh cứ thế bị người ta chặt xuống.

Đầu người lăn xuống, máu chảy thành sông, dọa tất cả mọi người choáng váng.

Không ai từng nghĩ công chúa điều ngoa Hạ Triều Ca từ nhỏ chúng tình phùng nguyệt, vậy mà quả quyết sát phạt, ra tay tàn nhẫn!

“Thấy rồi chứ? Mục Cảnh Thước, người còn sống không phải do ta ra tay không chuẩn đâu.”

“Mà là ta muốn người nhìn tận mắt kế hoạch người âm mưu nhiều năm qua từng bước tan vỡ thế nào!”

Hạ Triều Ca cười nhạt, trường kiếm trong tay vung lên, máu văng khắp nơi.

“Còn ai muốn ra lệnh không?”

Hạ Triều Ca vừa hỏi, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng.

Một màn Đồng Minh vừa mới bị chém đầu còn rõ mòn một trước mắt, lúc này ai dám động đậy nữa?

Không ai dám xuất đầu, Mục Cảnh Thước gần như bỏ mạng, rấn mắt đầu, trong lúc nhất thời hoàn toàn không có ai dám động đến Hạ Triều Ca!

Rõ ràng, toàn bộ Kim Loan điện đều là người của bọn họ, sao lại thua đến mức này!

“Đừng... quân ta... giết... ả ”

Mục Cảnh Thước liếc mắt nói ra mấy chữ này, có thể thấy lão ta cực kì hận Hạ Triều Ca.

Vào lúc không ai dám nhúc nhích, đột nhiên, thống lĩnh thị vệ hoàng cung động đậy!

Hắn dẫn đầu tiến lên tấn công Hạ Triều Ca, đồng thời, thị vệ phía sau hắn cùng lên, chuẩn bị bắt lấy hoàng đế cùng thái tử.

Lúc này, Tô Y cũng hành động, nàng bình tĩnh bảo vệ bên người Hạ Hạo Miếu cùng Hạ Thiên Túng.

Mà Hạ Triều Ca đánh cùng thị vệ thống lĩnh.

Đám quần thần vốn cho rằng rốt cuộc sẽ kết thúc được ba kẻ Hạ gia, lúc bọn chúng còn chưa kịp cười đã tuyệt vọng trước.

Thị vệ thống lĩnh võ công trác tuyệt bất phàm lại không đỡ nổi năm chiêu của Hạ Triều Ca, một kiếm bị mất mạng!

Đồng thời có Tô Y tại đây, những thị vệ kia căn bản không có cách tới gần hoàng đế cùng thái tử.

Thống lĩnh vừa chết, tất cả thị vệ lui lại cực nhanh, thần sắc bàng hoàng, sợ hãi.

Không ai nghĩ đến trưởng công chúa sống an nhàn sung sướng vậy mà lại biết võ công, hơn nữa còn cao tới mức đáng sợ!

Ngay cả Hạ Hạo Miếu cùng Hạ Thiên Túng cũng hoàn toàn không biết!

Hạ Triều Ca dưới chân đã có thêm vài thi thể, còn có Mục Cảnh Thước đang hấp hối.

Kim Loan điện máu chảy thành sông, sát thần Hạ Triều Ca ra tay giết người cực kì lưu loát.

“Còn muốn thử không? Còn ai dám lên nữa?”

Không ai trả lời câu hỏi của Hạ Triều Ca, sắc mặt tất cả mọi người trắng bệch, lạnh run người.

Đây là màn máu tanh nhất, tàn nhẫn nhất mà những kẻ đang sống an nhàn sung sướng ở kinh thành gặp qua.

“Hôm nay ở chỗ này, ta muốn nhìn xem kẻ nào dám động đến phụ hoàng và hoàng huynh của ta!”

Tất cả mọi người cảm như hén, một mảnh yên lặng.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài Kim Loan điện tiến vào một đội quân, bước đi chỉnh tề, sắc mặt đờ đờ sát khí, vây lại toàn bộ Kim Loan điện.

Trong quân đội mở ra một con đường, Trình Phi Dương dẫn đầu đi tới, quỳ xuống đất.

Ngay sau đó, một tiếng xe đẩy truyền đến, Hề Minh Húc chậm rãi vào Kim Loan điện.

“Kinh đô Tuần Phòng Doanh, hoàng cung Ngự Lâm Quân, Kinh giao trú quân tất cả đã đền tội, vì thần cứu giá chậm trễ, xin hoàng thượng thứ tội.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Máu chảy thành sông (4)

Hề Minh Húc xuất hiện, từ đó kết thúc hoàn toàn một trận bức vua thoái vị.

Âm thầm từ Bắc Cung điều động Hề gia quân đến khống chế toàn bộ Kim Loan điện, toàn bộ hoàng cung, toàn bộ kinh đô, tiêu diệt tất cả thế lực của Mục Cảnh Thước.

Mục Cảnh Thước triệt để thất bại.

Lão ta chột cười to, không để ý chút nào đến thương thế của mình.

Hắn vừa ho ra máu vừa hét to: “Thắng thì thế nào? Thua thì thế nào? Giang sơn này là của họ Mục ta, Hạ Hạo Miếu, người nói đúng không?”

Hạ Hạo Miếu kích động đến ho khan.

“Các người đều không biết, thật...”

Mục Cảnh Thước còn chưa có nói xong, Hạ Triều Ca liền vung kiếm lên, trực tiếp xóa hủy vết hầu, kết thúc đời này của lão.

Hạ Hạo Miếu khiếp sợ nhìn Hạ Triều Ca, trên mặt tất cả mọi người đều mang vẻ nghi hoặc, một kiếm của nàng đã che đầy chân tường phía sau.

Hạ Hạo Miếu không nhịn được ho khan, sắc mặt tái nhợt, hai mắt khép lại bất tỉnh.

Càn Khôn Cung, trước giường bệnh Hạ Hạo Miếu.

Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng đang chờ.

Sau khi Hề Minh Húc vào, Hạ Triều Ca ghé vào bên giường, vẻ mặt có chút khó.

Thấy Hề Minh Húc đến, Hạ Triều Ca đứng dậy định ra ngoài nói chuyện với hắn, lại nghe một tiếng háng giọng, Hạ Hạo Miếu tỉnh lại.

“Phụ hoàng, người không sao chứ?”

Hạ Triều Ca vội trở lại bên cạnh Hạ Hạo Miếu, cầm tay ông.

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt tỏ ý không sao cả.

“Phụ hoàng, thật xin lỗi, nhi thần phụ gửi gắm cửa người.”

Hạ Thiên Túng ghé vào bên giường Hạ Hạo Miếu khóc thất thanh.

Hạ Triều Ca đột nhiên cảm thấy đau lòng, từ khi mẫu hậu tự sát, phụ hoàng bệnh nặng tới nay, toàn bộ khó khăn đều rơi trên lưng Hạ Thiên Túng.

Hạ Hạo Miếu chỉ mới bốn mươi tuổi, Hạ Thiên Túng còn trẻ, huynh ấy còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bỗng nhiên trời sập xuống, một mình huynh ấy phải chống đỡ.

Chống cũng không nói gì, Mục Cảnh Thước còn tạo phản đoạt quyền, mỗi ngày Hạ Thiên Túng bận rộn sút đầu mẻ trán vốn không rảnh để ý nhiều như vậy.

Nếu không phải Hạ Triều Ca đúng lúc chạy tới, còn không biết huynh ấy sẽ bị bức thành dạng gì nữa.

Hoàng huynh của nàng thay nàng cống nôi, theo nàng trèo tường, đã bao giờ chịu đắng cay như vậy.

Hạ Uyển Tinh đã tới, Hạ Hạo Miếu nhất định đã biết thân thế Hạ Thiên Túng, trong lúc nhất thời, Hạ Thiên Túng phải xử trí thế nào đây?

Bỗng nhiên, ngón tay Hạ Hạo Miếu động đậy, ông nhẹ nhàng gõ vào mu bàn tay Hạ Thiên Túng, ý bảo hắn chớ tự trách.

Hạ Thiên Túng ôm Hạ Hạo Miếu, hai cha con rơi lệ đầy mặt, nào còn uy nghi của quốc quân cùng thái tử.

Tới Hạ Triều Ca nhìn mà còn không đành lòng.

Ô ô ô...

Hạ Hạo Miếu cực lực muốn nói gì nhưng lại không phát ra được âm thanh.

Hạ Triều Ca nắm chặt tay ông, nhìn biểu tình ông biến hóa.

“Phụ hoàng muốn nói, hết thấy đều không trách hoàng huynh có đúng không?”

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt.

“Bất cứ lúc nào chỗ nào, hoàng huynh đều là nhi tử kiều ngạo nhất của phụ hoàng, có đúng không?”

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt.

“Hoàng huynh, huynh cũng nghe được rồi chứ? Tỉnh lại đi, hết thấy đều sẽ đi qua.”

Hạ Thiên Túng gật đầu, hần nói: “Phụ hoàng yên tâm, con sẽ bảo vệ tốt cho người, bảo vệ tốt cho Triều Ca, bảo vệ tốt cho giang sơn Hạ gia này.”

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt, sau đó ông giương mắt nhìn về phía Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc.

“Minh Húc, qua đây”

Hề Minh Húc ngồi lên xe lăn tới.

Hạ Hạo Miếu còn ô ô nói một chuỗi.

“Phụ hoàng, ý người muốn con và Minh Húc sau này phải luôn sống tốt phải không?”

Hạ Hạo Miếu nháy nháy mắt, nước mắt chảy xuống rơi vào trên gối.

“Hoàng thượng, Minh Húc cam đoan cả đời này sẽ không cô phụ Triều Ca.”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Mất người thân (1)

Hạ Hạo Miếu vui mừng nháy nháy mắt, ông nhìn Hạ Thiên Túng một chút rồi lại quay đầu nhìn về phía Hạ Triều Ca.

Hai mắt ông mê ly, ông há miệng rất muốn nói gì thế nhưng a a a hồi lâu cũng không nói nên lời.

Tìm Hạ Triều Ca bỗng nhiên đập mạnh, nàng có một loại dự cảm không tốt.

“Phụ hoàng, người cứ nghỉ ngơi cho tốt được không? Con sẽ nhờ sư phụ đến, ông ấy nhất định có thể chữa khỏi cho người, người chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thôi.”

Cũng không biết Hạ Hạo Miếu có nghe Hạ Triều Ca nói chuyện hay không, ông nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hạ Triều Ca, hai mắt mơ màng, kiên trì muốn mở miệng.

Lòng Hạ Triều Ca càng ngày càng hoảng loạn, nàng nắm chặt tay Hạ Hạo Miếu như muốn nói cái gì.

Lại nghe Hạ Hạo Miếu run rẩy, giọng nói khàn khàn mơ hồ nói hai chữ: Tâm Lãng...

Một tiếng cuối cùng nói ra, thân thể Hạ Hạo Miếu tê liệt nhẹ buông tay, hai mắt nhắm lại.

“Phụ hoàng, phụ hoàng!” Hạ Triều Ca tê tâm liệt phế gào lên.

Nàng tự tay dò xét hơi thở Hạ Hạo Miếu, không có!

Dò xét nhịp tim của ông, không có!

Dò xét mạch của ông, vẫn không có!

“Phụ hoàng!” Hạ Triều Ca kêu khóc ầm tím để Hạ Hạo Miếu sống lại.

Nhưng cuối cùng chỉ phí công, Hạ Thiên Túng nhìn không được, một tay ôm lấy Hạ Triều Ca.

“Triều Ca, đủ rồi, đủ rồi, phụ hoàng đi thật rồi!”

Hạ Triều Ca ngừng tay khóc thất thanh, toàn bộ tâm điện chỉ có tiếng khóc, hoàng cung rơi vào một mảnh sương mù.

Tổng quản thái giám truyền báo: “Hoàng thượng băng hà” từng tầng một truyền đi.

Sau khi bình định phản loạn Mục Cảnh Thước, chỉ còn lại một đám đại thần quỳ bên ngoài Càn Khôn Cung.

Trên linh đường Hạ Hạo Miếu, Hạ Triều Ca cùng Hạ Thiên Túng quỳ gối phía trước khóc ròng.

Các đại thần sống sót sau tai nạn cũng kêu khóc, không biết là khóc do mình sống sót hay là khóc do Ly quốc đổi vua.

Mười sáu năm sủng ái tái hiện trước mắt Hạ Triều Ca, mất đi tất cả khiến cho nàng đau khổ vạn phần.

Rốt cuộc nàng vẫn thành cô nhi.

“Triều Ca, trở về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay muội cũng không chợp mắt, mệt mỏi lắm rồi.”

Hạ Thiên Túng không nỡ vỗ vỗ tay Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca lắc đầu, làm sao nàng ngủ được.

“Hiện tại chỉ còn lại huynh muội chúng ta, nếu muội suy sụp thì ta phải làm sao bây giờ?”

Hạ Triều Ca không nói lời nào, trong khoảng thời gian ngắn như thế, trải qua hai lần mất người thân, kiên cường tới đâu cũng sẽ gục ngã.

Hạ Thiên Túng ngẩng đầu nhìn Hề Minh Húc phía sau.

Hề Minh Húc thở dài một tiếng, điểm huyệt Hạ Triều Ca từ sau lưng, để cho Tổ Y ôm nàng đưa về phòng.

“Hề Minh Húc, bây giờ đại cục đã định, hậu sự lại không ít, trong khoảng thời gian này sợ rằng phải làm phiền ngươi.”

“Thái tử khách khí rồi, Minh Húc tất nhiên sẽ tận lực.”

Hề Minh Húc gật đầu một cái rồi rời khỏi linh đường.

Hạ Thiên Túng quỳ thật lâu trên linh đường, hần luôn không rõ, một gia đình đang vui vẻ sao lại biến thành thế này.

Mẫu hậu chết thế nào, bệnh tình phụ hoàng sao bỗng nhiên lại nặng thêm, Dịch Phi Nhiên bỗng nhiên rời đi, Hạ Uyển Tinh đột nhiên biến mất, Mục Cảnh Thước bỗng nhiên bức vua thoái vị.

Những việc này thật sự không có liên quan với nhau sao?

Hần bận việc quốc sự nên không rảnh đi điều tra, trong lúc nhất thời, hần cũng mơ màng.

Sau khi giữ linh đường ba ngày, Hạ Thiên Túng đứng dậy đi xử lý quốc sự.

Nhưng mà hần còn chưa đi tới Ngự Thư phòng thì có một cung nữ ngăn ở phía trước.

“Nô tỳ tham kiến thái tử điện hạ.”

“Ngươi là ai? Có chuyện gì?”

“Khởi bẩm thái tử điện hạ, nô tỳ là cung nữ bên cạnh Nhị công chúa.”

“Nhị công chúa sai cho nô tỳ nói cho thái tử điện hạ, nếu thái tử muốn biết chân tướng, người ở thành lâu chờ ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Mất người thân (2)

Hạ Thiên Túng cau mày một cái, hẳn đã sớm cảm thấy lúc này muôn vàn điểm đáng ngờ, chỉ là hẳn luôn không tìm được phương hướng.

Bây giờ Hạ Uyển Tinh mất tích chừng mấy ngày rồi cuộc lại xuất hiện, gặp nàng ta nói không chừng có thể giải quyết rất nhiều điểm đáng ngờ một cách dễ dàng.

“Dẫn đường ”

“Vâng thái tử điện hạ.”

Tỳ nữ kia dẫn Hạ Thiên Túng đi tới công thành.

Trên công thành thật cao, một bóng lưng khoác áo choàng xuất hiện trước mắt Hạ Thiên Túng.

Đội hẳn đi lên thì Hạ Uyển Tinh đã chậm rãi xoay người lại.

Lúc thấy Hạ Uyển Tinh, Hạ Thiên Túng cực kì kinh ngạc.

Vốn là một đoá lan xinh đẹp mềm mại lại dịu dàng, vậy mà Hạ Uyển Tinh lại biến thành dạng này!

Dưới hai mắt khỏe mắt của nàng ta có chút quầng đen, hốc mắt hãm sâu, mặt xanh xao, môi trắng bệch, nhìn tinh thần có vẻ rất kém.

Hơn nữa, trên người nàng mặc y phục cung nữ, toàn thân y phục cung nữ lấm bẩn.

“Uyển Tinh, muội đi đâu vậy? Muội thế này là sao?” Hạ Thiên Túng nghi hoặc.

Hạ Uyển Tinh cười, cười đến thê lương, chằm chọc, dữ tợn.

“Ta đi đâu? Ta trốn đông trốn tây trong hoàng cung, nom nớp lo sợ sống qua ngày. Nực cười rằng ta đường đường là công chúa của một nước, lại giống như chuột chạy cùng đường, trốn đông trốn tây.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Hạ Thiên Túng cau mày hỏi.

“Toàn bộ đều nhờ Hoàng muội thân yêu của ngươi, Hạ Triều Ca ban tặng đó!” Hạ Uyển Tinh cười ha hả: “Á và Hề Minh Húc cấu kết với nhau làm việc xấu, giang sơn Hạ gia sắp đổi chủ rồi!”

“Ngươi chớ có nói hươu nói vượn!”

“Ta nói vậy? Là ngươi chẳng hay biết gì, chỉ một mình ngươi chẳng biết gì mà thôi!”

“Đến cùng có chuyện gì xảy ra?”

“Ngươi biết hoàng hậu chết thế nào không? Bà ta tự sát, còn giá họa cho Hạ Tuyết Mạn.”

Sắc mặt Hạ Thiên Túng trắng nhợt, cực kì khiếp sợ, hẳn lập tức phản bác: “Làm sao có thể, mẫu hậu ta đang yên đang lành sao lại tự sát!”

“Vì ngươi đó.” Hạ Uyển Tinh buồn cười nhìn Hạ Thiên Túng.

“Ta không có tâm tình nghe ngươi nói vậy!” Hạ Thiên Túng nói xong xoay người rời đi.

“Ngươi có thể không tin, nhưng sự thật chính là sự thật, không tin ngươi cứ hỏi Hạ Triều Ca, à tận mắt thấy hoàng hậu tự sát mà lại giấu diếm không báo, lẽ nào không có ẩn tình gì sao?”

Hạ Thiên Túng dừng bước, hẳn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hạ Uyển Tinh.

“Lẽ nào ngươi không hiểu kỳ, vì sao Phụng Nghi Cung cháy mà chỉ có một mình hoàng hậu chết? Khi đó, Hạ Triều Ca rõ ràng ở cùng bà ta, còn có nhiều cung nữ hầu hạ bà ta, nhưng tất cả mọi người đều sống, chỉ một mình bà ta chết thôi?”

“Ngươi nói đi” Hạ Thiên Túng triệt để bình tĩnh lại.

“Bởi vì bà ta tự sát, cho nên bà ta phân phát cung nhân, đẩy Hạ Triều Ca ra ngoài.”

“Vì sao?”

“Vì lửa gạt thân thể của ngươi, 20 năm trước, trước khi hoàng hậu gả cho hoàng thượng, từng bỏ trốn theo Mục Cảnh Thước.”

Hạ Thiên Túng nghe nói thế, khiếp sợ lui lại một bước, thân thể có chút mềm nhũn.

“Ngươi là con trai Mục Cảnh Thước, Hạ Triều Ca mới là con gái Hạ Hạo Miêu.”

“Ngươi nói vậy!” Hạ Thiên Túng hét lên, hần hoàn toàn không tin, cũng không thể tiếp thu.

“Ta nói vậy? Chuyện này tất cả mọi người biết, trừ ngươi, chỉ có một mình ngươi chẳng hay biết gì.”

Hạ Uyển Tinh nhìn sắc mặt Hạ Thiên Túng tái nhợt, thần sắc thống khổ, trong lòng có một loại vui vẻ ủa tột, khóe miệng ả tràn ra một nụ cười âm trầm.

“Mục Cảnh Thước muốn đoạt quyền bức vua thoái vị, lấy bí mật này đi bức bách hoàng hậu hạ được phụ hoàng, vì bảo vệ ở bí mật này mà bà ta mới phóng hỏa tự sát.”

“Không, không phải...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Mất người thân (3)

“Ngoài miệng ngươi nói không phải, thế nhưng trong lòng ngươi đã tin, Hạ Thiên Túng, ngươi là con trai của nghịch thần Mục Cảnh Thước!”

Hạ Uyển Tinh từng bước ép sát, sắc mặt ả dữ tợn, khiến khuôn mặt tái nhợt tăng thêm vài phần đáng sợ.

“Mục Cảnh Thước vì mưu phản mà tính kế hại chết phụ hoàng và hoàng hậu, sau đó bức vua thoái vị.”

“Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc xuất hiện, khiến lão ta sắp thành lại bại, ôm hận mà chết. Dù phụ hoàng vừa chết, ngươi liền kế vị, thiên hạ Hạ gia này vẫn mang họ Mục!”

“Hạ Thiên Túng, vì một mình ngươi mà chết nhiều người như vậy, kết quả là, ngươi cũng là đồng lõa của Mục Cảnh Thước cướp đoạt giang sơn Hạ gia!”

“Ha ha ha... Hạ Thiên Túng, nếu ta là ngươi, nếu ta còn có lương tâm, ta sẽ chẳng không cần mặt mũi mà chiếm lấy vị trí này!”

Sắc mặt Hạ Thiên Túng trắng bệch, từng bước lui lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh, trong lòng run rẩy.

“Tất cả mọi người gạt ngươi, tất cả mọi người vì muốn tốt cho ngươi, chính ngươi liền thật sự ngồi an ổn sao?”

“Đủ rồi, ngươi đừng nói nữa!” Hạ Thiên Túng hét lên.

Nhưng cảm xúc của Hạ Uyển Tinh đã không khống chế được, hai tròng mắt có thêm vài phần điên cuồng, không có một chút ý tứ dừng lại.

“Ngươi cho rằng phụ hoàng chết, ngươi kế vị, thuận theo tự nhiên. Sao ngươi không nhìn một chút, hiện tại giang sơn đang trong tay ai!”

“Ngươi có ý gì?”

“Ta có ý gì? Ngươi không hiểu sao? Lúc trước, Mục Cảnh Thước một tay khống chế toàn bộ triều đình, hoàng cung, kinh đô, trừ một cái danh thái tử thì ngươi còn có cái gì?”

“Mục Cảnh Thước tạo phản, là ai thay ngươi bình định? Là Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc! Ngươi đã làm được gì?”

“Hiện tại toàn bộ triều đình, hoàng cung, kinh đô, thậm chí toàn bộ Ly quốc, đều bị khống chế trong tay ai, ngươi không biết sao?”

Hồ hấp của Hạ Thiên Túng dần dần nhanh lên, toàn bộ đại não đều loạn kêu ong ong.

Hần cảm giác toàn bộ thế giới của mình đều sụp đổ.

“Chỉ cần Hề Minh Húc có một ý niệm trong đầu, Hạ Thiên Túng ngươi có thể thắng hần sao? Hần muốn đoạt lấy giang sơn này dễ như trở bàn tay.”

“Trước đây, Ly quốc còn có Mục Cảnh Thước ngăn được Hề gia, bây giờ Mục Cảnh Thước vừa chết, Hề gia liền trở thành gia tộc đệ nhất rồi!”

“Suy nghĩ một chút, mẫu thân Hề Minh Húc chết dưới tay Hạ gia, hần dựa vào cái gì mà phải thay kẻ thù mình bảo vệ giang sơn này?”

Thân thể Hạ Thiên Túng tê liệt ngã xuống, hần nhắm hai mắt lại, vẻ mặt tuyệt vọng.

Từ xưa tới nay, hần chưa bao giờ bồi dưỡng thế lực cho mình là vì không muốn phụ hoàng khó xử.

Ly quốc chỉ có một hoàng tử là hần, sớm muộn gì hần cũng sẽ kế vị, tất nhiên không chuẩn bị nhiều như vậy, chỉ chuyên cần một mặt trị quốc.

Bây giờ lời Hạ Uyển Tinh như một chậu nước lạnh triệt để dội vào hần.

Hạ gia vô hậu, giang sơn đã sớm đổi chủ.

Hần là con trai nghịch thần, hại chết phụ hoàng mẫu hậu thương yêu hần, hần còn mặt mũi nào đi kế thừa đế vị?

Dù sao cũng đổi chủ, đổi ai mà không được?

Đột nhiên, Hạ Thiên Tung cười ha hả, thân thể liên tục lui về phía sau, một mực lui đến tường thành.

Hạ Uyển Tinh thấy Hạ Thiên Tung đã thất thần, bên khóe miệng lộ ra một nụ cười âm hiểm, trong lòng có một loại vui vẻ lan tỏa toàn thân.

“Chết đi, tốt nhất các ngươi đều chết hết đi!”

Ánh mắt Hạ Uyển Tinh như một con rắn độc chui vào người Hạ Thiên Tung.

Nhưng vào lúc này, tỳ nữ của ả vợ vã chạy từ dưới cổng thành tới.

“Nhị công chúa, trưởng công chúa chạy về phía này! Đi mau!”

Thần sắc Hạ Uyển Tinh biến đổi, liếc mắt nhìn Hạ Thiên Tung thất hồn lạc phách, ả vợ vã đi xuống cổng thành từ một con đường khác.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Mất người thân (4)

Sau khi Hạ Triều Ca chạy tới trên cổng thành, Hạ Thiên Tung đã đứng cạnh tường thành.

Hai mắt hần trống rỗng vô thần, khuôn mặt chặt vật, hoàn toàn không có thần thái ôn hòa sáng láng ban đầu.

“Hoàng huynh, huynh đang làm gì vậy? Ở đây gió lớn lắm, huynh mau trở về với muội đi.”

Tâm Hạ Triều Ca loạn lên, nàng tiến lên mấy bước kéo Hạ Thiên Tung về.

“Đừng tới đây! Triều Ca muội đừng qua đây!”

Hạ Thiên Tung lại đến sát tường thành vài phần, mắt thấy hần sắp ngã xuống, tim Hạ Triều Ca như treo lên.

“Được, muội không đến, thế nhưng hoàng huynh, huynh xuống trước có được không?”

“Triều Ca, ta đã hại chết rất nhiều người phải không?”

Khóe mắt Hạ Thiên Tung ướt át, thần sắc đau thương.

“Hoàng huynh, Hạ Uyển Tinh hại chết mẫu hậu, hại chết phụ hoàng, hiện tại lại tới hại huynh, sao huynh lại nghe lời ả!”

Hạ Triều Ca không nhịn được gào khóc.

“Thật sự là do ta hại chết mà phải không?”

“Không phải! ả mới là kẻ đứng sau, muội hỏi hận, hỏi hận không bóp chết ả sớm hơn!” Hạ Triều Ca nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Triều Ca, huynh biết muội luôn che chở huynh, như phụ hoàng mẫu hậu che chở huynh.”

“Hoàng huynh, muội đã không còn phụ mẫu, chẳng lẽ huynh muốn ngay cả ca ca muội cũng mất luôn sao? Chẳng lẽ muốn để lại một mình muội sao?”

Hạ Triều Ca kêu khóc lên tiếng, nàng chưa từng bị thương có như thế.

Từ một cô nhi đến một Tư Mệnh, đến bây giờ là Hạ Triều Ca, nàng sống lâu như thế, chưa từng đau khổ như vậy.

“Triều Ca, thật ra muội đã sớm biết đúng không? Muội biết huynh không phải nhi tử của phụ hoàng, huynh là nhi tử của nghịch thần Mục Cảnh Thước, đúng không?”

“Mẫu hậu biết, phụ hoàng cũng biết, đúng không? Hạ Uyển Tinh biết, Mục Cảnh Thước biết, ngay cả Hề Minh Húc cũng biết, đúng không?”

Hạ Triều Ca khóc lóc lau nước mắt, nàng nói: “Muội chỉ biết huynh là hoàng huynh của muội thôi.”

“Triều Ca, nếu như không phải vì lừa gạt thân thể của huynh, mẫu hậu sẽ không chết, phụ hoàng cũng sẽ không bệnh nặng như vậy, hết thảy nguyên nhân đều bắt nguồn từ huynh, vốn huynh cũng không nên sinh ra, đúng không?”

“Không đúng, không đúng, không đúng!”

Hạ Triều Ca chạy tới, nhưng mà Hạ Thiên Túng lại leo lên tường thành trước nàng một bước.

“Hoàng huynh, huynh làm cái gì vậy, huynh điên rồi? Sao huynh cứ phải nghe à châm ngôn ly gián!” Hạ Triều Ca hét lớn.

“Huynh không có ”

Đổi mặt Hạ Triều Ca cuồng loạn, Hạ Thiên Túng lại tỉnh táo lại.

“Vậy sao huynh còn không xuống!”

“Triều Ca, đạo lý muội nói huynh đều hiểu cả, chẳng qua trong lòng huynh rất thống khổ, huynh không có cách nào đi đổi mặt chân tướng, cũng không có cách nào đổi mặt chính mình.”

“Hoàng huynh...”

“Muội muốn về sau huynh phải sống thế nào? Thân phận nhi tử của nghịch thần, chiếm lấy giang sơn Hạ gia?”

“Huynh là nhi tử của phụ hoàng, huynh họ Hạ!”

“Nhưng giang sơn này, đã sớm không phải họ Hạ nữa rồi, Triều Ca, trừ sự bao dung với mọi người, trừ cái danh phận thái tử, huynh chỉ có hai bàn tay trắng, huynh không gánh nổi giang sơn Hạ gia này.”

“Vậy muội giúp huynh.”

“Triều Ca, có thể sinh ở Hạ gia, trải qua hai mươi năm hạnh phúc, huynh đã thỏa mãn rồi.”

“Hoàng huynh, huynh muốn làm gì?”

“Để huynh làm chuyện cuối cùng giúp muội.”

“Hoàng huynh, huynh xuống đi!”

“Chỉ cần huynh còn sống liền giống như cái gai chần ngang giữa muội và Hề Minh Húc, hắn sẽ luôn đề phòng vị thái tử là huynh, chỉ khi huynh rời đi, hắn mới không cố kỵ muội nữa.”

“Không, không phải...”

“Triều Ca, để huynh thành toàn cho muội một lần cuối cùng đi, tấn hoàng hậu Ly quốc.”

Lời Hạ Thiên Túng vừa rơi xuống, thả người nhảy xuống tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Xung đế (1)

Mí mắt Hạ Triều Ca sắp nứt, vọt về phía trước một cái muốn chụp Hạ Thiên Túng lại.

Mắt thấy Hạ Triều Ca sắp nhảy xuống theo, hai chân nàng bỗng nhiên bị người ta ôm lấy, cố gắng kéo lại.

Hạ Triều Ca bị kéo lại, theo người sau lưng ngã xuống đất một chỗ.

Hạ Triều Ca quay đầu thấy khuôn mặt tràn ngập lo lắng của Hề Minh Húc.

Trên tường thành cao cao, Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc ngã nhào trên đất, xe đẩy hấn lật, lăn vài vòng.

“Hạ Triều Ca! Nàng làm gì vậy?”

Hề Minh Húc ôm thật chặt Hạ Triều Ca, cả người đều run rẩy.

“Nàng nhảy xuống thì ta phải làm sao bây giờ? Nàng có nghĩ tới hay không!”

“Nàng biết không, thiếu chút nữa thì ta không bắt được nàng rồi!”

(editor: sao đọc tới câu này thấy nhói lòng thế nhỉ)

Hạ Triều Ca không ngừng rơi lệ, đôi mắt vì khóc vừa đỏ vừa sưng, nghe Hề Minh Húc trách cứ, nàng không nói được một lời, chỉ biết khóc.

Nàng cuối cùng vẫn không thể thay đổi được gì cả.

Tro mắt nhìn người thân từng người chết đi, vội vàng không kịp chuẩn bị, thật sự bất lực.

Hề Minh Húc gắt gao ôm chặt Hạ Triều Ca trong lòng.

Hạ Triều Ca khóc rất lâu, lâu đến khi khóc không thành tiếng, yết hầu khàn khàn, gần như mất giọng.

Hề Minh Húc luôn ở bên nàng, không lên tiếng, cũng ngồi bất động.

Rất lâu sau đó, Hạ Triều Ca bò ra từ trong lòng Hề Minh Húc, nàng đỡ Hề Minh Húc dậy, để hấn ngồi lại xe lăn.

Dưới trời chiều, trên tường thành, bóng Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc kéo thật dài.

Ánh chiều tà làm nổi bật trên mặt Hạ Triều Ca một loại bi thương khó nói lên lời, loang lổ phủ lên tường thành khiến cho người ta càng thêm nặng nề.

Hạ Triều Ca đặt Hề Minh Húc ngồi trên xe lăn, lấy bình phủ ra trên người ra đưa cho Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc ngẩng đầu nhìn Hạ Triều Ca, trong mắt là sự đau thương cùng cực.

“Minh Húc, xưng đế đi.”

Tay Hạ Triều Ca đang run rẩy, tim cũng đang run rẩy theo, nàng biết, đây là lịch sử tất yếu.

Không có máu tươi của một nhà Hạ gia, không cách nào có huy hoàng của Hề Minh Húc.

Thời đại thịnh thế mới đã định trước phải do hấn mở ra.

Tính cách Hạ Hạo Miếu cùng Hạ Thiên Túng đều quá mức bao dung ôn hòa, thiếu sự tàn nhẫn của đế vương, mới có thể bị người từng bước tính toán đến nay.

Mà Hề Minh Húc quả quyết sát phạt, mưu lược hơn người, thủ đoạn tàn ác, mới có thể từng bước một đi tới vị trí không chế toàn cục hôm nay.

“Ta biết, chàng có thù hận với Hạ gia, ta cũng biết, chàng có dã tâm, ta cũng biết, chàng có đủ thủ đoạn, tới đoạt được tất cả những thứ chàng muốn đi.”

Hề Minh Húc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt trấn định, thần sắc nghiêm túc của Hạ Triều Ca, tim hấn đau như đang rỉ máu.

“Chàng sớm có thể động thủ rồi, nhưng chàng lại không làm, chàng ẩn nhẫn lâu như vậy, có thể với tay đến giang sơn nhưng chàng lại chậm chạp không hề động tay, phản tình cảm này ta rất hiểu.”

Hề Minh Húc hít sâu một hơi, bức tất cả nước mắt trở về.

“Minh Húc, xưng đế đi, giang sơn này là của chàng.”

“Vậy còn nàng?”

Hạ Triều Ca yên lặng, nàng thì sao? Một công chúa vong quốc.

“Làm tân hoàng hậu của ta có được hay không? Lời hứa hôn của phụ hoàng nàng vẫn còn, đừng hỏi hôn nữa có được hay không?”

“Được ”

Hạ Triều Ca nhìn Hề Minh Húc, nhắm hai mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hề Minh Húc tự tay tiếp nhận binh phù trong tay Hạ Triều Ca, cẩn thận vuốt ve trong bàn tay.

Trên tường thành, gió thổi nhẹ, ánh chiều tà tàn mát, tường thành loang lổ, bị thương lan tràn.

Chẳng biết lúc nào, Trình Phi Dương đã đi lên tường thành, đi tới phía sau hai người.

“Khởi bẩm Thiếu tướng quân, đã bắt được Nhị công chúa phía dưới tường thành cách đó không xa.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Xung đột (2)

Nghe được tin tức này, Hạ Triều Ca siết chặt quả đấm, trong mắt hận ý lan tràn.

“Giám vào thiên lao! Ta muốn đi gặp ả!”

“Vâng”

Hạ Triều Ca không ngừng lại một chút liền đi xuống tường thành, để lại Hề Minh Húc một mình ngồi trên xe lăn, thần sắc mơ màng.

“Phi Dương”

Trình Phi Dương tiến lên mấy bước đi tới bên cạnh Hề Minh Húc, đỡ xe đẩy của hắn.

“Ta chưa bao giờ giống như bây giờ, đặc biệt hy vọng hai chân ta không bị phế bỏ.”

“Thiếu tướng quân, sẽ tốt thôi.”

“Vừa mới nãy, ta suýt chút nữa không bắt được nàng, nếu như không bắt được, ta sẽ hối hận cả đời.”

Hề Minh Húc ngửa đầu hít sâu một hơi, thu lại tâm tình mình.

“Trưởng công chúa sẽ hiểu lòng của ngài mà.” Trình Phi Dương thở dài một tiếng.

“Hiểu nhưng không có nghĩa là sẽ không oán, sẽ không đau khổ. Ta muốn xung đột, nhưng không nghĩ qua phải xây dựng trên sự đau khổ của nàng như vậy.”

“Nếu như nàng không còn, một mình ta ngồi trên giang sơn trống vắng này còn có ý nghĩa gì?”

Hề Minh Húc hít sâu một hơi, nhìn về phía ánh tà dương nơi chân trời, ánh nắng chiều đỏ như máu xâm nhiễm vào lòng.

“Thiếu tướng quân! Chân ngài! Sao nhiều máu thế này!”

Trình Phi Dương hoảng loạn, hần vội đi đến bên cạnh xe lăn của Hề Minh Húc, chỉ thấy dưới chỗ hắn ngồi đã có một mảnh máu.

“Chân ngài vừa mới có chút tri giác, nhất định là vừa rồi ngã xuống lại hồng rồi, mau đi gặp Tổ thù y tiên.”

Trình Phi Dương gấp gấp vội vàng đẩy xe lăn Hề Minh Húc rời đi.

Mà Hề Minh Húc chỉ để lại một tiếng thở dài.

Thiên lao.

Trong thiên lao ẩm ướt mờ mịt, ánh nến sáng tối chập chờn, phát ra mùi vị ẩm mốc.

Hạ Uyển Tình suy sụp ngồi trong phòng giam, hai mắt trống rỗng vô thần.

Gian tù sát vách, Hạ Tuyết Mạn ghé vào bên cạnh, dấu vết trên mặt ả dờyton khủng bố.

“Nhị hoàng tử, bên ngoài thế nào rồi? Vì sao lâu như vậy còn chưa thả ta đi ra ngoài? Sao tử cũng vào đây luôn rồi?”

Hạ Tuyết Mạn cực kì lo lắng, nàng ta đợi trong phòng giam đã lâu, cô độc, tịch mịch, sợ hãi.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta chưa từng khổ như vậy, nàng ta sắp sụp đổ rồi.

“Nhị hoàng tử, van cầu tử, nói cho ta biết, bên ngoài thế nào rồi? Lúc nào ta mới có thể ra ngoài, tam hoàng tử nói cứu sẽ ta, người đâu rồi?”

“Ngươi đang nói đến Dịch Phi Nhiên?”

Rốt cuộc Hạ Uyển Tinh cũng mở miệng.

“Đúng rồi!”

“Hắn bị Hạ Triều Ca phế hai chân, sợ đến phải trốn về Càng quốc, chính là một kẻ vô dụng hèn nhát!”

Hạ Tuyết Mạn há to mồm không thể tin nổi.

“Sao lại thế được! Chẳng là tam hoàng tử Càng quốc, Hạ Triều Ca làm sao dám!”

“À có gì mà không dám, hiện tại toàn bộ Ly quốc đều là của ả, ả mới là người chiến thắng cuối cùng.”

Hạ Uyển Tinh nói xong, thê lương cười rộ lên như lệ quỷ đáng sợ.

Tiếng cười của Hạ Uyển Tinh chưa ngừng, liền nghe được tiếng cửa thiên lao mở ra.

Hạ Uyển Tinh cùng Hạ Tuyết Mạn ngẩng đầu liền thấy Hạ Triều Ca thần sắc âm trầm, mặt mang sát khí.

“Ngươi tới thật là nhanh, hoàng hậu Ly quốc tương lai, ha ha ha...”

“Đại hoàng tử, lúc nào có thể thả ta ra ngoài?” Hạ Tuyết Mạn khẩn cầu.

Hạ Triều Ca sai người mở cửa phòng giam Hạ Uyển Tinh đi vào.

Nàng từng bước đi tới ngồi xuống bên cạnh Hạ Uyển Tinh.

“Hại chết tất cả mọi người rồi ngươi có vui vẻ không?”

“Không phải ngươi còn chưa có chết sao? Ngươi chết rồi ta mới thật sự hài lòng.”

“Phụ hoàng mẫu hậu không đối xử tệ với ngươi, hoàng huynh cũng chưa từng làm khó ngươi, sao ngươi lại ác độc đến vậy?”

“Còn không phải là do ngươi bức sao!”

“Lúc ra tay không hổ thẹn sao? Để ta nhìn xem tim ngươi làm bằng cái gì được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Xung đột (3)

Hạ Uyển Tinh nhìn thần sắc Hạ Triều Ca cổ quái, đột nhiên cảm giác lạnh cả người, không rét mà run.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Hạ Uyển Tinh nhìn không được lui lại một chút, lưng dán lên song sắt nhà tù, không thể lui được nữa.

“Ta muốn nhìn tim ngươi một chút xem đến cùng là làm từ cái gì, có thể ác độc như vậy, tàn nhẫn như vậy.”

Hạ Triều Ca từng chút một tới gần, thân thể Hạ Uyển Tinh bắt đầu run rẩy.

Cuối cùng, Hạ Uyển Tinh thật sự là không thể nhìn được nữa, tự tay đẩy Hạ Triều Ca ra.

Nhưng mà, tay Hạ Uyển Tinh vừa mới đẩy ra ngoài, cổ tay đã bị Hạ Triều Ca bắt lại.

Hạ Triều Ca tập võ, khí lực lớn hơn Hạ Uyển Tinh rất nhiều, tay nàng bắt một cái, Hạ Uyển Tinh căn bản không phản kháng nổi.

“Người muốn thế nào, người buông ra!”

Hạ Uyển Tinh vừa mới hô lên, liền nghe tiếng xương vỡ vụn “rắc rắc rắc” truyền đến.

Hạ Triều Ca trực tiếp bóp nát cổ tay Hạ Uyển Tinh.

Hạ Uyển Tinh kêu thê lương, thanh âm vang vọng toàn bộ thiên lao.

Hạ Tuyết Mạn ghé vào một bên, nhìn tận mắt Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc một tay bóp nát xương Hạ Uyển Tinh, nàng ta sợ đến ngã ngối xuống đất.

Ngay sau đó xoẹt một tiếng, váy Hạ Uyển Tinh bị xé thành hai mảnh.

Hạ Triều Ca dùng vải đỏ trói cổ tay Hạ Uyển Tinh lên trên xà của phòng giam, để thân thể ả cố định không thể động đậy.

“Hạ Triều Ca, người điên rồi!”

Hạ Triều Ca lấy từ bên hông ra một cây chùy thủ, vỏ đao vừa tuốt ra, ánh sáng sắc bén lóe lên.

“Đúng vậy đó ta điên rồi, tận mắt nhìn mẫu hậu bị thiêu chết, nhìn phụ hoàng bị độc chết, nhìn hoàng huynh nhảy lầu mà chết, ta đã sớm điên rồi.”

“Hạ Uyển Tinh, trêu chọc kẻ điên là muốn chết.”

“Ha ha ha, đau không? Hận à? Bất lực à? Loại tư vị này có phải rất khác cốt ghi tâm không?” Hạ Uyển Tinh cười ha hả.

Sau một khắc, dao găm của Hạ Triều Ca đâm vào trong ngực Hạ Uyển Tinh, máu tươi đỏ thẫm chảy xuống theo dao găm bạc.

Tiếng cười Hạ Uyển Tinh ngừng lại, thống khổ kêu thảm thiết.

“Ta đã giải phẫu thi thể cho người chết, phẫu thuật cho người sống, nhưng ta chưa bao giờ ở trong tình huống không gây mê mà moi tim, không biết có hiệu quả gì?”

Dao găm của Hạ Triều Ca đi xuống, trực tiếp mở lòng ngực Hạ Uyển Tinh ra.

Hạ Uyển Tinh thống khổ, sắc mặt trắng bệch, toàn thân đỏ mồ hôi, môi bị cắn rách, thống khổ không chịu được.

Mà Hạ Tuyết Mạn ở bên cạnh thấy một màn như vậy, hai mắt tròn lên, sợ hãi ngất đi.

“Hạ Triều Ca, người tiện nhân này, dù ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Hạ Triều Ca, ta nguyện rửa người, đòi đòi kiếp kiếp đều không được bình an!”

“Hạ Triều Ca, ta chờ người ở mười tám tầng địa ngục!”

Hạ Uyển Tinh đau đến sắp bất tỉnh, nhưng kiếp trước Hạ Triều Ca từng là bác sĩ, nàng biết làm thế nào để cho bệnh nhân giữ được sự tỉnh táo.

Vì vậy, Hạ Uyển Tinh chỉ có thể chấp nhận.

Hạ Triều Ca vươn tay, ngón tay đặt vào trái tim đang đập của Hạ Uyển Tinh.

Đột nhiên, một bàn tay xuất hiện từ phía sau nàng, che đi ánh mắt nàng.

“Triều Ca, đừng như vậy, đừng tự bức mình điên nữa, ta van cầu nàng, theo ta trở về, không được đối xử với mình như thế.”

Giọng Hề Minh Húc khàn khàn truyền đến, chớp mắt Hạ Triều Ca tràn đầy một mùi vị quen thuộc tươi mát.

“Triều Ca, theo ta trở về có được không?”

Hề Minh Húc gần như khản cầu nâng khuôn mặt Hạ Triều Ca lên, thương tiếc lau nước mắt ở khóe mắt nàng.

Tất cả kiên cường của Hạ Triều Ca vào giờ khắc này đều sụp đổ, nàng nhào vào trong lòng Hề Minh Húc khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Xung đế (4)

Hề Minh Húc kiên trì vỗ nhẹ bả vai Hạ Triều Ca, trong ánh mắt là một mảnh nhu tình.

Sau một lát, Hạ Triều Ca ngẩng đầu từ trong lòng Hề Minh Húc, lau sạch nước mắt.

“Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, ai cũng không thể thương tổn được ta nữa!”

Trên mặt Hạ Triều Ca kiên nghị còn mang theo nước mắt, để cho người ta nhìn thấy mà đau lòng.

“Vậy thì tốt, chúng ta trở về đi.”

Hề Minh Húc khẽ vuốt khuôn mặt Hạ Triều Ca, khoe miệng lộ ra một nụ cười cung chiêu.

Hạ Triều Ca gạt đầu, đẩy xe lăn Hề Minh Húc ra ngoài.

Hạ Uyển Tinh ngồi dưới đất, hai tay bị trói trên xà phòng giam, nhìn hai người rời đi, toàn thân ả đều run rẩy.

Một cổ đau đớn từ đầu đến chân xâm nhập toàn thân ả.

Thân thể đau đớn còn không đáng sợ bằng đau đớn trong lòng.

Ả tình nguyện để Hạ Triều Ca điên khùng dần vặt mình, mình thống khổ, ả cũng thống khổ, hai người cùng thống khổ, cùng điên, cùng rơi xuống vực sâu hắc ám.

Nhưng Hạ Triều Ca cứ đi như vậy, lồng ngực mở ra phân nửa, tim còn chưa bị khoét đi, hận còn chưa phát tiết, ả cứ đi như vậy sao!

Hạ Uyển Tinh kêu thê lương thảm thiết, dường như muốn phát tiết toàn bộ oán hận trong lòng ra ngoài.

Kêu gào thế nào, Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc đều không quay đầu lại, cho dù là quay đầu hận ả, mắng ả, dẫn vặt ả, ả cũng sẽ không bức bối như vậy.

Hạ Uyển Tinh khóc rống, tâm bị trọc khí trong thiên lao ăn mòn, ngay cả thể giới ả cũng bị ăn mòn đến tối tăm trời đất.

Cuối cùng, Hề Minh Húc cũng không liếc mắt nhìn ả, trong mắt hắn chỉ có Hạ Triều Ca.

Rõ ràng bị moi tim là mình, rõ ràng chịu khổ là mình, rõ ràng đau đớn là mình!

Vì sao? Mình yêu thương hắn lâu như vậy, dụng tâm như vậy, nhưng ngay cả liếc mắt hắn đều không cho qua mình!

“Ha ha ha... Hạ Triều Ca... Hề Minh Húc, ta thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

“Nguyện sau khi ta chết, hóa thành lệ quý, khiến cho các ngươi trọn đời không được an bình!”

Bên trong thiên lao u ám, đáp lại Hạ Uyển Tinh là giọng nói ôn hòa của Hề Minh Húc.

“Triều Ca, hai ngày nữa ta sẽ may y phục cho nàng, làm một bộ giá y xinh đẹp, nàng thích Lăng la trường ti hay là Băng vũ lưu quang ti?”

“Tất nhiên là Băng vũ lưu quang ti.”

“Nàng thật là biết chọn, tại sao vậy?”

“Ừm, thiếp chỉ căn cứ theo độ quý giá, không chọn theo nguyên tắc nào.”

Hề Minh Húc khẽ cười, hắn nói: “Không cần nàng bỏ tiền túi mà phải không?”

”Ly quốc này là của chàng, xa xỉ như vậy, bách tính có mắng thì cũng mắng chàng, hôn quân.”

Hề Minh Húc chẳng những không buồn mà còn cười vui vẻ hơn.

“Từ xưa đến nay bên cạnh hôn quân đều phải có một Họa Quốc yêu cơ, Triều Ca, nàng muốn làm ả?”

“Được nha ”

Giọng Hề Minh Húc và Hạ Triều Ca càng ngày càng xa, xa đến mức Hạ Uyển Tinh nghe không rõ nữa.

Bên trong thiên lao âm u ẩm mốc, Hạ Uyển Tinh có thể nghe được tiếng tim đập bên ngoài.

Ả thống khổ không chịu nổi, ả oán, ả hận, kết quả lại là thế này, không có chỗ biểu đạt, không có chỗ phát tiết.

Kết quả là, chỉ có một mình ả thống khổ thôi, chỉ có một mình ả thôi!

“Ha ha ha...” Hạ Uyển Tinh cười rộ lên.

Dần dần, thân thể ả dần dần chết lặng, mất đi cảm giác đau, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

“Ta... nguyên rủa các ngươi... Đòi đòi kiếp kiếp, đều không được an bình!”

“Ta nguyện hóa thành lệ quý, lôi kéo các ngươi cùng xuống mười tám tầng địa ngục!”

Tiếng nguyên rủa độc ác của Hạ Uyển Tinh càng ngày càng nhỏ, Hạ Tuyết Mạn đang hôn mê dần tỉnh lại.

Vừa mở mắt liền thấy Hạ Uyển Tinh trên mặt đất bị mở lồng ngực, nàng ta kêu thảm một tiếng rồi lại ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Phong Hậu (1)

Kinh giao, Hoàng Lăng.

Hạ Triều Ca quỳ gối trước mộ của Hạ Hạo Miêu và Bạch Tâm Lăng, nàng rót ly rượu, đốt chút tiền giấy.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, Triều Ca phải thành gia lập thất, gả cho người mà hai người coi trọng.”

Hạ Triều Ca hơi nhếch khóe môi lộ ra một nụ cười như là cầu vòng sau mưa, rục rờ loá mắt, khiến cho lòng người ảm áp.

“Về sau giang sơn Ly quốc sẽ do Triều Ca và Minh Húc thay các người bảo vệ.”

“Con biết, phụ hoàng và mẫu hậu chẳng cầu gì, chỉ hy vọng con sống tốt, hai người yên tâm, con sẽ tốt, về sau mỗi một ngày đều sẽ sống rất tốt.”

“Tình của người, ân của người, trọn đời con sẽ không quên. Nếu về sau để con gặp lại các người chuyển thế, con sẽ nhớ đến tình cảm này mà viết một mệnh cách thật hoàn mỹ.”

Hạ Triều Ca rót một ly rượu, tự uống một hơi cạn sạch, sau đó đi tới trước mộ Hạ Thiên Tung.

“Hoàng huynh, muội được huynh che chở hơn mười năm, cuối cùng lại không thể bảo vệ tốt cho huynh. Cuối cùng vì thành toàn cho muội, huynh còn thả người nhảy xuống tường thành.”

“Cả đời này, tất cả ân, tất cả tình, muội không trả được, chỉ mong, kiếp sau có thể cho muội gặp lại huynh.”

“Lần sau muội cam đoan, dù thế nào cũng không để huynh chịu khổ nữa.”

“Muội sẽ sống khỏe mạnh, mang theo lời chúc phúc của huynh mà sống, làm hoàng hậu đẹp nhất Ly quốc.”

Hạ Triều Ca uống một chén rượu vào trong miệng, cay đắng, ngọt ngào, thống khổ, đau thương, tất cả đều hòa trộn vào trong cổ họng.

Ba ngày sau, kinh thành, hoàng cung.

Trước bàn trang điểm, Hạ Triều Ca nhìn chính mình trong gương, khóe miệng hơi nhếch lên.

Một bộ giá y màu đỏ thẫm, làn váy kéo thật dài, dùng băng vũ lưu quang ti tốt nhất, trang trọng mà cao quý.

“Sư muội, muội thật là xinh đẹp, toàn bộ Ly quốc, không có ai đẹp hơn muội.”

Tổ Y một bên chải tóc cho Hạ Triều Ca, sợi tóc thật dài như thác nước nhu thuận rủ xuống, tản ra trên giá y màu đỏ, đỏ đen cùng phối hợp, đẹp đến

mức khiến người ta hít thở không thông.

“Thật sao? Sư tỷ thật là biết khen người.”

“Đó là đương nhiên, dung mạo dù đẹp thì cũng sẽ có lúc bị vượt qua, nhưng khí chất đẹp, muội là đệ nhất Ly quốc. Khí chất được thanh tẩy qua sóng to gió lớn, kiên cường đi tới hôm nay mà dường thành, ai cũng kém hơn nhiều.”

Hạ Triều Ca khẽ cười, trong nụ cười bao hàm rất nhiều thứ.

“Sư muội, muội nhất định phải hạnh phúc.”

“Sư tỷ, muội sẽ hạnh phúc, muội muốn bọn họ ở dưới cũng hạnh phúc.”

“Mẫu hậu muội không còn, đại tỷ như mẫu thân, để sư tỷ giúp muội đội mũ phượng lên. Sau này, chính là mẫu nghi thiên hạ.”

Tổ Y tự tay giúp Hạ Triều Ca đội mũ phượng.

Hạ Triều Ca trong gương môi hồng răng trắng, da thịt trắng nõn, mặt mũi xinh đẹp, đoan trang đại khí.

Tổ Y nhìn Hạ Triều Ca trong gương, nụ cười bên khóe môi không ngừng được một khắc.

“Hôm nay tân hoàng thấy muội sợ rằng còn chưa nếm đủ say.”

Hạ Triều Ca vừa nghe khuôn mặt liền hồng một mảng lớn, nổi bật trên giá y màu đỏ.

Đây là lần đầu tiên nàng lập gia đình, dù kiếp trước hay kiếp này, mặc giá y, gả cho nam nhân mình yêu.

Nàng vốn không suy nghĩ nhiều như vậy, bị Tổ Y nói thế bỗng nhiên thấy xấu hổ.

“Sư tỷ, tỷ còn chưa có phu quân, nói lời này mà không đỏ mặt sao?”

“Mặt ta đỏ làm gì, đêm nay cũng không phải ta đêm động phòng hoa chúc.” Tổ Y cười ra tiếng.

Nhất thời khuôn mặt Hạ Triều Ca càng nóng, không nói lời nào.

Đêm động phòng hoa chúc!

Nghĩ như vậy, cả người Hạ Triều Ca liền không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Phong Hậu (2)

Kèm theo âm thanh vui mừng náo nhiệt bên ngoài, Lễ Quan tiếng lớn tiếng hô to.

“Giờ lành đã đến, mời Hoàng hậu nương nương lên kiệu!”

Tổ Y phủ khăn voan cho Hạ Triều Ca, đỡ nàng đi ra ngoài.

Ngồi trên kiệu tám người khiên, Hạ Triều Ca được đưa từ Triều Vân Cung đến Càn Khôn Cung.

Kiệu dừng lại, màn bị xốc lên, một bàn tay thon dài vươn vào.

Tìm Hạ Triều Ca mạnh mẽ đập, vươn tay giao cho Hề Minh Húc.

Hề Minh Húc nắm tay Hạ Triều Ca từ trong kiệu đi ra.

Dưới khăn voan, Hạ Triều Ca thấy Hề Minh Húc dựa vào nàng chống đỡ di chuyển hai chân.

Qua ba tháng trị liệu, chân Hề Minh Húc hiện tại đã chuyển biến tốt, có tri giác, có thể dùng lực một chút.

Nhưng bây giờ còn chưa thể đứng lâu, cũng không thể đi một mình.

Nhưng Hề Minh Húc làm sao cũng không muốn ngồi xe lãng thành hôn với nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là làm một cái gây cho hắn chống.

Hề Minh Húc đi rất chậm, tay hắn nắm tay Hạ Triều Ca dần dần dùng sức.

Hạ Triều Ca biết, hiện tại hắn rất nỗ lực, thậm chí rất đau.

Nhưng hắn không nói lời nào, mỗi một bước đều kiên định như vậy.

Hạ Triều Ca có thể tưởng tượng, bên ngoài khăn voan hắn nhất định cười rất hạnh phúc.

Nàng nắm thật chặt tay hắn, chống đỡ cho hắn, để cho hắn nhẹ nhõm hơn một chút.

Cảm thụ được trong lòng bàn tay Hạ Triều Ca truyền đến lực đạo, nụ cười trên mặt Hề Minh Húc càng đậm thêm.

Xa xa, vãn vũ bá quan, dòng dõi hoàng thất, quý đầy hai bên.

Nhìn tân đế hậu Ly quốc từng bước một, thông thả đi qua phiến đá trước đại điện.

Vạt áo màu đỏ thắm tản ra kéo thật dài, làm thành một sự mở màn tân triều hoàn mỹ.

Pháo mừng đang vang lên, ánh mặt trời trải rộng, bọn họ đi tới con đường này rất gian khổ, cũng rất đau đớn, nhưng tất cả thống khổ vào giờ khắc này đều tan thành mây khói.

Xua tan mây mù, vào giờ khắc này Hạ Triều Ca dắt tay Hề Minh Húc leo lên ngôi vị Chí tôn, mở ra một triều đại thịnh thế hoa mỹ.

Từ thềm đá đi đến bậc thang, qua bậc thang đi vào đại điện.

Trên đại điện, thái thượng hoàng Hề Hoằng Tân đoan chính ngồi, nhìn bọn họ thông thả đi tới.

Giọng Lễ Quan cao vút vang lên trong đại điện trang nghiêm lại vui mừng.

“Tân hoàng tân hậu, nhất bái thiên địa!”

Hạ Triều Ca đỡ Hề Minh Húc khom lưng hành lễ.

“Nhị bái cao đường!”

Hai người xoay người, khom lưng cúi đầu trước Hề Hoằng Tân.

“Phu thê giao bái!”

Hề Minh Húc buông tay Hạ Triều Ca ra, đứng đối mặt với nàng.

Hạ Triều Ca sững sờ, người này vì hết thấy tận thiện tận mỹ, gắng gượng đứng cùng với mình, khiến nàng vừa đau lòng lại vừa ngọt ngào.

Giờ khắc này, hai người mặt đối mặt, dưới khăn voan, lòng Hạ Triều Ca đang rung động.

Nhất bái này kết thúc, nàng thật sự lập gia đình.

Hai người rót cuộc bái xong, tất cả thành kết cục đã định, Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc chân chính thành phu thê.

Sau khi lạy xong, hai người tiến lên quỳ xuống trước mặt Hề Hoằng Tân.

Hạ Triều Ca đoan chính kính Hề Hoằng Tân một ly trà.

” Ân oán giữa Hề gia và Hạ gia đã qua vài chục năm, cũng chôn vùi chục năm. Nếu chỉ luận thân phận, ta sẽ không để cho Minh Húc cưới con.”

Hề Hoằng Tân thở dài một hơi, lại nói: “Nhưng cảm giác yêu nhau ta hiểu, trước đây ta cũng liêu lĩnh cưới quận chúa Càng quốc, cho nên ở chỗ này, ta chúc phúc các con. Không được dẫm vào vết xe đổ của chúng ta, bách niên giai lão.”

“Cảm ơn phụ hoàng”

Hai người quỳ xuống khấu đầu.

Sau đó, Hạ Triều Ca tiếp thu phượng ấn, chính thức trở thành tân hậu Ly quốc.

Hạ Triều Ca cầm phượng ấn nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cung tiến ngô hoàng, ngô hậu!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Phong Hậu (3)

Hạ Triều Ca bị đưa về tân phòng, đang trùm khăn voan ngồi an tĩnh.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc trời dần dần tối lại, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy ra.

“Được được, không ngoài dự đoán, hoàng thượng say rồi!”

Là giọng Trình Phi Dương.

Ngay sau đó, Hạ Triều Ca còn nghe được rất nhiều giọng nói ồn ào của tướng lĩnh Bắc Cung ngày xưa.

Nhưng cuối cùng khi cửa phòng đóng lại, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ còn có tiếng bước chân của Hề Minh Húc chậm rãi đi tới.

Hạ Triều Ca bỗng nhiên khăn trương, hô hấp cũng gấp gấp theo.

Nàng chưa bao giờ khăn trương như vậy, cả khi chính tay đâm Mực Cảnh Thước trên Kim Loan điện, cũng chưa từng khăn trương như vậy.

Bỗng nhiên, giường lún xuống một chút, hơi thở mang theo mùi rượu nồng nặc của Hề Minh Húc truyền đến, tim Hạ Triều Ca đập càng nhanh.

Chớp mắt sau đó, khăn voan bị xốc lên, vừa nhấc mắt liền thấy khuôn mặt có chút đỏ của Hề Minh Húc.

“Triều Ca...” Giọng Hề Minh Húc mơ màng lại hơi khàn khàn.

“Ừ”

“Ta chờ giờ khắc này đã lâu rồi.”

Hề Minh Húc vươn tay vuốt ve khuôn mặt Hạ Triều Ca, nhẹ nhàng, tinh tế, mềm mại vuốt ve như đang che chở trân bảo quý hiếm.

Hạ Triều Ca cúi đầu không nói lời nào, nàng khăn trương đến mức không nói nên lời.

“Nếu không phải khi đó nàng cự hôn, ta cũng không cần chịu khổ lâu như vậy.” Hề Minh Húc cảm thán một tiếng.

Hạ Triều Ca bất đắc dĩ, kết cục của người Hạ gia không thay đổi, lại khiến tâm Hề Minh Húc thay đổi, cũng không biết là phúc hay là họa.

Nhưng bọn hắn đi tới bước này cũng không có cách nào quay đầu nữa.

Nếu như về tiền giới, hẳn lại biến thành Thương Lăng, đại khái chính mình cũng chẳng còn quả ngon để ăn nhỉ?

Nếu như Vu Sơn Thần Nữ lại đi cáo trạng, nói nàng sửa mệnh cách...

Bỗng nhiên nàng nhớ tới Cửu Thiên Huyền Nữ nói, phạm kẻ nào câu dẫn Thương Lăng đều bị hắn một kiếm trăm.

Tim Hạ Triều Ca không khỏi run rẩy, Thương Lăng có độc!

Hề Minh Húc nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng bóp khuôn mặt Hạ Triều Ca.

“Nàng đang nghĩ gì đấy? Thất thần như vậy?”

Hạ Triều Ca chợt hoàn hồn nhìn về phía Hề Minh Húc, cũng may là thay đổi đáng về phạm thai, nếu không, nàng thật sự không xuống tay được.

Lúc này, Hề Minh Húc rót hai ly rượu, đưa cho Hạ Triều Ca một ly.

Hai người khoát tay nhau uống rượu giao bôi.

“Rượu giao bôi cạn rồi thì nàng phải theo ta đến bạc đầu.” Hề Minh Húc nói.

Hạ Triều Ca cười khẽ, đột nhiên, Hề Minh Húc cúi đầu hôn lên.

Hương rượu ngọt thanh theo đôi môi của hắn bay vào khiến cho Hạ Triều Ca mê say.

Hề Minh Húc còi giá y trên người Hạ Triều Ca ra, đè nàng xuống giường, từ trên cao nhìn nàng.

“Triều Ca, Triều Ca của ta...”

Lời vừa nói xong, ngực Hạ Triều Ca liền mát lạnh, cái yếm bị kéo ra.

Nhất thời gò má nàng đỏ hồng, cực kì ngượng ngùng.

Ngay sau đó, thân thể nóng hổi của Hề Minh Húc áp lên, da thịt kề nhau cực kì nóng bỏng.

Cánh môi mềm mại của Hề Minh Húc hôn lên khuôn mặt Hạ Triều Ca, tinh tế dày đặc như mưa, khiến khuôn mặt nàng ngửa ngáy, tâm cũng ngửa ngáy theo.

“Ôm ta ”

Hạ Triều Ca tự tay ôm lấy eo Hề Minh Húc, nhìn đôi mắt mê ly kia, khoe miệng mỉm cười.

“Thả lỏng, chớ khấn trương, ngoan nào”

Hề Minh Húc khẽ hôn lên cổ Hạ Triều Ca, nói bên tai nàng một câu như vậy.

Chớp mắt sau đó, thân thể Hạ Triều Ca bỗng nhiên đau đớn, chân mày nàng nhú chặt, ngón chân cũng co lại.

Hề Minh Húc bắt đầu ôn nhu lại cấp thiết công thành đoạt đất.

Từng tiếng rên rỉ nhỏ dần loạn một hồi xuân sắc, roi xuống một màn kiều diễm.

Editor: có xôi thịt có xôi thịt, cảnh báo cảnh 18+, cấm trẻ nhỏ và trẻ vị thành niên. À mà lẽ ra nên thông báo ở đầu chương mới đúng nhĩ))))))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Phong Hậu (4)

Sáng sớm hôm sau, lúc Hạ Triều Ca rời giường thì Hề Minh Húc đã thượng triều.

Vốn ba ngày tân hôn là có thể hưu triều, nhưng tân triều mới lập, còn rất nhiều chuyện bận rộn, hắn một khắc cũng không dám thả lỏng.

Hạ Triều Ca ngồi trước bàn trang điểm, yếu ớt thờ dài.

“Sư muội sao vừa mới tân hôn liền thờ dài rồi? Không biết còn tương muội bị cô đơn nhiều năm rồi đấy.”

Tổ Y một bên chải đầu cho Hạ Triều Ca, một bên trêu đùa nàng.

“Tỷ nói xem, cái ngôi vị hoàng đế này người người đều muốn, bận đến mức chân không chạm đất, mệt chết mệt sống, một khắc đều không được dừng lại nghỉ ngơi, hà tất phải tranh?”

“Thật là, Hậu vị này của muội người người đều muốn, tương lai nói không chừng sẽ có một đám phi tử tranh sủng với muội, đến lúc đó muội tính toán cái này, tính toán cái kia mới có thể bảo đảm địa vị của mình, một khắc đều không được ngừng nghỉ, cũng giống như vậy thôi.”

Tổ Y vừa nói như vậy, Hạ Triều Ca liền sững sờ, nàng không nhiều như vậy.

Nếu như đến lúc đó, Hề Minh Húc thật sự nạp phi thì nàng nên làm gì bây giờ?

Một cổ chua xót đập úp vào lòng.

Nếu quả thật có lúc đó, nàng sẽ rời đi, nhắm mắt làm ngơ, nàng chẳng thèm đi tranh sủng ái gì gì đâu.

“Cho nên khi là hoàng hậu còn không bằng công chúa, trong phủ công chúa có phò mã, còn có thể nuôi một đám nam sủng.”

Hạ Triều Ca vừa nói như vậy, Tô Y không khỏi “Phĩ” một tiếng bật cười.

“Muội nói thế hình như cũng đúng, muội lỗ lớn lớn.”

Hạ Triều Ca nghiêm túc gật đầu: “Muội lỗ lớn thật.”

“Không bằng muội đi tìm hoàng thượng thương lượng một chút, ly hôn đi? Rồi ban thưởng cho muội một tước vị công chúa?”

“Sư tỷ, tỷ chưa chính chết muội là chưa cam lòng đúng không?”

Tô Y cười vui vẻ hơn, nàng nói: “Nhìn không ra sư muội ta không sợ trời không sợ đất vậy mà sợ hoàng thượng.”

Hạ Triều Ca yếu ớt thở dài, Tô Y không nói nàng liền quên, trước đây mỗi lần nhìn thấy hấn đều sợ.

Nhớ lại khoảng thời gian trước kia, mặc dù hoang đường nhưng cũng thật hạnh phúc.

” Bỗng nhiên muội lại nhớ cái tên Đoạn Thiên Diễn âm ỉ náo loạn, ngây thơ còn thích thể hiện.”

Tô Y sững sờ, nàng nói: “Từ lúc muội đem hấn bán cho Lam Thâm công chúa, hấn cũng không có tin tức gì.”

“Tránh khỏi trận này cung biến, hiện tại có lẽ họ sống rất tốt nhỉ?”

“Chỉ mong vậy, ta nghĩ Lam Thâm công chúa sẽ chiều cô hấn thật tốt.”

Hạ Triều Ca nhin không được, “Phĩ” một tiếng bật cười.

Với trình độ nhanh nhẹn dũng mãnh của Dịch Lam Thâm, lời này có thể tin.

Trang điểm xong, Hạ Triều Ca dùng bữa, sau đó đi đến Ngự Thư phòng ở Càn Khôn Cung.

Lúc vào Ngự Thư phòng, Hề Minh Húc đang ở cúi đầu phê duyệt tấu chương, thần sắc nghiêm túc, từng chữ từng nét đều vô cùng rõ ràng.

Nam nhân nghiêm túc là có mị lực nhất, hướng chi trước mắt vẫn là nam nhân mình yêu, Hạ Triều Ca thấy tim sắp tan chảy rồi.

Hạ Triều Ca đi tới bên cạnh Hề Minh Húc liếc mắt nhìn.

Thuận tay cầm lên tấu chương Hề Minh Húc còn chưa phê duyệt, lật đống tấu chương như núi xem qua sau đó chia chúng ra phải phần.

Hề Minh Húc nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Triều Ca.

“Chồng này là khẩn cấp nhất, nhưng chỉ có hai ba bản thôi nên phê trước. Chồng này không quá gấp, khoảng chừng mười một mười hai bản, để lại thêm ngày cũng không sao, còn chồng này bốn mươi lăm bản, có thể để thừa tướng phê giúp, đến lúc đó, chàng liếc mắt xem lại là được.”

Hề Minh Húc kinh ngạc ngẩng đầu.

“Thế nào mà nàng còn thạo hơn ta vậy?”

“Từ nhỏ đã theo phụ hoàng phê tấu chương, liếc mắt nhìn cũng biết.”

“Đúng là không nhìn ra, trưởng công chúa điều ngoa tùy hứng vậy mà cố gắng đến thế, không bằng để nàng đảm đương chức hoàng đế này luôn?”

“Được thôi, trước hết nạp mấy tên nam phi lấp đầy hậu cung đã.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Khói lửa tái khởi (1)

Trong nháy mắt, sắc mặt Hề Minh Húc liền trầm xuống.

“Nàng vừa mới nói gì?”

Lòng Hạ Triều Ca than hồng rồi, trông mắt xoay tròn.

“Xem ra tối qua ăn không no, hôm nay còn khí lực nạp nam phi nữa? Hử?”

Trong lời nói của Hề Minh Húc tràn ngập ý tứ uy hiếp cùng cảnh cáo.

Hạ Triều Ca rụt cổ, đột nhiên nhớ lại liền đỏ mặt.

“Hử gì mà hử, không biết thẹn.”

Hạ Triều Ca nhỏ giọng lầm bầm.

“Thẹn có ăn được không?” Hề Minh Húc nhún mày.

Hạ Triều Ca xấu hổ muốn chết, khuôn mặt đỏ ửng, con ngươi đảo một vòng liếc về phía tấu chương trên mặt bàn.

“Hử? Đó là cái gì? Tấu chương khấn sao? Xảy ra chuyện lớn gì rồi?”

Hạ Triều Ca đang muốn đưa tay lật tấu chương, Hề Minh Húc liền vươn tay kéo tay Hạ Triều Ca lại.

“Nàng đến tìm ta có chuyện gì sao?”

“Ý, suýt chút nữa thiếp quên mất, đến thời gian chàng luyện tập đi lại rồi.”

“Ừ, cũng phê duyệt gần xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Hề Minh Húc đứng dậy, Hạ Triều Ca vội đến dìu hắn.

Hai chân Hề Minh Húc đang dần dần khôi phục, mỗi ngày đều phải tập đi một lần để lưu thông máu.

Mấy ngày nay đều do Hạ Triều Ca cùng hắn đi.

Trên con đường nhỏ ở mảnh rừng phía trước Ngự, Hạ Triều Ca đỡ Hề Minh Húc đi tới.

Hắn thông thả đi, nhưng lòng đã có chút gấp gáp, từng bước đi rất vội vàng.

“Trong lòng chàng có việc?”

Hạ Triều Ca quan tâm hỏi.

“Vừa mới đăng cơ, chuyện phiền lòng nhiều lắm, các đại thần đề có tư tâm khiến người ta tức giận.”

“Mấy kẻ lão thần này đều ở quan trường lăn lộn lâu rồi, công phu chơi xấu đều là nhất. Nói chuyện với họ quả thực mệt tim.”

“Không sao cả, cứ từ từ đến đi, nàng thay ta xử lý tốt hậu cung là được, không cần quan tâm việc khác.”

Hạ Triều Ca không nhịn được bật cười.

“Hậu cung của chàng chỉ một mình thiếp, thiếp xử lý cái gì đây? Chẳng lẽ chàng thật sự muốn nạp phi?”

“Từ xử lý mình đã đủ làm nàng bận rộn rồi, đầu óc cứ nghĩ lung tung, u buồn, thân thể không cao lại còn gầy.”

Về mặt Hề Minh Húc ghét bỏ, cứ như toàn thân trên dưới của Hạ Triều Ca chả có chỗ nào tốt cả.

Hạ Triều Ca bĩu môi, về mặt ủy khuất.

Hai người đi một lúc, tổng quản thái giám bẩm báo Trình Phi Dương cầu kiến.

“Hôm nay cũng luyện tập kha khá rồi, chàng đi làm việc trước đi, thiếp về Phụng Nghi Cung chờ chàng cùng dùng bữa tối.”

“Được.”

Hề Minh Húc hôn một cái trên trán Hạ Triều Ca liền rời đi.

Hạ Triều Ca xoay người đi về phía Phụng Nghi Cung, nụ cười dần dần thu lại.

“Sư tỷ đi điều tra xem Ly quốc đã xảy ra chuyện gì.”

“Được”

Lòng Hạ Triều Ca không yên, Hề Minh Húc cố ý lừa gạt nàng.

Hơn nữa, nàng có thể cảm giác được, Hề Minh Húc gấp gáp muốn khôi phục hai chân.

Sau khi chờ hồi lâu ở Phụng Nghi Cung, Tổ Y trở về, thần sắc khó coi.

“Sư muội, Ly quốc loạn rồi.”

“Cái gì?!”

“Các vị Vương gia dựng cờ hiệu khôi phục giang sơn Hạ thị, lập một tân quân tám tuổi họ Hạ, muốn thảo phạt loạn thần tặc tử Hề Minh Húc.”

“Tân quân tám tuổi?”

“Hình như là một biểu đệ phương xa của muội, huyết mạch rất xa.”

Hạ Triều Ca cười nhạt, đây là đang coi thường tân triều của Hề Minh Húc, vội vàng muốn tới chia cắt Ly quốc.

“Càng khẩn cấp hơn là Càng quốc lại hợp tác.”

Hạ Triều Ca sầm mặt: “Địch Phi Nhiên?”

“Đúng”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, khó trách Hề Minh Húc không cho nàng biết.

Khó trách hần cấp thiết muốn khôi phục hai chân như vậy.

Lúc này Hề gia quân đang cần một chủ soái thống lĩnh toàn cục!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bãng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Khói lửa tái khởi (2)

Lúc này, tân triều vừa mới thành lập, Ly quốc loạn trong giặc ngoài, chính là thời khắc sống còn.

Hề gia quân phân thành tứ quân Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ, mỗi một nhánh quân đều có thống soái riêng.

Ban đầu là Hề Hoàng Tân thống lĩnh Hề gia quân, sau khi Hề Hoàng Tân lui khỏi vị trí ở lại kinh đô, Hề Minh Húc tiếp nhận toàn bộ.

Bây giờ Hề Minh Húc xưng đế, vị trí thống soái Hề gia quân để trống.

Dù thống soái của quân nào trong tứ quân tấn chức đều không thích hợp, cũng khó mà phục chúng.

Cho nên ở thời khắc nguy cấp này, biện pháp tốt nhất chính là Hề Minh Húc ngự giá thân chinh, ổn định long quân.

Nhưng Hề Minh Húc sao có thể đi đâu được?

Hắn hai chân còn chưa khỏi hẳn, chính là thời khắc mấu chốt, lúc này nói gì cũng không thể đi.

Nhìn dáng vẻ của hần hôm nay, hần thật sự rất muốn đi sao?

Hắn vốn là hùng ưng bay lượn trên bầu trời Bắc Cương mệnh mông, dựa vào sức của mình đoạt được giang sơn Ly quốc.

Bây giờ chính là thời khắc quốc gia tồn vong nguy cấp, tất cả tâm huyết rất có thể như muối bỏ biển.

Hắn làm sao không vội cho được?

Hạ Triều Ca thở dài một tiếng, Hề Minh Húc nói vậy là đã chuẩn bị ngự giá thân chinh.

Nàng không thể để cho hấn đi, giang sơn Ly quốc này là phụ mẫu nàng để lại, nàng cũng có trách nhiệm phải bảo vệ.

“Sư tử, công phu nhiều năm của tử, tránh thoát mấy tên thị vệ không làm khó được tử nhỉ?”

Tổ Y sững sờ, nàng hỏi: “Muội muốn làm gì?”

“Chơi chút kích thích.”

Tìm Tổ Y đập mạnh.

“Ăn cấp ngọc tử, giả tạo thánh chi.”

Tổ Y trừng lớn hai mắt kinh ngạc: “Muội muốn làm cái gì?”

“Chức thống lĩnh tứ quân này, chủ soái nhất định phải đủ quen thuộc với họ, thân phận cũng đủ để ép được tất cả mọi người. Người này, trừ Hề Minh Húc, còn có một kẻ nữa.”

Hạ Triều Ca hít sâu một hơi, nàng nói: “Quân sư Giản Chi Hề, từng cùng bốn vị thống soái kẻ vai chiến đấu ăn ý, tín nhiệm đều đủ. Mà thân phận hoàng hậu Hạ Triều Ca đủ để ép được bất kỳ một tướng lĩnh nào.”

“Sư muội, muội muốn đi sao?”

“Chẳng lẽ để cho Minh Húc đi sao?”

“Nhưng...”

“Sư tử, muội đã quyết định, đêm nay muội chặn Minh Húc, việc ăn cấp ngọc tử, giả tạo thánh chi đành giao cho tử.”

Tổ Y hé miệng, trước còn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn gật đầu.

Đêm đó, bóng đêm tràn ngập Phụng Nghi Cung, ánh trăng chiếu phát cả một vùng.

Hề Minh Húc chống quai trượng đi vào, từng bước một cẩn thận đi tới.

Hạ Triều Ca thấy Hề Minh Húc từ xa cực kì đau lòng.

Nàng vội đứng dậy đi Hề Minh Húc.

“Hôm nay không phải luyện đủ rồi sao? Thế nào còn luyện nữa? Đi quá nhiều lại ảnh hưởng tới việc liền xương đây.”

“Không sao cả, ta cảm giác mình rất ổn, sớm khôi phục thì cũng sớm có thể ôm lấy nàng.” Hề Minh Húc cười nói.

Nụ cười của Hề Minh Húc khảm trong mắt Hạ Triều Ca, vô cùng chói mắt.

“Đem xe đẩy ra đây.”

“Vâng, Hoàng hậu nương nương.”

Xe đẩy đem ra, Hạ Triều Ca đỡ Hề Minh Húc ngồi xuống, đẩy hấn vào điện Phụng Nghi.

Hai người dùng xong bữa tối, tắm rửa thay y phục, sau đó Hạ Triều Ca giúp Hề Minh Húc cởi áo ra.

Buổi tối, dưới ngọn đèn như hạt đậu, mơ hồ soi sáng tấm điện.

“Nàng giống như có tâm sự?”

Hề Minh Húc nằm trên giường nhìn Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca thở dài một hơi, nàng nói: “Cái gì cũng không gạt được chàng, hôm nay thiếp có tin tức của Thiên Diễn.”

“Hấn làm sao?”

Hạ Triều Ca lắc đầu, mặt buồn rười rượi.

“Không biết, Tổ Y đã đi tìm hiểu tình huống, nói chung không tốt lắm, thiếp rất lo cho đệ ấy.”

“Chả trách Tổ Y không ở đây. Đừng lo lắng, đừng nhíu mày, ngủ sớm một chút, bọn họ sẽ ổn mà.”

Hạ Triều Ca than nhẹ một tiếng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Khói lửa tái khởi (3)

Đêm hôm ấy, Hạ Triều Ca đặc biệt chủ động.

Gắt gao kết hợp với Hề Minh Húc nhau, liều chết triển miên.

“Dường như đêm nay nàng rất chủ động?”

Hề Minh Húc ôm Hạ Triều Ca, dán chặt thân thể nàng, hô hấp rất gấp gáp.

“Lại bị chàng nói trúng rồi.” Hạ Triều Ca cười khê.

“Hử?”

“Tôi hôm qua không ăn no.”

“Nàng tại dụ dỗ ta?”

“Vậy chàng nhanh lên chút nữa đi.”

Hề Minh Húc cúi đầu, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt Hạ Triều Ca, động tác hạ thân cũng nhanh hơn mạnh hơn.

Màn trướng lay động, ánh nến nhấp nháy, tạo thành một đêm xuân kiều diễm.

Sáng sớm hôm sau, Hề Minh Húc vào triều, Hạ Triều Ca để lại thư, mang theo Tổ Y giả tạo thánh chỉ rời khỏi kinh thành.

Bên ngoài kinh thành, Tổ Y cùng Hạ Triều Ca ngồi trên lưng ngựa, đang chuẩn bị tách ra.

“Sư tỷ, về sau phía hoàng cung phiên tỷ quan tâm nhiều hơn, đặc biệt là...”

Hạ Triều Ca còn chưa nói hết, Tổ Y liền ngắt lời nàng.

“Sư muội, để cho tỷ đi cùng muội.”

Hạ Triều Ca sững sờ, nàng nói: “Lần này đi rất nguy hiểm, sư tỷ vẫn nên...”

Tổ Y cười khê: “Ta cảm thấy ở lại trong cung càng nguy hiểm, đao kiếm của địch dù có lợi hại cũng không bằng lửa giận của Hoàng Đế bệ hạ.”

Hạ Triều Ca biết Tổ Y không yên lòng về mình, nàng cũng sẽ không cự tuyệt: “Được”

Hai con khoái mã chạy như bay trên đường. Hạ Triều Ca và Tổ Y không dám dừng lại một chút.

“Muội thì hay rồi, mọi oan ức đều vứt cho Thiên Diễn, không sợ ngày nào đó hoàng thượng bắt được đệ ấy, đệ ấy khó giữ được cái mạng nhỏ đó?”

“Vậy cứ để đệ ấy tự cầu đa phúc đi.” Hạ Triều Ca cười.

Trong thư để lại cho Hề Minh Húc, lý do nàng rời khỏi chính là Đoạn Thiên Diễn gặp nạn ở Thanh quốc, người là nàng bán, nàng nhất định phải cứu trở về.

Sợ Hề Minh Húc không đồng ý, sau khi để lại thư vội vàng vàng rời đi, hứa trong vòng ba tháng nhất định trở về.

Bởi vì chậm nhất là ba tháng, Hề Minh Húc sẽ phát hiện, nàng liền bị lộ.

Bắc Cương, chủ thành Hề gia quân.

Lúc Hạ Triều Ca thúc ngựa tiến vào chủ thành là lúc đang mặc nam trang, khác biệt là nàng không có dịch dung.

Trong phòng nghị sự, thấy Hạ Triều Ca, tứ quân chủ soái đều khiếp sợ.

Hôn lễ của Hê Minh Húc bọn họ đều tham gia, hoàng hậu Hạ Triều Ca bọn họ cũng gặp qua.

“Tham kiến Hoàng...”

“Được rồi, không cần đa lễ.” Hạ Triều Ca vung tay lên, nói thẳng: “Tuyên thánh chỉ đi.”

Tổ Y cũng mặc nam trang mở thánh chỉ ra, các tướng lĩnh quý xuống.

Sau khi tuyên xong thánh chỉ, tất cả tướng lĩnh đều khiếp sợ, không ai dám nghĩ tới, hoàng thượng lại đem vị trí chủ soái giao cho hoàng hậu!

“Chuyện, chuyện này không có khả năng lắm?”

“Ngài đang nghi ngờ ta? Hay là đang hoài nghi hoàng thượng? Thánh chỉ ở đây, ngọc tỷ đã hạ, mọi người có thể tự xem.” Hạ Triều Ca mặt không đổi sắc.

“Nhưng thân phận người tôn quý, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, chiến sự Bắc Cương sợ rằng người không hiểu, người...” Lam Thiên Tường do dự nói.

“Lam tướng quân, trước đây chủ ý trồng dây leo chặn lỗ hồng Thanh quốc, vẫn là do ta đề ra cho ngài, ngài nói xem ta có hiểu Bắc Cương hay không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sốt.

“Các vị tướng quân, sự mệnh của ta xuất thân từ Bích Ba sơn trang, là môn hạ của trang chủ Tang Chính Khanh, một năm trước từng cùng sư đệ Đoạn Thiên Diễn tới Bắc Cương rèn luyện.” Tổ Y nói.

“Người, lẽ nào người là Giản quân sư!”

Hạ Triều Ca cười gật đầu.

Lần này, tất cả mọi người đều nghĩ thông suốt, vì sao quân sư rời khỏi Bắc Cương liền triệt để không còn tung tích, vì sao sau khi tam hoàng tử tiết lộ quân sư là nữ tử thì tiên hoàng vẫn không giao quân sư ra!

“Chiến trận sau này đề ta làm chủ soái, các ngài có ý kiến gì không?”

Hạ Triều Ca bày ra khí thế, vẻ mặt kiên định tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Khói lửa tái khởi (4)

Lần này, tất cả mọi người cũng không có ý kiến, luận thân phận, Hạ Triều Ca đủ tôn quý, luận mưu lược, Giản quân sư tuyệt đối được tin nhiệm.

“Như vậy từ hôm nay trở đi, tất cả quân báo đều giao đến nơi này của ta, từ chỗ ta thống nhất báo lên hoàng thượng.”

“Vâng, chúng thần tuân mệnh!”

Hạ Triều Ca nhìn nhóm tướng lĩnh quen thuộc này, nhiệt huyết ngày xưa lại cuộn trào trong cơ thể, cuốn đi mọi lo lắng ưu tư.

Ly quốc giang sơn này đề nâng tới bảo vệ đi!

Khói lửa tái khởi, đại quân bước lên lộ trình chinh chiến, Hạ Triều Ca một thân khải giáp bạc dẫn đầu phía trước.

Nắng sớm vừa lóe, tấu khởi một khúc tráng ca khoáng đạt.

Hai tháng sau đó, kinh thành, hoàng cung.

Hê Minh Húc chậm rãi tập đi trong cung, tổng quản thái giám cẩn thận từng li từng tí theo dõi hần.

Bây giờ hần đã không cần mượn bất luận vật gì, cũng không cần nâng mà có thể tự đi một mình.

Chỉ là tốc độ chân còn quá chậm, như là đứa trẻ tập tễnh học đi.

Nhưng tốc độ khôi phục này đã là nghịch thiên rồi.

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, nên trở về nghỉ rồi.”

Hề Minh Húc khoát khoát tay: “Không sao cả, luyện thêm một lúc, còn nửa tháng nữa là ta có thể xuất chinh.”

Tổng quản thái giám lo lắng, nhưng ông ấy lại không dám lên tiếng.

Hề Minh Húc bây giờ là quốc quân tôn quý, tân triều vừa mới thành lập, làm sao cũng không thể ngy giá thân chinh được!

Nhưng hơn hai tháng qua, ông nhìn Hề Minh Húc dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn bình định những lão thần ngoan cố trong triều đình, những gian thần không nghe, ổn định toàn bộ triều cương.

Ai nấy đều thấy được, chiến tranh nổi lên tứ phía, vị tân hoàng này rất gấp.

Nhưng triều cương chưa định, hai chân chưa khôi phục, hấn chỉ có thể chờ đợi, chỉ có thể nhẫn.

Bây giờ thời cơ đã dần dần chín muồi.

“Kê đi tìm hoàng hậu có tin tức báo lại chưa?”

“Hồi hoàng thượng, vẫn không có.”

“Thanh quốc lớn vậy sao, vì sao tìm lâu như vậy cũng không tìm ra?”

“Hoàng hậu nương nương cơ trí, việc người muốn làm, người bên ngoài cũng không thể nhúng tay.”

Hề Minh Húc cười, hấn nói: “Người thật biết nói chuyện, không sao cả, nếu như ba tháng sau nàng còn chưa trở lại, trẫm liền không khách khí nữa.”

“Hoàng thượng, chiến báo truyền đến, thừa tướng Bùi Văn Thành cầu kiến.”

“Được, về Ngự Thư phòng.”

Bên trong Ngự Thư phòng, Hề Minh Húc nhìn về chiến báo vừa truyền đến.

Hề gia quân không có chủ soái, tùy tiện cùng xuất chinh không ổn, hai tháng trước, hấn để cho Hề gia tứ quân thủ vững trận địa, án binh bất động.

Hai tháng này, quân địch lớn nhỏ tiến công vô số, nhưng làm hấn vui mừng là, Hề gia quân có thể giữ vững bất động.

Như vậy, chỉ cần chờ thêm nửa tháng, hấn nắm giữ ổn soái thân chinh, đại sát tứ phương!

Buông chiến báo xuống, Hề Minh Húc nhìn về phía thừa tướng Bùi Văn Thành vừa nhậm chức.

“Thừa tướng có chuyện gì bẩm báo?”

“Hồi hoàng thượng, bây giờ phản quân Phàn thành đã bị tiêu diệt, bách tính trở về xây dựng lại nhà cửa cần rất nhiều ngân lượng, xin hoàng thượng phê chi thị.”

Bùi Văn Thành dâng tấu chương.

Hề Minh Húc nhướng mày, hấn nói: “Phản quân Phàn thành đã tiêu diệt? Điều này sao có thể? Đại quân triều ta một mực thủ vững trận địa, án binh bất động.”

“Hoàng thượng, thần cũng nghi hoặc, quả thực quân đội truyền đến quân báo như vậy. Cho nên mấy ngày trước đây thần nhận được tấu báo của Thái Thú Phàn thành mà không thể tin được, nhưng thần lập tức phái người đi vào xác định, thần phát hiện chuyện kinh thiên động địa.”

Lòng Hề Minh Húc cuồng loạn lên, sắc mặt hấn rất nặng nề: “Chuyện gì?”

“Chẳng những là Phàn thành, toàn bộ Ly quốc, tất cả thành trì thất thủ đều thu hồi, bảy phiên vương bị tiêu diệt bốn, còn lại ba kẻ đã đầu hàng. Bây giờ, đại quân đã đánh hạ ba tòa thành trì Càng quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Khói lửa tái khởi (5)

Hề Minh Húc nắm chặt quả đấm, cảm xúc bất an đang lan tràn trong lòng.

“Đi, chặn binh sĩ vừa đưa quân báo lại, mang về đây!”

Sắc mặt Hề Minh Húc trầm đến mức không thể trầm hơn, Bùi Văn Thành cũng ý thức được tính nghiêm trọng của việc này.

Quân tình tiền phương bị giấu giếm, tin tức kinh thành bị phong tỏa, nhất định là cố ý, ai có thể làm như vậy?

Nắm giữ toàn bộ quân đội, chẳng lẽ muốn hỏi kinh hành thích vua đoạt vị?

Nhưng toàn bộ Hề gia quân đều là tâm phúc của Hề Minh Húc, ai lại có bản lĩnh như thế, khiến bọn họ tín phục như vậy?

Rất nhanh, binh sĩ giao quân tình bị mang về.

“Nói, rốt cuộc tình huống ở tiền phương thế nào!”

Hề Minh Húc dùng sức đánh trên bàn một chưởng “rầm”, người bên dưới sợ đến run lên.

“Quân báo đã viết mười phần tường tận, xin hoàng thượng lấy quân báo làm chuẩn...” Binh sĩ kia nơm nớp lo sợ nói.

Hề Minh Húc khoát tay, ném chén trà trên tay xuống đất.

“Trẫm muốn người nói!”

Binh sĩ kia bị dọa sợ, hần vội vàng nói hết ra tình hình mình biết.

“Tiểu nhân biết chỉ có như vậy, không thể tường tận như quân báo, hoàng thượng...”

Binh sĩ kia còn chưa nói hết, toàn thân Hề Minh Húc đều run rẩy, hai đầu lông mày tràn ngập tức giận.

“Chủ soái là ai, người lập lại lần nữa!”

“Quân sư trước đây, Giản tiên sinh.”

“Rầm!” một tiếng thật lớn vang lên, toàn bộ bàn ghế trong Ngự Thư bị Hề Minh Húc dùng nội lực chấn vỡ, án thư nổ tung bay tán loạn, dọa chết tất cả mọi người.

Càng quốc, trên sườn núi xanh xa xa ngoài Vân Ninh thành, Hạ Triều Ca một thân khải giáp bạc ngắm nhìn Vân Ninh thành rối loạn.

Phía sau nàng, Hề gia quân đã xây dựng nơi đóng quân tạm thời.

Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, phân ba đường đi tiêu diệt dư đảng còn lại của phiên vương, thanh trừ vật cản khắp non sông.

Nàng một mình mang theo Thanh Long quân thâm nhập Càng quốc, đánh hạ ba tòa thành Càng quốc.

Bây giờ tòa thứ tư Vân Ninh thành đặt trước mặt Hạ Triều Ca.

“Chủ soái, Càng quốc đã đưa thư cầu hòa lần thứ ba, người xem?”

Lam Thiên Tường cầm một phong thư viên vàng đưa cho Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca tiếp nhận thư cầu hòa đặt ở trong tay, nội lực chấn động khiến toàn bộ nát vụn.

“Lần trước tiếp thu cầu hoà đã cho cơ hội, cho thể diện mà không cần, ta sẽ không khách khí với hần nữa.”

Sắc mặt Hạ Triều Ca lạnh lùng, hơn hai tháng chinh chiến khiến da thịt vốn trắng nõn non mịn thay đổi sâu sắc, cũng trở nên kiên nghị cứng rắn hơn.

“Chủ soái, chúng ta đã thâm nhập ba thành của Càng quốc, vào trong xa hơn chính là một mình thâm nhập, sao chúng ta không chờ tam quân hội hợp mới vào?”

“Bây giờ tam hoàng tử Dịch Phi Nhiên ở trong Vân Ninh thành, đợi thêm thì hần bỏ chạy mất.”

Hạ Triều Ca bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại nói: “Hoàng tử khác ở hoàng thất Càng quốc đều bị hần tàn hại, hần chết thì Càng Hoàng sẽ không người

nổi nghiệp, chắc chắn nội loạn, đây là một cơ hội tuyệt hảo.”

“Nhưng việc này quá nguy hiểm. Thanh Long quân một đường đánh tới, tổn thất không nhỏ, nếu tiếp tục thâm nhập sâu, thắng thua không thể chắc.”

“Đánh không thắng cũng phải thắng, thả hổ về rừng sẽ để lại hậu họa vô cùng, ta đã thả một lần, sẽ không có lần thứ hai. Tâm ý ta đã quyết, đêm nay mở hội nghị, chuẩn bị công thành.”

Trên mặt Hạ Triều Ca đầy vẻ kiên nghị.

Giữa lúc hai người chuẩn bị về quân doanh, binh sĩ truyền quân báo vội vã chạy tới, dâng lên một phong thư.

“Chủ soái, tướng quân, hoàng thượng có lệnh, đình chỉ tất cả tiến công, tất cả quyết định đều phải chờ ngài đến.”

Hạ Triều Ca nhướng mày, vung tay đánh binh sĩ báo tin bất tỉnh.

Lam Thiên Tường thấy mà kinh ngạc: “Người thế này là...”

“Mở hội nghị, chuẩn bị công thành.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Rời đi (1)

Mùa hè tân triều Ly quốc năm thứ nhất, tại Vân Ninh thành Càng quốc, Hề gia quân đánh trận gian nan ác liệt nhất từ trước tới nay.

Ánh tà dương đỏ như máu, khói lửa tràn ngập, chém giết khắp trời, một khúc bi ca vô thanh vô tức tấu khởi trong gió.

Thanh Long quân chiếm không ít đất đai, công phá Vân Ninh thành.

Bên ngoài Vân Ninh thành vây quanh khắp nơi, bên trong Vân Ninh thành, một trận chém giết.

Địch Phi Nhiên không chạy trốn, Càng quân liều chết giãy dụa, bố trí canh phòng nghiêm ngặt, phản kháng cực kì kịch liệt.

Ánh tà dương như máu dần dần biến mất, hai bên vẫn chém giết không ngừng, càng giết càng hăng, hầu như tất cả mọi người giết đỏ cả mắt trời.

Hạ Triều Ca lĩnh quân xông lên trước xung phong đi đầu, mở ra một con đường máu cho Thanh Long quân đi sau.

Máu tươi đầy đất nhuộm đỏ toàn bộ Vân Ninh thành.

Lúc Hạ Triều Ca một cước đá bay cửa thủ phủ, Địch Phi Nhiên đang ngồi trên xe lăn, đôi mắt hờ hững nhìn nàng.

Bên người Địch Phi Nhiên, tất cả thị vệ bày trận sẵn sàng đón quân địch.

“Hạ Triều Ca, ngươi thật can đảm, dám làm kẻ đầu tiên giết đến đây, đuổi tận giết tuyệt như vậy, ngay cả mạng của mình cũng không muốn à?” Địch Phi Nhiên cười nhạt.

“Bỏ qua cho ngươi một lần, ngươi vẫn còn mơ ước giang sơn Ly quốc, kích động phiên vương tạo phản, khiến cho bách tính rơi vào chiến tranh. Lần này, dù nói gì ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi nữa!”

Hạ Triều Ca vùng trường kiếm lên, khí thế rực rỡ.

Địch Phi Nhiên chợt cười to, hần nói: “Cũng tốt, vậy thì chúng ta cùng chết đi.”

Địch Phi Nhiên phát tay lên, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện hai hàng cung thủ, cùng với dày đặc Âm Vệ sát thủ.

Địch Phi Nhiên là kẻ một chân đạp lên xương trắng vô số người, Âm Vệ sát thủ bên người tuyệt đối không thiếu.

Bây giờ hần đã trốn không thoát, cho nên hần triệu tập tất cả Âm Vệ sát thủ, liều mạng lần cuối.

Dù sao hần cũng chết, giết nhiều một tên cũng được tốt.

Thấy một màn như vậy, chân mày Hạ Triều Ca cũng không có nhú một cái, càng không lui ra sau.

Nàng tiến lên, tướng sĩ phía sau cũng theo sát.

Nhất thời, vô số cung tiễn bắn ra từ trong thủ phủ, cũng có vô số cung tiễn bay vào bên trong phủ.

Hạ Triều Ca dẫn đầu phía trước, mỗi tướng sĩ phía sau đều nhiệt huyết sôi trào, theo một chủ soái anh dũng, tất cả mọi người đều không lui bước.

Tướng lĩnh Ly quốc từng người ngã xuống, Ám Vệ bên người Địch Phi Nhiên cũng càng ngày càng ít.

Địch Phi Nhiên ngồi trên xe lăn, lạnh lùng nhìn hết thấy, nhìn Hạ Triều Ca toàn thân tắm máu.

“Vì sao? Ngươi rõ ràng có thân phận tôn quý tương lai tốt đẹp, tại sao phải tìm nguy hiểm?”

“Trận chiến này nếu ngươi chết, toàn bộ Càng quốc đều suy sụp, ngươi không chết, để lại cho Ly quốc hậu họa vô cùng.”

“Nhưng nếu ngươi chết, cái gì ngươi cũng không có.”

“Chết có gì đáng sợ? Chỉ cần giang sơn Ly quốc vẫn còn, Minh Húc vẫn còn, không có gì không đáng.”

Địch Phi Nhiên run rẩy, cảm xúc rất kích động.

“Ngươi rõ ràng chết một lần mới xuyên không tới, chẳng lẽ không biết quý trọng sinh mạng?”

“Thế gian này có thứ còn trân quý hơn cả tính mạng, ngươi là kẻ háms lợi, vĩnh viễn sẽ không hiểu.”

“Ha ha ha...” Địch Phi Nhiên cười ha hả: “Ta không biết, theo ta đến đường hoàng tuyền rồi nói cho ta, sao nào?”

Địch Phi Nhiên vừa nói ra, ngón tay hần bỗng nhiên khẽ động, ấn xuống một cái nút trên cột đá bên cạnh.

Chỉ một thoáng, trong tất cả cột đá trong bay vụt ra vô số lợi kiếm rất nhỏ, đâm vào trong đám người đang chém giết.

Ám Vệ Càng quốc, tướng sĩ Ly quốc, tất cả mọi người bị loạn tiễn bắn loạn xạ, nhất thời máu tươi văng khắp nơi, tàn nhẫn lại đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Rời đi (2)

“Phịch phịch phịch” vài tiếng, phía trước phía sau Hạ Triều Ca đều bị rất nhiều loạn tiễn bắn trúng, thân thể vừa dừng lại, máu tươi từ các vị trí cơ thể trào ra.

Nàng một tay cầm kiếm chống đỡ thân thể mình, đau đớn bắt đầu lan tràn, thân thể dần dần mất đi khí lực.

“Hoàng tử, bên ngoài viện quân của Thanh Long quân sắp đến, chúng ta mau theo địa đạo rời khỏi đi.”

Hạ Triều Ca ngẩng đầu một cái, liền thấy tỷ nữ hầu hạ nàng trước đây khi nàng bị bắt làm tù binh, tâm phúc bên cạnh Địch Phi Nhiên.

Lúc này tỷ nữ kia đang đẩy xe lăn Địch Phi Nhiên rời đi.

Địch Phi Nhiên nhìn chằm chằm Hạ Triều Ca bị trọng thương, nhếch miệng gọi lên một nụ cười ác độc.

Hắn vốn không có dự định đồng quy vu tận cùng với nàng, hắn chỉ thiết kế bẫy rập ở đây, đưa nàng vào chỗ chết, cuối cùng chính mình thoát đi từ địa đạo!

Tỷ nữ kia đẩy Địch Phi Nhiên đi, Hạ Triều Ca đứng tại chỗ nhìn hần rời đi.

Đột nhiên, “Đoàng” một tiếng súng vang lên.

Một viên đạn xuyên qua thái dương Địch Phi Nhiên, bắn vào đầu hắn.

Địch Phi Nhiên còn chẳng kịp khiếp sợ đã trợn tròn mắt, bị một phát súng nát đầu mà chết.

Xa xa Hạ Triều Ca thấy một màn như vậy, cười nhạt.

Nàng nhìn súng trong tay, Dịch Phi Nhiên nhất định rất hối hận trước đây đã cho nàng khẩu súng này?

Nàng cười, chết do vũ khí hiện đại tự mình đem đến, sắp chạy khỏi liền thắng thiên luôn, chẳng biết là tự vị gì nhỉ?

Nhưng vào lúc này, tỳ nữ kia bỗng nhiên quay đầu lại, nhặt một thanh kiếm đâm về phía Hạ Triều Ca.

“Ta muốn giết ngươi!” Tỳ nữ kia gần như điên cuồng.

Hạ Triều Ca thấy thanh kiếm kia đâm tới, nàng đã vô lực phản kháng.

Chớp mắt sau đó, “Keng” một tiếng, một thanh kiếm khác chặn trước mặt nàng.

Hạ Triều Ca vừa quay đầu lại liền thấy Đoạn Thiên Diễn cùng Dịch Lam Thâm.

“Lão yêu bà, chúng ta không tới trễ chứ? Tỳ hù chết ta, tỳ đừng chết đấy!”

Đoạn Thiên Diễn trực tiếp đánh nhau với tỳ nữ kia, Dịch Lam Thâm vội vàng đỡ lấy Hạ Triều Ca.

“Này, đừng có việc gì nha, thế này cả đời muội và Thiên Diễn sẽ không an tâm mất.”

Hạ Triều Ca ho khan một tiếng, phun ra hai búng máu tươi, nàng lắc đầu, cười khổ nói: “Tạm thời... Không chết được...”

Nàng vừa dứt lời, viện quân Bạch Hổ xông vào, Hạ Triều Ca quay đầu, thấy Hề Minh Húc trên lưng ngựa cực kì lo lắng.

Chớp mắt sau, Hề Minh Húc tung người xuống ngựa, không để ý hai chân mình chưa khỏi hấn xông tới, tiếp lấy Hạ Triều Ca trong tay Dịch Lam Thâm.

Hai chân hấn không vững, lập tức ngã ngồi xuống, ôm lấy Hạ Triều Ca chẳng chịt vết thương.

“Triều Ca, tốt quá, ta không đến muộn. Triều Ca, nàng biết không, ta không thể mất đi nàng.” Giọng Hề Minh Húc nghẹn ngào.

Hạ Triều Ca vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt Hề Minh Húc, máu tươi nhuộm đầy khuôn mặt trắng nhợt của hắn.

“Ta không sao...”

“Không có việc gì là được, không có việc gì thì tốt, ta, chúng ta trở về...”

Toàn thân Hề Minh Húc run rẩy, ngay cả lời cũng không nói rõ ràng nổi.

Khóe miệng Hạ Triều Ca dần dần nở nụ cười, nhìn Hề Minh Húc, trong lòng nàng nổi lên từng cơn sóng tình ầm ập.

Hề Minh Húc gượng chống hai chân mình ôm lấy Hạ Triều Ca.

“Ta mang nàng về nhà” Hề Minh Húc nói.

“Được, về nhà.” Hạ Triều Ca cười khẽ.

Đột nhiên, trong đồng thi thể, tỳ nữ kia của Dịch Phi Nhiên nhấc cổ tay.

Bỗng nhiên thân hình Hạ Triều Ca khẽ động đẩy Hề Minh Húc ra, cả người đỡ trước người hắn.

“Đoàng” một tiếng, viên đạn bắn vào ngực Hạ Triều Ca, máu từ ngực phun ra, xoáy thành một đóa hoa yêu dã giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Rời đi (3)

Hạ Triều Ca ngã xuống đất, cảm giác cả người đều mơ hồ, cảm giác tử vong lan tràn toàn thân.

Nàng có thể cảm giác rõ ràng, mọi giác quan của thân thể nàng đều nhanh chóng suy yếu.

Ánh mắt mơ hồ, âm thanh cũng không nghe rõ.

“Triều Ca, Triều Ca!”

Hè Minh Húc điên loạn ôm Hạ Triều Ca hét to.

“Đoạn Thiên Diễm, ngươi không phải đại phu sao? Mau chữa cho nàng đi!”

Đoạn Thiên Diễm vội đi tới, cẩn thận kiểm tra thương thế của Hạ Triều Ca, càng xem sắc mặt càng khó coi.

“Minh Húc...”

Hạ Triều Ca đưa bàn tay nhuộm máu xoa mặt Hè Minh Húc.

Nước mắt tràn ra, ánh mắt dần dần mờ nhạt, khuôn mặt đẹp đẽ kia của Hè Minh Húc, nàng dần dần thấy không rõ nữa.

“Triều Ca, đừng lo, nàng sẽ không chết, ta đã đến rồi, ta không có tới trễ, ta làm sao có thể nhìn nàng chết...”

Giọng Hè Minh Húc nghẹn ngào, cả người đều run rẩy.

“Nàng không thể chết, nàng không thể tàn nhẫn với ta như vậy, để lại ta một mình thủ hộ toàn bộ giang sơn.”

“Minh Húc, giang sơn này thiếp thay chàng đánh được, chàng phải bảo vệ nó, đừng để nó suy tàn, có được không?”

“Không được, không có nàng, cái gì cũng không được!”

“Thật xin lỗi, Minh Húc, thật xin lỗi, thiếp không thể nào tiếp tục đi cùng chàng rồi.”

Nước mắt Hè Minh Húc rơi xuống trên mặt Hạ Triều Ca.

“Nàng đừng nói vậy, nàng có thể, nàng sẽ ổn mà.”

“Sống khỏe mạnh, lập hậu, nạp phi, khai chi tán diệp*, mở ra thời đại thịnh thế.”

* sinh con đẻ cái

“Không, ta không thể...” Hè Minh Húc như thất thanh.

“Thiếp muốn đi cùng chàng tới đầu bạc, nhưng thiếp không thể...”

“Không, nàng có thể...”

Nàng không thể, nàng phải chết.

Mệnh cách có thể thay đổi, nhưng thiên mệnh không thể cải lại.

Triều đại thay đổi, lịch sử chuyển dời, đều là thiên mệnh.

Lúc trước từ mệnh cách Vọng Thư cho nàng, chỉ suy đoán Hè Minh Húc đăng cơ, khai sáng thịnh thế tân triều là thiên mệnh.

Cho đến khi toàn bộ Ly quốc khởi lửa tái khởi, nàng mới chợt hiểu ra, thiên mệnh hoàn chỉnh là: Hạ thị huy diệt, Hè thị khai sáng tân triều thịnh thế.

Cho nên, Hạ gia bắt diệt, giang sơn không yên.

Lúc trước trên mệnh cách, Hạ thị nhất tộc toàn bộ bị diệt, sau khi Hè Minh Húc lên ngôi cũng không có phiên vương chiến loạn, càng không có Càng quốc xuất binh.

Bây giờ, nàng thay đổi mệnh cách, nếu nàng không chết, tất cả chiến loạn đều tới.

Cởi chuồng phải do người buộc chuồng, cho nên nàng tự mình lựa chọn cách này để quay lại.

Nàng không muốn, cũng không cam chịu, nàng thật vất vả mới có được hạnh phúc, lại không nghĩ rằng, một đời ngắn ngủi cũng không được.

Nàng là hán phải chết, hán phải chết rồi!

Nước mắt Hạ Triều Ca chảy xuống, đôi mắt chăm chú nhìn Hè Minh Húc, há miệng nhưng nói không ra lời.

Cho dù là chút thời gian sau cùng, nàng vẫn muốn nhìn hán nhiều thêm một lần.

Nhưng dần dần, mí mắt nàng trở nên nặng nề, sinh mệnh trôi đi, tất cả thành kết cục đã định.

Thịnh thế của Hề Minh Húc phải đập lên máu huyết của Hạ thị, mà nàng, chính là máu chốt cuối cùng.

“Triều Ca, Triều Ca! Nàng đừng ngủ, nàng tỉnh lại đi mà!”

Hề Minh Húc khóc rống lên, gần như thất thanh, đường đường nam nhi bảy thước, lại gào khóc như một đứa trẻ.

Hạ Triều Ca nhắm mắt lại, hồn phách lung lay rời khỏi thân thể nàng.

Hồn phách nàng bay lên, nàng cúi đầu, vрон tay muốn lau nước mắt trên mặt Hề Minh Húc.

Nhưng mà, cái gì nàng cũng không chạm tới, Hề Minh Húc cũng không thấy nàng.

Hồn phách nàng vẫn phiêu du, càng bay càng cao, chỉ có thể nhìn Hề Minh Húc xa xa.

Đừng mà Minh Húc, giữa thiên địa này, từ nay về sau sẽ không còn Hạ Triều Ca.

Chúc phu quân một đời trường an.

===== Với mình thì đây là kết của lần lịch kiếp này rồi, ai boi qua thì cho một cái review cảm nghĩ nào =====

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Sét đánh giữa trời quang (1)

Giản Chi Hề càng bay càng cao, rất nhanh đã không nhìn rõ bất cứ hình ảnh gì ở nhân gian.

Nàng và Hề Minh Húc coi như hoàn toàn kết thúc.

Chi mong hán có thể mạnh khỏe một đời.

Bay bay, trước mặt Giản Chi Hề bỗng nhiên xuất hiện một đạo hào quang màu bích lục.

Ánh sáng lóe lên, một nữ thần tuyệt mỹ đi từ trong ánh sáng ra.

Giản Chi Hề tập trung nhìn vào, chẳng phải là Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ sao?

Chính là lục trà nữ an bài nhân vật Hạ Triều Ca cho nàng, làm hại nàng một đời thê thảm!

Giản Chi Hề còn chưa tìm nàng ta làm loạn, lúc này tự nàng ta đưa tới cửa.

Giản Chi Hề còn chưa bắt đầu mắng té tát, Dao Cơ đã mở miệng trước.

“Tư Mệnh, ngươi dám bóp méo mệnh cách! Ngươi có biết tội của mình không?” Dao Cơ trợn mắt nhìn Giản Chi Hề.

“Chúng có đâu? Không có chúng cứ ngươi đừng ngậm máu phun người.”

“Ngươi... Ngươi cứ mạnh miệng đi, ta cho ngươi biết, lần sau đừng để cho ta bắt được!” Dao Cơ tức giận đến giậm chân.

Giản Chi Hề nhú mày, bỗng nhiên tâm tình thật tốt.

“Ể? Hình như ngươi rất tức giận? Ngươi tức cái gì đây?”

Sắc mặt Dao Cơ khó coi.

“Để cho ta ngẫm lại, à, ta biết rồi, ngươi đang giận nam thần mình bị ta ngủ phải không?”

Quả nhiên, sắc mặt Dao Cơ càng thêm khó coi.

Giản Chi Hề cười đắc ý, đối phó kẻ không biết xấu hổ, phải so càng không biết xấu hổ hơn.

“Chẳng những ngủ, còn ngủ mấy lần, ngươi cũng không biết, đáng về chưa thỏa mãn dục vọng của ai kia, ai nha, dư vị vô cùng ngai ngùng nha.”

“Tur Mệnh! Ngươi đủ rồi! Miệng đầy ô ngôn uế ngữ!” Dao Cơ hét lớn, nắm chặt hai tay.

“Ồ, chúng ta không bản nữa, chúng ta nói tới chuyện cao thượng chút ha, ái tình.”

Giản Chi Hề nói: “Đời này, Thương Lăng Thượng Thần yêu ta tha thiết, sau khi trở lại tiên giới, tất cả ký ức đều lưu lại, ngươi nói xem, hắn có thể nhớ ta mãi không quên không nhỉ?”

“Tur Mệnh! Ngươi không nên quá kiêu ngạo!” Dao Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao trừng Giản Chi Hề.

“Hử? Ta nghe nói, cầu mà không được mới thêm muốn. Ngươi nói xem đời này hắn cầu ta mà không được, trở lại tiên giới có thể nhất quyết không buông ra hay không nhỉ?”

Giản Chi Hề cười xán lạn, xán lạn đến đau mắt Dao Cơ.

“Còn phải cảm ơn ngươi viết mệnh cách cho ta nhiều nha, ái tình như vậy, khắc cốt ghi tâm như vậy.”

“Tur Mệnh, ta muốn bầm ngươi ra!”

Dao Cơ không nhịn được nữa, giậm chân một cái xông về phía Giản Chi Hề, đáng về như phải liều mạng.

Giản Chi Hề cũng tức giận, đem nàng ngược chết đi sống lại, trơ mắt nhìn từng người thân thiết chết đi, nàng cũng không muốn nhịn nữa!

Liều mạng thì liều mạng, làm một trận lớn đi, nàng cũng không tin mình đánh không lại Dao Cơ!

Chỉ một thoáng, hai đạo tiên lực phân biệt đánh ra, va vào nhau nổ tung.

Dao Cơ lui lại mấy bước, hoa dung thất sắc.

Giản Chi Hề đứng tại chỗ, khóe miệng mỉm cười.

“Thì ra ngươi đánh không lại ta nha?”

“Ngươi...”

Nhưng vào lúc này, một cái bóng đen bay đến ngăn giữa hai người.

“Hai bà cô của tôi, đừng đánh đừng đánh, truyền tới chỗ Thiên Đế, ai cũng khó coi.”

“Ngươi là ai đấy?”

“Ta là quý sai Địa Phủ.”

“Tur Mệnh, ta cam đoan đời sau ngươi không thể nào nhúng chàm chàng được!”

Dao Cơ vút xuống một câu ngoan độc, bỗng nhiên giậm chân một cái xoay người bay đi.

“Tur Mệnh đại nhân, theo ta đi xuống đi.”

Giản Chi Hề đứng tại chỗ ngu người.

“Đi đâu?”

“Đầu thai chuyển thế á.”

“Vì sao? Nhiệm vụ của ta không phải hoàn thành rồi à?”

Quý sai giáp lúng túng cười cười: “Sao có thể, kiếp số của Thương Lăng Thượng Thần vẫn chưa xong đâu!”

“Ta không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Sét đánh giữa trời quang (2)

“Tur Mệnh đại nhân, tiểu nhân chỉ là một kẻ sai vật, ngài cũng đừng làm khó dễ tiểu nhân, đi cùng với tiểu nhân đi.”

Giản Chi Hề gần như muốn điên, nàng không muốn đi không muốn đi không muốn đi mà!

Độ kiếp có tác dụng rắm gì, cũng không phải kiếp của nàng, nàng chả có lợi, còn bị lấy ra làm pháo hôi.

“Tur Mệnh đại nhân...”

“Im đi, gọi hồn cái đầu nguoi!”

“Thật là ta đang gọi hồn, chân thân ngài còn ở Địa Phủ mà, hiện tại chỉ có hồn phách.” Quý Soa Giáp cười lúng túng.

Giản Chi Hề sững sờ, đứng rồi, chân thân vẫn còn ở Địa Phủ mà!

Cái này há chẳng phải là, người là đao thót, ta là cá thịt sao?

Không đầu thai thì không được?

Giản Chi Hề muốn khóc, nàng cho rằng xinh đẹp kết thúc một đời liền có thể đi trở về làm tiểu Tur Mệnh.

Nhất định chính là sét đánh giữa trời quang!

Giản Chi Hề ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, dĩ nhiên dọa Quý Soa Giáp không nhẹ.

“Đi thôi ”

Giản Chi Hề nhận mệnh.

“Tốt quá, Tur Mệnh đại nhân, ngài cẩn thận một chút.”

Quý sai giáp dẫn đường phía trước, Giản Chi Hề không còn gì tiếc nuối theo ở phía sau.

Tới địa phủ, Giản Chi Hề thấy rất nhiều quý hồn trên đường hoàng tuyền.

Đi một hồi, nàng chợt thấy cạnh đường hoàng tuyền có một tảng đá, phía trên khắc đầy chữ.

Giản Chi Hề nhất thời hiếu kỳ, liền đi về phía hòn đá kia.

“Đây là cái gì?”

“Hỏi Tur Mệnh đại nhân, đây là Đá Tam Sinh.”

“Đá Tam Sinh?”

“Đúng ạ, rất nhiều quý hồn có rang buộc trong lòng sẽ khắc chữ trên đá tam sinh, cầu cho mình và người yêu có thể duyên định tam sinh.”

“Duyên định tam sinh?” Giản Chi Hề có chút ngẩn ngơ.

“Gạt người đó, nếu cứ khắc mà thành, thì chính thất khắc, tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ cũng khắc, chẳng phải loạn luân sao?”

“Ừ” Cảm xúc Giản Chi Hề lập tức trầm xuống.

“Tur Mệnh đại nhân, chúng ta đi thôi?”

“Nguoi trước đi, ta ở lại đây một chút.”

“Vậy được rồi, Tur Mệnh đại nhân, ngài đừng làm lỡ thời gian nha!”

Quý sai giáp cẩn thận bấm báo một lần sau đó liền rời đi.

Giản Chi Hề đưa tay, một bút khắc lại trên Đá Tam Sinh hai cái tên, Hạ Triều Ca, Hề Minh Húc.

Duyên định tam sinh, chỉ tiếc, Hạ Triều Ca chỉ có một đời, Hề Minh Húc cũng chỉ có một đời, bọn họ chết rồi, cũng chỉ còn Tur Mệnh cùng Thương Lãng.

Lúc này, nữ tử đứng cạnh Đá Tam Sinh quay đầu nhìn Giản Chi Hề.

“Sao cô không đi, cô cũng ở đây chờ người nào sao?”

Giản Chi Hề sững sờ, chờ người nào? Nếu như Hề Minh Húc chết, thế gian này cũng chỉ còn Thương Lăng.

Nàng lắc đầu: “Không có, ta nhìn chút thôi, vậy còn cô?”

“Ta đang chờ người, chờ phu quân của ta, chúng ta đã hẹn rồi, ai đi trước thì chờ đối phương ngay trên đường hoàng tuyền lộ, cạnh Đá Tam Sinh.”

“Ừ...”

Ngực Giản Chi Hề có chút khó chịu.

Trên đường hoàng tuyền, mỗi ngày người đến người đi như nước chảy, Giản Chi Hề đứng trọn một ngày.

Có khóc, có cười, có không cam lòng, có bình tĩnh.

Trên Đá Tam Sinh lại thêm thật nhiều tên.

“Sao cô còn chưa đi? Cô đang chờ người nào sao?” Nữ tử kia lại hỏi.

Giản Chi Hề vẫn lắc đầu: “Ta chỉ muốn nhìn phu quân cô hình dạng thế nào, nhất định rất xứng đôi với cô.”

Thời gian từng giây từng khắc trôi qua, đến ngày thứ ba, Giản Chi Hề vẫn đứng đó.

Bỗng nhiên, một thân ảnh bỏ nhào về phía Đá Tam Sinh Thạch.

“Nương tử!”

“Phu quân!”

Chẳng biết tại sao, khóe mắt Giản Chi Hề bỗng ướt.

Hai quý hôn gắt gao ôm nhau.

“Ba năm, rốt cục ta đã gặp lại nương tử, nàng đợi lâu không?”

“Không lâu, ta mới chờ ba ngày thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Sét đánh giữa trời quang (3)

“Nương tử!”

“Phu quân!”

Hai người ôm nhau mà khóc nước mắt ngắn dài.

Ngay cả Giản Chi Hề đứng ở một bên cũng xúc động theo.

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, ngồi xổm xuống khe vuột tên Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc trên Đá Tam Sinh, cổ họng nghẹn ngào.

Người khác còn có thể hẹn nhau trên đường hoàng tuyền, người khác còn có thể cùng nhau qua cầu Nại Hà.

Nhưng Hạ Triều Ca chết liền chết thật.

Đợi thêm cũng không phải chờ được Hề Minh Húc.

Đời đời kiếp kiếp, đều sẽ không còn có cơ hội gặp nhau.

Giản Chi Hề đứng dậy, yên lặng rời đi.

“Sao cô đi rồi? Cô không đợi sao?”

Giản Chi Hề sững sờ, nàng quay đầu, thấy nữ tử kia chờ ba ngày rồi cục cũng đợi được, vẻ mặt hạnh phúc.

“Ta, ta không có ở chờ ai, ta chỉ là... Muốn nhìn các người đoàn viên, bây giờ thấy rồi.”

Giản Chi Hề nói xong lời này cũng không quay lại, chỉ sợ nàng kia lại hỏi nữa.

Bên bờ Đá Tam Sinh, nữ tử kia yếu ớt thở dài: “Rõ ràng khắc tên rồi, lại là một kẻ đáng thương.”

“Chúng ta đi thôi, cùng qua cầu Nại Hà, kiếp sau lại ở bên nhau.”

“Kiếp sau cũng phải bên nhau.”

Giản Chi Hề đi vào bên trong Địa Phủ, cũng không nóng lòng đi đầu thai.

Nhân gian quá khó khăn, hay là đợi ở Địa Phủ cho khỏe.

Giản Chi Hề đi vào trong Diêm Vương điện, thấy Diêm Vương đang uống trà nghỉ ngơi.

“Tư Mệnh, làm sao ngài tới đây?”

“Ta tới nhìn Sổ Sinh Tử của ông một chút.”

Diêm Vương hôm nay hình như tâm tình tốt, phát tay lên, Sổ Sinh Tử bay tới trước mặt Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề cầm Sổ Sinh Tử, cẩn thận lật qua, cuối cùng tìm tứ phía thấy Hạ Hạo Miếu, Bạch Tâm Lăng, Hạ Thiên Túng.

Đời sau, Hạ Hạo Miếu thành một bạch diện thư sinh, Bạch Tâm Lăng thành tiểu thư phú thương, Hạ Thiên Túng thành người đánh cá sơn dã.

Tất cả đều đầu thai trong gia đình bình thường, trải qua thời gian yên ả.

Nhớ tới kiếp trước, Giản Chi Hề cảm thấy sự an bài này đối bọn họ mà nói đủ tốt đẹp.

Giản Chi Hề thả Sổ Sinh Tử xuống, tâm tình tốt.

Cuối cùng thì người tốt cũng có kết quả tốt.

“Xem xong nhanh vậy à?” Diêm Vương uống một ngụm trà, vẻ mặt thích ý.

“Xem xong rồi, đi thôi!”

Giản Chi Hề rời khỏi Diêm Vương điện, thuận tay lấy một quả đào ở trên bàn Diêm Vương.

Giản Chi Hề vừa gặm đào vừa khoan thai đi dạo trong địa phủ.

Bỗng nhiên, nàng nghe được một trận ồn ào náo động, nàng đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy Quý sai ắt đang ở khổ sở khuyên.

“Ôi, bà cô ơi, cô cẩn thận đi đầu thai dùm đi, vào vong xuyên này đời đời kiếp kiếp sẽ không còn đâu!”

“Ha ha ha... Ta muốn nhảy, ta muốn hóa thành lệ quý!”

Giản Chi Hề sững sờ, giọng nói này thật quen thuộc!

Giản Chi Hề gặm quả đào đi tới, đứng xem kịch sau lưng Quý sai ắt.

“Cô có thể nghĩ kĩ, một khi lệ quý bị bắt, liền bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Quý sai ắt vẫn còn tận tình khuyên bảo.

“Thì sao? Coi như ta phải vào mười tám tầng địa ngục, ta cũng phải lôi kéo bọn chúng theo ta! Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn chúng!”

Con người quý hồn trước mặt rất lớn, đầu lưỡi rất dài, toàn bộ khuôn mặt đều vắn vẹo, nhìn cực kì khủng bố.

Xem ra là chuẩn bị hóa thành lệ quý.

“Ặc... Quấy rối một chút, ngươi muốn kéo ai một chỗ?”

Giọng Giản Chi Hề đột ngột vang lên bên cạnh vong xuyên thê lương càng không hợp nhau.

Chỉ thấy nữ tử muốn hóa thành lệ quý kia xoay đầu lại, liếc mắt liền nhận ra người trước mặt.

“Ngươi, ngươi là Hạ Triều Ca!”

“Hử? Ngươi vẫn nhận ra được, nhãn lực tốt quá ta, Hạ Uyển Tinh.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 206: Chấp niệm (1)

Sau khi Giản Chi Hề đầu thai thì đáng về đã thay đổi.

Bây giờ trở lại Địa Phủ, đáng về lại thay đổi về đáng về của Tư Mệnh.

“Dù ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi!”

Hạ Uyển Tinh thê lương gào lên.

Giản Chi Hề cắn quả đào một cái, vừa nhai vừa nói: “Vậy ngươi đối với ta là chân ái à.”

“Hạ Triều Ca, ha ha ha, vậy mà ngươi cũng chết, ngươi cũng chết rồi!”

Hạ Uyển Tinh cười điên loạn khiến người ta dựng tóc gáy lên.

“Theo ta vào mười tám tầng địa ngục đi, dù ta sống mãi không vào luân hồi, ta cũng muốn kéo ngươi theo chung!”

Hạ Uyển Tinh nói xong, oán khí tăng mạnh, bỗng nhiên nhào về phía Giản Chi Hề.

Nhưng mà Hạ Uyển Tinh còn chưa nhào tới trước mặt Giản Chi Hề, Giản Chi Hề phát tay lên, tiên lực tạo thành một cái kết giới trong suốt ở giữa hai người.

“Rầm” một tiếng thật lớn, đầu Hạ Uyển Tinh đụng vào kết giới bỗng nhiên bắn ngược trở về, rơi vào trong sông vong xuyên, đầu bị đụng lõm một khối.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!”

Hạ Uyển Tinh đứng lên từ dòng vong xuyên, khiếp sợ nhìn Giản Chi Hề đang bình tĩnh gặm quả đào.

“Việc xuống Địa ngục ngươi cứ đi một mình đi nha, đừng lôi kéo ta.”

“Ha ha ha...”

Hạ Uyển Tinh cười to, thân thể dính nước sông vong xuyên oán khí càng ngày càng nặng, hai mắt đỏ ngầu, răng nanh dài ra, triệt để hóa thành lệ quý.

“Ta chẳng những muốn ngươi xuống Địa ngục, ta muốn Hề Minh Húc cũng cùng xuống Địa ngục theo ta, vĩnh viễn không rời, ha ha ha...”

Giản Chi Hề lạnh người lùi một bước, nàng và Quý sai ắt khiếp sợ nhìn nhau, sau đó đồng thời quay đầu nhìn kẻ ngu ngốc Hạ Uyển Tinh.

“Lời này ngươi nói với ta thì được chứ đừng để hán nghe thấy, ngươi sẽ hối hận.”

Giản Chi Hề hào tâm nhắc nhở.

“Hối hận? Ta không có gì hối hận, hai người các ngươi, ta sẽ không bỏ qua kẻ nào đâu!”

Cuối cùng Quý sai ắt thật sự nhìn không nổi nữa.

“Bà cô ơi, ngươi tỉnh táo chút đi, chỉ với chút đạo hạnh này của ngươi, đạo sĩ lợi hại một chút đều có thể thu phục chứ đừng nói tới hai vị tổ tông này, ngươi không thể chọc vào đâu.”

Hạ Uyển Tinh sững sờ, lúc này nàng mới chú ý tới Quỷ sai ắt bên cạnh đường như rất tôn kính Hạ Triều Ca.

“Có ý gì?”

Quỷ sai ắt liếc mắt nhìn Giản Chi Hề, được nàng ngẫm đồng ý mới mở miệng giải thích.

“Vị trước mặt ngươi chính là Tư Mệnh đại nhân, một vị khác trong miệng ngươi là chiến thần tiếng tăm lừng lẫy tiên giới, quỷ thần gặp hần đều phải cung kính, Thiên Đế đều phải nhượng bộ ba phần, muốn tiêu diệt ngươi, một giây cũng không kịp ngáp.”

Giản Chi Hề càng nghe càng thấy sai sai.

“Ể? Ngươi sao lại thế này? Giới thiệu ta có bốn chữ, giới thiệu hần cả vạn chữ vậy!”

Quỷ sai ắt vừa nghe vội bổ sung: “Tư Mệnh đại nhân là Tư Mệnh thiên giới, Tư Mệnh đại nhân... Ặc... Chính là Tư Mệnh... đại... nhân...”

“...”

Một khắc này, nội tâm Giản Chi Hề tan vỡ.

“Bỏ đi, ngươi tự thu xếp đi, ta đi đây.”

Giản Chi Hề ăn xong quả đào, tiện tay ném hạt đào vào trong vong xuyên.

“Tư Mệnh đại nhân, ngài cũng không thể ném loạn đồ vật, lỡ như hạt đào này nẩy mầm trong dòng vong xuyên, được oán khí tẩm bổ, phát triển thành oán thụ đó!”

“Sao vậy được? Đó là quả đào ta lấy từ chỗ lão đầu Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, đào tiên đấy.”

“Cái..., cái gì? Đào tiên!”

Mang hạt đào về trồng, vậy thì có lời rồi!

Quỷ sai ắt vừa nghe liền không chút nghĩ ngợi nhảy vào sông vong xuyên đi tìm hạt đào.

Giản Chi Hề cong môi cười, cho ngươi đắc tội ta nè.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Chấp niệm (2)

Giản Chi Hề đang định rời đi, chân còn chưa bước liền nghe trong dòng vong xuyên phía sau truyền đến giọng thê lương của Hạ Uyển Tinh.

“Ha ha ha... Tư Mệnh, Thương Lăng... Vì sao? Ta không cam lòng, ta không cam lòng!”

“Lẽ nào đời này, còn đời đời kiếp kiếp sao, tổn hết mọi thứ cũng không có cách nào thu thập các ngươi sao?”

“Ta không phục, ta muốn giết ngươi!”

Hạ Uyển Tinh gào thét, khuôn mặt dữ tợn, đáng vẻ khủng bố liêu lĩnh nhào về phía Giản Chi Hề một lần nữa.

Giản Chi Hề thở dài một tiếng, đột nhiên cảm giác có chút thương cảm với Hạ Uyển Tinh.

Chấp niệm quá sâu, oán niệm quá nặng, cảm lên được nhưng không bỏ xuống được, nhìn không thấu chuyện đời này, nhìn không thấu luân hồi này.

Nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng hận, đặc biệt là loại người tội ác tày trời như Hạ Uyển Tinh này.

Mười tám tầng địa ngục thích hợp nhất với ả.

Giản Chi Hề chỉ có một điểm đồng tình với ả.

Bây giờ ả đã tự làm mình thành dạng này, cực kỳ bi thảm không nở nhìn, toàn bộ đều là tự chuốc lấy.

Giản Chi Hề khoát tay, một đạo tiên lực đánh tới, trực tiếp đánh bay thân thể Hạ Uyển Tinh vào trong nước sông vong xuyên.

Thật không may, Quỷ sai ắt vừa mới mò được hạt đào trong sông vong xuyên, bị Hạ Uyển Tinh va vào, hạt đào lại bay mất.

Quỷ sai ắt triệt để phát điên, hấn nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp ầm Hạ Uyển Tinh vào trong nước sông vong xuyên, lấy ra một cái tòa hồn liên vây ả lại.

“Hạ Triều Ca, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta nguyện rửa ngươi...”

Hạ Uyển Tinh còn chưa nói xong đã bị Quỷ sai ắt lôi cổ kéo vào địa ngục.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, bảo ngươi đừng giãy vò ngươi còn quậy phá, bây giờ đưa ngươi đi tăng mười tám!”

Quỷ sai ắt vừa kéo ả vừa tức giận lắm bầm, càng lúc càng xa.

Giản Chi Hề thở dài, thật là chấp mê bất ngộ mà.

Nếu như nguyên rửa cũng có thể thành công thì nàng cũng không cần vất vả như vậy.

Giản Chi Hề quay người lại, đang định đi dạo chung quanh, Quỷ sai giáp đi tới.

“Ôi, Tư Mệnh đại nhân của ta, sao ngài còn đi dạo trong Địa Phủ vậy!”

Giản Chi Hề quay đầu bước đi mặc kệ hấn, nếu không phải hấn xuất hiện, không chừng nàng đã cuồng đánh Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ một trận, ngẫm lại đã thấy đáng tiếc ghê.

Phải biết rằng Dao Cơ cũng không phải thứ tốt lành gì, quan trọng hơn là cô ta đánh không lại mình!

Cơ hội tốt như vậy!

“Ngài đi nhanh đầu thai đi, đừng sai giờ.” Quỷ sai giáp bức thiết khẩn cầu.

“Giờ nào?”

“Ngài lần này nhập luân hồi trước Thương Lăng Thượng Thần.”

“À, vậy cứ từ từ đi, hấn còn phải sống ở nhân gian bốn mươi năm mười năm nữa, ta đi dạo cả nửa tháng cũng chả sao.”

“Sao có thể ạ! Thương Lăng Thượng Thần trở về rồi!”

Chân Giản Chi Hề lao đảo suýt chút nữa té sấp mặt.

“Cái gì? Ngươi gạt ta phải không?”

“Lừa ngài làm gì? Tư Mệnh đại nhân, Thương Lăng Thượng Thần đã bước vào đường hoàng tuyền rồi!”

Trong lòng Giản Chi Hề hồi hộp nuốt vài ngụm nước miếng.

Trước Đá Tam Sinh si ngốc chờ ba ngày cũng không chờ được hấn.

Bây giờ hấn đến thật, vì sao phản ứng đầu tiên của nàng là muốn chuồn mất?

“Hấn, hấn có nói gì với ngươi hay không?” Giản Chi Hề lắp bắp.

Quỷ sai giáp phản nản nói: “Sắc mặt ngài ấy khó coi cực kì, những nơi đi qua, trong vòng ba trượng đều đóng băng, lạnh đơ người. Cái dáng vẻ này, kẻ nào không sợ chết dám tới gần này?”

Giản Chi Hề sững sờ, tiêu rồi tiêu rồi.

Lỡ bị bắt thật phòng chừng khó giữ được cái đầu.

“Vậy ta rút lui trước, gặp lại sau.”

Giản Chi Hề chạy lên cầu Nại Hà nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Chấp niệm (3)

Đi tới trên cầu Nại Hà, Giản Chi Hề quen thuộc chào hỏi Mạnh Bà.

Giống như trước không uống Mạnh bà thang liền nhảy vào luân hồi.

Trên đường hoàng tuyền vốn tối tăm đã kết một tầng băng, quỷ hồn qua lại đều chết cứng.

Trong vòng mười trượng, không có một ngọn cỏ, quỷ hồn nào dám đến gần Thương Lăng.

Sắc mặt hắc mui phần âm trầm, mỗi một bước đều đi cực kỳ thông thả.

Lúc này, một đạo ánh sáng màu xanh biếc lóe lên, Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ xuất hiện ở trước mặt Thương Lăng.

“Thương Lăng Thượng Thần, dựa theo mệnh cách ngài còn năm mươi năm nữa mà, sao ngài lại không sống tiếp? Có phải Tư Mệnh ở sau lưng làm cái gì hay không?”

Về mặt Thương Lăng đột nhiên lạnh đi, hắc nói: “Hình như cô quá nhiều quá rồi. Còn nữa, cô có vẻ cũng không có tư cách xem trộm mệnh cách đâu?”

Bị Thương Lăng ghen một câu như thế, sắc mặt Dao Cơ tái nhợt, thần sắc có chút rối rắm.

“Thương Lăng Thượng Thần, ta chỉ quan tâm ngài thôi, ta không có ý đó, ta...”

“Nếu như cô rảnh có thể xin đến U Hư Giới chiến đấu, bên đó đang thiếu người. Ta chỉ nói một lần, không được nhìn trộm chuyện của ta.”

Về mặt Thương Lăng băng lãnh, trong giọng nói không chứa bất cứ tình cảm gì.

Thân thể Dao Cơ run nhẹ, cắn môi, về mặt ủy khuất.

Nhưng mà Thương Lăng không nhìn thẳng nàng ta, tiếp tục đi về phía trước.

Dao Cơ không cam lòng, thế nhưng Thương Lăng quá băng lãnh, tuyệt đối không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nàng ta xoay người rời khỏi Địa Phủ.

Thương Lăng từng bước một chậm rãi nặng nề đi tới, bỗng nhiên, hắc dừng lại phía trước Đá Tam Sinh.

Ánh mắt rơi vào trên hai cái tên khắc phía trên Đá Tam Sinh.

Hắc khẽ nhíu mày một cái, do dự một chút, sau đó vẫn đi tới bên cạnh Đá Tam Sinh.

Nhẹ nâng tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai cái tên kia.

Dần dần từng nét trong hai cái tên kia được khắc lại một lần, so với lần khắc trước đó còn sâu hơn ba phần.

Khắc xong, Thương Lăng ngẫm nghĩ, phát tay lên, trực tiếp xóa đi những cái tên bên cạnh hai cái tên đó, chừa lại một mảng lớn.

Sau khi làm xong, hắc dừng tay lại, nhướn mày, lẩm bẩm: “Nhàm chán ”

(Editor: nhàm chán mà ngài còn làm =.=)

Sau đó, hắc liền đứng dậy đi không thèm quay đầu lại.

Đi một đoạn, sau đó Quỷ sai giáp lạnh run cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh Thương Lăng.

“Thương Lăng Thượng Thần, mời ngài tới bên này, đến giờ ngài đầu thai rồi.”

“Tư Mệnh đâu?”

“Thương Lăng Thượng Thần yên tâm, Tư Mệnh đại nhân đã vào luân hồi, nàng không làm lỡ thời gian, bây giờ ngài đi là kịp lúc.”

Quỷ sai giáp tận lực ăn nói nhỏ nhẹ dễ nghe, hết thấy đều theo kế hoạch tiến hành, như vậy thì sẽ không làm vị thần này tức giận nhỉ?

Ai biết Thương Lăng lại nhưong mây, nhiệt độ quanh thân chợt lại hạ xuống rất nhiều, Quý sai giáp lạnh đến mức trên y phục kết một tảng băng thật dày.

Quý sai giáp cảm giác mình quá khổ rồi, rõ ràng chuyên nghiệp như thế nhưng vẫn mắc tội vị thần này thì phải?

“Chạy trốn cũng nhanh đấy! Không phải rất không muốn luân hồi sao?”

Thương Lăng nói xong không thèm quay đầu đi tới cầu Nại Hà.

Để lại quý sai giáp đứng tại chỗ chờ rã đông.

Hả? Thương Lăng Thương Thần vừa mới nói cái gì?

Ngài ấy làm sao biết Tư Mệnh đại nhân không muốn luân hồi?

Trong đầu Quý sai giáp bắt đầu bịa đặt ra vô số phiên bản gian tình cố sự, sau đó âm thầm cười.

Trên cầu Nại Hà, Thương Lăng tiếp nhận một chén Mạnh bà thang từ trên tay Mạnh Bà.

Hắn do dự trong nháy mắt, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhưng một lát sau hắn vẫn uống một hơi cạn sạch, nhảy vào trong luân hồi.

<< Thỉnh cuối ngày, còn 3 chương phiên ngoại nữa là chính thức dứt điểm lịch kiếp lần 1, bước qua một đời một kiếp khác, bạn đoán kiếp sau họ có HE k? >>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Phiên ngoại Hạ Thiên Túng (1)

Ta sinh ra ở hoàng gia, là con trai duy nhất của hoàng thất Hạ gia.

Vừa ra sinh liền đã định trước được chúng tinh phùng nguyệt, không lo cơm áo, vạn chúng sùng ái.

Năm ta ba tuổi một, hoàng muội ra đời.

Hoàng muội ra đời như bầu trời đêm tràn ngập đầy sao nhô lên một vầng minh nguyệt, chói mắt, lấn át mọi ánh sáng.

Nho nhỏ, mềm mại núc ních, chỉ cần liếc mắt, tim liền tan chảy.

Đến nay ta vẫn nhớ kỹ lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của muội ấy, khi đó trên vai bỗng thấy nặng thêm.

Đó là hoàng muội ta, ta muốn bảo vệ muội ấy.

Hoàng muội vừa sinh ra, sự sùng ái và nổi bật liền lấn át ta.

Nhưng ta không tức giận, cũng không khó chịu, ngược lại rất vui vẻ.

Bởi vì nàng là muội muội ta, là người ta phải bảo vệ, muội ấy hạnh phúc, ta cũng hạnh phúc.

Hoàng muội ân sủng vô hạn nhưng xưa nay không điều ngoa tùy hứng, có đôi khi muội ấy còn lý trí hơn cả ta.

Họa gì có thể gây, họa gì không thể, muội ấy làm rất đúng mực.

Thế cho nên mặc dù từ nhỏ đến lớn ta đều thay muội ấy công nôi, nhưng mỗi một lần đều phạt không nặng.

Thời gian trôi mau như nước chảy, hoàng muội từ một cái bánh bao trở thành một mỹ nhân duyên dáng yêu kiều.

Chỉ chớp mắt, muội ấy sắp cập kê.

Ta cảm thán thời gian quá nhanh, còn chưa nâng trong bàn tay che chở đủ liền đến tuổi thành gia lập thất rồi.

Ta rất lo lắng, người tương lai muội ấy gả không đối xử tốt với muội ấy bằng ta.

Hoàng muội ta nâng niu trong lòng bàn tay một ngày nào đó bị người khác làm hư, ta sẽ chịu không nổi.

Cho nên ta đang mong đợi ngày đó đến chậm một chút, ta có thể cưng chiều muội ấy lâu một chút, cho đến khi tìm được một người chân chính có thể phó thác.

Ngày đó rốt cục vẫn phải đến, lúc ta cùng hoàng muội trèo tường nhìn Hề Minh Húc.

Dù ta không muốn nhưng chỉ cần hoàng muội thích, ta đều sẽ thành toàn cho muội ấy.

Ta báo cáo tất cả cho phụ hoàng, để người tứ hôn cho họ.

Quyết định này của ta đẩy hoàng muội vào trong hồ lửa, ta hối hận rất lâu.

Hoàng muội cự hôn, cự tuyệt thăng thần, cự tuyệt quyết liệt.

Muội ấy quỳ trọn một ngày trước Ngự Thư phòng, quỳ đến mức đau lòng.

Từ đó trở đi, ta liền bắt đầu căm hận Hạ Uyển Tinh, chán ghét Hề Minh Húc.

Ở cái tuổi như hoa nở rộ, muội ấy lại phải ngồi xe lăn.

Vì chữa cho tốt tổn thương trên chân, hoàng muội đi Bích Ba sơn trang.

Thời gian muội ấy đi, ta luôn thấy áy náy, từ nhỏ đến lớn gây nhiều họa như vậy nhưng lần này ta gần như không thể tha thứ cho chính mình.

Sau khi hoàng muội khỏi bệnh trở về, ta tự mình đi đón muội ấy.

Thấy muội ấy hoàn hảo không chút tổn hại, lại hạnh phúc, sự áy náy của ta cũng dần được giảm xuống.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn muội ấy ta liền phát giác, một năm này sợ rằng muội ấy không chỉ ở Bích Ba sơn trang dưỡng thương.

Dung mạo, khí chất, còn có cảm giác tỏa ra trên người muội ấy đều khác biệt với trước kia sống an nhàn sung sướng trong cung.

Trên tay muội ấy lại có thêm một tầng chai sần mỏng.

Thay đổi dù rất nhỏ, che giấu dù tốt thì ta đều có thể phát hiện.

Ta thấy ở trong mắt, ghi ở trong lòng, muội ấy không nói, ta cũng không hỏi, càng không vạch trần.

Muội muốn làm loạn tùy muội, cùng lắm thì ta đi thu dọn tàn cuộc cho muội.

Ngày đầu tiên khi hồi cung, sau bữa cơm gia đình, ta tự mình tiễn muội về Triều Vân Cung.

Khi đó, ta nhìn muội ấy, duyên dáng yêu kiều, hai đầu mày khí chất ngút trời, đột nhiên cảm thấy toàn bộ nam nhân trong thiên hạ đều không xứng với muội ấy.

Thật không biết kẻ nào sẽ có phúc khí để cưới được muội.

Hoàng muội ta yêu thương nhất, hoàng muội ta nâng trong lòng bàn tay che chở suốt mười mấy năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Phiên ngoại Hạ Thiên Túng (2)

Thật vất vả thương thế của hoàng muội mới khỏi, cũng bình tĩnh hồi cung.

Lại không nghĩ rằng, cái tên hỗn đản Hề Minh Húc kia lại tới!

Cái tên hỗn đản kia quả thực quá đáng!

Trêu chọc hoàng muội ta, sau đó còn đi câu dẫn Hạ Uyển Tinh, điều này cũng thôi đi, còn mang nữ tử vào quân doanh!

Nếu ta là phụ hoàng, ta sẽ bắt hắn ra trước rồi nói sau.

Dạng cặn bã này, trâu hoa ghẹo nguyệt, câu tam đáp tứ, quả thực không thể nhìn được nữa.

Càng làm ta hơn tức giận lại đau lòng là hoàng muội lại vì hắn mà ngăn cản phụ hoàng nghiêm phạt.

Lúc trước cùng trèo tường, ta biết rõ hoàng muội thích hắn.

Ta chỉ không nghĩ đến, hoàng muội lại ghét như vậy, biết rõ đó là một kẻ cặn bã mà còn liều lĩnh xin tha cho hắn.

Cầu xin thì cũng thôi đi, cái tên hỗn đản kia lại còn mặt dày mày dạn nương nhờ Triều Vân Cung không đi.

Ta giận hoàng muội không thương bản thân mình, cũng giận Hề Minh Húc âm hồn bất tán.

Rất nhiều lần ta muốn vào Triều Vân Cung trực tiếp xé xác hắn, hắn dám đắc ý như vậy, đùa bỡn cảm tình của hoàng muội ta.

Nhưng mà khi ta thấy nụ cười hạnh phúc ngọt ngào trên mặt hoàng muội, ta lại không đành lòng.

Dù Hề Minh Húc có khôn kiêu tới đâu, có đáng ghét bao nhiêu, nhưng hắn vẫn là kẻ khiến hoàng muội hài lòng.

Ta không dám tùy tiện chia rẽ bọn họ, ta sợ hoàng muội sẽ đau lòng, như thế ta sẽ không nỡ, rất không nỡ.

Nếu như về sau Hề Minh Húc rơi vào trong tay ta, ta cam đoan để cho hắn ăn đủ.

Một tai nạn không dự báo trước ập xuống, mẫu hậu táng thân biển lửa, hoàng muội thiếu chút nữa cũng bỏ mạng, phụ hoàng bệnh không nhẹ.

Bỗng nhiên ta cảm thấy như trời sập xuống, gia đình của ta, người thân của ta đều gặp bất hạnh.

Tại thời khắc này, ta nhất định phải kiên cường bất cứ ai, gánh hết tất cả trách nhiệm, trách nhiệm gia đình, trách nhiệm đất nước.

Ta muốn cố gắng thật nhiều để bảo vệ tốt phụ hoàng và hoàng muội, vì bọn họ khuấy đảo một vùng trời.

Ta đã cho rằng ta có thể làm được, ta đã cho rằng ta rất tận chức trách, cho đến ngày Mục Cảnh Thước phản loạn, ta mới biết được thì ra cái gì ta cũng không làm được.

Lúc Mục Cảnh Thước bức vua thoái vị, tất cả văn võ bá quan, thị vệ hoàng cung đều nghe hắn điều khiển, ta bất lực, ta sợ hãi.

Ta không sợ chết, nhưng ta sợ phụ hoàng cùng hoàng muội sẽ chết.

Ta hận mình không thể bảo vệ bọn họ, ta hận giang sơn Hạ gia cứ chôn vùi trên tay ta như vậy!

Ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy, lúc ta không thể bảo vệ bất kì ai, hoàng muội đứng trước mặt ta, bảo vệ ta, cũng bảo vệ giang sơn Hạ gia.

Một câu “Hôm nay ta ở chỗ này muốn nhìn xem, ai dám động đến phụ hoàng cùng hoàng huynh của ta một chút”, chẳng những kinh sợ bề lũ phản bội, cũng khiến ta khiếp sợ.

Khi đó, ta mới phát hiện hoàng muội ta luôn che chở, không biết từ lúc nào đã trở nên cường đại như vậy.

Cường đại đến mức có thể bảo vệ mình, bảo vệ người thân, bảo vệ giang sơn Hạ gia.

Một khắc này, ta khiếp sợ, kiêu ngạo, cũng là thất bại.

Vì ta không đủ mạnh, không thể bảo vệ muội ấy, mới khiến muội ấy trở nên mạnh mẽ như vậy.

Phản loạn bình định, phụ hoàng mất, ta cho rằng tất cả cực khổ đều kết thúc.

Ai mà biết được vốn là sinh mệnh của ta nên kết thúc mới phải.

Khi ta biết được chân tướng, ta hận bản thân mình được sinh ra hơn bất kì ai khác.

Ta vốn là một kẻ không liên quan gì, lại phá hỏng một gia đình hoàn chỉnh.

Ta hưởng thụ hơn mười năm sung ái không thuộc về ta, kết quả lại làm hại cả nhà bọn họ sinh ly tử biệt.

Ta biết không phải lỗi của ta, nhưng sau khi biết chân tướng, ta không cách nào đối mặt chính mình, đối mặt hoàng muội, càng không cách nào đối mặt giang sơn Hạ gia này.

Cuối cùng, ta lựa chọn giải thoát, cũng là sự tác thành cuối cùng cho hoàng muội.

Chúc muội một đời bình an.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Phiên ngoại Hề Minh Húc

Thủ phủ Vân Ninh thành, thây phơi khắp nơi.

Hề Minh Húc ôm Hạ Triều Ca, thất thanh khóc rống, thân thể không ngừng run rẩy.

Hắn tro mắt nhìn nhắm mắt Hạ Triều Ca, trong lòng tràn ngập sợ hãi và bàng hoàng.

Giống như một đứa trẻ không tìm được đường về, phía trước mờ ảo không tìm được lối ra, không nhìn thấy hy vọng.

Trong lòng đau đớn lan tràn khắp toàn thân.

Đây là lần đầu tiên Hề Minh Húc khóc rống, không để ý hình tượng khóc rống trước mặt tướng sĩ.

Nhưng mà người ở đây không ai cười nhạo hắn.

Ngay cả chính bọn họ cũng không nhận được roi lệ.

Đó là hoàng hậu Ly quốc của họ, là chủ soái của họ, xông pha chiến đấu, xung phong đi đầu.

Một nữ tử có thể làm được đến mức này khiến người ta kinh thán, có thể nào không roi lệ được.

Thời gian từng giây từng khắc đi qua, ánh tà dương như máu dần rơi xuống chân trời, ánh trăng xuất hiện trên bầu trời.

Hề Minh Húc không để ý nỗi đau của hai chân mình, ôm thi thể lạnh như băng của Hạ Triều Ca từng bước một đi tới bên cạnh chiến mã.

Hắn đặt nàng lên, trở mình lên ngựa, mang nàng về kinh thành.

Ngày hạ táng hoàng hậu Ly quốc, Ly quốc có một trận mưa to hiếm thấy, dường như đến cả ông trời cũng khóc.

Hề Minh Húc không than một tiếng đứng trong mưa, không che dù, cũng không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Sắc mặt hắn trầm tĩnh, trầm tĩnh đến mức làm người ta sợ.

Bên cạnh mộ bia Hạ Triều Ca còn giữ một vị trí trống, đó là vị trí Hề Minh Húc chừa cho mình.

“Triều Ca, không có nàng, ta ngồi trên giang sơn trống vắng này có ý nghĩa gì nữa?”

“Nàng nói nàng thay ta đánh xuống giang sơn này, nàng có từng hỏi qua ta có muốn hay không?”

“Một mảnh giang sơn cùng nàng, nếu ta có thể chọn, ta nhất định chọn nàng.”

“Nhưng nàng thật tàn nhẫn, cả cơ hội lựa chọn cũng không cho ta, tự mình quyết định.”

“Nàng đi thật tiêu sái, để lại giang sơn này cho ta bảo vệ, nàng đang nghiêm phạt ta sao?”

“Ta cẩn thận từng li từng tí bảo vệ nàng lâu như vậy, cuối cùng vẫn là công dã tràng.”

“Thật vất vả mới có hạnh phúc trong tay, trong chớp mắt liền biến mất. Nàng không cùng ta đi đến bạc đầu, cũng không lưu lại hài tử cho ta.”

“Ta làm gì sai mà nàng đối xử với ta như vậy? Ông trời muốn đối xử với ta như vậy?”

“Triều Ca, chờ ta ba năm trên đường hoàng tuyền có được hay không?”

Mưa to mãnh liệt rơi xuống, nước mưa cùng nước mắt hòa chung một chỗ, đánh vào mặt Hề Minh Húc.

Sau ngày đó, thân thể Hề Minh Húc suy sụp, hai chân vốn đang tốt dần cũng hoàn toàn phế do đi đứng không màng gì.

Cũng kể từ ngày đó, hần bắt đầu chuyên cần triều chính, một ngày mười hai canh giờ, gần như mười canh giờ đang bận rộn.

Ly quốc sau chiến tranh xây dựng lại một lần nữa, Hề gia quân tình dường sau đó lại cường đại lên.

Thời gian ba năm, Ly quốc thái bình, bách tính an khang, cả nước phồn hoa.

Nhưng vào lúc này, Hề Minh Húc tuyên bố ngự giá thân chinh, tự mình chinh phạt Càng quốc.

Không lâu sau đó, Càng quốc bị diệt, bản đồ tính vào lãnh thổ Ly quốc.

Mà ba năm uể oải, thân thể tổn hao, đau buồn quá độ khiến cho sinh mệnh Hề Minh Húc đi tới cực hạn.

Ngày đó, hần ngồi lên xe lăn tới trước mộ Hạ Triều Ca.

Lúc nhắm hai mắt lại, nước mắt trượt qua khuôn mặt hần, trong miệng còn nhẹ giọng niệm non tên Triều Ca.

Kỳ hạn ba năm đến, Hề Minh Húc thật sự đi theo Hạ Triều Ca.

Hần không người nối nghiệp, ngôi vị hoàng đế truyền cho thái thượng hoàng Hề Hoảng Tân.

Trong giây phút hồn phách lung lay rời khỏi thân thể, tất cả ký ức đều ủa về.

Thương Lăng mở hai mắt ra, nước mắt còn vương trên khóe mắt.

Hần hơi cau mày lại, che ngực mình, môi khẽ mở: “Tư Mệnh...”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Quân cờ (1)

Sau khi Giản Chi Hề sinh ra, vừa mở mắt liền thấy gian nhà đơn sơ, trang trí đơn giản.

Lần này sinh ra ở một gia đình bình thường?

Giản Chi Hề không khỏi nghi hoặc, lục trà nữ kia buông tha nàng? Không có khả năng đâu!

Nhưng vào lúc này, bà đỡ ôm nàng hai tay run rẩy, kinh ngạc quát lên.

“Là bé gái, nhưng đứa bé này hình như không khóc, không phải bị ngốc chứ?”

Lúc này, một người khác đi cùng bà đỡ nói: “Hình như vậy! Tiếc quá, vứt đi.”

Giản Chi Hề sửng sốt, vừa sinh ra liền bị vứt bỏ? Tình huống gì đây? Đáng thương thế này luôn?

“Không được, van cầu các người, không được vứt bỏ con ta.”

Một âm thanh yếu ớt truyền đến, hai bà đỡ xoay người nhìn về phía nữ nhân suy yếu đáng thương trên giường hẹp.

Giản Chi Hề yếu ớt thở dài, nhắm mắt lại khóc lớn lên.

“Khóc rồi khóc rồi, không phải đứa ngốc, cũng không phải câm điếc.”

“Vậy thì giữ lại, không cần vứt đi.”

Lúc này, bà đỡ ôm Giản Chi Hề đi tới bên cạnh nữ nhân kia, đưa đứa bé cho nàng xem.

“Người đặt tên đi.”

“Con của ta... Chỉ mong con bé như một luồng khói nhẹ, bé nhỏ không đáng kể, lại tự do tự tại, cứ gọi nàng là Thanh Yên* đi.”

* nghĩa là khó nhẹ

Mặt nữ nhân đầy nước mắt, hai mắt đỏ ửng, sắc mặt tái nhợt.

“Thanh Yên, về sau đứa bé này cứ gọi là Mộ Thanh Yên.”

Bà đỡ bế Mộ Thanh Yên vừa dứt lời, bà đỡ kia cầm một dải lụa trắng trên tay, ghìim cổ mẫu thân của Mộ Thanh Yên lại, trực tiếp siết tắt thở.

Một màn này khiến Mộ Thanh Yên khiếp sợ, hai bà đỡ này là ai, ra tay ác như vậy!

Mộ Thanh Yên còn chưa kịp phản ứng, mình đã thành cô nhi không có mẫu thân!

“Được rồi, bế đứa bé đi, ghi danh vào sách đi.”

“Đi, đi xử lí thi thể.”

Hai bà đỡ vừa nói chuyện vừa bế Mộ Thanh Yên đang khiếp sợ ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, ra khỏi cái sân cũ nát kia, Mộ Thanh Yên thấy một hành lang gấp khúc khảm ngọc, còn có hoa viên tinh xảo.

Vừa nhìn cũng biết là người có tiền có thế.

Rốt cuộc thân phận nàng là gì? Vừa sinh ra mẫu thân đã bị giết, đây là chỗ nào?

Mộ Thanh Yên khóc mệt, dù sao cũng còn quá nhỏ, mệt liền ngủ mất.

Thời gian thấm thoát qua, chỉ chớp mắt đã mười hai năm.

Đứa bé Mộ Thanh Yên trước kia đã lớn lên, một khuôn mặt đầy vẻ trẻ con dần dần nảy nở, lộ ra nhan sắc khuynh thành.

So với Hạ Triều Ca kiếp trước có khí chất đẹp, đời này đáng vẻ Mộ Thanh Yên càng xinh đẹp hơn.

Mộ phủ, phòng luyện công.

Trong phòng luyện công, mười sáu đứa bé đứng một hàng, giữa phòng có hai đứa trẻ ước chừng mười hai mười ba tuổi cầm trường kiếm đang đối chiến.

“Keng keng keng” tiếng trường kiếm đụng nhau truyền đến, hai đứa bé đánh mười phần kịch liệt, một trong hai chính là Mộ Thanh Yên.

Một đứa trẻ khác là bé trai mười ba tuổi, mặt mũi non nớt, nhưng trong mắt lại lộ ra từng tia sát khí.

Chân này hấn trượt xuống từng đợt mồ hôi, trong quá trình cùng Mộ Thanh Yên đối chiến, hấn dần dần rơi vào thế hạ phong, hấn cực kì khẩn trương.

Mộ Thanh Yên không chút hoang mang, ung dung ứng đối công kích.

Kiếp trước nàng là Hạ Triều Ca, võ công cũng rất cao, đời này luyện một lần nữa dễ như trở bàn tay.

Cho nên bây giờ việc nàng phải thắng thẳng nhóc trước mắt cũng quá đơn giản.

Nhưng nàng không gấp gáp mà một mực kéo dài, đáy mắt lộ ra một tia không đành lòng.

Nhưng trái ngược với nàng, đứa bé trai kia lại càng ngày càng nhanh, chiêu thức càng ngày càng ác, nhưng kẻ hở lộ ra cũng càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, thế tiến công của Mộ Thanh Yên chợt thay đổi, kết thúc trận đối chiến này.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Quân cờ (2)

Đứa bé trai kia bị đánh ngã trên mặt đất, Mộ Thanh Yên kẻ kiếm trên cổ hấn.

“Đa tạ, thập tam ca.”

Mộ Thập Tam run rẩy, bên khóe miệng còn dính máu, hấn quả thực không thể tin được, Mộ Thập Thất nhỏ hơn mình hai tuổi vậy mà đánh thắng hấn!

Lần khảo hạch này thất bại sẽ đối mặt với sự nghiêm phạt cực kì đáng sợ, không cẩn thận sẽ mất mạng.

Thấy Mộ Thập Tam bị thua, sắc mặt bọn trẻ đứng một bên khó coi, cực kì sợ hãi.

Chỉ có Mộ Thanh Yên mặt không đổi sắc, vẻ mặt bình thản.

“Mộ Thập Thất thắng, Mộ Thập Tam, tự đến hình phòng đi.”

Quản gia đứng ở một bên mặt không biểu cảm tuyên án.

Toàn thân Mộ Thập Tam run rẩy, trong nháy mắt Mộ Thanh Yên lấy kiếm ra, hấn bỗng nhiên đứng dậy công kích nàng.

Mộ Thanh Yên đã sớm phát hiện ý đồ của Mộ Thập Tam, nàng đá một cái khiến Mộ Thập Tam ngã ngửa trên mặt đất.

Mộ Thập Tam phun ra một ngụm máu.

Quản gia phát tay lên, lập tức có gia đình qua kéo Mộ Thập Tam đi.

“Không được, ta không đến hình phòng, ta không thua, ta còn có thể đánh!”

Tiếng gào thê thảm của Mộ Thập Tam truyền khắp toàn bộ phòng luyện công, khiến mấy đứa trẻ trong phòng luyện công sắc mặt đều tái nhợt, lạnh run người.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt trời dần dần ngã về tây, khảo hạch cuối cùng cũng kết thúc.

Quản gia dẫn ba đứa trẻ xuất sắc nhất trong khảo hạch là Mộ Thập Nhất, Mộ Thập Tứ, Mộ Thập Thất đến thư phòng Mộ phủ g.

Trong ba đứa trẻ, chỉ có Mộ Thanh Yên là nữ.

Đi vào thư phòng, một người ngồi ở ngay chính giữa, màu tóc hơi bạc, thần tình nghiêm túc, đang dò xét ba đứa trẻ quản gia dẫn đến.

Mộ Thanh Yên mặt không đổi sắc nhìn người trước mắt, cha nàng, chủ nhân Mộ phủ Mộ Dương Húc.

Mộ Dương Húc tổng cộng có hai mươi mốt đứa con, nàng đứng hàng thứ mười bảy, người khác cũng gọi nàng là Mộ Thập Thất.

Chỉ có chính nàng còn nhớ rõ, mình tên là Mộ Thanh Yên, là mẫu thân nàng đặt tên.

Vừa ra sinh nàng đã bị quản gia sắp xếp người nuôi dưỡng, từ nhỏ tập võ, học tập đủ loại kỹ năng, triệt để bồi dưỡng thành một sát thủ.

Tại Mộ phủ, trừ hai đứa con gái Mộ phu nhân sinh ra, tất cả con cái của Mộ Dương Húc từ nhỏ đã bị coi là sát thủ để bồi dưỡng, trở thành quân cờ của ông ta.

Cho nên lúc vừa ra đời Mộ Thanh Yên không khóc,

hai bà đỡ cho là nàng có khiếm khuyết, suýt chút nữa vứt bỏ nàng.

Bởi vì đứa trẻ khiếm khuyết không thể bồi dưỡng, không thể lợi dụng, Mộ phủ không nuôi kẻ rảnh hơi.

Những năm gần đây, Mộ Dương Húc không ngừng sủng hạnh nữ tử, để các nàng mang thai sinh con, một khi sinh xong sẽ chết.

Mấy năm nay, tuổi tác Mộ Dương Húc dần dần cao nên không sinh được, vì vậy không có quân cờ mới sinh ra.

Mộ Dương Húc là thái sư đương triều Thanh quốc, dã tâm rất lớn, mơ ước ngôi vị hoàng đế đã lâu.

Sớm muộn cũng có một ngày ông ta tạo phản đoạt vị.

Mộ Dương Húc bỗng nhiên ôn hòa cười giống như một người cha hiền lành, ông ta vẫy tay.

“Các con đều qua đây, Thập Nhất, Thập Tứ, Thập Thất, nhũ danh của các con gọi là gì?”

“Thừa phụ thân, con gọi là Mộ Vinh Hiền ”

“Con là Mộ Thành An ”

“Mộ Thanh Yên ”

“Tốt tốt tốt, con ngoan của ta, đêm nay cùng vi phụ dùng bữa, thế nào?”

Lời này vừa nói ra, hai mắt Mộ Thập Nhất cùng Mộ Thập Tứ sáng ngời, tràn ngập chờ mong, chỉ có Mộ Thanh Yên mặt không đổi sắc như trước.

Trong mắt Mộ Dương Húc, bọn họ đều là con ông ta, nếu có chuyện, diệt tộc, ai cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Cho nên, những quân cờ này so với bên ngoài đưa tới càng trung thành hơn nhiều.

Huống chi, bên trong còn có một tảng huyết mạch thân tình.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Quân cờ (3)

Một bữa tối, Mộ Thập Nhất cùng Mộ Thập Tứ kích động mang ơn Mộ Dương Húc.

Bọn họ là người may mắn trong mười tám đứa bé, có thể được phụ thân khen thưởng, bọn họ thấy mình quá hạnh phúc.

Thế là bọn họ không ngừng cười nói, chỉ hận không thể để Mộ Dương Húc nhìn họ nhiều hơn chút.

Chỉ có Mộ Thanh Yên luôn yên lặng, lẳng lặng ăn cơm của mình.

Mười hai năm bồi dưỡng sát thủ khiến cho lòng nàng càng ngày càng lạnh, càng ngày càng cứng rắn.

Nàng có thể nhìn thủ túc chết ở trước mặt mình mà không nháy mắt một chút nào.

Đời trước Mộ Thanh Yên đã lĩnh hội qua tư vị thân tình.

Cho nên cái gọi là thân tình của Mộ Dương Húc hiện tại, ở trong mắt nàng thật là châm chọc.

Bữa tối kết thúc, ba đứa trẻ ra khỏi nhà ăn.

“Thập Thất, ta nói với muội này, suốt buổi cứ xụ mặt cho cha xem, muội muốn chết sao?”

“Đúng rồi, cho thể diện mà không cần, còn cho là mình lợi hại thật sao?”

Mộ Thanh Yên lạnh lùng nhìn bọn họ, cảm thấy bị ai thay họ.

Cái bọn họ cho là thân tình, cho là sủng ái, ở trong mắt nàng không đáng một đồng.

Mộ Thanh Yên không để ý tới bọn họ, xoay người rời đi.

Nhưng vào lúc này, xa xa, ba người thấy một thi thể máu me khắp người được mang ra, cái chết rất khủng bố.

“Kia, kia, kia hình như là Mộ Tứ.”

“Huynh ấy chấp hành nhiệm vụ thất bại?”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lạnh cực điểm, hai người Mộ Thập Nhất cùng Mộ Thập Tứ cực kì sợ hãi.

Mộ Thanh Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn, xoay người đi.

Nàng có dự cảm Mộ Dương Húc muốn hành động, Thanh quốc này sắp có biến.

Trong một tháng, gần như phân nửa số người đều bị phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Tình thế càng ngày càng khẩn trương, rất có tư thế “Son vũ dục lai Phong Mãn Lâu”.

Có người có đi không về, có người lúc trở về không chết cũng bị thương, toàn bộ Mộ phủ đều rơi vào tình trạng khẩn trương.

Ngày này, Mộ Thanh Yên được đưa tới thư phòng Mộ Dương Húc.

“Thập Thất, hôm nay là ngày sống còn, định thành bại.”

Về mặt Mộ Dương Húc nghiêm túc nói.

“Con là đứa tinh táo nhất, có khả năng nhất trong lũ trẻ., cho nên ta giữ con lại cuối cùng.”

“Nếu như ta thắng, toàn bộ Mộ phủ sau này sẽ là chúa tể Thanh quốc, nếu như ta thua, ai cũng không trốn thoát, con hiểu không?”

Mộ Thanh Yên gật đầu, thần sắc trầm tĩnh như cũ, không lộ vẻ gì.

“Lát nữa gặp Quân Diệp Hoa, giết hấn, sau đó chúng ta từ mật đạo ra ngoài.”

Mộ Dương Húc nói xong, tự tay xoay bình hoa trên bàn, giá sách phía sau mở ra, xuất hiện một cái mật đạo tối tăm

Mộ Thanh Yên gật đầu như cũ.

“Tốt, vậy chúng ta sẽ chờ hấn đến, hấn chết rồi, Quân thị Hoàng Tộc của Thanh quốc suy sụp! Ha ha ha...” Mộ Dương Húc cười ha hả.

Dần dần, trong Mộ phủ truyền đến từng đợt tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, tê tâm liệt phế, cực kỳ bi thảm

Có người tiến tới gần.

Mộ Dương Húc bình tĩnh như cũ, ông ta cười khê: “Thập Thất, con là tác phẩm ta đặc ý nhất, đến bây giờ vẫn có thể trấn định như thế.”

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, nhìn thấy người bên ngoài đã sắp giết đến thư phòng này.

Mộ Thập Nhất, Mộ Thập Tứ đã bị đối phương giết chết.

Thủ hạ của đối phương cũng tổn hại rất nhiều, trong lúc nhất thời, chém giết càng ngày càng kịch liệt.

Sau một lát, một nam nhân mặc cẩm y màu tím, mặt mày khí vũ hiên ngang, tràn đầy khí chất đế vương đá vắng cửa thư phòng, bá khí đi tới.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu nhìn hấn, trong đầu xuất hiện ba chữ Quân Diệp Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Quân cờ (4)

Trong nháy mắt Quân Diệp Hoa xông tới, phía sau hấn chỉ đi theo lác đác hai người, người còn lại đều ở bên ngoài chém giết.

“Mộ Dương Húc, ngươi cũng có gan đấy.”

Trong tròng mắt Quân Diệp Hoa hiện lên một tia sát khí.

“Ha ha ha...” Mộ Dương Húc cười ha hả, ông ta nói: “Thất điện hạ, ta đấu với ngươi nhiều năm như vậy, chút lá gan cũng không có thì há có thể xứng làm đối thủ của ngươi?”

“Vậy hôm nay liền để mọi thứ kết thúc đi!”

Quân Diệp Hoa nói xong, kéo trường kiếm trong tay xông về phía Mộ Dương Húc.

Mộ Dương Húc cong môi cười nhạt: “Thập Thất, để cho vi phụ mở mang kiến thức thanh kiếm trong tay con một chút.”

Quân Diệp Hoa nhú mày, lúc đang muốn chuyển sang tấn công Mộ Thanh Yên, Mộ Thanh Yên hành động.

Nàng rút một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông, ánh kiếm lóe lên, trực tiếp đâm vào lồng ngực Mộ Dương Húc.

Một màn này khiến bất kỳ ai cũng không ngờ tới.

Nụ cười tươi của Mộ Dương Húc đột nhiên đọng lại, ông ta khiếp sợ run rẩy, quay đầu nhìn về phía Mộ Thanh Yên.

“Ngươi... Ngươi dám...”

Đồng thời Quân Diệp Hoa cũng thu liễm thế tiến công, tìm tòi nghiên cứu và khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên năm ấy mười hai tuổi trước mắt.

Kiểm trong tay, giơ lên hạ xuống, giết người, giết cha liền mạch lưu loát, không chút nương tay.

Sau đó, trong sự hồi hận và khiếp sợ vô cùng, Mộ Dương Húc tắt thở.

Quân Diệp Hoa nhủ mảy dò xét Mộ Thanh Yên, mà Mộ Thanh Yên cũng đang quan sát Quân Diệp Hoa.

Ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên trán bá khí ngút trời, nơi khóe mắt còn mang theo vài phần tàn nhẫn.

Mộ Thanh Yên vừa nhìn liền biết hắn là một nhân vật hung ác.

“Vì sao phải giết phụ thân ngươi?”

Quân Diệp Hoa kéo kiếm đến gần Mộ Thanh Yên.

“Sinh ta nuôi ta dạy ta yêu ta mới gọi là phụ thân, hắn chẳng qua chỉ là kẻ thù giết mẫu thân ta.”

Khuôn mặt Mộ Thanh Yên trầm tĩnh, thần sắc lạnh lùng.

“Lá gan không nhỏ ”

“Gan lớn hay nhỏ không quyết định sinh tử.”

“Vậy cái gì mới quyết định sinh tử?”

“Thượng vị giả* ”

* kẻ mạnh hơn

Quân Diệp Hoa cười ha hả, hắn thu hồi kiếm trong tay.

“Thú vị, ngươi tên là gì?”

“Mộ Thanh Yên ”

“Thanh Yên, theo ta đi, thế nào?”

“Được ”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, không đi với hắn là đi trở về gặp Diêm Vương luôn đấy.

Gặp Diêm Vương không sao cả, nếu như Thương Lăng vẫn còn ở Địa Phủ, vậy thì lớn chuyện.

Cho nên cái mạng nhỏ này vẫn giữ lại lâu một chút thì tốt hơn.

Lúc Quân Diệp Hoa mang theo Mộ Thanh Yên ra khỏi thư phòng, Mộ phủ dường như bị huyết tẩy sạch sẽ.

Hai mươi một con cò của Mộ Dương Húc, một đôi nữ nhi ruột thịt của ông ta, tất cả thân tín, tất cả đều chết.

Toàn bộ Mộ phủ, bị diệt cả nhà.

Mộ Thanh Yên đã cược đúng, Quân Diệp Hoa là người thắng lợi cuối cùng.

Ngày đó phát sinh rất nhiều chuyện, quốc quân Thanh quốc băng hà, Phủ Thái Sư bị huyết tẩy, thái tử sợ tội tự sát, Thất hoàng tử Quân Diệp Hoa leo lên ngôi vị hoàng đế.

Mà Mộ Thanh Yên thành phi tử Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa không có hoàng hậu, chỉ có một đám phi tử, mà Mộ Thanh Yên mười hai tuổi là Mộ quý phi, thân phận đặt trên mọi phi tử.

Sau khi Quân Diệp Hoa lên ngôi quá bận rộn xử lý đại sự, hậu cung toàn quyền giao cho Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên leo lên vị trí quý phi, ngồi ở ghế quý phi, nghe Quân Diệp Hoa dùng thủ đoạn tanh máu huyết tẩy kinh thành Thanh bình định mọi chuyện.

Nàng nhẹ nhàng khép hai mắt lại.

Rất hiển nhiên, lựa chọn này khiến cho nàng trừ chết ở ngoài, càng là con đường gian nan hơn.

Mười hai tuổi, nàng chưa cập kê, không thể thị tẩm, không được sủng hạnh.

Mới vào hoàng cung, nàng phải đối mặt với một đám phi tử của Quân Diệp Hoa, các nàng hầu hạ Quân Diệp Hoa nhiều năm, gia thế sau lưng rắc rối phức tạp, lục đục với nhau.

Hồ nước này rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 216: Quân cò (5)

Tâm cơ sâu nhất chính là Quân Diệp Hoa.

So với Mộ Dương Húc thì càng biết lợi dụng mình, thủ đoạn càng tàn nhẫn, càng lãnh khốc vô tình hơn.

Quân Diệp Hoa nuôi dưỡng nàng bên cạnh như Mộ Dương Húc nuôi nàng trước đây, đều là lợi dụng.

Nàng sẽ trở thành một thanh lợi kiếm của hắn, bị hắn dùng để đâm về phía kẻ thù.

Mộ Thanh Yên nằm ở trên ghế quý phi, xoa xoa cái trán có chút đau đầu.

“Quý Phi nương nương, các nương nương khác chờ ở bên ngoài thỉnh an người.”

Mộ Thanh Yên phát tay một cái, nhìn đi, phiền phức tới rồi.

Bên trong đại sảnh, Mộ quý phi ngồi ngay ngắn chính giữa, phía dưới một đám phi tử mặt không cảm xúc.

Không thể không nói, Quân Diệp Hoa mặc dù vừa ác độc lại cặn bã, thế nhưng ánh mắt hắn tốt chứ, phi tử của hắn đều là mỹ nhân.

Dù chỉ là thưởng thức, Mộ Thanh Yên cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhóm phi tử này sau khi đến thì tùy ý đứng, nói chuyện cũng không có kỵ, hoàn toàn không để Mộ Thanh Yên vào mắt.

Ngay cả hành lễ thỉnh an cũng không có, tất cả mọi người đang khi dễ nàng là một đứa trẻ.

Mộ Thanh Yên cứ lạnh lùng nhìn như vậy, mặt không chút thay đổi, không nói lời nào, cũng không tức giận.

“À... Quý Phi nương nương, hình như hôm nay là giỗ đầu của phụ thân Mộ thái sư của người, người không quay về cúng tế ông ta sao?” Tiền phi làm vẻ mặt hiếu kỳ.

“Sao có thể, các người không nghe nói sao? Mộ thái sư chính là bị Quý Phi nương nương tự tay kết liễu. Người đứng là quân pháp bất vị thân, nếu không hoàng thượng cũng sẽ không nạt người làm phi đâu!” Huệ phi che miệng cười, vẻ mặt châm chọc.

“Cũng không phải sao, tuổi còn nhỏ như vậy, miệng còn hôi sữa, cái gì cũng không hiểu, cũng không thể thị tẩm, cũng không biết chiếm vị trí đó làm cái gì!” Lô phi không che giấu chút nào châm chọc khinh bỉ nàng.

Lần đầu tiên trải qua cái gọi là “Thỉnh an” ở nơi châm chọc móc khoe cùng đồ kị cảm hận này.

Toàn bộ quá trình Mộ Thanh Yên đều không nói một câu nào.

Buổi tối, Quân Diệp Hoa đến dùng bữa với nàng.

“Hôm nay bị khi dễ? Hử?”

Quân Diệp Hoa nhìn về phía Mộ Thanh Yên, vẻ mặt ôn nhu.

Nhưng mặt Mộ Thanh Yên không chút thay đổi, không bi thương, không kể khổ, không ủy khuất.

“Nếu thiếp chịu ủy khuất, hoàng thượng sẽ là chỗ dựa cho thiếp sao?”

“Sẽ” Quân Diệp Hoa cười khề.

“Đây là hoàng thượng nói, đến lúc đó đừng đổi ý.”

Quân Diệp Hoa cười ha hả, hấn vỗ nhẹ mu bàn tay Mộ Thanh Yên.

“Miệng vàng lời ngọc, trăm sẽ không đổi ý.”

Ngày hôm sau, lúc một đám phi tử trở lại thính an, Mộ Thanh Yên thay đổi hẳn sự yên lặng hôm qua, ra oai phủ đầu tất cả mọi người.

Cầm cung tám phi tử, phạt trượng ba phi tử, phế một người, đám còn lại cũng không dám lên tiếng nữa.

Buổi tối hôm đó, Quân Diệp Hoa lại đến dùng bữa cùng nàng.

“Nàng cũng quá độc ác rồi.”

Nét mặt Quân Diệp Hoa bất đắc dĩ, sắc mặt uể oải, vừa nhìn cũng biết phi tử đến chỗ của hấn cáo trạng ầm ĩ cả ngày.

“Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc sẽ không đổi ý nhĩ”

Quân Diệp Hoa bất đắc dĩ cười, hấn nói: “Đều là nữ nhân, nàng không thương hoa tiếc ngọc sao?”

“Mộ Dương Húc không dạy qua cái này, không biết ”

Quân Diệp Hoa bị Mộ Thanh Yên chọc cười.

“Thanh Yên, trăm càng ngày càng thích nàng, còn ba năm nữa nàng mới cập kê, khiến trăm thật lo lắng.”

Quân Diệp Hoa nhìn Mộ Thanh Yên, trong mắt tràn đầy sự chiếm hữu.

Mộ Thanh Yên lặng lẽ không nói.

Thời gian ba năm lặng lẽ qua, Mộ Thanh Yên bị Quân Diệp Hoa dưỡng thành một thanh lợi kiếm, lợi kiếm ra khỏi vỏ, không thể thất thủ.

Quân Diệp Hoa các chờ Mộ Thanh Yên ba năm, rốt cuộc đợi được nàng cập kê.

Còn chưa kịp sung hạnh Mộ Thanh Yên, Quân Diệp Hoa đã bị đánh lên trọng thương, nằm ở trên giường hấp hối.

Bạn đang đọc truyện *Của Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Thái hậu (1)

Sau khi Quân Diệp Hoa bị ám sát trọng thương, mỗi ngày Mộ Thanh Yên đều hầu hạ ở bên giường Quân Diệp Hoa bưng canh đưa thuốc.

Quân Diệp Hoa bị thương rất nặng, thân thể ngày càng sa sút, công năng từng cơ quan dần dần suy yếu, mắt thấy ngày tháng còn lại không nhiều.

Thật ra lấy y thuật của Mộ Thanh Yên, nếu như nàng sớm phẫu thuật cho Quân Diệp Hoa, lấy ra lưỡi dao còn lại trong phổi hấn, hấn còn có thể cứu được.

Thế nhưng Mộ Thanh Yên không làm.

Quân Diệp Hoa ở trong mắt nàng cũng không khác biệt gì với Mộ Dương Húc.

Mộ Dương Húc vậy nhốt nàng mười hai năm, Quân Diệp Hoa vậy nhốt nàng ba năm, chỉ có bọn họ chết thì nàng mới có tự do.

“Thanh Yên, Thanh Yên ”

Sắc mặt Quân Diệp Hoa trắng bệch, ngón tay run rẩy, nhìn Mộ Thanh Yên bên cạnh, ánh mắt mê ly.

“Ba năm nay, nhìn nàng dần dần lớn lên, trăm mừng rỡ, lại nóng ruột, rốt cuộc đợi được nàng cập kê, trăm lại không thể cùng nàng.”

“Hoàng thượng đừng lo, người nhất định sẽ khỏe lại.”

Mộ Thanh Yên ở trong lòng thầm nói, khỏe mới là lạ ý, coi như có thể khỏe, nàng cũng sẽ không để chuyện này phát sinh.

“Nàng đang gạt trẫm, trẫm biết, thời gian của mình không nhiều.”

“Thanh Yên, trẫm khổ cực đoạt lại giang sơn này, hoàn toàn không có phúc khí giữ nó, trẫm không cam lòng!”

Quân Diệp Hoa nói đến đây thì kích động.

Hắn quả thực không cam lòng, hắn có thủ đoạn, có quyết đoán, có dã tâm, nhưng lại không có mạng.

” Sau khi trẫm rời khỏi, giang sơn liền giao cho nàng, nàng thay trẫm bảo vệ nó, có được hay không?”

“Hoàng thượng không cần phải lo lắng, ngự y y thuật cao siêu, bọn hắn có thể...”

“Thanh Yên, đáp ứng trẫm, thay trẫm bảo vệ nó. Trẫm nuôi nàng ba năm, thủ đoạn, sự quyết đoán của nàng trẫm đều biết, toàn bộ hậu cung trừ nàng, không ai có thể làm được.”

Quân Diệp Hoa nói xong, vươn tay nắm thật chặt cổ tay Mộ Thanh Yên, cảm xúc rất kích động.

“Được ”

Quân Diệp Hoa thở phào một cái, hắn nói: “Vậy thì tốt, trẫm lập nàng làm hậu, cho Bắc Hàn làm con nuôi trên danh nghĩa của nàng, lập nó làm thái tử, nàng thay trẫm nuôi nấng nó cho tốt.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, nàng nói: “Mẫu thân Lục hoàng tử Lệ phi không phải còn sống sao?”

Quân Diệp Hoa hít sâu một hơi, hắn vẫy tay về phía tổng quản thái giám Cao công công.

“Gọi Lệ phi tới.”

“Vâng, hoàng thượng.”

“Thánh chỉ trẫm đã nghỉ rồi, sau này, nàng cứ nuôi nấng Bắc Hàn cho tốt, bảo vệ giang sơn Thanh quốc đi.”

“Vâng”

Thần sắc Mộ Thanh Yên trầm tĩnh, đáp ứng Quân Diệp Hoa.

Nói như vậy, Quân Diệp Hoa vừa chết, nàng chính là thái hậu Thanh quốc?

Trên đầu không còn ai có thể quản nàng?

Chuyện tốt vậy luôn hả?

Mộ Thanh Yên quả thực không thể tin được, đây chính là mệnh cách mà Dao Cơ cùng Hoá Tĩnh an bài cho nàng sao?

Để cho nàng ở hậu cung trống rỗng tịch mịch lạnh lẽo, cả đời xử nữ đến chết?

Mộ Thanh Yên không hiểu, nhưng nàng biết là, thái hậu, nàng phải làm thái hậu!

Ngẫm lại liền thấy sợ hãi, lấy thúng úp voi, quyền khuy nh triều dã, mưu quyền loạn quốc, họa quốc yêu hậu.

Mộ Thanh Yên mơ hồ có một tia chờ mong.

Chỉ chớp lát sau, Lệ phi đi tới trước giường Quân Diệp Hoa.

“Hoàng thượng, người thế nào rồi? Thần thiếp rất lo lắng cho người.”

Lệ phi vừa đến đã khóc lê hoa đài vũ thấy thương.

“Trẫm muốn lập Bắc Hàn thành thái tử.”

Lệ phi vừa nghe liền kích động, hạnh phúc tới quá bất ngờ!

“Thái tử lấy danh nghĩa con hoàng hậu, để Thanh Yên nuôi nấng.”

Lệ phi sững sờ, ngây ngẩn như gặp tai hoạ đột ngột, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Hoàng thượng, vậy, vậy thần thiếp đâu?”

Lúc này Cao công công đi tới, trong tay bưng một cái mâm, trong mâm có một dải lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Thái hậu (2)

Lệ phi thấy lụa trắng bỗng thất sắc, nàng ta lui lại mấy bước, ngồi sụp xuống đất.

“Hoàng thượng, hoàng thượng người muốn làm gì?”

“Về sau Bắc Hàn để Thanh Yên nuôi nấng, Lệ phi, nàng cùng trầm đi thôi.”

“Không, không được, thiếp không muốn...”

Lệ phi bỗng nhiên lắc đầu liều mạng lui lại, nhưng mà Cao công công ngăn nàng lại, nàng ta không thể lui được nữa.

“Hoàng thượng, thần thiếp van cầu người, xem như thiếp đã vì người sinh Bắc Hàn, tha cho thần thiếp một mạng đi!”

Lệ phi quỳ trên mặt đất dập đầu, dập đầu đến chảy máu.

“Lệ phi, thù đoạn của nàng còn không bằng thái hậu nhỏ tuổi này, vì giang sơn Thanh quốc, trầm chỉ có thể mang nàng đi.”

“Hoàng thượng, thần thiếp có thể không làm thái hậu, thần thiếp chỉ muốn sống sống...”

“Thanh Yên, động thủ đi.” Quân Diệp Hoa thở dài một hơi.

Thần sắc Mộ Thanh Yên lạnh lùng cầm lấy lụa trắng đi về phía Lệ phi.

Bị Quân Diệp Hoa bồi dưỡng lợi dụng ba năm, việc giết người nàng làm không ít, hết thấy đều quen việc quen tay, tuyệt đối không nương tay.

“Không, không được...”

Lệ phi liều mạng giãy dụa, nhưng khí lực làm sao có thể so với Mộ Thanh Yên.

Lụa trắng siết trên cổ nàng ta, nàng ta liều mạng tròng mắt, giãy dụa lần cuối.

Mộ Thanh Yên cười nhạt, tất cả mọi người trong mắt Quân Diệp Hoa cũng không bằng giang sơn của hân.

Người bên gối có thể vứt bỏ, hết thấy đều có thể lợi dụng, lòng dạ ác hơn bất kì ai.

May mà nàng không sinh con, bằng không cũng phải chết.

Lụa trắng trong tay dần dần kéo căng, Lệ phi giãy dụa từ từ yếu dần, Mộ Thanh Yên dùng lực kết thúc tính mạng Lệ phi.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh từ ngoài cửa xông vào nhắm về phía Mộ Thanh Yên cùng Lệ phi.

Dùng sức đẩy Mộ Thanh Yên ra.

Nàng đang muốn động thủ thu thập thắng nhóc này, nhưng lúc nhìn thấy hai mắt hân bỗng nhiên cứng đờ, cả người ngây ngẩn quên phản ứng.

Đôi mắt kia nàng sẽ không quên, cũng không dám quên, Quân Bắc Hàn lại chính là Thương Lăng!

Một đạo sét từ trên trời giáng xuống, bỏ tới đỉnh đầu Mộ Thanh Yên, thì ra thắng nhãi này ở đây!

“Mẫu phi, mẫu phi!”

Quân Bắc Hàn ôm thi thể Lệ phi, lớn tiếng kêu lên.

Nhưng mà Lệ phi đã chết, thân thể đã cứng lại, không có bất kỳ hồi âm nào.

Quân Bắc Hàn bị thống, đặc biệt tức giận, hấn đứng dậy dùng sức đẩy ngã Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên vẫn còn đang ngu người chưa phục hồi tinh thần lại.

Cứ như vậy, Mộ Thanh Yên bị Quân Bắc Hàn đẩy ngã, đụng vào cái giá phía sau, bình sứ rơi đầy đất.

Mặt đất đầy mảnh vụn sứ, tay nàng đè ở phía trên bị quệt chảy máu.

Quân Bắc Hàn còn muốn động thủ với Mộ Thanh Yên, Quân Diệp Hoa đã quát hấn.

“Bắc Hàn, dừng tay!”

Quân Bắc Hàn sững sờ, mặc dù hấn phần nộ, căm hận, nhưng chỉ có thể ngừng tay.

Vừa dừng tay, lý trí cũng theo trở lại, hấn biết, mẫu phi chết là phụ hoàng bày mưu đặt kế.

Bằng không, Mộ Thanh Yên không thể nào động thủ trước mặt phụ hoàng.

“Thanh Yên, qua đây”

Mộ Thanh Yên từ dưới đất đứng lên, đi tới bên người Quân Diệp Hoa.

Quân Diệp Hoa cảm lấy tay Mộ Thanh Yên, đau lòng thối một cái.

“Có đau lắm không?”

Đau không? Đây chỉ mới là bắt đầu.

Quân Diệp Hoa cố ý để cho Quân Bắc Hàn thấy nàng giết Lệ phi, vì để cho Quân Bắc Hàn hận nàng.

Đợi có một ngày, Quân Bắc Hàn đủ lông đủ cánh tự tay giết nàng, không lưu lại hậu hoạ.

Cái đây này của Quân Bắc Hàn chỉ là vừa mới bắt đầu.

Trong những ngày tháng sau đó, hấn sẽ trả thù nàng nhiều gấp bội.

Đây chính là sự an bài của Quân Diệp Hoa, lòng dạ hấn ác độc hơn bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Thái hậu (3)

Nhưng Mộ Thanh Yên lại không đau lòng, cũng không khó chịu, dã tâm càng lớn, càng ác độc, khi chết sớm thì càng hận.

Hấn có thể chi phối mọi chuyện, lại không thể quyết định sinh tử của mình.

Điểm này, đủ khiến Quân Diệp Hoa ôm hận cực kỳ lâu.

Nghĩ tới chuyện này, tâm tình Mộ Thanh Yên cũng rất tốt.

“Không đau, Lục hoàng tử còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, tiếp sẽ không tính toán với nó.”

Quân Diệp Hoa vui mừng gật đầu.

“Bắc Hàn, về sau Thanh Yên chính là mẫu hậu con, gọi nàng đi.” Thần sắc Quân Diệp Hoa nghiêm túc.

Quân Bắc Hàn gất gao trừng Mộ Thanh Yên, rõ ràng hận như vậy, rõ ràng không cam lòng như vậy, rõ ràng thống khổ như vậy, nhưng cuối cùng hấn vẫn thỏa hiệp.

“Mẫu hậu ”

Quân Bắc Hàn cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt chứa hận ý.

Mộ Thanh Yên không nhanh không chậm, không làm loạn không tức giận, một tiếng mẫu hậu này khiến tinh thần, lòng dạ nàng đều nở hoa.

Mộ Thanh Yên khoát tay, khẽ vuốt khuôn mặt Quân Bắc Hàn, máu trên tay mơ hồ dính trên mặt hắn.

“Con ngoan ”

Thì ra Dao Cơ nói tuyệt đối sẽ không để cho nàng có cơ hội nhúng chàm Thương Lăng, là an bài như thế này.

Ngay cả Tùy Dương Đế Dương Quảng hoang dã vô đạo mà còn nói qua: Nữ nhân sinh ra ta không thể, người ta sinh không thể, còn lại đều có thể.

Kiếp này Mộ Thanh Yên trực tiếp thành mẫu hậu Quân Bắc Hàn, đời này cũng không thể nhúng chàm.

Bất quá, đối với Mộ Thanh Yên mà nói, làm mẫu hậu thoải mái hơn làm con gái nhiều.

Trực tiếp nhảy qua giai đoạn bậc bậc kia, được không một đứa con tiện nghi.

Địa vị của nàng trên vua một nước, lên làm họa quốc yêu hậu quyền khuynh triều đã trong tầm tay.

Đến lúc đó, ai còn có thể cản nàng? Muốn ngược kẻ nào liền ngược kẻ đó!

Mộ Thanh Yên cảm thấy, lần này đầu óc Dao Cơ thực sự là bị lừa dối, nghĩ ra cái chủ ý cùi bắp như thế.

Mộ Thanh Yên vui vẻ trong lòng, Thương Lăng trâu hơn thì thế nào, bây giờ còn không phải là ngoan ngoãn làm con trai nàng sao?

Không nghe lời, một lời không hợp liền đánh mông ha?

Mộ Thanh Yên cười, đây là lần đầu tiên trong mười lăm năm tới nay nàng cười, cười đến rực rỡ xán lạn, hiện ra hết vẻ xinh đẹp của nàng, khuynh quốc khuynh thành.

Sau khi giao phó xong tất cả công việc, Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn rời khỏi tử cấm thành Quân Diệp Hoa.

Đi tới cửa, Quân Bắc Hàn âm trầm mở miệng.

“Mộ Thanh Yên, kết cục của ngươi sẽ rất thảm ”

Mộ Thanh Yên dừng bước lại, không buồn không giận mà lại nở nụ cười.

“Ta là mẫu hậu con đó.”

“Mộ Thanh Yên, ngươi thật sự coi mình là thứ gì? Ngươi chỉ lớn hơn ta ba tuổi thôi!”

Sắc mặt Quân Bắc Hàn mang theo vài phần kích động.

” Ta là mẫu hậu con.”

“Mộ Thanh Yên, ngươi đủ rồi! Ngươi còn không cao bằng ta, ngươi già bỏ cái gì!”

” Ta là mẫu hậu con.”

“...”

Quân Bắc Hàn tức giận bất bình, trong lòng phẫn nộ, thờ phỉ phò đi mất.

Đề lại Mộ Thanh Yên một mình đứng tại chỗ cười sáng khoái.

Mộ Thanh Yên khoan thai đi về tử cấm thành, tâm tình hôm nay là tốt nhất đời.

Nàng chưa từng trải qua chuyện này, nàng muốn họa quốc, nàng muốn họa quân, nàng muốn gây họa cho Thương Lăng.

Trở lại tử cấm thành, Mộ Thanh Yên nằm trên ghế quý phi khẽ hát, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tâm tình thật tốt.

Đột nhiên, ánh trăng dần dần dày lên trải xuống một vòng lại một vòng, một cái bóng quen thuộc từ ánh trăng đi ra.

“Tư Mệnh!”

Vọng Thư nhún nhảy một cái chạy đến bên cạnh Mộ Thanh Yên, cọ vào y phục quý phi của nàng.

“Vọng Thư, người tới rồi?” Mộ Thanh Yên nhú mày cười khê.

“Ể? Hình như người rất vui về nhà?”

Vọng Thư trừng lớn hai mắt: “Lần này không vội muốn biết mệnh cách?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Đầu óc bị nước vào (1)

“Trong đầu nghĩ chắc cũng không sai lắm.” Tâm tình Mộ Thanh Yên khá tốt.

“Ồ? Vậy người nói thử chút xem?” Vọng Thư cũng hứng thú.

“Đại khái chính là để cho ta làm kẻ mẫu của Thương Lăng, sau đó ngược nhau giết nhau, đoạt quyền lẫn nhau, cuối cùng giết chết ta chứ sao.”

Mộ Thanh Yên không thèm quan tâm, nàng nói: “Tuồng ngược ta, thật ra là thành toàn cho ta.”

“Sao nói thế?”

“Thương Lăng khi còn bé bị ta đẻ đầu, chờ hấn lớn lên, ta trực tiếp tìm một cơ hội trả quyền lực lại cho hấn, sau đó sẽ cố ý để cho hấn giết.”

“Thế này là ta có thể an ổn về tiên giới. Đòi thứ nhất ta vì hấn mà chết, đòi thứ hai ta bị hấn giết chết, về tiên giới thì hấn sẽ không còn mặt mũi đi tìm ta gây sự.”

Mộ Thanh Yên nói rất có đạo lý.

“Người nói như vậy dường như rất có đạo lý.” Vọng Thư tán thành gật đầu.

“Thật ra ngược nhất chính là một chữ tình.” Mộ Thanh Yên yếu ớt thở dài: “Đòi này, ta không cha không mẹ, tứ cố vô thân, không ràng buộc, nàng ta lấy cái gì đòi ngược ta. Không để tâm dĩ nhiên sẽ không thương tâm.”

“Có thể nghe người nói được như thế, ta liền yên tâm, vốn đang rất lo lắng cho người.”

Vọng Thư phui vẩy, ánh trăng rơi xuống.

“Bất quá, mệnh cách này so với người nghĩ còn tốt hơn nhiều, người xem đi, bảo đảm càng vui.”

“Người nói như vậy khiến ta cũng bắt đầu chờ mong mệnh cách này.”

Mộ Thanh Yên tiếp nhận tờ giấy Vọng Thư đưa qua xem kỹ.

“Quả nhiên, Mộ Thanh Yên 15 tuổi trở thành thái hậu, trước mặt Quân Bắc Hàn giết Lệ phi, từ đó về sau gieo xuống thù hận, không đội trời chung.”

“Hoàng đế Quân Diệp Hoa băng hà, Mộ Thanh Yên buông rèm chấp chính, cùng thừa tướng Mạch Lư Thương, đại tướng quân Doãn An Nhiên, thái phó Mạnh Tử Nam ba vị đại thần phụ chính cùng nhau phụ tá tân quân Quân Bắc Hàn.”

“Lần đầu gặp gỡ thừa tướng Mạch Lư Thương, thái hậu Mộ Thanh Yên bị dung mạo khuynh thế của Mạch Lư Thương làm cho kinh ngạc, run tay đổ cả chén trà, từ đó về sau si mê Mạch Lư Thương.”

Mộ Thanh Yên đọc đến đây tròn mắt há mồm, ghen hống trần trời.

“Đây là cái gì quý? Run tay đổ cả chén trà? Viết căn kế như vậy là cái quý gì? Vì khoa trương biểu hiện ta chưa từng thấy mỹ nam, chưa từng thấy việc đòi sao?”

“Chẳng phải chỉ gặp mỹ nam sao? Còn đổ cả chén trà? Sao viết ta đẳng cấp quá thấp vậy? Dạng mỹ nam gì ta chưa thấy qua!”

Mộ Thanh Yên không bình tĩnh, cái mệnh cách quý gì, xàm quá đi!

Đầu óc Dao Cơ nhất định bị lừa dối!

Thấy vẻ mặt Mộ Thanh Yên, Vọng Thư không từ té cười ha hả.

“Ta biết người thấy chỗ này sẽ xù lông, quả thực như vậy quá buồn cười. Thật sự lúc ta thấy ta cũng cười muốn chết.” Vọng Thư cười không dừng được.

“Nhật, quá nhật!” Vẻ mặt Mộ Thanh Yên ghét bỏ.

“Đừng nói vậy, lỡ như trở thành sự thật thì sao?” Vọng Thư cười toe toét.

“Ta nhỏ! Ta cho người biết, ta mà nhìn thấy Mạch Lưu Thương liền đổ chén trà thì ta sẽ đi đề Thương Lăng!”

Vọng Thư trừng lớn hai mắt, nàng nói: “Độc như vậy người cũng dám cược, Thương Lăng là ai, tới gần ngài người còn sợ, còn dám đề ngài!”

“Cho nên ta cam đoan, nhất định sẽ không phát sinh chuyện này!”

Vọng Thư nở nụ cười âm u: “Vậy ta nhớ kỹ.”

Mộ Thanh Yên khinh bỉ hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục đọc.

“Thái hậu Mộ Thanh Yên cùng nhiếp chính đại thần thừa tướng Mạch Lưu Thương thông đồng, cấu kết với nhau làm việc xấu, âm thầm thông dâm!”

Mộ Thanh Yên một hơi đọc ba dòng, đọc tới ngu người.

“Đây là Dao Cơ muốn nhét mỹ nam cho ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Đầu óc bị nước vào (2)

“Đúng vậy đúng vậy”

“Đầu óc Dao Cơ bị nước vào hả?”

“Đúng vậy đúng vậy”

“...”

“Ta cảm thấy đầu óc nàng ta bị nước vào rồi, người nói xem, nhét một mỹ nam có thể làm đổ chén trà cho người, người còn muốn Thương Lăng làm gì? Đời này đương nhiên tiêu dao khoái hoạt, ngủ với mấy mỹ nam, nạp thêm mấy tên nam sủng, chơi đủ sướng nha!”

Mộ Thanh Yên mười phần đồng ý gật đầu.

“Ta cũng nghĩ như vậy, mỹ nam trước mặt còn cần đuổi theo cái khối băng kia làm gì? Cũng chỉ có loại thiên tài đầu óc bị nước vào như Dao Cơ mới nghĩ ra.”

Mộ Thanh Yên ghét bỏ lắc đầu: “Chắc chắc, thực là tiêu chuẩn quá kém, cứ vậy mà muốn ngược ta?”

“Ta cảm thấy nàng ta đang khoe người.” Vọng Thư che miệng cười trộm.

Mộ Thanh Yên liếc mắt nàng, tiếp tục đọc.

“Lúc Mộ Thanh Yên thông đồng cùng Mạch Lưu Thương làm loạn giang sơn, Quân Bắc Hàn gặp nữ nhân ôn nhu hiền thực, hiền hậu mỹ lệ, tình cảm chân thành, Lãnh Lâm Sương.”

Lúc Mộ Thanh Yên đọc đến đây, không khỏi run người một cái.

“Vừa nhìn cái miêu tả này cũng biết lại là một đóa bạch liên hoa.”

Vọng Thư liếc mắt một cái, nàng nói: “Ừ, lại là một cái phiên bản của Dao Cơ ở nhân gian, giống Hạ Uyển Tình lần trước.”

Mộ Thanh Yên nhíu mày nói: “Đời này ta là họa quốc yêu hậu đúng không? Thuận tay bóp chết ai đó, lạm sát kẻ vô tội, cũng chẳng sai đúng không?”

“Đúng á, ha ha... Ngươi nói xem, nàng ta vừa ra sân trực tiếp bị ngươi bóp chết, Dao Cơ có tức chết hay không?” Vọng Thư cười ha hả.

“Nhất định phải bóp chết, đồ phải loạn lòng, trước đây không bóp chết Hạ Uyển Tinh, ta hối hận lâu lắm rồi.” Mộ Thanh Yên yếu ớt thở dài.

“Được đấy, ngươi là yêu hậu, tùy tiện giày vò.” Vọng Thư tán thành gật đầu.

Mộ Thanh Yên tiếp tục đọc: “Quân Bắc Hàn cùng Lãnh Lâm Sương nâng đỡ lẫn nhau, dắt tay vượt hoạn nạn, đấu trí cùng Mộ Thanh Yên và Mạch Lưu Thương.”

Về mặt Mộ Thanh Yên ghét bỏ.

“Lãnh Lâm Sương ra sân xong là đi lãnh cơm luôn, còn dắt tay vượt hoạn nạn, không biết xấu hổ, cũng không suy nghĩ kết cục Hạ Uyển Tinh à?”

“Đầu Dao Cơ bị úng nước nhiều quá, ngay từ đầu đã đưa pháo hôi cho ngươi chính.”

“Gi? Lãnh Lâm Sương luôn bị Mộ Thanh Yên đồ kị làm khó dễ khiến Quân Bắc Hàn rất đau lòng, càng căm hận Mộ Thanh Yên?”

Mộ Thanh Yên lau mặt: “Má ơi ta nhìn không nổi nữa, cấu huyết quá, còn Mary Sue. Mệnh cách này phong cách sai quá rồi, kém đời trước quá xa.”

“Đời trước là Hoả Tinh viết, Dao Cơ cho ý kiến, đời này hoàn toàn là Dao Cơ viết.” Vọng Thư nói.

“Há? Vì sao?”

“Hoả Tinh chỉ báo thù, báo ngươi một đời đủ rồi, không muốn tiếp tục giày vò ngươi liền không viết nữa.”

“Nói như thế thì Hoả Tinh này chẳng những có lương tâm, còn có đầu óc hành văn nhỉ!” Mộ Thanh Yên nói: “Đẳng cấp cao hơn Dao Cơ nhiều!”

“Có thể viết thành thế này, ta đoán Dao Cơ bị chọc nóng nảy, vì không để Thương Lăng ở cùng với ngươi, đầu óc đều không mang theo, bây giờ tới cửa cũng không dám ra, tự tạo nghiệt.” Vọng Thư cười nói.

“Há? Tinh huống gì thế? Nàng ta không phải nữ thần vạn chúng sao?”

“Hiện tại là chuột chạy qua đường, Tư Mệnh, ngươi lại thắng một trận nữa.”

“Nói thế là sao?”

Mộ Thanh Yên hứng thú, cảm giác có mùi bất quá.

“Ngươi đổi mệnh cách, nàng ta then quá hóa giận, đồn ngươi qua quyết sửa mệnh cách.”

“Về sau ta nhìn không được, liền len lén cùng nàng ta đến gặp Ngọc đế xin ngài thay người, cũng nói ra việc nàng ta tham dự viết mệnh cách.”

“Thế là một đám tiên nữ tiên quân đều đứng về phía ngươi.”

“Mặc dù các nàng đồ kị ngươi, thế nhưng đối với loại lục trà nữ trước thế này sau thế nọ thì càng phi nhỏ hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Đầu óc bị nước vào (3)

“Ngươi vừa nói như vậy, hình như ta lại rất chờ mong về tiên giới.”

Mộ Thanh Yên cảm khái nói: “Phong thủy luân chuyển, Dao Cơ cũng có một ngày như vậy!”

“Người xấu ắt có quả báo, ngươi yên tâm đi.” Vọng Thư cười nói: “Tiếp tục xem đi.”

Mộ Thanh Yên cảm mệnh cách tiếp tục đọc.

“Về sau Mộ Thanh Yên không biết liêm sỉ, vậy mà âm thầm có thai cùng Mạch Lưu Thương, mang thai sinh con?”

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, lại đọc: “Sau khi sinh con tận lực chăm sóc đứa trẻ, khiến quyền lực trong tay dần dần xói mòn.”

“Cuối cùng bị Quân Bắc Hàn đoạt lại quyền lực, gian phu Mịch Lưu Thương chết không toàn thây, yêu hậu Mộ Thanh Yên bị nhốt vào tử lao, nghiệt tử bị bóp chết trong tã lót.”

Tay Mộ Thanh Yên có chút run rẩy.

“Cuối cùng, Mộ Thanh Yên tìm được cơ hội chạy trốn, giết chết Quân Bắc Hàn và Lãnh Lâm Suong khiến triều chính Thanh quốc suy sụp, Thanh quốc sụp đổ, chịu vận dân phi nhỏ, trở thành một đời họa quốc yêu hậu.”

“Thế nào?” Vọng Thư lo lắng liếc mắt nhìn Mộ Thanh Yên.

“Không có việc gì, sinh hay không sinh con là việc của ta, nàng ta không quản được.” Mộ Thanh Yên ngưng nghĩ.

“Chỉ là ta không rõ, vì sao kết thúc mệnh cách lại là Quân Bắc Hàn cùng Lãnh Lâm Suong cùng chết? Cái này có chút sai sai. Dao Cơ sao lại viết như thế?”

“Đại khái nàng ta muốn sau khi Thương Lăng khôi phục trí nhớ sẽ hận người.” Vọng Thư cũng nghi hoặc.

Mộ Thanh Yên yên lặng không nói, rơi vào trầm tư.

“Dù sao những thứ này người cũng xem rồi, chính người muốn thay đổi thì nàng ta cũng hết cách. Ai biết trong đầu Dao Cơ ứng nước nhiều hay ít.”

Mộ Thanh Yên cầm tờ giấy viết có mệnh cách xé nát, sau đó đặt ở trong lòng bàn tay, vận nội công trực tiếp hủy thành bột phấn.

“Không sao cả, đời này địa vị cao hơn Thương Lăng, võ công cao hơn Thương Lăng, cũng thông minh hơn hẳn, ta không có gì phải sợ.”

“Người có thể nghĩ như vậy thì tốt.”

Vọng Thư đứng dậy phui vẩy, ánh trăng rơi xuống một chỗ.

“Vậy ta đi trước, người phải tốt đó, ta ở tiên giới chờ người trở về.”

Mộ Thanh Yên tựa trên ghế quý phi, cười xinh đẹp, hiện ra hết phong tư yêu hậu.

“Biết rồi, chơi chán thì ta sẽ về.”

Vọng Thư xoay người biến mất.

Vọng Thư mới vừa rời đi, cung nữ Tử Tô bên cạnh Mộ Thanh Yên vội vàng vàng chạy vào.

“Nương nương, không ổn rồi, thái tử uống thuốc độc tự sát!”

Mộ Thanh Yên nhú mày, khóe miệng treo một nụ cười xinh đẹp.

“Bắt đầu chơi rồi?”

Nói xong, nàng đứng lên: “Đi, đi xem một chút.”

Hai người đi nhanh đến đông cung đèn đuốc sáng trưng.

Bên trong Đông cung, từng thái giám cung nữ đều vội vã, mười phần sốt ruột, nhìn tình thế vô cùng gấp gáp.

Lúc Mộ Thanh Yên đi tới gian phòng Quân Bắc Hàn, hắn đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, môi thâm tím.

Thái y đang ngồi ở bên giường nom nớp lo sợ chăm cứu giải độc cho hắn.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ, thái tử thế nào?”

“Hồi nương nương, trúng độc không sâu, phát hiện sớm, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Trên mặt thái y kia đỏ rất nhiều mồ hôi, nhìn ra được ông ta vô cùng khẩn trương.

“Nương nương, thái tử để lại một phong di thư, hiện tại đã đưa đến chỗ hoàng thượng.”

Từ đó nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên không nhanh không chậm đi tới bên giường Quân Bắc Hàn ngồi xuống, tự tay thăm dò mạch hần.

Mạch đập một cái, chân mày nàng nhú một cái, phát tay lên.

” Tất cả các người đều lui xuống đi ”

Thái y sùng sốt: “Nurong nurong, việc này... Không tốt đâu? Thái tử điện hạ vẫn còn đang nguy cấp.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Buông rèm chấp chính (1)

Chân mày Mộ Thanh Yên nhú lại, sầm mặt, thái y sợ đến mức run lập cập.

“Lui xuống ”

Mộ Thanh Yên tràn ngập uy nghi khiến cho tất cả mọi người trong phòng sợ đến run lập cập.

Không còn ai dám dị nghị, tất cả mọi người lui xuống.

Trong phòng, chỉ còn lại hai người Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng nghe rất rõ.

“Ta đếm ba tiếng, không dậy, ta liền không khách khí với con nữa.”

Mộ Thanh Yên giận tái mặt, nhìn Quân Bắc Hàn nằm trên giường, sắc mặt lạnh như băng sương.

“Một ”

“Hai ”

“Ba”

Mộ Thanh Yên cầm ngân châm trong hòm thuốc thái y để lại, châm vào thân mạch Quân Bắc Hàn.

Người Quân Bắc Hàn đau đớn, bỗng nhiên mở hai mắt ra, thân thể như con tôm búng lên.

“Mộ Thanh Yên, người điên rồi!” Quân Bắc Hàn đau đớn gào to.

“Điên? Người thông đồng thái y giả vờ trúng độc, đưa di thư cho hoàng thượng, chuyện này một khi điều tra ra, một đám người trong cung này phải chết.”

“Quân Bắc Hàn, người có đầu óc hay không?” Mộ Thanh Yên rất tức giận.

“Làm thái tử thì phải có dáng vẻ thái tử, người cho rằng phụ hoàng người bệnh, đầu óc cũng không thanh tỉnh sao?”

“Mộ Thanh Yên, ta không cần biết ông ta thanh tỉnh hay không thanh tỉnh, nhưng ta muốn người không được an bình!” Quân Bắc Hàn tức giận hừ một tiếng.

Mộ Thanh Yên cười lạnh một tiếng, nàng tiến lên bắt lấy tay Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn thấy vậy vội tránh né, thế nhưng Mộ Thanh Yên từ nhỏ đã bị huấn luyện hà khắc, khí lực và võ công không phải Quân Bắc Hàn có thể so sánh.

Quân Bắc Hàn tránh một hồi cũng không tránh được.

“Chát” một tiếng, Mộ Thanh Yên nhặt cây quạt ngà bên cạnh đánh vào lòng bàn tay Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn đau đớn nhưng không kêu gào, thần sắc âm trầm.

“Muốn ta không được an bình, trước hết thì mình phải đủ lông đủ cánh.”

“Chát” một cái, Mộ Thanh Yên lại đánh xuống.

“Chưa đủ lông đủ cánh đã muốn đấu với ta, chết thế nào ngươi cũng không biết đâu!”

Mộ Thanh Yên nói một câu liền đánh một cái, đánh đến mức lòng bàn tay Quân Bắc Hàn đỏ ửng.

“Chờ ngươi tự mình chấp chính, quyền lực đều nắm trong tay, ngươi muốn giày vò ai cũng được, nhưng trước đó, ngươi phải nhẫn, phải nhịn, mới ngẩng đầu được!”

“Chát chát chát” Mộ Thanh Yên tức giận đánh liên tục ba lần.

Tay Quân Bắc Hàn đã đỏ máu nhưng hắn vẫn không rên một tiếng, không gào, cũng bất động, lẳng lặng trừng Mộ Thanh Yên.

“Mỗi ngày chơi mấy trò ngây thơ này có ích lợi gì? Ai bị thương? Dùng chút đầu óc được không?”

Mộ Thanh Yên chưa hết giận, lại đánh thật nhiều cái.

Quân Diệp Hoa ngồi trên vị trí này dựa vào tâm kế và sự tàn nhẫn, nếu như Quân Bắc Hàn không học được, sớm muộn sẽ bị nhai đến mẩu xương cũng không còn.

Cho nên lúc Mộ Thanh Yên giáo huấn Quân Bắc Hàn không chút nương tay, vì muốn cho hắn biết, sinh ở hoàng gia có bao nhiêu tàn khốc.

Sau khi đánh thật nhiều, lòng bàn tay Quân Bắc Hàn đã be bét máu thịt.

Đau như vậy nhưng Quân Bắc Hàn không kêu một tiếng.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, thấy cặp mắt trầm tĩnh lại ẩn nhẫn của Quân Bắc Hàn.

Phảng phất như nhìn thấy Hề Minh Húc trước đây, vừa kiên cường vừa trầm tĩnh.

Trong chớp mắt ấy, tìm Mộ Thanh Yên bỗng nhiên đau đớn.

Mộ Thanh Yên than nhẹ trong lòng: Đời trước ngươi che chở ta như thế, đời này liền để ta tới bảo vệ ngươi, trưởng thành đừng để ta thất vọng.

“Hy vọng ngươi có thể hiểu ý ta.”

Sau khi Mộ Thanh Yên nói xong, tức giận triệt để tiêu tan.

Nàng lấy bình thuốc từ rương của thái y ra, kéo Quân Bắc Hàn ngồi xuống, nhẹ nhàng cẩn thận bôi thuốc cho Quân Bắc Hàn.

Nàng cúi đầu nên không phát hiện Quân Bắc Hàn luôn nhìn nàng, trong thần sắc hoàn toàn không có đáng vẻ ngây thơ khi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Buông rèm chấp chính (2)

Mộ Thanh Yên bôi thuốc cho Quân Bắc Hàn xong còn thổi một cái.

Nàng dùng băng vải băng bó kỹ cho Quân Bắc Hàn, sau đó đưa tay trả lại hắn.

“Mấy ngày nay không được đụng vào nước, nếu không vết thương sẽ nhiễm trùng. Lúc thay thuốc gọi thái y tới thay cho con, đừng tự thay biết không?”

Mộ Thanh Yên nói xong, không đợi Quân Bắc Hàn trả lời, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Quân Bắc Hàn.

Chỉ thấy ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Mộ Thanh Yên, đôi đôi tối tăm như hắc ngọc lóe sáng.

“Nghe không hiểu à?”

“Mộ Thanh Yên, ngươi không được giông điệu người lớn dạy trẻ con để giáo huấn ta.”

Mộ Thanh Yên nhú mày, nghĩ thầm, thằng nhóc này bị nàng đánh một trận, lòng tự trọng nhất định bị tổn thương.

Thế là Mộ Thanh Yên tung ra kinh nghiệm đồ dành trẻ con khi còn làm bác sĩ ra an ủi Quân Bắc Hàn.

“Được được được, Bắc Hàn lớn lên là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, có thể nhịn đau, hiểu đạo lý.”

Ai ngờ Quân Bắc Hàn giật giật khoe miệng, vẻ mặt khinh bỉ ghét bỏ nhìn chăm chăm Mộ Thanh Yên.

“Ngươi đang lừa đứa trẻ ba tuổi? Ngươi cho rằng ta ngốc sao?”

Mộ Thanh Yên hại não, cái thằng nhóc này chẳng nghe lời chút nào, làm loạn còn giầy vò nữa!

“Không cần biết con mấy tuổi, không nghe lời ta liền đánh con, ta nói trước, lần này đánh tay, lần sau đánh mông!”

Ai ngờ Quân Bắc Hàn hoàn toàn không trúng chiêu này, hần nói: “Mộ Thanh Yên, ta cho ngươi đánh thì ngươi dám đánh sao?”

“Con nói ta có dám hay không?”

Đột nhiên Quân Bắc Hàn đứng dậy, ở trên cao nhìn xuống Mộ Thanh Yên.

“Ngươi chỉ lớn hơn ta ba tuổi, vừa mới cập kê, áo còn chưa cởi, ngươi lại muốn sờ mông ta, ngươi không xấu hổ sao?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, hù nàng hả?

Nếu như người trước mắt là Hề Minh Húc, hay là Thương Lăng, nàng sẽ sợ.

Nhưng trước mắt là Quân Bắc Hàn, là con trai nàng, con trai uy hiếp mẫu thân, sao sợ được!

Mộ Thanh Yên cũng đứng lên, cường thế đè ép lại, chỉ thiếu chút là mặt dán mặt.

“Coi như ta nhỏ hơn con ba tuổi thì cũng là mẫu hậu con, có tư cách giáo huấn con. Đừng nói đánh mông con, đem con lột hết ra bên ngoài ta cũng dám!”

Trong lòng Mộ Thanh Yên sáng khoái vô cùng, con hàng này thích ăn đòn, nàng nhin lâu rồi, lần này rốt cuộc đến phiên nàng bá chủ!

“Toàn thân cao thấp của con chẳng phải có chút đồ vật kia sao? Nhỏ như vậy chẳng có gì để xem, không chừng còn không thể dùng, ta có cái gì mà phải e lệ!”

“...”

Quân Bắc Hàn sững sờ trừng lớn hai mắt, quả thực không thể tin được lời này xuất phát từ miệng một nữ tử như Mộ Thanh Yên.

Bỗng nhiên khuôn mặt hần liền nóng lên, thứ đồ kia nàng cũng dám nói thẳng?

Quân Bắc Hàn lui về phía sau, trong lúc nhất thời không lời nào để nói.

Thấy đáng vẻ Quân Bắc Hàn, trong lòng Mộ Thanh Yên càng thêm thoải mái!

Đời này kết thúc, nếu như Thương Lăng nhớ lại chính mình đã từng sợ hãi như vậy, hần có bùng nổ hay không?

“Được rồi, dọn dẹp một chút, ngủ sớm một chút, thức khuya không tốt với sự phát triển của trẻ con, phải trưởng thành thành hùng ung, đừng để cuối cùng héo thành gà con.”

Mộ Thanh Yên vỗ vỗ tay, vẻ mặt đắc ý đứng dậy, xoay người ra khỏi tầm điện Quân Bắc Hàn.

Đề lại Quân Bắc Hàn một mình vẫn đang ngu người chưa lấy lại tinh thần.

Sau một lát, hần phục hồi tinh thần lại, tay áo đảo qua, quét sạch chén trà trên bàn xuống đất.

“Mộ Thanh Yên, yêu phụ nhà ngươi, ngươi không biết xấu hổ, ngươi không biết thẹn, ngươi mới héo thành gà con, ngươi chờ ta đó!”

Quân Bắc Hàn hét lớn, nhưng Mộ Thanh Yên đã đi xa, hoàn toàn không nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 225: Buông rèm chấp chính (3)

Lúc Quân Bắc Hàn còn đang phát điên, tiểu thái giám bên cạnh hắn là Tiểu Linh Từ đi từ ngoài vào.

“Điện hạ, người làm sao vậy?”

“Gặp phải đấng phụ*!”

* giống dâm phụ

Quân Bắc Hàn đen mặt, hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận là hắn bị đùa giỡn.

“A?”

Tiểu Linh Từ suy nghĩ kỹ một chút, người vừa mới đi ra chẳng phải là hoàng hậu sao?

“A cái rắm! Việc bảo người làm xong chưa?”

Tiểu Linh Từ vội vàng đưa cái hộp trong tay cho Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn nhận cái hộp, thần sắc trở nên nặng nề, hắn mở hộp ra.

Chỉ thấy bên trong có một đôi giày đầu hổ, một tấm tã lót, một cái yếm nhỏ và một cây trâm.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve những thứ đồ của trẻ sơ sinh này.

“Sau khi Lệ phi chết, cung của người liên loạn, nô tài đi vào tìm đồ cũng không có ai ngăn cản.” Tiểu Linh Từ nói.

Quân Bắc Hàn gật đầu, hắn nói: “Tiện nhân Lệ phi này chết quá tiện nghi, nếu rơi vào tay ta, ả tuyệt đối không được tốt như vậy.”

“Đúng vậy, trước đây Lệ phi nương nương hại chết mẫu thân Nhu phi nương nương của điện hạ, cướp điện hạ, tội ác tày trời, siết chết ả mà nói thì quá nhẹ.” Tiểu Linh Từ cũng tức giận bất bình.

“Chuyện này nhất định phải giấu cho tốt, đừng để cho Mộ Thanh Yên biết.”

“Điện hạ yên tâm, nô tài hiểu ạ.”

“Ta vừa mới thăm dò Mộ Thanh Yên một chút, ta phát hiện nàng ta hình như không có hận ta như vậy, cũng không có ý muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

Quân Bắc Hàn cau mày, nhớ tới dáng vẻ kiêu ngạo vừa nãy của Mộ Thanh Yên, hắn liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Rõ ràng chỉ lớn hơn hắn ba tuổi, còn giả vờ làm bề trên của hắn!

“Điện hạ đừng phớt lờ, vị này không thể so với Lệ phi, người đó là một nhân vật lợi hại.” Tiểu Linh Từ lo lắng nói.

“Trước đây cả nhà Mộ phủ bị diệt không còn ai trừ nàng. Vào cung ba năm, nắm quyền hậu cung không ai dám trêu chọc. Phụ hoàng tự mình dạy bảo bồi dưỡng, giao phó giang sơn cho nàng ta. Nếu như không có chút bản lĩnh thì làm sao có thể.” Quân Bắc Hàn hừ lạnh.

“Điện hạ nhẫn nhục nhiều năm, vạn lần phải kiên trì lên cho đến ngày nắm quyền.”

“Yên tâm đi, sớm muộn có một ngày ta sẽ thu phục nàng ta!” Quân Bắc Hàn siết chặt quả đấm.

Bóng đêm tràn ngập, màn đêm bao phủ, mây đen đè thấp trên bầu trời, ép người ta hít thở không thông.

Trong Ung Hòa Cung truyền đến tin dữ của Quân Diệp Hoa, bệnh tình nặng thêm, đến thời khắc tối hậu.

Mộ Thanh Yên liền vội vàng vàng chạy tới Ung Hòa Cung trong đêm, thấy Quân Diệp Hoa đang luyên tiết nằm trên giường bệnh.

Hai mắt hờm sâu, sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không có dáng dấp vương giả hăng hái xông vào Mộ phủ đại khai sát giới ban đầu.

Mới ba năm, chỉ chớp mắt thôi mà hắn đã phải cười hặc về tây*.

* ngủm củ tỏi đấy J)))

Nói không cảm khái là không có khả năng.

“Thanh Yên...” Giọng Quân Diệp Hoa yếu ớt truyền đến.

“Hoàng thượng, ta ở đây”

“Thật không nghĩ tới trẫm lại đi thể này, trẫm không cam lòng...”

“Giang sơn tươi đẹp của trẫm, người trẫm tâm tâm niệm niệm là nàng, đều phải rời trẫm mà đi.”

“Thanh Yên, trẫm hối hận, không nên chờ nàng ba năm, kết quả vẫn không được.”

Mộ Thanh Yên cười nhạt, ba năm trước đây nàng mới 12 tuổi còn là một bé gái, hắn cũng ra tay luôn hả?

Thực sự là cảm thú, đáng đời đoán mệnh.

“Thanh Yên, nàng rất vui phải không? Không có trẫm, nàng tự do rồi.”

“Đúng vậy đó”

Quân Diệp Hoa sững sờ, lập tức nở nụ cười khổ: “Ngay cả lời thật cũng dám nói, xem ra trẫm thật là vô dụng.”

“Hoàng thượng, người an tâm đi”

“Vậy nàng sẽ thay trẫm phụ tá Bắc Hàn, bảo vệ giang sơn Thanh quốc này sao?”

“Sẽ”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Buông rèm chấp chính (4)

“Sẽ thì tốt” Quân Diệp Hoa thở dài một hơi: “Trẫm thật không cam lòng!”

“Người không cam lòng nhiều lắm, hoàng thượng vẫn còn có thể mở một đường máu trong đám hoàng tử, cuộc đời tốt xấu cũng xem như là viên mãn.”

“Có vài người vừa sinh ra liền chết, có vài người chưa hiểu gì đã chết, đều là mệnh.”

Mộ Thanh Yên không mang theo bất kỳ tâm tình gì, mặt không đổi sắc nói.

“Nàng nói thử xem lỡ như không đề ý, nàng cũng chết thì sao?”

Mộ Thanh Yên cười nhạt, chết là về tiên giới đó, ước mong gì nữa.

“Vậy thì chết thôi, chết thì chết, không cần phải không cam lòng như vậy, nói không chừng khi đầu thai lại là một trang hảo hán.”

Quân Diệp Hoa bị Mộ Thanh Yên chọc cười, hắn cười rồi ho ra một vũng máu.

Tổng quản thái giám Cao công công vội qua lau máu thuận khí cho Quân Diệp Hoa.

“Thái tử điện hạ cầu kiến”

“Truyền”

Sau khi Quân Diệp Hoa ho khan một búng máu, cả người lại đi nửa cái mạng, vẻ mặt hoảng hốt.

Quân Bắc Hàn đi tới bên giường Quân Diệp Hoa, Mộ Thanh Yên đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc hai người gặp thoáng qua, Mộ Thanh Yên cong môi cười, bên khóe miệng đều là sự khinh bỉ và khiêu khích.

Quân Bắc Hàn sầm mặt lại, quả đấm không khỏi siết chặt, hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

Mộ Thanh Yên cười vui vẻ hơn, đi nhanh ra khỏi tầm điện Quân Diệp Hoa.

Lúc nàng mới vừa ra khỏi cửa, nghe Quân Diệp Hoa lại bắt đầu mãnh liệt ho khan, gần như muốn ho văng cả phổi ra.

Quân Bắc Hàn đến quỳ xuống trước mặt Quân Diệp Hoa.

“Phụ hoàng ”

“Bắc Hàn, nhớ kỹ, sau khi nắm quyền, nhất định phải giết Mộ Thanh Yên.”

Quân Bắc Hàn nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng không trả lời.

“Tâm tư nằng gian xảo, ẩn nhẫn không phát ra, nếu như nằng vẫn còn, Thanh quốc giang sơn sẽ chôn vùi, bằng lòng với trẫm, con thề đi!”

“Phụ hoàng, nhi thần thề, giết chết Mẫu Phi của nhi thần, tuyệt đối sẽ không nương tay.”

“Tốt, tốt...” Quân Diệp Hoa vươn tay kéo Quân Bắc Hàn.

“Bắc Hàn, con phải nhớ kỹ, người làm vua nhất định phải ngoan độc, tàn nhẫn với mình một, tàn nhẫn với kẻ khác mười!”

“Phụ hoàng, nhi thần đã ghi nhớ, tuyệt đối sẽ không quên!”

Quân Diệp Hoa gật đầu, một hơi nuốt xuống, mắt nhắm lại, triệt để không còn hơi thở.

Trong Ung Hòa Cung, thái giám hô to một tiếng: Hoàng thượng băng hà.

Lúc này, Mộ Thanh Yên đứng ở cửa đại điện Ung Hòa Cung cong môi cười.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía những vì sao trên bầu trời.

Quân Diệp Hoa băng hà, Quân Bắc Hàn mười hai tuổi kế vị.

Quân Diệp Hoa để lại một đạo di chiếu: Thái hậu Mộ Thanh Yên buông rèm chấp chính, thừa tướng Mạch Lư Thương, đại tướng quân Doãn An Nhiên, thái phó Mạnh Tử Nam coi như phụ chính đại thần cùng nhau phụ tá Quân Bắc Hàn, cho đến khi Quân Bắc Hàn mười sáu tuổi tự mình chấp chính.

Sau khi tuyên di chiếu, Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn triệu kiến ba vị phụ chính đại thần tại Ngự Thư phòng.

Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn ngồi song song, vóc dáng Quân Bắc Hàn cao hơn Mộ Thanh Yên một ít, liếc mắt nhìn qua cứ như bằng tuổi.

Mộ Thanh Yên bưng một ly trà, hương trà lượn lờ thấm vào ruột gan.

Lúc ba vị phụ chính đại thần vào Ngự Thư phòng, nhất tề quỳ xuống.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu nương nương.”

Quân Bắc Hàn phát tay lên: “Bình thân ”

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu nhìn về phía ba người, nàng muốn nhìn xem gian phu Mạch Lư Thương của mình đã bao nhiêu tuyệt sắc.

Sau khi ba người bình thân, Mộ Thanh Yên liếc mắt liền nhận ra Mạch Lư Thương ở giữa.

Nàng trừng lớn hai mắt, tâm đập tay run, chén trà nghiêng đi.

Nàng nghĩ mình phải bình tĩnh nên vội đỡ lại, không đỡ còn tốt, vừa đỡ thì toàn bộ cái chén đều rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Tân đế đăng cơ (1)

Tiếng chén trà vỡ vụn thanh thúy vang lên nổi bật trong ngự thư phòng, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộ Thanh Yên.

Về mặt Doãn An Nhiên và Mạnh Tử Nam kinh ngạc, về mặt Quân Bắc Hàn ghét bỏ khinh bỉ, chỉ có Mạch Lư Thương mỉm cười, trầm tĩnh lại bao

dung.

Mạch Lư Thương quả thực rất đẹp, đẹp kinh khủng.

Da thịt trắng nõn non mịn, khuôn mặt tinh xảo như là một khối mỹ ngọc.

Mũi cao thẳng, đôi môi tinh tế hợp với cặp mắt hồ ly khuynh quốc khuynh thành, điền đảo chúng sinh.

Mộ Thanh Yên làm sao cũng thật không ngờ, lục trà nữ Dao Cơ an bài gian phụ, lại chính là nhà nàng hồ ly nhà nàng!

Hơn nữa, về mặt hồ ly nhìn nàng, còn có nụ cười ở khóe miệng hân, hết thấy đều nói rõ hân chính là hồ ly.

Không phải chuyển thế, không đầu thai, chính là hồ ly Thanh Khâu gian trá giáo hoạt lại phúc hắc!

Một cảm giác thân thiết quen thuộc tự nhiên sinh ra, Mộ Thanh Yên suy tư chút nữa không nhận được xông lên, đem hết ủy khuất oán hận cùng khổ cực phát tiết ra.

Trong lúc nhất thời, Mộ Thanh Yên cứ sững sờ nhìn Mạch Lư Thương như vậy, mà Mạch Lư Thương cũng mỉm cười nhìn Mộ Thanh Yên.

Ba người còn lại đã hoa hoa lệ lệ bị bơ rồi!

Liếc mắt nhìn liền thấy giống như một đôi tình lữ mặt dày liếc mắt đưa tình, lớn mật trực tiếp khiến người ta thật xấu hổ.

Đại tướng quân Doãn An Nhiên ước chừng chừng hai mươi tuổi, tuổi còn nhỏ, phong nhã hào hoa, lúc này về mặt vẫn trầm tĩnh, lẳng lặng xem cuộc vui.

Thái phó Mạnh Tử Nam có chút không nhận được, ông ta thổi râu mép hoa râu đến mấy lần, sắc mặt hết sức nôn nóng khó coi.

Tiền đế chân trước mới vừa đi, kẻ này chân sau liền không chịu nổi tịch mịch muốn thông đồng với thừa tướng?

Hai người này ánh mắt thông đồng trần trụi luôn kìa!

Đòi phong bại tục, thói đòi bây giờ quả thực không ra thể thống gì!

Mạnh Tử Nam nôn nóng dựng râu trừng mắt, lòng như lửa đốt.

Mà sắc mặt Quân Bắc Hàn bên cạnh Mộ Thanh Yên thì hoàn toàn đen xuống.

Sắc mặt hân khó coi trừng Mộ Thanh Yên, trong lòng có một cỗ tức giận khó hiểu xông lên đầu.

Đã phụ này vừa mới đùa giỡn hân, lại đi thông đồng thừa tướng, quả thực không biết liêm sỉ, quả thực đạo đức bại hoại, quả thực không thể nhận được nữa!

Quân Bắc Hàn rất tức giận!

Hân duỗi tay luôn xuống dưới bàn, dùng sức nhéo lên đùi thanh Mộ Thanh Yên một cái.

Mộ Thanh Yên bỗng nhiên thấy tê rần, thu tầm mắt lại, đảo mắt khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, người có chuyện gì?”

Mộ Thanh Yên nghiêng răng nghiêng lợi, tên tiểu hỗn đản này, sợ thiên hạ không loạn, một ngày yên ắng là không an lòng sao?

“Thái hậu, chúng ta chẳng phải cần bắt đầu vào chủ đề chính sao?”

Quân Bắc Hàn cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nữ nhân hư hỏng này, vẫn còn dám tức giận? Là trách hân cất ngang nàng ta liếc mắt đưa tình với thừa tướng sao?

Đẹp thì ghê gớm lắm sao? Nam nhân đẹp phần lớn là không dùng được, đặc biệt là loại như thừa tướng này!

Trong lòng Quân Bắc Hàn phi nhỏ Mộ Thanh Yên cùng Mạch Lư Thương.

“Vậy thì vào vấn đề chính đi!”

Mộ Thanh Yên trợn mắt giận dữ nhìn Quân Bắc Hàn, quay đầu, thu liễm thần sắc, chậm rãi mở miệng.

“Tiên hoàng vừa mới về cõi tiên, tang lễ phải làm, tân hoàng phải lập tức đăng cơ, đại diện cũng cần chuẩn bị, không biết ba vị đại thần có ý kiến gì không?”

“Vi thần cho rằng, nước không thể một ngày không có vua, hai chuyện tang lễ của tiên hoàng và đăng cơ của tân hoàng, lúc này lấy lên ngôi làm đầu.”

Mạch Lưu Thương chậm rãi mở miệng, ánh mắt vẫn luôn rơi trên người Mộ Thanh Yên.

“Thừa tướng, hai chuyện tang lễ và đăng cơ có thể đồng thời chuẩn bị, cả triều văn võ đại thần không phải chỉ có một người mà không phân thân nổi.”
Giọng Quân Bắc Hàn có chút bất thiện.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Tân đế đăng cơ (2)

Mạch Lưu Thương quay đầu nhìn về phía Quân Bắc Hàn, nhú nhú mày, cười càng vui vẻ.

“Nhưng việc gì cũng phải có trước sau, cũng không thể tang lễ cùng một ngày với đăng cơ? Hoàng thượng, người thấy thế nào?”

Mộ Thanh Yên rất nghi hoặc, thẳng nhóc Quân Bắc Hàn này hôm nay vì cái lông gì mà không bình thường vậy?

Chẳng lẽ lại bị ai cướp đồ chơi? Cứ như ăn phải thuốc nổ ấy.

“Thái hậu, trăm chỉ nói là hai chuyện có thể cùng chuẩn bị một thời gian chứ không nói muốn cùng một ngày, người nghĩ thế nào đấy! Trong lòng có quỷ liên không rõ phải trái trắng đen sao?”

Quân Bắc Hàn tròn mắt nhìn Mộ Thanh Yên.

Nữ nhân hư hỏng này lại che chở gian phu!

Thật là quá đáng!

“Hoàng thượng, thái hậu, hai người đừng nóng, đừng nóng, có chuyện gì từ từ nói.”

Thái phó Mạnh Tử Nam thấy vậy cực kì nôn nóng, vội nhảy ra điều hòa không khí.

Ông ta thổi thổi râu mép hoa râm một cái, thiệt là râu thú ruột mà.

“Thái phó chớ lo, hoàng thượng vừa mới mất phụ hoàng nên tâm tình không tốt, tuổi còn quá nhỏ, ai gia sẽ không tính toán. Dù sao, ai gia cũng là mẫu hậu của hoàng thượng, không có gì không thể bao dung.”

Mộ Thanh Yên nói đến hai chữ mẫu hậu còn cố nhấn mạnh thêm.

Sắc mặt Quân Bắc Hàn càng thêm khó coi, lại đưa tay qua dùng sức bóp một cái trên đùi Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên đau đớn, sắc mặt khó coi.

Cái thẳng nhóc này, muốn quấy kiểu gì đây!

Vừa đánh lần trước, lần này liền không nhớ nữa?

Mạnh Tử Nam thấy tư thế sai sai nên ông ta vội vàng nhảy ra.

“Thái hậu, thái hậu, người đừng tính toán, hoàng thượng cũng có suy nghĩ của người.”

“Cho nên tình hình hôm nay còn cần thương thảo không?”

Rốt cục Doãn An Nhiên cũng mở miệng, chân mày hơi cau lại, vẻ mặt lạnh lùng.

“Đương nhiên cần!”

“Đương nhiên cần!”

Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn trầm miệng một lời nói ra.

Hai người liếc mắt nhau rồi lại quay đầu đi.

Mạnh Tử Nam thấy tình hình này mà sầu muốn chết, Thái hậu và hoàng thượng rõ ràng không vừa mắt nhau.

“Không bằng hoàng thượng và thái hậu nghỉ một lát, uống một ngụm trà, để ba người chúng thần thương thảo trước, có kết luận rồi thì hoàng thượng cùng thái hậu sẽ định luận?”

Ánh mắt Mạch Lư Thươg xoay chuyển, mỉm cười, liếc mắt là có thể khiến người ta hăm sâu.

“Được”

Mộ Thanh Yên vui vẻ bằng lòng, nâng chén trà lên uống nhiệt tình.

Quân Bắc Hàn trầm mặt, cũng nâng chén trà lên nghe ba người phía dưới thảo luận.

Hắn vừa uống một ngụm trà, còn chưa nuốt vào, đột nhiên cảm giác nước trà trong cổ họng bỗng nhiên nghẹn lại.

Lập tức kẹp lấy yết hầu, bỗng nhiên hần ho khan.

“Hoàng thượng, hoàng thượng không sao chứ?”

Mạnh Tử Nam gấp đến độ xoay vòng vòng, thiếu chút chạy lên vỗ lưng thuận khí cho Quân Bắc Hàn.

Mộ Thanh Yên nhú mày, quay đầu nhìn về phía Mạch Lư Thươg liền thấy nụ cười giảo hoạt nơi khóe mắt của hắn.

Nhất thời, tâm tình Mộ Thanh Yên liền vui sướng, đối phó với nít ranh thì phải ác chút!

Mộ Thanh Yên quay đầu, giả vờ thuận khí giúp Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, không sao chứ?”

Quân Bắc Hàn kiểm lại, hần lắc đầu.

Lúc hắn đang muốn nói chuyện lại phát giác cổ họng mình hồng rồi, chỉ có thể phát ra tiếng khàn khàn không ra lời.

Mộ Thanh Yên lập tức hiểu ra, thẳng ranh con Quân Bắc Hàn này cầm miệng thì chuyện gì cũng dễ thương lượng.

Hồ ly quả nhiên gian trá lại giảo hoạt.

Trong lòng Mộ Thanh Yên thầm thấp cho Quân Bắc Hàn nén nhang.

“Không có việc gì không có việc gì, có lẽ là sặc thôi, chút là ồ ồ à, đừng sợ.”

Mộ Thanh Yên vỗ vỗ lưng Quân Bắc Hàn trấn an.

“Con nghỉ ngơi cho tốt, nghe chúng ta thương thảo là được rồi.”

Sắc mặt Quân Bắc Hàn nhất thời không thể khó coi hơn nữa.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Tân đế đăng cơ (3)

Cuộc thương thảo lần đầu tiên giữa ấu đế chưa thể tự mình chấp chính, thái hậu buông rèm chấp chính, ba vị phụ chính đại thần cứ hoa lệ kết thúc như vậy.

Toàn bộ quá trình Quân Bắc Hàn đều đen mặt, một câu cũng không nói ra được.

Nhìn Mộ Thanh Yên liếc mắt đưa tình với Mạch Lư Thươg, nhìn Mạnh Tử Nam dựng râu tròng mắt nghiêm túc, nhìn Doãn An Nhiên mặt đơ ít nói.

Cuối cùng, quyết định đăng cơ và tang lễ đồng thời chuẩn bị, lễ lên ngôi do thái phó Mạnh Tử Nam phụ trách, tang lễ do thừa tướng Mạch Lư Thương phụ trách, Doãn An Nhiên thì phụ trách trị an toàn thành.

Thương thảo kết thúc, ai về nhà nấy.

Mộ Thanh Yên nằm trên ghế quý phi trong sân Trường Nhạc Cung khẽ hát, tâm tình vô cùng tốt.

Xem ra, thừa tướng và thái hậu cấu kết với nhau làm việc xấu, thông đồng gian trá là chuẩn rồi, nhưng mà âm thầm thông dâm là cái gì quý?

Mộ Thanh Yên cảm thấy Dao Cơ thật xàm quá rồi.

Lúc này, Tử Tô đi tới thì lễ một cái.

“Thái hậu nương nương, thừa tướng tới.”

“Truyền ”

Mạch Lư Thương ung dung ưu nhã đi vào trong viện, mỉm cười, đôi mắt hồ ly tinh xảo đặc biệt dụ người.

Mộ Thanh Yên phát tay một cái: “Tất cả lui xuống đi ”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều rời khỏi, trong viện chỉ còn lại hai người Mộ Thanh Yên cùng Mạch Lư Thương.

Mạch Lư Thương thoải mái ngồi xuống bên cạnh ghế quý phi của Mộ Thanh Yên, khoe môi cong lên vui vẻ hơn.

“Hồ ly, sao ngươi lại tới?”

Về mặt Mộ Thanh Yên hưng phấn.

“Không yên lòng ngươi chuyên gây rắc rối, sợ ngươi lại gieo mầm tai vạ, cho nên mới đi trông.”

Về mặt Mạch Lư Thương ghét bỏ.

“Ta có thể gieo mầm tai vạ gì chứ?”

Mộ Thanh Yên bĩu môi, về mặt không vui.

“Đời trước suýt chút nữa ngươi nghịch cải thiên mệnh, ngươi không biết à?”

Mộ Thanh Yên lập tức ừ ừ, nàng biết chứ, thiên mệnh là Hạ thị huỷ diệt, Hề thị khai sáng tân triều thịnh thế.

Mà mục tiêu trước đây của nàng chính là bảo vệ bình an cho cả nhà Hạ gia.

Nếu nàng thành công thì thiên mệnh đã bị thay đổi, hậu quả khó mà lường được.

Thấy về mặt Mộ Thanh Yên ừ ừ, Mạch Lư Thương thờ dài.

“Đến lúc đó ngươi chết thì không sao, lỡ như ngươi khai ta ra luôn, ngươi không uống Mạnh bà thang là do ta giật dây, vậy ta liền gấp xui xẻo theo, cho nên ta phải đi trông chừng ngươi.”

Nói xong lời này, Mạch Lư Thương ra về chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, kinh bị ghét bỏ.

“Hồ ly chết tiệt! Ngươi độc miệng như vậy sẽ không ai thèm đâu!” Mộ Thanh Yên tức giận.

“Tới ta mà không ai thèm, vậy chẳng phải ngươi cũng thừa tới thiên hoan địa lão luôn à? Tự nguyện rửa mình hả?”

“...”

Mộ Thanh Yên trợn mắt giận dữ nhìn Mạch Lư Thương.

“Được rồi, thu hồi cái uy hiếp của ngươi đi, cùng lắm chỉ hù được Quân Bắc Hàn, thật là khờ.”

Mạch Lư Thương nói xong khẽ cười, cười rất thiếu đòn nhưng lại tốt cho mắt.

Mộ Thanh Yên yếu ớt thờ dài: “Ngươi lo lắng cho ta cứ việc nói thẳng, còn tìm nhiều lí do như vậy, ngươi cho rằng ta biết ngươi ngày đầu tiên sao?”

“Tất nhiên không phải ngày đầu tiên quen biết, vậy ngươi còn tranh luận với ta làm gì? Trái phải đều nghèo từ đười ươi, cho tới bây giờ vẫn không nói lại

ta.”

“...”

Mộ Thanh Yên thua, cái tên hồ ly giả hoạt phúc hắc độc miệng trước mặt, nàng sẽ không thắng nổi.

“Sao ngươi lại biến thành Mạch Lưu Thương, Mạch Lưu Thương chân chính đâu rồi?”

“Gửi tới Thanh Khâu làm khách rồi.”

“...”

Có thể đem việc bắt cóc đánh tráo nói dễ nghe như vậy, cũng chỉ có hồ ly chết tiệt này.

“Ta nói chính sự chút nha?”

“Sao?”

Ung Hòa Cung.

Thái y cẩn thận kiểm tra vết hầu cho Quân Bắc Hàn, nhưng làm sao cũng không tìm được vấn đề.

“Hoàng thượng, vì thần không phát hiện dị dạng gì.” Thái y nom nớp lo sợ.

“Ngươi là tên lang băm, ngay cả cái vết hầu cũng trị không khỏi, cần ngươi làm gì nữa!” Quân Bắc Hàn tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Tân đế đăng cơ (4)

Ngự y sững sờ, ông ta bình tĩnh nhìn Quân Bắc Hàn hai giây.

“Hoàng, hoàng thượng, người có thể nói chuyện rồi!”

Quân Bắc Hàn sững sờ, hần sờ sờ cuống hòng mình.

Hả? Cảm giác khác thường không có, giọng nói cũng có rồi, làm sao kỳ quái như vậy?

“Được rồi được rồi, ngươi lui xuống đi.”

Quân Bắc Hàn không kiên nhẫn phát tay một cái.

Thái y một giây cũng không dám ở lại vội vã lui xuống.

Quân Bắc Hàn phiền não trong lòng, cũng không biết xảy ra vấn đề chỗ nào.

Phụ hoàng vừa mới mất, hần vừa chuẩn bị đăng cơ, tại giờ phút quan trọng này nhất định không thể phạm sai lầm.

Nhìn Quân Bắc Hàn đi qua đi lại, nôn nóng bất an, luôn cảm thấy chỗ nào sai sai.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, người khó chịu ở đâu à? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thái hậu lại làm khó dễ người sao?”

Tiểu Linh Từ lo lắng, chủ tử của hần tuy tuổi còn nhỏ nhưng trí tuệ đã trưởng thành, chưa bao giờ thế này.

“Tiểu Linh Từ, ngươi nói nữ nhân hư hỏng kia có thể dụ dỗ được thừa tướng Mạch Lưu Thương không?”

“A? Ai, kẻ nào?”

“Đương nhiên là Mộ Thanh Yên!”

“Hoàng thượng, chuyện này không thể không phòng, dù sao một người buông rèm chấp chính, một người phụ chính đại thần, nếu như thông đồng cùng nhau sợ rằng sẽ uy hiếp ngôi vị hoàng đế của ngài.”

Tiểu Linh Từ nghiêm túc suy nghĩ, phân tích chính xác.

“Cho nên nô tài kiến nghị người nên triệu kiến thái phó Mạnh Tử Nam và đại tướng quân Doãn An Nhiên, ổn định họ trước rồi nói tiếp.”

Chân mày Quân Bắc Hàn nhíu chặt hơn, dường như hắn không muốn gặp hai người bọn họ!

“Không sao, thái phó trung quân ái quốc, đại tướng quân cương trực công chính, tạm thời tin được.”

“Đúng vậy, nơi nào giống như thừa tướng vừa nhìn liền thấy gian trá xảo hoạt, không phải sao, gấp gấp nịnh bợ thái hậu.”

Tiểu Linh Từ vừa nói vừa phì nhỏ.

Quân Bắc Hàn sùng sốt: “Người nói cái gì?”

“Nô tài nói thái phó trung quân ái quốc, đại tướng quân...”

“Không phải không phải, câu tiếp theo.”

“Thừa tướng xảo hoạt gian trá?”

“Lại câu tiếp theo!”

“Nịnh bợ thái hậu!”

Hóa khí của Quân Bắc Hàn lập tức chậm chậm bốc lên.

“Mạch Lư Thương ở đâu?”

“Trường Nhạc Cung ”

“...”

Quân Bắc Hàn giận dữ: “Phụ hoàng vừa mới đi, nữ nhân hư hỏng này lại thông đồng với nam nhân, quả thực không thể nhịn!”

Quân Bắc Hàn xoay người một cái rời khỏi Ung Hòa Cung.

“Hoàng thượng, hoàng thượng người đi đâu vậy?” Tiểu Linh Từ vội vàng đuổi theo.

“Bất gian ”

Trường Nhạc Cung, hậu hoa viên.

Đôi mắt Mộ Thanh Yên sáng quắc nhìn Mạch Lư Thương.

“Người từ Thanh Khâu đến sẽ mang cho ta chút điểm tâm phải không?”

Mạch Lư Thương ghét bỏ liếc Mộ Thanh Yên.

“Đây chính là chính sự của người?”

“Dĩ thực vi thiên*, lúc đói bụng thì không thể nào suy nghĩ, sao đàm luận quốc gia đại sự được nữa?”

* ăn là quan trọng nhất

Mạch Lư Thương giữu cột liếc Mộ Thanh Yên, phất tay lên, một hộp đựng thức ăn nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Oa, phải tiết kiệm một chút, đem nhiều như vậy.”

Hai mắt Mộ Thanh Yên sáng lên, tiếp nhận điểm tâm ăn nhiệt tình.

“Mùi này quá quen thuộc, quá ấm lòng, khiến ta nhớ tới thời gian ở tiên giới, thật hoài niệm”

“Bớt đi, Thiên phủ của người cũng chẳng có thứ tốt thế này.”

“Đúng đúng đúng, hồ ly tốt nhất.”

“Ăn thịt kẻ nhu nhược, bắt kẻ tay ngắn, người thật đúng là con buôn, nhất định không ai thèm”

Mỗi một lần có điểm tâm thì Mộ Thanh Yên liền không đấu võ mồm với hồ ly nữa.

“Xem mệnh cách rồi?”

Mộ Thanh Yên gật đầu: “Viết quá nát, chẳng phải khiến ta cùng Thương Lăng hận nhau giết nhau sao?”

“Còn gì nữa không?”

“Ngươi là gian phu của ta.”

“Quá tiện nghi cho ngươi rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Tân đế đăng cơ (5)

“Về mặt này của ngươi là gì? Mặc dù ta tú sắc khả xan*, nhưng ngươi sẽ không muốn ăn sạch sành sanh ta đó chứ?”

* đẹp ăn thay cơm được

Khóe miệng Mạch Lư Thương mỉm cười, cười mười phần tự tin.

Mộ Thanh Yên giật giật khóe miệng, bỗng nhiên nàng dựa lên trước, kề sát vào mặt Mạch Lư Thương.

“Về ngoài không tề, chỉ là không biết mùi vị thế nào?”

Khóe miệng Mộ Thanh Yên xẹt qua một nụ cười giảo hoạt.

Đối phó với lưu manh, biện pháp duy nhất chính là phải lưu manh hơn hắn.

Đây là kinh nghiệm có được khi Mộ Thanh Yên đối phó với Quân Bắc Hàn.

“Hoặc là ngươi ném thừ đi?”

Mạch Lư Thương mặt không đổi sắc, ung dung nói.

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, nàng cảm thấy yêu hậu nàng đã đủ lưu manh rồi!

Lưu manh đến nỗi ngay cả Quân Bắc Hàn cũng thua nàng, nhưng nàng vạn lần không nghĩ tới, gian thần Mạch Lư Thương này càng lưu manh hơn nàng!

Mộ Thanh Yên đờ hai giây, đang định tìm bậc thang đi xuống thì một giọng nói mang theo vài phần trẻ con lại âm trầm truyền đến.

“Hai người các ngươi đang làm gì?”

Mộ Thanh Yên bị dọa giật mình, quay đầu lại thấy Quân Bắc Hàn âm trầm đứng ở cửa viện.

Mộ Thanh Yên đột nhiên chột dạ, rụt người về.

Mà Mạch Lư Thương thì mặt không đổi sắc, người bất động cười như trước.

“Sao người lại đến đây?” Mộ Thanh Yên kinh ngạc hỏi.

Lúc này, Tử Tô vội vội vàng vàng chạy vào, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt bối rối.

Thấy tình cảnh này vội quỳ “phịch” xuống.

“Thái hậu, nô tỳ có tội, nô tỳ không thể ngăn hoàng thượng...”

Mộ Thanh Yên thờ dài, phát tay một cái: “Ngươi lui xuống đi.”

Từ Tô vội vàng đứng dậy rời đi.

Thì ra là Quân Bắc Hàn xông tới, thẳng ranh này, gan lại to ra à?

“Vi thần tham kiến hoàng thượng ”

Mạch Lưu Thương đứng bên cạnh ghế quý phi hành lễ với Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn nổi giận, hấn đi tới trước mặt Mộ Thanh Yên.

“Trẫm nghe nói thái hậu triệu kiến thừa tướng, chắc là có việc gấp, nếu là việc gấp thì trẫm nên chia sẻ. Không biết thái hậu cùng thừa tướng đang thương thảo chuyện quan trọng gì?”

Quân Bắc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi.

Mộ Thanh Yên thu liễm thần sắc, ngồi ngay ngắn, bày ra tư thế thái hậu.

“Cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ là ai gia chưa quen thuộc triều chính lắm, có một số việc muốn thỉnh giáo thừa tướng thôi.”

“Ồ? Chuyện gì cần thỉnh giáo trên ghế quý phi luôn?” Quân Bắc Hàn không bớt giận.

Mộ Thanh Yên nhún mày, chẳng hiểu cái thẳng ranh con này sao cứ níu Mạch Lưu Thương không tha vậy.

“Hoàng thượng, tuổi người còn nhỏ, chờ sau khi lớn lên sẽ biết.”

Nghe nói thế, sắc mặt Quân Bắc Hàn càng thêm khó coi.

Việc sau khi lớn sẽ biết, còn có thể là chuyện gì!

Nhìn sắc mặt Quân Bắc Hàn, Mộ Thanh Yên càng khó hiểu, thẳng ranh này sao gần đây hỏa khí lớn dữ vậy!

Lừa kiểu gì cũng không được, một tâm quá đi.

“Thật sao? Thì ra trong mắt thái hậu, trẫm chính là đứa trẻ không hiểu chuyện?”

“Hoàng thượng, đừng náo loạn được không?”

Mộ Thanh Yên rất đau đầu, trông trẻ con thật là khó, rất khó, rắc rối đặc biệt nhiều, trở mặt đặc biệt nhanh.

“Cho nên thái hậu cảm thấy trẫm dễ lừa à? Ngươi đừng quên, phụ hoàng mới vừa mất, tang lễ còn chưa cử hành, ngươi đừng quá sốt ruột!”

Mộ Thanh Yên sững sờ, trong đầu thẳng ranh này đang chứa thứ gì vậy? Một mực đến tìm ngược đãi à?

“Hoàng thượng, xin người chú ý lời nói một chút!” Mộ Thanh Yên cũng hại não.

“Hoàng thượng, thái hậu, hai người bớt giận được chứ?”

Mạch Lưu Thương ở một bên mười phần bất đắc dĩ.

“Không được!”

“Không được!”

Hai người trăm miệng một lời.

“Không bằng để vi thần giải thích một lần?”

“Không được!”

“Không được!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Tâm loạn (1)

Mạch Luru Thương rất bất đắc dĩ, ở trên cao nhìn xuống hai đứa nhóc mười mấy tuổi này, nội tâm tan vỡ.

“Vi thần xin cáo lui ”

Mạch Luru Thương không đợi hai người trả lời, xoay người một cái mất dạng.

Thật ra hắn cũng chả có ý định trợn mắt đối mặt hai người coi hắn là không khí này.

Mộ Thanh Yên mắt lớn trừng mắt nhỏ với Quân Bắc Hàn vài giây.

Mộ Thanh Yên hừ một tiếng, tức giận nói: “Quân Bắc Hàn, người một lòng muốn bói móc khiến ta khó chịu sao?”

“Mộ Thanh Yên, làm thái hậu phải có dáng vẻ thái hậu! Người đừng cứ câu tam đáp tứ được không?” Quân Bắc Hàn giận dữ.

“Ta câu tam đáp tứ bao giờ?” Mộ Thanh Yên khó hiểu.

“Vậy ý người nói là bây giờ người chỉ thông đồng với một mình Mạch Luru Thương?”

“Vậy ý người là còn có người khác à?”

“...”

Quân Bắc Hàn lửa giận từ từ bốc lên, ẩn nhẫn cái gì, bình tĩnh cái gì, ngụy trang cái gì, tất cả đều quên sạch.

“Mộ Thanh Yên, ta cảnh cáo người, nếu như người còn dám tới gần Mạch Luru Thương, ta liền không khách khí với người!”

“Quân Bắc Hàn, người quản quá nhiều rồi? Ta là mẫu hậu! Ta còn không để ý người, người lại tới hạn chế ta?”

“Không sai! Ta không thể để cho người dâm loạn cung đình, họa loạn giang sơn!”

“Tiểu tử thôi, ba ngày không đánh nhảy lên mái nhà lật ngói, dám cười lên đầu ta à!”

Mộ Thanh Yên tức chết.

Nàng đột nhiên đứng dậy bước nhanh về phía trước, bắt lại cổ tay Quân Bắc Hàn, đang định đè xuống đất đánh.

Ai mà biết nàng vừa mới bắt được Quân Bắc Hàn, thẳng ranh này lại xô mạnh về phía trước.

Nàng không kịp chuẩn bị ngã trên mặt đất.

Quân Bắc Hàn bị Mộ Thanh Yên kéo cổ tay lộn nhào xuống đất theo nàng.

Mộ Thanh Yên giận dữ, còn dám phản kháng? Xem ra mẫu hậu này chưa đủ uy nghiêm!

Hôm nay nhất định phải giáo huấn cái thẳng ranh này mới được!

Mộ Thanh Yên xoay người một cái đè Quân Bắc Hàn trên mặt đất, nàng trực tiếp ngồi trên người Quân Bắc Hàn đánh lên mặt hắn.

Đánh mấy lần, sau đó Quân Bắc Hàn đỏ mắt, đưa tay tóm eo Mộ Thanh Yên khiến nàng rất ngứa.

Nhưng vào lúc này, Quân Bắc Hàn thừa dịp Mộ Thanh Yên co người, trong nháy mắt bỗng nhiên đẩy ngã nàng, đè nàng trên mặt đất.

Mộ Thanh Yên đẩy Quân Bắc Hàn ra, Quân Bắc Hàn lập tức không suy nghĩ nhiều như vậy, cúi đầu cắn một cái lên cổ Mộ Thanh Yên.

“A...”

Mộ Thanh Yên kêu thảm thiết, dùng sức đá Quân Bắc Hàn một cước, hắn bị đá lăn vài vòng trên mặt đất.

Mộ Thanh Yên đứng lên đè Quân Bắc Hàn muốn tiếp tục đánh hắn.

Đột nhiên, một bàn tay kéo cổ áo nàng xốc lên.

Nàng vừa quay đầu lại liền thấy Mạch Luru Thương đen mặt xách nàng đi.

“Người còn không tới thì chủ tử các người muốn đồng quy vu tận luôn đấy!” Mạch Luru Thương hét một tiếng.

Từ Tô và Tiểu Linh Từ vội vội vàng vàng xông vào.

Vừa đến liền thấy Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bời, đáng về mười phần chật vật.

Khuôn mặt Quân Bắc Hàn bị đánh bầm tím, trên cổ Mộ Thanh Yên còn có vết máu.

Hai người liếc mắt cũng biết hai vị chủ tử đánh nhau, một chút cũng không dám trễ nãi vội vàng qua đờ lấy chủ tử nhà mình.

Quân Bắc Hàn bị mang về Ung Hòa Cung, trong Trường Nhạc Cung chỉ còn lại Mộ Thanh Yên cùng Mạch Lưu Thương.

Mộ Thanh Yên tức giận bất bình.

“Sao lại kéo ta ra, ta đánh hấn còn chưa đủ!”

“Hấn mười hai tuổi, ngươi cũng coi mình mười lăm tuổi sao? Đánh nhay với trẻ con, ngươi đánh một quyền, ta cần một ngục?”

Mạch Lưu Thương thở dài, lấy thuốc ra bôi trên cổ Mộ Thanh Yên.

“Tư Mệnh, tâm ngươi loạn “

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Tâm loạn (2)

Mộ Thanh Yên cúi đầu, yên lặng không nói.

Quả thực ngẫm lại việc hôm nay đều thấy hoang đường, nàng dám cùng một đứa nhóc mười hai tuổi đánh nhau.

“Tư Mệnh, ngươi chỉ đầu thai thôi, tự đem tâm mình đầu thai luôn sao?”

Chân mày Mạch Lưu Thương hơi cau lại, trong giọng nói mang theo trách cứ và lo lắng.

“Ta không có ”

” Có phải ngươi thích Thương Lăng rồi không?”

“Làm sao có thể!”

“Vậy Hề Minh Húc thì sao?”

Tìm Mộ Thanh Yên bỗng nhiên đau đớn, trong đầu hiện ra cảnh hấn ôm nàng gào khóc trong chiến trường thấy phôi khắp nơi.

Khung cảnh kia, cảm giác kia, phần cảm tình kia, nàng giấu ở vị trí sâu nhất trong tim, lặng yên không một tiếng động, không động không chạm vào.

Nhưng một khi chạm vào, nhớ tới vẫn sẽ đau đớn.

“Hề Minh Húc chết rồi.”

Giọng Mộ Thanh Yên rất thấp.

“Nhưng hấn còn sống ở trong lòng ngươi.”

Mạch Lưu Thương thất vọng thở dài.

“Hấn chết rồi, thế nhưng ký ức của hấn không biến mất, vẫn còn ở chỗ Thương Lăng. Nếu có một ngày ngươi không giữ được mình, đi đào hấn ra thì làm sao bây giờ?”

“Sao lại như vậy được? Thương Lăng không phải, cũng sẽ không để Hề Minh Húc chiếm giữ tâm hấn, ta hy vọng xa vời cũng vô ích, không có chính là không có.”

“Thật sao? Thật không có sao? Nếu như vậy, vì sao ngươi phải phân cao thấp khắp nơi với Quân Bắc Hàn?”

Mạch Lưu Thương vươn ngón tay chỉ vào ngực Mộ Thanh Yên.

“Tư Mệnh, người rõ ràng là hy vọng xa vời hần vẫn còn, chỉ là người không muốn thừa nhận.”

Mộ Thanh Yên cúi đầu cắn môi, im lặng không lên tiếng.

“Ta nghĩ người sẽ hiểu chuyện, không nghĩ tới một thời gian không thấy người, người liền vứt tim mình rồi.”

Mạch Lưu Thương nhú chặt mày, trong giọng nói tràn đầy sự đau lòng cùng thất vọng.

“Người quên trước đây ta đã nói gì với người sao?”

“Bảo người rời xa Thương Lăng, bảo người đừng dây dưa không rõ với hần, người cũng quên luôn rồi?”

“Giúp người miễn Mạnh bà thang là để người thanh tỉnh thấy rõ ràng hết thảy, đừng để mình ngã vào, không phải để người giao trái tim ra.”

“Phát sinh nhiều chuyện như vậy, lẽ nào người còn chấp mê bất ngộ sao?”

“Người có thật sự muốn đi theo Thương Lăng không? Để cho hần thích người, sau đó các người ở bên nhau?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên rất khó chịu, rất khó chịu.

“Không có, ta chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ trở về làm Tư Mệnh.”

“Nhưng những việc người làm hoàn toàn đi ngược lại! Nếu người muốn đi đường này ta sẽ không ngăn cản, chỉ là về sau nếu người thất bại, tổn thương, vạn kiếp bất phục, đừng tới tìm ta.”

“Hò ly, người đừng thế này... Ta sai rồi... Ta sẽ không bao giờ mặc kệ mình xằng bậy nữa.”

Chớp mũi Mộ Thanh Yên có chút chua xót, giống như là phải vứt bỏ thứ gì rất quan trọng, khổ sở, bất cam, rồi lại không có lựa chọn nào khác.

“Ta sẽ buông bỏ hần.”

Mạch Lưu Thương thở dài, hần nói: “Tư Mệnh, ta sẽ không hại người.”

“Ta biết ”

“Việc trước đây người cũng không nhớ rõ, lỡ như dẫm lên thứ gì không nên đụng vào khiến mình rơi vào nguy hiểm, vậy phải làm sao bây giờ?”

Mộ Thanh Yên cúi đầu giống như một đứa trẻ mắc lỗi.

Hò ly nói không sai, nàng xuyên không đến, việc trước đây của thân thể này, nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Có thể xuất hiện ở chỗ kỳ quái như thế, phát sinh chuyện kỳ quái như thế, khiến mình chật vật như vậy, nhất định không đơn giản.

Nàng không muốn nhảy vào vũng nước đục kia, nàng chỉ muốn trải qua ngày tháng thật tốt đẹp giống như trước, an an phận phận, vô cùng đơn giản ở Thiên Phủ Cung.

Đây mới là ước nguyện ban đầu của nàng.

Hò ly không nói thì suýt chút nàng đã quên.

“Hò ly, người đừng tức giận, ta sẽ không tới gần hần nữa.”

Góc lâm nhâm của Nhi: hôm nay 5 chương là cực hạn sức lực của editor rồi nhé, chúc cả nhà đọc vui <3 Đạo này mình bận hơi nhiều việc mà hồ chỉ có 1 mình ôm nên các bạn thông cảm đừng hỏi chương nhé, mình đủ nhiều áp lực rồi, con tim mong manh chịu không nổi đâu.v Nếu mình edit mà để ra được đồng nào nuôi thân thì mình cũng cố 1 ngày 20 chương cho cả nhà luôn, mong mọi người hiểu nhé ^^! Thân ái! Yêu thương <3

Lâm nhâm câu cuối: ông hồ ly bay ra để chia duyên rẽ thúy hả? Thôi huynh cứ chia đi, ed ủng hộ anh giật Tư Mệnh về.v (Lăng thượng thần đừng truy sát ed nhé ->.->)

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 234: Tâm loạn (3)

“Ngươi hiểu thì tốt, không uống công ta làm trái luật lệ tiên giới xuống thăm ngươi.”

Chân mày Mạch Lư Thương dần dần giãn ra.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa vết thương trên cổ Mộ Thanh Yên, ánh mắt di chuyển, ánh sáng trắng lóe lên.

Vết tích trên cổ Mộ Thanh Yên triệt để biến mất.

Mạch Lư Thương hơi nhếch khóe môi lên, khuôn mặt vốn âm trầm có một tia ấm áp.

“Ừa? Vết thương đâu rồi?”

Mộ Thanh Yên tự tay sờ sờ, tron nhẵn mịn màng, quả thực không có.

“Vậy sao ngươi không thi pháp sớm cho ta một chút, bồi cái loại thuốc kia đau chết đi.”

“Không đau ngươi không nhớ lâu.”

Mộ Thanh Yên bĩu môi.

“Biết rồi, biết rồi, hồ ly là tốt nhất rồi.”

“Sao ta nghe như nịnh bợ vậy? Ta không nuôi bạch nhãn lang* đâu.”

* sói mắt trắng: chỉ mấy kẻ vong ân phụ nghĩa

“Không đâu!”. Con ngươi Mộ Thanh Yên đảo một vòng, nàng nói: “Có mang Túy Lê Hoa không?”

“Ngươi không uống được.”

“Vì sao?”

“Ngươi đang là thân thể phàm thai sao mà chịu được, chờ ngươi về tiên giới ta sẽ cho ngươi.”

“Nhưng ta muốn bây giờ cơ, hồ ly, ngươi cho ta đi.”

Hai tròng mắt Mộ Thanh Yên lóe sáng nhìn chăm chăm Mạch Lư Thương.

Mạch Lư Thương ghét bỏ dịch ra xa.

“Đừng nhìn ta như vậy, thật đáng sợ.”

Mộ Thanh Yên bực, nàng chỉ vào Mạch Lư Thương nói: “Hồ ly chết tiết, nhanh giao ra đây, bằng không ta không để yên cho ngươi!”

Mạch Lư Thương thấy vậy bật cười, mắt cong cong, cười cực kì đẹp.

“Đây mới là đáng về Tư Mệnh nên có, thần kinh không ổn định, đơn giản vui vẻ. Không phải ngươi, nên đừng không buông bỏ được.”

Hô hấp Mộ Thanh Yên cứng lại, sau đó lại thoải mái thờ ra.

Đây mới là nàng, không cần thay đổi.

Cổ tay Mạch Lư Thương xoay một cái, một cái bình sứ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Mộ Thanh Yên vội nhảy qua lấy về.

“Đừng uống quá nhiều, lúc uống nhớ hòa với nước, thân thể này của ngươi chịu không nổi, có nghe không.”

“Nghe rồi nghe rồi mà.”

Mạch Lư Thương bắt đầu đi lác đác, hắn nói: “Đi đây, lần sau trở lại thăm ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, thân hình lóe lên liền biến mất.

Mạch Lư Thương vừa đi, nụ cười của Mộ Thanh Yên liền thu lại.

Hồ ly nói đúng, không phải nàng, nên đừng không buông bỏ được.

Không nở cũng phải buông.

Giữa không trung, Mạch Lưu Thương âm thầm nhìn Mộ Thanh Yên.

“Ta rất sợ nàng lại bị cuốn vào xoáy nước kia, nếu như Thương Lăng biết tất cả, ta sợ hắn sẽ giết nàng.”

“Cứ làm tiểu Tư Mệnh cho tốt, đơn giản hạnh phúc, còn hắn cứ để ta chống đỡ thay nàng.”

Thân ảnh Mạch Lưu Thương càng bay càng xa, dần dần biến mất ở Trường Nhạc Cung.

Ung Hòa Cung, Tiểu Linh Tử cẩn thận bôi thuốc cho Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, sao hôm nay người lại đánh nhau với thái hậu? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị thương, nô tài rất đau lòng.”

“Là nàng ta không tuân thủ nữ tắc trước, còn không biết hối cải!” Quân Bắc Hàn chưa hết tức giận.

“Hoàng thượng, người ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, đã lừa gạt Lê phi, lừa gạt tiên hoàng, người chẳng lẽ lại không chịu nổi thái hậu sao?”

Tiểu Linh Tử cực kì lo lắng, hắn thực sự không thể nào hiểu được, chủ tử mình trầm ổn ẩn nhẫn sao lại đánh nhau với thái hậu.

Quân Bắc Hàn sửng sốt, lúc tỉnh táo lại hắn mới phát hiện hình như mình quá mạnh động.

Hắn cũng không biết vì sao khi thấy Mộ Thanh Yên lại không thể bình tĩnh.

“Hoàng thượng, người không thể tùy hứng nữa!”

“Chỉ có triệt để nắm giữ quyền lực mới không bị những kẻ lòng lang dạ thú này nuốt chửng!”

Thần sắc Quân Bắc Hàn trầm tĩnh, là hắn quá nóng vội.

Chờ ngày nắm quyền rồi, muốn cái gì ai mà cản được?

Mộ Thanh Yên... Người chờ đó cho trầm!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Hoá trang lên sân khấu (1)

Quân Bắc Hàn đăng cơ, Quân Diệp Hoa hạ táng, tất cả trở lại bình thường.

Thời gian thoáng vội vã trôi qua, thời gian ba năm như là bình rượu được ủ mỗi ngày đều là một hương vị.

Trong thời gian ba năm này, Mộ Thanh Yên trừ lúc lâm triều, thời gian khác cũng không tiếp tục gặp Quân Bắc Hàn nữa.

Quân Bắc Hàn cũng rất ấn ý không tới cửa tìm Mộ Thanh Yên gây phiền phức.

Tấu chương phê duyệt hoàn tất từ ba vị phụ chính đại thần được trình lên cho Mộ Thanh Yên thẩm duyệt lần cuối.

Thẩm duyệt hoàn tất thì để người đưa đống Ngự Thư phòng cho Quân Bắc Hàn, để cho tự hắn xem xét học tập.

Chớp mắt, Quân Bắc Hàn cũng sắp đến mười sáu tuổi tự mình chấp chính, người cầm quyền thay đổi, triều cục dần dần khản trương.

Quân Bắc Hàn gần mười sáu đã không còn vẻ trẻ con trước đây, trở nên càng thâm trầm sắc bén.

Một cỗ khí chất đế vương tự nhiên dần hiện ra trên người hắn.

Hôm nay, Quân Bắc Hàn đang lật xem tấu chương bên trong ngự thư phòng.

Ba năm này, phía trên mỗi một bản tấu chương đều sẽ có nét chữ thanh tú của Mộ Thanh Yên.

Hoặc là bình luận việc được tấu, hoặc là tán thành hay phản đối phương thức xử lý của phụ chính đại thần, viết hết sức rõ ràng từng li từng tí.

Lúc Quân Bắc Hàn xem tấu chương, có thể học được rất nhiều thứ từ trong những câu từ của Mộ Thanh Yên.

Cũng có đoán ra cảm xúc hôm nay của Mộ Thanh Yên qua nét chữ.

Mặc dù ba năm nay bọn họ hầu như không nói lời nào, nhưng chuyện mỗi ngày của Mộ Thanh Yên, Quân Bắc Hàn đều rõ như lòng bàn tay.

Mặc dù nàng rất thân cận với Mạch Lư Thương, nhưng từ đầu đến cuối không vượt qua giới hạn kia.

Bằng không thì Quân Bắc Hàn sẽ không chung sống hòa bình với nàng ba năm thế này.

Xem xong quyển tấu chương cuối cùng, Quân Bắc Hàn day day mi tâm.

Xem ra hôm nay tâm tình Mộ Thanh Yên không tệ, từng câu từng chữ đều lộ ra một cổ vui vẻ.

“Thái hậu hôm nay gặp ai?”

“Hồi hoàng thượng, triệu kiến thừa tướng.”

Thần sắc Quân Bắc Hàn lập tức trầm xuống, nhưng không rõ ràng giống trước đây, hắn đã có thể thu liễm cảm xúc rất khá.

Mỗi lần Mộ Thanh Yên đặc biệt vui vẻ đều là lúc triệu kiến Mạch Lư Thương.

Quân Bắc Hàn không ngoại lệ nghe được câu trả lời như vậy, nhưng mỗi lần hắn đều muốn nghe.

Đây là nhắc nhở cho hắn, nhắc nhở hắn còn quá yếu, giang sơn còn chưa ở trong tay hắn, quyền lực còn chưa ở trong tay hắn.

Cảm xúc của Mộ Thanh Yên còn chưa khống chế được trong tay hắn.

Loại ân hận này, loại phần nộ này, dần dần tích tụ trong lòng hắn, chờ một ngày phát tiết ra ngoài.

Thấy Quân Bắc Hàn im lặng không nói, Tiểu Linh Từ bên cạnh nhắc nhở hắn.

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, người nên đi luyện võ.”

Quân Bắc Hàn khép tấu chương lại: “Biết rồi.”

Thấy tâm tình Quân Bắc Hàn hình như không tốt lắm, Tiểu Linh Từ lại đang bổ thêm vài câu.

”Võ công của hoàng thượng càng ngày càng tốt, đợi một thời gian nữa nhất định sẽ có một chút thành tựu, ngay cả sư phụ người đều không phải đối thủ của người.”

“Thật sao? Vậy Mộ Thanh Yên thì sao? Ta có thể đánh được nàng ta sao?”

Tiểu Linh Từ sững sờ, hắn có chút lúng túng nói: “Hoàng thượng, người lại muốn đánh nhau với thái hậu nương nương à? Đó là việc khi còn bé mà.”

Quân Bắc Hàn không trả lời, hắn đứng lên đi tới phòng luyện công.

Trong phòng luyện công, sư phụ đang chờ hắn, hai người qua hơn mấy chục chiêu, vất vả lắm mới đánh ngang tay.

“Hoàng thượng tiến bộ thần tốc, thời gian ba năm qua, không ngờ trò giỏi hơn thầy.”

“Sư phụ quá khen.”

Đánh không lại Mộ Thanh Yên nên bị nàng đè đầu luôn là tâm bệnh của hắn, cũng là động lực của hắn.

Nhi lười biếng: hôm nay editor đi học về trễ nên chỉ làm dc 2 chương thôi nhé! Chúc cả nhà đọc truyện vui ^^

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Hoá trang lên sân khấu (2)

“Bây giờ người đã 15 tuổi, qua một thời gian nữa là mười sáu tuổi rồi.”

Sư phụ Quân Bắc Hàn thở dài, ông nói: “Mười hai tuổi đáng cơ, hư danh gần bốn năm, muốn thu hồi sợ rằng không dễ.”

“Trăm biết, nhưng trăm sẽ không nương tay với bất kì kẻ nào!”

“Bây giờ người đã xuất sư, vì sư không có gì tốt tặng người, cho người một người vậy.”

Sư phụ Quân Bắc Hàn nói xong liền quay đầu vẫy tay.

“Còn không qua đây?”

Một thiếu nữ ước chừng mười lăm mười sáu tuổi đi tới, mặc một bộ váy dài hồng nhạt, khuôn mặt non mịn chưa hết tính trẻ con, nhìn cực kì đáng yêu.

Một đôi thật to tròn hồng hồng như con thỏ.

“Sư phụ, ý của người là gì?”

“Hoàng thượng, người chó xem thường con bé, bản lĩnh nó lớn lắm!”

Chân mày Quân Bắc Hàn hơi cau lại, quan sát tỉ mỉ thiếu nữ trước mặt.

Thiếu nữ kia thấy Quân Bắc Hàn, khuôn mặt liền đỏ bừng.

Lâm triều, Kim Loan điện.

Mộ Thanh Yên ngồi phía sau màn, nhìn một đám triều thần đang nghị sự phía dưới.

Quân Bắc Hàn ngồi ở bên cạnh, thần sắc cũng mười phần nghiêm túc.

Hộ bộ thượng thư tiền nhiệm Lý Dũng vì tham ô nhận hối lộ bị tố cáo nên đã cách chức, bây giờ chức vị này đang cần người.

Hộ bộ chương quản ranh giới, ruộng đất, hộ tịch, thuế má, lương bổng và tất cả việc tài chính trong nước, là một chức quan quan trọng béo bở.

Bây giờ người người trong triều đều nhìn chằm chằm chức vị này.

“Vi thần cho rằng, Hộ bộ thượng thư đang thiếu phải để Lục Quân đảm đương, hắn từng nhận chức tại bộ hộ, rất rõ ràng với công việc của bộ hộ, dễ dàng bắt đầu.” Mạch Lư Thương nói.

“Thần cho rằng thừa tướng nói không đúng, Lục Quân và Lý Dũng đều là một phe, lúc Lý Dũng bị điều tra còn từng cầu xin làm rối loạn kỉ cương, người này tuyệt đối không thích hợp.”

Thái phó Mạnh Tử Nam vội phản bác.

“Thần cho rằng, chức Hộ bộ thượng thư cần để Hoàng Đông đảm nhiệm, hắn là người thanh liêm, làm việc theo lẽ công bằng, ở trong triều có danh vọng nhất định.”

“Ồ? Thái phó tiến cử người một nhà, là muốn kết bè kết cánh sao?” Mạch Lư Thương nhú mày hỏi lại.

Mạnh Tử Nam vội dụi râu tròng mắt.

“Dĩ nhiên không phải, Lục Quân là người thừa tướng, thừa tướng tiến cử mới là muốn kết bè kết cánh!”

“Ồ? Thái phó, khuôn mặt ngài đều đỏ cả rồi, ngài khàn khàn như vậy, tức giận như vậy, chẳng lẽ là bị ta nói trúng rồi?” Mạch Lư Thương mở hai tay ra, cong môi cười.

“Ngài, ngài nói vậy!” Mạnh Tử Nam quay đầu nhìn về phía Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, việc này người thấy thế nào?”

Quân Bắc Hàn biết lão thái phó là trung thần, ông ta bồi dưỡng thế lực thì cũng là mở rộng bè cánh giúp hắn thôi.

Hắn đang muốn mở miệng lại nghe Mạch Lư Thương nói: “Hoàng thượng chưa tự mình chấp chính, việc này phải để thái hậu định đoạt.”

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Quân Bắc Hàn cùng Mạnh Tử Nam đều khó coi hơn rất nhiều.

“Chuyện này phải xử lý cho công bằng, chuẩn mực, quả thực không dễ, đại tướng quân cảm thấy thế nào?” Mộ Thanh Yên hỏi Doãn An Nhiên.

Doãn An Nhiên bình tĩnh nhất trên triều, mặt không đổi sắc nói: “Liễu Lâm, không thân thừa tướng, cũng không gần thái phó.”

“Vậy thì tốt, Liễu Lâm đi.”

Mộ Thanh Yên lên tiếng, người còn lại cũng không cách nào nói gì nữa.

Khóe miệng Mạch Lưu Thương vẫn mỉm cười như cũ, sắc mặt thái phó cùng Quân Bắc Hàn lại rất khó coi.

Mộ Thanh Yên than nhẹ, muốn mở rộng bè cánh sao, Mạnh Tử Nam quá nóng vội, trắng trợn táo bạo.

Lâm triều kết thúc, lúc Quân Bắc Hàn trở lại Ngự Thư phòng, nét mặt vẫn luôn không lộ ra vẻ gì.

Mạnh Tử Nam lái nhái đi theo phía sau hắn nói rất nhiều, nào lợi nào hại khiến hắn hoa mắt chóng mặt.

Lúc này, một cái cái đầu thăm dò ở ngoài cửa, tức giận hừ một tiếng quay đầu đi, chính là thiếu nữ mà sư phụ Quân Bắc Hàn đưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Hoá trang lên sân khấu (3)

Bên trong Trường Nhạc Cung, Mộ Thanh Yên đang nghiêng người dựa vào ghế quý phi, nhắm mắt dưỡng thần.

Mạch Lưu Thương ngồi bên cạnh Mộ Thanh Yên, nắm bàn tay nàng cẩn thận dùng sơn móng tay vẽ hoa văn cho móng.

“Ngươi bồi dưỡng Quân Bắc Hàn cũng thật khổ cực dụng tâm, cũng không biết hắn có thể hiểu nổi khổ tâm của ngươi hay không.”

Mạch Lưu Thương bỗng nhiên mở miệng.

Mộ Thanh Yên nhắm mắt không mở ra, hô hấp ổn định như đang ngủ.

“Mạnh Tử Nam vội vã bồi dưỡng thế lực cho Quân Bắc Hàn, kết bè kết cánh, quá nóng vội.”

“Thật sự kẻ đáng tin nhất trong triều đình này là kẻ không đứng thành hàng không kết đảng, cho nên ngươi đem cơ hội nhường cho Doãn An Nhiên đề cử Liễu Lâm.”

“Giang sơn Thanh quốc này là của hắn, ta vẫn luôn muốn trả lại cho hắn. Ta đến thế gian chuyển này không có tâm tư muốn đoạt gì của hắn, giúp hắn thì đã sao.”

Mộ Thanh Yên chưa mở mắt đã chậm rãi mở miệng.

“Từ Mệnh, hắn gần mười sáu tuổi rồi, ngươi định đến lúc đó trực tiếp trả lại cho hắn?”

“Chớ nhìn hắn ngày thường vô thanh vô tức, hắn che giấu sâu hơn ai khác đấy.”

Mộ Thanh Yên thở dài một hơi, mở hai mắt ra, nàng nói: “Không trả, chờ hắn tới đoạt đi.”

Mạch Lưu Thương dùng tay, chân mày hơi cau lại: “Nhiều đường như vậy, sao ngươi nhất định phải chọn con đường thảm thiết nhất vậy?”

“Diễn trò phải diễn đủ, ta là một họa quốc yêu hậu, họa loạn triều cương, sao có thể tốt bụng vậy được.”

Mạch Lưu Thương than nhẹ: “Ngươi muốn đoạn tuyệt sạch sẽ sao?”

Mộ Thanh Yên mỉm môi không nói.

“Nếu ngươi đã chọn thì ta sẽ làm với ngươi, ngươi làm yêu hậu, ta làm gian thần, cấu kết với nhau làm việc xấu, sau đó bị xử chém cũng có bạn.”

Mộ Thanh Yên không nhịn được bật cười.

“Hồ ly, ngươi ở đây thật tốt.”

“Ta mà không ở đây, ngươi tự làm mình thê thảm, muốn sống muốn chết gì cũng không cần quá khó coi.”

Mạch Lưu Thương thở dài một tiếng: “Sau khi gặp hãn ngươi liền không ổn, sớm kết thúc một chút, sớm về tiên giới một chút đi.”

“Ừ”

Đêm đó, ánh trăng tràn ngập phủ lên một tầng lụa trắng trên mặt đất,朦胧 lung sáng tỏ khiến người ta mê ly.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên đầu giường Mộ Thanh Yên.

Đột nhiên, một cái bóng đen hiện lên, Mộ Thanh Yên nhú mắt lại mở hai mắt ra.

Lúc này, ba vết sáng trắng vô hạn xuống đỉnh đầu nàng.

Mộ Thanh Yên xoay người một cái, khó khăn lắm mới tránh thoát, mà giường nàng đã bị chém nát thành hai mảnh.

Mộ Thanh Yên lăn người xuống, có chút chật vật.

Nháy mắt sau đó, móng vuốt sắc bén kia lại vô hạn về phía nàng.

Lúc này có muốn cũng không thể tránh nữa, trên móng vuốt kia mang theo sức mạnh nàng vốn không có cách chống lại.

Nhưng vào lúc này, một ánh sáng lóe lên, phát tay, thay nàng ngăn lại công kích từ móng vuốt kia.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu thấy hồ ly trước mặt, thở phào một cái.

Bóng trắng lóe lên trước mặt họ, kẻ tập kích Mộ Thanh Yên biến mất.

Mạch Lưu Thương không đuổi theo mà vội vàng quay đầu đỡ Mộ Thanh Yên dậy.

“Ngươi không sao chứ? Có bị thương không?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu, trừ lúc ngã xuống bị xước da bàn tay thì cũng không bị thương.

Hồ ly xuất hiện thật đúng lúc, nếu không cái mạng nhỏ này của nàng toi rồi.

“Đó là thứ gì vậy?”

“Hình như là một con thỏ yêu.”

“Thỏ yêu?” Mộ Thanh Yên khiếp sợ: “Trong hoàng cung sao có thể có thứ này?”

Mạch Lưu Thương lắc đầu: “Trước kia ta cũng không cảm thấy.”

Sắc mặt Mộ Thanh Yên trắng bệch.

Nhưng vào lúc này, Từ Tô nghe được động tĩnh bên trong vội mang theo một đám cung nhân xông vào.

“Thái hậu nương nương, xảy ra chuyện gì? Có thích khách?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Hoá trang lên sân khấu (4)

Thân ảnh Mạch Lưu Thương lóe lên, trực tiếp biến mất tầm.

Lúc Từ Tô và một đám cung nhân xông vào liền nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Mộ Thanh Yên xốc xếch đứng ở một bên, trên cánh tay còn bị xước một mảng, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Đồng thời, giường phía sau nàng bị hủy tan nát làm hai mảnh.

“Thái hậu, người không sao chứ!”

Từ Tô bị dọa sợ.

“Có thích khách ”

Từ Tô sợ hãi vội quay đầu nói với cung nhân sau lưng: “Có thích khách, mau đuổi theo!”

Cung nhân phía sau vội ra ngoài thông báo.

Mộ Thanh Yên ngồi xuống bên cạnh bàn, Từ Tô cẩn thận từng li từng tí kiểm tra vết thương cho nàng.

“Thái hậu, người điều bọn họ đi là có chuyện cần nói với nô tỳ phải không?”

“Thông minh, không uống công ta bồi dưỡng nguoi.”

” Xin thái hậu phân phó.”

“Phải người ngầm điều tra hoàng thượng, không được rút dây động rừng.”

Từ Tô sợ hãi: “Thái hậu, người hoài nghi hoàng thượng?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu: “Cứ điều tra đi, tra được cái gì cũng không được bút dây động rừng, báo cáo ta là được.”

“Vâng, thái hậu nương nương ”

Từ Tô cúi đầu đi ra ngoài, nhưng còn chưa đi tới cửa đã kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống.

“Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế...”

Từ Tô lời còn dứt lời, Quân Bắc Hàn đã vội vã đi vào trong tấm điện của Mộ Thanh Yên.

Thấy Mộ Thanh Yên ngồi cạnh bàn, giường tan nát, sắc mặt hần âm trầm xuống.

Hắn đi tới ngồi xuống bên cạnh Mộ Thanh Yên, cầm lấy cánh tay nàng.

“Là ai? Đêm khuya dám tới ám sát thái hậu?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu: “Ta cũng không biết, không thấy rõ đáng về.”

Mộ Thanh Yên nói xong vô thức rút tay về, nhưng chưa kéo về được đã bị Quân Bắc Hàn nắm chặt hơn.

Lúc này, Mộ Thanh Yên mới ngẩng đầu nhìn Quân Bắc Hàn.

Ba năm, nàng vẫn luôn không gặp chính diện hắn, hôm nay gặp lại phát hiện hắn đã trưởng thành.

Mặt mũi giảm đi phần non nớt, trở nên càng thêm thành thực, trên người tản ra một cỗ khí thế đế vương bá đạo.

So với thằng ranh con ba năm trước đây, Quân Bắc Hàn đã thay đổi.

Trên người Quân Bắc Hàn, Mộ Thanh Yên càng cảm nhận được sự tàn nhẫn và thâm trầm nhà đế vương.

Không giống Hề Minh Húc đời trước như nắng ấm tươi sáng.

Tìm Mộ Thanh Yên đập mạnh, so với Hề Minh Húc, Quân Bắc Hàn càng giống như Thương Lăng hơn.

“Sao lại như vậy? Ngươi ở Mộ phủ chịu mười hai năm huấn luyện không tốt sao?”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, nàng không muốn nhìn đôi mắt càng lúc càng giống Thương Lăng của Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn đang giám thị nàng sao? Mới gặp chuyện không may là đến ngay.

“Một tên thích khách nhỏ có thể làm nguoi bị thương? Sao không cẩn thận như vậy?”

Quân Bắc Hàn cầm lấy tay Mộ Thanh Yên, trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cực nóng.

Nóng đến mức Mộ Thanh Yên muốn tránh ra.

“Rương thuốc đâu? Tiểu Linh Từ, mang rương thuốc tới.”

Tiểu Linh Từ vội đi tìm rương thuốc, đem đến trước mặt Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn buông tay ra, lấy thuốc, vải băng từ trong rương ra.

Mộ Thanh Yên đã thu tay lại, nàng cúi đầu, im lặng không nói.

“Tay, đưa qua đây.”

“Ai gia đề cho cung nhân bồi thuốc được rồi, không làm phiền hoàng thượng.”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, tâm phiền ý loạn, nàng đã an tĩnh ba năm, lại không nghĩ rằng Quân Bắc Hàn vừa xuất hiện lại đánh loạn nội tâm của nàng.

”Phượng thể của thái hậu liên quan đến xã tắc Thanh quốc, trăm há có thể mặc kệ.”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, hoàng thượng vẫn nên về trước đi.”

“Trăm bồi thuốc cho mẫu hậu mình thì có vấn đề gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Nhà ta có con trai trưởng thành (1)

Quân Bắc Hàn nói như vậy, tay Mộ Thanh Yên dừng lại không thể phản bác.

“Trước đây khi còn bé, không phải ngươi rất thích đề đầu cười cổ trăm sao?”

Quân Bắc Hàn lại bắt lấy tay Mộ Thanh Yên đặt trong tay mình lần nữa.

Dùng vải tẩm thuốc bôi cho Mộ Thanh Yên, thuốc mát lạnh chấm trên cánh tay mang đến một cảm giác thoải mái.

“Còn nhớ ba năm trước đây lần đầu ngươi đánh trăm, cũng bôi thuốc cho trăm như thế.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, khi đó nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bị Quân Bắc Hàn làm tức chết.

Đánh một lúc lại không nổi.

“Khi đó, ngươi không hiểu chuyện, cũng không nghe lời, ta tức giận mới nặng tay đánh ngươi.”

“Cho nên ngay từ đầu ngươi chính là muốn tốt cho trăm đúng không?”

Mộ Thanh Yên mím môi không nói.

“Trăm không ngốc, trong từng câu chữ ngươi phê bình chú thích đều mang kỳ vọng thấm thiết, mọi an bài của ngươi nhìn như hoang đường nhưng luôn là muốn lót đường cho trăm, có đúng không?”

“Hoàng thượng, có đôi khi người ta dễ thua do tự cho là mình thông minh.”

Mộ Thanh Yên mặt không đổi sắc, thu liễm cảm xúc rất khá.

“Thật sao? Sao trăm lại cảm giác ngươi chỉ không chịu thừa nhận mà thôi.”

“Hoàng thượng, nếu như không còn việc khác, người có thể trở về, đêm đã khuya rồi.”

Quân Bắc Hàn lại không buông tha, thuốc đã bôi rồi nhưng vẫn không chịu buông tay.

“Mộ Thanh Yên, trong lòng ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì?”

“Nghĩ đã đáp ứng tiên đế phải phụ tá người đến lúc người tự mình chấp chính, không có gì khác.”

Mộ Thanh Yên bị Quân Bắc Hàn ép hỏi thế này, trong lòng càng thêm hoảng loạn, tâm phiền ý loạn, nàng tuyệt đối không muốn tiếp tục cái đề tài này.

“Thật sao? Nhưng theo trăm biết, người cũng không yêu cũng không trung thành với tiên đế như vậy.”

Quân Bắc Hàn nói: “Hắn lợi dụng ngươi, đưa ngươi lên vị trí thái hậu, sợ ngươi họa loạn giang sơn nên để ngươi giết Lệ phi ngay trước mặt ta. Ngươi không cảm thấy ngươi lấy cớ quá vụng sao?”

Chân mày Mộ Thanh Yên hơi cau lại, cố gắng để mình trấn định.

“Rốt cuộc hoàng thượng muốn nghe cái gì? Người muốn nghe thì ta nói cho người nghe là được.”

Quân Bắc Hàn cười bất đắc dĩ, hần buông cánh tay Mộ Thanh Yên ra.

Mộ Thanh Yên âm thầm thở phào một cái thu cánh tay về.

Nhưng chớp mắt sau đó, Quân Bắc Hàn tự tay giật nhẹ vạt áo Mộ Thanh Yên, khép hai vạt áo nàng lại.

(editor: cứ tưởng ông định mở ra ~.~)

Mộ Thanh Yên khiếp sợ, toàn thân cứng đờ, lúc nàng tự tay đề lên vạt áo, tay Quân Bắc Hàn đã rời khỏi.

“Đêm khuya trời lạnh, chú ý giữ ấm”

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, ai gia khỏe.”

Lúc này, Từ Tô đi từ ngoài vào thấy Quân Bắc Hàn vẫn còn ở đây, lập tức quỳ xuống.

“Tham kiến hoàng thượng, tham kiến thái hậu.”

“Trắc diện của thái hậu đã dọn dẹp xong chưa?” Quân Bắc Hàn hỏi.

“Hồi hoàng thượng, dọn dẹp xong rồi.”

“Vậy người nghỉ ngơi sớm một chút, việc thích khách trăm sẽ phái người nghiêm tra, nhất định cho người một cái công đạo.”

“Đa tạ ý tốt của hoàng thượng.”

Mộ Thanh Yên không muốn nhiều lời với Quân Bắc Hàn, nàng đứng lên muốn đi qua trắc diện.

Lúc này Quân Bắc Hàn cũng đứng lên, Mộ Thanh Yên phát hiện Quân Bắc Hàn trước đây xấp xỉ nàng đã cao hơn nàng không chỉ một cái đầu.

Trong lòng nàng đột nhiên có cảm giác Quân Bắc Hàn đã trưởng thành.

Dường như cũng dần dần không không chế được.

Ý nghĩ trong nội tâm hần, thứ hần muốn, sự ảm nẫn của hần, thủ đoạn của hần, đều sâu không thấy đáy.

Khiến Mộ Thanh Yên đoán không ra, sờ không được, nàng mơ hồ cảm thấy toàn bộ Thanh quốc phải thay đổi, tình thế và địa vị của nàng cũng phải thay đổi.

Quân Bắc Hàn cuối cùng cũng đi, Mộ Thanh Yên thở phào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 240: Phim ngắn đêm thất tịch!

(Phiên ngoại đặc biệt dịp thất tịch)

Hôm nay là đêm thất tịch.

Hạ Triều Ca khẽ ngâm nga hát, ngồi trước bàn trang điểm cẩn thận chải chuốt thật xinh đẹp.

Lúc Hề Minh Húc vào phòng ngủ thấy cảnh tượng như vậy.

“Sao hôm nay vui vẻ vậy?”

Sắc mặt Hạ Triều Ca tối sầm lại, con hàng này chẳng lẽ không biết hôm nay là đêm thất tịch sao?

“Anh có biết hôm nay là ngày gì không?” Sắc mặt Hạ Triều Ca khó coi.

Hề Minh Húc quả nhiên ngu ngơ: “Ngày gì?”

“Đêm thất tịch, hôm nay là đêm thất tịch đó!”

Hạ Triều Ca giận chỉ Hề Minh Húc: “Vậy mà anh lại quên đêm thất tịch!”

“Đêm thất tịch, chính là một đêm bảy lần không nghỉ hả? Anh hiểu rồi, chúng ta tới đi.”

Hề Minh Húc lập tức mở rộng vòng tay ôm Hạ Triều Ca.

Hạ Triều Ca sầm mặt, vội vàng xoay người né tránh.

“Đầu óc anh chứa cái quái gì vậy?” Hạ Triều Ca bức.

“Một đêm bảy lần, hình như là em nói mà.”

“...”

Hạ Triều Ca không để ý tới anh nữa, xoay người đi đến tủ quần áo lấy ra một cặp áo thun tình nhân.

Phía trên in một hình nhân vật nam một hình nhân vật nữ, áo nam có số 13520*, áo nữ có số 14520*, vừa hợp một đôi.

* 13520: yêu em trọn đời

14520: yêu anh trọn kiếp (cách đọc đồng âm trong tiếng trung, k biết dịch có chuẩn không @@)

“Đây là cái gì?” Sắc mặt Hề Minh Húc có chút trắng.

“Đồ tình nhân á, mặc với em đi, đêm nay chúng ta đi ăn cơm xem phim nha.” Hạ Triều Ca hưng phấn.

Hề Minh Húc cầm lấy cái áo nam kia, sắc mặt có chút khó coi, anh đường đường là đại tướng quân uy vũ, còn là hoàng đế một nước, mặc cái thứ khôi hài này tổn hại uy nghiêm quá đi?

Thiệt ghét bỏ, thiệt khó chịu mà.

Nhưng Hề Minh Húc quay người lại, thấy Hạ Triều Ca đã hưng phấn mặc xong, anh chỉ biết thở dài một tiếng, miễn cưỡng mặc vào.

Hai người mặc đồ tình nhân nắm tay đi ăn cơm xem phim

Lúc đi tới rạp chiếu phim gặp được Đoạn Thiên Diễn và Địch Lam Thâm.

“Aaaa, hai người mặc đồ đôi kìa! Em cũng muốn!”

Địch Lam Thâm đỏ mắt nhìn Hạ Triều Ca và Hề Minh Húc.

“Lam Thâm, hay là bỏ đi...” Về mặt Đoạn Thiên Diễn miễn cưỡng.

“Không được! Đi mua nhanh lên!”

Địch Lam Thâm kéo Đoạn Thiên Diễn chạy không thèm quay đầu lại.

“Lam Thâm, phim còn chưa xem mà, sắp bắt đầu rồi!”

“Em mặc kệ!”

Hai người chạy nhanh như chớp, Hạ Triều Ca buồn cười, Hề Minh Húc bất đắc dĩ.

Hai người vào xem một bộ phim, lúc hết phim rút cuộc lại gặp lại Đoạn Thiên Diễn và Địch Lam Thâm.

Lần này bọn họ mặc đồ tình nhân đến xem phim.

Nhưng hình như có cái gì sai sai?

“Lam Thấm, bộ đồ đôi này của em có phải mặc ngược rồi không? Sao em lại mặc áo nam, Thiên Diễm mặc áo nữ vậy?” Hạ Triều Ca khó hiểu.

“Không ngược không ngược, cái nhà này ai làm chủ, ai là công thì người đó mặc áo nam.”

Địch Lam Thấm cười to, còn mạnh mẽ hơn ba Đoạn Thiên Diễm hợp lại.

Nhất thời, sắc mặt Đoạn Thiên Diễm và Hạ Triều Ca liền khó coi.

“Đi thôi ”

Hề Minh Húc tiến lên ôm eo Hạ Triều Ca rời khỏi.

“Em cũng muốn mặc đồ nam, em cũng muốn làm chủ gia đình.” Hạ Triều Ca tức giận bất bình.

“Được, đêm nay chúng ta đại chiến bảy hiệp, nếu em có thể phản công, anh để cho em làm.”

Hề Minh Húc mờ ám thổi bên tai Hạ Triều Ca một cái, toàn thân Hạ Triều Ca run lên.

“Không không không ”

“Tới đây tới đây tới đây ”

Bên trong phòng, hai người thở dốc không ngừng, giường loạn thành một đống.

Gương mặt Hạ Triều Ca đỏ ửng, thân thể không ngừng run rẩy.

“Được rồi được rồi, em không phản công, em chịu thua, anh đừng qua đây.”

Hề Minh Húc cong môi cười: “Như vậy sao được? Đã nói bảy trận phân định thắng thua, em mới thua ba trận, còn có cơ hội gỡ vốn đó.”

Nhi lấy lòi: tui đang dịch cái gì thế này? trả lại Húc ca lạnh lùng trong sáng cho tui @@! Phiên ngoại đặc biệt, tặng đường vào mồm cho voi tháng ngày đau khổ vừa qua:)))) Cả nhà tôi vui về!!!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Nhà ta có con trai trưởng thành (2)

Sáng sớm hôm sau, trong ngự hoa viên.

Gió thổi trên mặt hồ tạo thành từng gợn sóng lăn tăn, tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe.

Quân Bắc Hàn dạo trong ngự hoa viên, Tiểu Linh Từ và một thiếu nữ vui vẻ đi theo phía sau.

“Ngươi nói xem nữ tử đều thích thứ gì?” Quân Bắc Hàn đột nhiên hỏi.

“Củ cải!” Thiếu nữ kia lập tức trả lời.

“Cái gì?” Quân Bắc Hàn sừng sốt.

“Không phải, không phải, nữ tử đều thích hoa, rất nhiều rất nhiều hoa. Nữ tử như đoá hoa kiều diễm nhất.”

Thiếu nữ kia lập tức sửa miệng.

Quân Bắc Hàn trầm tư, nếu như hoa thì mẫu đơn quá hoa lệ, hoa lan quá mềm mại, hoa mai quá kiêu ngạo.

Trong lúc này không có loại nào hoa xứng với vẻ xinh đẹp và sự tùy ý của Mộ Thanh Yên.

Túm lại là hoa gì đây?

“Hoàng thượng, thần thích hoa củ cải.”

Quân Bắc Hàn vẫn còn trầm tư chưa tỉnh hồn.

Thiếu nữ kia thấy Quân Bắc Hàn không để ý tới nàng, có chút thất vọng đau lòng.

Nàng tự mình chạy đi chơi, nhanh như chớp đã không thấy tung tích.

“Hoàng thượng tìm thần thì cứ gọi, thần sẽ nghe thấy.”

Thiếu nữ kia chạy thật xa, lỗ tai nàng lớn như vậy, xa đến đâu cũng nghe được.

Lúc này trước cửa Ngự Hoa Viên, Mộ Thanh Yên đang tản bộ cùng Mạch Lư Thương.

“Thế nào? Ở hướng này sao?”

Mộ Thanh Yên nghi hoặc, nơi này là Ngự Hoa Viên, con thỏ yêu kia trắng trợn vậy luôn?

“Không sai, ở nơi này, rất gần.”

Mạch Lư Thương rất chắc chắn.

“Hả? Làm sao ngươi biết?”

“Bởi vì ta ngửi được mùi thỏ.”

“Thỏ?” Mộ Thanh Yên sững sốt: “Tại sao ta không ngửi được?”

“Hò ly là thiên địch của thỏ, thức ăn tới gần mà còn ngửi không thấy thì chờ chết đói sao?” Mạch Lư Thương liếc Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là có đồ ăn, chẳng trách nhạy cảm như vậy!

“Hò ly, thì ra ngươi cũng là một kẻ tham ăn.”

Mạch Lư Thương sầm mặt lại.

Mộ Thanh Yên không nhìn thấy, lại nói: “Một lát có khi nào ngươi nhào tới trực tiếp ăn nàng ta không?”

Sắc mặt Mạch Lư Thương lại trầm xuống, hắn đưa tay bóp khuôn mặt Mộ Thanh Yên.

“A, đau đau đau, hò ly ngươi buông tay ra!”

“Ngươi lại nói bậy một câu, ta ăn ngươi trước bây giờ!”

“Không phải chứ? Hò ly cũng ăn thịt người? Ngươi từng ăn rồi hả?”

“Ngươi là nữa là sẽ từng ăn!”

Mộ Thanh Yên vội ngậm miệng.

Trước mặt động vật ăn thịt, ngàn vạn lần không nên nhảy nhót vì lúc nào cũng có thể trở thành bữa cơm.

Nháy mắt sau đó, thân hình hò ly bỗng nhiên lóe lên biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, Mộ Thanh Yên nghe được một tiếng hét thảm.

Nàng sững sờ, bắt đầu nghĩ tới cảnh hò ly ăn con thỏ, trong đầu toàn máu tanh.

Còn chưa đợi nàng bỏ não xong thì đột nhiên một bóng người hồng nhạt xông về phía nàng.

Mộ Thanh Yên vội bước lên ngăn lại thiếu nữ kia.

Thiếu nữ kia dừng bước, hoảng sợ nhìn nàng.

Lúc này, Mộ Thanh Yên đang cùng hò ly trước sau vây hãm nàng, nàng trốn không thoát.

“Còn muốn chạy? Hay là muốn tiếp tục giết ta?”

Mộ Thanh Yên nhìn thiếu nữ trước mắt, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?”

Mộ Thanh Yên cong môi cười, cười thật xinh đẹp.

Nàng đưa tay bóp cổ thiếu nữ kia, móng tay đặt trên yết hầu nàng ta.

“Ngươi nói xem?”

“Ngươi, ngươi dám giết ta, ta sẽ khiến hoàng thượng giết ngươi!”

“Ồ? Ta sợ quá.”

Mộ Thanh Yên cười nhạt: “Ngươi tên là gì? Lãnh Lâm Suong?”

“Cái... , cái gì mà Lãnh Lâm Suong, ta tên Ngọc Tuyết. Ngươi, ả yêu hầu này, ngươi muốn thế nào?”

“Giết ngươi chứ sao.”

“Dừng tay!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: Nhà ta có con trai trưởng thành (3)

Quân Bắc Hàn hét một tiếng, Mộ Thanh Yên liền tức giận.

Thấy một đóa bạch liên hoa tới tìm ngược liền bóp chết, tới đóa nào bóp chết đóa đó, nàng không muốn buông tay.

Người nào ngăn cản nàng, nàng xử luôn kẻ đó.

Mấy đóa bạch liên hoa này nếu không bị tiêu diệt, nàng nhất định sẽ hối hận!

Thế là Mộ Thanh Yên không dừng tay, ngón tay thu lại, móng tay bén nhọn đâm vào trong cổ họng Ngọc Tuyết.

Ngọc Tuyết đau đớn bỗng nhiên đẩy về phía trước, mang theo yêu lực đánh về phía Mộ Thanh Yên.

Thân hình Mạch Lưu Thương lóe lên vội đến trước người Mộ Thanh Yên giúp nàng cản lại.

Ai mà biết Mạch Lưu Thương còn chưa tới, Quân Bắc Hàn đã tới trước.

Hắn đẩy Mộ Thanh Yên ra phía sau che chở cho nàng.

Mất thấy yêu lực sắp đánh vào người Quân Bắc Hàn, Ngọc Tuyết bỗng nhiên thu lại, thu hồi phân nửa, còn phân nửa đánh ra.

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên lui lại ngã xuống.

“Hoàng thượng, người không sao chứ!”

Ngọc Tuyết bị một màn này dọa sợ đến đỏ mắt, vội vàng đi qua đỡ Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn khoát khoát tay tay đứng dậy.

“Không có việc gì, không được làm nàng bị thương.”

Ngọc Tuyết nghe nói thế càng đỏ mắt, cúi đầu giống như làm chuyện sai.

Chân mày Mộ Thanh Yên hơi cau lại một chút, trong lòng không biết là cảm giác gì.

“Hoàng thượng, người không có ý định giải thích một chút sao? Nàng ta là ai?”

“Đây là Ngọc Tuyết, sư muội của trẫm.” Quân Bắc Hàn nói.

Mộ Thanh Yên nhú mày, quan sát trên dưới Quân Bắc Hàn cùng Ngọc Tuyết một chút.

“Ai gia không nhìn ra nha, hoàng thượng khi nào biết kim ốc tàng kiều*?”

* nhà vàng giấu người đẹp, ở đây là chỉ biết giấu gái đấy.v

Quân Bắc Hàn nhướng mày, đang định nói chuyện thì Mạch Lư Thương lại mở miệng trước hấn một bước.

“Thái hậu, vì thân lại cảm thấy do người sơ sót, hoàng thượng bây giờ đã mười lăm, qua ít ngày nữa liền có thể tự mình chấp chính. Cho dù không lập hậu cũng nên nạp phi.”

Quân Bắc Hàn vừa nghe thì sắc mặt càng thêm khó coi, đôi mắt âm trầm nhìn Mạch Lư Thương.

Mộ Thanh Yên búng tỉnh đại ngộ, chưa từng nuôi con, thật đúng là không suy nghĩ nhiều như vậy.

Quân Bắc Hàn quả thực đến tuổi có thể nạp phi rồi.

“Đã như vậy thì không bằng ai gia ban hôn đi, thế nào?”

Mộ Thanh Yên muốn chờ thẳng ranh này có thể từ sẽ không gãy vỡ xung quanh, cũng sẽ không tới tìm nàng gây phiền phức.

Dù sao, nàng tuyệt đối không muốn thấy dáng vẻ Quân Bắc Hàn như Thương Lăng đứng trước mặt nàng.

“Vi thần cho rằng, thái hậu anh minh.” Mạch Lư Thương vội vàng phụ họa.

Mộ Thanh Yên gật đầu: “Vậy ai gia liền ban Ngọc Tuyết cho...”

Mộ Thanh Yên còn chưa nói hết lời đã bị Quân Bắc Hàn ngắt ngang.

“Ban cho Thừa Tướng đại nhân đi, thái hậu và trẫm sẽ cùng làm chủ cho các người.”

Quân Bắc Hàn nhú mày, thần sắc âm trầm biến mất, lộ ra một nụ cười trên nỗi đau của người khác.

Mộ Thanh Yên sửng sốt, chuyển ngoặt cũng nhanh quá đi?

Ngọc Tuyết cũng ngu người, dường như còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Mạch Lư Thương thì đen mặt.

“Trẫm mới mười lăm, còn chưa vợ, nhưng Thừa Tướng đại nhân gần ba mươi tuổi, vì triều đình mệt nhọc khổ cực, bận rộn đều không có thời gian nạp thê. Hôm nay trẫm liền làm chủ ban Ngọc Tuyết cho người.”

Khuôn mặt Mạch Lư Thương càng đen hơn.

Ngọc Tuyết tiếp tục ngu người.

Mộ Thanh Yên len lén liếc nhìn Mạch Lư Thương, sắc mặt kia, thậm chí không muốn nhìn luôn.

“Hoàng thượng, Ngọc Tuyết là sư muội thanh mai trúc mã của người, vì thần sao dám đoạt người có tình?”

Quân Bắc Hàn quay đầu nhìn về phía Ngọc Tuyết, hần mỉm cười hỏi: “Ngọc Tuyết, trẫm muốn ban người cho thừa tướng, người có bằng lòng hay không?”

Ngọc Tuyết ngẫm lại, nàng rất nghiêm túc nói: “Bằng lòng.”

Lúc này tới Mộ Thanh Yên hết hiểu, cái tuồng gì ở đây vậy?

Mạch Lư Thương và Quân Bắc Hàn tương ái tương sát*, à nhầm, tương hận tương sát thì có, con thỏ này vậy mà lại đồng ý?

*kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau ý:)))

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Nhà ta có con trai trưởng thành (4)

Mộ Thanh Yên khiếp sợ nhìn con thỏ kia, nàng ta có biết chính mình sắp đưa vào miệng hồ ly không?

Gả cho hồ ly thật thì thê tử liền biến thành thức ăn á!

Thê tử chính là thức ăn, thức ăn chính là thê tử.

Mộ Thanh Yên bắt đầu tưởng tượng đêm động phòng hoa chúc, cảnh tượng hồ ly khai trai*.

* mắmmắmm))

Ăn sống hay nấu chín nhỉ?

Làm thịt kho tàu hay nấu hủn cái lẩu nhỉ?

Mộ Thanh Yên càng tưởng tượng càng nhiều, dần dần nhìn con thỏ kia liền giống như nhìn thấy thức ăn.

Nàng liền cảm thấy đói, mùi vị thịt thỏ hẳn là không tồi.

Đến lúc đó nếu như hồ ly khai trai nấu lẩu, nàng cũng không thể không tới ké một phần nhỉ?

Trong phòng lập lòe ánh nến liền xuất hiện một màn quý dị tân nương bị nhúng lẩu?

Mộ Thanh Yên run run, không muốn nghĩ nữa, nghĩ tiếp là thành tiểu thuyết thần quái mất.

Mộ Thanh Yên thu hồi tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Ngọc Tuyết mang theo chút thương hại, trong lòng âm thầm thấp cho nàng ta nén nhang.

Nếu thật sự bị đem đi nhúng cái lẩu, còn không bằng để cho nàng bóp chết còn hơn.

Nhưng con thỏ lúc này vẫn còn đang ngu người, không ý thức được tình cảnh của mình.

“Đa tạ ý tốt của hoàng thượng, nhưng vi thần không thích Ngọc Tuyết.”

Mạch Lư Thương nói trắng ra, thần sắc hết sức nghiêm túc.

Ngay lúc Mộ Thanh Yên cho rằng hai người sắp đấu khẩu, Quân Bắc Hàn lại cười.

“Không thích cũng không sao, trăm giúp thừa tướng xem xét, Xuân Tuyết, Hạ Tuyết, Thu Tuyết, Đông Tuyết ai cũng được, bảo đảm sẽ có một người thừa tướng yêu thích.”

Quân Bắc Hàn cười, bên khóe miệng có một tia giảo hoạt.

Sắc mặt Mạch Lư Thương đen hơn, hẳn hiểu Quân Bắc Hàn sẽ không bỏ qua.

Đây là ý muốn xúc hấn ra khỏi người Mộ Thanh Yên à?

“Sợ rằng vi thần để hoàng thượng thất vọng.”

Sắc mặt Mạch Lư Thương khôi phục lại một chút, nhếch miệng cười nhàn nhạt.

Mộ Thanh Yên sửng sốt, nàng vừa nhìn điệu bộ này của hồ ly liền biết, con hàng này muốn đùa giỡn lư manh rồi.

Luận về đùa giỡn lư manh, Quân Bắc Hàn đùa giỡn không bằng Mộ Thanh Yên, Mộ Thanh Yên đùa giỡn không bằng Mạch Lư Thương.

Hồ ly không chỉ là vua của vua độc miệng, mà con là là thái thượng hoàng lư manh.

“Ồ? Lời của Thừa tướng phải giải thích thế nào đây?”

“Vi thần không thích nữ nhân.”

Mạch Lư Thương vừa nói ra lời này, tất cả mọi người khiếp sợ, đặc biệt là Mộ Thanh Yên.

Nàng quen hồ ly sắp ngàn năm, con hàng này một mực không có kết đào hoa gì, thì ra là đoạn tụ?

Mộ Thanh Yên bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế!

Sắc mặt Quân Bắc Hàn trắng nhợt, hần nói: “Chẳng lẽ, thừa tướng là đoạn tụ?”

“Hoàng thượng, ngài nếu không tin thì có muốn thử một chút không?”

Mạch Lưu Thương cong môi cười, cười đến phong lưu lại thiếu đòn.

Quân Bắc Hàn lui về sau mấy bước ổn định tinh thần.

Mộ Thanh Yên phục hồi tinh thần lại từ trong sự khiếp sợ, nhìn tư thế này thì hồ ly thắng rồi.

Quân Bắc Hàn quá non, tới nàng còn đấu không lại mà muốn đấu với hồ ly à?

“Không, không cần.” Thần sắc Quân Bắc Hàn không được tự nhiên.

Nhưng con thỏ đang ngu người đột nhiên hỏi một câu: “Đoạn tụ là gì?”

Mộ Thanh Yên yếu ớt trả lời bên tai nàng: “Chính là thích nam nhân ”

Chớp mắt sau đó, con thỏ kia trừng mắt lớn hơn, trong tròng mắt còn mang theo tia máu, biểu tình vô cùng khoa trương.

“Cho nên, hôn sự của vi thần cũng không cần hoàng thượng quan tâm ”

Mạch Lưu Thương thắng một ván, dường như còn muốn thắng tiếp.

“Chỉ là hoàng thượng sắp tự mình chấp chính, Hậu vị Phi vị đề cử, vi thần cảm thấy đây mới là đại sự.”

Quân Bắc Hàn lui về phía sau, liếc mắt nhìn Mộ Thanh Yên, Mộ Thanh Yên im lặng không lên tiếng, ra vẻ không liên quan đến ta đâu.

Thần sắc Quân Bắc Hàn âm trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Nhà ta có con trai trưởng thành (5)

“Việc này trăm tự có tính toán.”

“Hoàng thượng, vi thần cho rằng việc này liên quan đến giang sơn xã tắc, ngàn vạn lần không thể lơ là.”

Mạch Lưu Thương không buông tha, đáng vẻ như người muốn tính kế ta thì phải chuẩn bị tư thế bị ta tính kế chứ.

Quân Bắc Hàn lui lại một bước, sắc mặt tái nhợt.

Hần che ngực, cổ họng ngòn ngọt, máu tươi tràn ra miệng.

“A, hoàng thượng, người làm sao vậy!”

Ngọc Tuyệt sợ đến trắng mặt.

Mộ Thanh Yên và Mạch Lưu Thương cũng khiếp sợ, muốn diễn là diễn luôn?

Nháy mắt sau Quân Bắc Hàn nhắm mắt, té xỉu về phía Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên thấy hần sắp ngã xuống đang muốn đưa tay đón.

Ai biết, một đôi thon dài tay tiếp được Quân Bắc Hàn trước nàng một bước.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Mạch Lưu Thương, con hàng này tốc độ cũng nhanh dữ.

“Ta, ta không phải cố ý, sau khi vừa mới động thủ đã thu lực đạo nhưng vẫn còn có chút không có khống chế được.”

Ngọc Tuyết sợ đến đỏ mắt, oa một tiếng khóc lớn, lệ rơi đầy mặt.

“Người có thể chết không? Người rõ ràng đã thụ thương, tại sao còn muốn cạy mạnh?”

“Không sao cả, vì thần tự mình đưa hoàng thượng hồi Cung cho tìm thái y, thái hậu đừng lo lắng, hoàng thượng cứ giao cho vi thần.”

Mạch Lưu Thương đỡ Quân Bắc Hàn mỉm cười nói.

Mộ Thanh Yên hình như thấy khòe miệng Quân Bắc Hàn lại trào ra thêm chút máu.

Kết quả là Mạch Lưu Thương đỡ Quân Bắc Hàn rời đi.

Ngọc Tuyết khẩn trương, nhún nhảy theo cùng.

“Con thô kia, đứng lại.”

Ngọc Tuyết sững sờ, quay đầu lại thấy Mộ Thanh Yên đang gọi mình.

“Không cần phải đi, hần chết không được, ngươi đi theo ta.”

Mộ Thanh Yên hừ nhẹ, đúng là Quân Bắc Hàn thụ thương, nhưng thời điểm phát tác cũng hơi bị chuẩn nhĩ.

Ngọc Tuyết đảo đôi mắt to rung rung, quay người lại đi theo Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên mang Ngọc Tuyết về Trường Nhạc Cung.

Mộ Thanh Yên ngồi xuống ghế quý phi, Ngọc Tuyết đứng trước mặt nàng, con mắt đảo tròn.

“Nói đi, từ đâu tới đây, tới làm cái gì?”

Ngọc Tuyết mím môi suy nghĩ hồi lâu, một chữ cũng không nói.

“Nếu ngươi không nói, ta liền đem ngươi đi nhúng lẩu, ta đánh không lại nhưng hồ ly thu thập ngươi dễ như trở bàn tay.”

Nghe được hai chữ “Hồ ly”, khuôn mặt Ngọc Tuyết triệt để trắng.

“Hồ ly, hồ ly, hồ ly ở đâu?”

“Ngươi không biết sao?”

Ngọc Tuyết lắc đầu: “Không, không phát hiện.”

“Ngươi vừa mới hóa hình?”

Ngọc Tuyết gật đầu: “Ngươi thật thông minh.”

“Làm sao lại tới đây?”

Lúc Mộ Thanh Yên nói chuyện cùng Ngọc Tuyết, tư thế kia như thẩm tra phạm nhân, Ngọc Tuyết có hơi sợ Mộ Thanh Yên.

“Hoàng thượng có sư phụ, ta thì triển chút ít pháp thuật không chế ông ta.”

“Tới làm cái gì?”

“Báo ân”

“Hả?” Mộ Thanh Yên sững sốt: “Báo ân gì?”

“Nói ngươi cũng không tin, việc đã lâu trước đây, hiện tại hoàng thượng đang chuyển thế.”

“Thương Lăng? Trước đây Thương Lăng đã cứu con chó?”

“A, làm sao ngươi biết! Ngươi ngươi là ai?”

Mộ Thanh Yên nhíu mày, cái núi băng kia còn cứu chó cơ á?

Đổi thành nàng đã sớm đem đi nhúng lẩu rồi.

“Thật ra cũng không tính là vậy, chính là trước đây bị một đại yêu quái bắt, ngài ấy giết đại yêu quái, ngài chưa gặp ta, nhưng ta nhớ ngài.”

“Cho nên tối hôm qua ngươi tới giết ta, là ý của hần?”

Ngọc Tuyết vội vã xua tay lắc đầu.

“Không phải không phải, về sau ta mới biết được, hoàng thượng để ý ngươi, đó là ta tự chủ trương, ta hiện tại biết sai rồi, ta cũng không tiếp tục thương tổn ngươi nữa đâu.”

Mộ Thanh Yên cũng sợ, chân mày hơi cau lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Chuyện xấu bay đầy trời (1)

“Ngươi có ý gì?”

Mộ Thanh Yên mày nhíu lại, một tay chống đầu trầm tư.

“Chính là buổi tối ngày đó ta đánh lên ngươi, sau đó ta vừa trở lại Ung Hòa Cung thì có thái giám lập tức báo lại.”

“Sau đó hoàng thượng liền lập tức đứng dậy, lo lắng đến mức dọa chết ta luôn.”

“Về sau ngài từ chỗ ngươi về, tâm tình lập tức tốt hơn rất nhiều.”

“Ta sợ nên liền nói thật với ngài. Ngay từ đầu, ta nói ta là con thỏ, ngài còn không tin, sau đó cũng bị dọa luôn.”

Ngọc Tuyết xoa xoa con mắt, nàng nói: “Vẫn là ngươi to gan.”

Mộ Thanh Yên đỡ trán, đây không phải là vấn đề gan to gan nhỏ mà là nàng không phải người phạm.

Ngọc Tuyết nói từng câu từng câu đập vào trong lòng Mộ Thanh Yên, nàng hơi nghi hoặc một chút, cũng có một chút mê man.

Lẽ nào, nàng giết mẫu phi hần mà hần không hận mình sao?

Vì sao luôn thấy kì kì?

Ngọc Tuyết thấy Mộ Thanh Yên không có phản ứng, lại tự mình vội vàng cung khai ra.

“Ngay từ đầu ngài biết là ta tổn thương ngươi, ngài rất tức giận, suýt chút nữa bóp chết ta, ta bị dọa muốn chết.”

Nói rồi Ngọc Tuyết liền oa oa khóc lớn.

“Dáng vẻ cả ngài còn hung dữ hơn cả ngươi.”

Mộ Thanh Yên hơi đầu đầu, con thỏ này vừa mới hóa hình, tâm trí còn rất thấp, trẻ con như đứa bé ba tuổi.

Nói khóc liền khóc, nói sợ là sợ, khóc rồi là không ngừng, ở chung với con nít thật là mệt.

“Đừng khóc, bây giờ chẳng phải là không có việc gì sao? Khóc nữa là ngươi sắp hiện nguyên hình đó.”

Mộ Thanh Yên vừa nói ra lời này, Ngọc Tuyết lập tức liền ngừng.

Nàng vừa khóc thút thít vừa nói: “Về sau ta cam đoan thật nhiều lần không dám thương tổn ngươi, ngài mới nguôi giận.”

“Sau đó thì sao? Hôm nay các ngươi xuất hiện ở Ngự Hoa Viên là cố ý?”

Ngọc Tuyết cũng sợ quên cả khóc.

“Sao ngươi thông minh vậy?”

Mộ Thanh Yên gật gù khòe miệng, nàng lại nói: “Bảo ngươi giả cho Mịch Lưu Thương cũng là hần dự tính trước đó?”

Ngọc Tuyết gật đầu.

“Ngài nói, nguoi là người tốt, nhưng thừa tướng này là kẻ bại hoại, hấn dùng mỹ sắc mê hoặc nguoi, khiến nguoi tin hấn, cho nên nhất định muốn kéo hấn ra khỏi người nguoi.”

“...”

“Cho nên ngài để ta đi quán lấy thừa tướng kia, kéo hấn lại, suốt ngày phiền chết hấn, để cho hấn không thể tới tìm nguoi mỗi ngày.”

“Bởi vì mỗi lần hấn tới tìm nguoi, nguoi đều rất vui vẻ, hoàng thượng liền rất không vui.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, trong lòng không rõ tư vị gì.

Nàng nỗ lực kiềm nén cảm xúc trong lòng xuống, thờ dài hỏi: “Hấn nói cái gì nguoi nghe cái đó sao?”

Ngọc Tuyết gật đầu.

“Hấn đem nguoi bán thì nguoi cũng kiếm tiền cho hấn?”

Ngọc Tuyết vẫn gật đầu.

Mộ Thanh Yên thờ dài, cái con thỏ này tâm trí không đủ, cũng bị Quân Bắc Hân lợi dụng.

Một con thỏ ngốc đơn thuần như vậy, thiện lương như vậy, hấn lợi dụng chẳng nương tay chút nào.

“Vậy hấn có nói dặn nguoi chớ nói với ta gì hết không?”

Ngọc Tuyết sững sờ, bỗng nhiên hít một hơi, che miệng.

“Có...”

“...”

Lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, Tử Tô bỗng nhiên báo lại, thương thế Quân Bắc Hân xảy ra vấn đề.

Chân mày Mộ Thanh Yên hơi cau lại, nàng còn chưa kịp nghĩ kỹ thì con thỏ bỗng tiến lên kéo tay Mộ Thanh Yên.

“Chúng ta mau đi xem ngài, lỡ như ngài chết thì làm sao bây giờ?”

“Nguoi đi là được, ta đi hay không có liên quan gì đâu? Ta cũng không phải đại phu.”

“Tin tức đưa đến chỗ nguoi, đương nhiên là cho nguoi, sao nguoi ngốc như vậy?”

Mộ Thanh Yên trừng mắt liếc Ngọc Tuyết: “Sao chỗ này nguoi lại thông suốt quá vậy?”

Đôi lời tâm sự: xin lỗi cả nhà vì hôm nay khi mọi người đọc truyện sẽ có vài dòng Nhi chen vô để nhấn gửi mấy web ăn cắp, nếu có làm đứt mạch cảm xúc thì vô cùng xin lỗi cả nhà. Đạo gần đây tâm trạng k ổn định do công việc, cộng thêm việc phát hiện truyện bị copy quá trắng trợn nên hai hôm trước không có tâm trạng edit chương mới, hy vọng mọi người bỏ qua cho Nhi! Chúc cả nhà tối vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 246: Chuyện xấu bay đầy trời (2)

Editor: Lee Chun

Beta-er: Nhi Nhi lười biếng

“Đi thôi đi thôi”

Ngọc Tuyết không nói hai lời liền lôi kéo Mộ Thanh Yên đến Ung Hòa Cung

Vào tầm điện, Mộ Thanh Yên đến bên giường Quân Bắc Hàn

Quân Bắc Hàn mở hai mắt ra, suy yếu mà nói: “Ngươi tới rồi”

Quân Bắc Hàn nói xong bỗng nhiên ho sặc sụa, thân thể cũng run lên theo từng đợt ho.

Mộ Thanh Yên thở dài một tiếng, ngồi xuống bên giường của hắn.

Nàng duỗi tay giúp Quân Bắc Hàn thuận khí để hắn dễ chịu một chút.

“Không sao chứ? Khó chịu ở đâu?”

Quân Bắc Hàn ôm ngực nói: “Trong ngực rất buồn bực, còn hơi đau nữa.”

Mộ Thanh Yên nghi hoặc, đang định bắt mạch cho Quân Bắc Hàn thì một giọng nói không hài hòa đột ngột truyền đến.

“Ủa? Hoàng Thượng, hôm nay thần không cẩn thận đánh trúng ngực phải của người, nhưng trái tim ở bên trái mà, có phải người che lộn chỗ rồi không?”

Con thỏ mở to hai mắt hiếu kỳ vừa nghi hoặc hỏi.

Quân Bắc Hàn dừng tay lại, thân thể cứng đờ, ngẩng đầu phẫn nộ liếc con thỏ.

Con thỏ bị nhìn càng hoảng sợ lập tức đỏ mặt.

“Thần, thần lại sai rồi hả?”

Quân Bắc Hàn bắt đắc dĩ thở dài: “Ngươi đi ra bên ngoài trông coi, không cho bất kì ai vào.”

Con thỏ nhanh nhẩu gật đầu nhảy nhót chạy ra ngoài, thuận tay đóng cửa tầm điện lại. Mộ Thanh Yên nhíu mày, con hàng Quân Bắc Hàn này lại muốn làm chuyện xấu gì đây? Mộ Thanh Yên nhìn Quân Bắc Hàn, im lặng không nói, chờ hắn lên tiếng.

Nhưng đợi một hồi lâu, rốt cuộc Quân Bắc Hàn thở dài, có chút bất đắc dĩ.

“Mộ Thanh Yên, hôm nay trăm thay ngươi đỡ một chương, chẳng lẽ ngươi không có lấy một chút áy náy đau lòng nào sao?”

“Ta không thấy ngươi giống đang bị trọng thương tí nào.”

“Việc này không thể nhìn bên ngoài, trăm bị nội thương bên trong. Chẳng lẽ chuẩn bị cười hặc về tây thì ngươi mới vừa lòng sao?”

Quân Bắc Hàn nhíu mày, thần sắc có chút khó coi.

Mộ Thanh Yên sững sờ, cái thẳng ranh này, lại cáu kỉnh rồi hả?

“Người nói gì vậy? Đang sống êm đẹp đây đừng nói những lời xui xẻo này.”

“Lúc trăm còn sống êm đẹp ngươi không quý trọng, đừng đợi đến lúc mất đi mới hối hận.”

Mộ Thanh Yên càng không kịp phản ứng.

Nàng khẽ vươn tay xoa nhẹ lên trán Quân Bắc Hàn.

“Không có sốt, đầu óc cũng không bị hồng nha, sao lại nói mê sảng nhỉ?”

Quân Bắc Hàn khẽ vươn tay, đặt tay Mộ Thanh Yên lên trên ngực mình.

“Thanh Yên, cảm nhận được nhịp đập của tim trăm không?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, nàng vội vàng rút tay về, nhưng khí lực của Quân Bắc Hàn chẳng biết lúc nào lớn hơn nàng rồi.

Trong lúc nhất thời, nàng không có cách nào rút ra.

“Người hôm nay là làm sao vậy?”

“Hôm nay trăm rất không vui.”

Quân Bắc Hàn lại cầm lấy tay Mộ Thanh Yên, còn thuận thế gói đầu lên đùi nàng.

“Trăm chợt phát hiện chơi xấu, đùa nghịch lưu manh đều hiệu quả hơn so với đứng đắn nói chuyện, nghiêm túc làm việc.”

Quân Bắc Hàn nghĩ nghĩ lại nói: “Mạch lưu Thương có phải thường xuyên chơi xấu với ngươi không? Đùa giỡn lưu manh nữa? Cho nên mới luôn đánh với ngươi được?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, nàng nghĩ nghĩ: “Hắn ta đúng là vô lại lưu manh, nhưng hắn không có đánh với ta.”

“Không có sao? Ba năm này, dường như mỗi ngày hắn đều đến Trường Nhạc cung, chỉ có khi trời mưa hay vào ngày mười lăm mỗi tháng mới không đến.”

Mộ Thanh Yên lại sững sờ: “Làm sao người biết?”

Mộ Thanh Yên nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu: “Hay là mỗi ngày người đều chú ý hắn?”

Quân Bắc Hàn gật gù khoe miệng: “Ngươi cho rằng ta và hắn đoạn tụ sao?”

“Hai người các ngươi đứng cùng một chỗ rất hài hòa đấy, hình ảnh cũng đủ đẹp.” Mộ Thanh Yên nhẹ gật đầu.

“Mộ Thanh Yên! Ngươi đang buộc trẫm chứng minh cho ngươi xem?”

Quân Bắc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Mộ Thanh Yên, đôi tròng mắt tối tăm sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Chuyện xấu bay đầy trời (3)

Editor: Lee Chun

Beta-er: Nhi buồn như con chuồn chuồn

Mộ Thanh Yên nhìn con ngươi thâm thúy của Quân Bắc Hàn mà sững sờ. Kiếp trước Hề Minh Húc nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cũng giống thế này.

Còn có đôi mắt lạnh như băng lại thâm thúy kia của Thương Lăng vĩnh viễn làm cho người khác không thể đoán được suy nghĩ của hắn, nghĩ mãi không ra, cũng giống thế này.

Trong lúc nhất thời, Quân Bắc Hàn, Hề Minh Húc, Thương Lăng, ba khuôn mặt trong tiềm thức lại dần hiện ra chòng chéo trước mặt nàng.

Lúc nàng còn chưa thoát ra khỏi suy nghĩ miên man, gương mặt của Quân Bắc Hàn mặt bỗng nhiên phóng đại lên.

Nàng còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì đôi môi đã bị một bờ môi mềm mại khác dán lên.

Mộ Thanh Yên sững sờ, toàn thân cứng ngắc, máu huyết dâng lên, ngu người.

Ngay sau đó, nàng bỗng cảm giác một đầu lưỡi linh xảo đang trêu chọc đôi môi của nàng, cũng trêu chọc lòng của nàng.

Mộ Thanh Yên dứt khoát lui đầu về phía sau, Quân Bắc Hàn cũng nằm trở lại trên đùi của Mộ Thanh Yên.

Tìm Mộ Thanh Yên đập điên cuồng, hô hấp cũng dồn dập theo.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Mộ Thanh Yên không hiểu.

Qua một lúc lâu sau nàng mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu xuống thấy Quân Bắc Hàn hình như đang cười trộm.

Không chỉ cười trộm, hắn còn liếm liếm bờ môi, đáng vẻ đắc ý như đang ném mĩ vị.

Mộ Thanh Yên lập tức đen mặt.

“Người đang làm gì đó?”

“Chứng minh cho ngươi xem trẫm không phải đoạn tụ thôi.”

Tâm tình Quân Bắc Hàn đang rất tốt, khoe miệng cười không ngừng.

“...”

Mộ Thanh Yên có chút ảo não, nàng khẽ vươn tay véo mạnh trên khuôn mặt Quân Bắc Hàn, véo đến biến dạng mặt hấn luôn.

“Ta là mẫu hậu người, sao người có thể xằng bậy như thế!”

“Người là mẫu hậu trăm, cho nên trăm mới thân thiết ôm người, có vấn đề gì sao? Ngược lại là người, nhi tử ưu tú như vậy mà lại không có ý định hôn một cái để biểu đạt tình yêu thương à?”

“...”

“Quân! Bắc! Hàn!”

Mộ Thanh Yên nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ người dám cả gan đùa giỡn lưu manh luôn?”

“Trăm cảm thấy được thừa tướng có thể hung hăng càn quấy đắc ý lâu như vậy cũng không phải là không có đạo lý, vẫn có rất nhiều chỗ có thể học tập.”

“...”

Mộ Thanh Yên hít một hơi nhưng nửa ngày cũng không thể thở ra, nghẹn trong ngực.

Có một đại lưu manh là đủ rồi, bây giờ còn dạy ra một tên tiểu lưu manh?

“Không được học hấn ta!”

“Vì sao?”

“Đều là tật xấu, người học hấn làm cái gì?”

“Có thể chiếm tiện nghi á.”

“...”

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, hung hăng đẩy Quân Bắc Hàn ra đứng lên.

Nàng phẫn nộ chỉ Quân Bắc Hàn: “Ta cảnh cáo người, không được học hấn, không được đùa giỡn lưu manh, đi theo chính đạo học trị quốc cho tốt, có nghe không?”

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên, ngồi dậy, vẻ mặt vô tội.

“Nếu người không nghe lời, đừng trách ta không khách khí với người!”

“Thế nào là không khách khí?” Quân Bắc Hàn nháy mắt mấy cái: “Đánh đòn sao? Được á.”

“...”

Mộ Thanh Yên dồn máu lên não, ba năm trước đây còn thẹn thùng, ba năm nay chỉ toàn phát triển da mặt thôi à?

Không giáo huấn một chút, chỉ sợ không biết sai!

Mộ Thanh Yên khẽ vươn tay, bắt lấy cánh tay Quân Bắc Hàn muốn giáo huấn hấn một phen.

Ai ngờ, sức lực Quân Bắc Hàn chẳng biết lúc nào đã mạnh hơn nàng.

Hấn bắt lấy Mộ Thanh Yên, thuận tay ấn nàng ngã xuống giường.

Quân Bắc Hàn từ trên cao nhìn nàng, khoe miệng tươi cười đắc ý không kiềm được.

Mộ Thanh Yên bị ném trên giường, khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn.

Nàng run rẩy duỗi ra ngón tay, chỉ vào Quân Bắc Hàn: “Võ công của người lúc nào tốt như vậy?”

Mộ Thanh Yên không thể tin được, nàng lại bị Quân Bắc Hàn đánh lén thành công rồi!

“Trẫm cảm thấy người nói rất đúng, lúc lực lượng không đủ mạnh phải biết ẩn nhẫn, vì vậy, trẫm nhìn ba năm.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Bằng Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Chuyện xấu bay đầy trời (4)

Mộ Thanh Yên hơi cau mày nhìn Quân Bắc Hàn.

“Cho nên? Bây giờ người cảm thấy đôi cánh cứng cáp có thể bay rồi à?”

“Có cứng hay không chẳng phải người thử xem sẽ biết sao?” Quân Bắc Hàn nói xong tà ác cười.

Mộ Thanh Yên sững sờ, lời này sao nghe có ý khác nhỉ?

Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ của Mộ Thanh Yên đỏ bừng, lỗ tai nóng lên, máu bắt đầu nóng lên.

Hình như nàng... Bị đùa giỡn! Lưu manh!

“Cái tên tiểu lưu manh này, dám đùa giỡn lão nương người!”

Mộ Thanh Yên giận dữ, nàng bỗng nhiên đứng dậy tấn công về phía Quân Bắc Hàn.

“Trẫm là tiểu lưu manh, vậy người chính là đại lưu manh, chúng ta có thể gom vào một chỗ.”

Quân Bắc Hàn không nháo không giận, cười ngăn trở công kích của Mộ Thanh Yên.

Hai người một trên một dưới, người công ta ngăn lập tức đánh nhau.

Quân Bắc Hàn khí lực lớn, hơn nữa tư thế có ưu thế.

Nhưng Mộ Thanh Yên kinh nghiệm phong phú, thân hình linh xảo.

Hai người đánh một trận, Mộ Thanh Yên liền đè Quân Bắc Hàn xuống dưới.

Nàng đưa tay muốn đánh khuôn mặt Quân Bắc Hàn, đánh tới cha mẹ cũng không nhận ra luôn.

Nhưng Quân Bắc Hàn nhắc chân trực tiếp ôm lấy eo Mộ Thanh Yên, ấn nàng xuống lần nữa.

Quân Bắc Hàn xoay người lên, đưa tay giật cây trâm của Mộ Thanh Yên xuống.

Chớp mắt sau đó, ba búi tóc đen của Mộ Thanh Yên xõa xuống như thác, nhìn đặc biệt xinh đẹp mê người.

Mộ Thanh Yên sững sờ, tức giận duỗi tay giật đai lưng của Quân Bắc Hàn xuống.

Đai lưng buông lỏng, y phục Quân Bắc Hàn bị nói lỏng ra, hành động lập tức chậm chạp đi.

Thừa lúc này, Mộ Thanh Yên vội phản công, nhắc chân muốn đè Quân Bắc Hàn lại.

Ai ngờ Quân Bắc Hàn lại không quan tâm đứng dậy đè nàng lại!

Cùng lúc, quần của hắn cũng tuột xuống!

Mộ Thanh Yên giật mình nhắm mắt lại.

Lúc này, Quân Bắc Hàn cười cúi đầu, thừa dịp Mộ Thanh Yên nhắm mắt liền hôn nàng.

Đôi môi mềm mại chạm vào nhau, tim Mộ Thanh Yên bị câu dẫn, tạo nên từng đợt rung động.

Đang nhộn nhạo quanh quần cùng lý trí.

Đang làm gì vậy!

Mộ Thanh Yên cảm giác mình sắp điên rồi!

Nàng mở mắt ra, thân thể hơi rung động mang theo mùi phấn tàn nhẩn, lại đánh nhau cùng Quân Bắc Hàn.

Cái thằng nhãi ranh này, không đánh hấn liền muốn cười lên đầu mình!

Vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi nàng, quá vô sỉ!

Nhất định phải xuất thực lực và uy nghiêm của mẫu hậu!

Không thể nhịn nữa!

Hai người ở trên giường ngơoi đăm, ta đá, đánh nhau túi bụi.

Xa xa nhìn qua, ở giữa màn chấp chờn thường truyền đến từng đợt tiếng thờ dốc của nam nữ, còn có tiếng kêu nhỏ.

Khiến người ta mặt đỏ tới mang tai, tim đập rộn lên.

Nhưng vào lúc này, “Rầm” một tiếng thật lớn, sập giường.

Động tĩnh này huyền não vô cùng lớn.

Trong lúc nhất thời, Ngọc Tuyết cầm đầu dẫn theo một đám thái giám thị vệ xông vào.

“Xảy ra chuyện gì! Có thích khách sao?”

Sau khi đi vào, tất cả mọi người thấy giường đổ nát, bên trong màn hình có hai thân ảnh quần áo xốc xếch.

“Hoàng thượng? Thái hậu?”

Ngọc Tuyết lo lắng đi về phía trước, đi tới bên giường muốn xác nhận bọn họ an toàn.

“Cút, đều cút ra ngoài cho trẫm!”

Quân Bắc Hàn gào lớn một tiếng, tất cả mọi người bị dọa, một chút cũng không dám ở lại lui ra ngoài.

Bên trong màn, Quân Bắc Hàn bị ấn ở trên nền, mặt hướng xuống, hai tay bị trói chặt, đầu tóc rối bời, chặt vật không thể tả.

X Mộ Thanh Yên đang đè trên người hấn, dùng tám trái giường buộc hai chân Quân Bắc Hàn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Chuyện xấu bay đầy trời (5)

“Mộ Thanh Yên, ngơoi buông ra!” Quân Bắc Hàn rống giận.

“Tài nghệ không bằng người ta cũng không cần làm thùng rỗng kêu to, chút công phu mèo cào này mà còn muốn đấu với ta!”

Mộ Thanh Yên ngoài miệng nói ung dung nhưng thật ra đã rất vất vả.

Nàng phí sức chín trâu hai hổ mới trói chặt được Quân Bắc Hàn, nàng sẽ thả à?

Hôm nay nàng chịu thiệt, bị chiếm tiện nghi tìm ai đòi bây giờ?

“Mộ Thanh Yên, ngơoi chờ đó cho trẫm, đừng rơi vào tay trẫm đấy!”

Quân Bắc Hàn giận dữ, việc này thật sự quá mất mặt, thiếu chút nữa đã bị người khác thấy hấn bị Mộ Thanh Yên đè đầu trói chân.

“Ừ”

Mộ Thanh Yên khinh thường, hôm nay là ngoài ý muốn, nếu có lần sau nàng cũng không cho Quân Bắc Hàn đánh lén chiếm tiện nghi như vậy.

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên ở trên người mình, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Một ngày nào đó, nữ nhân này rơi vào tay mình, phải xé ra nuốt vào vào bụng, ăn sạch sành sanh, dục tiên dục tử*.

* sướng chết đi sống lại, kiểu phê thuốc:v

Lúc đó nàng ta phải cầu xin tha thứ, có còn dám lớn lối kiêu căng như vậy nữa không!

“Mộ Thanh Yên, ngươi đủ chưa?”

“Ta là mẫu hậu con đó, không biết xưng hô sao?”

Mộ Thanh Yên trối chết, sau đó dùng sức bóp khuôn mặt Quân Bắc Hàn, bóp đến mức mặt hấn đỏ ửng lên.

“Ngươi nói ngươi là mẫu hậu trăm, vậy mấy năm qua ngươi đã làm được việc gì ra dáng chưa?”

Hả? Thăng ranh này muốn giảng đạo lý với nàng sao?

Vậy thì tốt, giảng đạo lý thì giảng đạo lý!

Mộ Thanh Yên hạ quyết tâm phải giáo dục thăng nhóc Quân Bắc Hàn này, không để nó làm ra oai nữa.

“Ba năm này, ta chuyên cần chính vụ, cho ngươi hoàn cảnh lớn lên tốt nhất, chưa từng hại ngươi, ngươi không biết sao? Ngươi có lương tâm hay không?”

“Trăm chỉ thấy ba năm nay, ngươi cùng Mạch Lưu Thương nhiều lần lui tới, ngươi đang muốn thông đồng gian điu với hấn sao?”

“Chớ có nói hươu nói vượn! Chúng ta chỉ thương thảo chính sự!”

“Thương thảo chính sự sao không thấy ngươi tìm lão đầu Mạnh Từ Nam kia?”

“...”

Mộ Thanh Yên vừa nhớ tới dáng vẻ dong dài lại cổ hủ của Mạnh Từ Nam, nàng không khỏi run lên.

Yêu hậu cùng lão thần ngay thẳng, trước nay không có lời gì để nói cả.

Truyện được đăng trên Dịch Ngôn Tinh

“Ngươi đang để tâm vào chuyện vụn vặt?”

“Từ phi về sau ngươi không còn đơn độc gặp Mạch Lưu Thương, bằng không ngươi cũng đừng mong trăm nhận ngươi.”

Quân Bắc Hàn hừ lạnh một tiếng, trong lòng bù thêm một câu, coi như không gặp thì ta cũng không nhận đâu.

“Vậy thì tốt, ta không cho hấn vào cửa lớn Trường Nhạc Cung, nhưng ngươi phải nghe lời ta.”

Mộ Thanh Yên đáp ứng sáng khoái, nhưng trong lòng không khỏi buồn cười, bảo hồ ly không đi cửa chính, bay thẳng đến là được.

“Còn nữa, ngươi phải quan tâm trăm nhiều hơn, sinh hoạt hàng ngày, tư tưởng tình cảm, xử lý chính vụ, ngươi cũng phải quản, bỏ bê trăm ba năm, không có một chút trách nhiệm nào!”

Nét mặt Quân Bắc Hàn đầy căm phẫn, trong lòng không khỏi cười thầm, ngươi bằng lòng đi, mau đáp ứng đi, mỗi ngày ở bên trăm!

Con ngươi Mộ Thanh Yên đảo một vòng, thăng ranh này đang làm nũng cầu quan tâm à?

Nếu thực sự do thiếu tình thương của mẫu thân, nàng còn có thể tiếp thu.

Lỡ như không phải thì sao?

Giống như hôm nay, nàng bị chiếm tiện nghi nhiều như vậy, đây là cách nhử từ đối với mẫu thân à?

“Thành giao, ta đáp ứng ngươi, bất quá về sau ngươi phải nghe ta dạy bảo.”

Mộ Thanh Yên trầm nghĩ, chẳng phải chỉ là nuôi con thôi sao?

Cũng không cần tự thân tự lực, chỉ cần bảo người đứng giờ báo cáo sinh hoạt thường ngày, còn cảm tình gì gì đấy, có thể triệu tập đại thần cùng đàm luận luôn!

Hai người cứ theo đuổi tâm tư của mình như vậy mà kết thúc một lần đối thoại đàm phán.

Mộ Thanh Yên thả Quân Bắc Hàn ra, nàng đứng dậy đi tới bên cạnh cái gương, mặc quần áo tử tế, chải tóc.

Nhưng đã lâu nàng không tự mình chải đầu, loay hoay ngày cũng không làm được.

Lúc này, Quân Bắc Hàn đi tới phía sau nàng, đưa tay lấy lược thay nàng chải đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Tuyển tú (1)

“Thực sự là không biết mấy năm qua làm sao nguoi trưởng thành nữa, đến chải đầu cũng không biết.”

Quân Bắc Hàn quả trách Mộ Thanh Yên một câu, sau đó bắt đầu kiên trì cẩn thận chải đầu cho nàng.

Mộ Thanh Yên bĩu môi, nhìn chính mình trong gương.

Một đôi mắt tinh xảo xinh đẹp, chiếc mũi tinh tế, đôi môi hơi mỏng, làm họa quốc yêu hậu gì gì đó là thích hợp nhất.

Bỗng nhiên, Mộ Thanh Yên nhớ tới kiếp trước Hề Minh Húc từng chải đầu cho nàng.

Trong lòng không khỏi có chút chua xót, nàng vĩnh viễn cũng không thể gặp lại Hề Minh Húc khoan dung và ôn nhu kia nữa.

Trong lòng Mộ Thanh Yên than nhẹ một tiếng, đời này kết thúc, thế gian này cũng chẳng còn Quân Bắc Hàn.

Không có cũng tốt, đỡ phải làm bận, đỡ lo.

Ê? Không đúng nha.

Mộ Thanh Yên chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng, đời này, nàng ức hiếp Quân Bắc Hàn lâu như vậy, còn đánh hấn hai lần, sau này không thể cam đoan có ra tay độc ác nữa không.

Vậy đời này kết thúc, đời Quân Bắc Hàn biến thành Thương Lăng, nàng có còn đường sống không ta?

Đây chính là chiến thần lạnh lùng uy chấn hai giới tiên yêu, tiếng tăm lừng lẫy khiến người ta vừa nghe đã sợ mất mật đó!

Lúc này bị nàng đánh thành thế này, truyền đi thì Thương Lăng phải mất mặt, nàng phải bỏ mạng đó!

Mộ Thanh Yên đột nhiên run lên, nhớ Cửu Thiên Huyền Nữ từng nói, lúc Thương Lăng giết nguoi, một đao một nhát, mắt không chớp tay không run.

“Sao đây? Đang chải đầu mà nguoi động đậy cái gì?”

Tiếng trách cứ của Quân Bắc Hàn truyền đến từ phía sau lưng.

“Hoàng thượng, ai gia thương lượng với nguoi chuyện này được không?”

“Chuyện gì?”

“Về sau dù nguoi biến thành cái dạng gì, có thể cam đoan không giết ta không?”

Quân Bắc Hàn cau mày một cái: “Nguoi lại nói sang cái gì nữa đây?”

“Nguoi đáp ứng ta trước đi.”

“Nguoi có chuyện gì gạt ta?”

Mộ Thanh Yên run lên, thẳng ranh này còn rất cơ trí.

“Không có ”

“Vậy người đừng nhúc nhích, còn chút nữa là chài xong.”

“Ừ”

Mộ Thanh Yên nhứt chí, Quân Bắc Hàn xảo diệu tránh trả lời, để lại đường lui.

Bất quá không sao cả, chí ít nàng cũng từng vui sướng, cho dù chết cũng chết lừng lẫy.

Đến lúc đó, tiên giới còn có thể lưu truyền truyền thuyết nàng đã từng đánh Thương Lăng.

Rất nhanh, Quân Bắc Hàn liền chài đầu xong, Mộ Thanh Yên thoả mãn gật đầu, tay nghề có thể liều với Tử Tô một trận.

Mộ Thanh Yên thần thanh khí爽 ra khỏi Ung Hòa Cung, kết thúc một ngày kịch liệt.

Ngày hôm sau, lúc lâm triều, Mộ Thanh Yên ngồi ngay ngắn sau màn.

Đột nhiên, lão trung thần ngay thẳng Mạnh Tử Nam đi tới.

“Thần có chuyện muốn khởi tấu.”

“Chuẩn tấu”

“Hoàng thượng, người năm nay đã tròn mười lăm, qua ít ngày nữa liền tròn mười sáu tuổi tự mình chấp chính, là thời điểm bắt đầu tuyển tú nạp phi.”

Mạnh Tử Nam vừa nói ra lời này, sắc mặt Quân Bắc Hàn lập tức trầm xuống.

Về mặt Mộ Thanh Yên vô cùng kinh ngạc, cái lão già cổ hủ này sao bỗng nhiên lại nhắc tới chuyện này?

Nàng đảo mắt nhìn về phía Mạch Lưu Thương, chỉ thấy khoe miệng hân mĩm cười, dáng vẻ như không liên quan đến mình.

Mộ Thanh Yên lập tức hiểu rõ, Mạnh Tử Nam bị Mạch Lưu Thương cho làm bia đỡ đạn.

Hồ ly này không khỏi quá giáo hoạt, mình không ra mặt, đi dụ dỗ một lão thần trung thực lại trung quân ái quốc.

Trọng yếu là, Mạnh Tử Nam là kẻ nói nhiều, cực kỳ dong dài!

Sợ rằng Quân Bắc Hàn không đáp ứng, ông ta có thể khuyên đến thiên hoang địa lão luôn!

Cái chiêu mượn đao giết người này của hồ ly cũng ác quá đi!

Mộ Thanh Yên quay đầu nhìn về phía Quân Bắc Hàn, quả nhiên sắc mặt hân đen vô cùng.

Thực sự là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, chính là nói lão gia gia Mạnh Tử Nam ngay thẳng này đây.

“Chuyện này, trẫm sẽ suy nghĩ thêm, thái phó không cần quan tâm.”

Mạnh Tử Nam trừng lớn hai mắt, dáng vẻ người quả nhiên sẽ nói như vậy.

“Hoàng thượng, việc này liên quan đến xã tắc!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Tuyển tú (2)

“Việc này sau này bàn lại, bãi triều!”

Quân Bắc Hàn vung tay lên bãi triều, không chịu bất kì thương lượng nào.

Mộ Thanh Yên than nhẹ, con hàng này lúc không chơi xấu thì vẫn là đáng về để vương.

Bãi triều, Mạnh Tử Nam lại không buông tha, mang một đám trung thần đến quỳ trước Ngự Thư phòng.

Quân Bắc Hàn xanh mặt không đáp ứng, song phương cứ đối đầu như vậy.

Đổi lại là dạng gian thần như Mạch Lư Thương còn dễ nói hơn, nhiều lắm chính là vạch mặt, giáng tội cho hắn.

Nhưng dạng trung thần Mạnh Tử Nam này, muốn phạt không được, phục tùng lại quá oan uổng, khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Lúc Quân Bắc Hàn đang dày vò trong dầu sôi lửa bỏng, Mộ Thanh Yên đang uống trà trong viện ở Trường Nhạc Cung.

“Ta nói này hồ ly, chiêu này của ngươi ác quá đi?”

Mạch Lư Thương miễn cưỡng dựa vào ghế, hai mắt khép hờ, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá rơi vào trên da thịt trắng nõn của hắn cực kì đẹp.

“Người không phạm ta, ta không phạm người, là chính bản thân hắn làm vậy sao lại trách ta rồi?”

“Dù sao hắn ở tuổi này chẳng lẽ không nên tuyển tú nạp phi sao? Cho hắn một cái hậu cung, hắn sẽ không tới đây dựa dẫm với ngươi, không tốt sao?”

Mộ Thanh Yên gật đầu: “Đó cũng là một biện pháp.”

“Ngày đó các ngươi lại đánh nhau?”

Mạch Lư Thương bỗng nhiên mở hai mắt ra, thần sắc có chút mê ly.

“Thằng ranh này muốn ra oai, giáo huấn hắn một trận thôi.”

Mộ Thanh Yên ngẫm lại, Quân Bắc Hàn đang đúng kỳ thanh xuân nảy mầm, đúng là thiếu nữ nhân, cho nên muốn chiếm tiện nghi trên đầu nàng.

Tặng hắn một cái hậu cung quả là chuẩn.

Dù sao, bọn họ là mẹ con, hắn có nhu cầu thì cũng không thể tìm nàng giải quyết được đâu nha!

Mộ Thanh Yên nhìn thần sắc Mạch Lư Thương dường như có chút uể oải, nàng hơi nghi hoặc một chút.

“Hồ ly, sao ngươi giống như rất mệt? Gần đây ngươi cũng không thường đến, sao vậy?”

“Ngươi rất muốn ta mỗi ngày đều tới à? Hay là ta ở lại Trường Nhạc Cung luôn nhé?”

Mạch Lư Thương cong môi, lại nhắm hai mắt lại.

Mộ Thanh Yên than nhẹ, hồ ly đang không có ý định nói thật với nàng.

Mộ Thanh Yên luôn cảm thấy, có đôi khi hồ ly cũng không nhẹ nhàng vui vẻ như vẻ ngoài của hắn.

Sau đó lại là một trận trầm mặc, chờ Mộ Thanh Yên mở miệng, thân ảnh hồ ly đột nhiên biến mất trên ghế.

Ngay sau đó, Từ Tô hoang mang rối loạn chạy vào.

“Thái hậu nương nương, thái phó Mạnh Tử Nam mang theo một đám đại thần thỉnh cầu yết kiến.”

“...”

Mộ Thanh Yên đỡ trán, bên Quân Bắc Hàn nói không thông, chạy đến chỗ nàng, chửi trách hồ ly lại chạy mất.

Quân Bắc Hàn mặc kệ, hồ ly chạy, chuyện này rơi lên người nàng?

Yêu hậu, cũng không dễ làm nha!

“Truyền ”

Mộ Thanh Yên điều chỉnh tư thế ngồi, Mạnh Tử Nam mang theo một đám đại thần tiến đến ào ào quỳ xuống.

“Thỉnh thái hậu nương nương làm chủ!”

Mộ Thanh Yên âm thầm đếm nhân số, thiếu một nửa so với đám quỳ bên Ngự Thư phòng.

Nói thế có nghĩa là hiện tại hai bên phân công nhau hành động?

Nói cách khác, nàng mà không đáp lại, đám người kia liền không đi luôn à?

“Thái hậu, con cháu là cội nguồn đất nước, hoàng thượng bỏ trống hậu cung, không có tôn tử, thời gian dài...”

Mạnh Từ Nam đang muốn thao thao bất tuyệt giảng đạo lý cho nàng, Mộ Thanh Yên nghe mà đau đầu, vội vàng ngăn cản ông ta.

“Thái phó trung thành, ai gia hiểu được, chuyện này giao cho thái phó làm, tuyển tú đi, ai gia chuẩn.”

Dù sao việc này sớm muộn cũng phải tiến hành, chọn ai mà chẳng phải chọn?

Chỉ cần đừng đến phiên nàng, cái gì cũng được.

Mạnh Từ Nam sùng sốt, ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên.

“Thái hậu, chuẩn ạ?”

Mộ Thanh Yên cạn lời, đây chính là bị cự tuyệt thô thâm quá, bỗng hạnh phúc tới quá bất ngờ chẳng?

“Chuẩn, chuẩn, nhanh đi làm đi, đừng chậm trễ thời gian.”

“Chúng thần xin cáo lui!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Tuyển tú (3)

Sau khi đạt được sự chấp thuận của Mộ Thanh Yên, Mạnh Từ Nam tung tăng chạy đi làm.

Quân Bắc Hàn chưa tự mình chấp chính, lớn nhất vẫn là Mộ Thanh Yên.

Nàng chuẩn, Quân Bắc Hàn không chịu cũng vô dụng.

Biết được tin tức này, Quân Bắc Hàn liền đến Trường Nhạc Cung vào giữa đêm.

Sau khi Quân Bắc Hàn tới, Mộ Thanh Yên vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị đi ngủ.

Cửa tắm điện bị mở ra, Mộ Thanh Yên nghi hoặc gọi: “Từ Tô?”

Mộ Thanh Yên không nghe được câu trả lời, nàng nghi hoặc xuống giường ra ngoài điều tra.

Nàng mới vừa đi mấy bước, bỗng nhiên một thân ảnh nhào qua.

Mộ Thanh Yên nhanh chóng né tránh, đánh trả một cái về phía người tập kích nàng.

Ai biết, người kia lại bắt được tay Mộ Thanh Yên.

“Người thật sự muốn đánh trăm tàn phế à?”

Mộ Thanh Yên sùng sốt, nàng thấy khuôn mặt Quân Bắc Hàn đang cau mày.

“Làm sao người lại tới? Tại sao không có người thông báo? Người bên ngoài đâu?”

Mộ Thanh Yên nghi hoặc, nhưng nàng thấy vẻ mặt Quân Bắc Hàn âm trầm, nhất thời hiểu ra.

“Người để cho Ngọc Tuyết thu thập hết rồi?”

Quân Bắc Hàn không trả lời, thần sắc càng thêm âm trầm.

“Mộ Thanh Yên, là người không có đầu óc, hay là không tim?”

“Quân Bắc Hàn, người lại phát điên cái gì? Người có thể đừng làm chuyện xấu nữa không? An ổn làm hoàng đế của người không tốt sao?”

Mộ Thanh Yên cũng tức giận, nàng không rõ Quân Bắc Hàn muốn làm cái gì.

“Trẫm làm chuyện xấu, ngươi xác định không phải do ngươi ư?”

“Ngươi đang oán giận việc ta đồng ý cho Mạnh Từ Nam tuyển tú?”

Quân Bắc Hàn không nói lời nào, hiển nhiên rất tức tối.

“Ngươi không nên đồng ý.”

“Vì sao không nên đồng ý? Chuyện này rõ ràng vốn phải làm, ngươi cũng đến tuổi rồi, không nên tùy hứng nữa.”

Mộ Thanh Yên thở dài một hơi, nàng cảm thấy Quân Bắc Hàn quá tùy hứng đi.

Chỉ thấy Quân Bắc Hàn hít sâu một hơi, thất vọng bắt đất dĩ thở ra.

“Mộ Thanh Yên, ngươi nói xem làm vua của một nước, nếu muốn mà không được, không muốn cũng phải chịu, vậy còn ý nghĩa gì nữa?”

Về mặt Quân Bắc Hàn châm chọc, hẳn cảm giác mình làm hoàng đế mà không thể quyết định được chuyện của mình.

“Sao lại không muốn? Ngươi chưa gặp qua những cô gái kia, hoặc ôn nhu, hoặc lạnh lợi, chắc chắn sẽ có người ngươi thích thôi.”

Mộ Thanh Yên hạ quyết tâm giảng đạo lý với Quân Bắc Hàn tới cùng, không thể để hắn ra oai nữa.

“Nếu trẫm nói, sẽ không có người trẫm thích thì sao?”

Ánh mắt Quân Bắc Hàn sáng quắc nhìn Mộ Thanh Yên, phiền muộn trong lòng không cách nào phát tiết ra, tình ý trong mắt hắn, nàng một chút cũng không hiểu!

“Sao lại như vậy được? Ngươi chưa thử qua, cũng chưa từng gặp mà, ngươi còn nhỏ, ngươi không hiểu đâu.”

“Mộ Thanh Yên, kẻ không biết là ngươi. Phát sinh nhiều chuyện như vậy, ám chỉ nhiều như vậy, vì sao ngươi còn không hiểu?”

Mộ Thanh Yên sững sờ: “Hiểu cái gì?”

Đột nhiên, Quân Bắc Hàn đưa tay kéo Mộ Thanh Yên vào trong lòng, vừa cúi đầu hôn lên đôi môi nàng, liếm mát, trần trọc, lưu luyến.

Ngay sau đó, tay Quân Bắc Hàn thăm dò vào áo ngủ mỏng manh của Mộ Thanh Yên, nhiệt độ cực nóng truyền đến.

Đầu Mộ Thanh Yên “oanh” một tiếng nổ tung, toàn thân cứng đờ, thậm chí quên phản ứng.

Chớp mắt sau đó, nàng bỗng nhiên đẩy Quân Bắc Hàn ra.

“Ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Mộ Thanh Yên thở phì phò, trên môi còn lưu lại hương vị và hơi thở của Quân Bắc Hàn.

“Trẫm biết, trẫm rõ ràng, trẫm cũng sẽ phụ trách chuyện mình làm.”

Hô hấp của Mộ Thanh Yên cứng lại, quả thực không thể tin được.

“Phụ cái gì trách cái gì chứ? Quân Bắc Hàn, ta là mẫu hậu ngươi!”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Tuyển tú (4)

“Mộ Thanh Yên, mẫu hậu trẫm đã sớm chết rồi.”

Quân Bắc Hàn cau mày gắt gao nhìn Mộ Thanh Yên.

“Nàng chỉ là một nữ tử lớn hơn trẫm ba tuổi, vóc dáng còn không cao bằng trẫm, nàng không phải mẫu hậu trẫm, trẫm chưa từng thừa nhận!”

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, nàng có chút sợ hãi.

Nàng chưa từng nghĩ tới, thì ra trong lòng Quân Bắc Hàn, cảm tình đối với nàng lại là dạng này.

“Nàng đâu biết, ba năm này, từng ly từng tí chuyện của nàng ta đều ghi tạc trong lòng.”

(Đôi từ trầmà ta nghe cho nó chân thành:)))))

“Nàng đâu biết, ta đã có thể qua chữ viết của nàng mà phán đoán nàng vui vẻ hay đau buồn.”

” Nàng đâu biết, mỗi khi ta thấy Mạch Lưu Thương dễ dàng ngồi ở bên cạnh nàng, ta đố kị biết bao nhiêu.”

“Nàng cũng chẳng biết, trong lòng ta yêu sâu đậm bao nhiêu.”

“Mộ Thanh Yên, không phải ta chưa từng ám chỉ, nhưng cái gì nàng cũng không biết, vì sao căn bản nàng không nhìn thấy ta?”

Quân Bắc Hàn từng bước ép sát, Mộ Thanh Yên từng bước lui lại.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, trong lòng Quân Bắc Hàn đã gieo xuống chấp niệm sâu như vậy.

Sâu không thấy đáy, sâu đến đáng sợ.

“Mộ Thanh Yên, rốt cuộc nàng có trái tim hay không?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu, nàng nói: “Dù nói thế nào đi nữa, trên danh nghĩa, ta là mẫu hậu người!”

“Thì sao? Ta cũng không phải do nàng sinh ra, chúng ta không có bất kỳ liên hệ huyết thống nào cả!”

“Nhưng sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ! Đây là trái với luân thường!”

“Quyền lên tiếng mãi mãi trong tay thượng vị giả, chỉ cần quyền lực đủ lớn, chỉ cần ta muốn, ai có thể cản ta?”

Hô hấp Mộ Thanh Yên cứng lại, nàng hoàn toàn không ngờ trong đầu Quân Bắc Hàn lại có ý niệm điên cuồng như vậy.

“Thế người lấp miệng người trong thiên hạ như thế nào?”

“Người trong thiên hạ nói gì thì liên quan gì tới ta? Ta chỉ cần muốn, đồng thời ta cũng có năng lực đạt được, sao ta cần phải quan tâm quan điểm của người khác? Trước mặt thực lực tuyệt đối, quan điểm gì đó đều thật nực cười!”

Quân Bắc Hàn một câu lại một câu ép sát, khiến Mộ Thanh Yên gần như nói không ra lời.

Nàng thấy được cái bóng của Thương Lăng trên người Quân Bắc Hàn.

Pháp lực của Thương Lăng trong hai giới tiên yêu còn chưa từng có địch thủ, hấn băng lãnh, hấn không gần sự đời, thậm chí hấn không cho bất kì kẻ nào mặt mũi.

Nhưng người trong thiên hạ ai lại dám ở trước mặt hấn chỉ trích một câu?

Ngay cả Thiên Đế nhìn thấy hấn cũng phải nhượng bộ ba phần, vui vẻ đón chào ở phong yến, Thương Lăng vẫn mặt lạnh như cũ.

Thực lực bày ở nơi đó, không cần xem sắc mặt người khác!

Lúc này Quân Bắc Hàn cực giống kì Thương Lăng, trong mắt trong lòng hấn, căn bản không quan tâm quan điểm của người khác, bởi vì những kẻ kia đều không bằng chính mình.

Quyền lực trên tay mình, truy đuổi thứ mình muốn, mà không phải vì bất kì quan điểm của kẻ nào mà lật mặt xu nịnh.

Mộ Thanh Yên rốt cục cũng hiểu được khí phách của Thương Lăng đến từ đâu.

Quân Bắc Hàn đời này, Hề Minh Húc đời trước, thật ra đều giống nhau, chỉ là biểu hiện của Hề Minh Húc ở trước mặt nàng uyển chuyển ôn nhu hơn thôi.

Dù đầu thai mấy đời, nội tâm hấn mãi mãi vẫn cao ngạo.

Thấy Mộ Thanh Yên ngu người, Quân Bắc Hàn vươn tay xoa mặt nàng.

“Mộ Thanh Yên, thứ ta muốn, nhất định sẽ đạt được.”

“Nhưng người không hỏi qua ta có muốn không.”

Mộ Thanh Yên quay đầu đi chỗ khác, thờ dài một tiếng.

“Ta có thời gian, cũng có kiên trì, cuối cùng cũng có một ngày nàng sẽ tiếp thu ta.”

“Cho nên, người không muốn tuyên tú là bởi vì... Ta?”

Quân Bắc Hàn lộ ra một nụ cười vui vẻ: “Rốt cuộc nàng cũng thông suốt.”

“Nhưng mà việc đã định rồi, người cũng không thể nửa đường dừng lại chứ?”

Mộ Thanh Yên ngược mắt nhìn về phía Quân Bắc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Yêu hậu pháo hôi (1)

“Nếu đã bắt đầu, vậy thì làm tiếp. Mặc dù ta không thêm để ý quan điểm của người khác, nhưng có thể giảm bớt phiền phức càng nhiều thì càng tốt.”

Quân Bắc Hàn nói xong cong môi cười: “Thời gian còn lại, không bằng ở bên nàng nhiều hơn.”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, chân mày hơi cau lại, giờ đây nàng rất hỗn loạn.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, đời này bọn họ thành mẫu tử, Quân Bắc Hàn vẫn thích nàng như cũ.

“Đang suy nghĩ gì đấy?”

Quân Bắc Hàn dán trán lên trán Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên giật mình lui về phía sau.

Quân Bắc Hàn lại dính sát lần nữa: “Chớ trốn, nàng phải quen.”

“Tại sao ta phải quen?”

“Đời này, trừ ta ra thì ai còn dám muốn nàng?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, sau đó bĩu môi nói: “Không cần cũng không thêm, vì sao nhất định phải có người muốn?”

“Không ai muốn là phải sống cô độc quãng đời còn lại đó.”

“Cô độc quãng đời còn lại thì cô độc quãng đời còn lại thôi, dù sao ta cũng chẳng sao cả.”

“Nhưng mà ta lại có sao, ta không nỡ bỏ nàng một mình qua hết nửa đời sau.”

Tìm Mộ Thanh Yên đập rộn, tai đỏ lên, khuôn mặt đỏ bừng, có chút ngượng ngùng.

Quân Bắc Hàn cười gian xảo, cúi đầu hôn lên đôi môi Mộ Thanh Yên.

Lần này Mộ Thanh Yên không né tránh nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nàng có chút đỡ người, có chút không biết làm sao, chỉ có thể mặc cho hắn hôn, sau đó, càng thâm nhập sâu hơn.

Quân Bắc Hàn linh xảo cạy khớp hàm nàng ra, hôn sâu vào, nóng bỏng triền miên.

Đầu lưỡi lạnh lùng trượt vào trong miệng, tham lam cướp lấy hơi thở thuộc về Mộ Thanh Yên, dùng sức thăm dò qua từng góc ngách.

Sự rung động trong nháy mắt này làm cho cả hai quên đi tất cả xung quanh.

Hương vị quanh quẩn vuốt ve giữa môi lưỡi, trong đầu Mộ Thanh Yên trống rỗng, chỉ biết thuận theo nhắm mắt lại, phảng phất như trở lại kiếp trước.

Trở lại thời gian nàng và hắn yêu nhau.

Dần dần, Quân Bắc Hàn muốn đòi càng nhiều, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng đặt trên giường, thân thể áp lên.

Hắn vươn tay thăm dò vào vạt áo nàng, vuốt lên da thịt mềm mại nhẵn nhụi của nàng.

Mộ Thanh Yên run lên, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt Quân Bắc Hàn, nàng đẩy hắn ra, ngồi dậy.

“Làm sao vậy?”

“Ngươi, đừng như vậy... Ta vẫn chưa thể tiếp thu được.”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, tâm nàng lại loạn rồi.

Có đôi khi biết rõ không thể nhưng lại vẫn không nịn được.

Lý trí nói cho nàng biết, phải rời xa Quân Bắc Hàn, rời xa Thương Lăng, nhưng tâm nàng lại xao động.

Đời này, Quân Bắc Hàn vẫn không có ký ức, nàng cũng không thể lại giả vờ không có ký ức, lại yêu một lần nữa?

Có thể yêu một lần nữa thì thế nào? Cuối cùng chẳng phải vẫn tách ra sao?

Càng chưa nói đến thân phận hai người bọn họ ở đây, trùng điệp cách trở, tất cả mọi chuyện đều không thuận lợi.

Trong lòng Mộ Thanh Yên đang đấu tranh.

“Nàng không tiếp thu, ta có thể chờ nàng.”

Quân Bắc Hàn ôm lấy Mộ Thanh Yên từ phía sau, tại nhẹ nói bên tai nàng.

“Thanh Yên, nghe theo trái tim, thế gian không có nhiều bất đắc dĩ như vậy, cũng không cần làm thánh mẫu gì đó, tùy tâm sở dục, làm theo bản năng đi.”

“Nàng đẹp như vậy, có thể nào còn chưa nỡ rộ liền bị vây trong hậu cung thủ tiết cả đời sao?”

“Thế tục tính là gì, quan điểm tính là gì? Những thứ này trong mắt ta, đều không quan trọng bằng nàng.”

Quân Bắc Hàn cúi đầu cắn vành tai Mộ Thanh Yên khiến nàng ngứa ngáy.

Mộ Thanh Yên xoay người đẩy hắn ra, nói: “Ngươi đừng bỏ mê hồn dược cho ta nữa, ta không ngốc đâu.”

Quân Bắc Hàn cúi đầu cười: “Được được được, nàng nói không ngốc thì không ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Yêu hậu pháo hôi (2)

Mộ Thanh Yên than nhẹ một tiếng, không ngốc sao?

Biết rõ là hổ mà còn không khống chế nhảy vào.

Nàng không thể phủ nhận, cử chỉ thân mật của Quân Bắc Hàn với nàng, nàng không có một chút bài xích nào cả.

Phảng phất như trước đây rất lâu rồi, bọn họ đã từng thân mật như vậy, tự nhiên do trái tim, không khống chế được, không kìm hãm được.

Đêm hôm ấy, Quân Bắc Hàn ở lại Trường Nhạc Cung, hai người ôm nhau ngủ.

Tựa trong lòng Quân Bắc Hàn, trong lòng Mộ Thanh Yên đủ loại cảm giác.

Kiếp trước thành hôn sau vài ngày phải đến chiến trường, một đi không trở lại, kết thúc một đời yêu say đắm.

Nàng không biết được cuối cùng vì sao Hề Minh ngăn ngừa ba năm liền rồi khỏi nhân thế.

Dựa theo mệnh cách, hấn còn có bốn mươi năm mươi sống khỏe mạnh.

Nhưng nàng cảm thấy, nhất định có quan hệ với nàng.

Bởi vì kiếp trước, bọn họ yêu nhau như vậy.

Trong lòng Mộ Thanh Yên than nhẹ, vận mệnh như là một thứ vô hình, một lần nữa lại trói buộc bọn họ lại với nhau.

Trốn không thoát, quên không được, tránh không xong.

“Sao còn chưa ngủ? Nghĩ gì thế?”

“Không có gì”

“Thanh Yên, nàng đừng sợ, cũng đừng lo lắng, tất cả mọi thứ đều giao cho ta giải quyết, nàng chỉ cần yêu ta là đủ rồi.”

Giọng Quân Bắc Hàn êm dịu mà tràn ngập tình ý, khiến Mộ Thanh Yên từng chút một rơi vào tay giặc.

Cuối cùng nàng nhắm mắt lại, mơ màng ngủ mất.

Mấy ngày sau đó, tuyển tú đã tiến hành được phân nửa.

Các tú nữ đã qua nhiều lần sàng lọc, cuối cùng lưu lại hai mươi vị tú nữ.

Hai mươi vị tú nữ này dù là gia thế, tướng mạo, học thức đều tuyệt đối xuất chúng.

Có thể thấy được Mạnh Tử Nam dùng hết tâm, vì giang sơn Thanh quốc, ông ta coi như là cục cung tận tụy.

Tuyển tú vòng cuối cùng là do hoàng đế Quân Bắc Hàn tự mình đến chọn.

Ngày này, Quân Bắc Hàn tự mình tọa trấn, hấn còn mời Mộ Thanh Yên đến cùng.

Không khéo là lúc mời Mộ Thanh Yên, Mạch Lư Thương cũng ở đó, tiện thể cùng đi theo luôn.

Bên trong đại điện, Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn ngồi ở trung tâm, Mạnh Tử Nam ngồi ở bên trái phía dưới, Mạch Lư Thương ngồi ở bên phải phía dưới.

Mạnh Tử Nam thấy Mạch Lư Thương, sắc mặt liền không tốt lắm, dưng râu tròng mắt với hấn.

Mạch Lư Thương đến là có chuyện, chỉ sợ hấn lại làm ra chuyện xấu gì đó.

Thái phó Mạnh Tử Nam chỉ biết râu thúi ruột.

Mộ Thanh Yên bưng một ly trà khoan thai uống.

Sắc mặt Quân Bắc Hàn trầm tĩnh, nhìn không ra trong lòng đang suy nghĩ gì.

Lúc này, thái giám thông báo một tiếng: “Trần Nhạc Băng, Diệp Tử Y, Nhiếp Tịch Thiên, Nhậm Ngọc Băng vào điện.”

Ngay sau đó, một nhóm bốn tú nữ đầu tiên chậm rãi đi vào trong đại điện.

Mỗi một bước, một cái ngẩng đầu, khoát tay đều mười phần chỉnh tề, động tác cẩn thận ưu nhã, khiến cảnh đẹp ý vui.

Xem ra, Mạnh Tử Nam tổn không ít tâm tư.

Nhìn dáng dấp nhóm bốn tú nữ này mặc dù có khác biệt nhưng đều mười phần đẹp.

Mạnh Tử Nam từng bước từng bước cẩn thận giới thiệu cho Quân Bắc Hàn bốn vị tú nữ, hết lời ngon ngọt, thần sắc Quân Bắc Hàn vẫn không thay đổi như trước.

“Hoàng thượng, người thấy thế nào?”

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Thanh Yên, hỏi nàng: “Thái hậu cảm thấy thế nào?”

“Hoàng thượng thích là được”

Quân Bắc Hàn nhú mày, hấn lại nói: “Có phải nếu trẫm thích liền có thể thu nhập hậu cung, hàng đêm vui vẻ?”

Thần sắc Mộ Thanh Yên trầm xuống, trừng mắt giận dữ nhìn Quân Bắc Hàn.

Mạnh Tử Nam ở phía dưới nghe được cẩn thận, hần nhanh lên hỏi đáp.

“Chỉ cần hoàng thượng ưa thích, nạp bao nhiêu phi tần vào hậu cung cũng được, nhưng sinh hoạt nên tiết chế, không thể sa vào.”

Mộ Thanh Yên nghe nói thế, sắc mặt càng đen hơn.

Quân Bắc Hàn bật cười, hần nhỏ giọng nói bên tai Mộ Thanh Yên: “Tiết chế là thứ gì vậy, trẫm không biết, nàng biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Yêu hậu pháo hôi (3)

Mộ Thanh Yên suýt chút nữa không nhận được kích động mà tiến lên hành hung Quân Bắc Hàn một trận.

Tên hỗn đản này, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, quả thực vô sỉ vô lại!

Thấy vẻ mặt Mộ Thanh Yên, Quân Bắc Hàn cười vui vẻ hơn, khoe miệng cong lên cười cực kì đẹp.

Mạnh Tử Nam thấy Quân Bắc Hàn tươi cười rạng rỡ, cho là hần rất là hài lòng với lần tuyển tú này.

Ông ta đã bắt đầu tưởng tượng hậu cung của Quân Bắc Hàn ba nghìn giai nhân, con cháu thành đàn, cảnh tượng vận mệnh Thanh quốc thịnh vượng.

“Hoàng thượng, bốn vị tú nữ này, người có thích ai không ạ?”

Quân Bắc Hàn phát tay lên: “Tiếp tục đi.”

Mạnh Tử Nam sững sờ, ông ta thấy Quân Bắc Hàn cười vui vẻ như vậy, còn tưởng rằng đều thích hết, sao lại cho qua luôn?

Ông ta hơi ngu người rồi đó.

Nhưng vẫn cho người đưa bốn vị tú nữ xuống.

“Hoàng thượng đều không thích sao?”

“Dáng dấp đều không xinh đẹp bằng nàng, khí phách cũng không sánh nổi với nàng, thủ đoạn càng không cao minh hơn nàng, quan trọng là, công phu trêu chọc trẫm đều kém xa nàng, cần làm gì?”

Mộ Thanh Yên gật gật khoe miệng, nàng thật sự rất muốn đê Quân Bắc Hàn xuống đánh một trận.

Cái thằng ranh này, càng ngày càng kỳ cục.

Câu nào cũng đùa giỡn nàng, trêu chọc nàng, nàng không phát uy thật lấy nàng làm trái hồng mềm mà bóp sao?

Mộ Thanh Yên trừng mắt giận dữ nhìn Quân Bắc Hàn, hần sờ mũi một cái, thoáng thu liễm một chút, nhưng sự đắc ý bên khoe mặt vẫn không thu lại được.

Cái thằng ranh này, bộ dáng hiện tại này, giống như hành khát* mấy chục năm đột nhiên phát hiện mỏ vàng.

* ăn mày

Liên tiếp bốn tốp tú nữ đều đi qua, Quân Bắc Hàn cũng không thèm nhìn nhiều, chẳng hứng thú gì.

Vốn gương mặt Mạnh Tử Nam đang hưng phấn cũng suy sụp xuống theo, đây là tiết tấu của sự thất bại à?

Mộ Thanh Yên một tay đỡ đầu ngáp một cái.

Người thì đẹp, chỉ tiếc chẳng vào nổi lòng Quân Bắc Hàn.

Một nhóm cuối cùng, nếu vẫn chọn không được, lần này liên thật sự thất bại.

Lúc này, chỉ nghe thái giám báo danh hô: “Đan Tiểu Nghiên, Lý Quân Tuệ, Trác Thiện Thùy, Lãnh Lâm Sương”

Lúc nghe được ba chữ Lãnh Lâm Sương này, Mộ Thanh Yên giật mình một cái, sâu ngủ đều chạy mất hết.

Phản ứng này của nàng lập tức đưa tới ánh mắt tò mò của Quân Bắc Hàn.

Thế là hấn cũng hứng thú theo.

Mộ Thanh Yên trở nên kích động, tới đi tới đi tới đi, nữ chính bạch liên hoa tới nào!

Nàng không khỏi hoạt động ngón tay mình một chút, chuẩn bị động thủ bóp chết.

Nghĩ xem, nàng làm yêu hầu hơn ba năm rồi, hôm nay rốt cuộc phải khai trai, rốt cuộc phải đại khai sát giới, rốt cuộc phải tàn bạo một lần.

Mộ Thanh Yên liền hưng phấn lên, bóp chết bạch liên hoa ra sân, tức chết lục trà nữ Dao Cơ kia!

Thế là, dưới ánh mắt sáng quắc của Mộ Thanh Yên, bốn tú nữ cuối cùng chậm rãi đi tới.

Các nàng cúi đầu, nhất tề quỳ xuống, động tác mười phần chỉnh tề tiêu chuẩn.

“Dân nữ tham kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, tham kiến thái hậu, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Đứng lên đi” Quân Bắc Hàn phát tay một cái.

“Đều ngẩng đầu lên đi.”

Mộ Thanh Yên gấp gấp muốn xem bạch liên hoa kia đẹp bao nhiêu!

Trên mệnh cách miêu tả kinh thiên động địa khiếp quỷ thần như vậy, nàng cũng muốn nhìn xem có thể đẹp thành thế nào!

Thế là, bốn tú nữ nhất tề ngẩng đầu lên.

Giữa lúc nàng muốn các tú nữ báo tên, tay nàng bỗng nhiên run một cái, chén trà trong tay liền nghiêng đi.

Nàng vội đỡ lấy, không đỡ còn tốt, vừa đỡ thì toàn bộ chén trà đều rơi xuống.

Ngu xuẩn giống như trước đây nhìn thấy hồ ly, giống nhau như đúc!

“Thái hậu, người làm sao vậy?”

Tất cả mọi người ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên thì khiếp sợ nhìn Lãnh Lâm Sương.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Yêu hầu pháo hôi (4)

“Không, không có gì.”

Mộ Thanh Yên thu lại vẻ mặt, khôi phục như thường.

Nhưng trái tim nhỏ của nàng nhảy nhót bịch bịch, có cần kích thích vậy không!

Lục trà nữ Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ vậy mà tự mình hạ phạm!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cô ta là tiên, nàng là người, lần này bóp không chết nổi...

Trong lòng Mộ Thanh Yên không ngừng gào thét, khó lắm mới đại khai sát giới một lần, khó lắm mới muốn đoạt mạng người một lần.

Vậy mà đến một kẻ bóp không chết aaaa!

Mộ Thanh Yên không khỏi hồi tưởng lại mệnh cách kia, bỗng nhiên thấy lạnh người.

Ôn nhu hiền thực, hiền lành mỹ lệ, tình cảm chân thành của Quân Bắc Hàn, Lãnh Lâm Sương?

Quân Bắc Hàn cùng Lãnh Lâm Sương nâng đỡ lẫn nhau, dắt tay vượt hoạn nạn, đấu trí với Mộ Thanh Yên và Mạch Lưu Thương?

Lãnh Lâm Sương còn luôn bị Mộ Thanh Yên đố kị làm khó dễ khiến Quân Bắc Hàn rất đau lòng, càng căm hận Mộ Thanh Yên hơn?

Viết ghê tởm như vậy, thì ra là cô ta muốn tự mình lên, cùng chung hoạn nạn với Thương Lăng sao? Bồi dưỡng cảm tình ư?

Sợ nàng lại thay đổi mệnh cách, hủy hoại thiết kế của cô ta?

Nghĩ thật là chu đáo nha!

Mộ Thanh Yên cái khác không biết chứ phá hoại, đùa chết người thì lại rất am hiểu.

Đặc biệt đời này giết chết nhiều người như vậy, làm sát thủ mặt lạnh mười lăm năm, nàng sẽ nương tay à?

Trong lòng Mộ Thanh Yên không khỏi cười nhạt, xuống đúng lúc đấy, còn đang buồn lần trước không kịp hành hung Dao Cơ một trận, đang cảm thấy tiếc đây này!

Thừa dịp Mạnh Tử Nam giới thiệu bốn tú nữ kia, Mộ Thanh Yên không khỏi chuyển ánh mắt cho Mạch Lưu Thương.

Nàng phát hiện con hàng Mạch Lưu Thương này lại đang ngẩn người, thì ra toàn bộ quá trình đều không nghe mà vẫn luôn ngẩn người sao?

Gần đây hắn rất thích thất thần nha!

Rốt cuộc, Mạch Lưu Thương cảm giác được Mộ Thanh Yên gào thét nên xoay đầu lại.

Mộ Thanh Yên nhìn Mạch Lưu Thương, làm khẩu hình với hắn.

“Hò ly, con hàng trước mắt này, ngươi không có lý do đánh không lại chứ?”

Lúc này, Mạch Lưu Thương mới quay đầu nhìn về phía bốn tú nữ, hắn nhíu mày một cái, liếc mắt liền phát hiện trong bốn người có một người là tiên.

“Ai đây? Tôi tìm ngươi trả thù à?”

Giọng Mạch Lưu Thương nhẹ nhàng vang lên bên tai Mộ Thanh Yên.

“Vu Sơn Thần Nữ, Dao Cơ”

Lông mi Mạch Lưu Thương khẽ rung một cái, thần sắc có chút kinh ngạc.

“Ta nghe nói Vu Sơn Thần Nữ là tuyệt sắc, chỉ dạng này thôi à? Xấu hơn cả ngươi.”

“...”

Mộ Thanh Yên giật giật khóe miệng, gọi con hàng này tới là để cho hắn độc miệng à?

“Đây không phải là trọng điểm được không? Trọng điểm là ngươi nhất định sẽ không thể không đánh lại cô ta đúng không? Ngay cả ta đều có thể đánh cô ta chứ đừng nói tới tam hoàng tử Vương tộc Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ.”

“Ồ, thì ra lúc Tư Mệnh muốn cầu cạnh ta có thể khen tặng như vậy.”

“Hò ly chết tiệt, đừng nháo! Nói đàng hoàng đi!”

“Đàng hoàng chính là, tùy ngươi muốn chinh thế nào, có ta ở đây, cô ta không đủ thương được ngươi.”

Mộ Thanh Yên nghe được câu trả lời của hò ly, trong lòng nhất thời sáng khoái vô cùng.

Vừa đúng lúc Mạnh Tử Nam cũng giới thiệu xong.

Lúc này đang chờ Quân Bắc Hàn quyết định.

Sắc mặt Quân Bắc Hàn lúc này rất khó coi, mười phần âm trầm.

Mộ Thanh Yên có chút khó hiểu, con hàng này vừa nãy chẳng phải còn rất vui hay sao? Làm sao trong nháy mắt liền nhăn mặt suy sụp thế?

Trẻ con hay lật mặt, rất thích hợp với thằng ranh Quân Bắc Hàn này.

Bất quá, lúc này Mộ Thanh Yên không có tâm tình quản hấn nhiều như vậy.

Mộ Thanh Yên đứng dậy, đi xuống từng bước tới trước mặt Lãnh Lâm Sương thì dừng lại.

“Ngươi tên là gì?”

“Ta tên Lãnh Lâm Sương.”

Lãnh Lâm Sương nhìn Mộ Thanh Yên, trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, về mặt lại cung kính.

Cô ta vừa dứt lời, khóe miệng Mộ Thanh Yên xẹt qua một nụ cười lạnh lùng, lập tức nâng tay lên.

Theo sau chính là một tiếng tát vang dội, vang vọng toàn bộ đại điện, làm cho lòng người chấn động.

“Bốp”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 258: Yêu hậu pháo hôi (5)

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, bao gồm cả Lãnh Lâm Sương vừa ăn một cái tát.

Lãnh Lâm Sương che mặt, quay đầu khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên.

Khuôn mặt nàng bị một cái tát sưng lên, khóe miệng tràn ra tơ máu.

“Vi sao ngươi đánh ta?”

Lãnh Lâm Sương quả thực không thể tin được, Mộ Thanh Yên đi tới cho cô ta một cái tát, không có chút điềm báo nào, lại còn ra tay ác như vậy nữa!

Mộ Thanh Yên nhếch miệng lên cười nhạt.

“Ngươi không có bất kỳ phẩm cấp nào, chỉ là một thảo dân mà có tư cách gì tự xưng ta trước mặt ai gia?”

Lãnh Lâm Sương nhũn chặt mày nhìn Mộ Thanh Yên, trong mắt tràn ngập hận ý, cô ta hận không thể nhào lên xé Mộ Thanh Yên ngay bây giờ.

Thế nhưng Quân Bắc Hàn vẫn còn đó, cô ta không thể bại lộ, chỉ có thể nhịn xuống toàn bộ.

Lãnh Lâm Sương cắn môi, trong mắt trào ra từng vệt nước mắt, nhìn hết sức đáng thương.

“Thái hậu nương nương, dân nữ...”

Lãnh Lâm Sương lời còn chưa nói hết, lại một tiếng “Bốp” thanh thúy vang dội toàn bộ đại điện.

Bên mặt còn lại của Lãnh Lâm Sương bị đánh sưng to, cả khuôn mặt đều biến dạng.

“Ngươi...”

“Làm sao? Ai gia giáo huấn ngươi, ngươi không phục à? Ngươi còn dám trừng ai gia sao?”

Khóe miệng Mộ Thanh Yên hiện lên một tia cười lạnh.

Cái tát thứ nhất, là đánh vì một nhà Hạ gia chết thảm.

Cái tát thứ hai, là đánh vì ủy khuất chính nàng phải chịu.

Lục trà nữ này, nàng đã sớm muốn đánh cô ta rồi!

Không tìm đường chết thì không phải chết, tự mình hạ phàm làm chi?

Nàng vẫn đang giằng co cùng lục trà nữ này, chỉ cần có nàng ở đây một ngày, Dao Cơ cũng đừng mơ yên ổn!

Xem ai đùa chết ai nha!

Lúc Lãnh Lâm Sương đang khiếp sợ không thôi, Mạnh Tử Nam bỗng nhiên đứng lên chỉ vào Lãnh Lâm Sương nói: “Va chạm với thái hậu nương nương mà còn không quỳ xuống?”

Toàn thân Lãnh Lâm Sương run lên, trực tiếp quỳ xuống.

Thân thể cô ta vẫn luôn liên tục run rẩy, người khác đều cho là cô ta sợ tới run.

Mộ Thanh Yên lại rõ ràng, cô ta đang giận đến run người.

Chắc là lúc này đang nghĩ làm sao để đối phó mình nhỉ?

Bất quá, lúc này Mạnh Tử Nam lại nhảy ra cứu nguy.

“Thái hậu nương nương, tiểu tú nữ không hiểu chuyện, không đáng để người tức giận.”

Mạnh Tử Nam tươi cười ngăn cản, tận lực giải vây thay Lãnh Lâm Sương.

“Ta lại không cho là như vậy, trước mặt thái hậu tự xưng ta là bất kính thái hậu, bị phạt mà chẳng những không biết ăn năn còn trợn mắt nhìn, chính là coi rẻ hoàng quyền.”

Mạch Lưu Thương cong môi cười nhạt, thêm mắm dặm muối.

” Tú nữ nhỏ nhỏ lại có gan dám làm việc này, về sau thái hậu còn uy nghiêm gì nữa, còn phục chúng thế nào nữa?”

Mạch Lưu Thương cũng biết đời trước Mộ Thanh Yên ăn bao nhiêu quả đắng nên lúc này châm ngòi thổi gió theo, tuyệt đối không đồng tình với Dao Cơ.

Chính mình có lỗi, ai cũng không ngăn cản được.

Mạch Lưu Thương chặn tất cả lời cứu nguy của Mạnh Tử Nam về.

Ông ta cũng không phải muốn cứu Lãnh Lâm Sương, nhưng tú nữ là ông ta tuyển ra đến, thái hậu ra tay không lưu tình chút nào, mặt mũi ông ta rất khó coi.

Đặc biệt là hoàng thượng còn không lên tiếng nữa.

Mạnh Tử Nam chuyển hướng về phía Quân Bắc Hàn, ông ta nói: “Hoàng thượng, người xem chuyện này...”

Lúc này, Lãnh Lâm Sương ngẩng đầu, hai bên gò má sưng cao, còn có nước mắt từng hàng, cắn chặt môi, khiến cô ta càng có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Liếc mắt nhìn thấy như là nữ tử yếu đuối bị khi dễ, khiến người ta sinh ra một cổ ý muốn bảo vệ.

Lãnh Lâm Sương cứ thống khổ, tràn ngập ước ao cùng mền mọ nhìn Quân Bắc Hàn như vậy, chờ hần mở miệng, chờ hần tới giải cứu cô ta.

Như là trong mệnh cách đã viết, gặp nhau, làm bạn, hiểu nhau, yêu nhau, sinh tử gắn bó

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Yêu hậu pháo hôi (6)

Quân Bắc Hàn thờ dài một hơi, vẻ mặt thương tiếc.

“Thái hậu, tú nữ nhỏ nhỏ này quả thực không đáng để người tức giận, còn tự mình động thủ.”

Nghe nói thế, Mạnh Tử Nam thở phào một cái.

Khóe miệng Lãnh Lâm Sương lộ ra nụ cười, cô ta biết mà, Quân Bắc Hàn nhất định sẽ mở miệng vì cô ta!

Mệnh cách như vậy, cô ta đã sớm nắm chắc thắng lợi trong tay!

Mộ Thanh Yên thấy Lãnh Lâm Sương vui vẻ, mệnh cách là cô ta viết, tình thế phát triển thế nào thì cô ta cũng biết rõ.

Nàng quay đầu, nhử mày hỏi Quân Bắc Hàn: “Nếu không thì sao?”

“Tiểu Linh Tử” Quân Bắc Hàn gọi.

“Có nô tài ”

“Thay thái hậu động thủ, người muốn đánh mấy lần người đánh mấy lần, không cần nhẹ tay, thái hậu vui thì trăm có thưởng.”

Lời Quân Bắc Hàn vừa nói ra, trừ Mộ Thanh Yên thì tất cả mọi người đều kinh ngạc ngu người!

Ồ chung với Quân Bắc Hàn nhiều năm như vậy, tính khí của hần Mộ Thanh Yên rất rõ, lúc này hần vừa mở miệng là nàng liền biết trong lòng hần suy nghĩ gì.

Lúc này, Mạch Lưu Thương vô cùng kinh ngạc nhưn mảy, mà khuôn mặt Mạnh Tử Nam hoàn toàn đông cứng.

Ông ta trừng lớn hai mắt, đáng vẻ thật không thể tin được.

Bất quá những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là biểu tình của Lãnh Lâm Sương, Mộ Thanh Yên rất chờ mong đó nha.

Mộ Thanh Yên vội quay đầu, thấy sắc mặt Lãnh Lâm Sương tái nhợt, gương mặt sưng đỏ, nước mắt như hạt đậu rơi xuống.

Đôi mắt cô ta trừng cực lớn, quả thực không thể tin được lời này là từ miệng Quân Bắc Hàn nói ra!

“Sao lại vậy, tại sao có thể như vậy! Hoàng thượng, sao người có thể đối xử với ta như vậy, người...”

“Bốp bốp ”

Tiểu Linh Tử đi tới trước mặt Lãnh Lâm Sương, nháy mắt tát hai cái.

Lãnh Lâm Sương bị đánh lệch mặt, ngoẹo đầu, trực tiếp ngã xuống đất.

Trong lòng Mộ Thanh Yên chấn động, nàng đau dùm Dao Cơ luôn đấy, tự mình hạ phạm thì thôi, còn bị người phạm đánh như vậy, nhất định là vô cùng nhục nhã.

Nhưng mà Mộ Thanh Yên thoải mái, cực kì thoải mái!

Trời làm bậy còn có thể tha thứ, tự mình làm bậy thì không thể sống!

Mộ Thanh Yên đoán, câu cuối cùng mà Lãnh Lâm Sương muốn nói là, sao người không theo kịch bản mà diễn?

Ha ha ha!

Lục trà nữ nhất định không nghĩ tới, thằng ranh Quân Bắc Hàn kia đã lớn rồi, đánh ý đồ xấu trên người Mộ Thanh Yên đây này!

Mộ Thanh Yên đột nhiên cảm thấy rất châm chọc, Dao Cơ phí hết tâm tư viết một mệnh cách như vậy, cản trở bọn họ, thành toàn cho mình.

Kết quả vẫn như cũ, không thể ngăn cản Quân Bắc Hàn thích nàng, vẫn chẳng thể thay đổi vận mệnh pháo hôi của cô ta.

Có sự đề phòng từ đời trước, đời này Mộ Thanh Yên nhất định ngược cho không thể thoát thân Lãnh Lâm Sương được!

Để cho cô ta hối hận khi hạ phạm, làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

Lúc này, Quân Bắc Hàn mở miệng.

“Hai cái tát này là đánh người bất kính thái hậu.”

Thế là Tiểu Linh Tử rất phối hợp ngồi xổm xuống, lại tát hai cái “Bốp bốp ”

“Hai cái tát này là đánh người bất kính trăm.”

Mộ Thanh Yên sùng sốt, chuyện này liên quan gì tới Quân Bắc Hàn?

“Hoàng thượng, tú nữ Lãnh Lâm Sương không có bất kính người mà...”

Mạnh Tử Nam sắp khóc rồi, việc ông ta làm sao lại biến thành thế này!

“Bất kính thái hậu chính là bất kính trăm, từ khi nào mà người nói nhảm nhiều như vậy!”

Mạnh Tử Nam bị nghẹn họng nên chỉ có thể câm miệng.

Mộ Thanh Yên ngồi xổm xuống, đưa tay, móng tay được sơn vẽ điểm lệ của nàng bóp vào mặt Lãnh Lâm Sương, bóp ra năm vết máu nho nhỏ xinh xinh.

Nàng biết, Dao Cơ dùng tiên thể hạ phạm, những vết thương này cũng sẽ không lưu lại vết tích nào trên người cô ta.

Chỉ cần cô ta thi pháp liền có thể khôi phục như thường.

Nhưng Mộ Thanh Yên vẫn muốn cô ta đau đớn, đòi lại toàn bộ thống khổ mà cô ta đem đến cho Hạ Triều Ca.

◇◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Yêu hậu pháo hôi (7)

Tay Mộ Thanh Yên vừa dùng lực liên tục tiếp vận mặt Lãnh Lâm Sương, nâng đầu đối mặt với nàng.

“Bây giờ có phải người rất hận ai gia không?”

Lãnh Lâm Sương ngẩng đầu, nước mắt rung rung, nhìn thâm không gì sánh được.

“Không... Là... Hoàng thượng nói đúng, đều là dân nữ sai, dân nữ cam nguyện bị phạt...”

Mộ Thanh Yên run tay một cái, suýt chút nữa ngã xuống.

Dao Cơ cũng liều mạng quá nha, quá không cần thể diện đi!

Đến lúc này rồi mà còn muốn giả bộ, còn muốn diễn, còn muốn tiếp tục à?

“Chỉ cần hoàng thượng vui, chỉ cần thái hậu vui, dân nữ chịu bao nhiêu tội lớn đều được.”

Lãnh Lâm Sương nói lời này chính là đẩy toàn bộ tội danh lên người Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên cười nhạt, đẩy thì sao nào, nàng là yêu hậu mà, chút xú ác danh ấy tính là gì?

Nhưng vào lúc này, Lãnh Lâm Sương bỗng nhiên đổi sắc mặt, hai tròng mắt biến thành một đường, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Nhất thời, đầu Mộ Thanh Yên bắt đầu đau đớn mãnh liệt.

Lục trà nữ này lại dám sử dụng pháp thuật với nàng!

Mộ Thanh Yên nhẹ buông tay lui lại mấy bước, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Phía sau có một bàn tay đỡ lấy Mộ Thanh Yên, trong nháy mắt đó, cảm giác đau đầu nhói biến mất toàn bộ, lập tức trở nên thoải mái thanh thản.

Mộ Thanh Yên quay đầu thấy Mạch Lưu Thương ở sau lưng nàng, đang đỡ lấy nàng.

“Không sao chứ?”

Mộ Thanh Yên thờ phào nhẹ nhõm, lắc đầu: “Ta không sao ”

Ngay sau đó, nàng nghe được một tiếng thét chói tai thể lương vọng vọng toàn bộ đại điện.

Nàng quay đầu chỉ thấy Lãnh Lâm Sương thống khổ ôm đầu, liên tục lăn trên mặt đất.

Tất cả mọi người sợ hãi vội lùi sang bên cạnh, đỡ phải bị cô ta liên lụy.

Mộ Thanh Yên nhìn Vu Sơn Thần Nữ Dao Cơ ngày xưa phiêu phiêu nhảy múa trước mặt Thương Lăng Thượng Thần, kinh diễm bốn phương bây giờ biến thành bộ dáng thể thảm lại dữ tợn đáng sợ này.

Trong lòng nàng có chút cảm giác khó chịu, cô ta đáng đời, do cô ta tự tìm.

Nhưng thân phận cô ta bây giờ ở nơi đó, cô ta là nữ nhi của Nam Phương Xích Đế, thân phận tôn quý được sủng ái.

“Ngừng tay đi hồ ly.”

Mộ Thanh Yên giật nhẹ ống tay áo Mạch Lưu Thương.

Mạch Lưu Thương quay đầu, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Sao đây? Vì loại người này mà mềm lòng? Bây giờ cô ta dám thi pháp với người, sau này nhất định còn dám làm ra việc bỉ ổi hơn nữa.”

“Cô ta là nữ nhi của Nam Phương Xích Đế, thân phận bây giờ đó, ta không muốn liên lụy đến người, phiền phức vào người.”

“Phiền phức? Trừ người ra thì ta còn chưa bao giờ có phiền toái gì.”

“...”

Mạch Lưu Thương cười lạnh một tiếng, Lãnh Lâm Sương càng kêu thảm hại hơn.

“Đủ rồi hồ ly, dừng tay đi, chuyện này ta có thể tự giải quyết.”

Trong lòng Mộ Thanh Yên không khỏi thờ dài, ngày thường hồ ly về mặt tươi cười, có chút độc miệng nhưng lại rất dễ thân cận.

Nàng chưa bao giờ thấy đáng vẻ hồ ly ra tay độc ác, bây giờ nàng mới biết được, không phải mỗi người đều có thể khiến hân vui vẻ đón chào.

Hồ ly cũng có một mặt tàn nhẫn của hân.

” Hôm nay chúng ta không giết chết Dao Cơ, chỉ bằng chữa chút đường sống để cô ta tiếp tục giả vờ làm phạm nhân. Một khi cô ta hoàn toàn bại lộ, vò đã nê lại sứt, đó mới phiền phức.”

Mạch Lưu Thương hừ nhẹ một tiếng, Lãnh Lâm Sương không lẫn lộn thảm thiết nữa.

Mộ Thanh Yên biết hồ ly đã thu tay lại.

“Đã như vậy thì người tự mình giải quyết đi.”

Mạch Lưu Thương cười lạnh một tiếng: “Nếu đổi lại là ta, không chết cũng phải chặt đứt tiên căn của cô ta, khiến cô ta cả đời tàn phế. Một Nam Phương Xích Đế thì thế nào? Từ Mệnh, người không hèn mọn, không chút quan trọng nào như mình tưởng đâu.”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, một câu cuối cùng nàng nghe không hiểu.

Nhưng còn không đợi nàng hỏi lại, Mạch Lưu Thương đã xoay người thì lễ cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Vũ lộ quân thêm* (1)

*雨露均沾(dùng 雨 và 露 để chỉ về ân huệ). Ý câu này là chỉ sự sủng ái của hoàng đế được chia sẻ đều cho tất cả phi tần trong hậu cung, không quá sủng ái cũng không lạnh nhạt ai. Chưa biết việt hóa thế nào nên thôi cứ để hân việt luôn z ^^

Mộ Thanh Yên sửng sốt nhìn theo hướng Mạch Lưu Thương rời đi, cẩn thận suy tính theo lời hân nói.

Nhưng còn chưa đoán ra nguyên do thì tâm tư nàng đã bị cắt đứt.

“Thái hậu đang suy nghĩ gì đấy?”

Giọng Quân Bắc Hàn âm trầm truyền tới từ phía sau Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên quay đầu nhìn liền thấy sắc mặt Quân Bắc Hàn có chút âm trầm, dường như hẳn không vui lắm?

“Không có gì, hoàng thượng quyết định chưa?”

Mộ Thanh Yên thu hồi tinh thần cúi đầu nhìn về phía Lãnh Lâm Sương nằm trên mặt đất khóc thút thít, đáng về chặt vật không chịu nổi.

Mộ Thanh Yên thở dài, nàng cũng chẳng sợ Dao Cơ, cũng không phải nhẹ dạ, nàng chỉ không muốn liên lụy hồ ly thôi.

Nàng mang quá nhiều phiền phức cho hồ ly rồi, người bình thường ai mà chịu được.

Hơn nữa, cứ đồng quy vu tận cùng Dao Cơ như vậy thì tiện nghi cho cô ta quá, chính mình còn thiệt nữa.

“Ba người này đi.”

Quân Bắc Hàn cũng chưa từng nhìn liếc mắt nhìn, phát tay lên quyết định.

Mộ Thanh Yên vừa nhắc mắt, chỉ vào Lãnh Lâm Sương trên mặt đất nói: “Bốn người đi, cùng nàng ta nữa.”

Sắc mặt Quân Bắc Hàn hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh liền gạt đầu.

“Thái hậu thích là được ”

Quân Bắc Hàn quay đầu liếc mắt nhìn Lãnh Lâm Sương quỳ rạp trên mặt đất, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét tàn nhẫn.

Nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, hẳn xoay người rồi khỏi đại điện.

Mộ Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn đồng hồ trong đại điện.

Lãnh Lâm Sương không phải người phạm, là Dao Cơ, nàng chẳng có cách nào vừa ra tay liền giết ngay, chỉ có thể theo dõi, vây trong cung, nắm trong lòng bàn tay.

Đỡ để cô ta làm ra chuyện xấu gì nữa.

Sau đó, Mộ Thanh Yên cũng rời đi.

Sau khi hoàng đế cùng thái hậu rời khỏi, trận tuyển tú này hạ màn kết thúc.

Mạnh Tử Nam thở dài một hơi, cuối cùng cũng chọn mấy người.

Hoàng Tộc Quân thị rất nhanh sẽ có hậu, cuối cùng cũng không phụ tiên đế nhờ vả rồi!

Mạnh Tử Nam lập tức cảm động đến rơi nước mắt.

Lúc này, Lãnh Lâm Sương quỳ rạp trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn bóng lưng Mộ Thanh Yên rời đi, trong mắt lóe ra một tia oán độc.

Trong lòng Lãnh Lâm Sương thầm nghĩ: Tư Mệnh, hôm nay khuất nhục ngươi cho ta, ta đều nhớ kỹ! Ngươi là một thân xác phạm tục, còn muốn đấu với ta ư?

Xem ta thu thập ngươi thế nào! Không biết tự lượng sức mình, còn muốn đoạt Thương Lăng với ta!

Chỉ là thừa tướng kia là ai, lại có thể phá giải pháp thuật của ta, còn phản công ta nữa?

Về mặt Lãnh Lâm Sương lập tức trở nên khó coi, nhưng rất nhanh, khóe miệng cô ta lại lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Chỉ là một tên thừa tướng mà có thể làm khó được cô ta ư?

Tuyển tú kết thúc, bốn tú nữ được tuyển chọn được phong phi tử theo thứ tự là Nghiên phi, Tuệ phi, Trác phi, Lãnh phi.

Bốn vị phi tử đều được an bài cung điện để ở, chờ hoàng đế tới lật thẻ bài.

Xế chiều hôm đó, Quân Bắc Hàn đến Quảng Trần Cung xem Lãnh Lâm Sương.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Một câu truyền báo khiến cho Lãnh Lâm Sương đang ở trước bàn trang điểm oán độc nhìn khuôn mặt chính mình sững sờ, vội đứng dậy nghênh đón.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

Quân Bắc Hàn ngồi xuống, Lãnh Lâm Sương đứng ở một bên cúi đầu.

“Sao lại cúi đầu?”

Hai mắt Lãnh Lâm Sương bị một tầng sương mù bao phủ, nước mắt lập tức liên rơi xuống, lệ hoa đái vũ, khiến người ta không đành lòng.

“Bây giờ thần thiếp đã bị hủy dung, không còn mặt mũi đối diện với hoàng thượng, xin hoàng thượng thứ tội!”

Lãnh Lâm Sương quỳ bộp xuống.

Lời nói này mười phần khôn ngoan, ai cũng biết mặt cô ta là do thái hậu Mộ Thanh Yên hủy.

Trong lời này chẳng những không trách cứ Mộ Thanh Yên, ngược lại còn khiến bản thân mình hèn mọn.

Bất cứ ai nghe đều sẽ trách Mộ Thanh Yên ra tay quá ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Vũ lộ quân thêm (2)

Quân Bắc Hàn nhú mày, nhếch miệng lên cười nhạt.

Chả trách Mộ Thanh Yên vừa ra tay lại ác như vậy, nữ nhân này quả thực ghê tởm.

Quân Bắc Hàn hận không thể đem nữ nhân này kéo ra ngoài giết rồi ném bãi tha ma ngay bây giờ.

Thế nhưng Quân Bắc Hàn không ngốc, mọi chuyện đều lộ ra một cổ quỷ dị.

Hắn không quên, lúc Mộ Thanh Yên nhìn thấy thừa tướng Mạch Lưu Thương, phản ứng giống như lúc nàng nhìn thấy Lãnh Lâm Sương!

Từ trên người Mạch Lưu Thương giảo hoạt gian trá, Quân Bắc Hàn không tra được cái gì.

Nhưng từ trên người nữ nhân đối trá còn giả tạo này, lại có cơ hội tra được chân tướng.

Thường ngày Mộ Thanh Yên mặc dù không phải kẻ hiền lành gì, thế nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ động thủ với một người xa lạ.

Nhưng nàng chẳng những động thủ với Lãnh Lâm Sương, còn giữ cô ta lại, vậy thì nhất định có lý do của nàng.

Không thể nghi ngờ, Mộ Thanh Yên chán ghét Lãnh Lâm Sương, nhưng bởi vì một nguyên nhân nào đó, nàng không có cách nào khác động thủ giết cô ta.

Việc này, Quân Bắc Hàn đều thấy trong mắt, ghi trong lòng.

Bất cứ thứ gì liên quan đến Mộ Thanh Yên, hắn đều muốn biết không lọt một chút nào.

“Chuyện này là do thái hậu, trăm đề thái y đặc biệt chuẩn bị thuốc cho người, người dùng để lau mặt, qua một thời gian thì tổn thương trên mặt sẽ biến mất.”

Lãnh Lâm Sương quỳ trên mặt đất nghe vậy, không khỏi lộ ra một nụ cười.

Cô ta biết mà, trước đó Quân Bắc Hàn không trực tiếp cứu nàng không phải là vì không quan tâm, mà là bị ép dưới dâm uy của Mộ Thanh Yên nên mới thuận theo ả ta!

Hết thấy đều như mệnh cách, cô ta sẽ cùng Quân Bắc Hàn nghèo túng, quật khởi, cùng chung hoạn nạn, cùng chung phú quý!

Quá tốt rồi, như vậy thì tất cả những khổ sở của cô ta đều sẽ có cơ hội đòi lại!

Nghĩ đến đây, Lãnh Lâm Surong liền lộ ra một ánh mắt oán hận.

“Đa tạ hoàng thượng, thần thiếp thụ sủng nhược kinh*.”

* bồng được sủng ái mà lo sợ

“Người dưỡng thương cho tốt, chờ sau khi thương thể lành thì trở lại hầu hạ trăm.”

“Thần thiếp nhất định sẽ mau chóng khỏe lại.”

Lãnh Lâm Surong dập đầu một cái, ngẩng đầu, trên mặt đều là nước mắt, lệ hoa đái vũ.

Quân Bắc Hàn cau mày một cái, hẳn thực sự chán ghét loại nữ nhân giả mù sa mưa* nũng nịu này.

* giả nai.v

Vẫn là thái hậu của hán khí phách.

Nghĩ vậy, Quân Bắc Hàn không khỏi nở nụ cười.

Lãnh Lâm Surong thấy nụ cười này, chính mình cũng say, đó là người cô ta luôn tâm tâm niệm niệm đấy.

Thương Lăng không biết cười, Quân Bắc Hàn cười thật tốt, rốt cuộc cô ta có thể thấy hán cười.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, trăm đi đây.”

“Cung tiễn hoàng thượng!”

Quân Bắc Hàn rời khỏi quảng Trần Cung, đi tới Trường Nhạc Cung.

Tiểu Linh Từ theo ở phía sau, nhìn bóng lưng Quân Bắc Hàn, trong lòng không khỏi vui mừng lại khổ sở.

Vui mừng là Quân Bắc Hàn rốt cuộc cũng trở thành đế vương thủ đoạn độc ác.

Lọ thuốc người cho Lãnh Lâm Surong căn bản không phải là trị thương, mà là huy dung.

Nhưng khổ sở chính là, tinh lực người trút xuống trên người thái hậu thực sự quá nhiều.

Tiểu Linh Từ thở dài một tiếng, Nhu phi trước khi chết đã ngàn dặn vạn dò, cũng không biết hoàng thượng trưởng thành sẽ là đáng vẻ gì.

Lúc Quân Bắc Hàn đi tới Trường Nhạc Cung, sắc trời đã tối lại.

Mộ Thanh Yên đang ngồi trước bàn chuẩn bị dùng bữa.

Quân Bắc Hàn tự nhiên phóng khoáng ngồi xuống, cho người lấy thêm một bộ chén đĩa.

“Hoàng thượng hôm nay mới nạp bốn phi tử, không đi lật thẻ bài sao?”

“Tâm tình thái hậu không tốt, trăm đâu có dám một mình hưởng lạc?”

Mộ Thanh Yên liếc Quân Bắc Hàn rồi cúi đầu ăn, mặc kệ hán.

Dùng xong bữa tối, Quân Bắc Hàn chẳng những không đi mà còn phát tay lên để hạ nhân ra ngoài.

“Hoàng thượng, người làm cái gì vậy?”

” Vũ lộ quân thêm đó, trăm không thể vắng vẻ hoài được? Bắt đầu từ thái hậu là tốt nhất.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 263: Vũ lộ quân thêm (3)

Mộ Thanh Yên đỡ trán, nàng cảm thấy thẳng nhóc này càng ngày càng méo mó không ra dáng ra hình rồi.

Lúc đầu đến còn biết thông báo một tiếng, bây giờ đến là trực tiếp để con thỏ đẹp đường luôn.

Lúc đầu còn biết đứng mực, bây giờ suốt ngày chỉ muốn làm sao ăn nàng thôi.

Sai rồi, sai quá sai rồi nha!

“Hoàng thượng, người mau về đi, trời không còn sớm nữa.”

Mộ Thanh Yên xụ mặt xuống.

“Ồ, trời không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi rồi.”

“...”

Quân Bắc Hàn nói xong, bắt đầu tự mình cởi áo khoác.

Mộ Thanh Yên sững sờ, vội đi lên níu lấy y phục Quân Bắc Hàn để hắn dừng cởi.

Ai biết Quân Bắc Hàn ngừng đầu, đầu tiên là nhìn Mộ Thanh Yên rất kì lạ, sau đó lộ ra một nụ cười gian xảo.

“Thanh Yên, dù nàng có gấp không chờ nổi cũng đừng như lang như hổ vậy chứ, mặc dù nàng làm thái hậu rất khí phách, nhưng mấy loại chuyện như vậy vẫn nên dè dặt một chút mới tốt.”

“...”

Mộ Thanh Yên đột nhiên buông lỏng tay, sau đó lui lại mấy bước, vẻ mặt bi thương.

“Ai gia không dạy dỗ hoàng thượng cho tốt, phụ sự giao phó của tiên đế! Ai gia có tội!”

“Không việc gì, trăm cũng có tội mà.”

“...”

Mộ Thanh Yên nhìn Quân Bắc Hàn không khỏi đỡ trán, nàng nói: “Hoàng thượng vẫn nên về đi.”

“Thanh Yên, nàng đang xấu hổ sao?”

“Ta cảm thấy, người còn cứu được.”

“Vậy nàng tới đi”

Quân Bắc Hàn giang hai tay ra chuẩn bị ôm ấp, đáng vẻ hoan nghênh nàng nhào tới.

Mộ Thanh Yên tiến lên hai bước, tay trực tiếp đập vào cổ Quân Bắc Hàn, đang định đánh cho hắn bất tỉnh lị về.

Ai ngờ Quân Bắc Hàn đã sớm chuẩn bị, trở tay bắt lấy Mộ Thanh Yên.

Hai người giằng co qua lại, rốt cuộc lại đánh nhau.

“Võ công của hoàng thượng càng ngày càng tiến bộ nha?”

“Nhân lực của thái hậu rất tốt, trăm đang cố gắng tập võ.”

“Hoàng thượng chăm chỉ như vậy, ai gia cảm thấy vui mừng sâu sắc.”

“Bằng không thì sao, muốn ăn một miếng thịt quá khó khăn, không có chút bản lĩnh thì không được.”

“...”

Hai người lại quần nhau trong tầm điện rộng lớn.

Mộ Thanh Yên phát hiện, Quân Bắc Hàn tiến bộ thực thần tốc, qua một thời gian nữa có khả năng nàng sẽ đánh không lại Quân Bắc Hàn.

Đến lúc đó, sợ rằng uy nghiêm khó giữ được, trong sạch khó giữ được, cái gì cũng khó giữ được.

“Hoàng thượng, người thật không nghĩ tới việc từ bỏ con đường sai trái này sao?”

“Đây là đường thẳng nhất tới nàng rồi, mấy đường khác còn sai trái hơn, lạc lối lại phải đi vòng về, mệt mỏi lắm.”

“...”

Vừa nói chuyện, hai người vừa đánh nhau khí thế ngất trời.

Trước đó Mộ Thanh Yên còn có thể chiếm một ít ưu thế, hiện tại khó khăn lắm mới bắt phân thắng bại với Quân Bắc Hàn.

Nàng tưởng tượng, qua ít ngày nữa, Quân Bắc Hàn tự mình chấp chính, võ công tiến bộ, nàng không tung hoành nổi nữa.

Thời gian đề đầu Quân Bắc Hàn lúc trước sắp một đi không trở lại rồi.

Mộ Thanh Yên thầm roi lệ.

“Trẫm cảm thấy con đường này còn phải thẳng thêm chút, tốt nhất là gạo nấu thành cơm, tuyệt đối không thể sai lầm. Đờ phải chưa ăn tới miếng mà nửa đường đã bị người khác gấp đi mất!”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, sao nàng cảm thấy lời này chưa quá, chưa muốn rụng răng luôn.

“Người đang ghen à?”

“Hôm nay nàng và Mạch Lư Thương nói cái gì? Các người đã ăn ý đến độ khẩu ngữ cũng có thể thông đồng rồi à?”

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên đen mặt hỏi.

“Có phải người để tâm vào chuyện vụn vặt quá không?”

“Vậy tại sao bỗng nhiên hấn lại đi lên diu nàng thân mật như vậy, tình huống thế nào?”

“Người nghĩ quá nhiều rồi, ta và hấn chỉ là bằng hữu.”

“Người nghĩ như vậy nhưng hấn chưa chắc, vô sự hiền ân cần, không trộm cũng là cướp!”

“Người đang nói chính mình sao?”

“Ta vẫn luôn muốn trộm nàng đó, nàng không biết sao?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Vũ lộ quân thêm (4)

Thoáng một thời gian, Mộ Thanh Yên không nhớ rõ mình và Quân Bắc Hàn đã đánh nhau bao lâu.

Vẫn bắt phân thắng bại.

“Hoàng thượng, không bằng chúng ta đình chiến hoà giải đi?”

“Thái hậu nói rất đúng, bàn điều kiện đi.”

“Không cho chạm vào ta ”

“Không cho phép đuổi ta đi ”

“Thành giao ”

Về mặt Mộ Thanh Yên ưu sầu, qua lần này chắc còn phải có lần sau.

Nàng đường đường là thái hậu một nước, buông rèm chấp chính, quyền khuynh triều dã, thế nào lại phải dùng vũ lực vật lộn để bảo vệ mình?

Con đường phản công đường trần ngập chông gai.

Mộ Thanh Yên cảm thấy thật bi ai.

Về mặt Quân Bắc Hàn cũng ưu sầu, đợi ba năm rồi, mỗi ngày đều thấy mà không ăn được, thiệt là đói.

Hắn đường đường là hoàng đế một nước, phong hoa tuyết đại, trên vạn người, muốn ăn thịt còn phải luyện võ ba năm mà vẫn không được luôn sao?

Con đường truy thê cứ càng ngày càng xa xôi.

Hai người đều ưu sầu, không hẹn mà cùng thờ dài.

Cuối cùng, Quân Bắc Hàn ở lại Trường Nhạc Cung, ôm Mộ Thanh Yên còn nguyên quần áo mà ngủ, vẫn duy trì sự cân bằng vì diệu.

Sáng sớm hôm sau, Quân Bắc Hàn cùng Mộ Thanh Yên song song vào triều, không có tinh thần, vừa nhìn cũng biết tối hôm qua khổ chiến một đêm, ngủ không ngon.

Lúc lâm triều, Mộ Thanh Yên không nhìn thấy Mạch Lưu Thương, trong lòng nàng sinh nghi.

Sau khi bãi triều, Quân Bắc Hàn đến Ngự Thư phòng xử lý tấu chương, Mộ Thanh Yên về Trường Nhạc Cung.

Nàng đang định triệu kiến Mạch Lưu Thương, Từ Tô bỗng nhiên chạy tới gọi nàng.

Mộ Thanh Yên môi eo đau lưng, ngáp ngắn ngáp dài bị Từ Tô kéo đi.

“Thái hậu, bốn vị nương nương hoàng thượng mới nạp muốn tới thỉnh an người, người mau ra tiếp kiến họ đi.”

Khuôn mặt Mộ Thanh Yên nhất thời sụp xuống.

Nàng làm thái hậu lâu như vậy, quên luôn chuyện phi tử phải thỉnh an này.

Hiện tại nàng chỉ muốn ngủ, sao cứ phá...

“Thái hậu thái hậu, bốn vị nương nương đều đã đến rồi.”

Mộ Thanh Yên phát phát tay: “Biết rồi, đi ra ngoài thôi.”

Mộ Thanh Yên gắng gượng chặt vật ra ngoài, ngồi trên đại điện.

Một tay nàng chống đầu, nghiêng người dựa vào, dáng vẻ lười biếng hợp với dung nhan xinh đẹp của nàng thành mười phần đáng đáp họa quốc yêu hậu.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu, xin thỉnh an thái hậu.”

Bốn phi tử đồng thời quỳ xuống, Lãnh Lâm Sương cũng ở đó, lễ độ cung kính.

Chỉ với cái quỳ này, Mộ Thanh Yên phải dậy sớm cũng coi như đáng giá.

Đây chính là Vu Sơn Thần Nữ, ái nữ Nam Phương Xích Đế, nữ thần vạn chúng ở tiên giới đó nha!

Hiện tại bị nàng đánh cho sưng mặt không nói, còn phải cung kính quỳ xuống, Dao Cơ cũng thiệt liều mạng ghê.

“Bình thân đi, ban tọa.”

“Đa tạ thái hậu.”

Bốn phi tử ngồi xuống, Mộ Thanh Yên phát hiện hôm nay tâm tình Lãnh Lâm Sương hình như rất tốt?

Bên khỏe miệng là nụ cười không che giấu được, nhặt được tiền hả?

“Hôm nay dường như tâm tình Lãnh phi rất tốt? Không bằng chia sẻ cho mọi người một chút?”

Mộ Thanh Yên chỉ điểm Lãnh Lâm Sương, lập tức ba vị phi tử đồng loạt nhìn về phía cô ta, trong ánh mắt mang theo địch ý.

“Hồi thái hậu nương nương, hôm qua thần thiếp được hoàng thượng đến thăm, tự mình mang thuốc trị thương đến cho thần thiếp, thần thiếp thụ sủng nhược kinh.”

Lãnh Lâm Sương nói xong, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc còn mang theo đắc ý.

Sau khi nói xong, cô ta còn cố ý ngẩng đầu liếc mắt quét về phía ba vị phi tử, xem thường họ một trận.

Vậy cũng thôi đi, thậm chí ngay cả thái hậu nàng cũng quét luôn vào!

Cái quý gì thế?

Chẳng lẽ một thái hậu như nàng còn tranh sủng với cô ta à?

Nhưng còn chưa đợi Mộ Thanh Yên trừng trị cô ta, người khác đã nhìn không được.

”Lãnh phi thực sự may mắn, bất quá tối hôm qua hoàng thượng lật thẻ bài của Nghiên phi, lâm hạnh Nghiên phi, nàng ấy còn chưa lên tiếng đây này.”

Mộ Thanh Yên sững sốt.

Cái quý gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Vũ lộ quân thêm (5)

Mộ Thanh Yên còn chưa hiểu tình hình, các phi tử phía dưới liền ta một câu người một câu xâu xé nhau.

“Đúng rồi, tối hôm qua hoàng thượng lật thẻ bài của ta, đáng vẽ của người thật là ôn nhu, làm sao ta cũng không dám nghĩ đến ta lại là người thứ nhất.”

Nghiên phi che mặt cười khế, vẻ mặt hạnh phúc.

Ngày hôm qua Quân Bắc Hàn lật thẻ bài ư? Lâm hạnh Nghiên phi ư?

Thế cái tên tối hôm qua đánh nhau sắp mặt với nàng, ôm nàng một đêm là quý à?

Nghiên phi vừa nói xong, ba cặp mắt hâm mộ và ghen ghét liền hướng về phía nàng ta.

“Hoàng thượng từ trước đến nay luôn công bằng, vũ lộ quân thêm, đêm nay có lẽ đến mấy tỷ muội chúng ta, nghĩ tới cũng thấy vui rồi.”

Tuệ phi đỏ mặt cười thẹn thùng.

Mộ Thanh Yên run một cái, sao nàng nghe tới bốn chữ “vũ lộ quân thêm” này lại thấy kỳ quái ghê nhỉ?

Lần đầu tiên nàng mới bỏ sung kiến thức, thì ra phi tử cầu sủng hạnh là thế này!

Thật đáng sợ, cả đời nàng cũng không làm ra được vẻ mặt này đâu.

“Ai nha, đáng tiếc gương mặt Lãnh phi chưa khỏi hẳn, không thể nào thị tẩm.”

Trác phi thêm mắm dặm muối châm chọc Lãnh Lâm Sương.

Lãnh Lâm Sương tối sầm mặt, nhủ mảy nói: “Ngày hôm qua hoàng thượng còn đặc biệt dặn dò ta dưỡng thương cho tốt, vết thương khá một chút liền để ta hầu hạ người. Đến chỗ tỷ tỷ bất quá là làm theo khuôn phép thôi.”

Nói xong, Lãnh Lâm Sương cười mui phân đắc ý.

Mộ Thanh Yên thở dài một hơi, nếu Nam Phương Xích Đế thấy nữ nhi nhà mình đang tranh sủng cùng một đám người phạm, không biết có tức giận đến thất khiếu bốc khói luôn không nữa.

Mộ Thanh Yên hăng hái nhìn bốn người phía dưới châm chọc lẫn nhau, gương cung bạt kiếm.

Quả nhiên, nữ nhân hậu cung xâu xé nhau là đáng sợ nhất.

“Ày, thật ra các vị tỷ tỷ cũng không cần hâm mộ ta, hầu hạ hoàng thượng cũng rất mệt người, lúc này, người ta còn đau đây này.”

” Tôi hôm qua Nghiên phi thị tẩm?”

Mộ Thanh Yên bỗng nhiên chen vào một câu.

Nàng thấy Nghiên phi miêu tả tiêu hồn như vậy, thật muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hồi thái hậu nương nương, đúng ạ.”

“Vậy người có thấy cái bớt trên người hoàng thượng không?”

Nghiên phi sững sờ, một hồi sau gật đầu, nàng nói: “Thấy ạ.”

Nói xong nàng ta cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng: “Thái hậu sao lại hỏi vấn đề như vậy, thật là xấu hổ.”

“Nghiên phi không cần xấu hổ, các người đều có cơ hội nhìn thấy.”

Mộ Thanh Yên nói xong, phía dưới cười duyên mấy trận.

Mộ Thanh Yên đỡ trán, Quân Bắc Hàn làm gì có cái bớt nào, Nghiên phi này hình như không biết bị ai ngủ, đáng vẻ cũng không thấy luôn.

Cũng không biết sau khi nàng ta biết chân tướng, có xấu hổ đến mức nhảy sông tự sát không nữa.

Thằng ranh Quân Bắc Hàn này, thật là làm loạn mà.

Bốn phi tử phía dưới vẫn còn người một lời ta một lời, xâu xé tranh sủng.

Trong lòng Mộ Thanh Yên chua xót, người bị giày vò là nàng đây biết không hả?

Nàng còn chưa lên tiếng mà phía dưới đã liến thoắng không ngừng, thiệt mệt tim ghê.

Các nàng lại xâu xé nhau một trận, rốt cuộc ý thức được còn có thái hậu Mộ Thanh Yên tồn tại.

” Đường như tinh thần thái hậu không tốt ạ?”

Mộ Thanh Yên tan nát cõi lòng, nếu không thì sao? Các người không bị giày vò đương nhiên tinh thần tốt rồi.

” Gần đây thân thể ai gia khó chịu.”

“Vậy sau này người cần phải chú ý thân thể ạ.”

“Ồ, thái hậu, sao trên cổ người lại sưng một cục vậy?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, duỗi tay sờ, quả nhiên có một cục sưng.

Trong nháy mắt nàng liền đen mặt, Quân Bắc Hàn dám thừa dịp nàng ngủ mà trồng dâu tây* cho nàng!

* vết hôn như hình trái dâu tây ý.v

“Thái hậu, không phải người bị thứ gì cắn chứ?”

“Sưng to lắm, thứ gì đáng sợ như vậy?”

“Đúng vậy, thái hậu có cần gọi ngự y không ạ, ngọc thể của người rất quan trọng đấy.”

“...”

<< Nhi đây: k có thịt đầu nhé, lâu lâu hơ cả nhà một chút hí hív tác giả k rả thịt nhưng rả thính cũng hơi bị nhiều đấy:)))))) Càng đọc càng thấy “quảng thượng” thiệt lây mà dễ thương nữa ^^ Nữ phụ của chúng ta vẫn ATSM k giảm chút nào, thiệt tội. Đọc cmt thấy có bạn bảo phần này giống truyện “...”, lặn lội đi đọc mấy chương và khẳng định là không giống đầu nha, “quảng thượng” của chúng ta gian xảo và đáng iu hơn nhiều hehe (pr lố quá, tém tém lại chút>). Sẵn đây Nhi muốn nhắn nhủ một chút quy định nhỏ ở hồ của Nhi cho mọi người biết nhé:

Không post link web khác với bất cứ lí do gì. Không phải Nhi sợ mem bỏ đi đọc chỗ khác gì gì đó mà chỉ thấy ở nhà này post link nhà khác là rất không tôn trọng chủ nhà. Nhi biết các bạn chỉ có ý tốt post link cv để ai thích thì đọc trước, tuy nhiên “Nhi thần kinh” không thích việc này nên mọi người thông cảm nhé ^^ Xin đừng giục chương mới. Nhi rất bận và việc edit này không giúp Nhi kiếm được một xu nào hết, thậm chí mất vừa lên độ phải làm kính đây T.T (tui nghèo lắm rồi). Sự ủng hộ của mọi người là thứ duy nhất giúp Nhi tiếp tục công việc này, nên mọi người hiểu cho nỗi khổ của editor nhé ^^

Hy vọng chúng ta sẽ cùng nhau nắm tay lấp được cái hố này ^^

Lâm nhâm quá nhiều rồi, thôi sẵn lâm nhâm câu cuối: sắp Noel rồi có ai có quà cho tui không?>>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thuyền Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Săn (1)

Trong lòng Mộ Thanh Yên xấu hổ, Quân Bắc Hàn thật là đáng sợ quá.

“Bị côn trùng cắn, bôi ít thuốc là được, các vị có lòng.”

Mộ Thanh Yên nói xong câu đó rồi không phản ứng với các nàng nữa.

Các nàng bị mất mặt, lại bắt đầu lục đục với nhau.

Nghe một hồi, Mộ Thanh Yên thật sự là nghe không vào nổi nữa, để họ tán ra, bản thân mình về phòng nghỉ ngơi.

Tối hôm qua giày vò cả đêm, nàng mệt muốn chết, rất nhanh liền ngủ mất.

Khi Mộ Thanh Yên mơ mơ màng màng tỉnh dậy, lúc xoay người, môi đụng phải cánh môi mềm ẩm áp.

Mộ Thanh Yên mở hai mắt ra, liếc mắt thấy Quân Bắc Hàn nằm bên người nàng, đang cười nhìn nàng.

“Người phê tẩu chương xong hết rồi?”

“Ta nhớ nàng.”

“Người luyện công xong rồi?”

“Ta nhớ nàng.”

“...”

“Thanh Yên, lúc nào mới để ta ăn?”

Mộ Thanh Yên vừa nghe liền nhớ tới vết dâu tây trên cổ, đột nhiên muốn bùng cháy.

“Ngươi còn có mặt mũi nói à, trên cổ ta xảy ra chuyện gì?”

“Kim lòng không được, biểu lộ tình cảm với cái cổ...”

Mộ Thanh Yên nhìn vẻ mặt xấu xa của Quân Bắc Hàn mà cạn lời.

Thằng con này càng nuôi càng méo, sao lại thế này chứ!

“Nếu nàng không phục, hay là cũng để lại một cái trên người ta? Nhiều cái cũng được.”

Quân Bắc Hàn chỉ chỉ mình, đuổi cái cổ cho Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên đưa tay dùng sức nhéo mặt Quân Bắc Hàn đỏ một cục.

“Ngươi mà quậy nữa là ta bóp chết ngươi!”

“Hôn chết được không?”

“...”

Mộ Thanh Yên bại, nàng không ngờ Quân Bắc Hàn lại vô lại như vậy.

Mộ Thanh Yên khoát tay đẩy Quân Bắc Hàn ra ngoài, ai ngờ Quân Bắc Hàn đưa tay kéo Mộ Thanh Yên vào trong lòng.

“Đừng nhúc nhích, để cho ta nghỉ ngơi một lát. Gần đây bận bịu việc đi săn, đầu hơi đau này.”

Quân Bắc Hàn nhẹ giọng nói bên tai Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên quả nhiên bất động.

Quân Bắc Hàn thoả mãn cong khóe môi, lộ ra một nụ cười thư thái.

“Lúc nào cử hành đi sẵn, thương lượng xong chưa? Còn khu vực sẵn sẵn đã tại chuẩn bị chưa?”

Quân Bắc Hàn chuẩn bị tự mình chấp chính, Mộ Thanh Yên cũng dần dần bắt đầu buông tay rất nhiều chuyện để cho hắn tự xử lý.

Ba năm một lần sẵn, là đại sự của Thanh quốc.

Chuyện này nhất định phải làm cho tốt, không thể lơ là.

Mộ Thanh Yên hỏi nhưng lại không có được câu trả lời của Quân Bắc Hàn.

Nàng quay đầu thấy Quân Bắc Hàn đã ngủ.

Dáng vẻ hắn ngủ đặc biệt yên tĩnh, lông mi thật dài, da thịt trắng trẻo, mũi cao thẳng, khiến tim người nhìn không khỏi đập nhanh chút.

Mộ Thanh Yên cứ nhìn chăm chăm Quân Bắc Hàn một hồi như vậy, phát hiện hắn ngủ thật rồi.

Chẳng biết tại sao khi Mộ Thanh Yên nhìn Quân Bắc Hàn, khóe miệng lại tràn ra một nụ cười, tới chính nàng cũng không phát giác.

Một ngày sau, bốn phi tử của Quân Bắc Hàn cũng không tới chỗ Mộ Thanh Yên cãi cọ ầm ĩ nữa, tới thỉnh an cũng không cần tới.

Mộ Thanh Yên biết đó là ý của Quân Bắc Hàn, muốn giữ cho nàng một chút thanh tĩnh.

Ngày hôm sau, lúc Mộ Thanh Yên triệu kiến Mạch Lưu Thương, người không thấy mà lại chờ được con thỏ.

Con thỏ thấy Mộ Thanh Yên, vẻ mặt hưng phấn, quy củ hành lễ với nàng.

“Tại sao là ngươi? Mạch Lưu Thương đâu?”

“Hắn đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Không không không, hắn nói hắn có chuyện quan trọng tạm thời đi một thời gian, dặn ngươi bảo trọng mình.”

Mộ Thanh Yên nhíu mày, nàng nói: “Vậy sao lại nói cho ngươi, không nói với ta? Hai người các ngươi có gian tình à?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Sẵn (2)

Con thỏ tròn to hai mắt, vội khoát tay như là chịu oan uổng ngút trời.

“Không có không có đâu, hắn đi vội vội vàng vàng không kịp cáo biệt với ngươi. Hắn nói thời gian hắn đi thì ta tới bảo vệ ngươi.”

Mộ Thanh Yên nhíu mày, hiển nhiên là hồ ly cố ý không từ mà biệt, sợ nàng lo lắng, sợ nàng hỏi nhiều sao?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đạo này chẳng những tâm thần hắn không yên, khóe mắt còn uể oải, nói vậy đều có liên quan với chuyện này.

Thấy Mộ Thanh Yên không nói lời nào, con thỏ cho là nàng không vui, vội tới trước giơ ra một chuỗi vòng tay cho nàng.

Trên vòng tay có bảy hạt châu với bảy màu sắc, lấp lánh phát sáng rất đẹp.

Mộ Thanh Yên thu hồi tinh thần: “Đây là cái gì?”

“Thừa Tướng đại nhân cho ta, bên trong ngưng kết pháp lực của hần, tu vi ta thấp, lúc gặp phải nguy hiểm còn phải dựa vào chúng nó để bảo vệ ngươi.”

“Tại sao phải bảo vệ ta?”

Con thỏ trừng lớn hai mắt, lỗ tai suýt nữa thì dựng thẳng lên, nàng nói: “Ngươi cũng không biết à?”

Sau đó nàng khẽ sát vào Mộ Thanh Yên, nhỏ giọng nói: “Lãnh Lâm Surong, chính là kẻ bị ngươi đánh á, cô ta không phải người!”

Mộ Thanh Yên ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, nàng nói: “Chuyện này tự ngươi phát hiện?”

Con thỏ nghiêm túc gật đầu, nàng nói: “Lúc đầu ta chỉ hoài nghi thôi, thế nhưng thừa tướng cũng nói thế nên ta liền khẳng định.”

“Chuyện này ngươi có nói cho hoàng thượng chưa?”

Con thỏ lắc đầu: “Ta sợ dọa ngài, dù sao một phạm nhân như ngài nếu như phát hiện xung quanh thêm một kẻ không phải là người, chắc bị hù chết mất.”

Mộ Thanh Yên gật đầu.

“Chuyện này chớ nói với hần, biết không?”

Con thỏ nghiêm túc gật đầu.

“Hử? Ngươi luôn luôn nghe lời hoàng thượng mà? Sao lúc này lại nghe lời thừa tướng như thế?”

“Bởi vì hoàng thượng quan tâm ngươi, sau đó ngươi lại gặp nguy hiểm, cho nên ta bảo vệ ngươi chính là báo đáp hoàng thượng.”

“Lý luận rõ ràng, trật tự minh xác, thừa tướng nói đúng không?”

“Ngươi, làm sao ngươi biết?”

Mộ Thanh Yên đỡ trán, hồ ly hù người mà con thỏ này cũng tin.

Cũng đúng, hồ ly không ở đây, lỡ như Dao Cơ làm ra chuyện xấu gì, một mình nàng thật khó đối phó.

Từ ngày đó trở đi, con thỏ nhảy nhót liên tục từ bên người Quân Bắc Hàn chuyển đến bên người Mộ Thanh Yên.

Đối việc này, tuy Quân Bắc Hàn có nghi hoặc nhưng cũng ngầm đồng ý.

Nửa tháng sau, trường săn núi Tây Lương.

Đại hội săn bắn ba năm một lần là thịnh hội kiến quốc hoàng đế Thanh quốc lưu lại để nhắc nhở hậu nhân Thanh quốc, không quên cường thân cường quốc.

Đại hội săn bắn, toàn bộ hoàng thất Thanh quốc, văn võ đại thần, hậu cung gia quyến đều phải tham gia.

Mộ Thanh Yên cũng không ngoại lệ.

Quân Bắc Hàn một thân long bào trang nghiêm đứng trên đỉnh núi Tây Lương lễ bái tiên tổ.

Văn võ đại thần, hậu cung gia quyến phía sau đều quỳ xuống.

Sau một buổi tế tự long trọng, tất cả mọi người đến khán đài chuẩn bị.

Trên bầu trời Tây Lương son mênh mông, một vùng xanh thẳm khiến người ta sinh lòng rộng rãi dịu cảm.

Cờ thương bốn phía khán đài bị gió thổi bay phất phới khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, bắt đầu chờ mong mấy ngày săn bắn này.

Mộ Thanh Yên ngồi trên khán đài, nhìn Quân Bắc Hàn xa xa giữa sân.

Lúc này, Quân Bắc Hàn đang cưỡi một con ngựa cao lớn, đứng ngay chính giữa trận địa.

“Các huynh đệ Thanh quốc rong ruổi khu vực săn bắn, cùng mở ra một trận cuồng phong nào! Cùng trăm thoả thích săn thú đi!”

Quân Bắc Hàn kích động khiến mọi nam tử đều nhảy nhót hoan hô.

Chương 268: Săn (3)

Chớp mắt sau đó, Quân Bắc Hàn dẫn một nhóm lớn đại thần và con cháu quý tộc vọt tới trường săn.

Khí thế to lớn, nhiệt huyết sôi trào khiến người ta nhìn thấy liền muốn sùng bái.

“Thái hậu, người nói xem trong khu vực săn bắn chơi có vui không?”

Con mắt linh lợi của con thỏ đảo quanh, xem cả nửa ngày, đáng vẻ hết sức tò mò.

“Muốn đi à?”

Con thỏ gật đầu.

“Vậy ai gia dẫn người đi.”

Rời khỏi Hoàng Cung đến núi Tây Lương, tâm tình Mộ Thanh Yên cũng tốt hẳn.

Lâu rồi nàng không phóng ngựa rong ruổi.

Nơi đây mặc dù không thể khoáng đạt hơn Bắc Cương, nhưng vẫn tốt hơn cái lồng son hoàng cung kia nhiều.

Nhảy lên ngựa, Mộ Thanh Yên hô một tiếng, đi thẳng vào rừng.

Con thỏ theo thật sát phía sau, nàng không biết cười ngựa, thừa dịp không có người, biến lại nguyên hình nhanh như chớp.

Mộ Thanh Yên cười ngựa phía trước, một con thỏ trắng như tuyết nhún nhảy chạy theo sau lưng nàng.

Đột nhiên Mộ Thanh Yên dừng lại, rút một mũi tên từ phía sau lưng lắp vào cung, sau đó bắn ra.

“Vèo”, một con thỏ xám bị bắn trúng, ngã trên mặt đất.

Lúc Mộ Thanh Yên đang dự định tiến lên thu chiến lợi phẩm, con thỏ đã chạy trước nàng một bước.

“A, tiểu Hôi, tiểu Hôi, sao người lại chết!”

Con thỏ bò ra cạnh con thỏ xám đã chết, đáng vẻ cực kì khổ sở.

“Thái hậu, sao người lại muốn giết tiểu Hôi!”

Mộ Thanh Yên đỡ trán, không phải nàng tới săn bắn sao?

“Thái hậu, người là người xấu! Tiểu Hôi, tiểu Hôi của ta, mấy ngày hôm trước còn ăn chung cỏ xanh, hôm nay đã chết rồi, hu hu hu...”

“Ta hứa với người về sau không bắn thỏ nữa, người đừng quậy nữa, mau trở lại đây.”

“Ta không trở lại đâu, ta muốn ở cạnh tiểu Hôi!”

Con thỏ vừa dứt lời, một mũi tên nhọn liền bắn về phía nàng.

Mộ Thanh Yên sợ hãi vội vàng rút ra một mũi tên sau lưng bắn hạ mũi tên kia, khó khăn lắm mới dừng sau lưng con thỏ, không làm nàng bị thương.

Mộ Thanh Yên thở phào một cái, nàng ngẩng đầu thấy đại tướng quân Doãn An Nhiên cười ngựa qua.

”Tài bắn cung của thái hậu nương nương rất khá, khiến vi thần mở rộng tầm mắt!”

“Chút kỹ năng kém cỏi thôi, khiến đại tướng quân chê cười rồi.”

“Nếu kỹ năng của thái hậu vậy là kém cỏi, vậy khả năng bắn cung của vi thần liền khó coi.”

Doãn An Nhiên vừa dứt lời, Mộ Thanh Yên còn chưa mở miệng.

Đột nhiên, một thứ màu trắng bay tới, nhào lên người Doãn An Nhiên, há mồm cắn trên cổ tay hắn.

Doãn An Nhiên vội phui ra, vung con thỏ ra xa, thân thể tròn vo lăn trên mặt đất.

Doãn An Nhiên cúi đầu, thấy trên cổ tay mình bị cắn ra một vết máu.

Chân mày hắn nhíu lên: “Con thỏ này ăn thuốc nổ à?”

Mộ Thanh Yên không nhịn được bật cười.

“Doãn tướng quân chưa từng nghe qua một câu nói?”

“Hử?”

“Con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, suýt chút nữa người đã lấy mạng nó đấy.”

Mộ Thanh Yên vừa dứt lời, đột nhiên trong rừng truyền đến tiếng lá cây xào xạt.

Một con gió quý dị bỗng nhiên thổi lên trong rừng, lá rụng cuồn cuộn đầy trời, bay lượn khắp nơi.

Mộ Thanh Yên nhíu mày, nàng đưa tay về phía nhuyển kiếm bên hông.

“Chuyện gì xảy ra?”

Doãn An Nhiên cũng cảm giác được sự dị thường trong rừng.

Ngay lúc hắn vừa dứt lời, đột nhiên một đạo ánh sáng lục bỗng nhiên bắn ra từ bên trong đám lá rụng bay đầy trời, trực tiếp đánh về phía Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên rung mình, nhuróng mày rút nhuyển kiếm bên hông ra.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 269: Săn (4)

“Keng” một tiếng, nhuyển kiếm của Mộ Thanh Yên đụng vào tia sáng lục vụt đến.

Thận thể Mộ Thanh Yên bị chấn động sau khi va chạm ngã xuống ngựa, nàng lộn ngược ra sau một cái đứng vững trên mặt đất.

Cổ họng ngòn ngọt, máu tươi chảy xuống bên khóe miệng.

Mộ Thanh Yên kết luận, kẻ tập kích nàng không phải người mà là tiên.

Chẳng lẽ Dao Cơ tới?

Chỉ thấy ánh sáng lục kia tập kích một lần không thành, ngay sau đó lại tới lần thứ hai.

Lúc này, đại tướng quân Doãn An Nhiên bên cạnh cũng không dám dây dưa thêm chút nào, vội vàng nâng kiếm thay Mộ Thanh Yên ngăn lại công kích.

Chỉ chắn qua hai chiêu, ánh sáng lục kia liền trực tiếp phá vỡ phòng thủ của Doãn An Nhiên, một chưởng đánh vào ngực hắn.

Doãn An Nhiên bị đánh ngã trên đất, ánh sáng lục kia trực tiếp chạy về phía Mộ Thanh Yên.

Bỗng nhiên, ánh sáng lục kia lóe lên biến thành một nam tử.

Nam tử kia có khuôn mặt nhonh tinh tế, đôi mắt hẹp dài, không đẹp lắm nhưng cũng không khó coi.

“Ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Nam tử kia cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Mộ Thanh Yên như nhìn con mồi.

“Làm nguoi...”

Nam tử kia nói xong trực tiếp đánh về phía Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên vội lẩn một vòng lui về phía sau, không bị nam tử kia bổ trúng.

“Là Dao Cơ để nguoi tới?”

Thân hình nam tử kia dừng lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng xấu xí.

“Nguoi không mất đi ký ức? Tư Mệnh?”

Xem phản ứng của nam tử kia, trong lòng Mộ Thanh Yên liền rõ, đúng là trợ thủ Dao Cơ tìm đến!

“Nhìn nguoi cũng là tiên thân, làm loại chuyện tổn hại âm đức này, nguoi không sợ bị biến thành đọa tiên sao?”

Nam tử kia không bức không giận, ngược lại cười ha hả.

“Trong thiên hạ, bất kỳ kẻ nào dám làm chuyện bất lợi với thần nữ, ta đều tuyệt đối không nương tay! Uy hiếp ta không có ích gì đâu, ta không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ thần nữ của ta!”

“Yên tâm đi, ta không cần mạng của nguoi, nguoi còn phải thống khổ sống hết đời này, trước mắt hủy sự thuần khiết của nguoi, treo nguoi lửa thê trên cây ba ngày ba đêm để tất cả mọi người đều thấy, thần nữ nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Thân thể Mộ Thanh Yên cứng đờ, kẻ này điên rồi, yêu lục trà nữ kia đến điên rồi!

Nàng phải làm sao đây!

Lúc này nam tử kia lại nhào về phía Mộ Thanh Yên.

Một đạo ánh sáng trắng lóe lên, con thỏ bỗng nhiên nhảy đến, cắn một cái trên cánh tay nam tử kia.

Nam tử kia vùng tay, con thỏ bị ném ra, hóa thành hình người rơi xuống đất.

“Một con thỏ yêu nho nhỏ, đạo hạnh thấp kém như vậy mà cũng dám đấu với ta? Quả thực muốn chết rồi!”

Nam tử kia đánh một đạo tiên lực về phía con thỏ.

Con thỏ vội gõ hạt châu trên vòng tay ném về phía nam tử kia.

Núi Tây Lương, trường sơn trong rừng.

Thanh lợi kiếm của Quân Bắc Hàn bắn về phía một con bạch hồ nằm sấp trên mặt đất xa xa.

Hắn đắc ý nhếch miệng lên.

“Bộ lông thật đẹp, săn về làm áo choàng cho Thanh Yên.”

“Vèo” một tiếng, kiếm bắn xuyên qua tim, bạch hồ ngã xuống đất.

Quân Bắc Hàn xuống ngựa, nhặt con bạch hồ lên.

Nhưng vào lúc này, tiếng vó ngựa lộc cộc truyền đến, Quân Bắc Hàn vừa quay đầu lại thấy Lãnh Lâm Sương mang theo mạng che mặt.

Nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất.

“Sao nguoi lại tới?”

“Khi còn bé thần thiếp cũng học chút cưỡi ngựa bắn cung, thấy hoàng thượng phong tư soái khí, thần thiếp cũng không nhận được liền tới đây.”

Lãnh Lâm Sương tung người xuống ngựa, đứng bên cạnh Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn không nói lời nào, đang định rời đi.

Bỗng nhiên, Lãnh Lâm Sương đem sắc mặt cái khăn che mặt hái xuống.

“Hoàng thượng, thần thiếp che mặt nửa tháng, rốt cục cũng khỏi, thần thiếp muốn để hoàng thượng nhìn thấy đầu tiên.”

Quân Bắc Hàn thấy khuôn mặt hoàn hảo không chút tổn hại của Lãnh Lâm Surong, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Thụ thương (1)

Quân Bắc Hàn thật không thể tin được, khuôn mặt Lãnh Lâm Surong sao lại khôi phục?

Rõ ràng hẳn cho thuốc hủy dung cơ mà!

Nhất thời sắc mặt Quân Bắc Hàn liền trầm xuống, vẻ mặt hẳn lúc nhìn Lãnh Lâm Surong rất lạnh lùng.

“Thuốc trảm cho người, người không dùng sao?”

Lãnh Lâm Surong kinh ngạc nhìn Quân Bắc Hàn.

“Dùng, mỗi ngày thần thiếp đều dùng mà, hiệu quả rất tốt! Đa tạ hoàng thượng nâng đỡ.”

Lãnh Lâm Surong cúi đầu thẹn thùng.

Dao Cơ là nữ thần vạn chúng, dáng dấp đủ xinh đẹp, vẻ mặt thẹn thùng này của roi vào trong mắt nam nhân khác, trong lòng đều say mê.

Đáng tiếc, Quân Bắc Hàn không phải là nam nhân khác.

Lúc hẳn nhìn Lãnh Lâm Surong, trong mắt đều là chán ghét.

Nữ nhân này đã dùng biện pháp gì khiến cho khuôn mặt mình khôi phục nhanh như vậy?

Khuôn mặt khôi phục rồi liền tới câu dẫn hẳn?

Quân Bắc Hàn lui lại một bước, thả con bạch hồ vào cái túi treo trên ngựa.

Đây là dùng để làm áo choàng cho Thanh Yên làm áo choàng nhà hẳn, phải cất kỹ.

“Trẫm tiếp tục săn thú, người đi về trước đi.”

Quân Bắc Hàn nói xong, đang muốn xoay người lên ngựa, chợt nghe Lãnh Lâm Surong hét lên một tiếng, nhào về phía Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn cảnh giác lui về phía sau, né tránh Lãnh Lâm Surong.

Lãnh Lâm Surong hoàn toàn không ngờ rằng Quân Bắc Hàn sẽ tránh, nàng không cẩn thận liền ngã trên đất, té như chó gặm bùn, ngu cả người.

Quân Bắc Hàn quay đầu, thấy một đám sát thủ áo đen không biết chui từ chỗ nào ra, nhào đến phía Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn nhướng mày, rút trường kiếm từ trên ngựa ra, xoay người đánh nhau với những hắc y nhân kia.

“Các người là ai?” Quân Bắc Hàn cau mày hỏi.

Nhưng mà, những hắc y nhân tự nhiên nhảy ra này không nói một lời, không ngừng công kích hẳn.

Quân Bắc Hàn huyết sáo một cái, tứ chi vừa động liền chạy ra ngoài.

Lãnh Lâm Surong bò dậy từ dưới đất, sững sờ nhìn Quân Bắc Hàn lấy một địch trăm.

Thân hình nhanh nhẹn, hai đầu mày quạ quyết sát phạt, võ công trác tuyệt, khí phách động nhân.

Khỏe miệng Lãnh Lâm Surong nở nụ cười, đây mới là nam nhân cô ta yêu, Thương Lăng Thượng Thần trên vạn người!

Nhưng vào lúc này, ánh kiếm của hắc y nhân lóe lên, một kẻ sau lưng thừa dịp Quân Bắc Hàn chưa chuẩn bị tấn công về phía Quân Bắc Hàn.

Lãnh Lâm Surong cũng không do dự nhảy ra cản sau lưng Quân Bắc Hàn.

“Xoẹt” một tiếng, trường kiếm đâm xuyên qua ngực Lãnh Lâm Sương, máu văng tung tóe, thân thể cô ta mềm nhũn dựa vào Quân Bắc Hàn.

Cùng lúc đó, Quân Bắc Hàn một đội thị vệ yêu cầu gấp gáp trở về.

Tất cả hắc y nhân nhất thời nhảy vào rừng, biến mất tung tích.

Quân Bắc Hàn đưa tay đỡ lấy Lãnh Lâm Sương.

“Hoàng thượng, người không sao chứ?”

Sắc mặt Lãnh Lâm Sương tái nhợt, giọng nói hết sức yếu ớt, xem ra bị thương rất nặng.

Một bên khác cánh rừng, con thỏ đưa tay ném một hạt châu trên cổ tay vào nam tử áo xanh kia.

Nam tử áo xanh cười lạnh một tiếng, cũng không thêm tránh, trực tiếp phát tay ngăn cản.

“Chút tài mọn có thể làm gì ta?”

Nhưng mà hần vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “Rầm” thật lớn, hạt châu nổ tung, trực tiếp nổ gãy cánh tay hần đưa ra ngăn cản.

Trong nháy mắt máu huyết bay tán loạn, cánh tay hần vỡ thành bột phấn, phiêu tán giữa không trung.

Hần khiếp sợ lui lại mấy bước, nhú mày hỏi: “Đây là thứ gì?”

Lần này, ngay cả con thỏ cũng kinh ngạc đến ngây người, hạt châu mà hồ ly cho nàng lại mạnh như vậy sao!

Ngay lúc con thỏ đang dờ ra, Doãn An Nhiên vội vàng bò dậy, kéo nàng về phía Mộ Thanh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Linh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Thụ thương (2)

Nhưng mà Doãn An Nhiên và con thỏ còn chưa chạy tới bên người Mộ Thanh Yên, nam tử cụt tay kia lại nhào lên một lần nữa.

Con thỏ sững sờ, vội ném qua một hạt châu nữa.

“Ngươi điên rồi ư? Tay ngươi gãy rồi, tiên căn tổn thương lại không chữa thương, đời này ngươi cũng không khỏi được!”

Con thỏ phát hiện người kia lại không né tránh, cũng không lui ra phía sau, mà trước sau như một vẫn hướng về phía trước.

“Vi thần nữ, chút thương thế này có là gì? Nếu như nàng êm đẹp mà nhất định phải làm ác, ta quyết không để cho thần nữ chịu ủy khuất nữa!”

Người kia nói xong lại ngưng tụ một đạo tiên lực, khởi động vòng bảo hộ bảo vệ chính mình.

Đồng thời hần cố gắng quên mình nhào về phía Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên vội lui lại, nhưng nàng là một phạm nhân, tốc độ làm sao so được với tiên!

Trong lòng Mộ Thanh Yên cực kì hận, nếu nàng vẫn là Tư Mệnh, vẫn là tiên thân, cái thứ đồ chơi này dám lớn lối như vậy?

Một giây đập chết cái tên thiếu năng trí tuệ này ngay! Tên thiếu năng bị Vu Sơn Thần Nữ làm điên đảo thần hồn!

Chớp mắt sau, người kia nhào tới trước mặt Mộ Thanh Yên, hần đưa tay, móng tay bỗng nhiên trở nên dài lại sắc nhọn.

Tay hần bắt lấy y phục Mộ Thanh Yên, trong nháy mắt kéo Mộ Thanh Yên qua chỗ hần.

Nhưng gần như trong nháy mắt đó, hạt châu thứ hai con thỏ ném ra trúng hần.

Một tiếng “Rầm” nổ vang, vòng bảo hộ của hần bị chấn vỡ, uy lực còn lại đánh trên người hần, trực tiếp nổ hần bay ra.

Kẻ này bay đi, Mộ Thanh Yên cũng bị mang theo.

“Xoẹt” một tiếng, y phục Mộ Thanh Yên bị rách, người kia chỉ bắt lại được vài trên y phục Mộ Thanh Yên.

Mà Mộ Thanh Yên trực tiếp bị ném ra ngoài về phía vách đá Tây Lương Sơn.

Vách núi này cao như vậy, ngã xuống liền tan xương nát thịt, mất mạng luôn đó!

“Thái hậu!”

Con thỏ tròn to hai mắt, sợ đến mức lỗ tai nhô ra, nằng vội bay về phía trước muốn kéo Mộ Thanh Yên.

Nhưng mà nằng mới vừa nhấc chân thì một đạo lực phía sau bỗng nhiên kéo nằng về, ngã xuống đất.

Con thỏ ngã xuống đất, lúc ngẩng đầu thấy Mộ Thanh Yên đã rơi xuống.

Nằng quay đầu thấy người kia cười dữ tợn.

“Nếu hủy không được, vậy thì giết thôi! Ha ha ha...”

Con thỏ giận dữ, vung tay, dồn sức đánh một đạo yêu lực lên người kia, trực tiếp đánh rụng răng hân.

“Dùng hạt châu của ngươi giết hân!”

Giọng Doãn An Nhiên truyền đến từ phía sau, con thỏ vội gỡ hạt châu thứ ba xuống.

Nhưng tốc độ người kia cực nhanh, thân ảnh lóe lên hóa thành một con chim xanh bị mất một cánh, bay đi mất.

“Xử điều, xem ta đánh chết ngươi!”

Con thỏ đứng dậy muốn đuổi theo, nằng còn chưa đi đã bị Doãn An Nhiên xách cổ áo.

“Việc cấp bách trước mắt là tìm thái hậu về! Ngươi đi tìm người, ta đi báo cho hoàng thượng!”

Con thỏ gật đầu, vội nhảy xuống bên dưới vách núi.

Doãn An Nhiên cũng không dám dây dưa một chút, cười ngửa rồi đi.

Bên kia rừng, thị vệ chạy tới, Quân Bắc Hàn đang muốn giao Lãnh Lâm Sương cho thị vệ.

Bỗng nhiên một tiếng vó ngựa gấp gấp truyền đến, Quân Bắc Hàn ngẩng đầu thấy khoái mã của Doãn An Nhiên chạy tới.

Nhìn về mặt Doãn An Nhiên lẽ nào xảy ra chuyện lớn rồi?

Trong lòng Quân Bắc Hàn hồi hộp, một cỗ dự cảm không tốt dâng lên.

“Hoàng thượng, không ổn rồi, thái hậu gặp chuyện chẳng lành!”

Doãn An Nhiên vừa nói ra lời này, toàn thân Quân Bắc Hàn cứng đờ, đầu ong ong lên.

Tay hân buông lỏng, Lãnh Lâm Sương được đỡ trực tiếp ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Thụ thương (3)

Lãnh Lâm Sương nhào xuống đất, vết thương rách ra không ngừng chảy máu.

“Hoàng thượng...”

Lãnh Lâm Sương vừa mới mở miệng, Quân Bắc Hàn đã xoay người lên ngựa, nghênh ngang mà đi, vút lại mình cô ta trên đất, cũng chưa từng liếc mắt một chút.

Lãnh Lâm Sương bò dậy, phát tay lên, một đạo tiên quang xẹt qua, máu từ ngực ngưng lại.

Cô ta sững sờ nhìn Quân Bắc Hàn không thém quay đầu đi mắt, thân thể bắt đầu run rẩy.

“Sao lại vậy, tại sao có thể như vậy?”

Lãnh Lâm Sương thét một tiếng chói tai, thể lương vang vọng toàn bộ cánh rừng.

Bên cạnh vách núi, Mộ Thanh Yên bị vút ra, nàng nhanh chóng rơi xuống, gió rào rạt vang lên bên tai.

Nàng không phải chưa từng bay, nhưng lần đầu bay không dùng pháp lực.

Cảm giác bị đâm chết là gì, nàng mơ hồ còn nhớ rõ.

Nhưng cảm giác ngã chết lại chưa từng có.

Nàng cũng không hề nghĩ đến Dao Cơ lại tìm người giúp đỡ, còn tìm được cái loại si tình như thế.

Liều mạng cũng muốn kéo nàng làm đệm lưng, rất si tình, rất chuyên nghiệp.

Chỉ là đời này của nàng cứ kết thúc như vậy sao?

Quân Bắc Hàn không tìm được nàng, có lo lắng hay không?

Đời này, vẫn là kết cục chia ly sao?

Mộ Thanh Yên nhắm hai mắt lại, không muốn nghĩ, không muốn nhìn nữa.

Chớp mắt sau, thân thể nàng rơi vào một tảng đá cứng nhô ra bên dưới vách núi.

Lúc lưng nàng va chạm vào tảng đá, ngọc bội bên hông bỗng nhiên lóe sáng.

Một đạo ánh sáng màu trắng nhấp nháy, một cái vòng bảo hộ bao lấy Mộ Thanh Yên bên trong, thay nàng chắn những va đập khi ngã từ vách đá trăm trượng xuống.

Mộ Thanh Yên cúi đầu liếc nhìn, đó là ngọc bội lúc hồ ly tiền nàng đeo vào người.

Mộ Thanh Yên còn chưa thả lỏng một hơi, nhất thời, ngọc bội bên hông bị thân thể đè với tảng đá phía sau, vỡ thành hai mảnh.

Người không may thì uống nước lã cũng bị dính răng.

Bây giờ Mộ Thanh Yên chính là như vậy.

Ngọc bội vừa vỡ, toàn bộ vòng bảo hộ biến mất không thấy đâu, Mộ Thanh Yên lăn từ trên tảng đá xuống.

Từ chỗ của nàng đã cách mặt đất không xa, phía dưới tảng đá là rừng cây, Mộ Thanh Yên cứ một đường như vậy.

Thân thể bị vô số cành cây quệt làm bị thương, vết thương trên người rạn nứt, cả người be bét máu thịt, chỉ còn lại có một chữ: Đau.

Mộ Thanh Yên lăn đến mặt đất thì ý thức đã mờ nhạt, mắt nhắm lại, ngất đi.

“Xuy” một tiếng, một chiếc xe ngựa dừng lại ở chỗ Mộ Thanh Yên ngã xuống.

Một bàn tay kéo rèm xe ra, một giọng nói truyền tới: “Chuyện gì xảy ra?”

“Phía trước có người từ trên vách đá lăn xuống đây, thụ thương, máu me khắp người, dường như rất nghiêm trọng, không biết có chết không.”

Người trong xe yên lặng trong nháy mắt, sau đó nói: “Cứu nàng lên đây đi.”

Sau một lát, xa phu bế Mộ Thanh Yên lên xe ngựa.

Tất cả các vết thương lớn nhỏ trên người nàng đều chảy máu không ngừng, máu tươi dính đầy xe ngựa.

“Sao nàng lại bị thương nặng như vậy?”

Người trong xe thở dài một tiếng: “Đi thôi, mang nàng trở về trị thương trước đã.”

Xe ngựa rời đi rất nhanh, để lại bụi bay đầy trời phía sau.

Qua một hồi, một thân ảnh trắng như tuyết từ trên vách đá bay xuống.

Con thỏ mở to mắt, hai mắt gấp đến độ bùng, hít hít cái mũi.

“Thái hậu, người đang ở đâu vậy, không phải ta tìm nhầm chỗ chứ? Người chạy đi đâu rồi?”

Con thỏ gấp muốn chết, nhìn bên này không có, sau đó lại nhanh chóng bay đi nơi khác tìm.

Bên cạnh vách núi, Quân Bắc Hàn tung người xuống ngựa, nhìn bên dưới vách núi trăm trượng, tim hắn như muốn ngừng đập, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

<, dù nữ thần “kinh” có làm gì thì vẫn ăn phở như thường:))) Cả nhà đoán xem người cứu Tiểu Yên của chúng ta là ai nào?

À ai đọc xong chương này nhảy xuống like cmr của Nhi 1 cái nhé, để Nhi thống kê số lượt người đọc tí thôi, cảm ơn cả nhà rất nhiều ^^>>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 273: Thụ thương (4)

“Hoàng thượng, nguy hiểm lắm! Người đừng qua đó!” Tiểu Linh Từ cực kì khẩn trương.

Quân Bắc Hàn không dừng bước mà tiếp tục đi về phía vách núi.

Nhưng mới đi được mấy bước thì Doãn An Nhiên đã đưa tay ngăn trước mặt Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, không thể đi tiếp nữa.”

“Không thể ư? Nàng ngã xuống từ chỗ này xuống đấy.”

Quân Bắc Hàn nhíu mày, giọng nói đều run rẩy.

“Trẫm chỉ đi hai bước các người đã kinh hoàng như vậy, nàng ngã từ nơi này xuống thì sợ hãi bao nhiêu đây?”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều yên lặng.

Không ai từng nghĩ tới, trường sân hoàng gia Tây Lương Sơn đã qua vô số lần thăm dò, bảo đảm tuyệt đối an toàn lại xảy ra vấn đề lớn như vậy!

Đầu tiên là hoàng thượng bị đâm, Lãnh phi thụ thương.

Sau đó thái hậu bị hại, rơi xuống vách núi không rõ sống chết.

Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Càng khiến người ta không thể tượng tượng nổi, hoàng đế Quân Bắc Hàn chưa tự mình chấp chính lại để ý thái hậu Mộ Thanh Yên như vậy.

Lúc Mộ Thanh Yên leo lên Hậu vị từng giết Lệ phi là mẫu phi của Quân Bắc Hàn.

Trong lòng mỗi người đều có nghi hoặc, nhưng ai cũng không dám lên tiếng, bởi vì sắc mặt Quân Bắc Hàn lúc này quá âm trầm.

Tất cả mọi người có thể cảm nhận được, vị vua trẻ tuổi này đang thực sự tức giận.

Lúc này, thống lĩnh Ngự Lâm Quân từ xa cưỡi ngựa chạy như bay đến.

Hắn tung người xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Quân Bắc Hàn.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Ngự Lâm Quân đã lục soát núi, không tìm được thái hậu, không thấy bất kì hắc y nhân bộ dạng khả nghi nào, cũng không thấy bất kì kẻ nào bị thương hoặc là thanh điều gì đó.”

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân nói xong, tất cả mọi người đều có thể cảm thụ được nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống vài độ, lạnh đến mức lòng người hoảng loạn.

Quân Bắc Hàn chột xoay người, gần như rống lên.

“Đi tìm, tìm không được thì các người cũng đừng trở về!”

“Vâng, ti chức linh mệnh.”

Sau khi thống lĩnh Ngự Lâm Quân linh mệnh, một chút cũng không dám ở lại, vội vàng rời đi.

Hắn vừa đi không lâu, con thỏ đỏ mắt thút tha thút thít chạy từ đằng xa lại.

Quân Bắc Hàn thấy dáng vẻ của nàng mà căng thẳng trong lòng.

“Tìm được chưa?”

Con thỏ lắc đầu: “Không có, ta đều đi tìm hết rồi, ta không biết nàng rơi xuống chỗ nào nữa?”

Quân Bắc Hàn siết chặt quả đấm, cả người run rẩy.

“Trẫm muốn tự mình đi tìm!”

Quân Bắc Hàn còn chưa động, Doãn An Nhiên vội can hắn lại.

“Cút!”

“Hoàng thượng, xin người bình tĩnh, việc cấp bách là phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì, mới có thể tìm được biện pháp giải quyết tốt nhất.”

Quân Bắc Hàn sững sờ, đúng vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết.

Thậm chí ngay cả việc quan trọng như vậy hắn đều không nghĩ đến, không biết nguyên nhân, làm sao biết giải quyết như thế nào!

Loạn rồi loạn rồi, đầu hắn đã loạn thành một đống, tới thắc mắc cơ bản nhất cũng không có!

Quân Bắc Hàn phát tay lên: “Ngọc Tuyết, Doãn An Nhiên, theo trẫm tới đây.”

Tây Lương sơn, hành cung.

Quân Bắc Hàn ngồi ở trên, Ngọc Tuyết cùng Doãn An Nhiên quỳ gối phía dưới.

“Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chính là có con chim xanh, là người xấu tới đánh lén thái hậu, nói muốn hủy thuần khiết của nàng, treo nàng lửa thẻ trên cây ba ngày ba đêm, giúp thần nữ gì đó xả giận.”

Con thỏ vừa nói vừa khóc, có thể thấy nàng thật sự bị dọa chết.

“Sau đó, hắn còn nói cái gì mà Tư Mệnh, cái gì mà Dao Cơ, ta không biết. Hình như hắn là tiên, pháp lực cao cường, ta dùng hạt châu cho thừa tướng làm hắn bị thương.”

Con thỏ nói vừa hỗn loạn vừa ngắt quãng khiến người nghe cực kì đau đầu.

Quân Bắc Hàn trầm mặt ngắt lời con thỏ: “Doãn An Nhiên, người nói đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Thụ thương (5)

Doãn An Nhiên thành thật bẩm báo lại chuyện mình thấy một lần, trật tự rõ ràng, miêu tả minh xác.

Nhưng bởi vì chính bản thân hắn cũng không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sau khi hắn thuật lại thì điểm đáng ngờ rất nhiều.

Sau khi hắn nói xong, còn nhìn con thỏ vài lần.

Hắn chẳng thể ngờ tiểu cô nương trước mắt này lại chính là con thỏ hắn vừa muốn bán chết.

Quân Bắc Hàn cau mày siết chặt quả đấm.

Hắn không thể nào tưởng tượng nổi, nếu như con thỏ không ở đó, Thanh Yên sẽ phải chịu thương tổn thế nào!

Thực quá ác độc!

Thù này, hắn sẽ trả lại gấp mười lần!

“Vậy tiên nhân tập kích thái hậu là một con thanh điều?”

Con thỏ gật đầu, nàng hoàn toàn có thể khẳng định.

“Thanh điều kia vì Dao Cơ mới đến tập kích thái hậu ư?”

Con thỏ gật đầu.

“Dao Cơ là ai?”

Con thỏ lắc đầu: “Không biết, ta chỉ là một con thỏ yêu nhỏ vừa mới hóa hình, những đại thần đại tiên kia ta chẳng nhận ra ai hết.”

Quân Bắc Hàn cau mày, hắn phải làm sao đây? Phải tìm Thanh Yên về, mà con tức này cũng không thể nuốt xuống nổi!

“Khỏi bầm hoàng thượng, vì thần suy đoán, Dao Cơ này rất có thể giống như Ngọc Tuyết cô nương, đang lẫn trốn ở nhân gian.”

Doãn An Nhiên nói: “Vi thần nhớ thanh điều kia từng nói, quyết không để cho thần nữ chịu ủy khuất nữa, có thể thấy thái hậu hẳn phải có thù oán với Dao Cơ.”

Được Doãn An Nhiên nhắc nhở như vậy, Quân Bắc Hàn nhất thời hiểu ra, trong lòng cũng có suy đoán.

Nếu như là thật, ả ta sẽ sống không bằng chết!

Sắc mặt hắn lập tức âm trầm.

“Ngọc Tuyết, mấy ngày nay vì sao ngươi phải luôn đi theo thái hậu?”

“Bởi vì thừa tướng rời khỏi một thời gian, hắn dặn ta bảo vệ thái hậu, vòng tay trong tay ta hay là hắn cho.”

Con thỏ cũng không dám giấu giếm nữa, nói toạc ra hết.

“Thừa tướng?”

“Đúng, thừa tướng nói, Lãnh phi là người xấu, nhất định phải đề phòng cô ta tổn thương thái hậu. Hơn nữa, Lãnh phi không phải người phạm.”

Trong con ngươi Quân Bắc Hàn lóe lên sát khí, quả nhiên là ả!

“Nói thế, thừa tướng cũng không phải người phạm?”

Con thỏ gật đầu, nàng nói: “Thừa tướng rất lợi hại, lợi hại hơn cả Lãnh phi và thanh điều nhiều. Chỉ để lại hạt châu liền có thể tổn thương tiên căn của chim xanh mà!”

Trong lòng Quân Bắc Hàn bỗng nhiên sụp đổ, hắn phát hiện tất cả mọi người đều biết, chỉ có một mình hắn chẳng hay biết gì!

Ngay cả Mộ Thanh Yên cũng gạt hắn!

Quân Bắc Hàn kèm chế sự tức giận trong lòng, hắn tiếp tục hỏi: “Vậy Tư Mệnh kia là ai?”

Con thỏ lắc đầu: “Không biết.”

Quân Bắc Hàn hít sâu một hơi, làm rõ hết tất cả suy nghĩ trong lòng.

Nếu như thế này, tất cả mọi chuyện đều thông suốt.

Hắn gặp phải thích khách trong rừng, nhất định là do Lãnh Lâm Sương biến ra.

Lúc hắn giao thủ với bọn chúng đã cảm thấy quái dị, những kẻ kia như con rối gỗ không có linh hồn, trên người đều là từ khí.

Chỉ có vậy mới có thể giải thích, bọn chúng xuất hiện thế nào, biến mất ra sao.

Khổ nhục kể ư?

Quân Bắc Hàn cười lạnh một tiếng, cảm tình của hắn với Thanh Yên, há chỉ bằng một cái khổ nhục kể thấp kém là có thể thay đổi ư?

Lãnh Lâm Sương, Dao Cơ...

Dù là người hay là tiên, đều phải trả giá thật đắt!

“Cả Tây Lương son đều tìm rồi?” Quân Bắc Hàn nhíu mày hỏi.

Con thỏ gật đầu: “Xoay thật nhiều vòng rồi đều không tìm được thái hậu, nàng có thể được người ta cứu đi hay không?”

“Điều này sao có thể, ngã xuống vách núi cao như vậy, chắc chắn phải chết đấy!”

Doãn An Nhiên lập tức lắc đầu phủ định phỏng đoán của con thỏ.

“Vậy, chẳng lẽ thái hậu bị thanh điều tìm được trước, sau đó mang đi rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Giăng lưới (1)

Con thỏ vừa nói ra lời này, sắc mặt Quân Bắc Hàn càng thêm khó coi.

Nếu như Mộ Thanh Yên thật sự rơi vào tay thanh điều, hậu quả thật không thể lường được!

Hắn không thể nào tưởng tượng nổi, Mộ Thanh Yên sẽ phải chịu bao nhiêu tra tấn.

Phải biết rằng thái hậu của hắn, một ngón tay của nàng hắn đều không nỡ động đến.

Bây giờ ở trong tay người khác, nhận hết tra tấn, bảo hắn làm sao chịu được!

“Rầm” một tiếng vang lớn.

Chén trà trên mặt bàn bị Quân Bắc Hàn quét xuống đất vỡ vụn, dọa Doãn An Nhiên cùng con thỏ giật mình.

“Hoàng, hoàng thượng... Người người làm sao vậy?”

Con thỏ khiếp sợ hỏi, lúc nàng còn muốn nói tiếp, Doãn An Nhiên giật nhẹ góc áo nàng.

“Nếu thanh điều là do Lãnh Lâm Sương sai khiến, chuyện tốt xấu gì cũng sẽ hỏi báo cho ả, chúng ta giăng lưới bắt cá thôi!”

Quân Bắc Hàn sầm mặt lại, khóe mắt hiện lên một tia sát khí.

Đêm đó, ánh trăng dần dần bị mây đen che phủ, trên bầu trời không lọt xuống một tia sáng.

Trên Tây Lương son là một mảnh âm trầm.

Hầu như mọi hộ vệ đều được phái đi tìm Mộ Thanh Yên, thị vệ xung quanh hành cung vô cùng ít.

Đêm khuya, một cơn gió quý dị thổi qua, một tia sáng lục từ phía chân trời lướt qua, tiến vào một gian phòng bên trong hành cung.

Bên trong căn phòng, Lãnh Lâm Sương đang nhắm mắt ngủ say, trong phòng tràn ngập mùi thuốc nồng nặc.

Tay trái thanh điều đã mất.

Từ bả vai hắn trống một mảng lớn, nửa người đều bị lệch.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, bước chân lão đảo, cả người gần như sắp ngã.

Hắn thấy Lãnh Lâm Sương an tĩnh ngủ liền lộ ra một nụ cười.

Thần nữ của hắn vĩnh viễn xinh đẹp như vậy.

Hắn không kìm lại được đi tới bên giường Lãnh Lâm Sương.

Đột nhiên, một đạo tiên quang màu lục đánh tới, trực tiếp đánh lên người thanh điều.

Thanh điều lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu.

Lần này, vết thương của hắn bị động đến, bắt đầu nứt ra chảy máu, toàn bộ vết thương nhìn thấy ghê người.

Cùng lúc đó Lãnh Lâm Sương ngồi dậy, cô ta nhú mày.

“Chẳng phải đã nói với ngươi không được tới gần ta sao?”

Trong mắt Lãnh Lâm Sương đều là khinh thường và khinh bỉ.

“Thật xin lỗi, lần sau ta sẽ không thể nữa.”

Thanh điều vừa nói vừa lui lại mấy bước.

“Sao lại biến mình thành cái dạng này? Làm hỏng việc rồi?” Lãnh Lâm Sương cau mày nói.

“Thật xin lỗi, ta không thể hủy sự thuần khiết của ả, thế nhưng ả bị ta vút xuống vách núi chắc chắn phải chết, dù sao hiện tại ả chỉ là một phạm nhân.”

“Chẳng trách điều động nhiều người đi tìm ả ta như thế.” Lãnh Lâm Sương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cứ để cho ả chết như vậy, quả thực quá tiện nghi cho ả!”

“Thần nữ, vậy kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?”

“Ngươi là người hại, không có quan hệ gì với ta, sau này ngươi đừng tới tìm ta, trừ phi ta đi tìm ngươi, bằng không bị người khác phát hiện thì hậu quả khó mà lường được.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì cả, chuyện này, tuyệt đối không thể để cho Thương Lăng biết, bằng không mọi tâm huyết của ta đều bị hủy hoại trong chốc lát.”

“Vâng, thần nữ.” Thanh điều cúi đầu, vết thương đau không chịu nổi.

Nhưng hắn vẫn thờ dài một tiếng, quay đầu đang muốn rời đi, Lãnh Lâm Sương bỗng nhiên gọi hắn lại.

Thanh điều vui vẻ quay đầu lại.

Nhưng mặt Lãnh Lâm Sương vẫn không chút thay đổi, mườì phần lạnh lùng.

“Ngươi cũng phải đi tìm Tử Mệnh, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chỉ sợ ả không chết, một khi ả trở về thì mọi kế hoạch của ta đều sẽ thất bại.”

“Ta bay không nổi nữa ”

“Bay không nổi cũng phải bay! Nếu là Thương Lăng, ngài sẽ không vô dụng giống người đâu!”

“Vâng, thần nữ...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276: Giăng lưới (2)

Thanh điều cúi đầu, xoay người bay ra khỏi gian phòng của Lãnh Lâm Sương.

Thấy thanh điều rời đi, Lãnh Lâm Sương siết chặt quả đấm.

Trong mắt người cô ta thích không có cô ta, kẻ thích cô ta lại quá mức vô dụng!

Vì sao thanh điều không phải là Thương Lăng?

Lãnh Lâm Sương hít sâu một hơi, nằm lại trên giường, nghĩ bước kế tiếp nên đi thế nào.

Sau khi thanh điều bay ra khỏi gian phòng của Lãnh Lâm Sương, còn chưa bay xa thì đột nhiên có một tấm lưới chụp xuống đầu hắn.

Có mai phục!

Về mặt thanh điều bối rối, hắn đang muốn vận tiên lực phá tan tấm lưới trên đầu.

Đột nhiên, vô số mũi tên bắn về phía hắn, dày đặc như mưa.

Thanh điều cười lạnh một tiếng: “Phàm nhân ngu xuẩn, chút cung tiễn này còn muốn làm gì ta ư?”

Chỉ thấy lúc ánh sáng xanh bùng lên, thanh điều đang muốn phá tan lưới lớn.

Cách đó không xa, trong tay Quân Bắc Hàn cầm một cây trường cung, trên đầu mũi tên dính một hạt châu, nhắm về phía thanh điều.

“Vèo” một tiếng, mũi tên của Quân Bắc Hàn bị bao phủ trong vô số mũi tên bình thường, căn bản là khó có thể khiến người ta chú ý tới.

“Rầm” một tiếng lớn vang lên, mũi tên cắm vào trong thân thể thanh điều, nổ tung trong cơ thể hắn.

Bên cánh còn lại của thanh điều bị nổ nát, đuôi cũng không còn.

Hắn không duy trì được hình người, hóa thành nguyên hình rơi xuống.

Hắn vừa mới rơi xuống đất, vô số trường kiếm liền vọt tới xung quanh hắn, vây hắn lại.

“Các ngươi, những kẻ phạm nhân gian xảo vô si!”

◇

Thanh điều lăn lộn trên mặt đất mấy cái, máu chảy ra bện lông dính một chỗ, hắn triệt để không thể động đậy.

Lúc này, tất cả thị vệ mở ra một con đường, Quân Bắc Hàn từ phía sau đi tới.

“Nói, là ai sai khiến ngươi!”

Quân Bắc Hàn nheo mắt lại, trường kiếm đề ngay tim thanh điều.

Thanh điều còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe một tiếng thét chói tai, Lãnh Lâm Sương từ trong phòng chạy ra.

Quân Bắc Hàn ngẩng đầu, cau mày nhìn về phía cô ta.

“Tại sao lại có thứ này? Đây là cái gì? Yêu quái sao? Vừa mới vọt vào trong đại điện của thiếp, thiếp sợ đến mức không dám lên tiếng.”

Lãnh Lâm Sương che mặt, sợ hãi lui lại mấy bước.

Quân Bắc Hàn nhíu mày, hắn nói: “Lãnh phi không biết nó sao?”

Lãnh Lâm Sương khiếp sợ lắc đầu, cô ta nói: “Thần thiếp không biết đây là thứ gì, nó sẽ hại người phải không? Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ hãi...”

Quân Bắc Hàn kéo ra một nụ cười như không cười.

“Lãnh phi chớ sợ, đỡ Lãnh phi trở về nghỉ ngơi, trẫm muốn đích thân thăm vấn yêu nghiệt này.”

“Nhưng mà hoàng thượng...”

“Nàng bị thương trên người, nghỉ ngơi cho thật tốt, hôm nay nàng cứu trẫm, trẫm đều ghi tạc trong lòng, quay đầu trẫm sẽ bồi thường cho nàng thật tốt.”

Lãnh Lâm Sương cúi đầu thi lễ một cái.

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm, thần thiếp thụ sủng nhược kinh.”

Lãnh Lâm Sương nói xong, xoay người rời đi, một đạo tiên lực mà tất cả mọi người không nhìn thấy đột nhiên đánh vào trên người thanh điều.

Thanh điều lại phun ra một ngụm máu, hấp hối, chỉ còn hơi tàn.

Thanh điều nằm trên mặt đất nhìn Lãnh Lâm Surong rời đi, hần cười khổ, thật ra nàng không cần đi ra, cũng không cần tổn thương hần.

Nói thế nào đi nữa thì hần cũng sẽ không bán đứng nàng mà!

Đáng tiếc, nàng không tín nhiệm hần.

Lãnh Lâm Surong rời đi, sắc mặt Quân Bắc Hàn đột nhiên lạnh hần.

“Dẫn hần đi, trông giữ nghiêm ngặt, đừng để cho hần chết!”

“Vâng, hoàng thượng!”

Lúc này, con thỏ đi tới bên cạnh Quân Bắc Hàn nói: “Thì ra thái hậu không phải do thanh điều mang đi, vậy kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?”

“Trẫm thưởng người cho Lãnh Lâm Surong, trước khi thái hậu bình an trở về trước thì nhìn chăm chăm ả ta.”

“Được ”

Ánh mắt Quân Bắc Hàn buồn bã, trong lòng thầm than, Thanh Yên, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

<

Chương 277: Cố nhân

“Dáng dấp của họ giống nhau như vậy, bọn họ đều ngồi trên xe lăn, bọn họ đều có vẻ mặt và thần thái ôn nhu như thế.”

Ai đây ai đây, tò mò quá đi, chân tướng sẽ được sáng tỏ trong chương tiếp theo, xách dép chạy đây ^^>>

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 277: Cố nhân (1)

Ánh mặt trời nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, xuyên qua tán cây thành những vệt loang lổ trên mặt đất.

Gió nhẹ nhàng thổi, lá cây lay động xào xạt.

Khi Mộ Thanh Yên tỉnh dậy, ngoài cửa sổ chính là cảnh sắc đêm tĩnh này.

Trong lòng Mộ Thanh Yên lập tức có một loại cảm giác an lòng khó nói thành lời.

Nàng nhớ lại một chút, nàng bị thanh điều do Dao Cơ sai khiến làm bị thương, bị ném xuống vách núi đập vào trên vách đá, sau đó lăn xuống bên dưới vách núi.

Sau đó nàng liền mất đi ý thức.

Đây là nơi nào?

Mộ Thanh Yên vô thức đứng dậy, lại phát hiện toàn thân mềm nhũn không có một chút sức lực nào, trên người quần đầy băng vài.

Lúc này, một tiếng đẩy xe lăn từ cửa truyền đến.

Mộ Thanh Yên ngược mắt lên, xa xa liền thấy một nam tử ngồi xe lăn.

Trong nháy mắt, tim nàng bỗng nhiên đập mạnh, hô hấp trở nên gấp gáp, thân thể cũng run rẩy theo.

Nàng nhìn nam tử tuấn tú ngồi xe lăn kia dần dần tới gần mình, nội tâm khiếp sợ kinh ngạc, nàng há miệng nhưng lại không thốt ra được một chữ nào.

Mãi cho đến khi nam tử kia đến bên giường nàng.

“Rốt cuộc nàng cũng tỉnh. Nàng bị thương rất nặng, đừng cử động.”

Nam tử kia đến trước giường Mộ Thanh Yên ấn nàng về giường, nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn.

Thoáng chốc, khoeo mắt Mộ Thanh Yên liền ướt át, nàng phảng phất như thấy được Hề Minh Húc đòi trước.

Dáng dấp bọn họ giống nhau như vậy, bọn họ đều ngồi xe lăn, bọn họ đều có vẻ mặt và thần thái ôn nhu này.

“Nàng làm sao vậy? Đau lắm phải không?”

Nam tử kia hơi cau mày, đưa tay sờ trán Mộ Thanh Yên.

“Không phát sốt, vết thương cũng không nhiễm trùng, khôi phục khá tốt mà.”

Nam tử kia lại xem xét mạch của nàng.

“Mạch tượng ổn định, bây giờ nàng không nói được sao?”

Nam tử kia lo lắng nhìn Mộ Thanh Yên, từ lúc hấn đến, nàng cứ sững sờ nhìn hấn như vậy.

Trong mắt chứa quá nhiều cảm xúc phức tạp, khiến người ta bỗng thấy đau lòng.

“Ngươi, ngươi là ai?”

Mộ Thanh Yên rốt cuộc cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Hấn là ai, vì sao dáng dấp lại giống Hề Minh Húc như thế?

Vì sao trên người hấn có sự ôn nhu khiến người ta say mê mà hăm sâu?

Nơi đây, rốt cuộc là nơi nào?

“Ta là người nhặt nàng về, ta tên Hề Minh Dật, nơi này là Lam Thiên sơn trang, nàng tên là gì?”

Trong lòng Mộ Thanh Yên chấn động, đây là trùng hợp? Sao có thể có trùng hợp như vậy?

“Nơi đây... Là nơi nào?”

“Ly quốc ”

Hô hấp của Mộ Thanh Yên cứng lại, cả đầu ong ong vang.

Ly quốc, rốt cuộc nàng lại trở về Ly quốc.

Nàng chỉ biết là khai quốc hoàng đế của Hề thị Hoàng Tộc là Hề Minh Húc đăng cơ ba năm, sau đó bệnh chết tại kinh thành.

Sau khi Hề Minh Húc bệnh chết, thái thượng hoàng Hề Hoàng Tân kế vị.

Tất nhiên mọi việc phía sau đều không có quan hệ gì với hấn, nàng cũng không hỏi gì, cũng không điều tra gì.

Nhưng làm sao nàng cũng không ngờ tới, vận mệnh xoay vòng lại đem nàng trở về Ly quốc.

Ly quốc đã từng chôn vùi một nhà Hạ thị của nàng, Ly quốc từng khiến nàng huy hoàng, khiến nàng đau lòng.

“Nàng làm sao vậy?”

Hề Minh Dật thấy sắc mặt Mộ Thanh Yên rất kém, hấn lo lắng hỏi.

“Huynh là hoàng tử sao?”

Hề Minh Dật sững sờ, nhưng rất nhanh liền lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Ta nghĩ nàng là người Thanh quốc, chắc cũng không hiểu rõ tình hình của Ly quốc rồi.”

Hề Minh Dật lại nói: “Dù sao Ly quốc và Thanh quốc đường xá xa xôi, nơi biên giới Bắc Cương còn bị tiên hoàng hậu sử dụng dây leo ngăn cách nữa.”

Dây leo...

Mộ Thanh Yên nhớ lại, đó là chuyện thứ nhất nàng làm vì Bắc Cương.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 278: Cố nhân (2)

Ánh mắt Mộ Thanh Yên có chút mơ màng, nàng nhắm hai mắt lại, ký ức giống như thủy triều ào ạt tới.

Khóe mắt nàng đã ướt.

Nàng cũng không biết được kết cục của Hề Minh Húc.

Không phải nàng không quan tâm, chỉ là vẫn giấu kín tình cảm của mình.

Nguyên nhân bởi vì thế gian này chỉ có Thương Lăng, không có Hề Minh Húc, nàng sợ mình sẽ không giữ nổi trái tim.

Nhưng làm sao nàng cũng không nghĩ đến, vận mệnh lại đưa nàng về nơi đây.

Hề Minh Dật thấy thần sắc Mộ Thanh Yên không tốt lắm, hắn có chút không đành lòng.

“Nàng chớ suy nghĩ quá nhiều, chờ nàng hết bệnh, ta sẽ phái người đưa nàng trở về, hiện tại nàng cứ an tâm dưỡng thương trước đã.”

Mộ Thanh Yên gật đầu, nàng nói: “Cảm ơn huynh.”

“Chuyện nhỏ không đáng nói, ta vừa may đi ngang qua thôi, âu cũng là duyên phận.”

Hề Minh Dật nói xong, nhìn Mộ Thanh Yên nhắm mắt lại, hắn liền chậm rãi rời khỏi phòng nàng, đóng cửa phòng lại.

Thời gian vội vã trôi qua, Mộ Thanh Yên ước chừng nằm trên giường khoảng mười ngày, Hề Minh Dật mới cho phép nàng xuống giường.

Sáng sớm ngày hôm đó, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng, tâm tình Mộ Thanh Yên cũng ấm áp theo.

Dưới sự nâng đỡ của nha hoàn, nàng chậm rãi đứng dậy khỏi giường.

Hề Minh Dật ở một bên nhìn, trên mặt luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ôn hòa, khiến người ta như được tắm mình trong gió xuân.

“Nàng cẩn thận một chút, từ từ thôi, đừng bắt cần chạm tới vết thương, lỡ như nứt ra thì nàng lại phải nằm thêm mười ngày nữa tháng đấy.”

Nghe được lời này của Hề Minh Dật, Mộ Thanh Yên không nhịn được, “phì” một tiếng bật cười.

Ở chỗ này mười ngày, mỗi ngày đều trải qua ung dung tự tại, không có tranh chấp, không có đù loại cạm bẫy.

Mộ Thanh Yên rất thích.

Dưới sự nâng đỡ của nha hoàn, Mộ Thanh Yên chậm rãi đi ra cửa.

May mà khi còn bé ở Mộ phủ nàng làm sát thủ được bồi dưỡng mười hai năm, da dày thịt béo, thân thể rắn chắc.

Nếu không thì bị thương nặng như vậy, nàng chẳng biết bao lâu mới có thể xuống giường.

Đi ra cửa, một cơn gió mát thổi tới, thổi bay sợi tóc Mộ Thanh Yên, nhẹ nhàng phiêu động.

Hề Minh Dật theo ở phía sau, nhìn khuôn mặt đầy ánh mặt trời của Mộ Thanh Yên có chút xuất thần.

“Huynh đi qua Châu Lâm Sơn chưa? Phong cảnh bên đó là tuyệt nhất Ly quốc, đặc biệt mỹ lệ.” Mộ Thanh Yên bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Khi còn bé, hoàng huynh Hạ Thiên Túng từng đưa nàng qua, nàng qua thật lâu mới bằng lòng hồi cung.

Sau khi trở về bị phụ hoàng trách phạt, Hạ Thiên Túng quỳ một ngày ở từ đường.

“Chưa đi qua, đường núi rất khó leo, ta không leo nổi đâu.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, sao nàng lại quên hai chân Hề Minh Dật tàn tật từ nhỏ, rất nhiều nơi đều không đến được.

Hề Minh Dật là con trai thứ hai của Hề Hoàng Tần sau khi lên ngôi, cũng chính là nhị đệ của Hề Minh Húc, cùng tuổi với nàng.

Hai chân hấn tàn tật từ nhỏ, không cách nào kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Thế là từ nhỏ hấn đã trải qua thời gian nhàn vân dã hạc*, tính tình cũng không màng danh lợi, không bị quyền lực xâm nhiễm, tâm tính thuần khiết không tì vết.

* người sống nhàn tản, xa lánh thế sự

Mộ Thanh Yên rất thích hấn, làm việc không sợ hãi, vân đàm phong khinh, dùng thái độ thản nhiên lại tích cực đối mặt với thế giới này.

Không oán không hận, vĩnh viễn có một nụ cười ấm áp.

“Không sao, chờ ta hết bệnh, ta dẫn huynh đi.”

“Được” Hề Minh Dật lộ ra một nụ cười rất tươi.

“Bức thư ta viết lúc trước huynh đã gửi đi chưa?”

“Yên tâm đi, tin đã truyền ra ngoài, đại khái hơn mười ngày sau có thể đến Thanh quốc, nếu người nhà nàng tới đón, tính từ hôm nay trở đi, đại khái khoảng một tháng sẽ đến.”

Mộ Thanh Yên gật đầu, cũng không biết Quân Bắc Hàn sẽ gặp thành bộ dáng gì nữa.

“Thanh Yên, nàng thích nơi này không?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Cố nhân (3)

Mộ Thanh Yên sững sờ, sau đó gật đầu, lộ ra một nụ cười thuần tịnh.

“Thích chứ, nơi đây rất yên tĩnh, cũng rất thoải mái, không chút hỗn loạn.”

Mộ Thanh Yên nghĩ nghĩ lại bồi thêm một câu.

“Giống như huynh, khiến người ta nhìn thấy rất thư thái, khiến người bên cạnh vui vẻ.”

Hề Minh Dật cười, cười xán lạn hơn trước vài phần.

Nhưng vào lúc này, một giọng nữ từ ngoài viện truyền đến.

“Minh Dật ca ca, sao huynh về cũng không nói một tiếng vậy! Muốn gặp huynh phải tự mình tìm đến mới được!”

Mộ Thanh Yên quay đầu nhìn, một cô nương ước chừng mười sáu bảy tuổi đi vào trong viện.

Cô nương kia rất thanh tú xinh đẹp, nụ cười thanh thuần trong trẻo, tính khí hoạt bát, má lúm đồng tiền nhỏ hết sức đáng yêu.

Mộ Thanh Yên luôn cảm thấy cô nương này mặt mày rất quen thuộc, nhưng dĩ nhiên nhớ không nổi cái gì.

“Ủa? Minh Dật ca ca, chỗ huynh có khách à?”

Hề Minh Dật cười khẽ gật đầu, hấn nói: “Ngọc La, muội về rồi.”

“Đúng vậy, vừa mới trở lại sơn trang, vó ngựa chưa dừng đã chạy đến thăm huynh rồi!”

Cô nương kia hiếu kỳ đi tới bên cạnh Mộ Thanh Yên, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Hề Minh Dật thấy vậy lập tức mở miệng nhắc nhở.

“Đừng quây, trên người Thanh Yên bị thương, hôm nay vừa mới xuống giường.”

“Minh Dật ca ca thật bất công, muội còn chưa hề làm gì cả mà huynh đã nói muội rồi.” Cô nương kia bĩu môi nói.

“Làm loạn, muội cũng chẳng phải khách.”

Cô nương kia nghe nói thế, mặt mày lập tức rạng rỡ, đôi mắt đều cong thành mảnh trăng non.

“Tỷ tên là gì? Muội tên là Đoạn Ngọc La, là tiểu thư của Lam Thiên sơn trang này.”

“Ta tên là Mộ Thanh Yên, trước đó vài ngày bị thương được Minh Dật cứu.”

Đoạn Ngọc La gật đầu, nâng đảo mắt một vòng, quan sát Mộ Thanh Yên một hồi, lại nói: “Tỷ bị thương rất nặng sao?”

“Hiện tại khá hơn nhiều rồi.” Mộ Thanh Yên cười cười.

“Bị thương nặng như vậy, nhất định rất đau nhĩ?”

“Tỷ là người nơi nào vậy?”

“Người nhà tỷ có biết không?”

“Ngọc La, đừng làm loạn, Thanh Yên vừa mới khỏi bệnh, muội đừng hỏi nàng nhiều vấn đề như vậy, sao nàng trả lời hết được.”

Hè Minh Dật bắt đầu đi lác đầu.

Mộ Thanh Yên cười khẽ, nâng nhìn ra Đoạn Ngọc La không có ác ý.

“Vậy thôi muội không hỏi nữa.” Đoạn Ngọc La lại nói: “Muội vừa mới về nhà, đêm nay cha mẹ làm gia yến, muội tới mời Minh Dật ca ca thôi.”

“Hiện tại có Thanh Yên tỷ tỷ nữa, vậy Thanh Yên tỷ tỷ cũng tới đi nha.”

“Ta, ta không...” Mộ Thanh Yên vừa muốn cự tuyệt, Đoạn Ngọc La vội ngắt lời nàng.

“Người tới là khách, tỷ ở Lam Thiên sơn trang lâu như vậy mà cha mẹ muội còn không biết tỷ nữa, chiều đãi không chu đáo, không tốt đâu nha.”

Đoạn Ngọc La nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Cha mẹ muội rất dễ nói chuyện, tỷ không cần lo lắng đâu.”

“Thanh Yên, cùng đi đi. Trang chủ và phu nhân cũng nên biết sự tồn tại của nàng.” Hè Minh Dật gật đầu.

Mộ Thanh Yên gật đầu: “Vậy cũng được”

Mộ Thanh Yên đi lại trong sân một lúc lâu, trong lúc đó Đoạn Ngọc La nói đủ thứ chuyện nàng từng trải qua, sinh động như thật.

Mộ Thanh Yên vừa luyện tập đi vừa lắng nghe.

Bỗng nhiên nàng có chút ước ao như Đoạn Ngọc La, sống thật tiêu sái, đi đến chỗ mình thích, ăn thứ mình thích.

Không quản không lo, tự do tự tại.

Có thể dạy ra nữ nhi như vậy, trang chủ cùng phu nhân này thật sự phải gặp một lần.

Hơn nữa, nàng còn có chuyện muốn làm ở Ly quốc, không thể không phiền người ta.

Chỉ là, lúc này Mộ Thanh Yên tuyệt đối không ngờ tới, bữa tiệc lần này mang đến cho nàng nhiều khiếp sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280: Cố nhân (4)

Mặt trời chiều ngã về tây, bóng đêm dần dần tràn ngập như vẩy mực nhuộm đen cả bầu trời.

Mộ Thanh Yên dưới sự nâng đỡ của Đoạn Ngọc La thông thả đi tới chính viện Lam Thiên sơn trang.

Hề Minh Dật chậm rãi theo phía sau, nhìn bóng lưng hai người.

Đọc theo đường đi, Đoạn Ngọc La nói rất nhiều chuyện với nàng.

Lúc này Mộ Thanh Yên mới biết, chỗ ở của Hề Minh Dật mặc dù là trong địa bàn Lam Thiên sơn trang, thế nhưng viện của hắn là độc lập.

Hắn ra hay vào, cả hạ nhân đều không thuộc sự quản lý của Lam Thiên sơn trang, mà thuộc về viện của hắn.

Chẳng trách nàng đến Lam Thiên sơn trang lâu như vậy, người bên trong lại không biết nàng tồn tại.

Sau khi Hề Minh Húc qua đời, Hề Hoàng Tân nạp một phi tử.

Nghe nói người kia có dáng dấp bảy phần tương tự Càng quốc công chúa, thê tử cũ của ông ấy.

Cho nên, mặc dù Hề Minh Dật và Hề Minh Húc không cùng mẫu thân, nhưng dáng dấp cũng rất giống nhau.

Khi Hề Minh Dật còn bé bị phụ thân Đoạn Ngọc La nhìn trúng, mang về sơn trang tự mình bồi dưỡng.

Cho nên, y thuật của Hề Minh Dật hoàn toàn kế tục từ phụ thân Đoạn Ngọc La.

Mộ Thanh Yên còn nhờ Đoạn Ngọc La biết được tình huống hiện tại của Ly quốc.

Hơn 20 năm trước, sau khi Càng quốc bị Hề Minh Húc diệt quốc, bản đồ nhập vào Ly quốc, lãnh thổ Ly quốc tức khắc mở rộng rất nhiều.

Bản đồ mở rộng, chiến tranh kết thúc, trăm công nghìn việc.

Một mình Hề Minh Húc dùng thời gian vẹn vẹn ba năm, chẳng những diệt Càng quốc, còn muốn Càng quốc hoàn toàn dung nhập, trở thành một bộ phận của Ly quốc.

Do đó đem địa vị Ly quốc trở thành đế quốc bá chủ, khai sáng tân triều thịnh thế.

Trong lúc đó có bao nhiêu khó khăn, Mộ Thanh Yên có thể tưởng tượng ra.

Ba năm, quá ngắn.

Hắn phải tốn bao nhiêu tinh lực, bao nhiêu tâm tư mới có thể làm hoàn mỹ như thế.

Mộ Thanh Yên đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, hắn có bao nhiêu đêm không ngủ, có bao nhiêu ngày bận rộn liên tục.

Có người nào vào lúc chàng mệt mỏi, pha cho chàng thêm tách trà không?

Có người nào, đau lòng vì chàng không?

Chết là hết, còn sống vẫn phải dày vò.

Nàng đột nhiên cảm thấy, lúc kia cứ vứt bỏ hắn như vậy, có phải quá tàn nhẫn hay không.

Hề Minh Húc không tái hôn, cho đến ba năm sau bệnh chết ở kinh thành.

Nghe được mấy tin tức này, tim Mộ Thanh Yên đắng chát lan tràn.

Nếu biết sẽ như vậy, trước đây nàng sẽ không cam lòng vứt bỏ hắn.

Dù sao, bọn họ yêu nhau như vậy.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Vết thương đau không? Muội thấy tỷ có vẻ rất khổ sở.”

Giọng Đoạn Ngọc La truyền đến, phá vỡ mọi tâm tư của Mộ Thanh Yên.

Nàng thu hồi tinh thần, lắc đầu: “Ta không sao, sắp đến chưa?”

“Ừ, ngay phía trước đó, tỷ kiên trì chút nữa nha.”

Mộ Thanh Yên gật đầu.

Một nhóm ba người rất nhanh đi tới chính sảnh.

Mộ Thanh Yên vừa mới bước vào chính sảnh, tìm nàng bỗng nhiên đập “Thịch” một cái.

Nhìn một đôi phu thê trong chính sảnh, ký ức giống như thủy triều ào tới.

Nàng chẳng phải đã sớm đoán được sao?

Đoàn Ngọc La họ Đoàn, Lam Thiên sơn trang, không phải là Lam Thâm cùng Thiên Diễm sao?

Cho dù qua hơn hai mươi năm, cho dù năm tháng đã lưu lại vết tích trên người họ, nàng vẫn chỉ cần liếc mắt liền nhận ra họ như cũ.

Trong nháy mắt thấy họ, thân thể Mộ Thanh Yên đều run rẩy.

Ký ức dừng mãnh tràn vào đầu, thoáng như mới hôm qua.

Nàng nhớ rõ, lúc nàng ở Vân Ninh thành Càng quốc, bọn họ từng xuất hiện.

Trước đó nữa, chính là tại hoàng cung.

Cùng một ngày, Lam Thâm cướp Thiên Diễm, mẫu hậu nàng táng thân biển lửa.

Bánh xe vận mệnh chuyển động, mọi chuyện đều đang lặng lẽ xảy ra không hề ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Cố nhân (5)

“Tỷ làm sao vậy, sao người tỷ lại run thế? Có phải tỷ không thoải mái hay không?”

Giọng nói lo lắng của Đoàn Ngọc La truyền tới từ bên cạnh, Mộ Thanh Yên thu hồi tinh thần.

Nàng hít sâu một hơi, bức tất cả cảm xúc trở về.

Đời này, nàng là Mộ Thanh Yên.

Thế gian này, không còn Hạ Triều Ca.

Nhìn thấy tiểu sư đệ của mình có thể có một kết cục hạnh phúc, nàng thật sự rất vui vẻ.

Hạnh phúc mà nàng và Hề Minh Húc không có được, có thể xuất hiện ở họ cũng đủ rồi.

Nhưng nàng không ngờ tới, có một ngày cô nhân gặp nhau không quen biết, một bụng khổ không thể nào nói ra thế này.

“Ta không sao, ta chỉ kinh ngạc, nhìn trang chủ cùng phu nhân tuổi rất trẻ.”

“Ha ha, Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ thật biết nói chuyện, mẫu thân muội chắc vui chết mất!”

Đoàn Ngọc La cười rộ lên.

Mộ Thanh Yên rốt cuộc cũng biết tính cách Đoàn Ngọc La này là di truyền từ ai, quả nhiên rất giống!

Quả nhiên, Địch Lam Thâm từ vị trí đứng dậy, đi tới tự mình dìu Mộ Thanh Yên.

“Mộ cô nương, ánh mắt cô thật tốt.”

Địch Lam Thâm quả nhiên vẫn nhanh nhẹn dừng mãnh trước sau như một, không chút thẹn thùng, năm tháng không có để lại một chút vết tích nào trong tính cách nàng.

“Tới Lam Thiên sơn trang chúng ta phải dưỡng bệnh cho tốt nhé.”

Mộ Thanh Yên gật đầu.

Ở Lam Thiên sơn trang này, nàng có sự an tâm trước nay chưa từng có, mỗi người ở đây đều có thể làm nàng ấm lòng.

“Tới tới tới, đừng nói nhiều như vậy, ăn trước đã.”

Địch Lam Thâm thu xếp cho Mộ Thanh Yên ngồi xuống.

Trong bữa tiệc, Mộ Thanh Yên cúi đầu yên lặng ăn.

“Đây, phu nhân à, miếng này ngon lắm, cho nàng này.”

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu thấy Đoạn Thiên Diễn gấp toàn bộ đồ ăn ngon vào bát Địch Lam Thâm.

Dáng vẻ mười phần cẩn thận săn sóc, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ tiêu tử động một chút là xù lông lúc trước!

Bây giờ chính là nam nhân tốt của gia đình.

Xem ra Địch Lam Thâm cải tạo không tồi, muội muội nhanh nhẹn dùng mảnh này quả nhiên đã nhanh nhẹn dùng mảnh thực hiện được mục tiêu nhân sinh của mình.

Bởi vì Mộ Thanh Yên nhìn hơi nhiều, Đoạn Ngọc La tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng nói chuyện.

“Đừng trách nha, nếu cha muội không gấp, đêm nay phải quỳ bàn giặt đó.”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, run tay một cái, trong đầu nhất thời xuất hiện bốn chữ: Gia giáo cực nghiêm!

Địch Lam Thâm bị Mộ Thanh Yên nhìn đến ngại, nàng vội vàng đẩy đẩy Đoạn Thiên Diễn.

“Đừng mà, có khách ở đây đó!”

“Có khách ở đây mới càng phải chiếu cố phu nhân, để cho khách nhân biết phu nhân tốt.” Đoạn Thiên Diễn cười nói.

Địch Lam Thâm đỏ mặt thẹn thùng.

Mộ Thanh Yên sửng sốt, thế là giọng Đoạn Ngọc La lại truyền đến từ bên tai.

“Đừng trách...”

“Cũng là gia giáo à?”

Đoạn Ngọc La gật đầu một cái, dáng vẻ tỷ quả nhiên thông minh.

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, thì ra phu nô và thê chủ chính là như vậy!

Mộ Thanh Yên thầm cảm thấy, kiếp này, kiếp sau, vô số kiếp nữa, nàng cũng không có đãi ngộ thế này đâu.

Dù Hề Minh Húc hay là Quân Bắc Hàn hay là Thương Lăng, hay là ba kiếp bốn kiếp năm kiếp của Thương Lăng, đối vô số kiếp cũng sẽ không cho nàng có cơ hội này.

Hử? Nàng đang suy nghĩ gì vậy!

Nàng cùng Thương Lăng làm gì có nhiều kiếp như vậy!

Mộ Thanh Yên lắc lắc đầu, vội thu hồi tâm tư.

Một bữa cơm, Đoạn Ngọc La cùng Hề Minh Dật đều vô cùng lãnh đạm, xem ra cũng là thân kinh bách chiến, thiên chùy bách luyện.

Sau khi ăn xong, Địch Lam Thâm lại lôi kéo Đoạn Thiên Diễn tự mình tiễn Mộ Thanh Yên về.

Chuyện này khiến Mộ Thanh Yên thụ sủng nhược kinh.

“Chúng ta muốn tiễn cô, luôn cảm thấy, ánh mắt cô nương rất giống một cố nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Ta muốn biết kết cục của chàng (1)

Mộ Thanh Yên sững sờ, cổ nhân, là nói Hạ Triều Ca sao?

Tim nàng không khỏi đập nhanh, hô hấp có chút khản trương.

Bọn họ đều còn nhớ nàng sao?

“Thật sao?”

Địch Lam Thâm gật đầu, bỗng nhiên thần tình vui cười trước đó thay đổi, thương tâm lan tràn.

“Nàng là công chúa tôn quý nhất Ly quốc tiền triều, cũng là hoàng hậu khai quốc vĩ đại nhất Ly quốc tân triều.”

Địch Lam Thâm như lâm vào hồi ức, giọng nói có chút mê ly.

Mộ Thanh Yên nghe mà bi thương, thì ra trong lòng bọn họ, hình tượng của mình chính là thế này.

“Nhưng trong lòng ta, tỷ ấy vĩnh viễn là lão yêu bà không đáng tin cậy, chính là tỷ ấy đem bán ta cho Lam Thâm, hầy.”

Đoạn Thiên Diễn thở dài một tiếng, phảng phất như nhớ lại chuyện cũ mà sợ.

Mộ Thanh Yên giật giật khoe miệng, hơi tay ngứa rồi, cái thẳng nhãi ranh này lại thiếu đòn?

“Bán cho ta thì sao? Bây giờ chàng muốn thế nào? Muốn xoay người sao? Tào phản sao? Khởi nghĩa sao? Tới đây, để cho ta nhìn khí khái của chàng chút nào.”

Địch Lam Thâm vừa quay đầu, đôi mắt sắc bén phóng đao về phía Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn lập tức co rụt cổ, lui lại nửa bước.

“Thật ra nếu không phải nhờ tỷ ấy, ta và Lam Thâm cũng không thể bên nhau hạnh phúc vui vẻ thế này, ngẫm lại trước đây, thân phận hai chúng ta cách biệt, cơ bản không có chút khả năng.”

Mộ Thanh Yên cười khê, vạn sự đều có khả năng.

Bản lĩnh thuần phụ của Địch Lam Thâm là nhất đẳng.

“Cô nương nghe nói về nàng chưa?” Địch Lam Thâm bỗng nhiên quay đầu hỏi Mộ Thanh Yên.

“Sao lại chưa nghe nói qua? Lão yêu bà nổi danh như vậy, lợi hại như vậy, khiến người nhớ mãi không quên như vậy.”

Giọng Đoạn Thiên Diễn cũng thấp xuống.

Nhưng mà, Mộ Thanh Yên chỉ lắc đầu: “Chưa từng.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Đoạn Thiên Diễn cùng Địch Lam Thâm đều ảm đạm đi.

“Có lẽ là hoài niệm quá lâu, ta suýt chút nữa thì quên, ta nhìn nàng hạ táng, nàng không có hài tử, cũng không có khả năng còn sống trở về.”

Địch Lam Thâm thở dài một tiếng, hết thấy đều chỉ là ảo giác thôi.

“Ta nghĩ, nếu như nàng thật sự còn sống, nhất định sẽ không trở mặt nhìn Hề Minh Húc tự giã vò mình thành như thế.”

Đoạn Thiên Diễn lắc đầu, ngẫm lại cũng thấy buồn cười.

“Thế nào?”

Mộ Thanh Yên không chút suy nghĩ liền trực tiếp hỏi ra miệng.

Sau khi hỏi, nàng mới tự phát giác mình nói sai.

Thấy phản ứng của Mộ Thanh Yên, Địch Lam Thâm cùng Đoạn Thiên Diễn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Thanh Yên.

“Ta chỉ tò mò thôi, một khai quốc hoàng đế đánh cả giang sơn với một công chúa vong quốc có bao nhiêu si tình.”

Mộ Thanh Yên vội bỏ sung một câu như vậy.

Đoạn Thiên Diễn bỗng nhiên dừng lại, hần nói: “Huỳnh ấy chết trước mộ tỷ, cụ thể ngày đó phát sinh chuyện gì, ta không ở đó nên cũng không biết.”

Mộ Thanh Yên bỗng nhiên rất muốn biết, muốn biết đến phát điên.

Nhưng nàng lại không ở đó, trong lòng không khỏi đáng chát lan tràn.

Vừa nói chuyện, mấy người đã tiễn Mộ Thanh Yên trở lại trong viện của Hề Minh Dật.

“Nghĩ ngơi thật tốt, dưỡng thương cho khỏe, chúng ta về trước nha.”

Ba người Đoàn gia vừa muốn đi, Mộ Thanh Yên bỗng nhiên mở miệng ngăn bọn họ lại.

“Có thể đưa ta đến Bích Ba sơn trang không?”

Đoạn Thiên Diễn sững sờ, hần kinh ngạc quay đầu lại: “Cô nương biết Bích Ba sơn trang?”

Mộ Thanh Yên gật đầu.

“Nhưng ngoại nhân không thể vào.”

“Nhưng ngài là đệ tử Bích Ba sơn trang mà.”

“Làm sao cô biết?”

“Ngọc La nói cho ta biết.”

Mộ Thanh Yên chỉ chỉ Đoàn Ngọc La.

Đoạn Ngọc La khiếp sợ: “Muội, muội có nói sao?”

“Hôm nay muội nói rất nhiều, muội quên rồi à?”

“Kia, có thể là muội đã nói thật...”

Mộ Thanh Yên cười mỉm một cái, nàng nói: “Cầu trang chủ đưa đến giúp, còn có thể đi vào hay không là việc của ta.”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thuợng Thần Bắg Lắnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 283: Ta muốn biết kết cục của chàng (2)

Mộ Thanh Yên giao một phong thư cho Đoạn Thiên Diễn.

Đoạn Thiên Diễn trình thư tín cho trang chủ Bích Ba sơn trang, Tang Chính Khanh.

Rất nhanh, Mộ Thanh Yên nhận được hồi đáp của Tang Chính Khanh, tự mình phái người tới đón nàng đưa về Bích Ba sơn trang.

Sau khi Bích Ba sơn trang phái người tới, đừng nói Hề Minh Dật, ngay cả Đoạn Thiên Diễn cũng kinh ngạc đến ngu người.

Bây giờ Tang Chính Khanh đã gần như không tiếp khách, bây giờ không chỉ gặp mà còn đích thân tới đón.

Đây là đãi ngộ ngay cả hoàng đế cũng không có đâu!

Rốt cuộc Mộ Thanh Yên là nhân vật nào!

Cổng Lam Thiên sơn trang, lúc Mộ Thanh Yên lên xe ngựa, phu thê Đoạn Thiên Diễn cùng Hề Minh Dật tự mình đến tiễn.

Mà Đoàn Ngọc La đi cùng Mộ Thanh Yên đến Bích Ba sơn trang, thay thuốc cho nàng, chiếu cố nàng dọc đường.

“Về đi, ta chỉ rời đi một chút, rất nhanh sẽ về mà.”

“Trên đường cẩn thận, Ngọc La chiếu cố Thanh Yên cho tốt nhé.”

“Biết rồi! Có thể đến Bích Ba son trang, thật vui quá đi.” Đoạn Ngọc La cười xán lạn.

Xe ngựa khởi hành, dần dần đi xa.

Lam Thiên son trang không xa Bích Ba son trang, một ngày đường có thể đến.

Nhưng vì chiếu cố thương thế của Mộ Thanh Yên, xe ngựa chạy rất chậm, sáng sớm ngày thứ hai mới vừa tới Bích Ba son trang.

Mộ Thanh Yên bước vào cửa lớn của Bích Ba son trang, ký ức giống như thủy triều ào tới.

Đó là nơi nàng lớn lên từ bé ở kiếp trước, hết thảy mọi thứ cũng không có gì thay đổi.

Bích Ba son trang chú trọng nhất là lắng đọng cùng tích lũy, khí thế cổ xưa của toàn bộ son trang, dù đổi qua bao nhiêu đời trang chủ, bố cục vĩnh viễn không thay đổi.

Những thứ đồ vật tích lũy được mới là tài phú quý giá nhất của Bích Ba son trang, cũng là thứ khiến người của Bích Ba kiêu ngạo.

Đi vào chính sảnh, Tang Chính Khanh đã chờ ở đó.

Tang Chính Khanh so với 20 năm trước dường như không thay đổi, nếu không phải trên đầu ông ấy thêm vài sợi tóc bạc, có lẽ nàng sẽ cho rằng ông ấy vĩnh viễn bất lão.

Sau khi vào chính sảnh, Tang Chính phát tay cho tất cả mọi người lui ra.

Mộ Thanh Yên cong môi cười: “Phong thái của sư phụ không giảm so với trước đây.”

Tang Chính Khanh cười, cười đến vui vẻ, cười đến động dung.

“Con mới thật sự bất lão. Hai mươi năm trước con mười sáu tuổi, hai mươi năm sau con mười tám tuổi.”

“Sư phụ cũng thật biết nói đùa.”

“Triều Ca, có khỏe không?”

Tang Chính Khanh thu lại nụ cười, thần sắc có chút ưu thương.

“Trên đời đã không còn Hạ Triều Ca.”

“Con vĩnh viễn là đệ tử đắc ý nhất của ta.”

Mộ Thanh Yên cười, nàng nói: “Đa tạ sư phụ khích lệ.”

“Hệ Minh Húc vốn không phải chết sớm như vậy, hắn chết đi đã ảnh hưởng đến số mệnh tân triều.” Tang Chính Khanh thở dài: “Tân triều, vốn không ngăn như vậy.”

“Cho nên sư phụ nhận thái tử làm đồ đệ, tận lực bồi dưỡng hắn, là để cho hắn làm xong việc Minh Húc không thể ư.”

Tang Chính Khanh cười khổ lắc đầu, ông nói: “Đó là đồ đệ ngu dốt nhất mà ta từng nhận, dạy thật đau đầu.”

Mộ Thanh Yên không nhịn được bật cười.

“Không nghĩ tới còn có việc có thể làm khó sư phụ. Thái tử không ngu ngốc, là ánh mắt sư phụ cao quá thôi, Bích Ba son trang gánh nặng đường xa.”

“Con đó, cứ khen ta mà không giúp đỡ đền bù một chút, đây chính là lỗi của con.”

Mộ Thanh Yên xòe hai tay ra: “Hiện tại con là thái hậu địch quốc, muốn đem thái tử giao cho con, chính là đưa giang sơn Ly quốc cho con đó.”

Tang Chính Khanh cười, ông ấy nói: “Con muốn đến Tri Tất Các?”

“Vâng, cần một chân tướng.”

“Hà tất phải nghĩ đến quá khứ?”

“Biết được quá khứ, mới có thể hướng đến tương lai.” Mộ Thanh Yên cười, nàng nói: “Hiện tại con vẫn còn cần một chút dũng khí.”

“Vậy con đi đi “

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Ta muốn biết kết cục của chàng (3)

Tang Chính Khanh đưa lệnh bài cho Mộ Thanh Yên.

“Dù tới nơi nào, lúc nào, đừng quá hiểu chuyện, ngẫu nhiên tùy hứng một chút.”

Mộ Thanh Yên cười nháy mắt mấy cái: “Đa tạ sư phụ dạy bảo.”

Lấy được lệnh bài, Mộ Thanh Yên đến Tri Tất Các.

Trên đường, một thân ảnh quen thuộc đi về phía nàng.

Nàng nghi hoặc liếc nhìn Mộ Thanh Yên, lại đảo mắt nhìn Đoạn Ngọc La.

“Đến Tri Tất Các sao?”

“Đúng vậy Tổ Y cô cô, con dẫn Thanh Yên tỷ tỷ đi đây.”

Tổ Y cau mày hỏi: “Tri Tất Các không cho phép người ngoài vào.”

” Thanh Yên tỷ tỷ có lệnh bài của trang chủ, tỷ không phải người ngoài bình thường đâu.” Đoạn Ngọc La cười nghịch ngợm.

Tổ Y quan sát Mộ Thanh Yên từ trên xuống dưới.

Mộ Thanh Yên cúi đầu, nàng sợ ánh mắt nàng lại bán đứng chính mình.

Tổ Y, đó là sư tỷ đi cùng nàng đoạn đường cuối cùng, là người tri kỷ nhất của nàng kiếp trước.

Ngay cả Đoạn Thiên Diễn cùng Địch Lam Thâm đều có thể hoài nghi, sao tỷ ấy lại không nhìn ra được?

“Đi đi”

Tổ Y cuối cùng cũng cho đi, không tiếp tục miệt mài theo đuổi.

Mộ Thanh Yên cúi đầu đi thoáng qua bên người Tổ Y, sư tỷ tái kiến.

Sau khi Tổ Y đi xa, Đoạn Ngọc La mới lặng lẽ giải thích bên tai Mộ Thanh Yên một lần.

“Tổ Y cô cô trước đây theo tiên hoàng hậu đánh hạ nửa giang sơn Càng quốc, thu thành trì Càng quốc, là nhân vật lợi hại đó!”

Mộ Thanh Yên gật đầu.

“Tính khí người chính là như vậy, người sống chớ gần, ít khi nói cười, cho nên đến nay chưa gả nữa á!”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, Tổ Y sư tỷ bây giờ vẫn chưa gả sao?

“Nhưng tỷ đừng kinh ngạc, không phải không ai muốn người, mà là không ai xứng với người! Người lợi hại như vậy, cũng không phải như tiên hoàng hậu có thể tìm được một người xứng đôi như tiên hoàng.”

Mộ Thanh Yên lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

Có thể lựa chọn cuộc sống của chính mình, gả hay không có liên quan gì đâu, sư tỷ kiêu ngạo hơn ai khác.

Vừa nói chuyện, Mộ Thanh Yên cùng Đoạn Ngọc La đã đến Tri Tất Các, Đoạn Ngọc La chờ ở bên ngoài, Mộ Thanh Yên tự đi vào.

Mộ Thanh Yên quen cửa quen nẻo tìm được thứ nàng muốn.

Mở ngăn kéo ra, một quyển giấy nằm ố vàng ở bên trong.

Mộ Thanh Yên cầm lấy quyển giấy trong ngăn kéo, cẩn thận từng li từng tí mở nó ra, một hình ảnh phủ đầy bụi hai mươi năm một lần nữa hiện ra trước mắt Mộ Thanh Yên.

Xem xong tất cả mọi thứ, xem xong kết cục của Hề Minh Húc, Mộ Thanh Yên không khóc mà lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Cười đắng chát, cười bi thương, cười giải thoát.

Sau một canh giờ, Mộ Thanh Yên rời khỏi Tri Tất Các, sau khi cáo từ Tang Chính Khanh, về lại Lam Thiên sơn trang.

Sau đó trở lại Lam Thiên sơn trang, Mộ Thanh Yên vẫn luôn ở trong viện Hề Minh Dật.

Qua mấy ngày dưỡng thương liên tiếp, vết thương trên người Mộ Thanh Yên đã tốt hơn nhiều.

Mặc dù mỗi ngày đều cần điều dưỡng, thế nhưng tự động đi đứng, sinh hoạt hàng ngày đã không còn khó khăn.

Hôm nay, Mộ Thanh Yên đẩy Hề Minh Dật tản bộ trong sân.

“Thanh Yên, việc của nàng đã xong chưa?”

“Xong rồi.”

“Sau đó thì sao? Nàng đợi người nhà tới đón sao?”

“Đúng vậy, ta ra ngoài lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.”

Thần sắc Hề Minh Dật lập tức âm trầm đi.

“Nhưng vết thương trên người nàng còn chưa khỏi hẳn, cần cẩn thận điều dưỡng mới không lưu lại dấu vết và di chứng, có lẽ nàng nên...”

Hắn còn chưa nói xong, Đoạn Ngọc La từ bên ngoài đi tới.

“Minh Dật ca ca, Thanh Yên tỷ tỷ, hay người đều ở đây à!”

“Ngọc La tới rồi?” Mộ Thanh Yên cười nói.

“Hai người trò chuyện đi, ta về phòng trước, hơi mệt mỏi chút.”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Yêu là phải nói (1)

Hề Minh Dật vừa dứt lời liền tự mình đẩy xe lăn về phòng, để lại hai người Đoạn Ngọc La cùng Mộ Thanh Yên.

“Sao huynh ấy lại đi rồi?”

Sắc mặt Đoạn Ngọc La lập tức xịu xuống, bĩu môi, vẻ mặt khổ sở.

Mộ Thanh Yên xòe hai tay ra, lắc đầu, nàng cũng không hiểu luôn.

Đoạn Ngọc La thở dài, kéo tay Mộ Thanh Yên đi ra ngoài.

“Đi, muội dẫn tỷ đến chỗ hay ho.”

Dưới Lam Thiên Sơn trang là Yên Giáng trấn, chợ náo nhiệt, người ngựa như nước.

Đoạn Ngọc La dẫn Mộ Thanh Yên đi một đường, mua rất nhiều đồ chơi nhỏ.

“Ta muốn cái này.”

“Gói cái kia lại cho ta.”

“Còn có cái này cái này cái này!”

Đoạn Ngọc La vung tay lên, tiến vào trạng thái mưa mưa mưa, dọc theo đường đi không ngừng lại.

Ngay từ đầu, Mộ Thanh Yên thấy trọn mắt hốc mồm.

Nàng là thái hậu một nước cũng không dám tiêu xài như thế, Đoạn Ngọc La chỉ là đại tiểu thư của Lam Thiên sơn trang mà xa xỉ như vậy.

Đoạn Thiên Diễn có bao nhiêu tiền vậy?

Mộ Thanh Yên mặc niệm một giây đồng hồ cho hầu bao của Đoạn Thiên Diễn.

Nhưng rất nhanh, Mộ Thanh Yên liền phát hiện vấn đề.

Bình thường lúc nữ nhân mưa mưa mưa, hoặc là lúc làm hỏng đồ, hoặc là lúc tâm tình không tốt.

Rất hiển nhiên, Đoạn Ngọc La hiện tại thuộc về loại thứ hai.

Tâm tình muội ấy rất không tốt.

Mộ Thanh Yên cẩn thận nhớ lại một chút, chắc là bởi vì Hề Minh Dật thôi.

Cô nương ngọc này nhất định là thích Hề Minh Dật rồi.

Mộ Thanh Yên than nhẹ một tiếng, một chữ tình, thật mệt người.

Đau lòng Đoạn Ngọc La kiên cường, cũng đau lòng hầu bao của Đoạn Thiên Diễn.

Mộ Thanh Yên luôn yên lặng đi theo phía sau Đoạn Ngọc La cho đến khi nàng không mua nổi nữa, nàng lôi kéo Mộ Thanh Yên vào tửu lâu tốt nhất trấn, bao một phòng.

Sau khi cất đồ đạc xong xuôi, Đoạn Ngọc La bắt đầu uống rượu, một ly lại một ly không có ngừng nghỉ.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ đừng uống nha, trên người tỷ bị thương, muội thay tỷ uống phần của tỷ luôn, coi như tỷ đã hưởng qua tư vị.”

Đoạn Ngọc La hồng mặt, ngà ngà say.

“Đừng uống, uống rượu hại thân, sau khi tỉnh rượu vẫn sẽ đau đớn, mê man nhất thời không giải quyết được vấn đề.”

Mộ Thanh Yên đề lại chén rượu của Đoạn Ngọc La, Đoạn Ngọc La đẩy tay nàng ra.

“Nhưng ít nhất cũng để cho muội vượt qua lúc này, ngay cả lúc nhất thời này còn không qua được, sau làm sao vượt qua?”

Đoạn Ngọc La nói xong, lại rót vài ly.

“Ngọc La, thế gian này có nhiều chuyện thống khổ hơn, hôm nay chắc là Minh Dật tâm tình không tốt thôi, muội cần gì phải vậy?”

Đoạn Ngọc La bỗng nhiên cười, nàng nói: “Thanh Yên tỷ tỷ, nói tỷ thông minh hay là nói tỷ ngốc đây?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, có chút không phản ứng kịp.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ liếc mắt liền nhìn thấu muội thích huynh ấy, vì sao tỷ không thấy huynh ấy không thích muội?”

“Nếu như hần không thích muội là thái độ bình thường, tại sao muội lại chọn hôm nay buồn?”

Đoạn Ngọc La lại uống một ly lớn.

“Thanh Yên tỷ tỷ, muội thật sự rất hối hận, hối hận không sớm nói cho huynh ấy biết muội thích huynh ấy, nếu như huynh ấy biết, nói không chừng sẽ nhìn muội nhiều thêm một cái.”

“Nhưng bây giờ nói cũng không trễ mà.”

Đoạn Ngọc La lắc đầu, trên mặt không biết là rượu hay là nước mắt, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

”Huynh ấy thích người khác rồi.”

Đoạn Ngọc La lau sạch nước mắt, nàng nói: “Muội thích huynh ấy lâu như vậy, lớn lên cùng nhau, một ánh mắt, một động tác của huynh ấy muội đều có thể biết huynh ấy đang nghĩ gì.”

“Thanh Yên tỷ tỷ, huynh ấy thích người khác, tỷ hiểu không vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Yêu là phải nói (2)

Mộ Thanh Yên sững sờ, nàng lắc đầu, nàng làm sao biết, nàng có phải Đoạn Ngọc La đi quan tâm Hề Minh Dật đâu?

Đột nhiên, Đoạn Ngọc La vừa cười vừa nói: “Muội biết ngay là tỷ không biết, tỷ không biết, ha ha ha... Có đôi khi, thanh mai trúc mã vẫn kém hơn nhất kiến chung tình.”

“Cho nên thích một người nhất định phải nói ra. Giấu giếm, bỏ qua cơ hội, rất có thể không có cơ hội nói nữa.”

Đoạn Ngọc La nửa tỉnh nửa say, vừa khóc vừa cười làm người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Nhưng câu nói này, quả thực chạm đến nỗi lòng của Mộ Thanh Yên.

Lúc trước nàng và Hề Minh Húc chẳng phải cũng hành hạ nhau một thời gian dài sao?

Mộ Thanh Yên cúi đầu, nàng nghĩ, chút dũng khí nàng còn thiếu kia đã tìm được rồi.

Tìm được ở Tri Tất Các, tìm được trong mùi rượu ở đây.

Đột nhiên, Đoạn Ngọc La đứng lên, nàng nói: “Muội muốn giống nương của muội, đi cướp huynh ấy, đến lúc đó, huynh ấy cũng chỉ có thể là của muội!”

Mộ Thanh Yên sững sờ, vội tới ngăn lại Đoạn Ngọc La.

Nhưng mà Đoạn Ngọc La đã lao ra khỏi phòng trước nàng một bước, nàng vội đi ra ngoài.

Đoạn Ngọc La vừa mới ra khỏi cửa liền đụng vào người khác.

“Hả? Tiểu cô nương, nàng say à? Đại gia ta dìu nàng về nhà, thế nào?”

Nam tử mặc áo lam đẹp đẽ quý giá, khuôn mặt lại hèn mọn, khiến người ta vừa nhìn thấy liền không vui.

Mộ Thanh Yên vội tới trước, sợ Đoạn Ngọc La chịu thiệt.

Ai ngờ Đoạn Ngọc La bỗng nhiên vung một quyền lên, đánh vào mắt nam tử mặc áo lam kia.

Một quyền đánh tới, trực tiếp đánh viên mắt thành xanh tím, máu chảy ra, trông mắt muốn rơi ra.

Mộ Thanh Yên thấy trợn mắt hốc mồm, Đoạn Ngọc La cũng ác quá đi!

Bất quá, nàng không nên quên, Đoạn Ngọc La là nữ nhi ruột của Dịch Lam Thẩm mà!

Nam tử kia bị Đoạn Ngọc La đánh một quyền ngu người, sững sờ vài giây mới phản ứng được, sau đó rống to.

“Nhanh bắt ả tiểu tiện nhân này lại cho ta, bắt được đêm nay thưởng cho các người chơi đủ!”

Nam tử mặc áo lam kia vừa nói, một đám người bên trái từ lâu đồng thời xông về phía Đoạn Ngọc La.

Đoạn Ngọc La mặc dù uống say nhưng quả đấm không say.

Lúc nàng đánh trả không lưu tình chút nào, Mộ Thanh Yên thường xuyên có thể nghe được tiếng xương vỡ vụn.

“Các người khi dễ ta, ngay cả đấm cầm thú các người đều khi dễ ta!”

Đoạn Ngọc La vừa kêu khóc vừa mãnh liệt đánh về phía những kẻ đánh mình, những người này dường như trở thành đối tượng cho nàng trút giận.

“Ta dễ khi dễ lắm đúng không, ta đánh chết các ngươi!”

Mộ Thanh Yên nhìn tư thế sai sai, nhiều người vây đánh một mình Đoạn Ngọc La, mặc dù nàng rất mạnh, nhưng dù sao cũng đã uống say, quyền cước mất kết cấu.

Mộ Thanh Yên than nhẹ một tiếng, một chữ tình, thật là một người.

Tiếng than còn chưa ra thì Mộ Thanh Yên đã xông lên.

“Ồ, Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ biết võ công luôn à!”

“Ta tới đánh bọn chúng với muội!”

“Được, đánh chết bọn chúng đi!”

Hai vị cô nương đánh đập tàn nhẫn trong tửu lầu, trong lúc nhất thời mười mấy nam tử chẳng những không chiếm bất kỳ ưu thế nào, ngược lại bị đánh hoa rơi nước chảy, mặt mũi bầm dập.

Toàn bộ tửu lầu trong ngoài, người tụ tập xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Mộ Thanh Yên cùng Đoạn Ngọc La càng đánh càng mạnh, đánh mười mấy nam tử sợ hãi.

“Hai cô nương này từ đâu đến? Thật là lợi hại a!”

“Đánh hay, đáng đáp cũng rất xinh đẹp!”

“Tuổi còn trẻ mà đã hung dữ như vậy, tám phần là không gả được!”

Người kia vừa dứt lời, Mộ Thanh Yên thuận tay nhặt lên một chiếc đĩa, “bụp” một cái bay đến trên miệng người kia, nhất thời đánh ra một vệt máu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 287: Yêu là phải nói (3)

Trong nháy mắt, đoàn người vây xem an tĩnh rất nhiều, trình độ trâu bò của hai vị cô nương đã vượt xa tưởng tượng của họ!

Cuối cùng, mười mấy nam tử kia bị đánh vô cùng thâm da tróc thịt bong, vội vàng bỏ lăn chuồn ra khỏi tửu lầu.

Mọi người chạy xong, Mộ Thanh Yên cùng Đoạn Ngọc La mới dừng lại.

Hai người lưng tựa lưng ngồi trên một mảnh phế tích hỗn độn, liên tục thở phì phò.

“Đáng quá đã, lâu rồi không kéo bè kéo cánh đánh nhau, Thanh Yên tỷ tỷ thật lợi hại.”

Đoạn Ngọc La tựa trên người Mộ Thanh Yên nghỉ ngơi.

“Cũng vậy.”

“Thanh Yên tỷ tỷ, muội thật hâm mộ tỷ, người tốt, xinh đẹp, võ công lại cao, tỷ giống như không có một khuyết điểm nào luôn...”

Đoạn Ngọc La nói đến lúc sau liền ngoẹo đầu, ngã trên người Mộ Thanh Yên, say mất.

Mộ Thanh Yên vội đưa tay đỡ lấy nàng.

“Làm sao lại không có khuyết điểm được? Ta sống không tiêu sái bằng muội, muốn khóc là khóc, muốn cười liền cười, muốn yêu liền yêu.”

Mộ Thanh Yên bắt đầu dĩ cười: “Ta mới không tốt, số mệnh không tốt.”

Mộ Thanh Yên biết những lời này Đoạn Ngọc La đều nghe không được, nhưng đợi nàng lớn lên, trải qua thì sẽ hiểu.

Nàng đứng dậy nâng Đoạn Ngọc La lên, mang nàng về Lam Thiên sơn trang.

Tiến Đoàn Ngọc La về viện xong, Mộ Thanh Yên về viện mình.

Chân trước vừa mới bước vào sân, nhấc mắt liền thấy Hề Minh Dật đang chờ ở đó.

“Nghe nói nàng và Ngọc La ra ngoài?”

“Ừm, đi ra ngoài đi dạo một chút, giải sầu một chút.”

Mộ Thanh Yên rất tự giác bỏ qua việc hai người đánh nhau.

“Vết thương của nàng rách rồi.”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, vội cúi đầu kiểm tra, nhìn nửa ngày cũng không phát hiện chỗ đó chảy máu mà.

Bỗng nhiên Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, Hề Minh Dật đang dùng loại ánh mắt nhìn thấu và trách cứ nhìn nàng.

Trong nháy mắt nàng hiểu ra, nàng bị lừa.

“Nàng thật sự đi đánh nhau?”

“Ngọc La không vui, gặp phải mấy tên lưu manh.”

Hề Minh Dật thở dài, hần nói: “Ta kiểm tra vết thương trên người nàng chút đã. Trước đây bị thương quá nặng, căn bản không nên động tay chân.”

“Ừ...”

Chẳng biết tại sao, Mộ Thanh Yên có chút chột dạ, như là làm gì sai bị vạch trần.

Mộ Thanh Yên theo Hề Minh Dật vào phòng, hần cẩn thận tháo băng vải cho Mộ Thanh Yên, kiểm tra cẩn thận vết thương trên người nàng một lần.

Không kiểm tra còn không có gì, băng vải vừa tháo, quả nhiên vết thương nứt ra phân nửa.

Mộ Thanh Yên than nhẹ, cái thân thể giấy này thật chẳng được việc.

Toàn bộ quá trình, Hề Minh Dật chưa nói bất kì câu nào.

Mộ Thanh Yên cảm giác được hần tức giận, chỉ là ngay cả tức giận cũng ôn hòa như thế, thực sự khiến người ta bất đắc dĩ.

Giúp Mộ Thanh Yên xử lý vết thương một lần nữa, sau đó thay thuốc, bóng đêm đã chìm sâu.

Mộ Thanh Yên thấy bầu không khí có chút trầm thấp, nàng muốn nói gì đó.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nàng hỏi: “Thư đã đến chưa?”

“Chắc là đến rồi, không có gì bất ngờ xảy ra thì nửa tháng nữa, người nhà nàng sẽ tới đón nàng.”

Hề Minh Dật nói xong câu này, sau đó càng thêm yên lặng, bầu không khí như đóng băng.

Mộ Thanh Yên không khỏi than nhẹ, nàng thực sự là tìm một cái đề tài rất mất mặt.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, dưỡng thương cho tốt, đừng làm khổ chính mình nữa, biết không?”

Giọng nói Hề Minh Dật mười phần ôn nhu như trước, bên trong ôn nhu lộ ra bất đắc dĩ.

Mộ Thanh Yên gật đầu như giả vờ, nàng không làm loạn nữa.

Mộ Thanh Yên thầm nhớ lại, trước đây trong bệnh viện nàng gặp phải những bệnh nhân không nghe lời cũng bất đắc dĩ như thế.

Đồng cảm với bản thân, đau lòng với Hề Minh Dật một giây đồng hồ.

Hề Minh Dật rời đi, một ngày cuối cùng cũng kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Yêu là phải nói (4)

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Thanh Yên sau khi rời giường liền đi tìm Hề Minh Dật.

Nàng đẩy xe lăn Hề Minh Dật tản bộ trong sân, cùng hắn nói chuyện phiếm.

“Thật ra nàng không cần như vậy, ta không có trách nàng, chỉ là đau lòng thôi.” Hề Minh Dật thở dài một tiếng.

Mộ Thanh Yên sững sốt.

“Nhiều vết thương nứt ra như vậy, nàng không đau sao?”

Mộ Thanh Yên rất nghiêm túc ngắt lại: “Lúc đánh không đau.”

“Hay nàng đi đánh lại một lần nữa đi?”

Mộ Thanh Yên lập tức ý thức được mình quá thành thật.

“Không, ta nghe đại phu, tuyệt đối không tự giầy vò.”

Hề Minh Dật nghe nói thế, cười khề một tiếng.

Lúc này, một đạo thân ảnh vèo vèo chạy vào từ bên ngoài viện.

“Thanh Yên tỷ tỷ! Tỷ không sao chứ!”

Đoạn Ngọc La từ bên ngoài xông vào, vừa đến liền quan sát Mộ Thanh Yên từ trên xuống dưới.

“Ta không sao, muội đừng lo lắng.”

“Hôm qua muội uống nhiều, quên mất toàn thân tỷ đều bị thương, lại còn lôi kéo tỷ cùng đánh nhau, đều là muội sai, ta muội rồi!”

“Vậy ta có thể phạt muội không?”

Đoạn Ngọc La rất nghiêm túc gật đầu.

“Phạt muội ngroi lập lại lần nữa chuyện ngày hôm qua nói với ta.”

Đoạn Ngọc La sững sờ, nàng nhìn Mộ Thanh Yên, lại cúi đầu nhìn về phía Hề Minh Dật, không cần thận liền đỏ mặt.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ làm khó muội rồi, muội uống say lắm sao còn nhớ rõ đã nói cái gì chứ.”

“Ta có thể nhớ kỹ mà.”

“Ài! Thanh Yên tỷ tỷ, say rượu nói bậy, tỷ đừng cho là thật, tỷ cũng chớ nói lung tung nha!”

Đoạn Ngọc La vội vàng bày ra tư thế cầu xin, mắt to rung rung nhìn Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên bất đắc dĩ lắc đầu, nữ hán tử ngày hôm qua đâu mất rồi?

Muội ấy chẳng phải lúc nào cũng nhanh nhẹn dũng mãnh sao!

Mộ Thanh Yên đẩy Hề Minh Dật tản bộ, Đoạn Ngọc La đỏ mặt theo ở phía sau, chậm chạp không đi song song.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài cửa có tiếng huyền oán, âm thanh hỗn loạn, phá vỡ sự yên tĩnh trong viện.

“Các ngroi là ai, Lam Thiên sơn trang không cho phép, há có thể cho các ngroi tự tiện xông vào?”

“Có còn vương pháp hay không, biết trong này có ai không?”

Chỉ thấy thân thể quân gia bỗng nhiên bị người đá một cước bay từ bên ngoài vào trong viện.

“Ta quân các ngroi là ai à! Đều cút ngay cho ta! Coi như lão hoàng đế của các ngroi đến, ta cũng không nể mặt mũi!”

Một giọng nam nhân bá đạo lại quen thuộc truyền đến từ phía bên ngoài viện, cả người Mộ Thanh Yên run lên, sững sốt.

Âm thanh kia...

“Lại là ác bá nào, lớn lối như vậy! Dám xông vào Lam Thiên sơn trang của ta, xem ta có chặt người ra không này!”

Đoạn Ngọc La thấy vậy giận dữ, không nói hai lời liền đi về phía cửa.

Chỉ thấy một nam tử mặc một bộ trường bào gấm màu đen dẫn đầu từ bên ngoài xông tới, vừa tiến đến liền trực tiếp giao thủ cùng Đoạn Ngọc La.

“Người là ai! Dám lớn mặt như thế! Chẳng lẽ người không biết đây là chỗ nào à?”

Nam tử kia không trả lời Đoạn Ngọc La, hiển nhiên cũng không có tâm tình vòng vo với nàng.

Thế là trong vòng mấy chiêu đã đánh bại Đoạn Ngọc La, ném nàng ngã lộn trên đất.

Sau đó hấn một chút cũng không dừng lại, trực tiếp đi vào trong viện, đi về phía Mộ Thanh Yên.

“Rốt cuộc người là kẻ nào? Không được làm họ bị thương!”

Đoạn Ngọc La vội vàng bò dậy từ dưới đất đuổi theo nam tử kia, nhưng hấn thật sự đi quá nhanh.

Đoạn Ngọc La vẫn chưa kịp đuổi theo đã thấy nam tử kia đến trước mặt Mộ Thanh Yên.

Hắn nhìn Mộ Thanh Yên, bỗng nhiên đưa tay ôm Mộ Thanh Yên vào trong ngực.

“Thanh Yên, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng.”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Tới đón nương tử của ta (1)

Giọng hắn có chút run rẩy, có chút nghẹn ngào, lúc ôm Mộ Thanh Yên rất chặt, rất sợ buông lỏng tay thì người lại biến mất nữa.

Có thể thấy được trong mấy ngày nay, hắn chịu bao nhiêu bất an cùng sợ hãi, lo lắng kinh hãi, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Cả người đều tiêu tụy, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Khóe miệng Mộ Thanh Yên dần dần cong lên, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Nàng giờ tay lên ôm lấy Quân Bắc Hàn.

Người Quân Bắc Hàn cứng đờ, sững sờ.

Hắn từng ôm Mộ Thanh Yên vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng đáp lại hắn.

Tìm Quân Bắc Hàn như sắp nhảy ra ngoài, nàng cũng ôm lấy hắn kia!

“Ta không sao, đừng lo lắng ”

Giọng Mộ Thanh Yên rất nhẹ, bên trong sự nhẹ nhàng có chút ôn nhu, có chút ngọt ngào.

“Làm sao không lo lắng được... Ta suýt chút nữa, là điên mất rồi... Nàng không thể nào tưởng tượng trong khoảng thời gian này ta có đáng về gì đâu, dù ta đào sâu ba thước đất toàn bộ thiên hạ thì cũng phải tìm được nàng.”

Giọng Quân Bắc Hàn càng nói càng nhỏ, phảng phất như sự thống khổ, sợ hãi, bất an đều trộn lẫn trong mấy chục ngày nay, khiến hắn trở nên yếu đuối không chịu đựng nổi.

Thấy một màn như vậy, Đoạn Ngọc La kinh ngạc đến ngây người!

Thì ra người nam nhân này là đến tìm Mộ Thanh Yên!

Hơn nữa giữa bọn họ, chính yêu nhau say đắm!

Đoạn Ngọc La không khỏi quay đầu nhìn về phía Hề Minh Dật, hắn đang cúi đầu mím môi, thần sắc rất cô đơn.

Chỉ liếc mắt một cái, Đoạn Ngọc La đã cảm thấy rất đau lòng.

Hai chân Hề Minh Dật tàn tật từ nhỏ, thế nhưng lòng hắn rộng hơn bất cứ ai, ảm áp hơn bất cứ ai.

Đoạn Ngọc La từng cho rằng, thế gian này sẽ không có bất cứ chuyện gì có thể làm hắn khổ sở.

Bây giờ nàng mới biết, không phải không có, mà là người kia còn chưa xuất hiện thôi.

Đoạn Ngọc La tiến lên đứng phía sau Hề Minh Dật, thăm cho hắn chỗ dựa.

Mộ Thanh Yên buông Quân Bắc Hàn ra, nói với hắn: “Sao ngươi lại thế này? Người ta cứu mạng ta, ngươi muốn lấy oán trả ơn à?”

“Ta chỉ muốn gặp nàng, chạm một giây cũng không được.”

Đôi mắt Quân Bắc Hàn gắt gao nhìn Mộ Thanh Yên, một chút cũng không rời.

Trong mắt tràn ngập tình ý cùng thâm ái, không che giấu chút nào.

“Bắc Hàn, mọi người đều ở đây, ngươi không thể nói chuyện đứng đắn chút sao?”

Mộ Thanh Yên bắt đầu đi lại ngọt ngào, thẳng rãnh này, càng ngày càng không tưởng tượng nổi, tự xông vào nhà dân mà còn lý sự.

Không biết thiên tử phạm pháp xử như thứ dân sao?

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên cười khẽ không nói.

Mộ Thanh Yên nắm lấy tay Quân Bắc Hàn, đi tới trước mặt Hề Minh Dật cùng Đoạn Ngọc La.

“Việc vừa rồi thật xin lỗi, không phải hắn cố ý, xin hai người thứ lỗi.”

“Không sao, nếu là người một nhà thì tốt rồi.” Đoạn Ngọc La khoát khoát tay.

“Nhìn huynh ấy gấp gáp như vậy, chắc là lần này thực sự gấp đến điên rồi.” Đoạn Ngọc La lại nói: “Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ thật hạnh phúc, có người yêu tỷ như vậy.”

Mộ Thanh Yên có chút xấu hổ, đây là lần đầu tiên khoe ân ái trước mặt người khác.

“Bất quá, tính thời gian thì người truyền tin mới vừa tới Thanh quốc thôi? Sao huynh tới nhanh như vậy?”

Đoạn Ngọc La vừa hỏi việc này, Mộ Thanh Yên cùng Hề Minh Dật đều nghi hoặc nhìn về phía Quân Bắc Hàn.

“Truyền tin gì cơ?”

“Chính là Thanh Yên tỷ tỷ có viết thư báo bình an cho huynh mà.”

“Ta chưa nhận được, tự ta tìm đến.” Quân Bắc Hàn bỗng nhiên dừng một chút lại nói: “Nếu như ngồi chờ chết chờ tin, phải đợi tới khi nào.”

Đoạn Ngọc La khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn, nàng kinh ngạc nói: “Trong thời gian ngắn như vậy từ Thanh quốc tìm được đến Ly quốc? Làm sao tìm được chứ!”

“Đào ba thước đất, một tác không thừa.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290: Tới đón nương tử của ta (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Beta-er: Nhi lầy:)))

Trong khoảng thời gian ngắn có thể tìm được từ Thanh quốc sang Ly quốc, lại tìm được địa chỉ chính xác như thế, đúng là có bản lĩnh lớn.

Xem như là mảnh khoe thông thiên, cũng phải tiêu tốn thật nhiều sức lực nhỉ?

Quân Bắc Hàn rốt cuộc có thân phận gì?

Đoạn Ngọc La cùng Hề Minh Dật cũng bắt đầu hoài nghi, nhưng cũng không tiện hỏi trực tiếp.

“Không biết vị công tử này là thế nào với Thanh Yên?” Hề Minh Dật bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Hắn ta là...”

“Phu quân, ta là phu quân của Thanh Yên. Nương tử biến mất, ta quá sốt ruột, thất lễ rồi.”

Quân Bắc Hàn cười đến xán lạn nhìn Hề Minh Dật, hắn cũng không quên lúc hắn xông vào, Mộ Thanh Yên đang đẩy xe cho cái tên này!

Quan hệ rất tốt? Rất quen thuộc? Rất thân mật?

Quân Bắc Hàn khó chịu, rất khó chịu!

Mộ Thanh Yên sững sờ, thằng nhãi này lại trợn mắt nói dối?

“Ôi chào, thì ra Thanh Yên tỷ tỷ đã thành thân, sao chưa từng nghe tỷ nói?”

“Đúng vậy... thời gian dài như vậy, cũng chưa từng nghe nàng nhắc đến hắn.” Hề Minh Dật ngẩng đầu nhìn về phía Quân Bắc Hàn.

Sắc mặt Quân Bắc Hàn lập tức không dễ nhìn cho lắm, đây là đang nghi ngờ hắn sao?

Rất hiển nhiên, nếu Mộ Thanh Yên không thừa nhận, hai người bọn họ cũng không phải kẻ ngu.

“Ngày trước vì giận dữ chạy khỏi nhà mới ngã xuống vách núi, vẫn còn nổi nóng, nên không nhắc đến hắn.”

Mộ Thanh Yên mở miệng giải vây cho Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn sững sờ, sau đó toét miệng cười thật tươi, thiếu chút nữa là có thể kéo đến tận mạng tai.

Mộ Thanh Yên vừa nói điều này, chẳng khác nào đã thừa nhận Quân Bắc Hàn.

Đoạn Ngọc La nháy nháy mắt, về mặt hài lòng nhìn Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn.

Hề Minh Dật kéo ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Trước hết để ta cho người an bài phòng cho hai người, hôm nay muốn đi cũng không kịp.”

“Minh Dật ca ca, để muội giúp huynh, huynh mau nghỉ ngơi đi.”

Hề Minh Dật gật đầu.

“Vậy thì đa tạ người đã khoản đãi.”

Quân Bắc Hàn nói xong liền kéo tay Mộ Thanh Yên ra ngoài viện.

“Hoàng...”

Thị vệ phía sau Quân Bắc Hàn sững sờ nhìn hoàng đế nhà mình mang theo thái hậu chạy.

“Các người đến trần trên tìm một chỗ đặt chân, trăm không gọi thì các người không được xuất hiện!”

Quân Bắc Hàn vút lại câu này, sau đó liền lôi Mộ Thanh Yên đi ra ngoài.

Đề lại bọn thị vệ ngơ ngác nhìn nhau.

“Linh công công, ngài xem, phải làm sao đây?”

“Đi thôi, còn nữa, những việc nhìn thấy hôm nay không cho phép nói ra, nếu tiết lộ sẽ giết toàn bộ!”

Đám thị vệ sững sờ, việc hoàng thượng nhận thái hậu là nương tử sao?

“Có nghe hay không?”

“Vâng!”

Quân Bắc Hàn lôi kéo Mộ Thanh Yên thẳng ra ngoài. Đi thật lâu tới bên một cái hồ nhỏ phía sau sơn trang mới dừng lại.

Bên hồ nhỏ cực kì yên lặng, chung quanh không một bóng người, hoang vu heo hút, chỉ có hai người bọn họ.

“Dẫn ta tới đây làm cái...”

Mộ Thanh Yên còn chưa nói hết thì miệng đã bị chặn lại.

Quân Bắc Hàn dùng sức ôm nàng vào trong ngực, hôn nồng nhiệt như bão tố trên môi Mộ Thanh Yên.

Hắn vội vã, hắn nôn nóng, hắn bất an, hắn sợ hãi. Tất cả cảm xúc của hắn đều phát tiết ra ngoài qua cái hôn này.

Mộ Thanh Yên bị hắn hôn đến đau, rên nhẹ một tiếng.

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên thu lại khí thế tiến công, trở nên ôn nhu.

Hắn nhẹ nhàng cạy hàm răng Mộ Thanh Yên, đem đầu lưỡi linh hoạt thăm dò trong miệng nàng.

Mộ Thanh Yên nhìn khuôn mặt Quân Bắc Hàn gần trong gang tấc, tinh xảo, chân thực khiến nàng say mê.

Nàng rót cuộc cũng bù đắp đủ chút dừng khi bị khuyết thiếu kia.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: Tới đón nương tử của ta (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Beta-er: Nhi Nhi lười biếng

Đời trước đã tiếc nuối như vậy, vì sao đời này còn phải phí thời gian?

Rõ ràng có thể ở bên nhau, rõ ràng có thể yêu nhau, vì sao còn phải hành hạ lẫn nhau?

Ở Tri Tất Các, thấy được Hề Minh Húc chết như thế nào trước mộ nàng, nàng liền bình thường trở lại.

Coi như Hề Minh Húc cùng Quân Bắc Hàn cuối cùng đều sẽ biến mất giữa thiên địa này, vĩnh viễn không hề tồn tại.

Vậy thì thế nào?

It nhất bây giờ yêu nhau là đủ rồi.

Thời gian Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc yêu nhau ngăn ngừ khiến người ta đau lòng, mới bắt đầu liền kết thúc.

Nhưng ai có thể nói, chuyện đó vô nghĩa, chuyện đó không đáng đâu?

Mộ Thanh Yên yêu Quân Bắc Hàn, đến nỗi Tư Mệnh hay Thương Lăng đều không quan trọng nữa.

Trước đó Mộ Thanh Yên vẫn luôn cự tuyệt Quân Bắc Hàn, hiện giờ, nội tâm nàng đã hoàn toàn mở ra.

Nàng dần dần bắt đầu đáp lại nụ hôn của Quân Bắc Hàn, ngạo mạn lại ôn hòa, khiến người ta say mê.

Cảm nhận được sự đáp lại của Mộ Thanh Yên, đầu tiên Quân Bắc Hàn ngẩn ra, sau đó hôn càng thêm thâm tình.

Qua một lúc lâu, Quân Bắc Hàn lưu luyến thả Mộ Thanh Yên ra, trên môi còn vẫn vương hương vị của nàng.

“Ngươi nhìn ngươi xem, gấp đến độ nào mà lớn tiếng như vậy, còn xông vào son trang, đó chính là địa bàn của người ta đấy.”

Mộ Thanh Yên duỗi tay sửa lại sợi tóc phiêu tán của Quân Bắc Hàn.

“Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong, nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng*...”.

*Nguyên văn khúc “Phượng cầu hoàng” của Tư Mã Tương Như:

Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong

Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng

Nương phi ngao tường hề, tứ hải cầu hoàng

Vô nại giao nhân hề, bất tại đông tường

Mượn 1 đoạn dịch đã đọc qua:

Gặp mỹ nhân rồi mãi chẳng quên

Một ngày không gặp lòng phát điên.

Phượng bay bốn bể tìm hoàng đây

Chỉ tiếc giai nhân chẳng ở Đông thành.

Nhảy hổ không chỉ được đớp thính còn được phở cập văn học Trung Hoa những khi Nhi lầy quá rành hehe:))))

Quân Bắc Hàn xoa xoa mũi Mộ Thanh Yên.

“Ta đã không thấy nàng nhiều ngày như vậy, sớm đã phát cuồng mất hết lý trí, hết thuốc chữa rồi.”

“Ngươi đâu học ra nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy?”

“Trong miệng nàng đó, rất ngọt nha, vừa mới thử qua, hay là lại một lần nữa nhé?”

Quân Bắc Hàn vừa nói xong lại muốn tiếp tục, Mộ Thanh Yên vội vàng duỗi tay đẩy hấn ra.

“Làm loạn!”

“Ta đang làm loạn đó, nàng cũng chẳng phải ngày đầu tiên biết ta, ta còn có thể làm loạn hơn nữa đó.”

“.....”

“Thanh Yên, đừng rời khỏi ta có được không?”

Quân Bắc Hàn thu lại tươi cười, trên mặt đều là thâm tình.

“Được”

“Thật chứ?”

Hai mắt Quân Bắc Hàn sáng ngời, quả thực không thể tin được lời của Mộ Thanh Yên.

Trước đây nàng vẫn luôn cự tuyệt hấn, vẫn luôn đẩy hấn ra.

Nhưng hôm nay gặp lại, chẳng những đáp lại hấn, còn nhận lời hấn?

Trong khoảng thời gian này không xảy ra vấn đề gì chứ?

“Nàng không phải do kẻ nào đó biến thành chứ?”

Quân Bắc Hàn cảnh giác nhìn chăm chăm Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên dở khóc dở cười, có vài người thiếu ngược sao?

Nàng duỗi tay ra muốn đánh Quân Bắc Hàn.

Nhưng mà còn chưa đánh tới, đã bị Quân Bắc Hàn một tay bắt được.

“Ngay cả ta cũng dám hoài nghi, cánh đã cứng rồi thì muốn tạo phản sao?”

Về mặt cùng ánh mắt này của Mộ Thanh Yên khiến Quân Bắc Hàn không khỏi bật cười.

Thật ra hẳn không hoài nghi Mộ Thanh Yên, ánh mắt cùng khí chất đều đúng, hẳn nhận nhầm ai cũng sẽ không nhận nhầm Mộ Thanh Yên.

Chỉ là hạnh phúc tới quá bất ngờ, khiến hẳn trong lúc nhất thời không thích ứng kịp.

Mộ Thanh Yên nhìn Quân Bắc Hàn cười ngu ngơ không khỏi lắc đầu.

Xem ra thằng nhóc này bị nàng cự tuyệt đến thê thảm nên mới có thể vui vẻ đến như vậy!

“Thanh Yên, hôm nay ta rất vui vẻ, chưa từng vui vẻ như vậy.”

Trán Quân Bắc Hàn chạm vào trán của Mộ Thanh Yên, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ thật hạnh phúc nhé.”

Mộ Thanh Yên không muốn lại tra tấn lẫn nhau, bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

Một đời trước đã đủ cho nàng hối hận, không cần đến đời thứ hai này cũng thế.

“Thanh Yên, nàng thật tốt.”

Quân Bắc Hàn ôm Mộ Thanh Yên vào trong ngực, nhẹ nhàng che chở như là tìm lại được bảo vật trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Tới đón nương tử của ta (4)

“Thương thế của nàng có nặng không?”

“Không nặng, mạng chưa đứt được, đừng lo lắng.”

“Nàng gạt người, khi ta ôm nàng còn cảm nhận được băng vải cùng mùi thuốc trên người nàng, người còn gầy trơ xương như que củi nữa đây.”

“Sẽ khỏe mà”

“Một đầu ngón tay của nàng ta còn không nở đung đến, nhưng tên khốn kia làm nàng bị thương nặng như vậy, nàng biết ta đau lòng bao nhiêu không?”

“Bảo vật trong lòng bị người khác hủy hoại, đâm đạp, thương tổn, cảm giác đó thực sự không nuốt trôi đâu.”

“Thanh Yên, ta cam đoan với nàng sau này sẽ không tái diễn những chuyện như vậy, ta đã có đủ năng lực bảo hộ nàng rồi.”

Từng câu từng chữ của Quân Bắc Hàn chân thành thâm tình khiến người ta cảm động.

“Được”

“Ta chỉ thích cùng nàng lẳng lặng ở bên nhau như thế này, nhưng sắc trời đã không còn sớm nữa, trên người nàng còn có vết thương, chúng ta về trước đi đã.”

Mộ Thanh Yên gật đầu, nàng cảm thấy Quân Bắc Hàn càng cẩn thận hơn trước kia, thật sự đã trưởng thành rồi.

Đáng tiếc bị nàng dạy hư luôn rồi.

Nhưng mà chẳng có gì không tốt cả.

Quân Bắc Hàn xoay người, đưa lưng về phía Mộ Thanh Yên.

“Đến đây, ta công nàng.”

Mộ Thanh Yên bò lên trên tấm lưng rộng lớn ấm áp của Quân Bắc Hàn, nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào người hắn.

Cực kì an tâm.

Quanh đi quẩn lại, chúng ta lại ở bên nhau.

Lần này phải quý trọng lẫn nhau.

Quân Bắc Hàn công Mộ Thanh Yên thông thả đi trong rừng, mỗi một bước đều như đang hưởng thụ.

Bọn họ có thể cảm nhận được hô hấp cùng nhịp tim của nhau, kề sát nhau như vậy, yêu nhau như vậy.

Một đoạn đường nhỏ ngắn ngủi tràn ngập hơi thở ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Thật hy vọng con đường này thật dài, như vậy có thể đi mãi đến cùng trời cuối đất.

Lúc Quân Bắc Hàn cùng Mộ Thanh Yên trở về Lam Thiên sơn trang, phòng của Quân Bắc Hàn đã chuẩn bị xong.

Đoạn Ngọc La tới thông báo cho bọn họ, tối nay đến chính sảnh Lam Thiên sơn trang dùng bữa.

Trang chủ Đoạn Thiên Diễn cùng phu nhân Dịch Lam Thâm tự mình tiếp đón bọn họ.

Bữa tối, Quân Bắc Hàn gặp Đoạn Thiên Diễn cùng Dịch Lam Thâm.

Lúc hai người gặp Quân Bắc Hàn luôn cảm thấy ánh mắt có chút quen thuộc.

Trong bữa tiệc, Dịch Lam Thâm bỗng nhiên nói ra một câu: “Năm đó lúc tiên hoàng nhìn tiên hoàng hậu, cũng là ánh mắt này.”

Quân Bắc Hàn sững sờ, Mộ Thanh Yên lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Vậy nói rõ là tình yêu của ta với Thanh Yên không hề kém Ly quốc tiên hoàng đối với tiên hoàng hậu.” Quân Bắc Hàn cười nói.

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người đều ngơ ngẩn, nhưng Dịch Lam Thâm rất nhanh dùng sức đẩy đẩy Đoạn Thiên Diễn.

“Đứng rồi! Ánh mắt yêu sâu đậm một người chính là như vậy, thảo nào ta luôn cảm thấy quen thuộc như vậy, ánh mắt ta nhìn phu nhân lúc bình thường cũng là ánh mắt này, ha ha ha ha...”

Đoạn Thiên Diễn vội vàng bỏ sung một câu.

Đoạn Ngọc La cùng Hề Minh Dật liếc mắt nhìn Đoạn Thiên Diễn một cái, trong lòng hiểu mà không nói ra.

Mộ Thanh Yên nhin không được liền bật cười.

Cười đến mức Đoạn Thiên Diễn thấy xấu hổ.

“Ăn cơm ăn cơm, mọi người tập trung ăn cơm nào.”

Kết thúc bữa tối, Đoạn Ngọc La đưa Hề Minh Dật, Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn trở về viện.

Đoạn Ngọc La chuẩn bị một phòng đơn cho Quân Bắc Hàn.

Chuyện này Mộ Thanh Yên cảm thấy là đương nhiên.

Nhưng Quân Bắc Hàn lại không thấy thế, hần đen mặt, nghiêm túc hỏi Đoạn Ngọc La.

“Chúng ta là phu thê, tại sao phải chia phòng ngủ?”

“Trên người Thanh Yên tỷ tỷ có quá nhiều vết thương, không thể vận động gân cốt, nếu hai người ở cùng nhau, sợ huynh làm tỷ ấy bị thương.”

Đoạn Ngọc La nói có lý lẽ, mười phần nghiêm túc, không thể thương lượng.

“Tự ta cẩn thận là được, cần gì phải chia phòng chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Tới đón nương tử của ta (5)

“Phải nghe đại phu. đây là do đại phu căn dặn.”

Đoạn Ngọc La nói xong, làm tư thế tiễn khách với Quân Bắc Hàn. hướng về phía gian phòng hần được phân đến.

“Hề Minh Dật!”

Quân Bắc Hàn nghiêng rặng nghiêng lợi. hần biết ngay tên này không có hảo tâm đâu!

“Đi thôi đi thôi. Thanh Yên tỷ tỷ. Để muội xem vết thương cho tỷ.”

Đoạn Ngọc La nói xong lôi kéo Mộ Thanh Yên trở về phòng, để lại một mình Quân Bắc Hàn nội tâm tan vỡ đứng tại chỗ.

Rò ràng ban này nhận nương tử. buổi tối đã bị đuổi ra khỏi phòng?

Quân Bắc Hàn sắc mặt vô cùng đen, mấy kẻ cướp nương tử của ta đều chờ đó cho ta!

Bên trong phòng, ngọn đèn thấp sáng, ánh đèn lay động in bóng hai người trên cửa sổ.

“Có chuyện muốn nói với ta phải không?”

Mộ Thanh Yên nhìn Đoạn Ngọc La, chớp chớp mắt.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ quá thông minh!”

“Nói đi.”

Mộ Thanh Yên bất đắc dĩ cười, hơn nửa tháng không gặp, vất vả lắm mới gặp được mà buổi tối đầu tiên đã bị đuổi ra ngoài cửa, Quân Bắc Hàn chắc đang phát điên ở bên ngoài.

“Thanh Yên tỷ tỷ, đêm nay muội có thể ngủ cùng tỷ không?”

Mộ Thanh Yên sững sốt, sau đó lại nói: “Được.”

Đoạn Ngọc La vui vẻ cởi giày và áo ngoài, chạy đến đợi Mộ Thanh Yên trên giường.

Mộ Thanh Yên thu thập xong cũng lên giường.

Đây lần đầu tiên Mộ Thanh Yên cùng một nữ tử khác ngủ cùng nhau, cảm giác có chút kỳ diệu, cũng có chút ấm áp.

Hai người nằm trên giường, bỗng nhiên Đoạn Ngọc La dựa vào người Mộ Thanh Yên.

“Thanh Yên tỷ tỷ, có phải tỷ phải đi rồi không?”

“Đúng vậy, trở về Thanh Quốc.”

“Chúng ta về sau còn có cơ hội gặp lại không?”

“Gặp nhau không bằng hoài niệm, có rất nhiều thời điểm bộ dạng trong trí nhớ sẽ đẹp hơn hiện thực nhiều lắm.”

Đoạn Ngọc La ngẩn ra, cẩn thận suy nghĩ những lời này của Mộ Thanh Yên.

Hạ Triều Ca trong lòng toàn bộ người Ly quốc, là chí cao vô thượng, hoàn hảo vô khuyết.

Ở trong lòng bằng hữu cũ của nàng, là vô cùng tương niệm, bọn họ sẽ vĩnh viễn nhớ đến nàng.

Một khi đã vậy, sao không để Hạ Triều Ca vĩnh viễn sống trong ký ức tốt đẹp của bọn họ?

Gặp nhau, không bằng hoài niệm.

Đây chính là nguyên nhân Mộ Thanh Yên không nhận mặt với bọn họ.

“Như vậy nếu muội nhớ tỷ, muốn nói chuyện với tỷ, cũng không thể gặp mặt nữa sao?”

“Ta chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời muội, gặp rồi cùng nhau đi một đoạn, đi hết liền mỗi người một ngả. Cuộc đời mỗi người đều có rất nhiều khách qua đường.”

Mộ Thanh Yên nhẹ giọng nói: “Không truy xét quá khứ, không dự đoán tương lai, cứ như hiện tại là được.”

Đoạn Ngọc La nghĩ nghĩ, cũng không biết có suy nghĩ cẩn thận lời Mộ Thanh Yên nói không nữa.

“Thanh Yên tỷ tỷ, muội thật sự rất luyến tiếc tỷ. Cha mẹ muội chỉ có một mình muội, từ bé không ai chơi với muội, sau này thì có Minh Dật ca ca đến.”

“Nhưng mà huynh ấy không thể đi, cũng không thể nhảy, không thể chơi với muội, đa phần thời gian huynh ấy đều lẳng lặng đọc sách viết chữ, an tĩnh hơn người khác nhiều.”

“Tỷ là người đầu tiên cùng muội cười, cùng ta làm loạn, cùng muội đánh nhau, cùng muội uống rượu.”

Mộ Thanh Yên duỗi tay sờ đầu Đoạn Ngọc La: “Muội cũng là người đầu tiên cùng ta điên, cùng ta cười, cùng ta đánh nhau.”

“Thật sao? Vậy tuổi thơ của Thanh Yên tỷ tỷ trải qua thế nào?”

Mộ Thanh Yên ngẩn ra, khi còn nhỏ, bội coi như quân cờ tí mĩ bồi dưỡng? Hơi lo lắng một chút sẽ bị từ bỏ?

Mộ Thanh Yên không muốn nói về cái đề tài này.

“Không nhắc lại chuyện lúc nhỏ. Ta nhớ rõ ngày đó muội từng nói muốn học nương của muội bắt cóc Hề Minh Dật?”

Đoạn Ngọc La che mặt, nửa bên đã đỏ lên.

“Đều là say rượu nói bậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Về nhà (1)

“Không có dũng khí của nương muội sao?”

“Không phải, đối tượng không giống nhau. Cha muội cùng Minh Dật ca ca không giống nhau. Minh Dật ca ca trong suốt giống như nước suối, sạch sẽ như mây trắng, chuyện như vậy là một loại vấy bẩn huynh ấy. Huynh ấy có suy nghĩ của mình. muội không thể ép buộc huynh ấy.”

“Vậy muội tính về sau làm thế nào đây?”

“Thanh mai trúc mã đôi khi kém nhất kiến chung tình, nhưng nước chảy sông dài có thể thắng được rung động nhất thời, muội có thời gian, có kiên nhẫn, có cơ hội, muội không sợ.”

Mộ Thanh Yên cười khê: “Muội là một cô nương rất tốt. muội sẽ hạnh phúc mà.”

“Muội cũng muốn vậy á.” Đoạn Ngọc La nghịch ngợm cười.

Hai người lại trò chuyện một lúc lâu, thối tắt đèn sau đó đi ngủ.

Bóng đêm bao phủ, tiếng ve kêu râm ran càng khiến màn đêm thêm tĩnh mịch.

Trong căn phòng đối diện phòng Mộ Thanh Yên, đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Quân Bắc Hàn mở rộng cửa sổ ra, một tay chống đầu đầu dựa nghiêng bên cạnh bàn.

Mái tóc đen dài như thác nước xõa trên vai, xúng vói khuôn mặt tuấn mỹ kia của hắn khiến người ta càng nhìn càng si mê.

Hắn thấy ngọn đèn trong phòng Mộ Thanh Yên đã tắt nhưng lại không thấy Đoạn Ngọc La đi ra, mày gắt gao nhíu lại.

“Ăn vạ không đi rồi?”

Ngón tay Quân Bắc Hàn gõ gõ trên mặt bàn, đứng dậy ra khỏi phòng.

Đến trước phòng Mộ Thanh Yên, hần đẩy đẩy cửa, phát hiện cửa đã khóa chặt.

Thế là hần vòng một vòng, cuối cùng tìm được một cái cửa sổ mở rộng, thân hình hần lóe lên nhảy vào.

Dưới ánh trăng, bóng Quân Bắc Hàn bị kéo hẹp dài, hần nhẹ nhàng chậm chạp đi đến mép giường Mộ Thanh Yên.

Nhìn hai người ngủ trên giường, sắc mặt Quân Bắc Hàn lập tức đen thui.

Nương tử hần mà hần còn chưa ngủ, lại cho người khác ngủ trước à?

Buồn cười? Dù là nữ nhân cũng không được!

Quân Bắc Hàn duỗi tay điểm huyết ngủ của Đoạn Ngọc La làm nàng hôn mê.

Sau đó Quân Bắc Hàn dùng chân cuộn Đoạn Ngọc La đưa sang phòng hần.

Sau khi đi hoa tiếp mộc* xong, Quân Bắc Hàn mới thoải mái nằm bên người Mộ Thanh Yên.

* *Di hoa tiếp mộc* (dồi hoa nối cây): một trong 36 kế, là thủ đoạn vu oan giả hoạ, đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác bằng cách dựng những chứng cứ giả tạo, đổi trắng thay đen

Hần quay người lại ôm lấy Mộ Thanh Yên trên giường.

“Bắc Hàn, rốt cuộc chàng trưởng thành chưa thế, sao lại làm mấy việc trẻ con thế này?”

“Ngủ cùng nương tử nhà mình mà là việc trẻ con à?”

Mộ Thanh Yên cạ lòi, xoay người lại chọc chọc vào mặt Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn duỗi tay bắt được tay Mộ Thanh Yên, từ sau lưng ôm nàng thật chặt.

Hơi thở của hần quanh quẩn bên tai Mộ Thanh Yên, khiến nàng cảm giác từng đợt tim đập.

Hần tới gần khe hôn vành tai nàng, khiến toàn thân nàng ngứa ngáy xoay người lại.

Vừa xoay thì Quân Bắc Hàn vươn tay vòng lấy nàng, đôi mắt thâm thúy lóe sáng nhẹ nhẹ, chậm rãi tiến đến nói bên tai nàng: “Nương tử”

Mặt nàng nóng lên, đỏ ửng, vừa muốn mở miệng lại bị cánh môi ấm áp lấp kín.

Hai mắt Quân Bắc Hàn nhuộm tình dục, khe cắn mút bờ môi mềm mại hơi lạnh, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào trong miệng, mút lấy từng chút mềm mại, đòi lấy từng góc từng góc.

Mộ Thanh Yên cảm giác thân thể mình mềm nhũn, nhìn khuôn mặt dựa thật gần, lắng nghe hơi thở của hần, cảm nhận được hô hấp của hần, nhịp tim không ngừng tăng tốc.

“Thanh Yên, ta muốn nàng...”

Mộ Thanh Yên sững sốt, toàn thân cứng đờ, tai đỏ lên.

“Ta nhìn đã lâu lắm rồi, đặt ngay trước mắt mà nhiều lần cũng chưa ăn được, trên đường còn bị cướp nhiều lần, nếu không ăn ngay thì chắc sẽ bị kẻ khác đoạt đi nữa mất!”

Quân Bắc Hàn tràn đầy oán niệm.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 295: Về nhà (2)

Mộ Thanh Yên dựa vào người Quân Bắc Hàn, im lặng không lên tiếng xem như ngầm đồng ý.

Quân Bắc Hàn nhẹ nhàng kéo vạt áo Mộ Thanh Yên ra, duỗi tay thâm nhập vào.

Nhưng hần bỗng nhiên dừng tay lại, thờ dài một hơi thật mạnh thu về.

Sau đó duỗi tay buộc lại vạt áo của Mộ Thanh Yên.

“Trên người nàng đều là vết thương, vẫn cứ chờ thêm chút đi.”

Quân Bắc Hàn bắt đắc dĩ nhẹ nhàng ôm chặt Mộ Thanh Yên, hô hấp nhẹ nhàng phía sau nàng.

Mộ Thanh Yên tự nhiên muốn cười, sau khi cười lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Bóng đêm tràn ngập bao phủ hoàn toàn một vùng đất, tiếng dế kêu hòa lẫn với tiếng hít thở như đi vào giấc ngủ, càng thêm yên tĩnh.

Sáng sớm hôm sau lúc Đoạn Ngọc La tỉnh lại, phát hiện mình lại ngủ trong phòng khác.

Nàng sợ tới mức nhảy dựng lên, vừa ra khỏi cửa liền thấy có người vào viện viện người thu dọn đồ đạc.

“Có chuyện gì đấy? Các người là ai?”

Đoạn Ngọc La vừa mới hỏi xong, Quân Bắc Hàn liền kéo tay Mộ Thanh Yên ra khỏi phòng.

“Chúng ta phải về, bọn họ đang thu dọn đồ đạc.”

Quân Bắc Hàn liếc mắt nhìn mấy thị vệ.

Mặt Đoạn Ngọc La đầy kinh ngạc, nàng khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên.

“Nhanh như vậy à?”

Mộ Thanh Yên mỉm cười gật đầu.

Quân Bắc Hàn cùng nàng đã ra ngoài thật lâu, nếu không quay về thì trong triều sẽ đại loạn, chậm trễ không được, tùy hứng không được.

Không lâu sau, đồ đạc của Mộ Thanh Yên cũng được thu dọn xong xuôi.

Hai người Quân Bắc Hàn cùng Mộ Thanh Yên tự mình đến chỗ Đoạn Thiên Diễn cùng Dịch Lam Thâm từ biệt.

Đoạn Ngọc La đẩy Hề Minh Dật đi ra cửa sơn trang.

Trên mặt hần vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt như trước, như con người hần vĩnh viễn vân đạm phong khinh, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân.

“Thanh Yên tỷ tỷ, tỷ trở về phải mạnh khỏe, ngàn vạn lần không được bị thương nữa nhé.”

“Nếu ai khi dễ tỷ thì cứ đánh hần, nếu đánh không lại tỷ cứ viết thư cho muội, muội đến giúp tỷ.”

“Còn nữa, vết thương còn chưa khỏi hần, nhớ phải thay thuốc định kì, ngàn vạn không được mệt mỏi.”

“Còn nữa... Còn cái gì nữa thì nhất thời muội cũng không nhớ ra, tỷ ở lại một lúc, muội nhớ ra sẽ nói cho tỷ...”

Đoạn Ngọc La dong dài lẳng nhăng nói một tràng, nói đến mũi đỏ, mắt đỏ, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Thanh Yên tỷ tỷ, muội thật sự không ngờ tỷ sẽ rời đi nhanh như vậy. Muội tưởng tượng về sau sẽ không còn được gặp lại tỷ, muội liền rất khổ sở...”

Mộ Thanh Yên duỗi tay lau nước mắt trên mặt Đoạn Ngọc La.

“Đừng khóc, nhớ kỹ đáng về hiện tại của ta.”

Đoạn Ngọc La gật gật đầu.

“Trong trí nhớ của muội, cả đời của ta đều như thế này, vui vẻ, đơn giản, thương muội.”

Đoạn Ngọc La gật đầu nhưng nước mắt vẫn là không ngừng chảy xuống.

“Được, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, có duyên sẽ gặp lại.”

Đoạn Ngọc La lau nước mắt, lời cũng không nói ra được.

“Thanh Yên”

Hè Minh Dật bỗng nhiên mở miệng gọi nàng.

Nàng quay đầu thấy Hè Minh Dật đưa một chiếc hộp dài.

Mộ Thanh Yên nhận chiếc hộp, đặt trong tay.

“Sinh thời, may mắn gặp được nàng.”

“Đây cũng là may mắn của ta, Minh Dật, chiếu cố Ngọc La cho tốt, chiếu cố chính mình cho tốt.”

Hè Minh Dật cười nhạt gật đầu: “Bảo trọng.”

“Bảo trọng.”

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu lần cuối nhìn Lam Thiên sơn trang.

Tiểu sư đệ, công chúa ngang ngành, sư phụ, Tổ Y sư tỷ, Ly quốc, tái kiến, kiếp này sẽ không trở lại nữa.

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi lên xe ngựa.

Xe ngựa dần dần tăng tốc, cuốn lên một trận bụi đất, để lại một phần nhớ mong.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296: Về nhà (3)

Lên đường mười ngày liên tiếp, rốt cuộc Mộ Thanh Yên cũng trở về hoàng cung Thanh quốc.

Trở về Trường Nhạc Cung của mình, nàng thở phào một hơi, cuối cùng cũng trở lại rồi.

Quân Bắc Hàn đi xử lý chính vụ trước, hoãn lại nhiều ngày như vậy, đoán chắc rằng sẽ có rất nhiều việc gấp.

Mộ Thanh Yên ngồi trên ghế quý phi, từng li từng tí nhớ tới Ly quốc, bất giác khóe miệng lộ ra một nụ cười đầm đìa.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên giọng hưng phấn của con thỏ.

Chớp mắt sau, một cái bóng trắng như tuyết bỗng nhiên nhào đến bên nàng, ôm lấy nàng.

“Huhu, thái hậu, rốt cuộc người cũng trở lại, làm ta sợ muốn chết.”

“Ta không bảo vệ tốt cho người, ta có lỗi với hoàng thượng, có lỗi với thừa tướng, có lỗi với người...”

Mộ Thanh Yên lắc đầu bất đắc dĩ, nàng đưa tay nheo nheo khuôn mặt đầy nước mắt của con thỏ.

“Khóc cái gì, ta không phải chưa chết sao?”

“Vậy nếu như người chết thì sao?”

“Thì có thể sao nữa? Chết thì chết thôi.”

Con thỏ nghe vậy khóc càng to, cả viện đều vang vọng tiếng khóc của nó.

“Được rồi, khóc nữa là tai lại dài ra đấy!”

Trong nháy mắt, con thỏ liền ngừng khóc, chỉ còn lại tiếng thút thít.

Mộ Thanh Yên xoa trán tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Con thỏ quần quít lấy nạng, đòi nạng kể lại toàn bộ sự việc bị rơi xuống vách núi cho mình nghe.

Con thỏ nghe rất vui vẻ, cuối cùng, nạng bổ sung một câu: “Lần sau đánh nhau thì cứ gọi ta, ta nhất định sẽ chăm chỉ luyện pháp thuật, sẽ không để thua người ta!”

Mộ Thanh Yên mím môi cười khẽ.

“A! Hề Minh Dật tặng người thứ gì, người mở ra chưa?”

Mộ Thanh Yên sừng sốt: “Chưa. ”

“Chúng ta đi xem, đi xem nha!”

Mộ Thanh Yên bị con thỏ làm cho bất đắc dĩ, đành phải mang nạng cùng xem cái hộp Hề Minh Dật tặng mình.

Nạng vốn không có ý định mở ra, bởi vì trong này có bất kì cái gì đều không quan trọng, bọn họ vĩnh viễn chỉ sống trong trí nhớ của đối phương.

Mộ Thanh Yên mở hộp ra, một bức họa xuất hiện bên trong.

Bức họa chậm rãi mở ra. Mỹ nhân trong tranh từ từ hiện ra trước mắt.

Mộ Thanh Yên kinh ngạc không thôi.

“Ôi, Thái hậu, bức tranh này chính là vẽ người đấy! Vẽ thật sinh động! Nhìn rất đẹp!”

Mộ Thanh Yên vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh.

Thần thái, chi tiết, khí chất đều rất sống động. Quả thực không giống một bức tranh nữa, soi gương cũng không giống đến vậy.

Tim Mộ Thanh Yên bỗng đập mạnh.

Nàng rút cuộc cũng nhìn ra Hề Minh Dật thích mình.

Nàng chính là người nhất kiến chung tình trong miệng Đoạn Ngọc La.

Quả thật, khi Đoạn Ngọc La nói, nàng cũng nghi ngờ.

Nhưng hằng ngày ở chung, biểu hiện của Hề Minh Dật đều rất lạnh nhạt, nụ cười vĩnh viễn không thay đổi, lạnh nhạt đến mức cảm xúc không hề dao động.

Cho nên trước đó, nàng không nghĩ người nhất kiến chung tình mà Đoạn Ngọc La nói là chỉ nàng.

Bây giờ, xem như nàng đã hiểu rõ tâm ý của hắn.

Hề Minh Dật là một người như vậy, nhạt như nước, tức giận cũng thờ ơ, ưa thích cũng thờ ơ, ngay cả khi ly biệt, hắn cũng chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ có Đoạn Ngọc La mới có thể từ những cảm xúc rất nhỏ của hắn, hiểu được suy nghĩ, tình cảm của hắn.

Hề Minh Dật giống như một con gió mát thổi qua, không lưu lại một chút dấu vết.

Đoạn Ngọc La giống như một hồ nước trong, gió nhẹ lướt qua, để lại một vòng gợn sóng.

Ba người họ đều hiểu, Đoạn Ngọc La mới là người có thể ở bên Hề Minh Dật tới cuối đời, mà Mộ Thanh Yên, đơn giản chỉ là một vị khách qua đường.

Mộ Thanh Yên cuộn tròn bức họa, trân trọng phần tình cảm này.

Ngự Thư phòng, Quân Bắc Hàn đang múa bút thành văn ở giữa mớ tấu chương chồng chất như núi.

“Hoàng thượng, Lân phi cầu kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Bật cuộc cũng đời được nàng (1)

Chương 277. Nơi cuộc sống mới được nâng (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Beta-er: Nhi khùng:))))

Quân Bắc Hàn nghe thấy tiếng thông báo liền nhủu mày, nở một nụ cười âm trầm.

“Truyền ”

“Truyền Lãnh phi yết kiến!”

Ngay sau đó, Lãnh Lâm Sương thân nhiên bước vào.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế.”

Quân Bắc Hàn đổi sang một nụ cười tươi sáng, cười cực kì đẹp.

“Lãnh phi không cần đa lễ, hãy bình thân.”

Lãnh Lâm Sương ngẩng đầu, liếc mắt thấy khuôn mặt vui vẻ của Quân Bắc Hàn, ngọt ngào tới tận tâm can.

“Hoàng thượng, người bên ba nhiều ngày bên ngoài cực nhọc vất vả. Thần thiếp tự tay nấu hầm canh cho người để người tiêu trừ mệt mỏi, long thể rất quan trọng.”

Quân Bắc Hàn thoả mãn gật đầu.

“Lãnh phi thật có tâm. Trong bốn phi tử, chỉ có nàng là tri kỷ nhất!”

Lãnh Lâm Sương lập tức đỏ mặt, nàng ta nói: “Đa tạ hoàng thượng khích lệ, đây là việc thần thiếp nên làm.”

Lãnh Lâm Sương sai người bưng canh lên đặt trên án thư trước mặt Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, thái hậu nương nương bình an trở về, chắc ở bên ngoài đã chịu rất nhiều khổ sở?”

Lãnh Lâm Sương một bên bưng canh cho Quân Bắc Hàn, một bên hỏi bóng hỏi gió.

“Chịu không ít khổ, cả người đều gầy đi.”

“Vậy hoàng thượng cần phải mau giết hung thủ kia, báo thù cho thái hậu nương nương.”

“Ừ” Quân Bắc Hàn gật đầu: “Chỉ là bây giờ vẫn không biết vì sao hấn tấn công thái hậu, còn phải điều tra.”

Tay Lãnh Lâm Sương run lên, trong lòng hơi hồi hộp.

“Hung thủ không khai sao?”

“Không, hình như đã chết, lời cũng chẳng nói được gì.”

Lãnh Lâm Sương thở phào một hơi.

” Thái hậu nương nương có biết là tại sao không?”

Quân Bắc Hàn lắc đầu: “Thái hậu cũng không biết.”

Lãnh Lâm Sương thả lỏng người, hoàn toàn yên tâm.

Nàng ta đưa canh cho Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, uống nhân lúc còn nóng.”

Quân Bắc Hàn nhận canh, đặt xuống, hấn nói: “Trẫm biết nàng có lòng, nhưng công vụ quá nhiều, trẫm tạm thời không có khẩu vị.”

“Hoàng thượng, công vụ tuy quan trọng nhưng thân thể còn quan trọng hơn.”

Quân Bắc Hàn vỗ vỗ mu bàn tay Lãnh Lâm Sương, hấn nói: “Trẫm biết, trong khoảng thời gian này quá bận nên đã để nàng vắng vẻ, thật tốt là nàng hiểu chuyện.”

“Thần thiếp tất nhiên phải phân ưu cùng hoàng thượng.”

“Khuôn mặt nàng rất đẹp. Đêm nay trầm lật thẻ bài của nàng, lại cho nàng một phần đại lễ, bảo đảm nàng sẽ thích.”

Quân Bắc Hàn cười hết sức tươi đẹp khiến Lãnh Lâm Sương nhìn đến mê mẩn.

Trong lòng Lãnh Lâm Sương mừng rỡ. Nàng ta cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, xấu hổ không thôi.

“Thần thiếp đa tạ hoàng thượng ưu ái.”

“Đi đi, chuẩn bị thật tốt. Đêm nay nàng cũng phải cho trầm kinh hi chứ, thế nào?”

Lãnh Lâm Sương gật đầu: “Vâng, thần thiếp xin được cáo lui trước.”

“Đi đi.”

Lãnh Lâm Sương thi lễ, rời khỏi Ngự Thư phòng.

Nàng ta chân trước vừa mới đi, nụ cười trên mặt Quân Bắc Hàn liền biến mất không chút dấu vết.

Hắn chỉ chén canh Lãnh Lâm Sương đưa cho hắn, nói: “Mang cho thanh điều uống.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Nhìn chén canh kia được bung đi, khoe môi Quân Bắc Hàn dần ra, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Thiên lao.

Bốn vách tường âm u, không khí ẩm ướt, mùi vị tanh hôi, lộ ra hoàn cảnh ác liệt.

Mộ Thanh Yên một thân váy dài đẹp để quý phái, bước từng bước vào trong.

Đi tới cuối thiên lao, thấy một phòng giam đặc biệt, Tiểu Linh Tử đang giám sát cai ngục cho thanh điều uống canh.

“Canh này uống ngon không?”

Thanh điều quỳ rạp trên mặt đất, hơn một nửa lông vũ bong ra từng mảng, hai cánh đã mất, da thịt cháy đen, nhìn qua rất đáng sợ.

Hắn trợn mắt trừng Tiểu Linh Tử, tỏ vẻ khinh thường.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ dùng rất nhiều cực hình tra tấn, nhưng thanh điều một chữ cũng không nói ra!

<

p/s: ai chúc tui thi tốt cái đi T.T>>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Rót cuộc cũng đợi được nàng (2)

Hơn nửa chén canh rót vào miệng thanh điều, sau đó ánh mắt thanh điều dần trở nên mê mẩn.

Hắn có thể cảm giác được bên trong thân thể có một cỗ kích động mơ hồ và khô nóng.

Hắn bắt đầu nôn nóng bất an, hắn đã biết trong canh bỏ thứ gì.

Đê tiện, thứ này chỉ có tác dụng với phạm nhân ngu xuẩn, loại đồ vật dơ bẩn bỉ ổi này có thể làm gì hắn chứ?

Hắn là tiên thân, đồ vật trần gian căn bản không thể làm gì được hắn!

Nhưng lần trước thanh điều bị Dao Cơ đánh trọng thương, cổ họng của hắn đã hỏng, hắn không thể nói ra lời.

Hắn chỉ có thể trợn mắt cười nhạt, tỏ vẻ khinh thường.

Nhìn bộ dạng này của hần, Tiểu Linh Từ không nhanh không chậm, không tức không giận khẽ cười.

“Ta biết ngươi khinh thường, nhưng mong ngươi cứ từ từ cảm nhận đi.”

Vốn dĩ Thanh điều không muốn phản ứng với hần, thế nhưng dần dần hần liền phát giác có gì đó không đúng. Tác dụng của thuốc rất mạnh, nhưng cảm giác rất ít, khiến người ta không cảm thấy được gì.

Ngay cả tiên thể của hần cũng không thể miễn dịch!

Lẽ nào, đây không phải là thuốc của trần gian?

Trong lòng Thanh điều rơi lộp bộp, đau đớn từ lòng ngực lan tỏa ra.

“Nhận ra rồi? Đây là canh của thần nữ ngươi tâm tâm niệm niệm dâng cho hoàng thượng đó.”

Thanh điều đột nhiên ngẩng đầu, hần khiếp sợ nhìn Tiểu Linh Từ.

Làm sao lại như vậy? Thần nữ của hần, tại sao lại làm chuyện hạ thấp thân phận thế này!

Tiểu Linh Từ không những không giận mà còn cười: “Là Lân phi sai ngươi tổn thương thái hậu?”

Thanh điều ngẩn ra, quay đầu, im lặng không lên tiếng, không có biểu cảm gì.

“Chuyện này hoàng thượng biết, Lân phi biết, ngươi cũng biết, mọi người đều ngầm biết mà không nói.”

Thanh điều vẫn không có phản ứng.

“Không thừa nhận cũng không quan trọng, làm thái hậu bị thương, Lân phi sẽ không có kết quả tốt, trước đó còn chưa tới lúc, còn bây giờ...”

Tiểu Linh Từ che miệng cười rộ lên.

“Được rồi, nói với hần cũng không có ý nghĩa gì, rốt xong rồi, có gì thì hần tự chịu, đi thôi.”

Tiểu Linh Từ xoay người ra khỏi phòng giam, gặp được Mộ Thanh Yên đang đi đến.

“Nô tài tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế.”

“Đứng lên đi.”

“Thái hậu sao lại tới nơi ô ử như thế này?”

“Lui xuống đi.”

Mộ Thanh Yên phát tay.

Tiểu Linh Từ không nói gì nữa, dẫn theo mấy thái giám rời đi.

Nghe được tiếng của Mộ Thanh Yên, Thanh điều bỗng nhiên nhảy dựng từ dưới đất lên.

Nhưng hần chưa rời mặt đất đã bị ngã trở về.

Vậy mà Tư Mệnh không chết!

Tại sao, tại sao có thể như vậy! Trước khi hần rời đi còn kiểm tra một vòng, vách núi hiểm trở, xung quanh cũng không có người có thể cứu ả!

Nếu ả không chết, nhất định sẽ chỉ ra Dao Cơ, vậy phải làm sao bây giờ!

“Khụ khụ khụ...”

Thanh điều nói không ra lời. Hần nhịn không được ho khan, khản trương kích động không thôi.

“Thanh điều, ngươi tội gì phải vậy?”

“Ngươi có cố gắng nữa thì cô ta cũng khinh thường nhìn lại, ngươi cần gì phải làm vậy?”

Thanh điều liếc mắt khinh thường Mộ Thanh Yên, người không biết yêu, không có tư cách chỉ trích hần.

“Có phải ngươi rất hối hận? Ngươi nghĩ rằng ta đã chết nên không nói cho Dao Cơ, ta còn lưu lại ký ức của Tư Mệnh?”

Thân thể tàn tạ của thanh điều run rẩy, hấn sợ hãi, hấn khản trương.

“Đang lo lắng cho cô ta sao?”

Mộ Thanh Yên cười nhạt: “Lo lắng là đúng, nếu ta đã trở về, đương nhiên sẽ không để cho nàng ta sống yên ổn.”

Thân thể thanh điều run rẩy, hấn hối hận, hấn khản trương, hấn lo lắng, hấn không cam lòng.

Mất thấy Tư Mệnh muốn đi trả thù Dao Cơ, hấn không có cách gì ngăn cản, cũng không giúp được gì cả, thậm chí ngay cả nhắc nhở cũng không thể!

“Ta vốn nghĩ sẽ trả thù cùng một lúc, nhưng bây giờ không cần thiết nữa. Kết cục bây giờ của ngươi thảm hơn bất kỳ kẻ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (3)

Mộ Thanh Yên rời khỏi thiên lao không lâu, thiên lao âm u bỗng xuất hiện một vệt sáng màu xanh biếc.

Ánh sáng lóe lên, Dao Cơ từ trong đi tới.

Thanh điều quỳ rạp trên mặt đất nhìn thấy Dao Cơ, kích động không thôi. Hấn liều mạng phát ra tiếng, nhưng nói không ra lời, chỉ có thể bật ra tiếng ô ô.

“Thanh điều ”

Dao Cơ ngồi xổm xuống, vấy màu xanh biếc rực rỡ với thiên lao dơ bẩn đối lập rõ ràng.

“Ô ô ô ô ô ”

Dao Cơ vươn tay, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt đầy máu của thanh điều.

“Rất thống khổ đúng không?”

Thanh điều liều mạng lắc đầu, vẫn luôn kêu ô ô.

“Ta biết ta rất có lỗi với ngươi, nhưng ta không có cách nào khác. Ta nỗ lực nhiều như vậy, không cho phép có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.”

Dao Cơ than nhẹ, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên một tia ưu thương.

“Nếu trước khi Thương Lăng khôi phục ký ức mà ta không thể bắt được tâm hấn, ta liền xong rồi.”

“Trước đây hấn đã cảnh cáo ta, không cho ta can thiệp vào chuyện của hấn. Nhưng nếu không can thiệp, sao ta có thể liên quan với hấn đây?”

“Một khi đã can thiệp thì ta không thể quay đầu lại. Hoặc là chiếm được hấn, hoặc là hai bàn tay trắng. Ta bây giờ là đang đập nổi đăm thuyên!”

“Yêu một người có gì sai? Ta làm tất cả đều vì hấn.”

“Thanh điều, ngươi nhất định có thể hiểu ta, đúng không? Ngươi sẽ không trách ta đúng không?”

Nghe Dao Cơ nói xong, thanh điều khóc nức nở.

Hấn rất muốn nói cho Dao Cơ biết, Tư Mệnh không hề mất đi ký ức, Quân Bắc Hàn đã bày xong cạm bẫy.

Nhưng hấn không thể, hấn không thể nói chuyện, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng tự chui đầu vào lưới.

Hấn hận!

“Xin lỗi thanh điều, để cắt đứt mọi hậu hoạn, ngươi nên mang theo bí mật của ta mà đi thôi. Đêm nay ta với hấn có thể ở bên nhau.”

Dao Cơ duỗi tay, một đạo lục quang lóe sáng.

Thanh điều thống khổ tuyệt vọng gãy gục.

“Dừng...”

Hắn chỉ kịp nói ra một chữ, thân thể bị lực quang đốt cháy, cuối cùng hóa thành tro tàn.

Dao Cờ thở dài. Ánh sáng xanh lóe lên, biến mất không tung tích.

Đêm đó, gió thổi nhẹ nhàng, tràn ngập hương vị khiến người ta nôn nóng.

Bên trong Quảng Trần Cung, Lãnh Lâm Sương mặc váy dài xanh biếc, trang điểm nhẹ nhàng, quốc sắc thiên hương.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Lãnh Lâm Sương đứng dậy, cúi đầu cung nghênh Quân Bắc Hàn.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Quân Bắc Hàn vào tầm điện, Tiểu Linh Từ cầm trong tay một cái hộp đi theo.

“Nhìn xem có thích không?”

Tiểu Linh Từ cười mở cái hộp trong tay ra. Trong hộp xuất hiện một bộ váy màu hồng cánh sen, rực rỡ lóa mắt, nhìn rất đẹp.

Lãnh Lâm Sương nhẹ nhàng vuốt ve chiếc váy trong hộp, tươi cười rạng rỡ.

“Rất đẹp, thần thiếp rất thích.”

“Thích thì mặc vào để trẫm nhìn xem.”

Lãnh Lâm Sương gạt đầu, cầm váy về phòng nhanh chóng mặc bộ váy hồng cánh sen kia đi ra.

Khi nàng ta bước ra, Quân Bắc Hàn đang rót rượu.

“Ái phi quả nhiên cho trẫm kinh hỉ, thực sự quá xinh đẹp.”

“Đa tạ hoàng thượng khích lệ.”

Lãnh Lâm Sương cười đến trong lòng nở hoa.

“Lại đây, uống cùng trẫm một chén.”

Lãnh Lâm Sương nhận chén rượu. Hai chén rượu khẽ chạm, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Quân Bắc Hàn và Lãnh Lâm Sương cùng uống một hơi cạn sạch.

Đột nhiên, Quân Bắc Hàn đứng lên.

“Trẫm chợt nhớ còn một số việc phải làm, ái phi hãy hưởng thụ thật tốt đêm nay.”

Quân Bắc Hàn nói xong lập tức đi ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (4)

Lãnh Lâm Sương thấy Quân Bắc Hàn bỗng nhiên đứng dậy rời đi, nụ cười cứng đờ trên mặt, ngu người.

“Hoàng thượng, bây giờ người muốn đi đâu...”

Lãnh Lâm Sương đứng lên, lại cảm thấy đầu choáng váng.

Cô ta bắt đầu cảm thấy thân thể giống như bị lửa đốt, toàn thân khô nóng, mặt đỏ tới mang tai, cơ thể cảm nhận được từng đợt sóng triều.

Hô hấp của Lãnh Lâm Sương khựng lại. Đây là... Mị được?

Cơ thể cô ta rõ ràng là tiên thể, làm sao có thể trúng mị được của trần gian?

Chuyện gì xảy ra vậy? Là ai hạ được cô ta?

Lẽ nào?

Hô hấp Lãnh Lâm Sương căng thẳng, lồng ngực đau đớn. Cô ta không dám nghĩ, cũng không dám tin tất cả chuyện này do Quân Bắc Hàn làm!

Lãnh Lâm Sương đang định vận tiên lực bức mị được ra khỏi cơ thể, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Từ bên ngoài có ba nam nhân đi vào, một đại hán râu quai nón cao lớn, một tên mập mập người đầy mỡ, một tên lùn nhỏ gầy.

Dáng vẻ và phong cách mỗi người không giống nhau, nhưng giống nhau ở điểm, cực kì đáng khinh bỉ, cực kì xấu xí.

“Các người là ai? Đi ra ngoài cho ta!” Lãnh Lâm Sương hét lớn.

Nhưng ba người kia không hề dao động, còn đóng cửa phòng lại.

“Chúng ta tới hầu hạ nàng đó!”

Tên lùn nhỏ gầy xoa xoa tay, thoát nhìn vô cùng háo sắc.

“Đại mỹ nhân thật đẹp!”

“Đêm nay thật có phúc!”

Lãnh Lâm Sương cười lạnh: “Muốn chết ư!”

Cô ta vừa nhấc tay, định đánh ra một đạo tiên lực.

Bỗng nhiên, cô ta phát hiện tiên lực của mình bị phong bế!

Chuyện gì đã xảy ra?

Lãnh Lâm Sương cúi đầu cẩn thận quan sát mình. Bộ váy này có vấn đề!

Cô ta vận tiên lực một lần nữa, nhưng bộ váy trên người căng cứng, tiên lực cũng không thể thoát ra ngoài.

Lúc này cô ta vô cùng hoảng sợ.

Tiên lực cô ta bị phong bế!

Cô ta duỗi tay, không để ý trước mắt có ba nam tử, phải đem váy kéo xuống.

Nhưng mặc dù cô ta xé thế nào, bộ váy này vẫn gắt gao bao lấy người cô ta, không chút sút mẻ.

Lãnh Lâm Sương rốt cục cũng nhận ra, Khổn Tiên Thùng!

Cô ta tức giận đến mức toàn thân run rẩy, tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi.

Tại sao, tại sao lại có thể như vậy?

Quân Bắc Hàn không phải chẳng biết gì sao?

Lẽ nào... Thanh điều đã bán đứng cô ta?

Lãnh Lâm Sương đột nhiên lùi lại mấy bước, bỗng nhiên chạy đến phía cửa sổ.

Nhưng cô ta vừa đụng tới cửa sổ, phù quang trên cửa lóe lên, cô ta lại bị bắn ngược trở về!

Cả phòng đều bị phong tỏa!

Lãnh Lâm Sương kinh hoàng, vào lúc này, ba tên nam nhân đáng khinh kia sờ đến người cô ta.

“Không muốn, không muốn đâu!”

Một loạt tiếng kêu thê lương thấm thiết từ Quảng Trần Cung vang lên tận mây xanh, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Trường Nhạc Cung.

Mộ Thanh Yên vừa mới tắm xong, ra khỏi phòng tắm.

Mùi hương trên người nàng lan tỏa trong không khí, khiến người ta mê loạn.

Đi vào tắm điện, Mộ Thanh Yên nhìn thấy Quân Bắc Hàn ngồi bên cạnh bàn.

Thằng nhãi này, càng ngày càng không có quy củ.

Nói đến là đến, không thèm thông báo gì.

Mộ Thanh Yên ngồi xuống bên cạnh Quân Bắc Hàn.

“Tại sao hôm nay hoàng thượng lại có hứng thú tới đây?”

“Một ngày không gặp như cách ba thu.”

“Đêm nay lật thẻ bài của ai?”

“Lãnh Lâm Sương.”

Mộ Thanh Yên sững sốt, nàng bỗng nhiên gấp gấp nói: “Ngươi sẽ không dùng cách tống cổ mấy phi tử khác đến tống cổ nàng ta chứ?”

Nghìn vạn lần không được!

Dao Cờ là tiên, người phạm căn bản không làm gì được cô ta!

Làm như vậy là rút dây động rừng, tăng thêm thù hận. Cô ta sẽ còn quay lại trả thù, mất nhiều hơn được.

Mộ Thanh Yên nói xong định đứng lên, nàng phải ngăn cản chuyện này xảy ra.

Ai ngờ, Quân Bắc Hàn vòng tay từ phía sau ôm nàng vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 301: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (5)

“Đừng làm loạn. Lãnh Lâm Sương không phải người bình thường, như vậy sẽ phản tác dụng.”

Mộ Thanh Yên đẩy Quân Bắc Hàn ra, sau đó Quân Bắc Hàn ôm càng chặt hơn.

“Nàng nói ả là tiên, chúng ta là người phạm, không có cách nào khác đối phó với ả sao?”

Mộ Thanh Yên sững sốt, quay đầu khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn.

“Làm sao ngươi biết?”

“Thanh Yên, đừng nghĩ ta quá ngốc chứ?”

Quân Bắc Hàn thở dài: “Nếu không phải để tìm biện pháp đối phó với tiên, ta giữ ả lâu vậy làm gì?”

“Ngươi tìm được rồi?”

“Ừ”

Mộ Thanh Yên khiếp sợ, nàng hoàn toàn không ngờ Quân Bắc Hàn đã biết nhiều như vậy.

“Người định đối phó với nàng ta như thế nào?”

“Ăn miếng trả miếng. Trước đây ả muốn để người khác vấy bẩn nàng, để nàng lửa thề treo ba ngày ba đêm thị chúng. Nếu ả thích chơi như vậy, ta sẽ giúp ả.”

“Nhưng mà chuyện này... không ổn...”

“Không ổn? Thanh Yên, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia thì người bị hủy trong sạch, bêu xấu trước đám đông chính là nàng. Đến lúc đó nàng định làm thế nào?”

“Nhảy sông tự sát? Hay là mang sự cười nhạo xem thường trên lưng, khổ sở sống hết một đời?”

Quân Bắc Hàn trầm giọng nói: “Ta cũng không nghĩ bất kỳ biện pháp nào đối phó với ả. Biện pháp chính là ả nghĩ ra.”

Mộ Thanh Yên thở dài. Nhớ lại năm đó ở phong yển tiếp đón Thương Lăng, một điệu múa khuynh thành của Dao Cơ làm kinh diễm tứ phương, bây giờ lại rơi vào kết cục này.

Nếu như cô ta có thể yên lặng đợi ở tiền giới, hoặc tâm tư không ác độc như vậy, mọi chuyện sẽ không thay đổi như thế này.

Nghe được tiếng Mộ Thanh Yên thở dài, Quân Bắc Hàn đưa tay vuốt lông mày đang nhíu lại của Mộ Thanh Yên.

“Thanh Yên, lòng nàng vẫn quá mềm yếu.”

“Nàng có biết kết cục của thanh điều ra sao không? Lãnh Lâm Sương tự tay giết chết hấn, hủy thi diệt tích, chết không toàn thây.”

“Hấn ta mến mộ ả như thế, vì ả mà chấp nhận làm một con thanh điều, nhưng ả vẫn ra tay được. Đầu tiên là hủy giọng nói, sau là hủy thi thể chỉ vì lợi ích của bản thân. Nàng nói xem ả độc ác đến mức nào?”

“Loại người này, nếu như thả ả ra, về sau ả đối phó với nàng thì nàng có thể lường được sao? Ta không dám tưởng tượng.”

Quân Bắc Hàn ôm chặt Mộ Thanh Yên, đầu tựa vào bờ vai nàng.

“Lòng nàng mềm yếu, về sau những thứ chuyện dơ bẩn này để ta làm thay nàng. Nàng không cần nhìn cũng không cần hiểu, chỉ cần sống vui vẻ là được rồi.”

Mộ Thanh Yên không ngờ tới thanh điều sẽ có kết cục như vậy. Ngay cả nàng cũng không xuống tay được, Dao Cơ lại có thể xuống tay được, thật đáng sợ.

Nàng cũng không ngờ, Quân Bắc Hàn có thể làm việc ngoan tuyệt như vậy. Rất có phong thái của Quân Diệp Hoa năm đó.

“Thế giới này vốn dơ bẩn, đặc biệt ở trung tâm quyền lực, dục vọng đều tụ lại. Nếu muốn sinh tồn chỉ có thể ác hơn.”

“Thanh Yên, ta không phải người tốt nhân từ nương tay gì cả. Tất cả nhân từ của ta đều dành cho nàng, đừng phụ ta.”

Mộ Thanh Yên xoay người ôm lấy Quân Bắc Hàn, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Thì ra, khi nàng không biết, hấn đã ở ngai vị đế vương nhận hết máu tanh dơ bẩn.

“Thanh Yên, ta muốn nàng. Đừng cự tuyệt ta được không?”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, má ửng hồng.

Lúc này, Quân Bắc Hàn bung lên hai chén rượu, một chén đưa cho Mộ Thanh Yên.

“Uống rượu giao bôi cùng ta.”

Mộ Thanh Yên nhận chén rượu, vòng qua cổ tay Quân Bắc Hàn.

Mộ Thanh Yên mới uống một ngụm, tay run lên, cái chén rơi xuống đất.

Rượu còn chưa đến miệng, Quân Bắc Hàn đã bị dọa cho giật mình, khiếp sợ nhìn nàng.

“Làm sao vậy?”

”Túy Lê Hoa...”

Mộ Thanh Yên còn chưa dứt lời, thân thể mềm nhũn đổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bằng Lăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 302: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (6)

Nhìn Mộ Thanh Yên ngã xuống, Quân Bắc Hàn sợ đến mức run tay làm rơi cái chén xuống đất.

Lẽ nào trúng độc rồi?

Khuôn mặt Quân Bắc Hàn lập tức trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia sát khí.

Chẳng lẽ khi hắn không bận tâm ở đây, Lãnh Lâm Sương đã làm chuyện gì rồi?

Hắn nhanh chóng ôm Mộ Thanh Yên thả lên giường, lúc đang muốn rời đi gọi thái y, bỗng một bàn tay kéo lấy y phục của hắn.

Quân Bắc Hàn quay đầu lại, thấy Mộ Thanh Yên trên giường đỏ mặt, hai mắt hé mở, giọng nói mơ mơ màng màng.

Quân Bắc Hàn sững sờ, hắn nhanh chóng ngồi lại bên giường, kiểm tra Mộ Thanh Yên cẩn thận.

Hình như nàng không phải trúng độc, mà là... Uống say?

“Quân Bắc Hàn, tiểu tử thôi nhà ngươi, dám đánh chủ ý lên người mẫu hậu ngươi!”

Quân Bắc Hàn sầm mặt, nhú mày nhìn Mộ Thanh Yên trên giường, quả nhiên là uống say rồi.

Đây là rượu gì? Một ngụm liền say?

Mỗi lần đến Trường Nhạc Cung hắn đều thấy bình rượu này, thật lâu cũng chưa uống hết.

Hắn tưởng là rượu ngon lâu năm, nghĩ cũng đủ hương vị.

Thế là bộc phát ý tưởng muốn hai người uống một chén để đêm xuân có chút hứng thú.

Ai ngờ Mộ Thanh Yên chỉ nhấp miệng đã say thành thế này này, say bất tỉnh nhân sự luôn!

Nội tâm Quân Bắc Hàn đột nhiên cảm thấy đau quá đi mất. Hắn đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy, nhiều lần đến bên miệng đều không ăn được.

Lần này trách hắn quá thiếu sót, uống rượu làm gì cơ chứ!

Hắn vội áo khoác cho Mộ Thanh Yên, đắp kín chắn, định đi lấy cho nàng một cái khăn lạnh đắp trán.

Hắn còn chưa đứng dậy, Mộ Thanh Yên đã đưa tay bắt lại.

Tay bắt đúng vị trí nào đó, mặt Quân Bắc Hàn tối sầm, cả người đều không ổn, một đợt máu nóng dồn lên.

Hắn vội vàng đẩy tay Mộ Thanh Yên ra, đặt vào trong chăn.

“Vì sao ngươi lại thích ta? Ngươi vui vẻ đùa ta, ta không nhận được cũng thích ngươi, như vậy rất trêu ngươi!”

Mộ Thanh Yên mơ mơ màng màng nói ra câu này, sau đó đưa tay túm lấy cổ áo Quân Bắc Hàn.

Tay nàng ấm áp đặt trên cổ Quân Bắc Hàn, xúc cảm mềm mại, trơn mịn khiến tâm Quân Bắc Hàn ngứa ngáy.

Quân Bắc Hàn đang muốn tóm lấy tay Mộ Thanh Yên, ai ngờ nàng dùng sức kéo một cái khiến y phục hắn lỏng ra.

“Nóng quá, thật cay, thật nóng...”

Mộ Thanh Yên cau mày nói mấy chữ này, sau đó đưa tay tới lồng ngực Quân Bắc Hàn.

“Thật mát... Thật thoải mái...”

Thế là, tay Mộ Thanh Yên bắt đầu du ngoạn trên ngực Quân Bắc Hàn.

Sắc mặt Quân Bắc Hàn lại tối sầm, hai tai đỏ rực.

Đây là gì? Say rượu rồi đùa giỡn hấn? Chọc tức ư?

“Mộ Thanh Yên, nàng an phận một chút cho ta!”

Quân Bắc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, cực lực nhẫn nại.

Nhưng Mộ Thanh Yên say rượu chẳng những không thu tay lại, ngược lại ngồi dậy.

Mặt nàng áp vào lồng ngực lộ ra bên ngoài của Quân Bắc Hàn.

“Thật thoải mái. Mát, ta muốn mát...”

Nàng nói xong còn vươn đầu lưỡi liếm một cái.

Toàn thân Quân Bắc Hàn run lên, sắc mặt càng đen hơn.

“Mộ Thanh Yên, nàng không nên ép ta ăn nàng ngay bây giờ!”

Quân Bắc Hàn vừa nói xong, Mộ Thanh Yên mơ mơ màng màng nói: “Ăn đi!”

Nói xong, nàng mở miệng cắn một cái lên ngực Quân Bắc Hàn.

Ngực Quân Bắc Hàn đau đớn, hấn đẩy Mộ Thanh Yên ra, chỉ thấy trên ngực mình xuất hiện một dấu răng đỏ, còn có một bãi nước bọt.

“Mộ! Thanh! Yên!” Quân Bắc Hàn gầm lên.

<)

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (7)

Quân Bắc Hàn vừa đẩy Mộ Thanh Yên ra, nào ngờ Mộ Thanh Yên lại nhào lên.

Máu nóng dâng khắp người Quân Bắc Hàn, thân thể cũng có phản ứng.

“Thật mát...”

Mộ Thanh Yên vừa cọ lên người Quân Bắc Hàn vừa cời y phục của hấn, chớp mắt đã lột sạch áo trên của hấn.

Quá đáng hơn, Mộ Thanh Yên vừa cời vừa dùng bàn tay nhỏ bé sờ loạn khắp nơi, sờ dần xuống dưới.

“A, đây là cái gì?”

Mộ Thanh Yên kéo lên còn nhéo nhéo.

“A... Chết tiệt...”

Quân Bắc Hàn gầm một tiếng, nhanh chóng bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của Mộ Thanh Yên.

“Mộ Thanh Yên, đây là nàng ép ta, không thể nhịn, cũng không cần nhịn nữa!”

Quân Bắc Hàn nói xong liền đẩy Mộ Thanh Yên lên giường, đè lên người nàng.

“Ừm... Thật là nặng, ai đè ta?”

Mộ Thanh Yên kêu lên, ngẩng đầu cắn một cái trên vai Quân Bắc Hàn.

Môi mềm mại dán lên bả vai Quân Bắc Hàn khiến hắn ngứa ngáy.

Quân Bắc Hàn duỗi tay xoay đầu Mộ Thanh Yên đối diện mình, sau đó cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Uhm... Uhm...”

Mộ Thanh Yên bị hôn bất ngờ, cả người bắt đầu không an phận nhích tới nhích lui.

Nàng vừa động, thân thể hai người nhẹ nhàng ma sát khiến máu nóng phun trào.

Quân Bắc Hàn kéo vạt áo Mộ Thanh Yên, lột áo khoác của nàng, chỉ còn lại mỗi cái yếm bên trong.

Da thịt hai người kề sát, cảm giác ấm áp mềm mại khiến người ta xúc động.

Quân Bắc Hàn vươn tay kéo yếm Mộ Thanh Yên xuống, hai người hoàn toàn thẳng thắn đối diện nhau.

Da thịt Mộ Thanh Yên cũng không trơn mịn, vết thương lớn nhỏ trên người nàng đều đang kết vảy, có nhiều chỗ vẫn chưa bong ra.

Da thịt chạm vào nhau sẽ có cảm giác ngứa ngáy, làm cho lòng người cũng ngứa theo.

Quân Bắc Hàn giờ tay khẽ vuốt thân thể Mộ Thanh Yên, phủ lên nơi mềm mại trước ngực của nàng, động tác nhẹ nhàng mà thâm tình.

Mộ Thanh Yên đang trong trạng thái say rượu lộn xộn, càng động càng trêu chọc, càng động càng càng châm lửa.

“Thanh Yên, nàng biết ta là ai không?”

Quân Bắc Hàn giữ chặt khuôn mặt Mộ Thanh Yên, để cho đôi mắt hé mở của nàng nhìn hắn.

“Ngươi là...”

Quân Bắc Hàn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Mộ Thanh Yên, mang đến cho nàng từng đợt khoái cảm cùng kích động.

“Ta là ai, nói cho ta biết.”

“Ngươi là tên khốn hại ta, hại ta thương tâm, hại ta động tâm...”

Quân Bắc Hàn cau mày, trả lời kiểu gì thế này? Nàng rốt cục có biết sắp thất thân với ai không?

“Khốn nạn, ngươi có cái gì hơn người? Không phải là...”

“Không phải là cái gì?”

Mộ Thanh Yên bỗng nhiên mở miệng cắn một cái trên vai Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn bất đắc dĩ đẩy Mộ Thanh Yên ra, trên bả vai hắn đã có hai dấu răng song song.

Mộ Thanh Yên say quá rồi, một khi say sẽ thích cắn người.

Khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Thanh Yên ửng hồng, đôi môi mềm mại. Dưới ánh trăng thoát nhìn rất quyến rũ, rất mê người.

“Cắn chết người... Hại ta thích người như vậy...”

“Đây là nàng nói, nàng thích ta, ta tin, nàng cũng không có cơ hội hối hận đâu.”

Quân Bắc Hàn cúi đầu khẽ hôn cổ Mộ Thanh Yên, sau đó nâng chân nàng lên, thân thể trầm xuống, tiến vào cơ thể nàng.

“A...”

Mộ Thanh Yên kêu lớn, đâm mạnh lên người Quân Bắc Hàn.

“Đau quá, người xấu, tránh ra, người tránh ra...”

Thân thể Quân Bắc Hàn cứng đờ, cả người như được ngâm vào suối nước nóng, máu nóng phun trào.

Hắn bắt bàn tay đang lộn xộn của Mộ Thanh Yên, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt nàng, thân thể nàng, để nàng thả lỏng.

Chương 304: Rốt cuộc cũng đợi được nàng (8)

Mộ Thanh Yên cau mày, đau đến mức toàn thân cong lên, ngón chân gấp lại, hai chân đạp liên tục.

Quân Bắc Hàn hôn xuống như mưa, dày đặc, nhẹ nhàng ôn nhu, khiến toàn thân Mộ Thanh Yên ngứa ngáy.

Dần dần, chân mày Mộ Thanh Yên dần ra, tiếng kêu khổ sở thảm thiết ban đầu cũng dần biến thành tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Lúc này Quân Bắc Hàn mới dám chậm rãi cử động.

Gió mát từ cửa sổ thổi vào, thổi bay một phòng kiều diễm khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

Cuối cùng Mộ Thanh Yên không phản kháng, cũng không làm âm ỉ, nàng nằm dưới thân Quân Bắc Hàn thừa nhận từng đợt tiến công của hắn.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút một, đột nhiên Mộ Thanh Yên lại bắt đầu lăn lộn.

“A... Ai? Ai to gan như vậy? Dám khi dễ ta? Ừm...”

“Thanh Yên...”

Quân Bắc Hàn cực kỳ bất đắc dĩ, hắn thương tiếc nhìn Mộ Thanh Yên, nghe nàng kêu to mà dờ khóc dờ cười.

“Khốn nạn, lão tử không phát uy thì người nghĩ ta là Hello Kitty chắc?”

“Nàng đang nói cái gì?” Quân Bắc Hàn sùng sốt.

“Minh Húc, là chàng sao?”

Quân Bắc Hàn sầm mặt, lông mày nhíu chặt.

“Nàng đang gọi ai? Đang gọi nam nhân nào?”

“Thương Lăng, người ý mạnh hiếp yếu, khi dễ ta nhiều lần như vậy! Lão tử nhất định không để yên cho người!”

“Thương Lăng là ai?” Mặt Quân Bắc Hàn càng đen hơn: “Rốt cuộc nàng có bao nhiêu nam nhân?”

Mộ Thanh Yên không trả lời, miệng phát ra tiếng rên rỉ vụn vặt.

Quân Bắc Hàn nổi giận, để trừng phạt, hắn bắt đầu dùng sức.

“A...” Mộ Thanh Yên hét thảm: “Thằng nhãi Quân Bắc Hàn này! Dám khi dễ lão nương!”

“Thì ra trong mắt nàng, ta chỉ là một thằng nhãi?”

Quân Bắc Hàn giận giữ tột độ.

Nhưng Mộ Thanh Yên hét xong, bỗng nhiên ngồi dậy, nhanh nhẹn lật người.

Quân Bắc Hàn không kịp chuẩn bị, bất ngờ bị Mộ Thanh Yên đánh lén, lập tức bị Mộ Thanh Yên đè trên giường.

Nhìn Mộ Thanh Yên trên người hắn, Quân Bắc Hàn ngu người, sau đó càng thêm tức giận.

“Nàng mau xuống cho ta!”

“Không cho người chút uy phong, người liền không biết trời cao đất rộng, người đợi đó xem ta chà đạp người thế nào!”

Mộ Thanh Yên nghiêm mặt, sức lực cực lớn.

Quân Bắc Hàn rất muốn dùng sức đè nàng xuống, nhưng trên người nàng có vết thương, hắn không dám nặng tay.

Hắn rất muốn khóc, hắn có chết cũng không ngờ Mộ Thanh Yên uống rượu say lại điên cuồng đáng sợ như vậy.

Lần sau hắn tuyệt đối không để cho nàng uống rượu!

Thái hậu ngại ngừng thẹn thùng chạy đi đâu rồi?

Cái người bị hắn đùa giỡn đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt chạy đi đâu rồi?

Trong lòng Quân Bắc Hàn yên lặng rơi lệ.

“Mộ Thanh Yên, nàng chờ đó cho ta...”

Quân Bắc Hàn bị tức chết rồi, Mộ Thanh Yên quả thực không thể phách lối hơn nữa.

Suốt một đêm, hắn bị đè ở phía dưới!

Ai ngờ Mộ Thanh Yên còn không chịu ngừng lại.

“Phi, uy hiếp ta, khi dễ ta, kéo ta xuống nước, ta đánh chết ngươi!”

Mộ Thanh Yên vừa động thân vừa đắm xuống.

“Mộ! Thanh! Yên!”

Quân Bắc Hàn giận dữ gầm lên, vang vọng toàn bộ tẩm điện.

Màn sa lay động, gió mát hiu hiu thổi, xuân tiêu khổ đoản, một đêm tiêu hồn.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Mộ Thanh Yên mơ màng xoay người.

Nàng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, thấy mình đang ngủ bên cạnh Quân Bắc Hàn.

Nàng muốn xoay người ngủ tiếp, nhưng tay trong chặn dường như đụng phải thứ kì kì gì đó.

Nàng sững sốt, cái gì thế này? Cảm giác rất đặc biệt, sờ soạng một hồi lâu cũng chẳng biết là cái gì.

Lúc này, giọng nói âm trầm của Quân Bắc Hàn truyền vào tai nàng.

“Nàng sờ đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 305: Hậu họa khôn lường (1)

Toàn thân Mộ Thanh Yên cứng đờ, tay run rẩy lướt lên trên một đoạn, vừa lúc sờ đến rốn Quân Bắc Hàn.

Nói cách khác, cái nàng mới sờ là...

Ngay tức khắc, khuôn mặt Mộ Thanh Yên đỏ bừng, nóng đến mức có thể luộc chín một quả trứng gà.

Nàng nhanh chóng rút tay về, thân thể giật bắn lên.

Hành động này làm chấn rơi xuống, lộ ra cơ thể trơn bóng của nàng.

“A...”

Mộ Thanh Yên kêu thảm thiết, nhanh chóng kéo chăn lên che kín cơ thể.

Nàng khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi đã làm gì?”

Mộ Thanh Yên không phải người ngu, kiếp trước đã trải qua một lần, bây giờ toàn thân đau nhức, nàng có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Tên khốn này thừa dịp nàng uống say đề nàng!

“Khốn nạn, người giầu đồ bìm leo, người đề ta, người vô sỉ, người hạ lưu, người không biết xấu hổ.”

Quân Bắc Hàn không nháo không giận, hấn từ tốn chống tay lên đầu nằm nghiêng người.

Mái tóc đen dài rũ xuống đối lập với da thịt trắng nõn.

Hắn nhẹ nhàng cong khóe môi, cười như không cười.

“Nàng suy nghĩ thật kỹ, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Thanh Yên sững sốt, chịu đựng một trận hỗn loạn trong đầu, bắt đầu cẩn thận nhớ lại.

Từng chuyện từng chuyện tái hiện lại trong đầu nàng, tuy không rõ ràng nhưng vẫn có ấn tượng.

Nàng càng nghĩ càng hoảng sợ, làm sao lại như thế...sao lại...

Say rượu mất lý trí, say rượu nổi điên, say rượu xong thì... đánh Quân Bắc Hàn. Chẳng những đánh, còn đề hấn...

Mộ Thanh Yên muốn gào thét, muốn phát cuồng, muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Tại sao lại như vậy?

Treo cổ, cắt cổ, đời này không tính, một lần nữa đầu thai lại được không?

Phải biết, đời này của Quân Bắc Hàn kết thúc, Thương Lăng đều nhớ kỹ tất cả mọi chuyện đó...

Là một nam nhân, nam thần vạn chúng, chiến thần mà tam giới kính ngưỡng, làm mưa làm gió...

Vừa bị đề vừa bị đánh, nhất định là vô cùng nhục nhã!

Nàng và Quân Bắc Hàn thì dễ nói rồi, nhưng nàng và Thương Lăng thì không thể đâu!

Đây là Mộ Thanh Yên đang tìm đường chết, đắc tội với Thương Lăng.

Đôi mắt không cẩn thận lướt đến hai hàng dấu răng trên vai Quân Bắc Hàn, đếm một chút, bảy tám cái, đối xứng hai bên bả vai.

Mộ Thanh Yên không khỏi nuốt vài ngụm nước miếng.

Đôi mắt lại không cẩn thận lướt đến khóe miệng Quân Bắc Hàn, một mảng xanh tím rõ ràng.

Mộ Thanh Yên lại không khỏi nuốt vài ngụm nước miếng.

“Nhớ ra rồi?”

Quân Bắc Hàn cười như không cười hỏi.

Thân thể Mộ Thanh Yên run lên.

“Đầu ta đau quá đau quá đau quá, rượu này sao lại mạnh như vậy...”

Mộ Thanh Yên ôm đầu ngã xuống, nằm trơ lại giường.

Một lát sau, hô hấp đều đều, ngủ rồi.

Quân Bắc Hàn cười lạnh, duỗi tay đắp kín chăn cho Mộ Thanh Yên.

Sau đó lạnh lạnh nói: “Ngủ đi, ngủ lâu thế nào thì cũng phải rời giường. Tối nay lại tính, lợi tức có thể thu được càng nhiều nha.”

Mộ Thanh Yên trong lòng rơi lộp bộp, vô cùng hối hận.

Trước đây nàng chưa từng uống say như vậy, nên cũng không ngờ chính mình lại có thể điên loạn như vậy.

Là nàng sai sao?

Rõ ràng không phải mà...

Nhưng nàng luôn xui xẻo như vậy.

Xác thực mà nói, từ khi gặp Thương Lăng liền không ngừng gặp xui xẻo.

“Trừ cái này, nàng còn nợ ta rất nhiều lời giải thích, uống say nói thật. Thanh Yên, tốt nhất nàng nên chuẩn bị tốt một lời giải thích hợp lý.”

Hai mắt Mộ Thanh Yên nhắm nghiền, tâm can run lên.

Nói thật cái gì? Giải thích cái gì? Nàng nói hươu nói vượn cái gì?

Thật tra tấn người ta mà...

Một lần uống say, hậu họa khôn lường, phiền phức không ngừng.

Mộ Thanh Yên than nhẹ, thật hoa mắt chóng mặt, trong chốc lát liền ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Hậu họa khôn lường (2)

Bóng tối bao trùm mặt đất, âm trầm mà áp lực.

Bên trong Quảng Trần Cung, đèn đuốc sáng trưng.

Trong tâm điện của Lãnh Lâm Sương là một đồng hồ đồn.

Từ đằng xa, một đám sương mù màu đen cuộn cuộn bay đến, đồng thời mang lại một cảm giác áp bách mãnh liệt.

Đám sương đen lượn lờ trong khoảng thời gian ngắn rồi bay đến phía trên Quảng Trần Cung.

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, cửa chính Quảng Trần Cung bị nổ tung. Đám sương đen tràn vào giống một con bạch tuộc với những xúc tua dài.

Sương đen cuộn lấy Dao Cơ đang nằm trên mặt đất, cuốn ra khỏi cung điện, trôi nổi ở giữa không trung.

Một màn này làm tất cả người trong Quảng Trần Cung sợ hãi, bọn họ thét chói tai, chạy trốn khắp nơi.

Dao Cơ mở hai mắt ra, nhìn sương đen dần hình thành một bóng người.

“Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, nhưng ta có thể cứu người.”

Giọng nói người kia trầm thấp khàn khàn, nghe thấy mười phần áp lực.

“Cứu ta?”

“Ta đi ngang qua nhân gian, gặp phải một màn này định ra tay cứu giúp, người thấy thế nào?”

Dao Cơ cười phá lên, cười đến thê lương lại tuyệt vọng.

“Người đem thù đoạn này lừa gạt ai đấy? Người đã sớm phát hiện nhưng không cứu, phải chờ tới khi ta bị làm bẩn mới ra tay, chính là để cho ta cùng đường, chỉ có thể làm giao dịch với người?”

Bóng đen cười phá lên.

“Dao Cơ à Dao Cơ, người thông minh như vậy, vì sao lại mắc phải âm mưu ấu trĩ đơn giản này của Thương Lăng?”

Dao Cơ cười nhạt, cười đến bi thương, cười đến châm chọc.

Cô ta không ngốc, cô ta không hề phòng Thương Lăng, cô ta thật sự yêu hắn.

Chỉ là cô ta không nghĩ đến, thanh điều khẳng khẳng một mực với mình lại bán đứng mình, nói ra thân phận thần tiên của mình.

Đúng là người tính không bằng trời tính!

“Sao thế? Khó sợ?”

Dao Cơ sực tỉnh, ngẩng đầu nhìn về bóng người trong sương đen.

“Có tác dụng sao?” Dao Cơ cười châm chọc.

“Ta vốn dĩ chỉ muốn Thương Lăng, nhưng hiện tại chẳng những muốn hấn, còn muốn Tư Mệnh sống không bằng chết, vạn kiếp bất phục!”

“Nhìn không ra, ngươi thật đúng là si tình với Thương Lăng.”

Người bên trong sương đen bật cười châm chọc.

“Si tình? Ta muốn thứ gì nhất định phải đạt được, không cần biết sống hay chết, không tự nguyện thì cầm tù, lòng ta có tàn nhẫn đều là do bọn chúng bức!”

Dao Cơ nói xong, hai mắt lộ ra thần sắc oán độc tàn nhẫn.

“Được, được, ta thích tính tình của ngươi. Ha ha ha, xem như chuyện này không đi không.”

Dao Cơ nắm chặt tay, toàn thân run rẩy, cười đến châm chọc, giọng nói thê lương.

“Vậy ngươi có bằng lòng theo ta không?”

“Ta còn có lựa chọn nào ư?”

“Ha ha ha... Ngươi là một nữ nhân thông minh.”

Người bên trong sương đen cười lớn, trong nháy mắt, sương đen trên người Dao Cơ thu lại.

Váy hồng cánh sen trên người cô ta nứt ra hóa thành tro bụi, lộ ra thân thể chồng chất vết thương của cô ta.

Khổ Tiên Thùng vỡ vụn, pháp lực trở lại trên tay.

Dao Cơ vùng tay lên, mặc lại váy màu xanh biếc.

Ngay sau đó cô ta vùng tay, một đạo lục quang hiện lên, toàn bộ Quảng Trần Cung bốc cháy, lửa lớn rừng rực.

Mọi người trong Quảng Trần Cung đều bị sương đen nhốt lại không ra được.

Dao Cơ thi pháp, từng đạo lục quang như lợi kiếm đâm người sống bên trong Quảng Trần Cung thành thịt nát.

Nhìn người phía dưới thét chói tai, chết thảm, sợ hãi, chạy trốn.

Lửa lớn chiếu sáng khuôn mặt Dao Cơ, lộ ra một nụ cười dữ tợn tuyệt tình.

Quảng Trần Cung đã bị hủy, thân hình nàng ta khẽ chuyển, bay về phía Trường Nhạc Cung.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Hậu họa khôn lường (3)

Đột nhiên sương mù bay đến, giống như xúc tua ngăn Dao Cơ lại.

“Tại sao phải cản ta?”

Dao Cơ khiếp sợ quay đầu, không hiểu nhìn bóng người trong sương đen.

“Ta mới nhặt về cho ngươi một cái mạng, ngươi liền gấp gấp muốn đi chịu chết ư?”

“Chịu chết? Làm sao có thể! Ta muốn Tư Mệnh chết! Ta muốn giam cầm Thương Lăng lại!”

Tóc Dao Cơ tán loạn, gần như điên cuồng, hai mắt phủ kín tơ máu, cả người run rẩy.

“Ha ha ha...”

Bóng người trong sương đen cười phá lên đầy châm chọc.

“Chỉ bằng ngươi à?”

Dao Cơ run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Một kẻ là Thương Lăng, một kẻ là Tư Mệnh, bất kỳ kẻ nào một khi chết liền khôi phục tiên thân, khôi phục pháp lực.”

“Ngươi cảm thấy ngươi có thể đánh thắng Thương Lăng, hay là đánh thắng Tư Mệnh?”

“Ngu xuẩn không thông suốt, xứng đáng bị người ta chinh thành cái dạng này, thật uổng phí sức lực của ta.”

Dao Cơ hít sâu một hơi, vốn kích động lúc này mới tĩnh táo.

Cô ta đánh không lại Thương Lăng, nhưng Tư Mệnh thì... Nếu như người trước mắt bằng lòng mở miệng hỗ trợ, căn bản không nói đùa.

“Ta sẽ không giết chết Quân Bắc Hàn, cũng sẽ không đổi đầu Thương Lăng. Còn Tư Mệnh, một Tư Mệnh nho nhỏ lẽ nào làm ngươi sợ? Chỉ cần ngươi giúp ta, ta nguyện trả giá bằng bất cứ thứ gì!”

Dao Cơ nhìn bóng người trong sương đen, giọng nói lập tức trở nên mềm mại đầm ấm.

Ai ngờ bóng người trong sương đen lại cười phá lên như nghe được chuyện cười.

” Tư Mệnh nho nhỏ? Đừng nói là ngươi ra tay, dù là đích thân phụ thân ngươi Nam Phương Xích Đế đến thì cũng chịu chết đấy.

Dao Cơ nhú chặt chân mày, hiển nhiên không tin.

“Ngươi cũng quá dễ mất à!”

“Đó là do ngươi ngu xuẩn.”

Người nọ dừng một chút, lại nói: “Tất cả mọi người đều biết, pháp lực Thương Lăng đệ nhất lục giới, đơn đầu vô địch. Nhưng hầu như không có ai biết, trước đây Tư Mệnh đã từng sống sót dưới tay Thương Lăng mà trở về.”

Dao Cơ há to miệng khiếp sợ không thôi.

“Chỉ bằng điểm này, ngươi cảm thấy ngươi hoặc Nam Phương Xích Đế có thể làm được à?”

“Trước đó bọn họ đã gặp nhau? Còn giao thủ nữa ư?”

Dao Cơ kinh sợ đến tột đỉnh. Cô ta hoàn toàn không ngờ, một tiểu Tư Mệnh bé nhỏ không đáng kể ở trong mắt cô ta lại có lai lịch lớn như vậy!

“Gặp nhau? Đầu chỉ là gặp nhau, còn... Ha ha ha...”

Người kia bật cười mờ ám, trong lời nói ẩn giấu vô số thâm ý.

“Ngươi rốt cục là ai? Làm sao biết những chuyện này?”

“Biết quá nhiều sẽ mất mạng như chơi, đặc biệt là thứ kiến hôi như ngươi.”

Sắc mặt Dao Cơ tái nhợt, toàn thân run rẩy, cô ta cho rằng đối phó Tư Mệnh rất đơn giản, cô ta cho rằng chỉ bằng thân phận của mình, Tư Mệnh có rách giấy cũng không xứng.

Bây giờ trong mắt người khác, cô ta lại trở thành con kiến hôi, còn bị Tư Mệnh đề đầu!

Cô ta oán, cô ta hận, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, lại không thể làm gì!

Cảm giác này làm cho cô ta gần như điên cuồng, thống khổ không chịu nổi.

“Vũ lực không thắng được thì dùng đầu óc đi. Trên thế gian này, người thông minh là kẻ cười đến cuối cùng.”

“Ngươi còn quá yếu, ngay cả phạm nhân cũng có thể biến ngươi thành dạng này, ngươi định báo thù kiểu gì?”

“Phải nhin, phải cố mà chịu đựng. Còn nhiều thời gian, mấy trăm năm, hơn một ngàn năm cũng không muộn. Ngươi hủy phạm thai chẳng có ý nghĩa gì, tổn thương tiên căn mới là chính.”

“Được rồi, tiểu mỹ nhân, ta cứu ngươi một mạng, đi theo ta, ta sẽ mài ngươi thành một thanh đao sắc bén nhất, một con rắn độc nhất.”

Bóng người trong sương đen nói xong liền quần lấy eo Dao Cơ, mang cô ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 308: Hậu họa khôn lường (4)

Khi Mộ Thanh Yên tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã sáng, vị trí bên người đã trống.

Sờ sờ vị trí rộng tuếch bên người còn lưu lại hơi ẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng đỏ.

Rốt cuộc tối hôm qua nàng đã làm cái gì thế?

Đoạn kí ức tối hôm qua cứ quên một lần lại nhớ một lần sao?

Mộ Thanh Yên vô cùng ảo não.

Rõ ràng là nàng say rượu bị ngủ, cuối cùng giống như nàng làm sai vậy.

Sao lại xui xẻo như vậy chứ?

Mộ Thanh Yên thở dài một hơi, đứng dậy tắm rửa.

Không dậy không biết, vừa dậy đã thấy chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống giường.

Mộ Thanh Yên dựa vào bên giường oán hận vô cùng, tối hôm qua nàng dùng mạnh bao nhiêu, rong ruổi kịch liệt bao nhiêu mà hôm nay có thể mềm nhũn thành thế này?

Sau này phải kiêng rượu.

Cuối cùng Mộ Thanh Yên bò lên tắm nước nóng, dòng nước ấm áp bao quanh da thịt nàng, cảm thấy tế bào toàn thân đều sáng khoái.

Tắm gội xong, Mộ Thanh Yên đi ra ngoài.

“Ai gia đã trở về, ngày mai phải vào triều sớm, có thể cho bọn họ đưa tấu chương đến đây. Rồi đi nhiều ngày như vậy, sự vụ triều chính đều thiếu sót.”

Mộ Thanh Yên nằm trên ghế quý phi trong sân phân phó cho Từ Tô.

Nhưng Từ Tô do dự một lát, cuối cùng vẫn nói thật.

“Thái hậu, về sau người không cần vào triều, tấu chương cũng không cần người phê nữa.”

Mộ Thanh Yên sững sốt, bỗng nhiên mở hai mắt gât gao nhìn Từ Tô.

“Ngươi có ý gì?”

“Hoàng thượng tự mình chấp chính rồi.”

Mộ Thanh Yên đột nhiên ngồi thẳng dậy, nàng khiếp sợ hỏi: “Không phải hần còn mấy tháng nữa mới mười sáu tuổi sao?”

“Lần trước người rơi xuống vách núi, hoàng thượng cùng Doãn tướng quân và Mạnh thái phó toàn lực truy quét căn phía dưới, đã sớm tự mình chấp chính rồi.”

Nói cách khác, hiện tại Quân Bắc Hàn mới là chủ Thanh quốc?

Nhất thời, Mộ Thanh Yên cảm thấy không ổn lắm, có một loại cảm giác nhĩ tử nuôi lớn lên lên soán vị.

Đây là khiến nàng mất đi thực quyền?

“Người không biết, lúc hoàng thượng tự mình chấp chính lực cản không nhỏ, có một số phe phái đại thần không nguyện ý giao quyền, huyên náo lớn đến mức nào đâu?”

“Sau đó thì sao?”

“Chém đầu cả nhà, liên lụy cửu tộc, một kẻ cũng không tha!”

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, Quân Bắc Hàn đủ tàn nhẫn!

“Từ đó về sau, thời cuộc trong triều ổn định, sau đó hoàng thượng liền đi tìm người.”

Mộ Thanh Yên thở dài, thì ra trong thời gian ngắn Quân Bắc Hàn đã làm nhiều chuyện như vậy, thực sự không dễ dàng.

Dường như, hấn lên lút mưu triều soán vị, lại có vẻ không đáng giận như vậy.

“Còn gì nữa không? Gần đây còn xảy ra chuyện gì?”

“Tôi hôm qua phát sinh một việc lớn, Quảng Trần Cung cháy, trong cung không một ai may mắn thoát khỏi.”

Mộ Thanh Yên sùng sốt: “Không một ai may mắn thoát khỏi? Lãnh phi đâu?”

Từ Tô lắc đầu: “Chắc là chết cháy rồi nhỉ? Đều thành tro rồi, không thể phân biệt được.”

Chân mày Mộ Thanh Yên gắt gao nhíu lại.

Việc sao lại đơn giản như vậy?

Dao Cơ nhất định không thể chết, lửa do nàng ta phóng, nhưng Khổn Tiên Thường trên người, nàng ta chạy trốn thế nào được?

Chẳng lẽ có người trợ giúp nàng ta?

Là ai? Có mục đích gì?

Mộ Thanh Yên rơi vào trầm tư không biết bao lâu, đột nhiên, một hơi thở quen thuộc vẩy quanh.

Nàng ngẩng đầu, thấy Quân Bắc Hàn ôn nhu nhìn nàng.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Quân Bắc Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Mộ Thanh Yên.

Môi ấm mềm đụng tới da thịt lạnh lẽo của Mộ Thanh Yên, cảm giác hết sức ngứa, tâm ngứa.

“Nhớ nàng.”

Mộ Thanh Yên không khỏi nhớ tới sự việc tối hôm qua, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Độc sủng một người (1)

Quân Bắc Hàn mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên sững sờ, nhanh chóng đẩy Quân Bắc Hàn ra.

Đang là ban ngày, giữa thanh thiên bạch nhật, mọi người nhìn chăm chăm, Quân Bắc Hàn nói hôn là hôn liền vậy!

Hắn không biết xấu hổ nhưng nàng biết nha!

“Đừng như vậy, đang trong viện, xung quanh còn có người mà!”

Mộ Thanh Yên quay đầu đi chỗ khác, trừng mắt trách cứ Quân Bắc Hàn.

Nhưng Quân Bắc Hàn lại không biết hối cải, càng ngày càng nghiêm trọng, trực tiếp ngồi xuống bên người nàng, ôm nàng vào trong lòng.

Sau đó cúi đầu hôn lên cổ nàng khiến nàng ngứa ngáy.

“Quân Bắc Hàn!” Mộ Thanh Yên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hử?”

“Nơi đây còn có người ngoài, lỡ như truyền ra ngoài, hậu quả khó mà lường được!”

“Người ngoài gì? Đều là người của trẫm, không sao cả.”

Quân Bắc Hàn nói xong lại bò lên, khế hôn Mộ Thanh Yên, cuốn thật chặt, dính thật sát.

Mộ Thanh Yên sững sốt, gì mà đều là người của hần chứ?

Nàng quay đầu nhìn về phía cung nữ trong viện, chỉ thấy Từ Tô liếc mắt đến những người khác, sau đó dẫn theo các cung nữ rời khỏi viện.

Sau khi mọi người đi, trong viện vắng vẻ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mộ Thanh Yên thấy khiếp sợ, nàng có cảm giác bị tập thể bán đứng rồi nha.

Chả trách sáng sớm hôm nay Từ Tô liền phở cập hiện trạng Thanh quốc cho nàng, cùng với việc trong tay nàng đã không còn quyền lực.

Thì ra nàng ta đã thành gian tế của Quân Bắc Hàn.

Bây giờ, toàn bộ Trường Nhạc Cung đều là gian tế.

“Hoàng thượng, ai gia cảm thấy, thân là thái hậu, hần phải có chút quyền lực và tâm phúc mới có thể thống lĩnh hậu cung.”

Mộ Thanh Yên quay đầu, nghiêm trang nói với Quân Bắc Hàn.

“Thái hậu, không phải trẫm không muốn cho nàng quyền lực và tâm phúc, thật sự là nàng muốn cũng vô dụng thôi.”

Quân Bắc Hàn bày ra dáng vẻ ta rất bất đắc dĩ đó nha.

“Vì sao?”

“Toàn bộ hậu cung chỉ có mình nàng, nàng tự thống lĩnh mình cho tốt là đủ rồi.”

Mộ Thanh Yên sững sốt: “Cái quý gì? Hoàng thượng không phải còn có mấy phi tử à? Lỡ như các nàng giết đến tận cửa, ám toán ai gia, dù sao ai gia cũng phải có chút tâm phúc, chút quyền lực đúng không?”

“Thái hậu không cần quan tâm, mấy cái phi tử kia trẫm đã ban cho thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kinh Chí Tân làm phu nhân rồi.”

“Cái... cái gì?”

“Kinh Chí Tân vì trẫm lao tâm lao lực nhiều năm, qua tuổi ba mươi chưa cưới vợ, chẳng lẽ trẫm không nên ban thưởng hần?”

“Nhưng đây là phi tử của người, người thưởng cho người khác có được không vậy?”

“Ba người kia vốn là nữ nhân của hần, vật quy nguyên chủ thôi.”

Mộ Thanh Yên sững sốt, lần thứ nhất không kịp phản ứng.

Lại nghĩ thêm, rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của Quân Bắc Hàn, hóa ra người thay hần ngủ với những phi tử kia chính là thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kinh Chí Tân.

Quân Bắc Hàn không tìm lung tung người khác, chính là đang chờ ngày này sao?

Ban thưởng cho tâm phúc, lại không bạc đãi mấy phi tử, thủ đoạn thế này, thật sự đủ rồi nha!

“Hoàng thượng, ngài tùy hứng như vậy, lẽ nào không có đại thần khởi tấu ư?”

“Thái hậu, nàng cảm thấy bây giờ trăm còn cần phải xem sắc mặt những đại thần kia sao?”

Quân Bắc Hàn vươn tay nắm lấy cằm Mộ Thanh Yên, hôn một cái lên môi nàng.

Mộ Thanh Yên sững sờ, nàng mới rời khỏi chưa được bao lâu, toàn bộ Thanh quốc đều thay đổi, địa vị nàng cũng không có, gì cũng không có.

Mộ Thanh Yên cảm thấy không tốt, rất không tốt!

“Hoàng thượng, ngài bỏ trống hậu cung, xã tắc sợ rằng không xong đâu.”

“Ừ, trăm tán thành.”

“Do đó, ta muốn lấy đại cục làm trọng. Cho ai gia quyền lực, ai gia sẽ thay người giải quyết nỗi lo về sau.”

“Đúng, cũng chỉ có thái hậu mới có thể giải quyết vấn đề hậu cung bỏ trống.”

Mộ Thanh Yên gật đầu, nhưng luôn cảm thấy lời này hơi sai sai ở đâu ý.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 310: Độc sủng một người (2)

Khi Mộ Thanh Yên cẩn thận suy nghĩ ẩn ý của câu nói này, Quân Bắc Hàn cười khẽ.

Ngay lập tức, Mộ Thanh Yên đen mặt, nàng biết nó sai chỗ nào rồi.

“Hoàng thượng, ta cảm thấy người còn có thể cứu vớt một chút, hồi cải đề làm người mới, trở về với chính đạo.”

“Ồ? Vậy thái hậu cứu vớt trăm một chút đi, chỗ này của trăm đập rất lợi hại, có biện pháp nào hạ hỏa hay không?”

Quân Bắc Hàn cầm lấy tay Mộ Thanh Yên đặt lên ngực mình.

Mộ Thanh Yên càng đen mặt hơn.

Thế nào đây? Bây giờ quyền lực không có, tới nhân quyền cũng mất luôn sao?

Mộ Thanh Yên nhanh chóng rút tay về, sau đó đẩy Quân Bắc Hàn ra.

Thằng nhãi này, nếu không dạy dỗ, hấn liền sẽ vênh mũi lên mặt, càng ngày càng quá...

Trong lòng Mộ Thanh Yên còn chưa phi nhỏ xong, Quân Bắc Hàn lại áp trở lại.

Mộ Thanh Yên sững sờ, muốn động thủ ư?

Nhưng Quân Bắc Hàn duỗi tay ấn Mộ Thanh Yên xuống ghế quý phi, sau đó áp lên người nàng.

“Hoàng thượng muốn so chiêu cùng ai gia sao?”

Mộ Thanh Yên nghiêng răng nghiêng lợi, mẫu hậu như nàng quá không có tôn nghiêm rồi.

“Lẽ nào thái hậu còn muốn ở phía trên?”

Quân Bắc Hàn cười mờ ám, vẻ mặt thiếu đồn.

Mộ Thanh Yên đỏ mặt giận dữ, nàng duỗi tay đánh Quân Bắc Hàn.

Hai người so qua chừng mười chiêu, sau đó Mộ Thanh Yên bị thăm phát hiện, bây giờ nàng đánh không lại Quân Bắc Hàn!

Mộ Thanh Yên dần ở thế hạ phong, bị Quân Bắc Hàn ép về ghế quý phi.

Quân Bắc Hàn cúi đầu hôn lên cánh môi Mộ Thanh Yên.

Hai cánh môi mềm mại găt gao trần trọc dán vào nhau.

Hơi thở bá đạo lại phóng khoáng của Quân Bắc Hàn truyền đến khiến tâm Mộ Thanh Yên run rẩy.

Bây giờ Quân Bắc Hàn đã trở thành đế vương sát phạt quyết đoán, không còn là tiểu hoàng đế bị quyền lực, vũ lực, khí thế của nàng đè nặng.

Nụ hôn như mưa rền gió dữ của Quân Bắc Hàn dần dần trở nên hòa hoãn mềm mại.

Hắn đưa tay, nhẹ nhàng tháo đai lưng Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên sững sốt, bỗng nhiên đẩy Quân Bắc Hàn ra.

“Dưới thanh thiên bạch nhật, làm sao có thể làm chuyện này?”

“Ồ đây không có người, sợ cái gì?”

“Không thích hợp...”

“Trẫm là bạo quân, nàng là yêu hậu, làm chuyện gì cũng thích hợp, tình cảm sâu sắc, cứ thuận theo tự nhiên, tùy tâm sở dục, không cần phải nhìn trước ngó sau.”

“Nhưng...”

“Thanh Yên, tùy hứng một chút, muốn làm cái gì thì làm, ta sẽ khuấy động một mảnh trời cho nàng.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, trong lòng dấy lên xúc động.

“Nam nhân của nàng có năng lực để nàng tùy hứng.”

Quân Bắc Hàn nói xong lại cúi đầu hôn lên cổ Mộ Thanh Yên.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Nàng muốn nói trong lòng nàng có nam nhân khác ư?”

Quân Bắc Hàn ngẩng đầu, cau mày nhìn chăm chăm Mộ Thanh Yên, sau đó duỗi tay chọc phía tim nàng.

“Ngươi nói bậy bạ gì thế!”

“Không có sao? Vậy nàng giải thích một chút, Thương Lăng là ai? Sao hắn lại khi dễ nàng?”

Mộ Thanh Yên sững sốt, tròn mắt đảo loạn khắp nơi.

“Còn nữa, Minh Húc là ai? Hình như nàng rất thích hắn nhỉ?”

Mộ Thanh Yên chợt dạ cúi đầu.

Tối hôm qua say rượu, nàng lại làm chuyện mất mặt, nhất thời cạn lời rồi.

Thứ rượu thứ này thật là hại người!

“Nàng không định cho trẫm một lời giải thích sao?”

Quân Bắc Hàn quay đầu Mộ Thanh Yên đối diện với hắn, chăm chú nhìn nàng chờ đáp án.

“Hoàng thượng, say rượu nói bậy, không thể tin.”

“Từ trước đến nay thái hậu uống say luôn nói thật, tối hôm qua khi nàng nểng trẫm, một chữ cũng không kém sự thật là mấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Độc sủng một người (3)

Mộ Thanh Yên sững sốt, đêm qua nàng đã làm bao nhiêu chuyện vậy?

Chẳng những nhắc đến Thương Lăng và Hề Minh Húc, còn mắng Quân Bắc Hàn một trận?

Mặc dù Mộ Thanh Yên cảm thấy việc này không ổn, nhưng nếu mắng sảng khoái như vậy thì có thể chứng minh, quả thực say rượu nói lời thật lòng.

“Thái hậu, bây giờ nàng đang suy nghĩ làm sao cho trăm biết chuyện xưa sao?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu: “Làm sao lại như vậy?”

“Biểu tình trên mặt bán đứng nàng.”

“Ài? Hoàng thượng, tâm ai gia sâu như biển, lẽ nào nhìn biểu tình là có thể đoán được ư?”

“Ồ?”

Quân Bắc Hàn hứng thú nhìn Mộ Thanh Yên, chờ nghe nàng tiếp tục đánh trống lảng.

Nhưng Mộ Thanh Yên cắn răng, tâm hung ác, duỗi tay ra, ôm lấy cổ Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, ai gia cảm thấy hôm nay thời tiết rất tốt.”

“Sau đó thì sao?”

“Chớ phụ một mảnh cảnh xuân.”

Mộ Thanh Yên nói xong ngẩng đầu hôn lên môi Quân Bắc Hàn, cực kì chủ động.

Quả nhiên, cái hôn này làm Quân Bắc Hàn liền quên muốn tính toán gì tất.

Đai lưng gỡ xuống, vạt áo mở rộng, trên ghế quý phi, một mảnh kiều diễm, cảnh xuân vô hạn.

Ánh mặt trời vụn vặt rơi xuống, tiếng thở dốc nặng nề, tiếng rên rỉ yêu kiều mê người.

“Thanh Yên.”

“Ừ?”

“Nàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta”

“A... Hoàng thượng, chàng không biết lúc hoan ái phải chuyên tâm sao?”

“Hả, ta thấy nàng hình như không đủ chủ động, ta nghĩ nàng đang suy tư chuyện khác đấy...”

“...”

Hiện tại Mộ Thanh Yên rất muốn tiện tay đánh chết tên khốn này, chiếm tiện nghi còn khoe mẽ!

“Thanh Yên, nàng thật là chủ động.”

“...”

Thời gian trôi qua, mặt trời dần dần lên cao, Mộ Thanh Yên vô lực nằm trên ghế quý phi, toàn thân đều đau, khắp nơi đều đau...

Quân Bắc Hàn phủ quần áo lên thân thể Mộ Thanh Yên, ôm nàng về phòng, thu thập sạch sẽ.

Lăn lộn nửa ngày, trong chốc lát Mộ Thanh Yên liền ngủ mất.

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên ngủ say, duỗi tay nhẹ nhàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, khóe miệng không khỏi tràn ra một nụ cười cưng chiều.

“Thanh Yên, chờ làm hoàng hậu của trăm đi.”

Nói xong, Quân Bắc Hàn đứng dậy rời khỏi Trường Nhạc Cung.

Bên trong Ngự Thư phòng, Quân Bắc Hàn đang cùng Doãn An Nhiên thương lượng quốc sự, lúc này Tiểu Linh Tử đi tới.

“Hoàng thượng, Ngọc Tuyết cô nương tới.”

“Để cho nàng vào đi.”

Ngọc Tuyết từ bên ngoài đi vào, một đôi mắt thỏ linh lợi đảo khắp nơi.

Nhìn thấy Doãn An Nhiên, con thỏ theo bản năng lộ ra hai cái răng cửa.

Doãn An Nhiên nhú mày, thì ra con thỏ này còn đề bụng chuyện lần trước suýt chút nữa bắn chết nàng ta ư?

Nhưng con thỏ để lộ răng cửa, chẳng những không dọa người, ngược lại rất ngu ngốc.

“Chuyện này cứ định vậy đi, từ giờ ngươi tự mình đi làm, nếu thiếu cái gì thì nói cho trẫm, trẫm sẽ toàn lực ủng hộ ngươi.”

“Đa tạ hoàng thượng, vì thần lĩnh mệnh.”

“Lui ra đi.”

“Vi thần cáo lui.”

Doãn An Nhiên lui xuống, Quân Bắc Hàn vẫy tay với con thỏ: “Qua đây.”

Con thỏ tung tăng nhảy nhót đến bên người Quân Bắc Hàn thì dừng lại.

“Còn nhớ rõ chuyện sáng nay trẫm hỏi ngươi chứ?”

Con thỏ gật gật đầu.

“Nhớ rõ.”

“Ngươi xác định không nhớ lầm chứ?”

“Làm sao lại nhớ lầm được? Trước đây chính là người giết đại yêu quái, ta mới tránh được một mạng. Lúc trước người rất uy phong, nổi tiếng là chiến thần lục giới!”

“Tên không sai? Thương Lăng?”

“Không sai, đại danh Thương Lăng không ai không biết không ai không hiểu!”

“Trẫm trải qua mấy lần lịch kiếp?”

“Không biết được, nghe nói lịch kiếp là bảy thế, nhưng ta chỉ tìm được một đời này.”

Quân Bắc Hàn gật đầu, lộ ra một nụ cười giả hoạt.

“Việc này tuyệt đối không thể để cho thái hậu biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Độc sủng một người (4)

Con thỏ gật gật đầu.

“Ta cam đoan không nói.”

Quân Bắc Hàn thở dài, một tay đỡ đầu, trên mặt có chút phiền muộn.

“Hoàng thượng làm sao vậy?”

“Thỏ, ngươi nói thử xem nàng thích Thương Lăng hay thích trẫm?”

“Hoàng thượng chính là Thương Lăng, Thương Lăng chính là hoàng thượng, có gì khác nhau sao?”

Con thỏ chớp mắt, về mặt ngốc nghếch.

Quân Bắc Hàn thở dài: “Đàn gảy tai trâu.”

“Ta là thỏ!”

“Ngươi có thể đi rồi.”

“Ừ” con thỏ gật đầu, tung tăng nhảy ra ngoài.

“Đứng lại!”

Con thỏ vội dừng lại: “Hoàng thượng còn có việc gì?”

“Việc ta nói cho ngươi, ngươi nói lại cho ta nghe.”

“Không được nói chuyện người biết mình là Thương Lăng cho thái hậu.”

Trông mặt con thỏ linh hoạt chuyển động: “Hoàng thượng, người không tin ta sao?”

Quân Bắc Hàn nhìn con thỏ, nhưn mày: “Đây là lần đầu tiên ngươi bán đứng trẫm ư?”

Con thỏ rút người lại, tung tăng nhảy nhót ra ngoài.

“Hoàng thượng, ta cam đoan lần này không bán đứng người.”

Quân Bắc Hàn bắt đầu đi lắc đầu: “Ngươi trung tâm, đáng tiếc quá ngốc, không hiểu được lời nói khách sáo.”

Con thỏ đi ra cửa, sau đó, một thân ảnh đột nhiên ngăn đường đi của nàng.

Con thỏ thu lại khuôn mặt tươi cười, lộ ra hai cái răng cửa uy hiếp Doãn An Nhiên.

Ai ngờ, Doãn An Nhiên đưa tay nhéo chặt tai con thỏ.

“Ai da, tên người xấu này, sao ngươi kéo tai ta, đau!”

Con thỏ kêu lên, lỗ tai xù luôn bị kéo ra ngoài.

“Ngươi là con thỏ ngu xuẩn. Mỗi lần nhìn thấy ta đều bày ra vẻ mặt ngu xuẩn thân mật sao?”

“Ngươi là người xấu, ta muốn đánh chết ngươi!”

Con thỏ định dùng yêu lực, Doãn An Nhiên vội bắt lại tay nàng.

“Đây là cửa Ngự Thư phòng, ngươi mưu sát đại thần triều đình không sợ hoàng thượng tức giận à?”

Doãn An Nhiên nói xong, con thỏ lập tức thu lại yêu lực, về mặt tức giận trừng mắt nhìn Doãn An Nhiên.

“Trừng thôi, ngươi mau buông tai ta ra, kéo sắp hỏng rồi á!”

“Hoàng thượng vừa mới phái ta đi điều tra chuyện Quảng Trần Cung bị cháy, liên quan đến những chuyện quỷ quái các ngươi, ta chỉ là người mới, ngươi tới chạy chân cho ta đi.”

Doãn An Nhiên tích chữ kiếm lời, về mặt nghiêm túc.

“Dựa vào cái gì? Ta không đi!”

“Hoàng thượng vừa nói ta cần gì đều có thể nói, có muốn vào chứng thực chút không?”

Con thỏ như bong bóng xì hơi, về mặt bắt đầu đi.

“Ngươi ham ăn biếng làm như vậy, chính là báo ân sao?”

“Được rồi được rồi, ta đi theo ngươi là được chứ gì!”

“Vậy thì đi thôi!”

Doãn An Nhiên buông tai con thỏ, đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ta muốn đến Trường Nhạc Cung gặp thái hậu.”

“Làm gì? Gấp gáp đi bán đứng hoàng thượng sao?”

Con thỏ tròn to hai mắt, khiếp sợ chỉ vào Doãn An Nhiên: “Ngươi, ngươi nghe lén!”

“Giọng ngươi lớn như vậy, ta là người tập võ, muốn không nghe thấy cũng khó.”

“Ta đem chuỗi hạt châu này cho thái hậu, để thái hậu phòng thân khi ta không ở đây.”

Con thỏ giờ chuỗi hạt trong tay, trên chuỗi hạt vốn dĩ có bảy viên hạt châu, đã dùng ba viên, còn lại bốn viên.

Đây là đồ vật duy nhất có thể bảo vệ thái hậu, đến đưa lại cho nàng.

“Đi thôi.”

“Ngươi cũng đi?”

“Nếu như ngươi bán đứng hoàng thượng, ta còn có thể từ hình ngươi tại chỗ.”

“Ta mới không bán đứng hoàng thượng!”

“Ngươi không, nhưng đầu óc ngươi sẽ.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Con thỏ ngu xuẩn, ngu tới tận nhà.”

Doãn An Nhiên xoay người đi về phía Trường Nhạc Cung.

Con thỏ bắt đắc dĩ phòng má, trừng mắt nhìn hán, trong lòng xé hán đến ngàn vạn mảnh, tung tăng nhảy nhót chạy theo.

<.>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Độc sủng một người (5)

Trường Nhạc Cung.

Mộ Thanh Yên vừa mới tỉnh lại, ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu.

Nàng nhìn gương mặt mình trong gương, mày liễu cong cong, khuôn mặt nhỏ nhắn là lướt, cười quyến rũ, quả thực rất có tố chất làm yêu hậu.

“Tử Tô, ai gia đối đãi với ngươi thế nào?”

“Thái hậu đối đãi với nô tỳ rất rất tốt.”

“Vậy vì sao ngươi lại phản bội ai gia đưa đầu về phía hoàng thượng?”

“Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của thiên tử, ở trên đất này, dân nào mà không phải là dân của thiên tử, nô tỳ thân bất do kỷ ạ.”

“Ồ, Tử Tô, lời này là hoàng thượng dạy ngươi à?”

“Thái hậu anh minh.”

Mộ Thanh Yên yếu ớt thở dài, Quân Bắc Hàn càng ngày càng méo rồi, thật sự là không thể cứu nữa.

“Thái hậu, Ngọc Tuyết cô nương cùng Doãn đại tướng quân cầu kiến.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, con thỏ tới thì thôi đi, cả Doãn An Nhiên cũng tới là thế nào?

“Đã biết, để bọn họ chờ ở chính điện đi.”

Khi Mộ Thanh Yên lười biếng đi tới chính điện, con thỏ cùng Doãn An Nhiên đã chờ ở đó.

“Tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế.”

“Bình thân.”

Ánh mắt Mộ Thanh Yên quét qua con thỏ, lại quét đến Doãn An Nhiên.

“Các người cầu kiến có chuyện gì?”

“Thái hậu, chuỗi hạt châu này cho người, trước đây thừa tướng cho ta, hiện tại còn thừa lại bốn hạt châu.”

“Tại sao người không cầm?”

“Ta muốn đi cùng đại tướng quân đến...”

“Thái hậu nương nương, là như thế này, hoàng thượng cắt cử vi thần đi làm nhiệm vụ, vi thần thỉnh cầu Ngọc Tuyết cô nương giúp đỡ, phải rời đi một thời gian.”

Doãn An Nhiên ngắt lời con thỏ, đáp lại Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên nhíu mày, gì? Có chuyện ư?

Ánh mắt Mộ Thanh Yên quét một vòng trên người con thỏ, lại quét một vòng trên người Doãn An Nhiên, sau đó lộ một nụ cười lười biếng.

“Nói thế thì Ngọc Tuyết vừa mới đến chỗ hoàng thượng nhỉ?”

Con thỏ gật đầu: “Đúng vậy, chẳng những đến, còn đến hai lần!”

Mặt Doãn An Nhiên tối sầm, có loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Ồ? Hoàng thượng hôm nay có khỏe không?”

“Ngài rất khỏe, tâm tình rất tốt nha.”

“Tâm tình tốt, lại gặp người hai lần, có chuyện tốt gì phải không? Sao chỉ chia sẻ với người, không chia sẻ cùng ai gia? Không phải là hân thích người chứ?”

Chân mày Mộ Thanh Yên hơi cau lại, vẻ mặt thất vọng.

“Không phải, không phải, thái hậu người đừng hiểu lầm! Ngài nói chuyện của người mà!”

“Hử? Chuyện gì của ai gia?”

“A... Ta...”

Con thỏ sững sờ, nội dung cụ thể không thể nói! Làm sao bây giờ, trả lời thế nào đây?

Nhưng không trả lời thì thái hậu sẽ hiểu lầm.

“Thái hậu nương nương, không khéo vi thần cũng ở đó, hoàng thượng hỏi có biện pháp nào có thể bảo đảm phượng thể thái hậu an khang không. Dù sao thái hậu cũng vừa mới bị tập kích, không thể không đề phòng.”

Doãn An Nhiên nhanh chóng tiến đến phía trước một bước, chặn con thỏ ở phía sau.

Mộ Thanh Yên nhíu mày, thằng nhãi này tới quấy rối à?

“Tướng quân có lòng.”

“Đa tạ thái hậu khích lệ.”

“Như vậy cảm ơn các người, chuỗi hạt châu này ta nhận.”

Mộ Thanh Yên nắm chuỗi hạt châu trong tay, mỉm cười.

“Ngọc Tuyết, ở chỗ ai gia có phòng bếp mới, nghe nói thức ăn chay làm rất ngon, đặc biệt là củ cải, sẽ có hàng trăm phương pháp nấu, ngươi muốn nếm thử không?”

“Có ạ có ạ!”

“Thái hậu nương nương, nhiệm vụ khẩn cấp, sợ rằng Ngọc Tuyết cô nương không thể phân thân ra được, chỉ có thể đợi lần sau.”

“Ồ?”

Mộ Thanh Yên kéo rất dài âm cuối.

“Thái hậu nương nương, chúng thần xin cáo từ.”

“Ừ”

Sau khi được cho phép, Doãn An Nhiên lôi con thỏ đi. Lúc rời khỏi đại điện, hấn nghiêng răng nghiêng lợi kéo lỗ tai con thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 314: Tế tổ (1)

“Ai da Ai da, đau chết ta! Ngươi buông tay ra!”

Con thỏ vươn tay, dùng sức hất tay Doãn An Nhiên.

“Không đau ngươi không nhớ lâu.”

“Sao lại như vậy?”

Con thỏ lấy lại được lỗ tai, về mặt ủy khuất.

“Không ngăn ngươi, ngươi lại trúng lời nói khách sáo, ngươi nói xem sao ngươi lại ngu xuẩn như vậy?”

Con thỏ trừng mắt liếc Doãn An Nhiên, mặc dù nàng rất muốn cãi lại, nhưng dường như hấn nói cũng không sai.

Thiếu chút nữa là lại lỡ miệng.

“Đầu óc ngươi chỉ có bấy nhiêu, làm sao có thể sống đến tận bây giờ nhỉ?”

“Được hoàng thượng cứu chứ sao.”

“...”

Doãn An Nhiên thở dài, thấp giọng nói: “Về sau chẳng lẽ phải đi khắp nơi cứu con thỏ này sao?”

“Ngươi nói cái gì?”

Con thỏ xoa xoa tai, quay đầu nhìn về phía Doãn An Nhiên.

“Ta nói, nhà của ta có một mảnh ruộng nhỏ, trong ruộng có rất nhiều củ cải, trong nhà có đầu bếp, sẽ có hàng trăm cách nấu củ cải, ngươi có muốn nếm thử không?”

Doãn An Nhiên mượn lời Mộ Thanh Yên nói lại một lần.

“Được được!”

“...”

Doãn An Nhiên thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Không cảm thấy lời này quen thuộc sao?

Đề lừa như vậy sao?

Bị người khác lừa đi thì làm sao bây giờ?

“Người làm sao thế? Tại sao không nói chuyện? Còn đi ăn củ cải không?”

Con thỏ chọc chọc cánh tay Doãn An Nhiên, mở lớn mắt tròn xoe, vẻ mặt chờ mong nhìn hấn.

“Con thỏ ngu xuẩn.”

Doãn An Nhiên nói xong xoay người rời đi, con thỏ vội vàng đuổi kịp.

Bên trong đại điện, Mộ Thanh Yên ngáp một cái, tròng mắt lưu chuyển.

Quân Bắc Hàn có chuyện gạt nàng, là chuyện gì nhỉ?

Vốn dĩ tìm con thỏ nói lời khách sáo là có thể moi chuyện dễ dàng, ai ngờ có một tên Doãn An Nhiên đáng ghét làm kế hoạch thất bại.

Khoảng thời gian sau đó, Mộ Thanh Yên vẫn luôn rất rảnh rỗi, mà Quân Bắc Hàn lại càng ngày càng bận rộn.

Nhưng mỗi khi trời tối đều xuất hiện đúng giờ, lẫn lộn nàng một lần lại một lần.

Thẳng đến ba tháng sau, trên giường, Quân Bắc Hàn ăn uống no đủ nằm bên cạnh Mộ Thanh Yên, thương thức mái tóc đen của nàng.

“Thanh Yên, ba ngày sau xuất phát đi tể tử.”

“Chả trách trong khoảng thời gian này chàng bận rộn như vậy, thì ra để chuẩn bị cái này, tính toán thời gian hình như là tới rồi.”

“Thanh Yên, đến lúc đó có một tuồng kịch, cần nàng phối hợp diễn một chút.”

Mộ Thanh Yên sững sờ: “Diễn cái gì?”

“Thái hậu bị ám sát bỏ mình.”

Một tay Quân Bắc Hàn đỡ đầu, khóe môi gợi lên một nụ cười ôn hòa, cung chiêu nhìn Mộ Thanh Yên bên giường.

“Vi sao?”

Mộ Thanh Yên cực kì khiếp sợ, tại sao muốn nàng “Giả chết”?

Quân Bắc Hàn vươn tay, khẽ vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên.

“Nếu thái hậu bất tử, hoàng hậu xuất hiện thế nào đây?”

Mộ Thanh Yên ngẩn ra, ngu người.

“Thanh Yên, ba tháng này ta vẫn luôn chuẩn bị, nàng nên đổi một thân phận.”

“Làm hoàng hậu của ta, có được không?”

Mộ Thanh Yên ngẩn ngơ, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Quân Bắc Hàn tính toán như vậy, hơn nữa đã có chuẩn bị thỏa đáng!

Trên danh nghĩa bọn họ là mẫu tử, vốn không nên có bất luận chi luyến*.

*tình cảm loạn luân

Nhưng nếu yêu, vậy phóng túng một phen thôi.

Nàng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời còn có thể làm thê tử của hấn.

“Thanh Yên ”

Quân Bắc Hàn duỗi tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Thanh Yên, giống như che chở trân bảo.

“Đừng lo lắng, đừng sợ, nàng chỉ cần phối hợp với ta, sau đó chờ lên kiệu hoa là được, chuyện khác cứ giao cho ta.”

Mộ Thanh Yên yên lặng, nàng buông rèm chấp chính ba năm, triều thần ai không biết?

Lực cản này, nặng quá thực không dám tưởng tượng.

“Thanh Yên, không được lùi bước, ta đã hành động, ở bên cạnh ta, đừng vứt bỏ ta.”

“Được ”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 315: Tế tổ (2)

Tế tổ năm năm một lần là nghi thức vô cùng long trọng của Thanh quốc.

Tế điện tổ tiên, cầu phúc an khang.

Một đội ngũ mệnh mông xuất phát từ kinh thành, nhìn xa như một con rồng dài, vô cùng long trọng.

Trước đội ngũ là thống lĩnh Ngự Lâm Quân cùng đại tướng quân Doãn An Nhiên.

Ở giữa đội ngũ là xe ngựa của hoàng đế và thái hậu, phía sau bọn họ là văn võ đại thần.

Đi khoảng chừng nửa ngày, trước khi mặt trời lặn, tất cả mọi người đến Kinh giao Hoàng Lăng, vào ở hành cung.

Kinh giao Hoàng Lăng được ông trời ưu ái, phong thủy rất tốt.

P phía sau Hoàng Lăng có một suối nước nóng tự nhiên, nước trong suối quanh năm ấm áp, có nhiều khoáng chất, dưỡng sinh dưỡng nhan.

Mà hành cung Hoàng Lăng xây ở bên cạnh suối nước nóng, bao bọc toàn bộ suối nước nóng bên trong.

Bình thường hành cung chỉ có hoàng đế mới có quyền ở, các văn võ đại thần không có tư cách vào.

Chỉ khi tế tổ năm năm một lần, văn võ đại thần mới được hoàng đế ban cho cơ hội đến suối nước nóng tắm rửa hưởng thụ, cơ hội mười phần trân quý.

Vì vậy, các quan viên mang theo tùy tùng, thông thường sẽ đem tùy tùng là gia quyến trong nhà, để bọn họ cũng có thể cùng nhau hưởng thụ.

Cam Tuyền Cung.

Gió thổi tung rèm cửa bốn phía, ánh trăng xuyên thấu qua khe hở màn chui vào, mê man chiếu vào suối nước nóng.

Khí nóng lượn lờ bay lên, toàn bộ suối nước nóng tỏa ra hơi nước mệnh mông.

Mộ Thanh Yên nghe nói Quân Bắc Hàn vừa mới đến hành cung liền cùng các đại thần hội nghị, nàng liền một thân một mình tới Cam Tuyền Cung.

Cởi quần áo, Mộ Thanh Yên từng bước đi vào bên trong suối nước nóng.

Da thịt ngâm trong nước suối ấm áp, Mộ Thanh Yên cảm thấy tế bào toàn thân đều rung động.

Suối nước nóng rất lớn, giống như một hồ bơi.

Dưới ánh trăng, bên trong hơi nước mông lung khiến người ta không nhìn rõ lắm.

Mộ Thanh Yên dựa vào cạnh hồ nhắm mắt dưỡng thần.

Chợt nghe bên ngoài truyền đến một giọng nữ.

“Bây giờ hậu vị của hoàng thượng đang bỏ trống, nghe nói, lần tế tổ này hoàng thượng sẽ định ra hoàng hậu.”

“Chẳng trách lần này các đại thần trong danh ngạch đều mang theo nữ nhi, phu nhân đều để lại nhà.”

“Tỷ tỷ, lần này nếu một trong hai tỷ muội chúng ta may mắn thì đừng quên nhau nhé.”

“Được, muội muội. Nghe nói trước đó hoàng thượng đang nghị sự, cũng không biết bao giờ kết thúc.”

“Dù có kết thúc thì đêm muộn như vậy cũng sẽ không tới suối nước nóng đâu.”

“Muội muội có điều không biết, ta vừa mới nhận được tin tức, suối nước nóng bên này đang chuẩn bị, khẳng định có người dùng.”

“Tỷ tỷ, ở Cam Tuyền Cung trừ hoàng thượng, còn có thái hậu, nếu là người thì sao?”

“Muội nói lão xử nữ kia? Sẽ không đâu, hiện tại bà ta bị hoàng thượng khống chế, trong tay không có quyền lực, là một cái vỏ rỗng, nhất cử nhất động đều bị khống chế!”

“Tỷ tỷ biết thật nhiều!”

“Chưa hết đâu, học chút nhé, chờ một lúc sau hoàng thượng xuất hiện thì xem bản lĩnh của ta. Ôn tuyền xứng mỹ nhân, nhất tiêu hồn mê người.”

Nghe như vậy, Mộ Thanh Yên suýt chút nữa phun ra một ngụm máu!

Lão xử nữ?

Thì ra mọi người bên ngoài đều gọi nàng như thế!

Hai nữ nhân này muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng à?

Mộ Thanh Yên cười nhạt, đắc tội yêu hậu, sống qua đêm nay hẵng nói tiếp.

“Từ Tô” Mộ Thanh Yên gọi.

Nhưng không ai đến.

Mộ Thanh Yên nhú mày, lại gọi một tiếng, vẫn không có phản ứng.

Khi Mộ Thanh Yên muốn đứng dậy, đột nhiên, cổ chân đụng tới một cái gì đó.

Thật dài, thật mềm mại, giống như tóc?

Tìm Mộ Thanh Yên đột nhiên đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Tế tổ (3)

Nháy mắt sau, Mộ Thanh Yên vừa nhấc chân xoay người đưa tay ra, tấn công vào trong nước.

Bên trong một mảnh hơi nước, bọt nước văng khắp nơi, một người chui ra từ trong nước.

Mái tóc đen dài dán trên người, hắn đã sớm có chuẩn bị, duỗi tay ra liền bắt được cổ tay Mộ Thanh Yên, vây nàng bên cạnh ôn tuyền.

“Nàng muốn mưu sát phụ quân sao?”

Mộ Thanh Yên sùng sốt, mặt Quân Bắc Hàn dính đầy bọt nước gần trong gang tấc.

“Chàng làm ta sợ muốn chết, chàng tới khi nào?”

Mộ Thanh Yên nhẹ nhàng thở ra, dùng ánh mắt trách cứ nhìn Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn bày ra vẻ mặt vô tội.

“Trách ta sao? Là nàng nghe góc tường quá mê mẩn mới không thấy ta.”

“Vậy ta gọi Từ Tô, sao không ai vào?”

” Ta ở bên trong, ai dám vào chứ?”

” Đáng ghét!”

Mộ Thanh Yên dùng ta véo mặt Quân Bắc Hàn, véo đến biến dạng, để lại những vết hồng.

” Mặt vi phu bị nhéo hồng sẽ không còn soái nữa, nàng cam lòng không? Phải biết rằng, hiện tại vi phu chính là tú sắc khả xan*!”

*đẹp ăn thay com được á

” Miệng lười tron tru, không đứng đắn gì.”

Mộ Thanh Yên thu tay, lúc này nàng mới phát hiện Quân Bắc Hàn lộ ra phân nửa vòm ngực cường tráng rắn chắc trong nước, trên mặt còn dính đầy những giọt nước trong suốt.

Một bức họa mỹ nam tắm sừng sờ sờ khiến người ta không khỏi miên man bất định.

” Miệng có tron hay không nàng cứ thử sẽ biết.”

Quân Bắc Hàn nói xong, cúi đầu hôn lên môi Mộ Thanh Yên.

Hắn để nàng ở bên cạnh ôn tuyền, hai tay không an phận dao động trên làn da trơn bóng của nàng.

” Ừm...” Mộ Thanh Yên hừ nhẹ.

Ngay sau đó, Quân Bắc Hàn nâng chân Mộ Thanh Yên lên.

” Đừng ở chỗ này...”

” Ôn tuyền xứng mỹ nhân, trẫm rất muốn thử xem...”

” Không cần mà.”

Uyên ương hí thủy* cái gì, Mộ Thanh Yên cảm thấy rất ngượng ngùng, hơn nữa bên ngoài còn có hai nữ nhân đang ôm mộng làm phượng hoàng, nàng thật sự không muốn.

*tắm uyên ương đấy :))))

” Không cần thì không cần nữa.”

Quân Bắc Hàn buông chân Mộ Thanh Yên xuống.

Mộ Thanh Yên mới nhẹ nhàng thờ ra, Quân Bắc Hàn lại nói: ” Vậy chúng ta tán gẫu?”

” Tán gẫu cái gì?”

” Tán gẫu ngày đó lúc nàng say rượu cứ nhắc tới hai nam nhân kia.”

” Nào có, chàng nghe lầm!”

” Vậy sao? Ngày đó nàng rõ ràng nói...”

Quân Bắc Hàn còn chưa nói xong, Mộ Thanh Yên đi đến gần, đôi môi ngăn chặn cái miệng của hắn, sau đó đuôi ngọc nhấc lên, ôm lấy thắt lưng Quân Bắc Hàn.

Nàng thật sự không có lý do thoái thác nào tốt cả, nàng trả lời một câu, Quân Bắc Hàn lại hỏi một câu, hỏi ra mười vạn câu hỏi vì sao luôn mất.

Cho nên đơn giản vẫn là tới bán mình thôi.

Dù sao mỗi lần hắn ăn uống no đủ sẽ không truy cứu nữa.

Quân Bắc Hàn quả nhiên không hỏi nữa, hắn vừa hôn Mộ Thanh Yên, khoe miệng vừa nở nụ cười gian xảo.

Nước ôn tuyền dao động, Quân Bắc Hàn công thành đoạt đất, mỗi lần lại sâu thêm.

Trận địa của Mộ Thanh Yên thất thủ, mỗi lần đều thừa nhận.

Đầu nàng tựa vào cạnh hồ ôn tuyền, thân thể không ngừng run rẩy, trong miệng phát ra những thanh âm rên rỉ nhỏ vụn.

Quân Bắc Hàn càng lúc càng sợ, Mộ Thanh Yên gần như không khống chế được, giọng run rẩy kêu lên.

Bên ngoài ôn tuyền lại truyền đến giọng của hai nữ nhân kia.

“Thế nào mà ta vừa mới nghe được bên trong ôn tuyền có tiếng nói nhỉ?”

“Có sao? Không thể nào? Hoàng Thượng còn chưa đến, bên ngoài cũng không có người canh giữ, bên trong làm sao có người?”

Thân thể Mộ Thanh Yên run lên, hai nữ nhân này sẽ không muốn vào đây chứ?

“Bắc Hàn, đừng như vậy, chàng nhẹ một chút đi, bên ngoài có người!”

Mộ Thanh Yên cắn nhẹ môi, cố gắng làm cho chính mình không phát ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 317: Tế tổ (4)

Nhưng Quân Bắc Hàn chẳng những không dừng lại, ngược lại như là cố ý, càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Mộ Thanh Yên dường như không khống chế được giọng mình nữa.

“A...”

Lúc này bên ngoài lại truyền tới giọng của hai nữ nhân kia.

“Hình như bên trong có tiếng nói, là phụ nữ!”

“Muội cũng nghe thấy, tỷ tỷ chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đi vào xem, dù sao bên ngoài suối nước nóng cũng không có thủ vệ, chắc chắn bên trong không phải hoàng thượng cũng không phải thái hậu.”

“Vậy đó là ai?”

“Đồ ngốc! Hồ ly chờ câu dẫn hoàng thượng chứ ài!”

“Không thể nào? Chờ hoàng thượng bên trong sao? Quả thực quá phận!”

“Đi vào xem, nếu là hồ ly tinh thật thì ta không thể mặc kệ, mất cơ hội lần này sẽ không có lần sau!”

“Được!”

Mộ Thanh Yên nghe các nàng nói chuyện, lòng nóng như lửa đốt, nàng đẩy Quân Bắc Hàn ra.

“Các nàng muốn vào, đừng như vậy...”

Nhưng Quân Bắc Hàn không nhanh không chậm, nhẹ nhàng hôn khuôn mặt và cổ Mộ Thanh Yên giống như thưởng thức mỹ vị.

Cả người Mộ Thanh Yên rung động không kiềm chế được, nàng biết Quân Bắc Hàn cố ý.

Một lát sau, hai nữ tử đi vào trong ôn tuyền, liếc mắt liền thấy hai người đang hoan ái bên cạnh hồ.

Các nàng từng lớn hai mắt, cực kì khiếp sợ.

“Hoàng thượng!”

“Thái hậu!”

Mộ Thanh Yên quay đầu nhìn các nàng, ánh mắt lóe lên một tia sát khí.

Lúc này, Quân Bắc Hàn cũng quay đầu.

Toàn thân các nàng run rẩy, hai chân như nhũn ra ngã ngồi trên đất, khiếp sợ không nói ra lời.

“Cho các ngươi vào đây có hai việc.”

Quân Bắc Hàn mở miệng, khoe miệng còn treo một nụ cười nhạt.

“Thứ nhất, để cho các ngươi biết thái hậu của trẫm không phải là lão xử nữ.”

Toàn thân hai nữ tử run rẩy, toát mồ hôi lạnh, không biết phải phản ứng như thế nào.

Quân Bắc Hàn cười đầy tà khí, cười đến mức sát khí lan tràn, các nàng đã có thể đoán được kết cục của mình.

Thật đáng sợ!

“Thứ hai, kế hoạch của trẫm cần hai pháo hôi, vừa lúc các ngươi đưa tới cửa, vậy thì đa tạ.”

Quân Bắc Hàn vừa dứt lời, đột nhiên, hai hắc y nhân xuất hiện phía sau hai nữ tử.

Họ đứng ở phía sau các nàng, duỗi tay ra, vặn cổ, hai người mất mạng ngay tức khắc.

Ngay sau đó, hắc y nhân mang theo hai cỗ thi thể biến mất trong nháy mắt.

Quân Bắc Hàn cười vui vẻ, kế hoạch của hắn rốt cuộc cũng bắt đầu.

Hắn quay đầu lại nhìn Mộ Thanh Yên dưới thân, lại phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại, không động đậy nữa.

Mặt Quân Bắc Hàn biến sắc, nụ cười trong khoảnh khắc biến mất.

“Thanh Yên, Thanh Yên!”

Mộ Thanh Yên không có phản ứng, như ngắt đi vậy.

Lòng Quân Bắc Hàn nóng như lửa đốt, lập tức ôm Mộ Thanh Yên từ trong nước lên, nhanh chóng đưa đến tấm điện, gọi thái y.

Bên cạnh giường, sắc mặt Quân Bắc Hàn nặng nề nhìn Mộ Thanh Yên mê man, tim hắn đều bị thít chặt.

Thái y quỳ gối một bên, ngón tay đặt lên mạch của Mộ Thanh Yên.

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân thái y run lên, ông ta khiếp sợ không thôi.

“Chuyện gì xảy ra? Thái hậu làm sao?”

Thần sắc Quân Bắc Hàn lạnh lẽo, lệ khí ở hai đầu lông mày nặng nề.

Thái y hít sâu một hơi, ổn định tinh thần, lại bắt mạch một lần nữa.

Cuối cùng, ông ta kiên trì mở miệng.

“Hoàng, hoàng thượng..... Thái hậu người...”

“Nói!”

Quân Bắc Hàn cực kì lo lắng, thái y lại ấp úng, khiến hắn quả thực muốn chém cái đầu tên thái y này xuống quá!

“... Thái hậu người... Người bị động thai...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318: Ngô gia có hỷ (1)

Quân Bắc Hàn sững sờ, tay run lên, quay đầu nhìn Mộ Thanh Yên đang ngủ, tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

Thanh Yên mang thai!

Hắn sắp làm phụ thân rồi sao?

Đây là hài tử của Thanh Yên và hắn!

Đầu Quân Bắc Hàn trống rỗng, vậy mà không biết nên phản ứng như thế nào.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên, trong mắt, trong tay tràn đầy tình yêu cùng hạnh phúc.

Thấy một màn như vậy, thái y khiếp sợ không thôi, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn nữa.

“Mấy tháng?”

“Thưa, thưa hoàng thượng, hơn hai tháng.”

“Ngươi đứng đầu thái y viện, là một người thông minh.”

Thái y quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

“Trẫm có phải bạo quân hay không, thường do biểu hiện của các đại thần quyết định. Trẫm sẽ cho người đưa người nhà ngươi đến chiếu cố thật tốt, mà ngươi, hãy dùng toàn bộ tâm tư chăm sóc thái hậu đi.”

“Vi, vi thần, tuân, tuân mệnh...”

“Đứng lên đi, đứa bé này cần phải được chăm sóc, trẫm muốn nó khỏe mạnh sinh ra, biết không?”

“Vi, vi thần lĩnh chỉ.”

“Đi kê thuốc đi, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tự ngươi rõ ràng.”

“Vi thần xin cáo lui.”

Thái y rời khỏi, Quân Bắc Hàn đặt tay Mộ Thanh Yên vào lòng bàn tay mình.

Hắn cứ lẳng lặng nhìn chăm chăm Mộ Thanh Yên, khoe môi nở nụ cười nhàn nhạt, cười sâu tới tâm khảm.

“Thanh Yên, chúng ta có hài tử, chúng ta có hài tử!”

Thời gian thoáng cái, một đêm vội vã trôi qua, khi Mộ Thanh Yên tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Thái y tự tay xem mạch cho Mộ Thanh Yên, thần sắc thả lỏng một chút.

Quân Bắc Hàn một đêm không ngủ ngồi ở bên giường Mộ Thanh Yên.

“Thế nào?”

“Thai khí đã ổn định, chỉ là trong lúc mang thai, không nên...hành phòng*... Cho nên...”

*áy áy áy á:))))

“Trẫm biết rồi, còn gì nữa không?”

“Còn rất nhiều hạn chế, vi thần cũng không nói hết, không bằng để vi thần viết quy tắc chi tiết rồi giao cho cung nữ bên cạnh thái hậu.”

“Ừ, chuẩn.”

“Thuốc dưỡng thai thần đã tự mình sắc xong, sẽ không kê sai, cho thái hậu nương nương uống xong là được.”

“Ừ”

“Vậy vi thần xin cáo lui, đợi sau giờ Ngọ thần sẽ quay lại xem mạch cho thái hậu nương nương.”

“Ngươi nói cái gì?”

Giọng nói Mộ Thanh Yên truyền đến từ trong giường, nàng mở hai mắt, quay đầu, yếu ớt nhìn thái y quỳ gối bên giường.

“Thanh Yên, nàng tỉnh rồi?”

“Thái y, người vừa mới nói cái gì?”

Thái y ngừng đầu, khó xử nhìn Quân Bắc Hàn, Quân Bắc Hàn gật đầu.

“Bẩm thái hậu, vì thần đã nấu thuốc dưỡng thai cho người, uống xong là được.”

“Dưỡng... Thai?!”

Một đạo sắc sét bổ xuống đầu Mộ Thanh Yên, nàng, nàng mang thai?

“Đi xuống đi.” Quân Bắc Hàn phát tay.

Thái y lui ra, trong tầm điện chỉ còn hai người Mộ Thanh Yên cùng Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn bưng bát thuốc thái y đưa tới, thổi một chút, đưa tới bên miệng Mộ Thanh Yên dứt cho nàng.

Mộ Thanh Yên đang còn khiếp sợ chưa phục hồi tinh thần.

“Thanh Yên? Trước tiên uống thuốc đã, ngoan nào.”

Mộ Thanh Yên vô thức vươn tay đặt trên bụng mình, trong lòng có một cảm giác rất kỳ diệu.

“Thanh Yên, ngoan, trong bụng còn có hài tử của chúng ta, uống thuốc trước đã.”

Mộ Thanh Yên ngừng đầu nhìn Quân Bắc Hàn: “Hài tử... của chúng ta?”

Quân Bắc Hàn sầm mặt lại: “Nếu không còn có thể là của ai?”

“Mấy tháng?”

“Hơn hai tháng.”

Mộ Thanh Yên im lặng, nàng có chút hoảng hốt, trong bụng của nàng, lại có tiểu bảo bảo.

“Trăm nỗ lực ba tháng, cuối cùng cũng không uống phí.”

Quân Bắc Hàn cười đến ôn nhu lại cứng chiều: “Ng ngoan, uống thuốc trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 319: Ngô gia có hỷ (2)

Mộ Thanh Yên há miệng, Quân Bắc Hàn dứt từng muỗng cho nàng.

Hai người ở chung trong không khí yên tĩnh, chỉ có gió nhẹ đung vào ánh nến đang chập chờn, chiếu bóng của hai người lên tường.

Sau khi Mộ Thanh Yên uống thuốc xong, Quân Bắc Hàn cầm một miếng mứt hoa quả bỏ vào trong miệng nàng.

“Ngày đầu tiên biểu hiện rất ngoan, khen thưởng nàng một cái.”

Quân Bắc Hàn nói xong, hôn một cái lên trán Mộ Thanh Yên, sau đó mỉm cười cưng chiều.

“Nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thai thật tốt, ta đi trước xử lý sự vụ, biết không?”

Một loạt động tác qua đi, Mộ Thanh Yên vẫn còn trong trạng thái mê man, ngây ngốc gật đầu.

Quân Bắc Hàn thấy vậy hài lòng rời đi.

Hắn vừa mới đi, Từ Tô liền tiến vào, đứng bên giường trông chừng nàng.

Lúc này, Mộ Thanh Yên mới chậm rãi phục hồi tinh thần.

Sai sai rồi nha, vừa mang thai thì chính mình lại được cưng chiều như vậy?

Quân Bắc Hàn coi nàng như con nít mà lừa à?

Nàng sống lâu hơn ba năm cơ mà?

Thằng nhãi này, giả bộ trưởng thành cái gì, ngồi lên đầu nàng luôn đi!

Mộ Thanh Yên lắc đầu, phát hiện phản ứng của mình dường như không ngừng chậm nửa nhịp.

Nàng vén chăn xuống giường, Từ Tô nhanh chóng tiến lên đỡ nàng.

“Ta không què, ta có thể tự đi, đỡ ta làm gì?”

“Thái hậu, khi có thai thân thể không còn sức lực, đầu choáng váng dễ ngã. Người vừa ngã xỉu một lần, không thể không đề phòng.” Từ Tô nói.

Mộ Thanh Yên giật giật khoe miệng.

“Ai dạy người?”

“Thái y.”

“Làm tròn phận sự tới thế?”

“Đầu cả nhà đều ở trên lưng quần, hết cách rồi ạ.”

“...”

“Nô tỳ cũng thế, cho nên xin người từ bi.”

“Hoàng thượng nói?”

“Thái hậu anh minh.”

“...”

Mộ Thanh Yên được Từ Tô đỡ, chậm rãi đi dạo trong viện.

Gió thổi hiu hiu, Mộ Thanh Yên cảm thấy rất thích, nàng không khỏi sờ bụng, khoe miệng gọi lên một nụ cười hạnh phúc.

Quá khứ không truy, tương lai không đợi, trước tiên sống thật tốt kiếp này đi.

Ngồi chưa bao lâu, Từ Tô lấy áo choàng khoác lên người Mộ Thanh Yên.

“Từ Tô, đây chỉ là gió nhẹ sáng sớm!”

“Sương mù chưa tan, khí lạnh tối hôm qua chưa hết, thái hậu vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao cũng mới bị động thai.”

“Vậy ta muốn ăn một chút gì đó được không? Từ Tô đại nhân.”

“Để nô tỳ kêu người chuẩn bị mớ chua.”

“Bây giờ là mùa vải.”

“Quả vải có tính nóng, không được.”

“Vậy quả cam?”

“Quả cam tính hàn, không được.”

“Vậy ta có thể ăn cái gì?”

“Mơ chua.”

“...”

Cõi lòng Mộ Thanh Yên tan nát, nàng bấm ngón tay tính toán, còn những bảy tháng, so với ngồi tù còn khổ hơn.

Khi Mộ Thanh Yên ở Cam Tuyền Cung dưỡng thai, trong hành cung đã xảy ra một chuyện lớn.

Hai cô con gái của Lễ bộ Thượng thư và Binh Bộ Thị Lang cùng tự sát ở trong phòng của mình, cửa sổ đóng chặt, không có bất kỳ manh mối gì.

Tin tức này vừa lộ ra khiến toàn bộ hành cung kinh sợ.

Vì vậy toàn bộ tế tổ bị bao phủ một tầng u ám.

Trong lúc này, lòng người trong toàn bộ hành cung lâm vào hoảng sợ.

Trong thư phòng, Quân Bắc Hàn ngồi ở chính giữa, nghe đại thần phía dưới ngơoi một câu, ta một câu.

“Hoàng thượng, sự việc bây giờ quan trọng, hung thủ cũng dám hành hung ở hành cung hoàng lăng, còn không lưu lại dấu vết nào, sợ rằng hần rất quen thuộc với hành cung!”

“Đúng vậy, hôm nay là giết hai con gái đại thần, nếu một ngày nào đó còn ra tay, chẳng phải sẽ uy hiếp sự an toàn của hoàng thượng sao?”

Ngón tay Quân Bắc Hàn gõ nhẹ trên mặt bàn, chân mày hơi cau lại, sắc mặt nghiêm túc, khiến người ta nhìn không ra hần đang suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Ngô gia có hỷ (3)

“Không bằng kéo dài thời gian tổ chức đại điển tế tổ, trước tiên phải đảm bảo hoàng thượng an toàn.”

“Chớ có nói vậy, đại điển tế tổ có liên quan đến vận mệnh Thanh quốc, há có thể đùa?”

“Nếu hoàng thượng có gì sơ xuất, ngơoi có thể gánh nổi không?”

“Cho nên lúc việc chưa phát sinh, trước hết phải phòng bị thật tốt! Nếu như vì thế mà chạy trốn chết, chẳng phải là tổn hại mặt mũi hoàng thượng sao?”

“Mặt mũi quan trọng hay là hoàng thượng quan trọng?”

Hai bên đại thần tranh cãi không ngớt, Quân Bắc Hàn trước sau vẫn im lặng không lên tiếng.

Cuối cùng, Mạnh Tử Nam thấy âm ỉ không được kết quả gì, xoay người về phía Quân Bắc Hàn nói: “Mời hoàng thượng định đoạt.”

“Tế tổ tiếp tục, chuyện này giao cho Doãn An Nhiên điều tra.”

“Nhưng mà hoàng thượng...”

Quân Bắc Hàn phát tay: “Điều lui đi.”

Các đại thần thấy tâm ý Quân Bắc Hàn đã quyết, hơn nữa thần sắc mệt mỏi rõ ràng, cũng không dám nói thêm gì nữa, thế là nhao nhao rời khỏi thư phòng.

“Doãn An Nhiên, ngơoi ở lại.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Đợi tất cả mọi người rời khỏi, Quân Bắc Hàn mới ngẩng đầu.

“Việc của Lãnh phi tra thế nào rồi?”

“Tất cả thi thể ở Quảng Trần Cung đều đã xem qua, không có Lãnh phi.”

Chân mày Quân Bắc Hàn nhíu chặt, hần nói: “Phái người đến Huyền Băng Tông một lần nữa, bắt luận bọn họ nói ra điều kiện gì cũng phải để bọn họ tương trợ, bảo vệ thái hậu an toàn.”

“Vâng, hoàng thượng.”

“Phía dưới có hai mục tiêu là Ngự Sử Vi Dương Hồng cùng Tuần phòng doanh Mao La Xuân, bọn chúng là hai con cáo già, vương chân vương tay, cũng nên phế bỏ, tay chân làm sạch sẽ một chút, đừng để lại dấu vết.”

“Vâng, hoàng thượng.”

“Nghe nói Ngọc Tuyết bị người bắt cóc?”

Doãn An Nhiên sững sốt, hần yên lặng trong nháy mắt, sau đó nói: “Hoàng thượng, Ngọc Tuyết cô nương hiệp trợ vi thần.”

Quân Bắc Hàn cười nói: “Nàng ta thật dễ lừa, lừa nàng tới tay rất dễ dàng, nhưng nếu người phụ nàng, trăm sẽ không tha cho người!”

Doãn An Nhiên nghe như thế hoàn toàn sững sốt, ý của hoàng thượng, chẳng lẽ là...

“Đi đi, giải quyết tốt việc này, dạy dỗ người ta cho tốt, trăm tứ hôn cho các người.”

“Đa tạ hoàng thượng! Vi thần cáo từ!”

Nhìn Doãn An Nhiên rời khỏi, ý cười trên mặt Quân Bắc Hàn càng đậm, hần thấp giọng nói: “Lại một thân nam nhi bảy thước muốn nhảy vào hố lửa.”

Quân Bắc Hàn đứng dậy ra khỏi thư phòng.

“Hoàng thượng đi đâu?”

“Đến hố lửa xem ngọn lửa nhỏ có an phận hay tán loạn rồi không.”

Tiểu Linh Từ theo phía sau, thở dài một tiếng, hần cũng muốn nhảy vào một hố lửa lắm.

Khi Quân Bắc Hàn đến Cam Tuyền Cung, nàng đang nằm trên ghế quý phi đọc sách ở trong sân.

“Thái hậu, người đã vượt quá thời gian ở ngoài.”

“Ừ”

“Thái hậu, đọc sách hao tâm tổn sức, đối với mắt không tốt, người đã vượt quá thời gian đọc sách bình thường.”

“Ừ”

“Thái hậu, nếu người không trở về, nô tỳ chỉ có thể bẩm báo hoàng thượng.”

“Ừ”

Mộ Thanh Yên cũng không ngẩng đầu lên, đây là muốn mỗi ngày đều nhốt nàng trong phòng ư?

Đừng có mơ! Nàng không nghe thì có thể ép buộc sao?

Nàng đường đường là yêu hậu một nước, lưu lạc tới mức này đã không thể thâm hại hơn rồi nha.

“Thái hậu, hoàng thượng đến rồi, người thật sự không muốn trở về sao?”

“Thiên Vương lão tử đến, ai gia cũng không đi.”

Mộ Thanh Yên hoàn toàn không dính chiêu này, mấy ngày nay, Từ Tô đã nói vô số lần muốn bẩm báo hoàng thượng, nàng đã miễn dịch.

Lúc này, một cái bóng từ trên đỉnh đầu phủ xuống, che mất ánh sáng của Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Quân Bắc Hàn.

“Gần đây lá gan thái hậu càng ngày càng lớn, để trăm kiểm tra một chút xem nơi nào có vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Ngô gia có hỷ (4)

Tay Mộ Thanh Yên run lên, đôi mắt ngó loạn, không nói lời nào.

Quân Bắc Hàn thở dài, lấy sách trong tay Mộ Thanh Yên xuống, ôm nàng lên đi vào trong tắm điện.

“Thanh Yên, nàng phải nghe lời, không nên cáu kỉnh, hiện tại trong bụng còn có một bảo bảo đấy!”

“Ta mới không cáu kỉnh, mang có cái thai mà thôi, nào nghiêm trọng như vậy? Cũng không phải còn có một hơi thở.”

Mộ Thanh Yên cảm thấy Quân Bắc Hàn thật quá khản trương.

Trước khi nàng xuyên không vốn là một bác sĩ, kiến thức mang thai vẫn có, cơ bản là không có khoa trương như vậy.

“Nàng đừng nói hươu nói vượn nữa, sau này nàng đừng hòng ra khỏi cửa tắm điện.” Quân Bắc Hàn nhàu mày uy hiếp nói.

“Chàng nhốt ta ư!”

“Giờ nàng mới phát hiện sao?”

Quân Bắc Hàn phá lên cười.

“Từ lúc nàng trở về ta liền nhốt nàng lại, nhốt trong lòng ta, không thể đi nữa.”

“Thanh Yên, nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu.”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, mặt đỏ lên, thẳng nhai này học từ đâu lời ngon tiếng ngọt vậy chứ.

“Thanh Yên, chờ thêm một thời gian, nàng cũng không cần làm thái hậu nữa.”

Tay Quân Bắc Hàn khẽ vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên.

“Chàng muốn làm gì?”

“Nàng không cần quản, tóm lại nàng chỉ cần thanh thân làm hoàng hậu của trẫm là được rồi.”

Mộ Thanh Yên tựa trên người Quân Bắc Hàn, có chút buồn ngủ.

Nàng phát hiện nàng càng ngày càng lười, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng lười.

Nếu những việc này do Quân Bắc Hàn nhọc lòng, nàng sẽ chờ.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, chỉ chớp mắt đã hai ngày.

Sau khi hai nữ nhi của đại thần tự sát trong phòng, hai gã đại thần Ngự Sử Vi Dương Hồng và Tuần phòng doanh Mao La Xuân cũng tự sát trong phòng của mình.

Tin tức này khiến toàn bộ hành cung sợ hãi.

Cho nên đại điển tế tổ lại thêm một tầng u ám.

Sau chuyện này, bầu không khí trong hành cung càng căng thẳng hơn, mọi lời xôn xao, người người cảm thấy bất an.

Rất nhiều đại thần bắt đầu phản đối tiếp tục tiến hành tế tổ, nhưng có một bộ phận đại thần kiên trì tiến hành.

Tế tổ là việc lớn quốc gia, quyết không thể qua loa hủ bỏ.

Cuối cùng nhìn đại thần tranh luận không ngớt phía dưới, Quân Bắc Hàn quyết định, Tế Tổ Đại Điển tiếp tục tiến hành, lại tăng cường phòng bị hành cung.

Không thể hiểu được đã chết bốn người, tìm không thấy một chút manh mối, không ít người bắt đầu suy đoán có yêu quái đang tác quái.

Hơn nữa lời đồn này chẳng những không bị ngăn lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Hôm nay, Quân Bắc Hàn triệu tập đại thần tổ chức hội nghị một lần nữa.

“Bên ngoài có lời đồn đãi, chúng ái khanh đã nghe nói chứ?”

Sắc mặt Quân Bắc Hàn thâm trầm, hai đầu lông mày không có nửa điểm vui vẻ.

“Hoàng thượng, vì thần cho rằng những lời đồn đại kia đều không thể tin, người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, những thứ này đều là đồ vật giả dối không có thật, nhất định phải ngăn lại kịp lúc!”

“Hoàng thượng, ngược lại vì thần cảm thấy tà tin rằng có, còn hơn tin không có, chuẩn bị sớm để kịp có đối sách.”

“Nếu có yêu quái thật thì thế nào?”

“Hoàng thượng, không bằng viết thư đến Ninh quốc, mời một cao nhân đắc đạo tới tọa trấn?”

Các đại thần người liếc mắt, ta một lời, tranh cãi không ngớt.

Cuối cùng, Quân Bắc Hàn quyết định đến Ninh quốc mời một cao nhân đắc đạo tới tọa trấn, nhưng đồng thời phòng bị nhiều hơn một tầng, hai bên không chênh lệch lắm.

Trên đỉnh đầu hành cung là một mảnh u ám, đẩy ra một khe hở, cuối cùng cũng có hi vọng giải quyết.

Nhưng tất cả mọi người còn chưa kịp cao hứng, đạo trưởng còn chưa tới hành cung.

Một sự kiện nghiêm trọng hơn làm cho người ta khủng hoảng xảy ra

Thái hậu Mộ Thanh Yên, thất cổ tự sát tại tâm điện.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 322: Thần tiên giáng lâm (1)

Chuyện này chấn động cả triều đình Thanh Quốc.

Từ khi Đại điển Tế Tồ chuẩn bị tới nay, thái hậu Mộ Thanh Yên là người thứ năm không hiểu sao lại tự sát.

Trong năm người này, đầu tiên là con gái đại thần sau đó đến đại thần, hiện giờ ngay cả thái hậu, người dưới một người trên vạn người cũng gặp họa.

Nhất thời, dường như tất cả đại thần đều bắt đầu phản đối tiếp tục tế tồ.

Đến cả thái hậu cũng bị hại, vậy kẻ tiếp chính là Hoàng Thượng!

Ngay khi quần thần cực lực phản đối, thỉnh cầu hồi triều, thế ngoại cao nhân Nam Tư Trạch mà Quân Bắc Hàn cho người đi Ninh Quốc mời đã tới.

Một bộ đạo bào trắng như tuyết, đầu tóc bạc phơ, chòm râu thật dài, tiên phong đạo cốt, khiến người ta liếc mắt nhìn qua, nội tâm xao động liên yên ổn không ít.

Lúc Nam Tư Trạch đến, Quân Bắc Hàn tự mình dẫn đại thần rời khỏi hành cung nghênh đón.

“Nam Tư Trạch tham kiến Hoàng Thượng.”

“Nam đạo trưởng miễn lễ, hiện giờ Thanh Quốc nguy cấp, trong hành cung không biết có yêu vật gì khiến lòng người hoảng sợ, thỉnh đạo trưởng ra tay.”

“Hoàng thượng không cần khách khí, trừ yêu là trách nhiệm của ta, trước tiên xin cho bản đạo thăm dò một lượt.”

“Mời đạo trưởng.”

“Mời hoàng thượng.”

Quân Bắc Hàn tự mình mang theo đại thần liên quan đi tuần tra cả hành cung cùng Nam Tư Trạch.

Sau khi Nam Tư Trạch tiến vào hành cung, nhướng mày, sắc mặt trầm xuống.

“Có yêu khí”

Nghe nói thế, rất nhiều đại thần liền thay đổi sắc mặt!

Quả nhiên có yêu quái! Bằng không, ai có thể im lặng không tiếng động giết nhiều người như vậy mà không lưu lại bất kỳ dấu vết nào!

Trong đó còn có thái hậu một tay che trời, quyền khuynh triều chính!

Nhớ năm đó, thái hậu phong quang vô hạn, bây giờ lại đột nhiên chết như thế, khiến người đời rất lâu không thể thừa nhận.

Sau khi Nam Tư Trạch nói xong liền đi tới phía tây.

Dọc đường đi ông ta cẩn thận thăm dò, không buông tha chút dấu vết để lại nào.

Sau khi đi một hồi lâu ông ta đột nhiên ngừng lại.

Chỗ ông ta ngừng lại là một hồ hoa sen ở ngoài.

Chỉ thấy trên hồ hoa sen kia có một mảnh sương mù mênh mông, một mảnh mờ mịt khiến người ta không thấy rõ cảnh tượng trong hồ.

“Trời ạ, hồ sen này có vấn đề!”

“Đúng vậy, ngày nắng như này nhưng trên hồ sen lại mênh mông sương mù!”

“Làm sao bây giờ, yêu quái có thể lập tức nhảy ra hay không?”

Khi mọi người đang nghị luận, Nam Tư Trạch đột nhiên bắt đầu niệm chú ngữ, ngay sau đó, một đạo kim quang sáng lên tiến thẳng vào trong hồ sen.

“Rầm” một tiếng nổ mạnh vang lên, Nam Tư Trạch lui về phía sau vào bước, kịch liệt ho khan.

Chỉ thấy trên hồ sen bỗng tỏa ra từng đợt hắc khí, theo hồ sen tràn ra bên ngoài.

Các đại thần thấy một màn như vậy, hoàn toàn bị dọa choáng váng!

Cả người bọn họ run rẩy, run rẩy.

“Yêu quái, yêu quái xuất hiện!”

“Chạy mau! Yêu quái đến đây!”

“Câm miệng, Hoàng Thượng ở đây, hoang mang rối loạn còn ra thể thống gì!”

Doãn An Nhiên hét lớn một tiếng, rút trường kiếm trong tay ra, tiếng kiếm vang lên, lúc này các đại thần sợ hãi rút cục cũng an phận.

“Đạo trưởng, ngài xem đây là có chuyện gì?” Quân Bắc Hàn nhú mày hỏi.

“Yêu quái trong này pháp lực cao cường, bản đạo không thể địch nổi.”

“A! Vậy làm sao bây giờ? Như vậy chẳng phải chúng ta đều phải chết sao!”

“Ta không muốn chết đâu! Cứu mạng!”

Nam Tư Trạch ho khan vài tiếng, ông ta lại nói: “Vừa rồi một kích kia của bản đạo đã chọc giận yêu quái bên trong, hắc khí lan tràn, chỉ sợ...”

“Đạo trưởng, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Nam Tư Trạch ho khan vài tiếng, ông ta nói: “Khi mới bước vào cửa, nhìn thấy phía trên hành cung có diêm lạnh, hiện giờ chỉ có thể thực hiện khai đàn, khấn cầu thần tiên giáng lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 323: Thần tiên giáng lâm (2)

Lúc này rất nhiều đại thần bị dọa đến ngu người, vừa nghe Nam Tư Trạch có biện pháp liền đồng ý.

“Đúng vậy, đúng vậy, khai đàn làm phép đi.”

“Phía trên hành cung thực sự có điểm lành sao? Có thể bảo hộ chúng ta sao?”

“Nếu như vậy chúng ta đều được cứu rồi!”

Quân Bắc Hàn nhú chặt mày, thần sắc nghiêm túc, sau cùng hấn bảo mọi người yên tĩnh lại.

“Nếu đã như vậy, đạo trưởng khai đàn làm phép đi.” Quân Bắc Hàn nói.

“Vâng, Hoàng Thượng!”

Sau khi được sự khẳng định và cho phép của Quân Bắc Hàn, Nam Tư Trạch bắt đầu bày biện một tế đàn, trên tế đàn dán rất nhiều bùa.

Ông ta vung pháp kiếm trong tay lên, trên thân kiếm phát ra từng đạo ánh sáng.

Ở phía trước tế đàn, ánh sáng tỏa ra hình thành một trận pháp phức tạp.

Trận pháp phát ra từng cột nước, bắn thẳng lên trời xanh khiến người xem thán phục.

Qua một lúc sau, hắc khí đã lan tràn cả ao hoa sen, tràn ra.

Hung hăng chảy về phía những người ngoài hồ sen.

Không ít người sắc mặt trắng bệch lui về sau vài bước.

Nhưng vào lúc này, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp chặn đứt hướng lan tràn của hắc khí về phía đám người.

Ngay sau đó, kim quang lóe sáng, một bóng dáng xinh đẹp yếu điệu thướt tha dần hiện ra trong kim quang.

Kim quang dần tản ra, một nữ tử che mặt, mặc bạch y chậm rãi từ bầu trời đáp xuống.

Chỗ nàng đáp xuống, bốn phía tiên khí phiêu dật, dường như có cầu vồng xuất hiện, khiến người ta trợn mắt há mồm, sinh lòng kính ngưỡng.

Sau khi nàng chậm rãi đáp xuống, bàn tay trắng nõn vung lên, hắc khí bên cạnh hồ sen nhất thời bị trừ khử đi.

Lúc nàng đưa tay, ấn kí đóa hoa màu tím trên tay trái đặc biệt rõ ràng, lại cực kỳ đẹp.

Nhưng vào lúc này, nàng bỗng phi thân lên, sau đó bay đến phía trên hồ sen.

Đôi tay nàng vung lên, vô số đóa hoa nhỏ màu tím bay ra, bay đến hồ sen.

Ngay sau đó, nước trong hồ sen bắt đầu quay cuồng, bên trong như có quái vật đang giãy giụa mãnh liệt.

Nước hồ cuộn cuộn càng mãnh liệt, đóa hoa tím trong tay nàng bay ra càng nhiều.

Cuối cùng, nàng đột nhiên thu lại, tất cả đóa hoa màu tím nhỏ va chạm với nước trong hồ sen.

Chỉ thấy một bóng dáng màu đen xông ra từ trong nước, lại bị những cánh hoa màu tím xung quanh buộc chặt.

Nó không ngừng giãy dụa, hoa nhỏ màu tím vây quanh càng chặt, tình hình cực kì gay cấn khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

Nhưng vào lúc này, “Rầm” một tiếng nổ vang lên, bóng dáng màu đen bị nổ tung, toàn bộ đóa hoa màu tím biến mất trong khoảng khắc, tiêu tán trong không trung.

Sau khi tất cả chấm dứt, khôi phục sự yên lặng.

Nàng chậm rãi quay đầu lại, nhìn về đám người phía sau.

Nam Tư Trạch vội vàng quỳ xuống: “Bản đạo bái kiến thần nữ!”

Thấy Nam Tư Trạch quỳ như vậy, văn võ bá quan phía sau Quân Bắc Hàn cũng đều quỳ xuống.

“Bái kiến thần nữ.”

Thần nữ vung tay lên, giữa không trung xuất hiện mấy chữ màu vàng thật to.

“Mọi người không cần đa lễ, ta là Từ Anh thần nữ, hữu duyên đi ngang qua nơi đây, nhận được tín hiệu cầu cứu nên đến đây để trừ yêu.”

Sau khi thấy hàng chữ trên, tất cả mọi người đều sáng tỏ, nguyên lai trước mặt bọn họ là Từ Anh thần nữ!

”Thần nữ, yêu nghiệt bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, chỉ sợ có thể có đồng bọn, xin ngài lưu lại giúp ta trừ yêu, đảm bảo bình an một phương!”

Nam Tư Trạch bỗng nhiên mở miệng hi vọng Tử Anh thần nữ lưu lại.

Tử Anh Thần nữ khẽ nhú mày, sau một lúc suy nghĩ liền gật đầu.

<.<, hy vọng ngày mai sẽ có tâm trạng phục vụ cả nhà hơn T.T. Thanh Yên nhà chúng ta có thai rồi, mọi người nghĩ có giữ được hay không, chúng ta có cơ hội nhìn thấy tiểu bảo bảo của 2 người không đây?>>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 324: Thần tiên giáng lâm (3)

Editor: Hạ Vy Lam

Beta-er: Phù Đàm Bách Diệp

Khi Tử Anh thần nữ đồng ý ở lại, hầu như tất cả mọi người đều đứng lên nhảy nhót hoan hô.

Lúc này chỉ Quân Bắc Hàn có sắc mặt trầm tĩnh, bình tĩnh như cũ, khóe miệng vẽ ra một nụ cười thần nhiên yếu ớt.

“Vậy trăm an bài cho thần nữ vào ở Cam Tuyền Cung, khanh xem được không?”

Tử Anh thần nữ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nghe thấy an bài như vậy, không ít đại thần cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ một chút lại hợp tình hợp lý.

Cam Tuyền Cung là cung điện của hoàng đế và thái hậu, thái hậu đã qua đời, bây giờ đón Tử Anh thần nữ vào Cam Tuyền Cung, có ý tứ sâu xa.

Buổi sáng dài đằng đặc cuối cùng cũng chấm dứt.

Đạo trưởng Nam Tư Trạch được tôn sùng là quốc sư, Tử Anh thần nữ vào ở Cam Tuyền Cung, yêu quái ở hành cung bị loại trừ.

Tất cả mọi người đều yên tâm, đại diện tế tổ có thể tiếp tục tiến hành.

Một chỗ yên tĩnh trong sân nhỏ của Cam Tuyền cung.

Mộ Thanh Yên nằm nghiêng trên ghế quý phi, lười biếng hép mắt.

Bên người nàng, một cung nữ đang thật cẩn thận vẽ lên mu bàn tay trái một họa tiết hoa anh đào.

“A...”

Mộ Thanh Yên đau đến mức tay run lên, chân mày nhíu chặt.

Quân Bắc Hàn ngồi bên người Mộ Thanh Yên, dùng tay xoa đầu nàng.

“Thanh Yên, chịu đựng một chút, rất nhanh sẽ xong.”

Mộ Thanh Yên thở dài, thật ra nàng không phải là người sợ đau.

Nhưng sau khi mang thai, cả người càng lúc càng lười, tính tình cũng càng ngày càng kém, cái gì cũng sợ, sợ đau sợ khổ, sợ ủy khuất.

”Thái hậu thật đáng thương, người nhìn ta.”

Con thỏ đứng bên cạnh, hưng phấn vươn tay trái, trên đó xuất hiện một đóa hoa anh đào màu tím.

Con thỏ lắc lắc tay, lập tức hoa anh đào màu tím liền biến mất không thấy bóng dáng.

Nàng lại lắc lắc tay, hoa anh đào màu tím lại xuất hiện, lặp lại vài lần, lắc quên cả trời đất.

“Thái hậu, người xem ta có phép thuật, có thể đổi tới đổi lui, không cần về đau như vậy! Người không có, không có cách nào hết đau!”

Mộ Thanh Yên liếc con thỏ trắng một cái, đây là đang khoe khoang phép thuật với nàng?

Nhớ năm đó, khi nàng vẫn là Tư Mệnh, con thỏ này không cần nghi ngờ sẽ được làm món khai vị.

Hiện giờ thế nhưng lại bị một con thỏ pháp lực thấp kém lừa gạt quần chúng xem thường?

“Còn không phải là pháp thuật nguoi quá yếu? Bằng không cứ biến cho ta một cái là được rồi, còn muốn ta vẽ.”

Mộ Thanh Yên hừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ ghét bỏ.

“Ta cũng muốn, nhưng mà phép thuật của ta không đủ, sau khi cho người một lúc liền biến mất.”

Con thỏ bấu môi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Giả trang thành thần nữ hạ phàm chơi rất thích sao?” Mộ Thanh Yên giương mắt hỏi.

Con thỏ gật đầu như giả vờ, hưng phấn không thôi.

“Chơi rất vui, trông mắt những người đó trùng như chuông đồng, bị thủ thuật che mắt dọa cho sùng sốt, haha... Thật khò.”

“Đó là vì trước đây bọn họ bị yêu quái trong truyền thuyết và những người khác mất mạng làm cho sợ hãi mới không cần suy nghĩ mà tin tưởng nguoi.”

Cho đến hôm nay Mộ Thanh Yên mới biết được toàn bộ kế hoạch của Quân Bắc Hàn.

Mượn danh yêu quái, giết chết tai họa bên người, đồng thời để cho thái hậu biến mất vĩnh viễn.

Lại đến thần nữ giáng trần, thân phận tôn quý, hào quang vạn trượng, vậy nếu như lập hậu thì không ai có thể phản đối.

Tâm tư Quân Bắc Hàn cẩn thận thâm trầm, từng bước mưu đồ, tỉ mỉ bố trí làm Mộ Thanh Yên thật sự thán phục.

“Thật đáng tiếc, hôm nay vậy mà không cho ta nói chuyện, ta còn muốn phổ độ chúng sinh, giáo huấn người phạm cơ!”

Con thỏ chưa thỏa mãn nháy nháy mắt, nhớ lại lúc ấy mọi người sùng bái, hào quang bắn bốn phía thật oai phong.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Đại hôn (1)

Editor: Hạ Vy Lam

Beta-er: Phù Đàm Bách Diệp

Con thỏ vừa nói xong, Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn không nhịn được mà bật cười.

“Nếu cho nguoi nói chuyện, trò hay này sẽ biến thành trò hài, chắc chắn sẽ bị lộ.” Mộ Thanh Yên cười nói.

Lúc này, Quân Bắc Hàn lại bồi thêm một câu: “Lúc nguoi che mặt không nói chuyện mới giống thần nữ.”

Con thỏ nghe được trợn mắt há hốc mồm, ngón tay run rẩy chỉ vào hai người bọn họ.

“Các người liên hợp lại khi dễ ta.”

“Ừm, phụ xướng phụ tùy*.”

* Phụ xướng phụ tùy: vợ làm gì, chồng cũng làm theo.

Quân Bắc Hàn hào phóng thừa nhận, không có chút ngượng ngùng nào.

“.....”

Con thỏ đậm chân, vèo cái chạy mất dạng.

Yêu vật đã bị trừ khử, thần nữ ở lại, quốc sư đến, đại diện tế tổ có thể tiến hành thuận lợi.

Sau khi tế tổ kết thúc, Quân Bắc Hàn dẫn đầu các đại thần vui mừng về triều.

Tang lễ thái hậu Mộ Thanh Yên hết sức đơn giản.

Đơn giản khiến chẳng ai có thể tưởng tượng đây từng là thái hậu buông rèm chấp chính, quyền lực nằm trong tay, oai phong một cõi.

Bị chết ngoài ý muốn, tang lễ đơn giản, không người nhớ đến, rơi vào kết cục này cũng làm người ta mười phần thổn thức.

Sau ba ngày tang lễ của Thái hậu, Quân Bắc Hàn tuyên bố lập Tử Anh thần nữ làm hậu.

Chưa cùng bất kỳ đại thần nào thương lượng, thánh chỉ nhanh chóng ban xuống.

Có thể thấy được quyết tâm cùng quyết định của Quân Bắc Hàn không cho phép bất kỳ kẻ nào thay đổi.

Đối với điều này, rất nhiều người cảm thấy bất ngờ, nhưng lại không tìm ra bất kỳ khuyết điểm gì.

Bản về thân phận, Tử Anh thần nữ so với bất kỳ kẻ nào đều tôn quý hơn.

Bản về công trạng, Tử Anh thần nữ diệt trừ yêu quái cứu vớt toàn bộ triều đình.

Bất kỳ chỗ nào cũng không tìm ra khuyết điểm.

Thánh chỉ này ban xuống làm tan nát vô số trái tim thiếu nữ, nhưng cùng thần nữ so sánh lại tự biết xấu hổ, một chút không phục cũng không dám có.

Sau khi Tử Anh thần nữ vào hoàng cung, liền vào ở cùng Quân Bắc Hàn bên trong Ung Hòa Cung, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Ung Hòa Cung.

Mộ Thanh Yên đang trong cung tán bộ, bốn tháng mang thai, bụng nàng đã hơi lớn, nhìn ra được một chút.

Mấy ngày nay, tới giờ nàng ăn rồi lại ngủ, ngủ lại ăn, qua những ngày sâu gạo này chắc phải béo lên một vòng.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rơi xuống, chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của Mộ Thanh Yên.

Nhìn cảnh sắc cả vườn, mặt hồ gọn sóng lãn tãn, Mộ Thanh Yên bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc không gì hơn.

Người nàng yêu cũng yêu nàng như vậy.

Cùng nàng ở một chỗ nuôi dưỡng bảo bảo.

Mộ Thanh Yên khẽ đặt tay trên bụng, cảm nhận đứa bé bên trong, đây là đứa con đầu tiên của nàng.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, nàng nhất định bảo vệ hần thật tốt, để hần khỏe mạnh lớn lên.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng cung nữ.

“Hoàng hậu nương nương, thợ may vá đã đến, xin người suy nghĩ để làm giá y.”

Mộ Thanh Yên gật đầu, đi theo cung nữ vào trong điện.

Nàng giang hai tay, nhìn thợ may vá bận rộn, chợt nhớ tới kiếp trước, nàng cũng từng trải qua giờ khắc này.

Khi đó, nàng là tân nương của Hề Minh Húc.

Hiện giờ nàng là hoàng hậu của Quân Bắc Hàn.

Cách một đời, nàng vẫn gả cho hần.

Bỗng nhiên Mộ Thanh Yên có chút tham lam, hai đời gả cho hần, vậy đời thứ ba thì sao? Đời đời kiếp kiếp được không?

Suy nghĩ một chút, nàng bỗng nhiên mỉm cười.

Khi Quân Bắc Hàn đến, nhìn thấy một màn này.

Nhìn một lúc, tim của hắn liền tan ra.

Phảng phất trong một cái chớp mắt này, giống như đã từng quen biết, để cho hắn giật mình, muốn nắm thật chặt, tuyệt đối không buông tay.

Khi Mộ Thanh Yên ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ sững sờ của Quân Bắc Hàn.

“Bắc Hàn”

Quân Bắc Hàn đến bên người Mộ Thanh Yên, cầm tay nàng.

“Hoàng hậu của trăm, có gì phân phó?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 326: Đại hôn (2)

Editor: Hạ Vy Lam

Beta-er: Phù Đàm Bách Diệp

Mộ Thanh Yên sững sờ, lập tức nở một nụ cười ngọt ngào.

“Sự vụ bận rộn như vậy, không cần chịu khó đến chỗ này thế đâu.”

“Nhớ nàng, nghĩ tới bảo bảo của chúng ta, nhịn không được đến đây.”

Quân Bắc Hàn dắt tay Mộ Thanh Yên, đưa nàng vào trong phòng nghỉ tạm.

“Tình huống bên ngoài như thế nào?”

“Đại xá thiên hạ, cả nước hân hoan, giảm thuế ba năm, nàng cảm thấy tình huống bên ngoài sẽ như thế nào?”

Mộ Thanh Yên sững sờ, khiếp sợ quay đầu nhìn Quân Bắc Hàn.

Ba điều này, bất kỳ điều gì cũng đều là đại sự chấn động toàn bộ Thanh Quốc, đều có sự tham dự của cả bách tính và triều đình.

Phạm vi rộng rãi, huy động nhân lực, có thể nói không có cái gì long trọng hơn!

“Bắc Hàn, thật ra không cần phô trương lãng phí như vậy...”

Ba sự kiện này, bất luận sự kiện nào cũng không phải việc nhỏ!

“Nhất định phải phô trương lãng phí như vậy, ta chỉ hận không thể cho nàng một hôn lễ long trọng hơn.”

Quân Bắc Hàn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên, khóe miệng chứa đựng nụ cười ngọt ngào.

“Cho người ta yêu nhất một buổi hôn lễ long trọng là chuyện hạnh phúc nhất.”

Mộ Thanh Yên cười khẽ, có những lời này, cả đời này xem như đáng giá.

“Đúng rồi, chàng có biết bây giờ Ngọc Tuyết đã không ở trong hoàng cung hay không?”

“Nữ đại bất trung lưu*.” Quân Bắc Hàn làm bộ làm tịch thở dài: “Bị bắt cóc.”

*Nữ đại bất trung lưu: con gái lớn không dùng được.

Mộ Thanh Yên nhin không được bật cười, nàng nói: “Khi nào thì tứ hôn cho bọn họ.”

“Chờ hôn lễ qua rồi nói sau, việc của người khác không vội.”

Bỗng nhiên, Quân Bắc Hàn thu lại sắc mặt tươi cười, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Thanh Yên, một tháng sau làm tân nương đẹp nhất của ta.”

“Được.”

Thời gian như nước chảy, nhóang cái một tháng đã vội vã trôi qua.

Ngày đại hôn, cả nước chúc mừng, trên dưới toàn bộ Thanh quốc đều treo đầy đèn lồng màu đỏ, dán giấy hồng lên cửa sổ, so với lễ mừng năm mới còn náo nhiệt hơn ba phần.

Trong Ung Hòa Cung, Mộ Thanh Yên đang đứng trước bàn trang điểm, cung nữ giúp nàng thay giả y.

So với một tháng trước, bụng Mộ Thanh Yên lại lớn hơn một chút.

Nhưng trước đó giả y đã được làm rộng, che phía dưới, nhìn cũng không ra cái gì.

Giả y đỏ thắm mặc trên người Mộ Thanh Yên, lộ ra khuôn mặt nàng càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

“Hoàng hậu nhìn thật đẹp a!”

Con thỏ đứng bên cạnh, nhìn liếc ngậy người.

“Chờ ngày nào đó người xuất giá, người cũng có cơ hội đẹp như vậy.” Mộ Thanh Yên khẽ cười nói.

Mặt con thỏ đỏ lên, nàng lập tức lui về phía sau vài bước, thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác.

“Ta mới không cần xuất giá đâu!”

“Người không lấy chồng à? Ta đây ban thưởng cho Doãn đại tướng quân một hôn sự khác?”

“Không được!”

Con thỏ vội vàng nhảy dựng lên, đôi mắt to tròn nhìn Mộ Thanh Yên

Mộ Thanh Yên đưa tay nắm nhẹ tay con thỏ.

“Ngọc Tuyết, nếu người thật sự muốn gả cho hần, người còn một đoạn đường thật dài phải đi.”

Con thỏ sùng sốt, nụ cười vui đi.

“Người là yêu, hần là người, giữa các người còn cách một khoảng cách lớn, người nhất định phải tìm ra cách loại bỏ yêu khí trên người người, mới có thể không làm hần bị thương, biết không?”

Con thỏ sùng sốt một lúc lâu: “Người, làm sao người biết? Ta chưa nghe bao giờ.”

“Nghe ta không sai, ta sẽ không hại người.”

Con thỏ gật đầu: “Vậy được, chờ người hạ sinh bảo bảo, ta sẽ tìm ra cách.”

Mộ Thanh Yên sờ đầu con thỏ, giống như một tỷ tỷ, vừa ôn nhu lại vừa không muốn xa rời.

“Hoàng hậu nương nương, giờ lành đã đến, người nên lên kiệu hoa.” Từ Tô cúi đầu nói.

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, gật đầu, nên lên kiệu hoa rồi.

“Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: Đại hôn (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Trong tiếng đàn sáo vui sướng, Mộ Thanh Yên lên kiệu hoa.

Bên trong kiệu hoa, ngón tay Mộ Thanh Yên nắm chặt, có chút khấn trương.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng, bên dưới khăn voan nở một nụ cười.

“Bảo bảo, bảo bảo, con với mẫu hậu ở một chỗ.”

Kiệu hoa nâng một đoạn đường, cuối cùng cũng dừng lại.

Mảnh kiệu hoa bị xô lên, tay thon dài của Quân Bắc Hàn vươn tới.

Mộ Thanh Yên đặt tay vào lòng bàn tay hắn, chậm rãi đi ra ngoài.

Mỗi một bước đi đều thông thả mà kiên định, cùng nắm tay đi.

Chỉ nghe lúc này hai bên các đại thần quý gối hô to: “Hoàng thượng hoàng hậu tân hôn đại hỉ, vĩnh kết đồng tâm, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Trong từng đợt tiếng hô to, đột nhiên, hoa tím trên trời rơi xuống.

Mộ Thanh Yên đi một bước, rơi xuống một mảnh, phủ kín toàn bộ con đường, sa hoa, khiến người kinh thán không thôi.

Hai người cứ như vậy đi thẳng đến chính điện.

Phụ hoàng mẫu hậu Quân Bắc Hàn đều đã qua đời, thái hậu cũng vừa mới bị ám sát, mà Từ Anh Thần Nữ cũng không cha không mẹ, vì vậy trên cao đường không có bất kỳ ai.

Tiếng nói của lễ quan trong đại điện trang nghiêm vang lên.

“Giờ lành đã đến, Đế Hậu bái đường!”

“Nhất bái thiên địa!”

Quân Bắc Hàn đỡ Mộ Thanh Yên, hướng đến phía trời đất, thắt lưng hơi cong một chút, hành lễ.

“Nhị bái cao đường!”

Quân Bắc Hàn và Mộ Thanh Yên xoay người, hành lễ với ngôi vị hoàng đế Quân gia để lại.

“Phu thê giao bái!”

Quân Bắc Hàn buông tay Mộ Thanh Yên, hai người mặt đối mặt, đứng vững, sau đó thắt lưng hơi cong, bái xuống.

“Kết thúc buổi lễ!”

Sau tiếng kết thúc buổi lễ, Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn chân chính trở thành phu thê.

Đời này đã trải qua rất nhiều nhấp nhô, thân phận trở ngại, khảo nghiệm sinh tử, hai người cuối cùng cũng tiến tới với nhau.

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên đang trùm khăn voan, trong lòng có muôn vàn cảm khái.

Thời khắc này hắn đã chờ bốn năm rồi.

Mười hai tuổi năm đó nhìn thấy nàng, hắn không thể quên được nàng.

Thân phận cách trở, không có quyền lực, thực lực không đủ, hắn chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng bốn năm.

Thời gian dài đằng đẳng, hắn nắm chặt tất cả thời gian nâng cao thực lực, để mình xứng đôi với nàng, bảo vệ nàng, có được nàng.

Tất cả nhìn như dễ dàng, nhưng bên trong gian khổ thế nào, chỉ mình hắn rõ.

Nhưng may mắn, Hoàng Thiên không phụ người có tâm, hắn cuối cùng cũng cưới được nàng như ý nguyện.

Lúc này dưới khăn voan Mộ Thanh Yên cũng không biết Quân Bắc Hàn đang suy nghĩ gì, nhưng thấy hắn đứng ở đó, chậm chạp bất động, nàng liền hiểu được hắn không thông dong bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Trong lòng hắn, nhất định là sóng to gió lớn dâng trào, muôn vàn cảm khái.

Đời này, bọn họ đi được cũng không tính khúc chiết, nàng chỉ ước có thể tiếp tục như vậy, thật lâu dài.

Cuối cùng, Mộ Thanh Yên bị đưa vào trong phòng tân hôn.

Vừa mới vào động phòng, khăn voan của Mộ Thanh Yên đã bị xốc lên.

Từ Tô cùng hai cung nữ bên người nàng, giúp nàng dỡ xuống những đồ trang sức nặng nề và mũ phượng trên đầu.

Mộ Thanh Yên đang mang thai, không nên quá mệt, động phòng cũng không cần theo quy củ.

Cởi những thứ trói buộc ra, Mộ Thanh Yên nằm trên giường ngủ mất.

Từ khi mang thai tới nay, nàng càng ngày càng thích ngủ, bình thường trong chốc lát sẽ buồn ngủ.

Hôm nay kiên trì nửa ngày, nàng đã rất mệt.

Đợi Mộ Thanh Yên tỉnh lại, không ngờ sắc trời bên ngoài đã tối.

Quân Bắc Hàn đang ngồi ở bên người nàng, lẳng lặng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thuộc Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Đại hôn (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nhìn dáng vẻ Quân Bắc Hàn, hẳn không uống say.

Đoán rằng cũng không ai dám rót rượu cho hắn.

“Tỉnh rồi?”

“Ừ”

“Có sức không? Ta đưa nàng đến một nơi?”

“Được!”

Quân Bắc Hàn đỡ Mộ Thanh Yên dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

Khắp nơi trong hoàng thành náo nhiệt, bữa tiệc vui, các đại thần vẫn còn ăn uống linh đình. Nhân lúc trăng sáng Quân Bắc Hàn đưa Mộ Thanh Yên đi trên đường nhỏ yên tĩnh.

“Chàng muốn dẫn ta đi nơi nào?”

“Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến.”

Hai người đi thẳng, thẳng đến hoàng cung thành lâu phía trước, dừng lại.

“Đi, ta mang nàng lên.”

Quân Bắc Hàn nắm tay Mộ Thanh Yên muốn đi lên, nhưng Mộ Thanh Yên bỗng đứng nguyên tại chỗ, không chịu tiến lên phía trước.

Quân Bắc Hàn nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy mặt Mộ Thanh Yên đã trắng bệch.

“Sao thế?”

Trong đầu Mộ Thanh Yên hiện lên tường thành loang lổ, nhuộm máu đầm đìa.

Năm đó, ở trên tường thành, Hạ Thiên Túng thả người nhảy xuống, kết thúc sinh mạng mình, thành toàn cho nàng.

Ngày đó, ánh tà dương đỏ như máu, tiếng gió than khóc rên rỉ.

Tâm Mộ Thanh Yên bỗng nhiên đau xót: “Ta không lên đâu.”

“Vì sao?”

Mộ Thanh Yên nhắm hai mắt lại, lắc đầu: “Ta không muốn lên, đừng hỏi vì sao.”

Nhìn thấy thần sắc thống khổ của Mộ Thanh Yên, Quân Bắc Hàn hoảng hốt.

“Thanh Yên, trước đây đã xảy ra bất kỳ chuyện gì, về sau cũng sẽ không tái hiện, ta ở bên cạnh nàng, không còn ai dám khi dễ nàng.”

Quân Bắc Hàn thử suy đoán thăm dò sự thống khổ của Mộ Thanh Yên.

Chỉ thấy Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, lui lại hai bước, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Tâm Quân Bắc Hàn lộ bộ, xem ra hẳn đoán đúng.

“Thanh Yên, đừng sợ, nàng không thích chúng ta sẽ không đi.”

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại.

“Đi thôi, đi lên xem một chút.”

Tâm Quân Bắc Hàn tâm bỗng nhiên tê rần: “Không nên cưỡng ép mình.”

“Ta không sao, đừng lo lắng.”

Nghe được lời như vậy, Quân Bắc Hàn càng hận mình không thể ở cùng nàng khi nàng yếu ớt nhất.

“Thanh Yên, ta hận mình lúc ấy không ở bên cạnh nàng.”

Mộ Thanh Yên sững sờ, sau đó nở một nụ cười, nàng nói: “Chàng ở.”

Quân Bắc Hàn nâng phía dưới, Mộ Thanh Yên chậm rãi đi lên tường thành.

Đây là lần đầu tiên nàng đi lên sau khi Hạ Thiên Tùng nhảy xuống tường thành.

Nơi đó như cũ có gió mát phát phơ, lại không lạnh thấu xương giống ngày thường.

Dưới ánh trăng, tường thành càng có vẻ lạnh lẽo.

Nàng vươn tay, khẽ vuốt lên tường thành.

Trong lòng nói: Hoàng huynh, bây giờ ta sống rất tốt, ta có thể buông xuống, cũng có thể tiêu tan, cảm ơn người đã thương yêu cùng thành toàn.

Tâm Mộ Thanh Yên bỗng nhiên nhẹ đi, kiếp trước đau xót cách xa nàng, nàng kiên trì cuối cùng cũng có hồi đáp.

Đời này, nàng muốn hạnh phúc.

Lúc này, chỉ nghe “Bành” một tiếng vang thật lớn, trên bầu trời nổ ra một đóa pháo hoa cực lớn.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, chỉ thấy ánh sáng pháo hoa chiếu sáng mặt đất, đẹp khiến người hít thở không thông.

“Thích không?” Quân Bắc Hàn cười khẽ.

Mộ Thanh Yên sững sờ: “Đây là...”

“Cả nước cùng chúc mừng, ta để cho người ta chuẩn bị pháo hoa.”

Lúc này, lại nghe được “Bành bành bành” vài tiếng, vài đóa pháo hoa ở giữa không trung tàn ra.

Đêm lóe sáng, gió thổi nhẹ, còn thổi tới xa xa bá tánh kêu lên âm thanh vui mừng.

Chưa bao giờ Mộ Thanh Yên cảm thấy pháo hoa đẹp như vậy.

“Thanh Yên, tận hồn hạnh phúc.”

Mộ Thanh Yên quay đầu, nhìn về phía Quân Bắc Hàn: “Tân hôn hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Vân Triệt (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thời gian vội vã trôi qua, năm tháng giống như bóng qua khe cửa.

Bầu không khí đại hôn để hậu xa hoa còn chưa hết, là đề tài bá tính Thanh quốc nói chuyện say sưa.

Sau khi Từ Anh thần nữ phong hậu, ban thưởng Từ Vân Cung.

Từ Vân Cung, cửa lớn chính cung tấm điện đóng chặt.

Quân Bắc Hàn đang ở ngoài cửa, chân mày nhíu lại một chỗ, hai tay vịn vào nhau, khăn trương không thôi.

Chỉ nghe bên trong tấm điện truyền đến từng đợt tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết, làm cho hân hết hồn.

Hiện tại trong đầu hân hiện lên một câu nói: Nhất định Thanh Yên rất đau.

Đột nhiên, một tiếng trẻ sơ sinh khóc đánh vỡ bầu không khí khăn trương bất an.

Quân Bắc Hàn nhìn không được đi vào trong phòng.

Chỉ thấy một ma ma ôm một đứa trẻ máu me khắp người, cười đến mười phần xán lạn.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!”

Quân Bắc Hàn xông đến, tất cả cung nữ đều quỳ xuống.

“Đều miễn lễ!”

Ma ma ôm đứa bé tiến lên cho Quân Bắc Hàn.

“Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu sinh hạ một tiểu hoàng tử!”

Quân Bắc Hàn tâm vừa động, liếc mắt xem đứa trẻ trong tã lót, sau đó xoay người đi vào giường bên trong.

Trên tay ma ma còn ôm đứa bé, trong nháy mắt sững sờ.

Nàng đỡ đẻ qua không ít người, nhìn thấy phụ thân chỉ liếc mắt nhìn đứa bé, Quân Bắc Hàn là người thứ nhất.

Cứ như vậy bị lạnh nhạt thờ ơ?

Quân Bắc Hàn đi tới bên cạnh giường, vươn tay nhẹ nhàng cầm tay Mộ Thanh Yên.

Chỉ thấy Mộ Thanh Yên trên giường mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt vô lực, gió thổi qua như có thể bay đi.

“Thanh Yên, Thanh Yên, không có việc gì.”

Mộ Thanh Yên toàn thân vô lực, kéo ra một nụ cười suy yếu.

“Có phải rất đau hay không?”

Mộ Thanh Yên lắc đầu.

“Còn nói không có.” Quân Bắc Hàn đau lòng nhìn Mộ Thanh Yên.

“Là con trai?”

“Ừm, là thái tử.”

Nghe nói như thế, tất cả cung nữ đều sững sờ, Quân Bắc Hàn nhanh như vậy liền lập thái tử?

Đây chính là thái tử đương triều tôn kính!

Lúc này, ma ma ôm đứa bé khóc thút thút đưa cho Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn nhận đứa bé, đặt ở trước mặt Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn của con trai, nước mắt liền chảy ra.

Đây là con nàng, hoài thai mười tháng sinh ra được.

Bây giờ, nàng là mẫu thân.

Trong đầu Mộ Thanh Yên lúc này thoáng qua một ý niệm, nếu ai dám dẫm thương con nàng, nàng sẽ liều mạng với hắn.

Mộ Thanh Yên nhận đứa bé, ôm vào trong ngực, đứa nhỏ dĩ nhiên không khóc.

“Cho con một cái tên đi.”

“Ta?” Mộ Thanh Yên sững sờ.

“Ừ”

Mộ Thanh Yên nhìn đứa nhỏ trong lòng, tinh khiết nhất, đơn giản nhất, không lo âu suy nghĩ.

“Gọi Vân Triệt đi, giống như mây trong suốt, sạch sẽ, đơn giản, vui sướng.”

Quân Bắc Hàn cười khẽ, hắn nói: “Nguyên vọng rất tốt, hiện thực rất tàn khốc.”

“Dù sao cũng không mong tốt, ta chỉ cần hắn đơn giản vui sướng là được, đây là mong ước lớn nhất của ta đối với hắn.”

“Được, vậy thì Vân Triệt, cũng dễ nghe.”

Quân Bắc Hàn cười khẽ, đưa tay đặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Triệt gọi hắn rung động trong lòng.

“Vân Triệt, Vân Triệt...”

Gọi vài tiếng, tiểu bảo bối trong lòng vậy mà há miệng thở dốc, giống như đáp lại.

Mộ Thanh Yên nhìn Vân Triệt, hắn nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, tâm mềm nhũn.

Sau khi Vân Triệt sinh ra, Quân Bắc Hàn lập tức hạ chỉ lập thái tử, cũng chiêu cáo thiên hạ, chúc mừng ba ngày.

Biết được tin tức này, nhóm đại thần trong triều đều mừng rỡ không thôi, mặc dù là sinh non, nhưng hoàng thượng cuối cùng cũng có hậu!

Số mệnh toàn bộ Thanh quốc đều ở đây, xem ra cảnh tượng thái bình thịnh thế không xa!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 330: Vân Triệt (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Từ Vân Cung

Ánh mặt trời rơi xuống mặt đất, tỏa ra từng tia ánh sáng ấm áp.

Gió nhẹ nhàng thổi, Mộ Thanh Yên ôm Vân Triệt hóng mát trong sân.

Vân Triệt trong nôi đã có dáng dấp trắng trắng tròn tròn, hoàn toàn không còn dáng vẻ nhăn nheo như lúc mới ra đời.

Mắt to tròn đang tò mò nhìn chuỗi hạt châu trên cổ tay Mộ Thanh Yên.

Một bên xem còn một bên muốn duỗi tay bắt lấy.

“Vân Triệt ”

Nghe được Mộ Thanh Yên kêu, hần lập tức chuyển ánh mắt sang Mộ Thanh Yên, toét miệng, lộ ra một nụ cười đáng yêu.

Mộ Thanh Yên bắt lấy tay nhỏ của Vân Triệt, vừa cầm tay vừa hát bài hát của trẻ em.

Vân Triệt nghe được vui vẻ không thôi, không hào phóng đập đập.

Nhìn trong nôi một tiểu bánh bao trắng trẻo mập mạp, khỏe miệng Mộ Thanh Yên cười không dừng được.

“Vân Triệt Vân Triệt Vân Triệt!”

Đầu nhỏ của Vân Triệt khẽ chuyển động, hướng đến chỗ có giọng nói.

Chỉ thấy con thỏ vể mặt hưng phấn từ phía bên ngoài viện chạy vào, ngồi xổm xuống bên nôi Vân Triệt.

“Thật là đáng yêu.”

Con thỏ nhẹ nhàng gãi gãi tay Vân Triệt, chỉ thấy Vân Triệt cười đến xán lạn.

“Ta cũng muốn có một tiểu bảo bảo.”

Con thỏ nhìn Vân Triệt có chút thất thần.

“Còn nhớ rõ ta đã nói với ngươi chuyện gì không?”

Mộ Thanh Yên nhìn con thỏ.

“Nhớ kỹ, ngươi để cho ta nghĩ cách trừ yêu khí trên người ngươi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến An Nhiên.”

“Suy nghĩ khi nào đi tìm biện pháp sao?”

Con thỏ gật đầu, nài nỉ nói: “Ta nghĩ bây giờ phải đi, đi sớm về sớm.”

“Vậy thì đi, chờ ngươi trở về, cho các ngươi tứ hôn.”

“Vậy ta không thể tham gia yến tiệc trăm ngày của Vân Triệt, còn có vài ngày nữa sẽ đến rồi!”

“Đây đều là việc nhỏ, về sớm một chút, sinh cho hần một đệ đệ hoặc muội muội cùng hần lớn lên mới là đại sự.” Mộ Thanh Yên cười rất ôn nhu.

Con thỏ gật đầu, đứng lên.

“Vậy ta phải đi, nếu như An Nhiên hỏi tới, người không được nói thật với hần, chỉ cần nói ta chỉ rời đi một khoảng thời gian, được chứ?”

“Được ”

“Vậy ta đi, người bảo trọng nha!”

“Ừ”

Thân hình con thỏ vừa chuyển, đang muốn bay khỏi Tử Vân Cung, nhưng pháp thuật nàng vừa mới vận, lại biến mất ngay lập tức.

“Ta quên mất, bên trong Tử Vân Cung có cấm chế, không thể dùng pháp thuật.”

Con thỏ gõ gõ đầu, thành thật đi ra Tử Vân Cung.

Sau khi ra khỏi cung điện, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

“Vân Triệt, còn có vài ngày nữa là tròn trăm ngày, lại lớn lên rồi!”

Mộ Thanh Yên xoa xoa tay nhỏ của Vân Triệt, bóp hần cười khanh khách liên tục.

Bên ngoài Tử Vân Cung bỗng nhiên có một ánh hào quang lóe sáng, nhanh chóng bay đến phía trong cung.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, ánh sáng còn chưa tiến vào Tử Vân Cung đã bị trận pháp phía trên Tử Vân Cung bắn trở lại.

Lần này lại không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Như chưa bao giờ xảy ra bất kỳ chuyện gì vậy.

Bóng đêm bao phủ, gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào mát lạnh.

Trước án thư, ngọn đèn dầu để một bên, thái phó Mạnh Tử Nam đang múa bút thành văn.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, một người phụ nữ tiến vào, trong tay còn bung một chén canh.

“Lão gia, khuya rồi, nghỉ sớm một chút đi.”

“Không vội, mấy ngày nữa là yến tròn trăm ngày của thái tử, một phần tự viết của ta nhất định phải hoàn thành.”

“Lão gia, thái tử mới trăm ngày, người viết một phần nhân nghĩa lễ trí tín này, định quốc an bang luận án đưa cho hần, hần có thể hiểu không?”

“Tóc dài kiến thức ngắn! Thái tử là thái tử, là vì Thanh quốc mà đến, nhất định phải dạy từ nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 331: Thanh quốc suy vong (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Năm đó hoàng thượng cũng là một tay ta dạy dỗ, người xem một chút, hiện tại như thế nào?”

Về mặt Mạnh Tử Nam đặc ý.

“Rời rời rồi, người lợi hại, vậy người xem thời gian rồi đi nghỉ đi.”

Mạnh phu nhân xoay người rồi đi, đóng cửa.

Ánh nến lay động, cái bóng ở trên tường chập chờn.

Cửa phòng bị mở ra, Mạnh Tử Nam cúi đầu, thần sắc không kiên nhẫn.

“Ta đã nói với người, đừng làm âm ỉ, đêm nay ta nhất định phải viết xong luận án này!”

Mạnh Tử Nam không kiên nhẫn oán giận một câu, nhưng không nghe thấy trả lời.

Hần cúi đầu tiếp tục viết, đột nhiên, gió thổi làm ánh nến tắt ngúm.

Mạnh Tử Nam đột nhiên ngẩng đầu, lửa giận ngút trời muốn trách mắng.

Ai ngờ, lời hần còn chưa nói ra miệng, liền nghẹn lại ở cổ họng.

Hần run rẩy vươn tay, chỉ vào nữ tử váy dài xanh lục đối diện, khiếp sợ không thôi.

Mặt trái của nữ tử bị hủy hoại, máu đỏ che kín mặt, nhìn cực kì khủng bố.

Mà mặt bên phải của nàng, không hiểu sao Mạnh Tử Nam cảm thấy rất quen thuộc.

“Người người người, người là ai... Tại sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Chỉ thấy nữ tử kia tiến đến phía trước một đoạn, dưới thân hình như không có chân.

“Thái phó, người nhìn kỹ một chút, người không nhớ rõ ta sao? Trước đây khi tuyển tú nữ, người còn cứu ta dưới tay Mộ Thanh Yên!”

Mạnh Tử Nam cẩn thận nghĩ lại, sau đó khiếp sợ nói: “Ngươi là Lãnh phi!”

Dao Cơ cười nhạt, trên má trái nàng ta đỏ như máu động đậy, hình như có thứ gì từ dưới cổ đi lên.

“Nói đúng thì ta là quý hôn.”

“Quý... Quý hôn?”

“Đúng vậy, ta đã sớm chết, bị một mũi lửa của Mộ Thanh Yên thiêu chết.”

“Làm sao lại như vậy? Trước đây Quảng Trần Cung cháy, tại sao lại là thái hậu phóng hỏa?”

“Thái hậu? Nàng là yêu quái, tất cả các ngươi đều bị nàng lừa gạt, kể cả hoàng thượng!”

“Ngươi nói hươu nói vượn cái gì! Thái hậu đã chết rồi!”

“Nàng ta chết? Vậy cái này là cái gì?”

Dao Cơ cười lạnh vung tay lên, một hình ảnh xuất hiện trước mặt Mạnh Tử Nam.

Trong hình, Mộ Thanh Yên đang ngồi ở trước giường cười với Vân Triệt trong nôi, mà Quân Bắc Hàn đang cúi đầu hôn lên trán nàng.

Thấy một màn như vậy, Mạnh Tử Nam khiếp sợ đứng lên.

“Hoàng thượng, thái tử, thái hậu! Làm sao lại như vậy? Thái hậu không phải đã chết sao?”

“Nàng chưa chết, tất cả đều là âm mưu của nàng.”

Sắc mặt Mạnh Tử Nam tái nhợt, toàn thân run rẩy.

“Nàng là yêu quái, ban đầu dùng yêu thuật mê hoặc tiên đế mới lên làm thái hậu.”

“Nếu không thì vì sao hậu cung phi tần đều bị tiên đế giết, chỉ để lại nàng làm thái hậu? Lúc đó nàng mới mười lăm tuổi! Không ai cảm thấy kỳ quặc sao?”

“Về sau nàng cố kỹ trọng thi, dùng cách này mê hoặc hoàng thượng.”

“Bằng không nàng từng tự tay giết Lệ phi mẹ đẻ của hoàng thượng, vì sao hoàng thượng chẳng những không hận nàng, hơn nữa còn rất để ý nàng? Thái phó không phát hiện manh mối gì sao?”

“Trước đây Mộ Thanh Yên đổ kị ta được hoàng thượng sủng ái, đã từng hủy mặt ta trước mặt mọi người, về sau thậm chí thiêu chết ta, tất cả, ta hận, hận không thể chém nàng thành muôn mảnh!”

“Thái hậu Mộ Thanh Yên vừa mới chết, Tử Anh thần nữ liền xuất hiện, thái phó không cảm thấy quá mức trùng hợp sao?”

“Hơn nữa Tử Anh Thần Nữ này không ai thấy đáng đáp nàng, càng không có ai nghe được giọng nói của nàng, chẳng lẽ che giấu điều gì?”

“Thanh quốc sắp suy vong lại không biết, vẫn còn ở đó chúc mừng thái tử tròn trăm ngày?”

“Con của yêu quái, cũng là yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Thanh quốc suy vong (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nghe như vậy, thần sắc Mạnh Tử Nam rất khó coi ngã ngồi trên ghế.

Tay hắn không cẩn thận đụng vào nghiên mực, mực nước vẩy lên, làm hỏng một nửa nhân nghĩa lễ trí tín luận án.

“Điều này... Điều này không có khả năng!”

Mạnh Tử Nam liều mạng lắc đầu, không tin vào lời Dao Cơ nói.

“Không có khả năng? Ngươi thật không tin chút nào sao?”

Dao Cơ tiến lên từng bước, Mạnh Tử Nam từng bước lui lại.

Hắn kỳ vọng thái bình thịnh thế, hắn kỳ vọng bách tính an khang, lẽ nào chỉ là bọt nước?

Tất cả mọi người cho rằng thần nữ vốn dĩ là yêu nữ, là thái hậu?

Hắn làm sao tiếp nhận được chuyện này?

Nhưng nếu không phải dùng yêu thuật, tại sao hoàng thượng lại lấy nàng?

Đây là bất luân!

“Thái phó, ngươi thật muốn trở mắt nhìn Thanh quốc suy vong trong tay yêu nữ kia sao?”

Mạnh Tử Nam hít sâu một hơi, trấn định lại.

“Nếu ngươi nói thật, ngươi đã hóa thành lệ quỷ, vì sao không giết nàng báo thù cho mình?”

Dao Cơ nheo cặp mắt, nhớ lại tình cảnh xế chiều hôm nay.

Mộ Thanh Yên quá mức rêu rao, bất kỳ là đại hôn hay là đưa trẻ tròn trăm ngày đều muốn cả nước oanh động, thiên hạ đều biết.

Đối với mấy tin tức này nàng ta không thấy sao được?

Một lần thì thôi, nhưng những ngày này tin tức đầy trời, tựa như đao nhọn, một lần lại một lần đâm vào lồng ngực nàng ta.

Nàng ta ở yêu giới mấy ngày?

Tư Mệnh ở nhân gian mấy ngày?

Nàng ta hận, nàng ta không cam lòng, nàng ta không thể nhìn được nữa!

Hôm nay nàng ta trốn khỏi yêu giới, vốn định giết Tư Mệnh cùng con trai nàng.

Bỗng có một đạo pháp lực đánh tới, khi vẫn chưa tới Tử Vân Cung đã bị bắn trở về.

Dao Cơ biết Mộ Thanh Yên đã chuẩn bị đầy đủ, bên ngoài Tử Vân Cung bố trí trận pháp, cắt đứt tất cả pháp lực, bảo vệ mình an toàn.

Cho nên, nàng ta cơ bản không vào được Tử Vân Cung!

“Ta vì sao không giết nàng?” Dao Cơ cười châm chọc: “Ta chỉ là lệ quỷ, nàng có nghìn năm đạo hạnh yêu ma!”

Sắc mặt Mạnh Tử Nam trắng bệch, thần sắc hết sức khó coi.

“Nàng cũng phải vượt qua đại kiếp nạn nghìn năm, vì độ kiếp, nàng nhất định phải hấp thu đủ khí vận, cho nên Thanh quốc phát triển không ngừng chính là lựa chọn tốt nhất!”

Nghe được hai chữ khí vận, thần tình Mạnh Tử Nam lập tức kích động.

Hắn chịu long ân của tiên đế, thề sẽ ra sức bảo vệ xã tắc Thanh quốc, liên quan đến vận mệnh Thanh quốc, hắn không thể ngồi yên không để ý!

“Ngươi không tin thì hãy thăm dò xem, không phải các ngươi chưa từng thấy hoàng hậu sao? Thừa dịp yến hội trăm ngày lần này, không bằng gặp một lần?”

Mạnh Tử Nam hít sâu một hơi, đầu loạn ong ong.

“Thái phó đại nhân, ta không cần ngươi báo thù, chỉ cần Thanh quốc bất diệt.”

Dao Cơ nói đến đây đã lệ rơi đầy mặt, thương tâm khóc lên.

“Ta và hoàng thượng ân ái như thế, nhưng cuối cùng lại...”

“Lãnh phi, ngươi đừng khóc...”

“Ta không sao, thái phó không cần tin lời nói của một bên ta, chờ người sau khi xem xét thì sẽ biết được thôi.”

Mạnh Tử Nam gật đầu: “Chuyện này, ta nhất định sẽ tra ra manh mối!”

“Thái phó đại nhân, muốn tra thì có thể, nhưng ngàn vạn lần không nên rút dây động rừng, Mộ Thanh Yên rất gian xảo, một khi bị nàng phát hiện, sẽ cá chết lưới rách, Thanh quốc sẽ bị hủy hoại!”

“Ta sẽ chú ý.”

“Thái phó đại nhân, ta cáo từ trước.”

Sau khi Dao Cơ nói xong, thân hình lóe lên, rời khỏi thư phòng Mạnh Tử Nam.

Nàng ta vừa đi, ánh nến trong thư phòng sáng lên, rọi sáng nét u sầu trên khuôn mặt tang thương của Mạnh Tử Nam.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Thanh quốc suy vong (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Ra khỏi thư phòng thái phó, Dao Cơ bay lên, đi thẳng đến hoàng cung.

Thân ảnh nàng ta trong nháy mắt liền bay tới trên Tử Vân Cung.

Xa xa, chỉ có thể nhìn đèn dầu bên trong tấm điện Mộ Thanh Yên đã tắt.

Mà bên ngoài tấm điện, thái giám của Quân Bắc Hàn – Tiểu Linh Tử đang gác đêm.

“Quả nhiên, lại qua đêm ở chỗ của tiện nhân đó.”

Dao Cơ cuộn chặt tay, toàn thân run rẩy.

“Một nhà ba người? Cuộc sống hạnh phúc? Vậy ta thì sao?”

“Ta ở yêu giới chịu khổ, kém xa các người một phần vạn!”

Dao Cơ kích động không thôi, nàng ta vươn tay, khe vuốt đường máu đỏ trên má trái, vết thương kinh khủng, còn có cái gì đó dọc theo đường máu đỏ đi lên trên.

Mặt nàng ta, thân thể nàng ta, tất cả đều bị phá hủy.

Thời gian ở yêu giới, là khoảng thời gian thống khổ nhất của nàng ta cả đời này, nàng ta nhẫn đủ rồi, chịu đủ rồi, dẫu có chết... Cũng sẽ không quay lại đó nữa!

Nàng ta phải chịu dần vặt trong mấy ngày nay, Tư Mệnh lại được hạnh phúc không gì sánh bằng.

Ngủ với nam nhân nàng ta yêu, thành thân sinh con, thiên hạ đều biết, khắp chốn vui mừng..

Ha ha ha... Dựa vào cái gì?

Nếu như không chiếm được, vậy thì cùng nhau hủy diệt đi!

Dao Cơ đưa tay, một đạo pháp lực đánh tiếp, nhưng pháp lực nàng ta không ngoài ý muốn bắn trở về.

“Pháp trận này đỡ được pháp lực nhưng không đỡ được lòng người, Tư Mệnh, người chờ xem!”

Dao Cơ xoay người, rời khỏi Tử Vân Cung.

Vài ngày sau, yến mừng trăm ngày của Vân Triệt được tổ chức trong hoàng cung.

Yến mừng trăm ngày vô cùng náo nhiệt, văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích đều tề tựu ở đây.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy tươi cười, chỉ có thái phó Mạnh Tử Nam mặt ủ mảy chau, vẻ mặt nghiêm túc.

Mãi đến khi nghe được một tiếng truyền báo: “Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm, thái tử giá lâm!”

Văn võ đại thần đồng thời đứng dậy, quỳ lạy hành lễ với ba người Quân Bắc Hàn Mộ Thanh Yên cùng Vân Triệt.

“Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Mộ Thanh Yên che mặt, ôm Vân Triệt ngồi ở bên người Quân Bắc Hàn.

Nàng không ngẩng đầu, chỉ lo Vân Triệt trong lòng, cũng không nhìn về phía người khác.

Nhưng nàng lại cảm giác được một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu phóng thẳng tới phía nàng.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, nhìn về phía ánh mắt đã thấy thái phó nhìn nàng chằm chằm.

Lão già cổ hủ này lại đang suy nghĩ cái gì thế?

Mộ Thanh Yên thu tầm mắt lại, tiếp tục cúi đầu nhìn Vân Triệt, lười quan sát tâm tư của những đại thần này.

Dù sao hiện tại có Quân Bắc Hàn ở đây, nàng cũng không cần lo lắng.

“Hôm nay là yến tròn trăm ngày của Vân Triệt, các ái khanh không cần đa lễ, cứ thả lỏng, tùy ý chút là được.”

Quân Bắc Hàn bưng một chén rượu lên, cười uống một hơi cạn sạch.

“Đa tạ hoàng thượng!”

Có lời này của Quân Bắc Hàn, nhóm văn võ bá quan, hoàng thân quốc thích bắt đầu ăn.

Đồng thời vũ cơ tiến vào, nhảy một vũ điệu mềm mại.

Tiếng đàn sáo vờn quanh tai, Mộ Thanh Yên nghe có chút buồn ngủ, nàng đang định đứng dậy rồi đi.

Chỉ thấy thái phó Mạnh Tử Nam bưng một chén rượu đi tới phía nàng.

“Vi thần tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Mộ Thanh Yên nhấc tay, biểu thị miễn lễ.

Ai cũng biết vị hoàng hậu này chẳng những che mặt, còn không nói chuyện.

Thật ra ban đầu không ai cảm thấy có vấn đề gì, khi thần nữ hạ phàm, nàng cũng đã như thế này rồi.

Nhưng sau ngày hôm qua gặp Dao Cơ, Mạnh Tử Nam đã sinh nghi ngờ, gấp gấp chứng thực.

“Hoàng hậu nương nương, vi thần cảm tạ người ở hành cung ra tay cứu vớt Thanh quốc.”

Mộ Thanh Yên nhẹ nhàng gật đầu.

“Cũng cảm tạ ngài vì Thanh quốc sinh hạ thái tử, vì Thanh quốc mở ra một thời kỳ thái bình thịnh thế!”

Mộ Thanh Yên như cũ gật đầu.

“Đáng tiếc...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 334: Thanh quốc suy vong (1)

Chương 554. Thanh quốc suy vong (7)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Đáng tiếc tiên đế và thái hậu không nhìn thấy, nếu không bọn họ nhất định sẽ vui mừng.”

Mạnh Tử Nam nói hết lời, hần ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát phản ứng của hoàng hậu.

Ai biết Mộ Thanh Yên vẫn gật đầu, cũng không có chút phản ứng dư thừa.

Nhưng Mạnh Tử Nam vẫn thấy rõ khóe mắt Mộ Thanh Yên mang theo một phần châm chọc.

Đây là thói quen của Mộ Thanh Yên, mỗi lần nhắc tới tiên đế, khóe mắt Mộ Thanh Yên đều sẽ không tự chủ mà toát ra một loại châm chọc.

Đây là Mạnh Tử Nam nhìn ba năm, nhớ kỹ vô cùng rõ ràng!

Cho nên hiện tại hần có thể kết luận, Tử Anh thần nữ trước mắt, quả thực chính là thái hậu Mộ Thanh Yên!

Toàn thân hần run lên, sắc mặt trắng bệch, nhất thời nhớ lại những lời tối hôm qua quý hôn Lân phi nói, tất cả đều hiện trong đầu một lần lại một lần.

Càng nghĩ càng đáng sợ, càng nghĩ càng lạnh sống lưng!

Đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt!

Mà bây giờ yêu nghiệt này đang ở ngay trước mắt hần!

Nghìn thu cơ nghiệp Thanh quốc tuyệt đối không thể hủy trên tay yêu nghiệt này!

Lúc này, Mạnh Tử Nam hít sâu một hơi, ổn định tâm thần.

Hần lấy từ ống tay áo một trang giấy mỏng, mở ra, đưa tới trước mặt Mộ Thanh Yên.

“Hoàng hậu nương nương, vi thần có viết một mảnh nhân nghĩa lễ trí tín luận án, đưa cho thái tử, hy vọng hần có thể trở thành một đời hiền lương.”

Mạnh Tử Nam nói xong, liền tự mình đọc.

Thấy một màn như vậy, Quân Bắc Hàn và Mộ Thanh Yên bất đắc dĩ cười.

Lão già cổ hủ này, Vân Triệt nhỏ như vậy liền lấy những thứ này hại hần, thật là!

May mà Vân Triệt nghe không hiểu, nói chung về sau không thể để Vân Triệt cho hần dạy.

Mộ Thanh Yên nghĩ như vậy, bỗng nhiên có một bàn tay đưa tới trước nàng, sau đó dùng lực xé ra.

Khi xé ra, khăn che mặt của Mộ Thanh Yên bị kéo xuống.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Mạnh Tử Nam trước mắt, nàng làm sao cũng không ngờ hần sẽ làm như vậy!

Cái khăn che mặt rơi xuống, khuôn mặt Mộ Thanh Yên lộ ra, toàn bộ bá quan văn võ, hoàng thân quốc thích trong yến trăm ngày cũng nhìn thấy rõ ràng!

“Trời ạ! Như thế nào lớn lên cùng thái hậu giống nhau như đúc!”

“Nhìn kỹ, rõ ràng chính là thái hậu!”

“Thái hậu đổi thành hoàng hậu, hạ sinh thái tử!”

“Đây là xảy ra chuyện gì!”

Đột nhiên, toàn bộ yến trăm ngày trở nên hỗn loạn, quần thần nghị luận ầm ĩ, chỉ trỏ.

Mạnh Tử Nam đứng trước mặt Mộ Thanh Yên, đầu đón kịch liệt.

“Vi thần nên gọi ngài một tiếng thái hậu hay vẫn là hoàng hậu đây?”

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu nhìn Mạnh Tử Nam, một đôi mắt gần như có thể phóng dao.

“Thái phó nghĩ sao?”

“Người yêu nghiệt này, mê hoặc hoàng thượng, lừa dối, đặt bẫy, tội đáng giết! Hoàng thượng xin ngài nhìn rõ mọi việc!”

Mạnh Tử Nam bỗng nhiên hướng phía Quân Bắc Hàn quỳ xuống.

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên đứng lên, toàn thân tức giận đến run, hần vừa nhấc chân liền đá văng Mạnh Tử Nam.

“Đồ khốn kiếp! Quả thực đáng chết!”

“Hoàng thượng, ngài hãy thanh tỉnh, chớ bị yêu nữ này mê hoặc! Hoàng thượng!”

Mạnh Tử Nam quỳ xuống dập đầu không ngừng, ngay cả một đám văn võ đại thần chính trực phía sau cũng dập đầu theo.

“Tiễn hoàng hậu thái tử hồi Tử Vân cung.” Quân Bắc Hàn xanh mặt nói.

Lúc này, Tử Tô cùng một đám cung nữ thị vệ vây Mộ Thanh Yên cùng Vân Triệt lại, hộ tống về Tử Vân Cung.

Quân Bắc Hàn đứng trên cao đường, nhìn yến trăm ngày trở nên hỗn loạn, còn có các đại thần không ngừng dập đầu khóc cầu, hần cuộn chặt tay.

“Tất cả đều cút cho trẫm!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 335: Âm mưu (1)

Editor: Hạ Vy Lam

“Hoàng Thượng, ngài phải lấy đại cục làm trọng!”

“Hoàng Thượng, ngài không thể bị mê hoặc!”

“Hoàng thượng, cơ nghiệp Thanh quốc nghìn đời không thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!”

Một đám các lão thần đồng thời quỳ xuống, tất cả khóc lóc thảm thiết, tất cả mọi người đều đứng ở mặt đối lập với Quân Bắc Hàn.

Quân Bắc Hàn nắm chặt tay, nheo hai mắt lại, sắc mặt hết sức khó coi.

Hần quay người lại, trực tiếp rời đi, đi về phía Ngự Thư phòng.

Hần vừa đi, gần như tất cả đại thần đều đuổi kịp, một đường quỳ, một đường khóc, một đường gào to trước cửa Ngự Thư phòng.

Ngay cả những đại thần không trong sạch không chính trực cũng tham dự.

Lúc đầu hoàng thượng cười Tử Anh Thần Nữ không việc gì, chuyên sủng một mình nàng, cũng còn có thể chấp nhận.

Nhưng người này vậy mà là thái hậu, như vậy thì lại là vấn đề lớn, rất nhiều người cũng bắt đầu tin tưởng, thái hậu không phải người thường, không dùng thủ đoạn của người thường.

Bởi vậy, không nói giang sơn Thanh quốc bị hủy hoại chỉ trong gang tấc thì thế lực khuê nữ của mình cũng không cách nào thâm nhập đến hậu cung.

Vì vậy, thân phận Mộ Thanh Yên bị vạch trần, cả triều đình toàn bộ đại thần đều phản đối.

Bên ngoài ngự thư phòng, một màn quỳ khóc làm tâm can người nghe trực tiếp phát run.

Quân Bắc Hàn sắc mặt trầm tĩnh ngồi ở bên trong ngự thư phòng, đối với mặt âm thanh bên ngoài chính là ngoảnh mặt làm ngơ.

“Hoàng hậu trở về Tử Vân Cung chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, đã trở về không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn.”

Quân Bắc Hàn gật đầu, lúc này, hần nhất định phải ứng phó tốt đám đại thần này, không thể đi Tử Vân Cung.

Nếu không dẫn lửa giận này đi, Thanh Yên cùng Vân Triệt đều bị liên lụy.

Quân Bắc Hàn nắm chặt tay, chuyện này, nhất định có kỳ lạ!

Việc này cũng có phần quá đột nhiên, bắt ngờ không kịp phòng bị.

Từ Vân Cung.

Trở về trong cung sắc Mộ Thanh Yên trầm xuống như mặt nước.

Chuyện này, nếu như không thể giải quyết, nàng như thế nào không quan trọng, nhưng Vân Triệt sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, bị người chỉ chỉ trích.

Trong lòng tiểu Vân Triệt dường như cảm nhận được cảm xúc của Mộ Thanh Yên.

Hắn đưa ra tay nhỏ, nhẹ nhàng gỡ rối tóc trước ngực Mộ Thanh Yên, trừng lớn mắt tròn tròn nhìn nàng.

Vân Triệt thông minh hiểu chuyện khiến Mộ Thanh Yên rất vui mừng, trong chớp mắt nàng liền cảm thấy trên đời này không có chuyện gì khó khăn.

Bất luận kẻ nào, cũng đừng nghĩ thương tổn Vân Triệt, nếu không nàng cho dù vạn kiếp bất phục, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Mộ Thanh Yên đem Vân Triệt ôm vào trong ngực, dỗ một lúc lâu, Vân Triệt mới dần dần ngủ.

Nhìn Vân Triệt an tĩnh ngủ ngoan, đáng vẻ mềm mại, tâm tình nàng càng thêm trở nên nặng nề.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Từ Tô thông báo.

“Nương nương, thái phó Mạnh Từ Nam cầu kiến.”

Mộ Thanh Yên sửng sốt, người bảo thủ này không phải hiện tại quán quít lấy Quân Bắc Hàn sao?

Nơi đó nói Quân Bắc Hàn không thông, lại dùng lại trò cũ, thay đổi trận địa?

“Không gặp ”

Thanh âm Mộ Thanh Yên vừa nói ra, lúc này cửa cung vậy mà truyền đến thanh âm nhón nháo ồn ào cãi nhau.

Là Mạnh Từ Nam mang theo một đám đại thần, sợ rằng không có kết quả sẽ không yên tĩnh.

Lúc này, Vân Triệt bất an cau mày một cái, thân mình nhỏ nhích tới nhích lui, chắc là bị ồn ào.

“Mang Vân Triệt đi vào nghỉ ngơi, để cho Mạnh Từ Nam đến chính điện chờ ta.”

“Dạ”

Từ Tô ôm Vân Triệt xuống dưới, Mộ Thanh Yên đến chính điện, tự mình tiếp kiến Mạnh Từ Nam dẫn đầu mấy vị đại thần.

“Vi thần tham kiến thái hậu nương nương!”

Vừa tiến đến, Mạnh Từ Nam mang theo mấy cái đại thần, quỳ xuống, quỳ một cái xuống, liền dập đầu, tư thế thật dọa người.

Mộ Thanh Yên liếc mắt nhìn Mạnh Từ Nam, cùng với phía sau hắn lác đác hai ba vị đại thần, trong lòng nhiều thêm mấy phần nghi ngờ.

Không giống tuyền tú lần trước phân công nhau hành động, lần này mấy người bọn hắn là lặng yên rời đi?

Không đúng!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 336: Âm mưu (2)

Editor: Hạ Vy Lam

Mộ Thanh Yên đột nhiên vừa đứng lên, tim nàng mãnh liệt đập, gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy, lúc này Từ Tô hoang mang rối loạn từ phòng trong chạy đến.

“Nurong nurong, nurong nurong không tốt!”

“Thái, thái tử bị cướp đi!”

Mộ Thanh Yên lao đảo chạy xuống, đang muốn đi tìm Văn Triệt.

Đột nhiên, nàng dừng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Mạnh Tử Nam quỳ gối còn có hai cái đại thần phía sau hắn.

“Triệt nhi ở đâu?”

Mạnh Tử Nam ngẩng đầu, vẻ mặt kiên định nói: “Yêu nghiệt chi tử*, không thể họa quốc!”

*Yêu nghiệt chi tử: con của yêu nghiệt.

Mộ Thanh Yên rất nhanh nắm tay thành quả đấm, toàn thân tức giận đến run.

“Ta hỏi lần nữa, Triệt nhi ở nơi nào!”

Mộ Thanh Yên lên tiếng gần như gào thét.

“Vi thần vẫn là câu nói kia, yêu nghiệt chi tử, không thể họa quốc!”

Mạnh Tử Nam từ dưới đất đứng lên, trên mặt một mảnh kiên nghị, rất có dáng vẻ thấy chết không sợ, cảm giác bị trắng.

“Yêu nghiệt chi tử?” Mộ Thanh Yên cười nhạt: “Nói ta là yêu đúng không?”

“Người nếu không phải yêu, lấy thân phận Thái hậu, thì sao mê hoặc được hoàng thượng, thiết lập một màn kinh thiên như vậy?”

Mạnh Tử Nam trừng mắt Mộ Thanh Yên, trên mặt hoàn toàn phần nộ, râu mép bị thổi tung bay.

“Vậy thì tốt, ta liền thành toàn cho ngươi!”

Từ trên tóc Mộ Thanh Yên rút ra cây trâm, trong nháy mắt đánh tới trước mặt Mạnh Tử Nam.

Cây trâm vung lên, tay nâng trâm hạ xuống, hai cái đại thần phía sau Mạnh Tử Nam không kịp hét lên một tiếng, liền trong nháy mắt bị mất mạng, máu nhuộm tại chỗ!

Thấy một màn như vậy, Mạnh Tử Nam sợ đến sắc mặt tái nhợt, toát mồ hôi lạnh, hần lui lại mấy bước.

“Ngươi, ngươi, ngươi yêu nữ này, vậy mà giết người!”

“Không giết người như thế nào gọi yêu nữ?”

Mộ Thanh Yên quay đầu, từng bước tới gần Mạnh Tử Nam, trong tay còn cầm cây trâm huyết, đáng vẻ nhìn mười phần yêu đã đáng sợ.

“Ngươi, ngươi muốn thế nào?”

“Ta muốn thế nào? Ngươi cướp nhi tử ta, ngươi cảm thấy ta sẽ thế nào?”

Mộ Thanh Yên nói xong, không đợi Mạnh Tử Nam đáp lại, đưa tay, trực tiếp nắm lấy cổ áo hắn.

Sau đó dùng lực vung, trực tiếp đem hắn quăng đến bên cạnh cột đá.

Mạnh Tử Nam tuổi tác đã cao, lại là một văn thần, bị Mộ Thanh Yên ném ra như thế, xương cốt gãy mấy cái.

Hắn quỳ rạp trên mặt đất, đầu đến gào khóc, trên gương mặt già nua vì thống khổ mà trở nên dóm dỏ, chỉ còn lại toàn nếp nhăn.

“Ngươi yêu nữ này, ngươi sẽ gặp báo ứng! Ngươi hại Thanh quốc ta, ông trời sẽ trừng phạt ngươi!”

Mộ Thanh Yên đi tới, một cước giẫm trên bờ vai Mạnh Tử Nam, giẫm nát đầu khớp xương bả vai hắn.

“Hỏi ngươi một lần nữa, Triệt nhi ở đâu?”

“Ngươi coi như giết ta, ta cũng sẽ không trả lại cho ngươi. Cùng giang sơn xã tắc Thanh so sánh, bộ xương già này của ta tính là gì! Cho dù chết, cũng có mặt mũi đi gặp tiên hoàng!”

Mộ Thanh Yên cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem rèm trên cây cột giật xuống.

Sau đó đem rèm cuốn quanh cổ và trên cánh tay Mạnh Tử Nam, kéo hẳn xoay người đi ra đại điện.

“A...”

Cái cổ bị ghim chặt, động đến đầu khớp xương gãy bị kéo đi, Mạnh Tử Nam đau đến nước mắt văng khắp nơi, kêu thảm thiết không ngừng.

Mộ Thanh Yên mặt không chút thay đổi lời kéo rèm đi về phía khác, kiên quyết lời Mạnh Tử Nam từ trong đại điện đi ra.

“Đem ta nhừ từ giao ra đây, bằng không ta liền giết chết lão già này!”

Mộ Thanh Yên đứng ở trước cửa đại điện, mặt không chút thay đổi, mang theo sát khí, giống như một tên sát thần.

Lúc này đang có hai cái đại thần xuất hiện ở cánh cửa Tử Văn Cung, gần đi ra ngoài, bên trong còn ôm Vân Triệt.

Nghe được thanh âm Mộ Thanh Yên, hai người dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thuợng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 337: Âm mưu (3)

Editor: Hạ Vy Lam

Chứng kiến Mạnh Tử Nam máu me khắp người bị bắt, vẻ mặt sợ đến tái nhợt, khiếp sợ không thôi.

“Ngươi, ngươi yêu hậu này, mau thả Thái phó đại nhân!”

“Trả lại Triệt nhi trả lại cho ta, bằng không ta liền giết hử!”

Mộ Thanh Yên thần sắc đột nhiên lạnh, chăm chú nhìn Vân Triệt trong lòng đại thần kia, tâm muốn nhéo cùng một chỗ.

“Không thể! Ngần vạn lần không thể trả lại cho nàng! Nghiệt tử này một khi còn sống, xã tắc Thanh quốc sẽ sụp đổ a! Khụ khụ khụ...”

Mạnh Tử Nam quỳ rạp trên mặt đất, kiên trì lắc đầu.

“Thái phó, thái phó, ngươi là trung thần Thanh quốc, chúng ta không thể bỏ ngươi lại không để ý!”

“Ta chết không có gì đáng tiếc, xã tắc Thanh quốc trọng yếu, vì Thanh quốc, ta dù tan xương nát thịt còn không sợ!”

“Muốn tan xương nát thịt thật không?”

Mộ Thanh Yên cười lạnh một tiếng, rèm trong tay dồn sức thu lại, trói Mạnh Tử Nam ở bên trong.

Sau đó nàng khoát tay, dùng sức ném một cái, Mạnh Tử Nam cả người bị dồn sức đụng đến mặt đất.

“A...”

Mạnh Tử Nam phát sinh thống khổ tiếng kêu thảm thiết.

“Thái phó!”

“Ngươi yêu nữ này!”

“Không cần quan ta, khụ khụ...” Mạnh Tử Nam ho ra một búng máu tó: “Ta chết có ý nghĩa! Đi mau!”

“Các ngươi nếu như dám dẫm đạp thương Triệt nhi, ta liền hủy toàn bộ Thanh quốc các ngươi!”

Mộ Thanh Yên hai mắt che kín tơ máu, nàng gắt gao nhìn Vân Triệt trước mắt, tròn tròn mắt, khóc đến tê tâm liệt phế.

Dáng vẻ non nớt thanh thúy Vân Triệt cơ hồ muốn khóc, tâm Mộ Thanh Yên theo cũng muốn vỡ nát.

“Ngươi đi trước, ta đi cứu thái phó!”

“Được!”

Đại thần ôm hải tử vừa chạy ra bên ngoài, hai người đột nhiên xông lên.

Mộ Thanh Yên bỏ qua Mạnh Tử Nam, trực tiếp đuổi theo.

Nhưng mà, đại thần kia nhào lên phía Mộ Thanh Yên, bị Mộ Thanh Yên một cước đá ngã lăn ra phía sau, hắn giữ chặt bắp đùi Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên nhất thời giận dữ, cây trâm trong tay vung lên, trực tiếp cắt đứt vết hầu đại thần kia.

Tay nâng trâm lên, thập phần lưu loát.

Mạnh Tử Nam quỳ rạp trên mặt đất, mắt nhìn phụ tá chính mình từng người bị giết chết, hắn dùng hết một hơi thở cuối cùng hét lớn ra.

“Ngươi yêu nữ này, giết người như ma, hại nước hại dân, ngươi chết không yên lành!”

Mộ Thanh Yên không có phản ứng với hắn, bay thẳng đuổi theo đến đại thần ôm hải tử kia.

Một đường đuổi theo ra khỏi Tử Vân Cung, giữa lúc Mộ Thanh Yên đưa tay sắp bắt được đại thần kia.

Đột nhiên, một đạo pháp lực đánh xuống, trực tiếp đem Mộ Thanh Yên cùng đại thần kia tách ra.

Mộ Thanh Yên bị bức phải lui lại mấy bước, nàng bỗng nhiên ngừng đầu một cái, vậy mà chứng kiến Dao Cơ bay ở giữa không trung!

Dao Cơ pháp lực vừa ra, trực tiếp nháy mắt giết cái kia đại thần, thủy tỳ cuốn một cái, trực tiếp đem Vân Triệt cuốn tới trong ngực nàng ta.

“Dao Cơ!”

Tâm Mộ Thanh Yên từng tắc từng tắc chìm xuống, nhìn Dao Cơ giữa không trung, mắt muốn nứt ra.

“Ngươi gọi ta là Dao Cơ?”

Dao Cơ nheo cặp mắt lại, quan sát tỉ mỉ Mộ Thanh Yên trước mắt, Vân Triệt ở trong ngực vẫn còn khóc.

Cổ họng hầu như đều muốn khóc, Mộ Thanh Yên nghe được đau lòng không thôi.

Trong ngày thường, nàng liền một chút thương tổn đều không nỡ để hắn chịu, bây giờ thế nhưng cổ họng mãnh liệt khóc.

Thân là mẫu thân, Mộ Thanh Yên quả thực hận không thể để nàng đi thay Vân Triệt chịu tội.

“Ngươi không có mắt đi ký ức? Ngươi là Tử Mệnh!”

Dao Cơ trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn Mộ Thanh Yên dưới đất.

“Dao Cơ, ngươi đến cùng muốn như thế nào?”

“Ta muốn thế nào?”

Dao Cơ điên cuồng cười ha ha, mặt nàng ta đỏ như máu thoát nhìn rất khủng bố.

Đôi mắt nàng ta vằn vện tơ máu huyết đỏ, hai mắt chăm chú nhìn Mộ Thanh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Âm mưu (4)

Editor: Hạ Vy Lam

“Ha ha ha... Tử Mệnh, ngươi vậy mà không có uống Mạnh bà thang, nguyên lai, mệnh cách gì đó, đều là ngươi cố ý!”

Dao Cơ cười ha hả, nàng ta nói: “Ta lại thật không ngờ, ngươi tâm cơ như vậy, trách không được, lần đầu tiên nhìn thấy ta, ngươi liền thương ta một cái tát!”

“Là vì đoạt Thương Lăng? Đòi này, đòi trước ngươi cũng không có uống Mạnh bà thang, đúng hay không?”

Con mắt Mộ Thanh Yên chăm chú nhìn Vân Triệt trong lòng Dao Cơ, tâm bị nhéo không đi được.

“Ngươi muốn nói cái gì đều được, trả lại Vân Triệt cho ta, ngươi muốn như thế nào đều được!”

“Thế nào đều được? Sách sách... Tư Mệnh, ngươi đem ta hại thành cái dạng này, ngươi theo ta nói thế nào đều được?”

Dao Cơ điên cuồng cười ha hả, thần sắc mơ màng, gần như không khống chế được.

Mộ Thanh Yên thấy kinh hãi không thôi, Dao Cơ đã điên, trong mắt nàng ta tất cả đều là điên cuồng.

Càng như vậy, càng không dễ dàng khống chế được, càng dễ dàng làm chuyện này tuyệt tình hơn.

“Ta bị tra tấn thành cái dạng này, bị người lừa gạt đi làm đỉnh lô tu luyện, toàn thân bị trồng Thực Cốt Trùng, hấp thu tinh túy toàn thân, gặm cắn cốt nhục trưởng thành.”

“Mỗi thời mỗi khắc, mỗi ngày mỗi đêm, đều chịu đủ dày vò. Mỗi đêm ngày bị làm nhục, bị đưa cho người khác làm đồ chơi, hấp thu tinh hoa dương khí, dùng để nuôi nấng Thực Cốt Trùng.”

“Thống khổ như vậy, ngươi hiểu không? Ngươi có thể tưởng tượng sao?”

“Ngươi không biết! Lúc ta phải chịu dày vò, ngươi lại cùng Thương Lăng triền miên, kết hôn, sinh con, bất kỳ một việc gì, đều chiều cáo thiên hạ, phách lối làm sao!”

“Đây chẳng phải là đang khoe khoang ngươi thắng lợi, đang cười nhạo ta thất bại sao?”

“Tư Mệnh, ta chịu đựng khổ, đều là do ngươi ban tặng!”

“Ngươi cướp nam nhân của ta, đem ta đẩy vào vực sâu vạn kiếp bất phục, món nợ này, ta sẽ đòi lại gấp bội!”

Dao Cơ càng nói càng kích động, càng ngày càng điên cuồng, đôi mắt hồng hoe sáng.

Trên má trái nàng ta huyết sắc bắt đầu hiện ra, nhìn dữ tợn khủng bố.

Vân Triệt bị nàng sợ đến trực tiếp khóc oa oa, khóc không lên tiếng, vẫn muốn khóc.

“Được rồi được rồi! Có chuyện gì ngươi nhắm về phía ta, đưa Vân Triệt trở về, ta tùy ý ngươi sắp đặt!”

Mộ Thanh Yên nghe được tiếng khóc Vân Triệt, gần như điên cuồng, cả người đều như hồng mắt.

“Tùy ý ta sắp đặt?”

Dao Cơ vươn tay, móng tay thật dài dẹt trên khuôn mặt non mềm của Vân Triệt.

“Cái khuôn mặt nhỏ nhắn này thật mềm, thật non mềm, xúc cảm tốt đây.”

Dao Cơ cười đến âm trầm, đột nhiên, móng tay khẽ động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Triệt vẽ ra một đạo vết máu.

“Ai nha, bị thương.”

“Dao Cơ!”

Mộ Thanh Yên chứng kiến trên mặt Vân Triệt tổn thương, toàn thân nàng run rẩy, sợ hãi, nhưng cũng bất đắc dĩ.

“Như thế nào? Tức giận sao?”

Dao Cơ cong môi cười nói: “Ta cũng từng tức giận như vậy đấy, thế nhưng có biện pháp nào sao? Loại tư vị này, ngươi sẽ được từng chút nếm thử.”

Mộ Thanh Yên nắm chặt tay, trong tay còn cầm cây trâm dính máu.

Nháy mắt sau đó, Mộ Thanh Yên giơ cây trâm lên, phía trên cổ mình dùng sức rạch một nhát.

Nhưng mà, cây trâm còn chưa cắt vỡ yếm hầu nàng, bị pháp lực Dao Cơ vừa ra, đánh bay đi.

“Muốn chết?”

Dao Cơ thu lại nụ cười, trở nên vô cùng dữ tợn.

“Muốn chết, khôi phục tiên thân đi đối phó ta sao? Tư Mệnh, ngươi thật coi ta là ngốc sao?”

Cổ tay Mộ Thanh Yên bị đả thương, trên cổ tay máu tươi chảy đầm đìa.

“Ta sẽ không để cho ngươi mãn nguyện, ngươi nếu là dám chết, ta liền rút gân lột da nghiệt tử này, khóa lại hồn phách, để cho hán trọn đời không được siêu sinh!”

Nghe được trong lời nói của Dao Cơ, Mộ Thanh Yên hoàn toàn cứng đờ.

Nàng bây giờ mới chân thật cảm thụ được, cái gọi là muốn sống không được!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 339: Cứu tử chi lộ* (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

*Cứu tử chi lộ: có thể hiểu đây là con đường cứu Vân Triệt của Mộ Thanh Yên và Quân Bắc Hàn.

“Tư Mệnh, ta mang nghiệt chủng này đi.”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta chờ ngươi ở núi Lộ Trạch, dọc đường ba quý chín lạy đến cho ta.”

Dao Cơ nói xong, móng tay dài rạch một cái, lập tức cắt đứt cổ tay nhỏ bé của Vân Triệt.

“Để xem ngươi có thể tới trước khi nó khô máu hay không, còn có tuyệt đối không được nói cho Thương Lăng, tự ngươi đến, ta đợi ngươi ở núi Lộ Trạch.”

Dao Cơ nói xong, cười lớn nghênh ngang mà đi, trong nháy mắt không thấy tung tích.

Nhìn Dao Cơ mang Vân Triệt đi, hoàn toàn biến mất, thân thể Mộ Thanh Yên mềm oặt, ngã ngổ trên mặt đất.

Toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh, toàn thân lạnh lẽo, toàn thân mềm nhũn.

Vân Triệt, Vân Triệt của nàng...

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, không quay đầu chạy ra phía bên ngoài hoàng cung.

“Nương nương, nương nương!”

Từ Tô thấy Mộ Thanh Yên không quay đầu chạy đi, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng mà đuổi theo một lúc, Mộ Thanh Yên liền biến mất.

Mộ Thanh Yên vừa mới cùng ai nói chuyện, nói cái gì mà nàng một chút cũng không nghe được, cũng không nhìn thấy!

Từ Tô sợ hãi không thôi, nhanh đi về báo cho Quân Bắc Hàn.

Một đường Mộ Thanh Yên chạy như điên, một đường từ hoàng cung đi ra ngoài, xông ra hoàng cung, dọc đường đi ra tay không ít.

Nhưng bất kỳ ai cũng không có cách ngăn lại bước chân của nàng, nàng chạy như điên ra bên ngoài, chạy về phía núi Lộ Trạch.

Đột nhiên khi nàng vừa mới chạy ra cửa thành, một đạo pháp lực đánh xuống, đánh trước mặt nàng, ngang ngạnh chặn đứng lối đi của nàng.

Áo ảnh Dao cơ bay giữa không trung.

“Tur Mệnh, người quên phải ba quỳ chín lạy rồi à?”

Toàn thân Mộ Thanh Yên run lên, ba quỳ chín lạy, vậy thì lúc nào mới có thể đến núi Lộ Trạch?

Máu của Triệt nhi làm sao có thể duy trì trong thời gian đó?

“Nhanh lên một chút, máu nghiệt tử kia chảy thật nhiều, ta nhìn thật đau lòng...”

Hình ảnh lóe lên, Vân Triệt nằm ở trong tã lót, lắc lắc đầu, vẫn còn đang khóc, máu trên tay không ngừng chảy xuống thấm ướt tã lót.

Mộ Thanh Yên thấy như vậy, mũi đau xót, che miệng, nước mắt liền rơi xuống.

Tại sao muốn dẫn vật Vân Triệt, vì sao người bị dẫn vật không phải nàng?

Đứa trẻ nhỏ như vậy, làm sao nhận được loại tra tấn này?

“Ai nha nha, khóc đấy à... Ha ha ha... Đáng vẻ khóc thật là đẹp mắt đấy.”

Áo ảnh Dao Cơ kèm theo tiếng cười của nàng ta dần dần biến mất.

Trong lòng Mộ Thanh Yên đau xót, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

Ba quỳ chín lạy sao?

Chuyện này đâu khó khăn gì?

Một bước ba quỳ chín lạy, Mộ Thanh Yên dốc sức thật nhanh.

Hành động này của nàng lập tức đưa tới vô số người chỉ trỏ.

“Ai đây? Ăn mặc đẹp đẽ quý giá, tại sao lại ba quỳ chín lạy ở chỗ này?”

“Người điên đi? Nhìn dáng vẻ nàng, nhất định là đầu óc có vấn đề.”

“Chắc chắn, đáng đáp thật không tề.”

Càng ngày càng nhiều người tụ tập qua đây, nhìn Mộ Thanh Yên, xoi mói.

Mộ Thanh Yên ngoảnh mặt làm ngơ, nàng trầm nghĩ nhanh lên một chút, mau hơn chút nữa, Triệt nhi của nàng không chờ được!

Vừa đi vừa dập đầu, trán Mộ Thanh Yên vì dập đầu mà chảy máu, dọc theo đường đi, vết máu loang lổ.

“Tiểu mỹ nhân, làm sao lại một mình ở chỗ này nha? Nam nhân người không cần người nên nổi điên à nha?”

Mấy tên lưu manh hèn mọn đi tới, trêu chọc Mộ Thanh Yên.

“Cút ”

“Ây, cô bé, bộ dáng còn rất hung dữ.”

Trong đó có một nam nhân ngồi xổm xuống, sờ lên khuôn mặt Mộ Thanh Yên.

Tay hắn vừa mới đưa đến trước mặt, Mộ Thanh Yên vươn tay dùng sức bóp một cái, lập tức bóp nát cổ tay hắn.

Nam nhân kia kêu thảm thiết, thẹn quá hóa giận: “Tiện nhân, quỳ lạy hèn mọn ở chỗ này như vậy cũng dám ra tay!”

“Lên cho ta, bắt nàng lại, chơi đùa chết nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 340: Cứu tử chi lộ (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Người kia vừa dứt lời, Mộ Thanh Yên bỗng nhiên đứng dậy.

Trong nháy mắt, mấy người trước mặt tập kích nàng, nhưng chỉ trong chớp lát, xương khớp những người này bị Mộ Thanh Yên dùng nội lực đánh nát.

“A...”

Một tiếng lại một tiếng hét thảm thiết vang lên, khiến nhóm người vây xem hoảng sợ không thôi.

“Thật, thật đáng sợ!”

“Thủ đoạn của nữ nhân điên này thật lợi hại!”

“Xuyt, đừng nhiều lời, vạn nhất một lát nữa nàng qua đây ngươi liền thảm!”

“Đi đi đi, đi nhanh lên.”

Một lúc sau, đoàn người vây xem nhanh chóng tản ra.

Mộ Thanh Yên đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi, giống như một con con rối, tiếp tục cứu từ đường* của nàng.

*con đường cứu con

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Bên ngoài thư phòng, văn võ triều thần đều quỳ xuống.

“Xin hoàng thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng!”

Các đại thần quỳ không ngừng lặp lại câu nói này.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang nhưng không có đại thần nào lui bước, cứ một mực quỳ, trung thành thiên địa chứng giám.

Khi Từ Tô chạy đến ngự thư phòng, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Nàng liếc nhìn vào trong ngự thư phòng, khiến các đại thần chú ý.

“Hoàng thượng, hoàng thượng không hay rồi!”

Nhìn thấy Từ Tô lao vào, Quân Bắc Hàn bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Thanh Yên xảy ra chuyện gì? Hay là Vân Triệt?”

“Thái phó đến tìm Hoàng hậu nương nương, đồng thời còn phái người tới đoạt thái tử, thái tử bị cướp đi, hoàng hậu, hoàng hậu nương nương, không biết vì sao, cũng không biết nói cái gì với ai liền lao ra hoàng cung.”

Nghe Từ Tô nói, đầu Quân Bắc Hàn bắt đầu ong ong.

Hắn hoàn toàn không ngờ, một yến tròn trăm ngày, cuối cùng lại biến thành cái dạng này!

Hắn bật dậy, không chậm trễ chút nào tiến đến Từ Vân Cung.

Hắn mới vừa đi ra ngự thư phòng, một đám đại thần quỳ ở bên ngoài liền xông tới, quỳ gối trước mặt Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, yêu nữ họa quốc, xin ngài lấy giang sơn xã tắc làm trọng!”

Trong cơn giận giữ, Quân Bắc Hàn dùng lực đá một cái, khiến đại thần tới gần hắn bị đá ngã lăn đi.

“Xã tắc làm trọng? Nếu hoàng hậu cùng thái tử xảy ra chuyện gì, toàn bộ Thanh quốc đừng hòng an bình!”

Sau khi Quân Bắc Hàn lớn tiếng vứt xuống câu nói này, cũng không quay đầu đi về phía Từ Vân Cung.

Rất nhanh, Quân Bắc Hàn đã đến Từ Vân Cung.

Bên ngoài Tử Vân cung, một mảnh hỗn loạn, bên ngoài có hai thi thể đại thần, mà bên trong Tử Vân cung, Mạnh Tử Nam vẫn còn ở trên mặt đất run rẩy.

Thái giám và cung nữ bên trong Tử Vân cung vốn không nhiều, sự việc vừa xảy ra, tất cả đều chạy mất tăm.

“Hoàng... Hoàng thượng...”

“Thái phó, người làm trăm thất vọng!”

“Hoàng thượng, người không thể tin yêu nữ kia, nàng dùng yêu thuật mê hoặc người... Nàng...”

“Đủ rồi!”

Quân Bắc Hàn cắt đứt lời Mạnh Tử Nam, hắn nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Hoàng hậu đâu, thái tử đâu?”

Mạnh Tử Nam quay đầu ra chỗ khác: “Vi thần cái gì cũng không biết, hoàng thượng, người giết vi thần đi!”

Quân Bắc Hàn thấy lão già cổ hủ ngoan cố Mạnh Tử Nam lại một lòng vì Thanh quốc, giận sôi máu.

Có thể cơ bản không có người biết xảy ra chuyện gì, Tử Tô ở ngay bên cạnh, nhưng nàng không qua được, nhìn không thấy, cũng không nghe thấy!

Quân Bắc Hàn hít sâu một hơi, ngồi xổm người xuống, hắn nói với Mạnh Tử Nam: “Thái phó, người cho dù chết cũng không nói, thật không?”

“Vâng!”

“Vậy nếu như trăm chết? Xuống đất, trăm hỏi lại người, người có thể nói hay không?”

Toàn thân Mạnh Tử Nam run lên, mặt hắn trắng bệch, quả thực không thể tin được nhìn Quân Bắc Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 341: Cứu tử chi lộ (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Thái tử không còn, trăm cũng không còn, giang sơn Thanh quốc liền đổ vỡ, người xác định không nói sao?”

Quân Bắc Hàn nghiêm túc nhìn Mạnh Tử Nam, trên mặt không có một tia vui đùa.

Cuối cùng, Mạnh Tử Nam nước mắt tuôn đầy mặt thờ dài, hắn nói: “Vi thần đã từng nhìn thấy quý hồn của Lãnh phi.”

Quân Bắc Hàn nghe nói như thế, thần sắc ngẩn ra, bỗng nhiên đứng thẳng người, đầu cũng không quay lại rời đi.

Lại là nữ nhân kia!

Bởi vậy, mang nghi vấn, bao gồm Mạnh Tử Nam bỗng nhiên xóc khăn che mặt, đều đã sáng tỏ!

Trăm phòng vạn phòng, vấn đề nàng ta lợi dụng sơ hở, lợi dụng một đám lão thần cổ hủ ngay thẳng, thay nàng ta đến Tử Vân cung trộm Vân Triệt!

Quân Bắc Hàn nhanh chóng đi ra Tử Vân cung, đang muốn phái người đi tìm thì thấy Mộ Thanh Yên che mặt khóc thút thít chạy tới.

“Hoàng thượng!”

Mộ Thanh Yên bịt mắt, khóc thương tâm không thôi.

Thân hình Quân Bắc Hàn chấn động, đỡ tay Mộ Thanh Yên, run rẩy.

“Hoàng hậu, nàng không sao chứ? Trăm thật lo lắng cho nàng!”

Mộ Thanh Yên lắc đầu: “Thần thiếp không có việc gì, nhưng là thái tử, thái tử hắn...”

“Thái tử hắn làm sao? Hắn ở đâu?”

Quân Bắc Hàn kích động không thôi, nắm chặt cánh tay Mộ Thanh Yên.

Chỉ thấy Mộ Thanh Yên lắc đầu, nàng nói: “Thần thiếp không biết, hần bị cướp đi, thần thiếp vô dụng, thần thiếp đuổi không kịp!”

Mộ Thanh Yên khóc lê hoa đài vũ, khiến người nhìn đã cảm thấy đau lòng.

“Đừng sợ, có trăm ở đây, trăm nhất định có thể tìm thái tử về, đừng sợ.”

Mộ Thanh Yên nhẹ nhàng lau sạch nước mắt, gạt đầu, ủy khuất không thôi.

“Thần thiếp tin tưởng hoàng thượng nhất định có thể tìm thái tử về, tìm con của chúng ta về...”

“Hôm nay nàng đã bị dọa sợ, trăm đưa nàng trở về nghỉ ngơi. Chuyện còn lại, liền giao cho trăm làm, nàng chỉ cần thật tốt, trăm cũng đã rất hài lòng.”

Mộ Thanh Yên gạt đầu, khóc không thành tiếng.

“Trăm đưa nàng về Tử Vân cung, phái người bảo vệ nàng thật tốt, bất kỳ kẻ nào cũng không thể xông vào làm tổn thương nàng.”

“Hoàng thượng, thần thiếp không muốn về Tử Vân cung, trở về, liền nghĩ tới hôm nay xảy ra chuyện, nhớ đến dáng vẻ của thái tử, thần thiếp chỉ sợ ngủ không yên.”

Mộ Thanh Yên sợ hãi lắc đầu, thần sắc tái nhợt, khiến người ta không đành lòng.

“Được được, vậy thì không về Tử Vân cung, trước tiên ở lại Ung Hòa Cung, có được hay không?”

“Được.” Mộ Thanh Yên gạt đầu: “Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ, thiếu chút nữa, liền không được thấy người rồi.”

“Đừng sợ, về sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa.”

Quân Bắc Hàn một đường hộ tống Mộ Thanh Yên đến Ung Hòa cung, đưa vào bên trong tấm điện của mình.

“Trăm đi trước phái người tìm kiếm thái tử, xử lý sự việc của đại thần, nàng trước tiên đợi, ngoan ngoãn chờ trăm trở về, biết không?”

“Thần thiếp biết.”

Quân Bắc Hàn xoay người rời khỏi, Mộ Thanh Yên nhìn thân ảnh Quân Bắc Hàn rời đi, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đột nhiên, cửa phòng bị đóng lại, thân hình Mộ Thanh Yên lóe lên, không có tung tích.

Vùng ngoại ô hoang dã, sắc trời dần ảm đạm.

Trên một con đường nhỏ yên lặng không người, mặt Mộ Thanh Yên không chút thay đổi tiếp tục ba quỳ chín lạy.

Đột nhiên, một cái bóng mờ xuất hiện ở trước mắt nàng, nương theo mà đến còn có tiếng cười bén nhọn của Dao Cơ.

Mộ Thanh Yên ngẩng đầu, nàng nhìn thấy bên trong hư ảnh có một “Mộ Thanh Yên” trở lại bên người Quân Bắc Hàn, được hần đưa về Ung Hòa cung nghỉ ngơi.

“Tư Mệnh, từ nay về sau sẽ không có chuyện của ngươi, ta sẽ hạnh phúc, ngươi xem đi! Ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 342: Cứu tử chi lộ (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Đột nhiên, Dao Cơ thu lại nụ cười to, lộ ra khuôn mặt dữ tợn khủng bố.

“Thương Lăng đến, ta muốn ở bên hần. Tốt nhất là ngươi ba quỳ chín lạy, chớ quên con trai ngươi còn ở trong tay ta, nếu như ngươi dám xằng bậy, ta sẽ giết hần, khóa hồn hần, để cho hần trọn kiếp không được siêu sinh!”

Dao Cơ lộ ra một nụ cười ngọt ngào lại hạnh phúc, hư ảnh nhoáng lên, biến mất trước mặt Mộ Thanh Yên.

Trong nháy mắt hư ảnh biến mất đó, Mộ Thanh Yên biết Dao Cơ đã rời khỏi.

Lúc này, nàng không oán không giận, không nhanh không chậm, chậm rãi đứng dậy, xoa xoa đầu gối.

Dao Cơ quá ngu, tự đào mồ chôn thân.

Nàng ta quá vội vàng, quá khẩn cấp muốn có được Thương Lăng, muốn chứng minh nàng ta không thất bại, muốn khoe khoang nàng ta thắng lợi.

Nhưng lúc này nàng ta còn không tự, chẳng mấy chốc nàng ta sẽ có tai vạ.

Mộ Thanh Yên cười lạnh, khi nàng và Quân Bắc Hàn ở chung, trước nay không phải là như thế.

Quân Bắc Hàn thậm chí còn hiểu nàng hơn, rất hiển nhiên, lúc Dao Cơ xông lại, chưa kịp nói gì thì Quân Bắc Hàn đã phát hiện.

Sở dĩ không vạch trần, là trấn an, nhất định là bởi vì hắn đã có tính toán.

Mộ Thanh Yên thở phào một hơi, tất nhiên Quân Bắc Hàn đã khống chế Dao Cơ, như vậy nàng cũng không cần ba quỷ chín lay mãi.

Nàng nhìn sắc trời dần tối, hít sâu một hơi, rất nhanh chạy tới thôn trang gần nhất.

Lúc này, nàng cần một con ngựa.

Triệt nhi chảy máu không ngừng, không chịu nổi bất kỳ một phút chậm trễ nào nữa!

Ung Hòa cung.

Quân Bắc Hàn chậm rãi đi vào bên trong tử cấm điện “Mộ Thanh Yên”, nhìn thấy nàng đang ngồi bên cạnh bàn trang điểm chải đầu.

“Hoàng thượng, người tới rồi?”

Mộ Thanh Yên đứng lên, nhìn Quân Bắc Hàn, một đôi mắt sưng đỏ, có thể thấy được đã len lén khóc hồi lâu.

“Mắt sao lại sưng như vậy? Đừng khóc, khóc sẽ hỏng, liền khó coi.”

Quân Bắc Hàn nhìn Mộ Thanh Yên, vẻ mặt ôn nhu, bên khóe miệng còn chứa đựng nét cười.

“Thần thiếp lo cho thái tử, ăn không vào, ngủ không được, thật khó chịu.”

Mộ Thanh Yên nói, nước mắt dần dần tràn ngập mi mắt, nước mắt chảy xuống, cả người như lê hoa đài vũ, phiêu linh rách nát.

“Trẫm đã phái người đi tìm, nhất định rất nhanh thì có thể tìm được.”

“Hoàng thượng, chuyện này người có hỏi Mạnh thái phó không?”

Quân Bắc Hàn hừ lạnh một tiếng, hắn quay đầu, mang theo tức giận.

“Khỏi phải nói lão thất phu kia, ngu xuẩn mất khôn, thông thái rơm! Cái gì cũng không chịu nói! Trẫm không phải là không thể giết hắn!”

“Hoàng thượng bớt giận! Thái phó trung quân ái quốc, cũng là vì muốn tốt cho hoàng thượng, hoàng thượng đừng trách hắn.”

Quân Bắc Hàn thu lại tức giận, quay đầu, nhìn về phía Mộ Thanh Yên, hắn vui mừng cười.

“Hoàng Hậu thật là khắp nơi vì trẫm suy nghĩ. Đến lúc này, nàng còn có thể tha thứ cho hắn, rộng lượng như vậy, hắn làm sao lại không nhìn thấy?”

Mộ Thanh Yên cúi đầu, có chút ngượng ngùng.

“Hoàng thượng khen nhầm, thần thiếp chỉ là làm hết bổn phận của mình.”

“Còn khổ sở sao?”

Mộ Thanh Yên gật đầu: “Thái tử chưa thấy, thần thiếp có thể không khổ sở sao?”

“Trẫm cùng nàng đi ra ngoài một chút đi.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

Quân Bắc Hàn mang theo Mộ Thanh Yên đi ra tắm điện, chậm rãi tản bộ ở hậu viện Ung Hòa cung.

Dưới ánh trăng, trong viện tràn ngập một tầng sương mù, xa hoa.

Quân Bắc Hàn cùng Mộ Thanh Yên hai người chậm rãi tản bộ.

“Đêm sâu, trời lạnh.” Quân Bắc Hàn quay đầu nói với thái giám phía sau: “Tiểu Linh Từ, đi đem áo choàng trầm định chế cho hoàng hậu lại đây.”

“Vâng, hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343: Cứu tử chi lộ (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Hoàng hậu, nàng vừa mới sinh thái tử, thân thể không tốt, không thể cảm lạnh, trầm cho người làm, rất đẹp, nàng nhất định sẽ thích.”

“Chỉ cần là hoàng thượng tặng, thần thiếp cái gì cũng thích.”

Quân Bắc Hàn cười khẽ, một đôi mắt trở nên hết sức sâu thẳm.

Lúc này, Tiểu Linh Từ đi tới, trong tay bưng một kiện áo choàng lông cừu trắng tinh xinh đẹp.

“Thật xinh đẹp!” hai mắt Mộ Thanh Yên tỏa sáng.

“Trầm mặc cho nàng.”

Quân Bắc Hàn mang áo choàng tới, nhẹ nhàng khoác lên người Mộ Thanh Yên.

Áo choàng rơi xuống, nụ cười Quân Bắc Hàn trong nháy mắt biến mất, ánh mắt lóe lên một tia sát khí.

“Hoàng thượng, người làm sao thế?”

Mộ Thanh Yên nhìn thấy thần sắc Quân Bắc Hàn, kinh ngạc không thôi.

Quân Bắc Hàn không nhanh không chậm lấy từ trong tay áo ra một lưỡi dao sắc bén, phía trên lưỡi dao còn lóe ánh sáng xanh lạnh lẽo, làm cho lòng người đầu run lên.

“Cái này... Đây là cái gì?”

“Đây là Trảm Tiên Nhận.”

Mộ Thanh Yên sắc mặt trắng bệch, lui lại mấy bước, nàng ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Quân Bắc Hàn.

“Hoàng thượng, người đây là ý gì?”

“Có ý gì? Một bó Khôn Tiên Thừng, pháp lực toàn bộ biến mất, người không biết người đã lộ ra nguyên hình sao?”

Quân Bắc Hàn nhìn Dao Cơ trước mắt, cười lạnh một tiếng, cười đến sát khí lạnh thấu xương.

Dao Cơ khiếp sợ lui lại một bước, nhanh chóng vươn tay sờ lên khuôn mặt mình.

Quả nhiên, trên má trái nàng ta, sờ thấy cái kia làm nàng ta căm hận, khiến cho nàng ta thống khổ, khiến cho nàng ta vạn kiếp bất phục huyết sắc mạch lạc, bên trong còn có từng con Thực Cốt Trùng đang bò!

Sau đó nàng ta hét thảm một tiếng, thống khổ kêu gào.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!”

Dao Cơ từng bước lui lại, nàng ta dùng lực kéo khoác trên người xuống, nhưng mà cái áo choàng này có kéo thế nào cũng không ra, Khôn Tiên Thừng!

Lúc này, một đội thị vệ từ bên ngoài tiến đến, bao vây Dao Cơ lại.

“Cái Lân này ngươi còn có thể trốn?”

Trong tay Quân Bắc Hàn cầm thanh Trảm Tiên Nhận từng bước tiến tới gần Dao Cơ.

“Tại sao? Tại sao có thể như vậy? Thì ra ngươi một mực gạt ta?”

“Ngươi là tiên, ta là người, thực lực chúng ta vốn không ngang nhau, thực lực không giống nhau, cũng chỉ có thể đua trí lực, không phải sao?”

Quân Bắc Hàn đưa tay, bắt lấy cổ tay Dao Cơ, Trảm Tiên Nhận để trên cổ tay nàng ta.

“Ngươi cho rằng ngươi giả bộ rất giống, nhưng từ lần đầu tiên ta gặp ngươi, ta đã phát hiện, cơ bản khí chất của ngươi không thể so với nàng.”

“Ngươi biết Thanh Yên yêu Triệt nhi nhiều thế nào sao? Không thấy Triệt nhi, nàng sẽ chỉ đi tìm, sẽ không trở về.”

“Ngươi biết trước đó, Thanh Yên vì cứu Triệt nhi, nàng đã giết ba đại thần, đánh Mạnh Từ Nam trọng thương sao? Tha thứ cho hắn? Nói đỡ cho hắn?”

Quân Bắc Hàn cười nhạt: “Triệt nhi không phải ngươi sinh ra, ngươi mới có thể rộng lượng như vậy. Thanh Yên sẽ không giống ngươi, nét mặt giả bộ cùng muôn đời thánh mẫu, phía sau lại ác độc hơn bất kỳ ai.”

“Mỗi một chỗ ngươi đều có kẻ hở, kỹ xảo kém đến mức ta không muốn nhìn nhận, chỉ bằng đức hạnh này của ngươi, ta coi như chuyển thế đầu thai ngàn vạn lần, cũng sẽ không thích ngươi bất kỳ lần nào.”

Quân Bắc Hàn mỗi một câu, roi trên người Dao Cơ đều giống như một lưỡi dao đâm vào trong lòng Dao Cơ, khiến toàn thân nàng ta run rẩy.

“Ngươi nói vậy, ngươi không phải Thương Lăng, ngươi không có ký ức của hắn, ngươi không thể đại diện hắn nói chuyện!”

“Ta không phải Thương Lăng, vậy ngươi tới đây làm chuyện xấu gì?”

“Ngươi, ngươi chỉ là chuyển thế của hắn, chờ ngươi trở về, ngươi sẽ hối hận! Tư Mệnh tính là gì, nhỏ bé lại hèn mọn, vĩnh viễn sống ở trong một góc!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Cứu tử chi lộ (6)

Dao Cơ từ đau nhức bên trong, dần dần khôi phục tinh thần, sau đó kéo ra một nụ cười suy yếu xấu xí.

“Tôn thương một người, cách tốt nhất chính là làm tổn thương người hắn yêu. Thương Lăng, chúng ta không chết không thôi, ngươi không thích ta, vậy thì hận ta, hận đến mãi mãi cũng không thể quên ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 345: Cứu tử chi lộ (7)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Quân Bắc Hàn nhướn mày: “Ngươi điên rồi!”

“Ta là điên rồi, đần vệt lâu như thế tới nay, ta đã sớm điên rồi! Cùng ta xuống địa ngục đi! Ha ha ha...”

Quân Bắc Hàn giận không kiềm được, Trảm Tiên Nhận trong tay hắn lại rạch một cái, cắt mất tiên căn trên cái tay còn lại của Dao Cơ.

“A...”

Tiếng Dao Cơ kêu thê lương thảm thiết, kèm theo tiếng vừa khóc vừa cười của nàng ta vọng lại trong bầu trời Ung Hòa cung, khiến người nghe sống lưng lạnh buốt.

“Nếu ngươi khẳng khái như vậy, ta chỉ có thể giết ngươi, để tránh ngươi lại làm ác.”

Quân Bắc Hàn mặt không thay đổi, giao Trảm Tiên Nhận cho một thị vệ, đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Thị vệ kia tiếp nhận Trảm Tiên Nhận, đang muốn tiếp tục đánh gãy tiên căn trên người Dao Cơ, bỗng một con gió hồng sắc thổi tới.

Quân Bắc Hàn mạnh mẽ quay đầu, nhìn thấy một hồng y nữ tử, đáng đáp phi thường quyền rũ gọi cảm, một đôi mắt rất biết câu hồn.

Tóc rất dài, rối tung thẳng đến mắt cá chân, một thân lụa mỏng màu đỏ, một đoạn vải ngắn trước ngực, miêu tả sinh động một đôi ngực mềm mại.

Dưới bờ eo tinh tế, một cái váy quá ngắn, ôm chặt lấy hông mà thôi.

Lụa mỏng trên người duyên dáng che đi vóc người như ẩn như hiện, liếc mắt nhìn sang, hết sức câu nhân.

“Chắc chắn, thì ra Thương Lăng là người không biết thương hoa tiếc ngọc!”

“Ngươi là ai?”

“Ta là ai ngươi tạm thời không cần phải để ý đến, nhưng người này, ta mang đi.”

“Ngươi... Dừng tay!”

Trong nháy mắt, một luồng hồng sắc chạy bằng khí cuốn Dao Cơ đi, chỉ để lại một trận mị hương, khiến người miên man bất định.

Quân Bắc Hàn nhìn vị trí rỗng tuếch, cuộn chặt tay, thống hận không thôi.

Lúc này, một thị vệ từ bên ngoài đi tới.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Doãn đại tướng quân truyền đến tin tức của hoàng hậu nương nương.”

Quân Bắc Hàn toàn thân chấn động, tiếp nhận tín hàm trong tay thị vệ, nhìn ba chữ: Lộ Trạch son.

“Chuẩn bị ngựa!”

“Vâng, hoàng thượng!”

Vùng ngoại ô kinh thành, hồng y nữ tử đem Dao Cơ đặt dưới đất, ngón tay vẫy một cái, lập tức đánh rơi áo choàng trên người nàng ta.

Dao Cơ khôi phục pháp lực, toàn thân run lên, bỗng nhiên đứng lên.

“Ngươi là ai? Tại sao muốn cứu ta?”

“Ta là ai ngươi không cần quản, ngươi chỉ biết là ngươi còn chưa tới lúc chết là đủ rồi.”

Hồng y nữ tử cười quyền rũ động lòng người, một cái nhăn mày một tiếng cười đều là một cái câu nhân.

“Lại muốn lợi dụng ta?”

“Nếu không ngươi cho rằng ngươi còn có giá trị gì?”

Dao Cơ hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời, xoay người bay đi.

Hồng y nữ tử nhìn bóng lưng Dao Cơ rời khỏi, khẽ than thở một tiếng.

“Một chữ tình, thật đúng là hại người.”

Nàng điểm mũi chân một cái, lụa mỏng trên người bay lượn, lập tức bay theo sau Dao Cơ.

Lộ Trạch son.

Một con khoái mã nhanh chóng đi tới, trên lưng là Mộ Thanh Yên vẻ mặt nghiêm túc.

Trên đầu gối và trán nàng, còn có vết máu ban ngày chảy xuống, nàng liều mạng giành được một con khoái mã, một lát cũng không dám chậm trễ.

Vân Triệt mới ba tháng, từ ban ngày lấy máu đến bây giờ, cơ bản Mộ Thanh Yên không dám tưởng tượng hậu quả.

Nàng chỉ có thể mau nữa, mau hơn một chút.

Nàng đoán không lầm, Quân Bắc Hàn ngăn chặn Dao Cơ, đoạn đường này của nàng phóng ngựa bay nhanh, cũng không có bị Dao Cơ làm khó dễ, Dao Cơ đến giờ cũng không xuất hiện.

Ở trong tối, ánh trăng rơi xuống, Mộ Thanh Yên giục ngựa tiến vào bên trong Lộ Trạch sơn.

Bằng vào hình sơn động Dao Cơ cung cấp, Mộ Thanh Yên nhanh chóng tìm trong Lộ Trạch sơn một lần, thật may, Lộ Trạch sơn cũng không lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cư Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 346: Cứu tử chi lộ (8)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Tìm một lượt sau đó, Mộ Thanh Yên rốt cuộc cũng tìm được sơn động trong hình.

Nàng tung người xuống ngựa, nhanh chóng chạy vào.

Chỉ thấy bên trong sơn động u ám bên, yên tĩnh đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở của nàng đều nghe vô cùng rõ ràng.

Tâm Mộ Thanh Yên không hiểu sao rất khủng hoảng.

Mỗi lần đi phía trước, mượn ánh trăng bên ngoài sơn động xuyên thấu vào, Mộ Thanh Yên thấy trên sơn động lạnh như băng là tã lót của Vân Triệt.

Tâm Mộ Thanh Yên bỗng nhiên nhảy dựng lên, thịch thịch thịch, như muốn nhảy cổ họng, nàng chưa bao giờ hoảng sợ như thế này.

Nàng đến thật vất vả, nhưng lúc này, trong lòng nhưng lại lui bước, lại sợ hãi lùi bước.

Cuối cùng Mộ Thanh Yên vẫn đi tới, hai đầu gối quỳ xuống, mở ra tã lót trên mặt đất.

Tiếp lấy một mùi lửa cùng ánh trăng lạnh lẽo, Mộ Thanh Yên nhìn thấy Vân Triệt trong tã lót.

Sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, thân thể lạnh lẽo, ngay cả máu trên cổ tay cùng tã lót đều đông lại.

Mộ Thanh Yên toàn thân run rẩy, đưa ngón tay đến dưới mũi nhỏ của Vân Triệt, không có hơi thở...

Nàng cúi đầu, đưa tai dán lên ngực Vân Triệt, tim không có đập...

Nàng tự tay chạm đến thân thể nhỏ nhỏ của Vân Triệt, không có nhiệt độ...

“A...”

Mộ Thanh Yên ôm thi thể Vân Triệt, tê tâm liệt phế hết lên, kinh sợ mấy con doi ẩn dấu trong sơn động bay đi, tăng thêm vài phần hơi thở chết chóc.

“Triệt nhi... Triệt nhi của ta! A...”

Mộ Thanh Yên làm sao cũng thật không ngờ, nàng vẫn tới chậm, Triệt nhi của nàng, rõ ràng bị khô máu mà chết.

Nàng ôm thật chặt Vân Triệt trong lòng, toàn thân run rẩy, khóc không thành tiếng.

Tại vùng ngoại ô hoang dã vùng, trong Lộ Trạch sơn hắc ám, Mộ Thanh Yên lớn tiếng khóc, lạnh lẽo thể lương lại cô đơn.

Sáng sớm hôm nay, nàng vẫn còn cử hành cho hán yển tròn trăm ngày, hán vẫn còn cười với nàng, hán vẫn còn ở trong ngực nàng làm nũng.

Thân thể mềm mại, ngón tay nhỏ nhỏ, khuôn mặt tròn bóng, tất cả tất cả, đều hiện lên trong đầu nàng.

Vân Triệt, Vân Triệt của nàng...

Còn nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, một mình nằm ở nơi hoang vu vắng vẻ như này, trong son động lạnh lẽo, chảy máu, cả ngày, cho đến khi chết...

Hắn nhất định rất đau rất đau, hắn nhất định rất sợ, hắn nhất định đang hỏi, vì sao mẫu thân không tới cứu hắn?

Mộ Thanh Yên ôm thi thể Vân Triệt, trong xương tủy toàn thân cao thấp đều đau đớn, đang run rẩy, ngay cả hô hấp cũng gần như dừng lại.

“Triệt nhi, Triệt nhi của ta... Thật xin lỗi con...”

Mộ Thanh Yên làm sao cũng thật không ngờ, Vân Triệt chết, không phải Dao Cơ viết mệnh cách, mà là thiên mệnh.

Không thể nghịch chuyển, không thể thay đổi.

Vậy một đời thiên mệnh đến cùng là cái gì?

Nàng còn có thể thay đổi gì?

Nàng cho rằng, bóng ma đời trước của nàng, đi ra nhà tù trong lòng nàng, liền có thể ở nơi này một đời hưởng hạnh phúc.

Thì ra tất cả đều chỉ là vọng tưởng, tất cả đều chỉ là hư ảo.

Nếu cái gì cũng không thay đổi được, tại sao nàng còn muốn đi thay đổi?

Mộ Thanh Yên cảm thấy thật vô lực, thật bi ai, thật buồn cười.

Trong son động tối tăm, dưới cánh đồng bát ngát vắng vẻ, gió đêm cúi đầu tiếng nghẹn ngào, dường như đang hát một khúc bi ca ly biệt.

Mộ Thanh Yên hai đầu gối quỳ trên mặt đất, ôm thật chặt thi thể lạnh lẽo của Vân Triệt, khóc không thành tiếng.

Không biết qua bao lâu, nàng nhẹ nhàng đem Vân Triệt đặt xuống, lấy ra trong ống tay áo một thanh chùy thủ.

“Triệt nhi, mẫu thân báo thù cho ngươi.”

Chùy thủ Mộ Thanh Yên vừa mở, hàn quang lóe lên, cắt về phía yết hầu của mình.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một đạo pháp lực đánh tới, lập tức phá hủy chùy thủ trong tay nàng.

À, nhân tiện, em rất tiếc phải thông báo, mọi người nên chuẩn bị khăn giấy đi thôi, kiếp này thảm muốn chết luôn đó. >

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 347: Họa quốc yêu hậu (1)

Mộ Thanh Yên mãnh liệt ngẩng đầu, thấy Dao Cơ một thân y phục màu lục bích chậm rãi đáp xuống trong son động.

Tiên căn hai bên cổ tay ả bị cắt đứt, máu trên tay luôn không ngừng nhỏ xuống.

Lúc này sắc mặt ả tái nhợt, mạch máu đỏ càng thêm rõ ràng, Thực Cốt Trùng bỗng nhiên ngo ngoáy muốn bò ra ngoài.

Dao Cơ không nói hai lời, lấy từ trong vạt áo ra một cái vòng bạc ném về phía Mộ Thanh Yên.

Chỉ thấy vòng bạc rơi trên người Mộ Thanh Yên, bỗng nhiên gát gao quấn quanh thân thể nàng.

Miệng Dao Cơ lẩm bẩm, liên tục niệm chú, vòng bạc bắt đầu dùng sức buộc chặt, khóa cả người Mộ Thanh Yên ở giữa.

Mộ Thanh Yên kêu thảm một tiếng ngã nhào trên đất, thống khổ gãy dựa.

Máu trên cổ tay Dao Cơ càng nhỏ nhiều hơn, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân hình dần dần suy yếu, nhưng tốc độ đọc chú ngữ lại đang nhanh hơn.

“Tư Mệnh, Tọa Hồn Liên này không thể nào dùng trên người con trai ngươi, vậy thì dùng ở trên thân thể ngươi vậy!”

Đôi mắt oán độc của Dao Cơ gát gao nhìn chằm chằm Mộ Thanh Yên gãy dựa thống khổ trên mặt đất, hận ý lan tràn, cả người càng thêm điên cuồng.

“Tòa Hồn Liên đã khóa, hồn phách người sẽ bị giam cầm, bay không đến Địa Phủ, cuối cùng chỉ có thể ở thế gian tiêu tán đến hết, trọn đời không được siêu sinh!”

Dao Cơ nói xong cười ha hả, tiếng cười thê lương vọng lại trong sơn động tối tăm.

Ngoài sơn động, một thân ảnh màu đỏ mị hoặc gọi cảm đứng lặng yên nhìn tất cả những gì phát sinh trong sơn động.

Đôi mắt mị hoặc như tơ, nàng than nhẹ một tiếng: “Thì ra là chạy đến chỗ này dẫn vật Tiểu Hề Hề.”

Lúc này, bên trong sơn động đột nhiên “Rầm” một tiếng vang truyền đến, Tòa Hồn Liên trên người Mộ Thanh Yên cứ thế bị chặt đứt.

Mộ Thanh Yên quỳ rạp trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, đôi tròng mắt tràn ngập hận ý nhìn Dao Cơ.

Dao Cơ thấy một màn như vậy, hoa dung thất sắc, khiếp sợ không thôi.

“Sao lại như vậy? Tòa Hồn Liên sao lại đứt được?”

”Tòa Hồn Liên thôi mà, với Khổn Tiên Thường, Trảm Tiên Nhận đều là đồ chơi con nít, đem ra đối phó người thi dư dã, đối phó với Tiểu Hề Hề nhà chúng ta tiểu chính là kiến càn rung cây, làm trò cười cho thiên hạ.”

Ngoài sơn động, thanh âm quuyền rũ kia truyền vào trong sơn động, Dao Cơ cùng Mộ Thanh Yên không nhìn được nhìn về phía ngoài sơn động.

Dao Cơ quả thực không thể tin được, vậy là không có cách nào trị ả sao?

“Không sao cả, ta có biện pháp, không thua cái này đâu!”

Dao Cơ nói xong liền liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng vận pháp thuật.

Pháp thuật lóe lên, bên trong sơn động đột nhiên có rất nhiều huyết xà bò ra, quần công cán về phía Mộ Thanh Yên.

“A...”

Mộ Thanh Yên hét thảm một tiếng thê lương, vô số huyết sắc độc xà cắn xé trên người nàng.

Ngay tại lúc đó, pháp lực Dao Cơ hao hết, vô cùng suy yếu ngã xuống đất, không có cách nào khác nhúc nhích.

Ngoài sơn động, hồng y nữ tử nhìn thấy hết thấy khê than thở một tiếng.

“Không chiếm được càng muốn, càng muốn càng không chiếm được, một chữ tình, thật là hại người. Vừa đáng vừa chất, hại người cuối cùng hại cả mình.”

“Cho dù hủy diệt người khác, cũng chưa chắc có thể được lòng người, hà tất? Ày... nữ nhân hãm sâu này.”

“Thương cảm Tiểu Hề Hề của ta, vận mệnh nhiều chông gai, nhiều tai nạn... Bất quá, càng thống khổ càng mài giũa, càng gian nan càng có thể trưởng thành, Tiểu Hề Hề, ta chờ mong muội trưởng thành, một lần nữa trở về...”

Hồng quang lóe lên, thân ảnh hồng y nữ tử triệt để biến mất.

Sắc trời dần sáng, thi thể huyết sắc độc xà trải rộng, Mộ Thanh Yên mở hai mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 348: Họa quốc yêu hận (2)

Mộ Thanh Yên mở hai mắt ra bò dậy từ dưới đất.

Một đầu tóc xanh của Mộ Thanh Yên trong vòng một đêm biến thành ba nghìn sợi bạc, làn da nàng trở nên tái nhợt, hai tròng mắt đỏ như máu, mà tai nàng cũng nhọn ra.

Thần sắc nàng có chút mê ly, bước chân có chút lảo đảo, từng bước một, đầu cũng không quay lại ra khỏi sơn động.

Bên trong sơn động, Dao Cơ quỳ rạp trên mặt đất mở hai mắt ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười âm u.

“Những yêu xà này là ta chuẩn bị cho ngươi, hút qua máu của con trai ngươi, cắn trên thân thể ngươi, đem yêu độc truyền cho ngươi, ngươi sẽ trở thành yêu...”

“Bây giờ con trai ngươi chết, yêu độc này, cũng khó mà giải...”

“Tur Mệnh, ném thử tư vị thân bại danh liệt đi, ha ha ha... Khụ khụ khụ...”

Dao Cơ cười xong phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu, trên cổ tay vẫn còn đang chảy máu không ngừng.

Lúc này, phía trên Lô Trạch sơn, một đạo tiên quang xẹt qua, chớp mắt sau, bên trong sơn động, xuất hiện một nam tử đầu đội ngọc quan, mặc một bộ lam sắc cẩm y.

“Muội muội! Muội muội! Sao muội lại biến thành dạng này!”

“Ca... Ca ca...”

“Tiên giới đã phát hiện việc muội hạ giới, đã phái Cửu Hình Tur hạ giới bắt muội!”

“Khụ khụ...” Dao Cơ ho khan, phun ra một ngụm máu.

“Muội, muội, muội muội, là ai làm muội bị thương thành thể này!”

“Ca ca...” Dao Cơ khóc lớn.

“Đừng sợ, huynh mang muội về nhà, tránh Cửu Hình Tur trước rồi nói.”

Lam quang lóe lên, bên trong sơn động, Dao Cơ cùng nam tử áo lam biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong sơn động, một mảnh tử thi, hoàn toàn yên tĩnh.

Thẳng đến một lúc sau, từng đợt vó ngựa truyền đến, đánh vỡ sự vắng vẻ trong sơn động.

“Hoàng thượng, bên kia có sơn động, bên ngoài có dấu chân, dường như có người vừa mới đi qua!”

“Dừng lại, đi xuống xem một chút!”

“Vâng, hoàng thượng!”

“Xuy...”

Quân Bắc Hàn tung người xuống ngựa, tâm thần bất định đi vào trong sơn động.

Chỉ thấy bên trong sơn động lạnh lẽo, thi thể độc xà độc xà đỏ như máu đầy đất, trên thi thể còn lượn lờ từng tia hắc khí, nhìn đặc biệt tà dị.

“Hoàng thượng, trên những độc xà này có yêu độc, là hút máu người dưỡng thành, nếu người nào bị cắn sẽ biến thành yêu, rơi vào yêu đạo.”

Trưởng lão Huyền Băng Tông phái tới đi phía sau Quân Bắc Hàn tra xét độc xà trên mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Người Quân Bắc Hàn run lên, yêu độc ư, hần vẫn tới chậm một bước sao?

Hần tiếp tục đi vào trong sơn động, chỉ thấy trong đám thi thể độc xà lại có một cái tã lót!

Đó là tã lót của Vân Triệt!

Quân Bắc Hàn thất tha thất thểu đi tới, thân thể mềm nhũn, quỳ xuống, vờn tay, run run rẩy rẩy kéo tã lót.

Chỉ thấy bên trong tã lót, thi thể nhỏ nhắn lạnh như băng của Vân Triệt an tĩnh nằm đó, không có tiếng động, không có nhiệt độ.

Quân Bắc Hàn ôm lấy Vân Triệt, toàn thân run rẩy.

“Triệt nhi... Triệt nhi của ta...”

Quân Bắc Hàn thấy cổ tay nhỏ của Vân Triệt bị người ta cắt, tã lót dính đầy máu, tim hần co rút đau đớn.

“Con bị lấy máu mà chết sao? Triệt nhi...”

Quân Bắc Hàn lạc giọng, thần sắc đau thương, bọn thị vệ đứng phía sau hần, lần đầu phát hiện, thì ra vị đế vương ngoan độc này cũng có lúc có dáng vẻ

tịch liêu lạnh lẽo thế này.

“Dao Cờ, ta sẽ không bỏ qua cho người...”

“Khỏi bẩm hoàng thượng, cả tòa Lộ Trạch sơn đều lục soát qua, không có hoàng hậu thân ảnh!”

“Khỏi bẩm hoàng thượng, bên ngoài Lộ Trạch sơn dường như có yêu quái!”

Quân Bắc Hàn bỗng nhiên đứng dậy, ôm thi thể Vân Triệt đi, trở mình lên ngựa.

“Bất yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 349: Họa quốc yêu hậu (3)

Dưới chân Lộ Trạch sơn, trên đường hồi kinh, Mộ Thanh Yên một mình ngẩn ngơ đi tới.

Hai mắt nàng đỏ như máu, làn da trắng bệch, đôi tai nhọn, ba nghìn sợi tóc như tuyết, dọc theo đường đi khiến rất nhiều người chú ý.

“Trời ạ, đây... Đây là yêu quái sao?”

“Thật đáng sợ! Chạy mau đi! Có yêu quái tới kia!”

“Mau báo quan! Có yêu quái đi ra hại người kia!”

Những nơi Mộ Thanh Yên đi qua, bách tính chạy trốn tán loạn, trong vòng mười trượng xung quanh, không có một bóng người.

Nàng cứ đi chẳng có mục như vậy thẳng về phía kinh thành, thẳng đến cổng thành.

Sau khi vào thành, quân đội tuần phòng doanh kinh thành nhanh chóng bao vây Mộ Thanh Yên lại.

“Yêu nghiệt, chớ có đi loạn! Mau mau giơ tay chịu trói!”

“Yêu nghiệt, không được nhúc nhích, bằng không đừng trách đao kiếm không có mắt!”

Mộ Thanh Yên giống như chưa tỉnh, tiếp tục đi về phía trước, đôi mắt máu đỏ nhìn vô cùng khủng bố.

“Động thủ! Bắt lấy à ta!”

Binh sĩ tuần phòng doanh nhất tấn công về phía Mộ Thanh Yên.

Mộ Thanh Yên rốt cục cũng có phản ứng, đôi mắt binh sĩ xông lên, nàng đưa tay, đầu ngón tay sắc nhọn trực tiếp cắt đứt yết hầu đối phương.

Trong chốc lát đã có mười mấy binh sĩ ngã dưới tay nàng.

Một màn này khiến tất cả mọi người tuần phòng doanh kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ bắt đầu liên tiếp lui về phía sau, không còn dám dễ dàng xông lên chịu chết.

Giá trị vũ lực của Mộ Thanh Yên thật sự rất cao, bọn họ chỉ cần vừa tiếp cận, cơ bản không có còn khả năng sống sót.

Một đám lính tuần phòng doanh bao vây Mộ Thanh Yên lại, ngăn cách với bách tính.

Nhưng bọn họ chỉ là bao quanh xa xa, không dám tới gần nàng.

Không tới gần nàng, nàng cũng sẽ không ra tay dả thương người.

Một trong chớp mắt, Mộ Thanh Yên liền từ cửa thành đi tới cửa lớn hoàng cung.

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kinh Chỉ Tân thống lĩnh Ngự Lâm Quân xông tới.

Không giống với tuần phòng doanh, thân là tâm phúc Quân Bắc Hàn, Kính Chí Tân liếc mắt liền nhận ra yêu quái trước mắt này chính là thái hậu Mộ Thanh Yên!

“Thống lĩnh, làm sao bây giờ?”

“Không nên tới gần người, không nên thương tổn người, mau đi báo cho hoàng thượng, để ngài lập tức quay lại!”

“Vâng thống lĩnh!”

Mộ Thanh Yên dưới sự bao vây của Ngự Lâm Quân rất nhanh đi vào trong hoàng cung, một đường đi về phía Kim Loan điện.

Trước Kim Loan điện, văn võ bá quan đang chờ vào triều, nhưng chờ hồi lâu đều chưa thấy Quân Bắc Hàn xuất hiện, cũng không có bất kỳ người nào đến thông báo.

Nước không thể một ngày không có vua, Quân Bắc Hàn chậm chạp không xuất hiện, đám văn võ bá quan chỉ có thể chậm rãi chờ.

Chẳng ai biết, hán đột nhiên đi đâu rồi.

Nhưng mà, đám văn võ bá quan không có chờ được Quân Bắc Hàn mà lại chờ Mộ Thanh Yên đã hóa thành yêu.

Thấy Mộ Thanh Yên, tất cả văn võ đại thần đều khiếp sợ.

“Yêu, yêu quái!”

“Thái hậu Mộ Thanh Yên, thực sự là yêu quái đó!”

“Trời ạ! Đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt! Thi ra thái phó nói không sai, thực sự là yêu quái!”

“Nhanh, nhanh ngăn ả lại, đừng để ả qua đây, dơ bẩn Kim Loan điện này!”

Đám văn võ bá quan thấy Mộ Thanh Yên mặt không đổi sắc từng bước một đi tới, không khỏi liên tiếp lui về phía sau, lui dần về phía sâu Kim Loan điện.

Mất thấy Mộ Thanh Yên từng bước tiếp cận văn võ bá quan, thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kính Chí Tân rốt cục không thể phóng túng để nàng đi vào.

“Thái hậu xin dừng bước, bằng không...”

Kính Chí Tân còn chưa dứt lời, Mộ Thanh Yên bỗng nhiên đưa tay, xé nát một binh sĩ trước gót chân nàng, máu huyết văng khắp nơi, nhiễm hồng toàn bộ Kim Loan điện.

“Yêu nghiệt! Chớ có kiêu ngạo! Lên đi..., giết ả!”

Không biết ai hét lớn một tiếng, toàn bộ Ngự Lâm Quân sợ hãi, tất cả mọi người tấn công về phía Mộ Thanh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 350: Họa quốc yêu hậu (4)

Mộ Thanh Yên ngược mắt, trong ánh mắt đỏ hồng đã không có thanh tĩnh cùng lý trí.

Lúc Ngự Lâm Quân đánh về phía nàng, nàng không tránh không né, trực tiếp nghênh đón.

Mộ Thanh Yên sau khi hóa yêu cũng không có bất kỳ pháp thuật gì, bằng võ công Mộ phủ bồi dưỡng mười mấy năm qua, tới một người giết một người.

Mộ Thanh Yên giống như là một cái máy gạt sinh mệnh, giết người chỉ là việc trong nháy mắt.

Nàng ra tay tàn nhẫn, không dung tình, dưới chân nàng, thi thể thành đồng, máu chảy thành sông khiến người thấy tê cả da đầu, quả thực đáng sợ.

Càng ngày càng nhiều Ngự Lâm Quân vây quanh Mộ Thanh Yên, Mộ Thanh Yên dù tàn nhẫn cũng chống đỡ không được nhiều người công kích.

Dần dần, vết thương trên người Mộ Thanh Yên càng ngày càng nhiều, toàn thân đều giống như ngâm trong vũng máu, đặc biệt đáng sợ.

Mái tóc bạc của nàng cũng bị máu nhuộm đỏ, yếu dã mà thê lương.

Tốc độ giết người của Mộ Thanh Yên cuối cùng cũng chậm lại, máu nàng chảy ồ ạt, dần dần không chịu nổi.

Vẫn võ đại thần bên ngoài Ngự Lâm Quân thấy Mộ Thanh Yên dần dần không cầm cự nổi, mới thở phào một cái.

Thế là, bắt đầu ngơ ngác một lúc rồi ta một tiếng quát lên.

“Giết ả, nhanh giết ả yêu nghiệt này!”

“Đúng vậy, yêu nghiệt hại quốc, nhất định phải giết, tuyệt đối không thể để lại!”

“Chết rồi phải phân thân, đốt xác, bằng không thì thể dị biến, lại sẽ có hậu hoạn vô cùng!”

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kính Chí Tân do dự, nếu như hiện tại hạ lệnh tru diệt Yêu Hầu Mộ Thanh Yên, là thời cơ tốt nhất, dù sao người đã không cầm cự nổi.

Thế nhưng nếu cứ giết người như vậy... Lỡ như hoàng thượng trở về thì sao? Hoàng thượng biết người đã hóa yêu không?

Ngay trong chớp mắt Kính Chí Tân do dự, một võ quan trong đám võ đại thần bỗng nhiên lao ra, nhặt lên một thanh trường mâu từ dưới đất đâm về phía Mộ Thanh Yên.

“Ta tới thu yêu nghiệt này, trừ yêu tà vì Thanh quốc!”

Trường mâu đâm về phía Mộ Thanh Yên, nàng nhích ra một chút, tránh trái tim, nhưng vẫn bị đâm vào trong lồng ngực.

Thân thể Mộ Thanh Yên mềm nhũn, lập tức ngã xuống.

Nhưng vào lúc này, một thanh trường kiếm trực tiếp bay vào từ ngoài Kim Loan điện, một kiếm đâm vào lồng ngực võ quan kia.

Võ quan kia nhẹ buông tay lui lại mấy bước, dưới sự khiếp sợ vạn phần của hắn ta, thị vệ Ngự Lâm Quân tránh ra một con đường.

Chỉ thấy Quân Bắc Hàn một thân long bào còn chưa cởi xuống, thần sắc lo lắng nhìn hết thấy.

“Hoàng... Hoàng thượng... Người...”

Võ quan kia còn chưa nói hết lời, đã trực tiếp ngã xuống đất bỏ mình.

Thấy một màn như vậy, Kính Chí Tân đại thở dài một hơi, may mà hắn không ra tay giết Mộ Thanh Yên, bằng không một kiếm mất mạng chính là hắn!

“Hoàng thượng, xin người xừ từ yêu nghiệt đi!”

“Hoàng thượng, không thể nương tay được, mau mau xừ từ yêu nghiệt này, ả đã không chống đỡ nổi!”

“Hoàng thượng, tất cả lấy giang sơn xã tắc làm trọng, ả đã thành yêu, giết nhiều người như vậy, không giữ lại được đâu!”

Đám võ bá quan phía sau Ngự Lâm Quân trong khoảnh khắc đều quỳ xuống trước Quân Bắc Hàn, đau khổ cầu xin.

Quân Bắc Hàn giẫm lên máu cùng thi thể đi về phía Mộ Thanh Yên, trước khi nàng ngã xuống, ôm lấy nàng từ phía sau.

Lúc ôm Mộ Thanh Yên, toàn thân Quân Bắc Hàn đều dính máu, trong tay một mảnh ẩm ướt dính dính, toàn thân hắn đều run rẩy.

“Hoàng thượng...”

“Cút, đều cút ra ngoài cho trẫm!”

“Nhưng...”

“Trễ một bước nữa, trẫm khiến các người đời này cũng không ra được!”

Nghe nói thế, đám võ bá quan sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, vội chạy khỏi Kim Loan điện.

“Vậy toàn bộ Kim Loan điện lại, không cho phép bất kỳ kẻ nào vào.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 351: Họa quốc yêu hậu (5)

“Vâng, hoàng thượng!”

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân Kinh Chỉ Tân lĩnh mệnh, sau đó mang theo Ngự Lâm Quân thừa lại ra khỏi Kim Loan điện, sau đó bao vây Kim Loan điện lại.

“Thanh Yên, Thanh Yên!”

Quân Bắc Hàn ôm Mộ Thanh Yên hóa yêu, lúc thấy nàng vết thương chẳng chịt, không có một chỗ hoàn hảo, tâm hấn đau đến không kiềm được.

Nhưng mà Quân Bắc Hàn có gọi thế nào, Mộ Thanh Yên cũng không phản ứng với hấn, cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Đôi mắt đỏ ngầu không hề có tiêu cự nhìn nơi khác.

Nếu không phải nàng bị thương quá nặng, Quân Bắc Hàn không chút nghi ngờ, hiện tại nàng sẽ tiếp tục giết người.

“Sao nàng lại biến thành dạng này?”

Quân Bắc Hàn ôm Mộ Thanh Yên, quay đầu hỏi Huyền Băng Tông trưởng lão.

“Người đã trúng yêu độc.”

“Yêu độc?”

“Đúng, đó là một loại thủ đoạn rất độc ác, nuôi xà thành cỏ độc, lợi dụng máu tươi của người sống cho cỏ xà ăn, nhờ máu huyết của họ mà kích phát yêu độc trong cơ thể.”

“Người bị những thứ cỏ xà này cắn trúng sẽ trúng yêu độc, toàn thân trên dưới đều biến thành yêu quái, yêu biến sẽ không có được yêu thể, cũng sẽ không thành yêu, vền vẹn chỉ là thân thể dị biến, mất lý trí, chỉ đề lại dục vọng nguyên thủy nhất mà thôi.”

Quân Bắc Hàn nghe được giải thích như vậy thì khiếp sợ không thôi.

Hấn không có cách nào tưởng tượng trước khi hấn đến, bên trong hang núi kia, Mộ Thanh Yên bị nhiều cỏ xà cắn xé thể nào.

Một đồng thi thể cỏ xà kia, dày đặc, chỉ nhìn liền khiến người ta sợ hãi, huống chi là bị cắn xé chứ?

“Dục vọng nguyên thủy nhất sao? Trong lòng nàng nhất định là tràn ngập hận ý, mới có thể trở lại nơi đây, trở lại nơi hủy hoại Vân Triệt, hủy hoại triều thần trước mặt nàng, đại khai sát giới sao?”

Tâm Quân Bắc Hàn đau đớn không thôi, hết thấy thống khổ này, nói là triều thần mang cho nàng, không bằng nói là hấn mang đến.

Nếu không phải cái thân phận này của hấn, nếu không phải hấn không bảo vệ tốt cho nàng, làm sao lại có nhiều chuyện như vậy?

“Yêu độc này có biện pháp giải không?”

“Thần không nghiên cứu độc cỏ quá nhiều, có thể trở về cùng các sư huynh đệ thương thảo một phen, sau đó...”

“Thanh Yên không thể chờ lâu như vậy! Nàng như bây giờ, sau này còn không biết lại biến thành dạng gì! Không có biện pháp khác sao?”

Quân Bắc Hàn trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Huyền Băng Tông trưởng lão.

“Có, cỏi chuông phải do người buộc chuông, những cỏ xà kia do ai cho uống máu, dùng máu trong tim người đó giải.”

“Máu trong tim?”

“Theo thần quan sát, những cỏ xà kia chắc là uống máu tiểu thái tử, nhưng hôm nay máu của người đã bị khô, không có... Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

“Moi tim, ép máu...”

Toàn thân Quân Bắc Hàn chấn động: “Điều đó không thể, Vân Triệt đã chết, không thể đối xử với thi thể nó như vậy!”

“Nhưng người đã chết, so với giữ lại toàn thây, không bằng cứu người sống.”

“Nhưng nó là nhi tử của trẫm!”

“Sinh tử luân hồi, thiên đạo tuần hoàn, hoàng thượng đừng quá xem trọng.”

“Ta bây giờ chỉ là một phạm nhân.”

Trưởng lão kia than nhẹ một tiếng, lắc đầu.

“Vậy máu của ta thì sao?”

Trưởng lão kia cả kinh: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể, lấy máu tim sẽ tổn thương căn bản, lỡ như không đủ, ngay cả chính mình...”

Quân Bắc Hàn trực tiếp cắt lời ông ta: “Vậy chính là có thể rồi?”

“Tiểu thái tử là huyết mạch của ngài, huyết mạch tương thông, chắc là có thể.”

“Trẫm biết rồi, ngươi đi xuống đi.”

“Hoàng thượng!”

“Đủ rồi! Ta đã không bảo vệ nàng cẩn thận hai lần, ta không thể lại trở mặt nhìn nàng trải qua đau đớn như vậy.”

“Hoàng thượng ngài...”

“Đi xuống đi.”

Trưởng lão kia than nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn rời khỏi Kim Loan điện.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 352: Họa quốc yêu hậu (6)

Trên đại điện, chỉ còn lại Quân Bắc Hàn cùng Mộ Thanh Yên.

Quân Bắc Hàn ôm Mộ Thanh Yên, xoay khuôn mặt nàng lại, trán kề trán nàng, giống như lúc trước thân mật như thế.

Khi đó, hắn luôn thích cùng nàng trán kề trán, chớp mũi chạm nhau, nhìn đáng vẻ nàng gần sát.

“Thanh Yên, thật xin lỗi, ta không bảo hộ nàng thật tốt, là ta vô năng, là ta vô năng, là ta mang đến cho nàng nhiều thống khổ như vậy.”

“Thấy nàng biến thành dạng này, ta còn thống khổ hơn bất cứ gì, khổ sở hơn bất cứ ai.”

Quân Bắc Hàn nhìn hai tròng mắt đỏ hồng của Mộ Thanh Yên, trong cặp mắt đáng sợ kia, cũng không nhìn thấy bóng của hắn.

Hắn chớp mắt một cái, nước mắt liền chảy xuống, đây là từ lúc hắn hiểu chuyện tới nay, lần đầu tiên rơi lệ.

“Thanh Yên, nàng nghe được không?”

“Thanh Yên, nàng còn có thể cảm nhận được ta không?”

Mộ Thanh Yên mở to hai tròng mắt đỏ hồng, không có một tia phản ứng, như một con rối giật dây.

“Không sao, dù nàng biến thành cái dạng gì, ta đều yêu nàng, tai nhọn nhọn, cũng rất đáng yêu mà.”

“Ta nghe con thỏ nói, ta là Thương Lăng chuyển thế. Từ trước thân phận này đối với ta mà nói, xa xôi mà chẳng liên quan, một chút cảm giác cũng không có.”

“Nhưng bây giờ, ta thấy may mắn cỡ nào khi là hắn, cho nên, có phải sau khi ta chết, ký ức bất diệt, còn có thể tiếp tục yêu nàng hay không?”

“Thanh Yên, đời này, ta còn chưa yêu đủ, đời sau chúng ta tiếp tục có được hay không?”

“Chúng ta còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa có đúng không?”

Đôi mắt Mộ Thanh Yên vẫn không nhúc nhích, không nháy một cái, không có bất kỳ phản ứng gì.

“Ta biết nàng không nghe được, nhưng mà không sao, ta nhớ được là được.”

Quân Bắc Hàn hít sâu một hơi, cúi đầu, hôn lên đôi môi lạnh băng tràn ngập mùi máu tươi của Mộ Thanh Yên.

Cái hôn này, Quân Bắc Hàn thâm tình hơn bất cứ lúc nào, ôn nhu hơn bất cứ lúc nào.

Bởi vì đây là lần cuối cùng Quân Bắc Hàn hôn Mộ Thanh Yên đời này.

Một khi chết đi, thế gian này liền không có Quân Bắc Hàn.

Cái hôn này, lưu luyến mà triền miên, khiến người ta hăm sâu, khiến người ta đau lòng, khiến người ta không thể quên.

Mà Mộ Thanh Yên, vẫn không có một chút phản ứng nào, nàng không cảm giác được.

Vừa hôn, Quân Bắc Hàn một tay giờ chùi thủ lên, đâm vào lồng ngực chính mình.

Máu tươi chảy ra, thấm ướt cả một kiện long bào.

Quân Bắc Hàn buông ra Mộ Thanh Yên, đưa môi nàng đặt trên vết thương đang chảy máu của hắn.

Chớp mắt sau, Mộ Thanh Yên lập tức có phản ứng, nàng hé miệng, răng nanh trong miệng đâm vào lồng ngực Quân Bắc Hàn, bắt đầu tham lam mút máu của hắn.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, sắc mặt Quân Bắc Hàn dần dần tái nhợt.

Hắn vuron tay, hai mắt mờ sương, đầy tràn nước mắt, khẽ vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên.

Trong đầu, từng cảnh từng cảnh bọn họ ở bên nhau đang tái hiện.

Hắn suy nghĩ rất nhiều, lại trở lại trước đây.

Nếu có thể trở lại, hắn nhất định buông bỏ giang sơn này, buông bỏ hết thảy, mang một mình nàng, cao bay xa chạy.

Nhưng mà, thời gian từng giờ trôi qua, Mộ Thanh Yên lại càng hút càng tham lam.

Cuối cùng, tất cả trước mắt dần dần mờ nhạt, bàn tay Quân Bắc Hàn vuốt ve khuôn mặt Mộ Thanh Yên tay thông xuống, thân thể buông lỏng, không còn hơi thở.

Một cái hôn phách bạch y như tuyết, băng lãnh như sương dần dần lung lay rồi khỏi cơ thể Quân Bắc Hàn.

Nhìn Mộ Thanh Yên ghé vào trên người Quân Bắc Hàn, Thương Lăng hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, quay người biến mất ở tại chỗ.

Bên trong Kim Loan điện, động tác hút của Mộ Thanh Yên dừng lại.

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy thi thể của Quân Bắc Hàn, nước mắt chảy xuống.

“A...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Họa quốc yêu hậu (7)

Mộ Thanh Yên bật người dậy, miệng đầy máu tươi, nhìn đặc biệt đáng sợ.

Nàng tự tay dò xét hơi thở của Quân Bắc Hàn, không còn thở nữa.

Lại cúi đầu nhìn trái tim hắn, đã bị nàng cắn máu thịt be bét.

Mộ Thanh Yên nhìn thi thể Quân Bắc Hàn, nhìn Kim Loan điện phơi thây, nhìn máu nhuộm nơi nguy nga lộng lẫy này.

Nàng lúc này mới ý thức được chính mình đã làm cái gì.

Nước mắt như sương mù che trước mắt ánh mắt, khiến tất cả trở nên đặc biệt mờ nhạt.

Lúc này Mộ Thanh Yên không có lấy một tiếng khóc, chỉ có tiếng nước mắt rơi thật nhiều.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, kết cục đời thứ hai lại là cái dạng này.

Vân Triệt bởi vì nàng mà bị hại chết, Bắc Hàn cứu nàng mất máu mà chết.

Bây giờ, chỉ còn lại có một mình nàng thôi.

Bọn họ đều chết, chỉ có một mình nàng còn sống thôi.

Nàng rốt cục cảm nhận được tư vị đời trước Hề Minh Húc tro mắt nhìn nàng chết đi.

Chính người mình yêu, vì mình mà chết, để lại chính mình một kẻ, sống một mình hậu thế.

Nàng bây giờ cũng rất muốn hỏi một câu: Bắc Hàn, chàng cứu thiếp như vậy, để lại thiếp một mình, có hỏi qua thiếp có nguyện ý hay không?

Mộ Thanh Yên hít sâu một hơi, nước mắt như mưa rơi xuống, thông khổ tràn ngập trong lòng.

Nàng không nguyện ý cơ mà.

Nhìn thi thể khắp nơi trên đất, nghe mùi máu tươi tràn ngập, cảm thụ được tử khí phiêu tán, Mộ Thanh Yên đột nhiên cảm giác thật bi thương, thật bất đắc dĩ, thật là buồn cười.

Nàng rốt cục vẫn phải thành họa quốc yêu hậu, giết người như ngóc, thủ đoạn độc ác, khiến cho người giận sôi.

Mệnh cách có thể thay đổi, nhưng thiên mệnh không thể nghịch.

Nàng luôn ở giờ khắc cuối cùng này mới ngộ đến thiên mệnh là cái gì.

Thiên mệnh đời này, không có quan hệ với Quân Bắc Hàn, không có quan hệ cùng Vân Triệt.

Yêu Hậu loạn thế, Thanh quốc huỷ diệt.

Dùng máu tươi của Quân Bắc Hàn cùng Vân Triệt, lát thành một con đường họa quốc của nàng, huỷ diệt toàn bộ Thanh quốc, lưu lại tiếng xấu thiên cổ.

Đột nhiên, Mộ Thanh Yên cười, cười đến tê lưng, vang vọng toàn bộ Kim Loan điện, truyền tới bên ngoài.

Ngự Lâm Quân cùng hậu văn võ đại thần bên ngoài nghe được đều cực kì kinh hãi.

Đột nhiên, đại môn Kim Loan điện mở ra, Mộ Thanh Yên máu me be bết khắp người, mặt không đổi sắc đứng ở cửa.

Lúc này, vô số người nhìn vào phía trong điện Kim Loan, chỉ thấy thi thể Quân Bắc Hàn ngang dọc bên trong.

“Hoàng thượng!”

Mí mắt Mạnh Tử Nam sắp nứt, hô to một tiếng, bỗng nhiên vọt vào trong điện Kim Loan.

Thấy Quân Bắc Hàn chết thảm, văn võ bá quan cùng Ngự Lâm Quân chờ bên ngoài triệt để không kiềm chế được, đều vọt vào theo.

Hoàng đế chết, thái tử chết, Thanh quốc lập tức đại loạn!

Mạnh Tử Nam ôm thi thể Quân Bắc Hàn, quay đầu chất vấn Mộ Thanh Yên.

“Yêu nữ, hoàng thượng đối với ngươi tốt như vậy, sao ngươi lại rat ay được chứ!”

Nhưng Mộ Thanh Yên không nhanh không chậm, xoay người, đóng cửa lớn lại.

“Nếu là yêu nữ, không giết người thì sao là yêu được?”

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Muốn triệt để ngồi vững cái danh Yêu Hậu này.”

“Ngươi có ý gì?”

“Phu quân ta chết, hài tử của ta chết, các ngươi dựa vào cái gì còn sống?”

Mộ Thanh Yên chợt cười to, cười đến thâm lương, cười đến mức khiến lòng người run sợ, tiếng cười tràn ngập toàn bộ Kim Loan điện.

“Yêu nữ này, ngươi muốn giết chúng ta ư?”

“Các ngươi không chết, Thanh quốc sao diệt vong đây? Con đường Yêu Hậu, thiếu chút máu nữa, các ngươi tới đưa đi..”

Lời Mộ Thanh Yên vừa nói ra, từng đợt khói bỗng nhiên bay lên, Kim Loan điện bốn phía nổi lửa!

“Yêu nữ này đã sớm phóng hỏa!”

“Nhanh, chạy mau đi!”

“Toàn bộ đều là lửa, không xong rồi!”

“Cửa chính không có lửa, nhưng yêu nữ kia ngăn cửa!”

“A...”

Đại hỏa nhanh chóng bốc lên, rất nhanh, toàn bộ Kim Loan điện đã bị ngọn lửa bao vây lại.

Kim Loan điện đóng chặt truyền ra từng tiếng hét thảm liên tiếp.

Lửa lớn thiêu hồng nửa bầu trời, đem toàn bộ bầu trời hoàng cung Thanh quốc, thiêu sạch trong lửa đỏ trong một ngày.

Phảng phất như đang thiêu đốt một vương triều, đưa nó hóa thành tro tàn, triệt để biến mất ở thế gian này.

Ngày đó, không có một người nào từ trong điện Kim Loan trốn ra được, tất cả đều táng thân bên trong lửa lớn.

Ngày đó, chính quyền Thanh quốc triệt để sụp đổ, rơi vào trạng thái hỗn loạn không trật tự.

Ngày đó, Yêu Hậu Mộ Thanh Yên bêu danh truyền khắp toàn bộ thiên hạ, trở thành một đời họa quốc yêu hậu, chịu thế nhân chửi rủa thiên cổ.

<
p/s: bán dép cao su đẹp rẻ bên đây:)))>>

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 354: Tìm đường sống trong chỗ chết (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Lửa lớn hùng hực thiêu đốt Kim Loan điện, ở bên ngoài đại điện, trên tọa kỵ Quân Bắc Hàn.

Một hư ảnh tuyết trắng bỗng bành hạ xuống, nhẹ nhàng rơi trên lưng ngựa.

Thương Lăng đưa tay, cái hộp trên lưng ngựa bay lên, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng đẩy nắp hộp, thi thể Vân Triệt lạnh băng nằm bên trong, không một tiếng động.

Thương Lăng liếc mắt nhìn, nét mặt không lộ biểu tình gì, một đôi tròng mắt lạnh lùng như tuyết, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc.

Chỉ thấy nắp hộp đập lại, cổ tay chuyển động, bạch quang lóe lên, cái hộp bị Thương Lăng thu mất.

Hắn xoay người, quang mang lóe lên, biến mất tại chỗ.

Địa phủ.

Không khí âm u, tối om tràn ngập toàn bộ Địa Phủ, thường thường có hồn phách bay khắp chung quanh.

Ngẫu nhiên còn sẽ có quỷ xoa loi kéo ác hồn tiến vào mười tám tầng địa ngục.

Bên trong địa phủ ngẫu nhiên có thể thấy được lửa địa phủ đốt trên mặt đất yên tĩnh, giúp địa phủ tăng thêm phần nóng rực và u ám.

Tất cả đều có thứ tự tiến hành chậm chạp, hồn phách mỗi người đi mỗi bên, quỷ sai đều vội vàng.

Đột nhiên, lửa địa phủ chợt tắt, mặt đất kết một tầng băng thật dày, địa phủ vốn dĩ u ám nóng bức lập tức trở nên băng lãnh thấu xương.

Thương Lăng từng bước một thông thả đi qua hoàng tuyến, dọc theo đường đi, đóng băng rất nhiều hồn phách, sợ đến mức bọn hắn phải chạy thật nhanh qua.

Trong vòng mười trượng xung quanh Thương Lăng, tất cả đều không sinh, quỷ hồn vô ảnh, chỉ còn lại một mảnh băng thiên tuyết địa.

Lúc này, bên trong Diêm Vương điện, Diêm Vương một bên khoan thai một bên lật sổ sinh tử, một bên gặm đào.

Gặm đến khi tận hứng, quỷ sai Giáp run run rẩy rẩy, lỗ mũi xông vào.

“Báo cáo đại vương, cái kia cái kia..”

Diêm Vương dừng lại, nhướng mày, phun hạt đào, lập tức đập lên đỉnh đầu quỷ sai Giáp.

“Cái gì đại vương? Ngươi xem nhiều thoại bản quá rồi? Lại đi thể gian trên chộc tiểu yêu tinh?”

Quỷ sai Giáp bị hạt đào đập một cái, cả người giật mình, mới phát hiện mình nói sai, nói lộ hết.

“Báo cáo Diêm Vương, Thương Lăng thượng thần lại lại lại tới!”

“Tới thì tới thôi, gọi cái gì? Chưa thấy qua đại thần sao? Tiền đồ!”

“Không, không, không phải, hắn lại nửa bước thành băng, hiện tại địa phủ bị hắn đóng băng hơn một nửa!”

Diêm Vương sững sờ, trợn mắt, bỗng nhiên lập tức đứng lên.

“Ngươi nói cái gì?”

“Tiểu nhân nói Thương Lăng thượng thần lại nửa bước thành băng!”

Quỷ sai Giáp vẻ mặt khóc tang, cả người đều khổ sở.

Diêm Vương nghe nói như thế, cả người cũng không tốt, xuống khỏi chỗ, gấp đến độ xoay quanh.

“Tôn thần này tại sao tâm tình lại không tốt rồi? Ai lại trên chộc hắn?”

“Ai biết đâu? Nói không chừng là Tư Mệnh đại nhân!”

“Tư Mệnh đâu? Nàng gây chuyện, nàng không đến giải quyết sao?”

“Không biết được.”

Diêm Vương khiếp sợ quay đầu lại, trừng mắt với quỷ sai Giáp.

“Cái gì gọi là không biết được?”

“Không thấy nàng!”

“Đời này của nàng đã kết thúc, không về địa phủ là muốn đi làm cô hồn dã quỷ sao?”

“Ai biết đâu? Nói không chừng là đánh nhau với Thương Lăng thượng thần!”

“Một cái hai cái con người này làm sao đều không bót lo được như vậy nhỉ! Đánh lộn thì đánh lộn, tại sao phải vạ lây phủ của ta!”

Diêm Vương gấp đến độ xoay quanh.

“Ngài có muốn đi khuyên nhủ Thương Lăng thượng thần hay không? Lần trước hắn khiến cho địa phủ kết băng đầy đất, các huynh đệ chịu đông lạnh một tháng. Một lần nữa thì chúng ta ăn không tiêu chắc rồi!”

Quý sai Giáp về mặt cầu xin, nhớ tới tình cảnh trước đây một đồng lớn quý sai đông thành băng trên mặt đất, công đến khắp người phát lạnh, một mối tê liệt thành chổ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 355: Tìm đường sống trong chỗ chết (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Ý kiến hay, ta phái người đại diện ta đi khuyên hấn, gặp người như gặp ta, đi thôi.”

Diêm Vương vỗ vỗ bả vai quý sai Giáp, một bộ dáng vẻ ủy thác trọng trách.

Quý sai Giáp chân mềm nhũn, về mặt cầu xin, khi đang muốn quý xuống từ chối, Diêm Vương lại mở miệng.

“Đi nhanh, nếu không ta đây đi người đi mười tám tầng quản lý ác quỷ!”

Quý sai Giáp oa một tiếng khóc lên.

“Vậy ta đi, xảy ra chuyện gì, ngài nên cứu ta.”

“Mau cứu cứu, đi nhanh.” Diêm Vương không kiên nhẫn khoát khoát tay.

Quý sai Giáp lau sạch giọt nước mắt, một bộ dáng vẻ hy sinh vì nghĩa, đi.

Bên trong địa phủ, Thương Lăng vẫn còn đi về phía trước, tựa hồ đi tới phía Hồn Phách Các.

Lúc này quý sai Giáp phát hiện, Thương Lăng vậy mà thu hồi chân thân ở địa phủ, bây giờ không phải trạng thái hồn phách!

Đây là tình huống gì?

Không phải đi đầu thai lịch kiếp sao?

Tâm tư đại thần rộng như biển, thật không dễ đoán!

Quý sai Giáp hít sâu một hơi, lấy thêm một chút can đảm, không muốn sống tiến lên, bùm một cái quý xuống, đầu đập lia lịa.

“Tiểu nhân tham kiến Thương Lăng thượng thần!”

Thương Lăng dừng bước chân, quay đầu nhìn quý sai Giáp, sau đó im lặng không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Quý sai Giáp run rẩy quý nửa ngày, cúi đầu, không nghe được trả lời.

Tình huống gì đây? Muốn làm thịt hấn sao? Làm sao không có phản ứng gì vậy?

Cuống quýt nửa ngày, quý sai Giáp rốt cục lấy can đảm, ngẩng đầu, lại thấy bóng dáng tuyết trắng của Thương Lăng tiến vào Hồn Phách Các.

Hấn vội vàng từ mặt đất nhảy dựng lên, đuổi theo.

Sau khi đi vào Hồn Phách Các, quý sai Giáp thấy toàn bộ hồn phách đều bị đóng băng, tâm hấn rơi lộp bộp, bỗng nhiên co rút đau đớn.

Hồn phách bên trong Hồn Phách Các đều là các hồn phách chưa an bài đầu thai, mỗi hồn phách là một ô vuông, không đếm hết ô vuông bên trong Hồn Phách Các.

Một ô vuông lại một khối băng, có xúc động muốn chết!

Xong rồi xong rồi, sự tình lần này lớn rồi.

“Thương, Thương Lăng thượng thần, ngài muốn tìm cái gì? Tiểu nhân có thể giúp ngài tìm, ngài...”

Quý sai Giáp lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Thương Lăng từ bên trong một ô vuông lấy ra một hồn phách.

Hồn phách trong suốt kia dĩ nhiên là đáng vẻ một đứa con nít, nhắm mắt lại, ngủ đến an tường.

“Thương, Thương Lãng thượng thân, hồn phách này là tân hồn, không có kiếp trước, vừa mới đầu thai ở thế gian lần đầu tiên, không có ký ức. Đường như vừa mới sinh ra liền chết non.”

Quý sai Giáp tận lực giải thích, cũng mặc kệ Thương Lãng hỏi không hỏi, trước hết nói cho hắn biết, một bộ mười phần lấy lòng.

Chỉ thấy cổ tay Thương Lãng chuyển một cái, quang mang lóe lên, đem hồn phách thu lại, sau đó xoay người đi ra Hồn Phách Các.

“Ai, ai... Thương Lãng thượng thân, ngài, ngài chờ một chút, hồn phách là không cho phép mang ra khỏi Hồn Phách Các, đây là quy củ.”

Thương Lãng đầu cũng không quay lại Hồn Phách Các, quý sai Giáp thấy sự tình không đúng, liều cái mạng già xông lên trước, ngăn Thương Lãng lại.

Thương Lãng rốt cục cũng dừng bước ngẩng đầu nhìn về phía quý sai Giáp.

“Thương Lãng thượng thân, hồn phách này không thể mang đi.”

“Ừm”

Thương Lãng nói xong, trực tiếp xuyên qua quý sai Giáp, tiếp tục đi về phía trước.

Quý sai Giáp đứng tại chỗ, vẻ mặt mông懵懂, ừm là có ý gì?

Đây là muốn ồn ào thành cái dạng nào!

Mắt thấy Thương Lãng càng đi xa, hắn lại không sợ chết xông lên, ngăn ở trước mặt Thương Lãng.

Lần này, khi Thương Lãng nhìn quý sai Giáp, chân mày nhẹ nhú một cái.

Một cái nhú mày, quý sai Giáp toàn bộ run rẩy.

Trong nháy mắt ở trong lòng mặc niệm, đại thân ngài không cần giết ta, không cần giết ta, không cần giết ta.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thân Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 356: Tìm đường sống trong chỗ chết (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Cái kia, Thương Lãng thượng thân, hồn phách muốn đầu thai, không thể mang khỏi Hồn Phách Các, cái này là quy củ.”

“Quy củ?”

Tôn thân này rốt cục cũng hiểu hắn!

Quý sai Giáp cảm động đến rơi nước mắt, hắn gật đầu như giả vờ, vẻ mặt cảm động.

“Đúng vậy đúng vậy, quy củ Hồn Phách Các.”

“Cùng ta có quan hệ gì đâu?”

Quý sai Giáp sững sờ, làm sao không có quan hệ?

“Thương Lãng thượng thân, phá vỡ quy củ, ngài sẽ bị phạt!”

Quý sai Giáp tận tình khuyên bảo, ruột gan đứt từng khúc, còn chảy một thân mồ hôi.

“Phạt ta? Thiên Đế hay là Diêm Vương?”

Quý sai Giáp nghe nói như thế, toàn thân run lên, suy nghĩ hồi lâu, thế nhưng lại không có lời nào để nói!

Đúng vậy, phá vỡ quy củ, ai tới phạt Thương Lăng? Thiên Đế hay là Diêm Vương?

Thiên Đế còn nể mặt Thương Lăng ba phần, còn như Diêm Vương, vẫn còn ở trong điện gấp đến độ xoay quanh, không có ai có năng lực đi phạt Thương Lăng!

Người ta lục giới vô địch, đơn đầu đệ nhất, ai dám đi phạt?

Dù sao hán không đi.

Ngay khi quý sai Giáp về mặt mộng bức, Thương Lăng đã đi xa, để lại một mình quý sai Giáp hỗn độn bên trong băng thiên tuyết địa bên trong lộn xộn.

Quý sai Giáp về mặt uể oải trở về, đang muốn đi khai báo cho Diêm Vương, gặp được quý sai Ất về mặt uể oải.

“Trùng hợp như vậy, người giống như không vui?”

“Trùng hợp như vậy, người cũng vậy?”

“Nói ra để cho ta vui về một chút?”

“Được, tới một chỗ nói thương tổn của ta đi.”

Một cái chớp mắt tiếp theo, quý sai Giáp cùng quý sai Ất đồng thời lên tiếng.

“Thương Lăng thượng thần cảm chân thân đi, còn lấy hồn phách bên trong Hồn Phách Các.”

“Tư Mệnh đại nhân đoạt chân thân chạy, không chịu trở lại địa phủ đầu thai.”

Nghe được lời đối phương, hai tên quý không hẹn mà cùng thở dài, sau đó trầm miêng một lời nói: “Làm vậy.”

Đại Hoang Văn Hải.

Từng mảnh đám mây trắng noãn ở giữa không trung không nhanh không chậm chuyển động, để lại một tia vân ti, khiến người miên man bất định.

Phía trên biển mây có một tòa núi tràn đầy tiên linh khí, tên là Cửu Thế Linh Châu.

Khắp nơi trên núi đều có tiên linh thảo dược, tỏa ra hương thơm mê người.

Gió nhẹ lướt qua, một mảnh tiên linh lay động, khiến người xem thế là đủ rồi.

Một bộ trường y tuyết trắng chậm rãi đáp xuống phía trên Cửu Thế Linh Châu.

Thương Lăng vừa đến, nhóm thượng tiên thảo Cửu Thế Linh Châu sôi nổi lay động thân thể, chập chòn giờ lá cây.

Nở hoa, càng dùng sức lắc lư, rơi xuống điểm một cái tiên linh, trông rất đẹp.

Thương Lăng một đường đi vào bên trong Cửu Thế Linh Châu.

Tại chỗ sâu nhất Cửu Thế Linh Châu, có một cây tử đằng, dây leo rất dài bao trùm một mảng lớn.

Mặt đất, trên cây, trên nước, không trung, chung quanh che lấp hoa nhỏ cây tử đằng.

Tại chỗ sâu nhất cây tử đằng, một nữ tử áo tím đang nằm bên trên hồ nước, ngón tay nhẹ nhàng lay động trong nước.

“Ngọn gió nào đem tôn đại thần thổi tới đây?”

Cô gái mặc áo tím kia xoay người lại, khuôn mặt xinh đẹp như cây tử đằng không thanh nhã, cũng không đường hoàng, cũng rất có phong vận, liếc mắt nhìn, liền muốn nhìn lại lần thứ hai.

“Thẩm Từ Nhân ”

Thương Lăng mặt không chút thay đổi gọi một tiếng.

Thẩm Từ Nhân thân hình vừa chuyển, bay lên, nơi nàng đi qua, rơi xuống một mảnh hoa tử đằng, xa hoa, khiến người xem muốn kinh thần.

Thẩm Từ Nhân dừng lại trước người Thương Lăng, một đôi chân non mịn xoáy trên mặt đất, làm chuyển động nhiều đóa hoa tử đằng.

“Người thật đúng là không có lương tâm, lâu như vậy mới nghĩ đến phải tới thăm ta, thật tình không biết, ta ở chỗ này, đối với người ngày nhớ đêm mong, thật là nhớ mong đấy.”

Thẩm Từ Nhân về mặt hồn dỗi, một bộ dáng mười phần oán giận, phảng phất như thê tử oán giận trượng phu lâu không trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Tìm đường sống trong chỗ chết (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Thuốc đúc lại thân thể.”

Thẩm Từ Nhân nghe nói như thế, nụ cười trên mặt như trước, phảng phất đã sớm thành thói quen.

“Khiến người thương tâm, mỗi lần tới đều là hỏi muốn đồ vật của người ta, không có một lần là chân tâm thật ý muốn đến thăm ta sao?”

“Cho ta.”

“Ài, lồng ngực đau quá, đau quá, quả thực đau đến không có cách nào hô hấp.”

Thẩm Từ Nhân một bên lắc đầu, một bên chuyển thân, trong lòng bàn tay xuất hiện một quả trái cây.

“Ai kêu người ta tâm địa thiện lương, đối với người có mười phần thật tình? Thôi thôi, người muốn liền cho người, đây là Vân Tơ Quả. Muốn đúc lại thân thể người phạm, cái này là đủ.”

“Không đủ.”

Thẩm Từ Nhân thần sắc không thay đổi, nụ cười như trước, chuyển thân, trong tay thay một sợi rễ.

“Bảo bối của ta đều ở chỗ này, người đừng lừa ta, đây là Phạn Thiên Căn. Muốn đúc lại thân thể tiên nhân, cái này là đủ.”

“Không đủ.”

Lúc này, thần sắc Thẩm Từ Nhân rốt cục thay đổi, nàng thu hồi Phạn Thiên Căn.

“Không đủ thì không có, đi nhà khác, tiễn khách.”

Thẩm Từ Nhân xoay người, đang muốn bay đi, lại nghe được Thương Lăng lên tiếng, ngạnh sinh sinh dừng chân lại.

“Từ Đăng Tâm.”

Thẩm Từ Nhân kinh ngạc quay đầu lại nhìn Thương Lăng, đôi mi thanh tú nhíu lại.

“Từ Đăng Tâm của ta quý như vậy, ngay cả khôi phục thân thể đều đủ, người muốn tới làm cái gì? Tứ hải bát hoang này nơi nào còn có chân thần cho người cứu?”

“Người không cần phải để ý đến.”

“Mặc kệ, ta liền không cho, Từ Đăng Tâm trân quý. Ba ngàn năm này nằm một lần, ba ngàn năm nở hoa một lần, ba ngàn năm kết tâm một lần, một viên Từ Đăng Tâm, cần 9000 năm đấy!”

Thẩm Từ Nhân một bộ ta thật đau lòng, dáng vẻ người đừng mơ tưởng lấy đi.

“Người có ít nhất trên trăm miếng.”

Thương Lăng thần tình không thay đổi, sắc mặt như trước.

Trong nháy mắt, Thẩm Từ Nhân sắc mặt liền biến, nàng vận long mi, vẻ mặt tức giận.

“Đây là đang làm lộ tuổi tác của ta sao? Người không biết làm lộ tuổi tác nữ nhân là một chuyện rất quá đáng sao?”

Lúc này, thần sắc Thương Lăng rốt cục có biến hóa, hẩn quay đầu nhìn về phía Thẩm Từ Nhân.

“Coi như ta thiếu người một ân huệ.”

Thương Lăng lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Từ Nhân trong nháy mắt đại biến.

“Ôi má ơi, ta không nghe lầm chứ? Đây là Thương Lăng sao? Lời nợ nhân tình như vậy đều tính ra miệng!”

Thẩm Từ Nhân vẻ mặt hưng phấn, vây quanh Thương Lăng vài vòng, trên mặt đất rơi xuống nhiều đóa hoa tử đằng.

“Thương Lăng a Thương Lăng, ai quan trọng như vậy, vậy mà làm khối băng vạn năm người mở miệng?”

Tâm tình Thẩm Từ Nhân nhất thời rất tốt, gió khẽ động, thổi ra trận mưa hoa.

“Muốn Từ Đằng Tâm, đúc lại thân thể, chẳng lẽ lại có chân thân gì sống lại?”

Thương Lăng mặt không chút thay đổi cùng Thẩm Từ Nhân hưng phấn hình thành cực kì đối lập.

Nhưng Thẩm Từ Nhân lại làm không biết mệt, vây quanh Thương Lăng xoay nhiều vòng.

“Cho ta.”

Thẩm Từ Nhân dừng lại, cổ tay chuyển một cái, một viên Từ Đằng Tâm xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

“Ừ, cho người.”

Thương Lăng tiếp nhận Từ Đằng Tâm, sau đó nhìn về phía Thẩm Từ Nhân.

“Băng Liên Linh Bàn.”

Thẩm Từ Nhân sửng sốt, nụ cười trong khoảnh khắc biến mất, chân mày vặn vẹo, suýt chút nữa nổ đóa.

“Người đây là muốn đem tất cả gia sản của ta móc đi sao? Thứ gì tốt nhất, người liền chọn thứ đó sao?”

“Ừm.”

“...”

Thẩm Từ Nhân yếu ớt thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Thôi thôi, quen biết nhiều năm như vậy, ta đều có thói quen, nếu không có chuyện trọng đại, nếu là không đảo tuyệt đỉnh bảo bối, người sẽ không tới tìm ta, ta sớm nên giác ngộ sớm.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 358: Tìm đường sống trong chỗ chết (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thẩm Từ Nhân cổ tay chuyển một cái, một cái Băng Liên Linh Bàn óng ánh trong suốt xuất hiện ở trong lòng bàn tay nàng.

“Đây, cầm đi.”

Thương Lăng nhận Băng Liên Linh Bàn, sau đó cất bước xoay người rời khỏi.

Thẩm Từ Nhân đi một vòng, rơi xuống cánh hoa tử đằng, đi theo phía sau Thương Lăng.

Thương Lăng đi thẳng đến đỉnh Đại Hoàng Vân Hải mới dừng bước.

Đỉnh Đại Hoàng Vân Hải có một bích thủy linh hồ, phía trên linh hồ, hiện lên một điểm linh quang.

Liếc mắt nhìn sang thì biết rõ đây là nơi linh khí nồng đậm nhất, phong phú nhất Đại Hoàng Vân Hải.

Thương Lăng vung tay lên, Băng Liên Linh Bàn xuất hiện ở lòng bàn tay hắn.

Ngay sau đó, hần nhẹ nhàng để xuống, lập tức phóng tới phía trên bích thủy linh hồ.

Sau đó, cổ tay hần chuyển một cái, một cái hộp gỗ xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Lúc này, hần vận năm không trở mặt, rốt cục có một tia động dung, hần mở hộp ra, thi thể Vân Triệt yên tĩnh nằm ở bên trong.

“Trời ạ, hài tử này là ai?”

Thẩm Từ Nhân kinh ngạc nhìn Vân Triệt trong hộp, vẻ mặt không hiểu.

“Là người phạm!”

“Xem ra, vừa mới đầy tháng?”

“Hài tử này đáng đáp thật là đáng yêu!”

Thẩm Từ Nhân bước lên trước mặt, nhìn kỹ một chút, thần sắc biến đổi.

“Làm sao toàn thân hài tử này máu đều bị khô?”

“Ai vậy? Lòng dạ độc ác như vậy, hài tử nhỏ như vậy cũng ra tay?”

Thương Lăng im lặng không lên tiếng, hần đem thi thể Vân Triệt đặt giữa không trung, sau đó đem bàn tay mình đặt trên lồng ngực.

Vận pháp lực, một hồi u quang hiện lên, một đoàn máu đỏ từ tim hần bay ra.

Thương Lăng kêu lên một tiếng đau đớn, mặt không đổi sắc.

Máu từ ngực hần hướng phía Vân Triệt, rót vào trong thân thể còn nhỏ của hần.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, thân thể Vân Triệt rốt cục có từng tia huyết sắc, không còn tái nhợt như một cây khô.

Thấy một màn như vậy, Thẩm Từ Nhân khiếp sợ không thôi.

Thương Lăng đang làm gì!

Vậy mà dùng máu trong tim mình cho hài tử người phạm chú huyết?

Hài tử này có lai lịch gì, vậy mà có thể làm cho hần làm đến nước này!

Đây chính là máu trong tim đây!

Trong lòng mất máu, không có mấy vận năm, cơ bản không cách nào khôi phục lại!

Một lúc nữa, máu dừng chuyển vận, Thương Lăng thu pháp lực.

“Hả? Làm sao chỉ có một nửa? Còn thiếu một nửa máu đâu!” Thẩm Từ Nhân không hiểu hỏi.

“Còn một nửa kia, chờ mẫu thân hần tới.”

Thẩm Từ Nhân nghe nói như thế, trợn mắt há mồm.

Chờ mẫu thân hần?

Một nửa máu là Thương Lăng, một nửa máu chờ mẫu thân hần?!

Cái này chẳng phải có nghĩa là, hài tử này là của Thương Lăng cùng một nữ tử khác?

“Người, người, người nói cái gì?”

Thẩm Từ Nhân quả thực không thể tin được chính tai năng!

Thương Lăng im lặng không lên tiếng, đem hồn phách trở lại trong cơ thể Vân Triệt, đem Từ Đăng Tâm dung nhập vào trong Băng Liên Linh Bàn.

Tiếp hần vận pháp lực, đem Băng Liên Linh Bàn đóng lại, đưa vào ngay chính giữa bích thủy linh hồ, nơi linh khí nhiều nhất.

“Thương Lăng! Người khi nào thì thành thân! Làm sao ta không biết!”

“Nữ tử kia là ai? Thần thánh phương nào? Vậy mà có thể bắt người được?”

“Người đây là đi lịch kiếp hay là đi tán gái đây?”

Thương Lăng không trả lời, nhưng không ngăn Thẩm Từ Nhân thất thất bát bát hỏi liên tục.

Cuối cùng, Thương Lăng mới mở miệng.

“Lần sau đưa nàng tới gặp người.”

Thẩm Từ Nhân trừng lớn hai mắt, sau đó khoe miệng toét ra, lộ ra một nụ cười thật lớn nụ cười.

“Đây chính là người nói, ta nên nhìn một cái, người tàng băng trăm vạn năm không động tâm, rốt cuộc là bị ai làm lay động!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 359: Tính số (một)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thẩm Từ Nhân cười đến vẻ mặt ái muội.

“Thay ta chiếu cố Vân Triệt.”

“Không thành vấn đề, chớ quên đem người mang đến là được.”

“Đi.”

“Không tiến!”

Thương Lăng thân hình lóe lên bay khỏi Đại Hoang Vân Hải.

Thẩm Từ Nhân nhìn bóng lưng hắn rời đi, yếu ớt thở dài, xoay người, nhìn về phía Vân Triệt bên trong bích thủy linh hồ.

“Tiểu bảo bối, mau mau tốt nha.”

Thẩm Từ Nhân hất tay áo một cái, nhiều đóa hoa tử đằng phiêu tán ra ngoài, bên cạnh Băng Liên Linh Bàn xoay một vòng, điểm một cái linh quang từ trên tử đằng hoa rơi xuống, rót vào bên trong Linh Bàn.

Tiên giới, núi Xích Lĩnh.

Trước cửa Xích Đế Cung, Thương Lăng chậm rãi đáp xuống, hắn giương mắt nhìn về phía Xích Đế Cung cao vút trong mây, thần sắc băng lãnh.

Lúc này, thủ vệ trước cửa Xích Đế Cung đi lên trước, hướng phía Thương Lăng thi lễ.

“Thương Lăng Tượng thần, xin hỏi là tới bái phỏng Xích Đế sao?”

“Mang Dao Cơ giao ra đây.”

Thủ vệ đồng sững sờ, một chút không hiểu ý tứ của Thương Lăng, hắn lại hỏi một lần nữa.

“Thương Lăng thượng thần là tới tìm thần nữ sao?”

Thương Lăng không trả lời, dưới chân hắn, một tầng băng dần dần kết, sau đó nhanh chóng hướng Xích Đế Cung khuếch tán.

Thủ vệ vừa nhìn điệu bộ này, lập tức bị dọa sợ, hắn một chút cũng không dám dây dưa, đầu cũng không quay lại chạy nhanh vào bên trong Xích Đế Cung.

“Không, không, không tốt, Thương Lăng thượng thần tới!”

“Tới thì tới, vội vội vàng vàng làm gì, còn không mau cho mời khách quý?” Một thủ vệ khác khinh bỉ nguyền hấn một cái.

“Không phải...”

Thủ vệ kia lời còn chưa dứt, khối băng đã nhanh chóng lan tràn ra, nhanh chóng lan tới Xích Đế Cung.

Lần này, thủ vệ kia cũng dọa sợ, mau chóng xông trở về bẩm báo.

Vền vền trong chốc lát, lớp băng đã lan tràn vào bên trong Xích Đế Cung.

Sau đó, hai nam tử từ từ trong Xích Đế Cung bay ra ngoài.

Một người mặc áo lam chính là đại ca của Dao Cơ Úy Nguyên, một người mặc áo xanh chính là nhị ca của Dao Cơ Tân Hoa.

Hai người đầu đội ngọc quan, mặc áo gấm, một bộ dáng đấp công tử văn nhã.

Chỉ thấy bọn hắn bay đến trước Thương Lăng, dừng lại.

“Tham kiến Thương Lăng thượng thần!”

“Không biết Thương Lăng thượng thần đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội.”

“Không bằng Thương Lăng thượng thần vào Xích Đế Cung, chúng ta nhất định chiêu đãi thượng thần thật tốt.”

Hai người nói nửa ngày, Thương Lăng thần sắc lạnh lùng, không nói một lời, một đôi trông mắt chỉ là nhìn phương hướng Xích Đế Cung.

Hai người xưa nay nghe nói tính cách Thương Lăng lạnh lùng, xấu hổ mà lo lắng, cũng có thể tiếp thu hắn cái dạng này.

“Không biết Thương Lăng thượng thần tự mình đến thăm Xích Đế Cung có chuyện gì quan trọng?”

“Giao ra Dao Cơ.” Thương Lăng rốt cục mở miệng.

Úy Nguyên cùng Tân Hoa đối mặt liếc mắt, sắc mặt có chút không dễ nhìn lắm.

Sự tình của Dao Cơ tại thế gian, đều đã nói qua cho bọn họ.

Khi nghe nói Thương Lăng tới cửa, trong lòng bọn họ cũng rất tâm thần bất định.

Nghĩ Thương Lăng là thượng thần, Nam Phụng Xích Đế tại tiên giới cũng là có địa vị, chung quy không đến mức sẽ không vạch mặt, một điểm mặt mũi cũng không cho.

Cho nên bọn họ trấn an Dao Cơ, sau đó quyết định tự mình ra cửa nghênh tiếp, cũng trấn an Thương Lăng.

Dù sao mọi người cùng ở tiên giới, cấp cho mặt mũi, bằng không sau này sẽ khó nói.

Dù sao, Xích Đế cũng không phải tiểu tiên không đủ tư cách gì, Xích Đế Cung mặc dù không bằng Thiên cung, nhưng cũng tuyệt đối không phải dễ khi dễ.

“Muội muội thân thể khó chịu, bây giờ không thể gặp khách, không bằng Thương Lăng thượng thần ngày khác trở lại?”

“Hình như Thương Lăng thượng thần cùng muội muội có chút hiểu lầm. Muội muội từ nhỏ đã bị phụ thân chiều chuộng, có một số việc làm không đúng, đợi muội muội thân thể khỏe mạnh, chúng ta nhất định tự mình mang nàng tới cửa xin lỗi, người xem coi thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 360: Tính số (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Úy Nguyên cùng Tân Hoa hết lời ngon ngọt, vui vẻ nhẹ nhàng, Thương Lăng nét mặt từ đầu đến cuối không có nửa phần biểu tình.

Nhưng lớp băng hắn phát ra vẫn như cũ lan tràn, không có một chút muốn dừng lại.

Không chỉ có như vậy, sau khi hai người Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa vừa nói, nhiệt độ xung quanh càng giảm xuống vài phần.

Một cổ lạnh lẽo thấu xương đang lan tràn phía trước Xích Đế Cung, ngay cả gió lạnh cũng giống như dao nhỏ, quất ở trên người, đau rất.

Dần dần, lớp băng đã bao trùm đến bên trong Xích Đế Cung.

Thương Lăng làm thế này, không khác nào đánh lên mặt Xích Đế.

Song phương đang giằng co, Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa hai người vừa xấu hổ vừa phẫn nộ không thôi.

Rốt cục, Thương Lăng lại mở miệng.

“Tự nàng ta đi ra, hoặc là, ta đi bắt người.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa lập tức trầm xuống.

Bọn hắn hoàn toàn không ngờ, Thương Lăng vậy mà không cho mặt mũi như vậy, hết lời ngon ngọt, vui vẻ bồi đủ, hắn lại tuyệt không chấp nhận nợ nần!

Chẳng những không thèm chịu nể mặt mũi, hơn nữa còn được một tác lại muốn tiến một thước, quá kiêu ngạo!

Đây là không đem Xích Đế Cung để vào mắt sao?

“Thương Lăng thượng thần, cho dù muội muội ta có muôn vàn không đúng, nàng cũng là con gái Xích Đế, là công chúa Xích Đế Cung, người muốn người như thế, không khỏi cũng quá phận?”

“Không sai, người cũng là thượng thần, mọi người cùng ở tiên giới, người thật muốn đem sự tình làm tuyệt, một đường sống cũng không lưu lại sao?”

“Ừ”

Thương Lăng sắc mặt không thay đổi, một đôi tròng mắt chỉ là nhìn phương hướng Xích Đế Cung, chờ Dao Cơ đi ra.

Nghe được Thương Lăng trả lời, Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa trừng lớn hai mắt, kinh sợ không tưởng.

Trước đây chỉ biết là Thương Lăng lạnh lẽo cô quạnh, quái gở, nay trời mới biết, hắn thật bừa bãi không ngờ!

Hắn quả thực không đem bất luận kẻ nào để vào mắt!

Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa trong lòng tức giận, bọn hắn là người Xích Đế Cung, từ nhỏ com ngon áo đẹp, chúng tình phùng nguyệt.

Bọn hắn còn chưa từng có nhiệt tình mà bị hờ hững hèn mọn như vậy, còn không được chấp nhận nợ nần!

Trách không được hắn có thể làm ra chuyện ác độc với muội muội mình như vậy!

Quả thực không coi ai ra gì!

“Thương Lăng thượng thần, Xích Đế Cung ta là đầu có khuôn mặt, người khư khư có chấp như thế, thật không thích hợp?”

“Muội muội ta cho dù có lỗi, cũng có thể giao cho Thiên Đế theo lễ công bằng, người một mình bắt người, hợp lý?”

“Người giảng đạo lý cho ta?”

Thương Lăng quay đầu nhìn về phía hai người.

“Chúng ta là phân rõ phải trái.”

“Ta từ trước tới giờ không giảng đạo lý.”

Thương Lăng thanh âm rất nhẹ, cũng rất nhạt, dường như đang nghiêm trang trần thuật sự thực.

Nhưng lời này Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa nghe, chính là khiêu khích cực độ!

“Thật không nghĩ tới, Thương Lăng thượng thần là một người ngang ngược không biết lý lẽ, chuyên quyền độc đoán như vậy!” Tấn Hoa tức giận lên đầu.

“Thương Lăng thượng thần, người thật sự coi Xích Đế Cung dễ khi dễ sao?”

Ủy Nguyên vung tay lên, một thanh kiếm, xuất hiện ở trong tay hắn, hắn quay đầu, cùng Tấn Hoa đối mặt liếc mắt, hai người ăn ý rút kiếm tấn công về phía Thương Lăng.

Lúc này, Thương Lăng không nhanh không chậm, không tránh không né, không nhúc nhích tí nào.

Chỉ thấy Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa hai người còn chưa vọt tới trước mặt Thương Lăng, bỗng nhiên, một đạo bạch quang yếu ớt lóe lên, nhanh chóng nổ trước mặt Ủy Nguyên và Tấn Hoa.

“Phốc ”

Hai người phun ra một ngụm máu, thân thể bỗng nhiên bị ném ra, bỏ ra ngoài.

Mà Thương Lăng vẫn đứng tại chỗ, chưa từng mấy may động đậy.

Nhưng vào lúc này, một đạo xích quang lóe lên, từ sau lưng tiếp được hai người Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc đại bào xích hồng xuất hiện, chính là Xích Đế.

Lúc này, sắc mặt hắn trầm thấp, hai đầu lông mày tràn đầy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 361: Tính số (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Hắn đưa hai tay ra đặt phía sau Ủy Nguyên và Tấn Hoa phía sau, vận pháp lực trị thương cho bọn hắn.

Thời khắc sau đó, Ủy Nguyên và Tấn Hoa mới thở phào được một hơi, suýt chút nữa mạng nhỏ sẽ không còn.

“Hai tiểu súc sinh! Thương Lăng thượng thần là người các ngươi có thể tùy tiện mạo phạm sao?”

Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa còn tưởng rằng Xích Đế sẽ ra mặt giữ gìn thể diện Xích Đế Cung, đứng ở bên nhóm của hắn.

Ai biết hắn vừa mở miệng lại trực tiếp giáo huấn bọn hắn.

“Phụ thân, Thương Lăng thượng thần hẳn thực sự...”

“Thực sự cái gì? Lại dám phạm thượng là đại nghịch bất đạo! Các ngươi không biết tự lượng sức mình như vậy là ngại mệnh quá dài sao?” Xích Đế gầm lên.

Lúc này trong lòng hai người Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn im lặng.

Bọn hắn không thể không thừa nhận, vừa rồi nếu Xích Đế không xuất hiện, mạng nhỏ bọn hắn rất có thể sẽ không còn.

Thương Lăng thật đáng sợ, góc áo đều không động, hai người bọn họ thiếu chút nữa bị miểu sát.

Thực lực cường hãn như vậy, đừng nói bọn hắn, coi như là phụ thân bọn hắn Xích Đế cũng không theo kịp.

Bây giờ bọn hắn rốt cuộc cũng biết, Thương Lăng thanh danh uy chấn lục giới là thế nào.

Có thể cường đại đến mức không cần xem sắc mặt bất kì kẻ nào, không cần suy xét tình cảnh người nào, tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, bên trong lục giới cũng chỉ có Thương Lăng!

Lúc này, bọn hắn mới cảm thán, muội muội nhà mình làm sao lại chọc vị tôn thần không thể trêu vào này!

Nhìn thần sắc Ủy Nguyên cùng Tấn Hoa, Xích Đế biết được bọn hắn đã hiểu được quan hệ lợi hại bên trong.

Hắn không khỏi thở dài, hai tay ôm quyền, một bộ dáng dập khiêm tốn.

“Thương Lăng thượng thần, tiểu nữ trẻ người non dạ, một mình hạ phạm, quấy rối ngài lịch kiếp, hy vọng ngài có thể nhẹ xử lý, ta nguyện vì tiểu nữ chịu quá, cũng xin thượng thần khoan dung độ lượng.”

“Giao Dao Cơ ra.”

Thương Lăng không quay đầu lại, thùy chung chỉ có một câu nói này.

“Thương Lăng tượng thần, lẽ nào không có cách giải quyết khác sao?”

“Không có.”

Nam Phương Xích Đế chau mày, vẻ mặt đau lòng.

Hai đứa con trai không biết trời cao đất rộng, nhưng hẳn biết, Thương Lăng từ trước tới giờ không khuất tùng bất kì kẻ nào, cũng không e ngại bất kì kẻ nào, hẳn muốn làm chuyện gì không ai có thể ngăn được.

“Thật ra, tiểu nữ...”

“Đủ rồi!”

Một giọng nữ bi thương truyền đến, tất cả mọi người chuyển hướng đến cửa Xích Đế Cung, chỉ thấy Dao Cơ chậm rãi từ trên cầu thang đi xuống.

“Dao nhi!”

“Muội muội!”

“Ở đây nguy hiểm, ngươi mau trở về.”

Nhưng Dao Cơ không trở về, cũng không lùi bước, lớp băng đã lan tràn vào Xích Đế Cung, lan tràn vào trong phòng nàng ta, nàng ta trốn không thoát.

Nếu như nàng ta không ra, Thương Lăng cũng có thể mang nàng ta đi.

“Phụ thân, ca ca, thật xin lỗi, đã để cho các ngươi lo lắng.”

Dao Cơ một thân váy lục sắc, chậm rãi hướng Thương Lăng đi, sắc mặt đau thương, nhìn trông đằm đằm đáng yêu.

“Thương Lăng, ngươi không chịu buông tha ta sao?”

Thương Lăng không trả lời, nhưng sắc mặt hẳn không hề biến hóa đã khẳng định đáp án.

“Thương Lăng, ta từ nhỏ đã nhìn ngươi, ngươi giống như một viên minh châu, rọi sáng không gian của ta, rọi sáng thế giới của ta.”

Dao Cơ vừa đi, nước mắt nhịn không được liền chảy xuống.

“Ta thích ngươi như vậy, vì ngươi, ta học đánh đàn học khiêu vũ học cách để cho mình trở nên tốt hơn, để xứng với ngươi.”

“Ngày đó một điệu múa trong phong yển thượng, ta luyện ba năm. Trước một đêm, ta nhảy suốt cả một buổi tối, ta mệt mỏi quá, ta muốn ngừng, ta nghĩ tới để ngươi có thể nhìn thấy bộ dáng tốt nhất của ta, ta cũng không dám ngừng, loại tâm tình này, ngươi có thể hiểu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 362: Tính số (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nghe lời Dao Cơ nói, phụ huynh Dao Cơ cũng không nhịn được rơi lệ, Dao Cơ si mê Thương Lăng rất nhiều, bọn họ biết, nhưng không nghĩ sẽ trở thành cái dạng này.

Dao Cơ mặt đầy nước mắt, hai mắt sưng đỏ, tiếng kêu khóc khiến người nghe không đành lòng.

“Thương Lăng, ta làm nhiều như vậy, ta đau đến như vậy, ta bị dẫn vật thành dạng này, ngươi không có một chút động dung sao? Trong mắt ngươi, ta rốt cuộc là gì?”

Cuối cùng, Thương Lăng chậm rãi mở miệng: “Trong mắt ta không có ngươi.”

Nghe nói như thế, toàn thân Dao Cơ chấn động, nàng ta quả thực không thể tin được Thương Lăng sẽ phản bác hoàn toàn.

“Ta thích ngươi như vậy, vì sao ngươi không nhìn thấy?”

“Bởi vì không có quan hệ gì với ta.”

Thương Lăng không cảm xúc không tình cảm trả lời, làm Dao Cơ bị thương hoàn toàn.

Dao Cơ bắt đầu cười ha hả, cười đến thê lương, cười đến châm chọc, cười đến khiến người run sợ.

“Dao nhi!”

“Muội muội, ngươi đừng như vậy!”

Xích Đế và hai vị anh trai Dao Cơ hai vị đại ca nhìn thấy tình cảnh này, đau lòng không thôi.

“Được, được, đã như vậy, muốn chém giết muốn róc thịt, tự nhiên muốn làm gì cũng được, để ta chết ở trong tay ngươi!”

Dao Cơ nói xong tiến lên mấy bước, đứng ở trước mặt Thương Lăng, gắt gao nhìn hấn.

“Ta sẽ không giết ngươi.”

Dao Cơ sửng sò, nét mặt Xích Đế và hai anh trai vui vẻ.

“Để lại cho Tư Mệnh.”

Giọng nói Thương Lăng rơi xuống, tay áo vung lên, trong nháy mắt hấn mang theo Dao Cơ biến mất.

“Muội muội! Muội muội!”

“Dao nhi!”

“Phụ thân, hiện tại làm sao bây giờ? Thương Lăng thực sự muốn giết muội muội sao? Nàng đã đủ khổ rồi!”

“Các ngươi cho rằng ta không đau lòng sao? Kế trước mắt, chỉ có thể mời Thiên Đế đứng ra, ai...”

Tiên giới, Thái Hồng Trì.

Ở trên đường các tiên nữ tốp năm tốp ba đi tới, cười một cách tự nhiên, mặt lộ vẻ vui mừng.

Các nàng nhao nhao đi tới phía giao giới giữa tiên giới và nhân giới.

“Nghe nói Thương Lăng thượng thần trở lại tiên giới?”

“Đúng vậy! Thật vui! Lần trước gặp hấn vẫn là ở phong yên!”

“Ồ? Mọi người đi đâu đây?”

“Đến cửa vào tiên giới ở nhân giới!”

“Vì sao? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ngươi không biết! Gần đây nhất tiên giới xảy ra đại sự! Thương Lăng thượng thần lịch kiếp trở về đến Xích Đế Cung!”

“Xích Đế Cung? Đi tìm Dao Cơ thần nữ sao? Nàng sẽ dụ dỗ được Thương Lăng thượng thần sao?”

“Sao có thể? Nàng đắc tội Thương Lăng thượng thần! Cũng không biết ở thế gian tạo nghiệt gì.”

“Đúng! Ta nghe nói Dao Cơ thần nữ ở nhân gian làm rất nhiều chuyện xấu! Quấy rối Thương Lăng thượng thần lịch kiếp, cuối cùng chọc giận hấn!”

“Không sai, các ngươi đều không nhìn thấy đáng về ngày đó Thương Lăng đi Xích Đế Cung đòi người, quả thực quá đẹp trai!”

“Đúng vậy đúng vậy, nghe nói hai ca ca của Dao Cơ thần nữ trực tiếp bị Thương Lăng thượng thần miểu sát! Ngay cả Xích Đế cũng chỉ có thể trở mặt nhìn người bị mang đi!”

“Thật không? Địa vị của Xích Đế Cung tại tiên giới không thấp, Dao Cơ từ nhỏ đã là chúng tinh phùng nguyệt, tính tình cao ngạo lạnh lẽo, tuyệt không để người khác vào mắt. Lần này thật sự và mặt!”

“Nào chỉ là và mặt, mạng đều không còn!”

“Đâu chỉ vậy! Nghe nói ngày đó toàn bộ Xích Đế Cung đều bị Thương Lăng thượng thần đóng băng! Không khỏi cũng quá khí phách!”

“Nếu là hần khi nào có thể liếc mắt nhìn ta, ta nguyện ý nhảy Tru Tiên đài!”

“Được đi, ai nhìn người? Thương Lăng thượng thần nhìn Dao Cơ còn chướng mắt, trong vòng lục giới đại khái không ai có thể lọt vào mắt xanh của hần!”

“Đại thần vô pháp với tôi, nhưng liếc mắt nhìn vẫn là có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 363: Tính sổ (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Đứng, nói lâu như vậy, các người còn không nói cho ta biết, tại sao muốn đến nhân giới?”

“Bởi vì Dao Cơ ở nơi này.”

“Dao Cơ? Xem nàng có cái gì tốt!”

“Nàng bị Thương Lăng vây ở cửa vào tiên giới, bốn phía bố trí kết giới, ai cũng không vào được!”

“Đúng vậy bây giờ người Xích Đế Cung, còn có một bầy tiên quân miễn mộ Dao Cơ đang ở cửa vào tiên giới phá kết giới! Đang chờ cứu Dao Cơ đó!”

“Phá được không?”

“Nói đùa, đây chính là kết giới của Thương Lăng thượng thần! Lúc này chúng ta đi đến, nói không chừng còn có thể gặp được Thương Lăng thượng thần đó!”

Một đám tiên nữ vừa đi vừa lủi rủ bát quái không ngừng, tiên giới đã lâu không có náo nhiệt như thế.

Không chỉ là tiên nữ, ngay cả không ít tiên quân cũng tụ tập tại lối vào tiên giới.

Xa xa nhìn qua, một mảnh đầu người đen kịt đầu người, thoát nhìn đặc biệt náo nhiệt.

Chỉ thấy ở trong đám người, Dao Cơ bị nhốt trong kết giới, trong vòng ba trượng xung quanh, dù ai cũng không cách nào tới gần.

Trong kết giới khuôn mặt Dao Cơ nhìn mười phần đáng sợ, má trái bị hủy, đường vân đỏ như máu cùng với đồ vật bò bên trong, khiến người xem tê cả da đầu.

Trên cổ tay nàng ta thượng quần băng vải, hai tay rũ xuống, không có một chút tri giác, cứ như bị chặt đứt tiên căn!

Bên ngoài, rất rất nhiều tiên quân đang liều mạng sử dụng pháp thuật phá giới, dẫn đầu chính là hai anh trai Dao Cơ.

Đủ loại pháp thuật đa sắc đánh cho hoa cả mắt, kết giới lại lù lù bất động.

“Dao Cơ thật sự bị giam ở bên trong!”

“Những tiên quân này còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, quả thực nực cười.”

“Tôi đây đều là một ít tiên quân tiểu tiên nữ, một đại thần chân chính không tới, cũng không muốn lội vũng nước đục này đâu!”

“Kia nhưng không, mặt Xích Đế bị đánh vang như vậy! Ai còn dám cùng Thương Lăng thượng thần đối nghịch?”

“Dao Cơ dường như đã biến thành dọa tiên! Nhìn tiên khí trên người nàng ta dường như không còn tinh khiết!”

“Đúng vậy tại sao dường như có yêu khí vờn quanh?”

“Nàng rốt cuộc làm cái gì? Để cho Thương Lăng thượng thần đưa nàng để ở chỗ này thị chúng?”

“Chỉ là thị chúng sao?”

“Không biết được, như là đang chờ cái gì đó.”

“Chờ gì đây? Thương Lăng thượng thần có thể trở lại hay không?”

“Không biết được đâu! Hy vọng hấn sẽ đến!”

Bên trong kết giới, Dao Cơ ngẩng đầu, nhìn đoàn người bên ngoài, khóe miệng lộ ra một nụ cười suy yếu châm chọc.

Thương Lăng, người thật vô tình.

Dao Cơ cúi đầu cười, cười chính mình nực cười, cười chính mình vậy mà bại bởi Tư Mệnh hèn mọn.

Tiền nhân vây quanh càng ngày càng nhiều, Dao Cơ cũng càng ngày càng hận, nàng ta vậy mà thân bại danh liệt thảm hại như vậy.

Thiên cung.

Thiên Đế cùng Xích Đế đang ở trong sân tản bộ, Xích Đế đem sự tình thuật lại cho Thiên Đế một lần.

“Cũng thỉnh Thiên Đế hỗ trợ, ta có một đứa con gái, cũng chịu sai một lần.”

Trong mắt Xích Đế chứa nước mắt, nét mặt mười phần khổ sở.

Chỉ nghe Thiên Đế thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thương Lăng nếu là lưu tình thì sẽ không đóng băng Xích Đế Cung người, càng sẽ không vừa ra tay liền muốn mạng hai đứa con trai của người.”

“Người cũng không có cách nào sao?”

“Không có, hấn không nghe ta, ta cũng không làm gì được hấn.”

Xích Đế thở dài một tiếng, chân mày đều nhíu lại một chỗ.

“Người thật sự biết Dao Cơ ở nhân gian làm gì không? Người đau lòng con gái người, làm sao Thương Lăng lại không đau lòng con trai hấn ở nhân gian?”

Thiên Đế nói xong, vung tay lên, trước mặt xuất hiện một mảnh cảnh trong gương.

“Tự người xem đi, hành vi phạm tội, đừng nói với tình, với pháp cũng nên nhảy Tru Tiên đài.”

Bên trong gương, một màn lại một màn cảnh tượng tái hiện trước mắt, Xích Đế thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

“Nếu như người còn muốn cứu Dao Cơ, còn có một cách.”

Xích Đế ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đế.

“Tư Mệnh “

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 364: Tính số (6)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Khi cửa vào tiên giới đang vô cùng náo nhiệt, bên trong một ngọn núi xanh bị mây mù lượn lờ, bên bờ một hồ nước xanh bích trong suốt, gió mát phát phơ.

Giản Chi Hề đang ngồi ở bên hồ ngơ ngác nhìn mặt hồ sóng nước lăn tăn.

Đột nhiên, một đạo gió đỏ nhẹ nhàng thổi tới.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một nữ tử mặc váy ngắn màu đỏ, khoác áo mỏng xuất hiện ở trên mặt hồ, cái bóng đỏ nổi bật.

“Tiểu Hề Hề, làm sao lại một mình trốn ở chỗ này?”

Giản Chi Hề kinh ngạc ngẩng đầu, giọng nói này nàng nhớ kỹ, ngày đó ở ngoài sơn động núi Lộ Trạch nói chuyện chính là nữ tử này.

Chỉ là, nàng ta là ai, làm sao lại xuất hiện vào lúc đó ở chỗ kia?

Bây giờ tìm đến nàng là có ý gì?

Nghe giọng điệu này, lẽ nào các nàng có quen biết trước đó?

Giản Chi Hề lẳng lặng nhìn nữ tử áo đỏ trước mắt, im lặng không lên tiếng.

“Ài, thật không nghĩ tới chỉ là một đời lịch kiếp, ngươi lại đem mình rơi vào trong đó.”

Lòng ngực Giản Chi Hề buồn bực, nàng càng trầm mặc, như là không nghe thấy.

“Ngươi đang đắm chìm trong chuyện xưa không ra được, hay thích Thương Lăng thật, chỉ có chính ngươi rõ ràng, người khác nói không tính.”

Nữ tử áo đỏ dường như căn bản không thèm để ý Giản Chi Hề có trả lời hay không, tiếp tục tự mình nói.

“Sở dĩ muốn trải qua bảy thế kiếp nạn mới có thể quay về tiên giới đạt được thần cách, là để cho người ta nhìn rõ ràng, mới có thể hiểu rõ ràng, không phải để cho người ta hăm dọa.”

“Những thứ tình này, yêu này, đều là ảo ảnh, thay đổi trong nháy mắt. Huống chi, đối tượng lại là Thương Lăng đây.”

Nói đến đây, nữ tử áo đỏ che miệng cười khẽ, sau đó vẻ mặt mập mờ nhìn Giản Chi Hề.

“Nam nhân à, chơi đùa thôi, không cần nghiêm túc. Nhưng mà, nói thật, tư vị Thương Lăng như thế nào? Ta còn chưa có hưởng qua đây.”

Nữ tử áo đỏ nói xong cười khanh khách, thanh âm cực kì quyến rũ câu nhân.

Giản Chi Hề nghe được phiền lòng, đứng dậy, xoay người rời đi, nàng tuyệt không muốn biết nàng ta làm sao tìm được nàng, càng không có tâm tình phản ứng với nàng ta.

“Tiểu Hề Hề, ngươi dự định ở chỗ này rịt đầu rịt cổ bao lâu? Trốn tránh cũng không phải là tác phong của ngươi nha.”

Cước bộ Giản Chi Hề không ngừng, cũng không muốn để ý đến nàng ta.

“Không muốn vì hải tử đáng thương của ngươi báo thù sao?”

Bước chân Giản Chi Hề dừng lại, cuộn chặt tay, hận ý trong mắt chảy ra, thân thể khẽ run rẩy.

Vân Triệt của nàng, đó là con nàng, trong nháy mắt đó nhìn thấy hán chết thảm, tâm nàng cũng chết theo.

Nàng làm sao không nhớ báo thù?

Chỉ là thế lực lớn sau lưng Dao Cơ, nàng bây giờ chỉ là một Tư Mệnh nho nhỏ, nàng cần thời gian tìm cách báo thù.

Nàng cũng cần thời gian bình tĩnh, cần thời gian chữa hết đau lòng.

Nàng thật đau đớn, đau đến mức không muốn đối mặt với tất cả.

Trốn tránh mặc dù không thể giải quyết được vấn đề, nhưng có thể giảm đau.

“Muốn báo thù thì cùng ta đi, không cần chờ, không cần tìm cách, cũng không cần nhẫn nhịn.”

Giản Chi Hề không quay đầu lại.

Chỉ nghe nữ tử áo đỏ cười khanh khách, nàng ta nói: “Ta cũng không phải đối thủ của ngươi, không có việc gì sẽ không tùy tiện đắc tội ngươi, sẽ không lừa ngươi.”

Giản Chi Hề rút cục quay đầu lại, nhìn về phía nữ tử áo đỏ nằm trên mặt hồ.

Trên đường nhân giới đi thông lên tiên giới, Giản Chi Hề cùng nữ tử áo đỏ kia một trước một sau bay.

“Đến rồi ”

Giản Chi Hề cùng nữ tử áo đỏ từ giữa không trung rơi xuống đất, nữ tử áo đỏ đưa tay, ấn lên bả vai Giản Chi Hề.

Nàng vừa quay đầu lại, chỉ thấy một lưỡi dao sắc bén để trên cổ nàng.

“Ngươi đây là có ý gì?”

Giản Chi Hề nhú mày nhìn về phía nữ tử áo đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 365: Tính sổ (7)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Bây giờ ngươi là tiên, ta là ma, nếu như không bắt giữ ngươi, song song đi với như thế, ngươi không sợ người tiên giới tìm ngươi gây phiền phức?”

Nữ tử áo đỏ cười khanh khách, dán phía sau Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề thậm chí có thể cảm nhận được sóng lớn mãnh liệt trước ngực nàng, còn truyền đến từng đợt mùi thơm quyến rũ.

Hai người đi sau một lát, đoàn người nhốn nháo ồn ào liền xuất hiện ở trước mặt hai người.

Giản Chi Hề kinh ngạc không thôi, tại sao có thể có nhiều người của Tiên giới vậy ở đây như vậy?

Sau đó nàng nhìn xa hơn giữa đám người, chỉ thấy Dao Cơ một thân váy lục, đang bị vây ở ngay chính giữa kết giới.

Nhìn thấy Dao Cơ, thân thể Giản Chi Hề nhẹ nhàng run rẩy.

Chuyện cũ một màn tái hiện trước mắt nàng, thân thể Vân Triệt còn nhỏ bị khô máu, nằm trong son động lạnh lẽo...

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, ổn định tâm thần mình.

“Mang ta tới nơi này làm gì?”

“Mang ngươi đi báo thù.”

Nữ tử áo đỏ cười khanh khách một tiếng, sau đó cầm lấy bả vai Giản Chi Hề phi thân lên.

Áo lụa đỏ của nàng ta mang ra từng đợt gió đỏ, gió quét qua, trực tiếp thổi về phía đám người vây xem.

Gió đỏ, còn như dao quét trên người chúng tiên, chà xát khiến bọn hắn lui lại từng bước, không thể không dùng pháp lực mới đứng vững trước trận gió hung mãnh này.

Cách khá xa còn có thể lui ra phía sau mấy bước, cách gần thậm chí bị gió thổi bị thương, lập tức phun ra một búng máu.

Một trận gió thổi qua sau đó, vốn dĩ đám người vây quanh đông đúc nhất thời hơn phân nửa lăn trên mặt đất, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Lúc này, trước kết giới hoàn toàn trống trải.

Nữ tử áo đỏ bắt Giản Chi Hề dừng ở phía trước kết giới.

Nàng ta dùng thân thể dán vào lưng Giản Chi Hề, đẩy nàng đi vào trong kết giới.

Mất thấy hai người các nàng đi vào, tất cả mọi người đứng xem khiếp sợ.

“Trời ạ, lại có người đi vào trong kết giới!”

“Đúng vậy ít nhiều tiên quân đánh bao nhiêu ngày kết giới, lù lù không động, lại dễ dàng bị người đi vào như vậy?”

“Kia hình như là Tư Mệnh!”

“Đúng vậy trước đó nghe nói nàng và Thương Lăng thượng thần cùng đi lịch kiếp, Thương Lăng thượng thần trở về, lại không thấy nàng!”

“Nàng làm sao lại xuất hiện ở nơi này? Nữ nhân áo đỏ phía sau nàng là ai? Nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy! Vừa ra tay liền tàn nhẫn như vậy!”

“Không giống người tiên giới, chẳng lẽ cũng là yêu sao?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Ài? Các ngươi xem trên cổ Tư Mệnh có bả đao! Nàng dường như bị ép buộc!”

Lúc này, trong đám người chạy ra một người, chính là Vọng Thu.

“Tư Mệnh! Tư Mệnh! Ngươi thế nào rồi?”

“Nhanh lên, nàng bị ép buộc, nhanh cứu nàng!”

Vọng Thu bỗng nhiên nhắm vào kết giới, kết quả lại bị ngăn cản bên ngoài, chỉ có thể mong chờ nhìn.

Lúc này, người bên ngoài nghị luận ầm ĩ, thậm chí có mấy người không cam lòng xông lên kết giới mấy lần đều không được.

“Thật kỳ quái! Vì sao các nàng có thể đi vào?”

“Chẳng lẽ là pháp lực của nữ nhân áo đỏ kia rất cao sao?”

“Vậy tại sao phải dẫn theo Tư Mệnh?”

Bên trong kết giới, Dao Cơ chậm rãi ngẩng đầu, một đôi mắt nhìn chăm chăm Giản Chi Hề, lộ ra một nụ cười oán độc.

“Tư Mệnh, cảm giác như thế nào? Chính mình thành yêu, con trai chết, vĩnh viễn không siêu sinh, ha ha ha...”

Giản Chi Hề nhìn Dao Cơ phát rồ, nhìn không được, giơ tay lên tát một cái, đánh lệch khuôn mặt nàng ta, khóe miệng chảy ra tia máu.

“Coi như đánh ta, ngươi cũng không thay đổi được những sự thật này!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 366: Tính sổ (8)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Không thay đổi được ngươi đã từng ở trước mặt ta ba quý chín lạy, không thay đổi được con trai ngươi bị lấy máu mà chết, không thay đổi được sự thật ngươi không cứu được con trai ngươi!”

Dao Cơ một hơi nói ra, như là đang vui vẻ phát tiết trong lòng.

Nàng ta chính là muốn nhắc lên hồi ức thống khổ của Tư Mệnh, muốn bóc vết sẹo của nàng, chính là muốn nàng cả đời đều không quên được những thứ sỉ nhục này!

“Tư Mệnh, đáng đời ngươi, ngươi chết tiệt, ngươi đời này cũng sẽ không có kết quả tốt!”

Dao Cơ liên tục mắng, giọng nói kích động lại thê thảm, ở ngoài kết giới không ít người đều nghe rành mạch.

Lúc này vốn dĩ có chút đồng tình, lập tức đều mất đi hảo cảm đối với nàng ta.

“Điên, Dao Cơ thật điên!”

“Vậy mà làm nhiều sự tình quá phận như vậy! Nhất định phải để nàng ta nhảy Tru Tiên đài!”

“Sao có thể? Người ta là con gái Xích Đế, thế lực sau lưng lớn, nói không chừng giáo huấn vài câu liền thả người!”

Từng tiếng nghị luận, nói mát truyền đến, người trong kết giới lại lù lù bất động.

Dao Cơ không ngừng chửi bậy, Tư Mệnh lại một mực mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta, trong ánh mắt chỉ có lạnh lùng và căm hận.

Cuối cùng, Giản Chi Hề rốt cục mở miệng: “Dao Cơ, ngươi không xứng để cho ta ghi hận cả đời, quá rút cấp bậc.”

“Ha ha ha, Tư Mệnh, giả cao lãnh cái gì? Chính ngươi không phải cũng là tâm cơ kỹ nữ sao? Hai lần hạ phạm cũng không đánh tan ký ức, ngươi dám nói ngươi không phải vì câu dẫn Thương Lăng sao?”

“Suy bụng ta ra bụng người, Dao Cơ ngươi thật đáng thương hại.” Giản Chi Hề cười nhạt.

“Ta đáng thương hại? Ngươi mới đáng thương! Con trai ngươi không còn, ngươi còn để tiếng xấu muôn đời!”

“Ta còn có sau này, còn ngươi không có.”

Dao Cơ toàn thân run rẩy, trên mặt một vẻ điên cuồng.

Mỗi một câu của Tư Mệnh đều đâm thẳng vào tim nàng ta.

Nàng ta chẳng lẽ không có về sau thật sao? Nàng ta còn trẻ, nàng ta còn có hạnh phúc, nàng ta làm sao có thể chết!

“Ngươi dám giết ta, cha ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Giản Chi Hề yên lặng không nói, nàng cười nhạt đối với Dao Cơ có lực sát thương lớn hơn.

Mắng nhau còn có thể phát tiết, đáng sợ là không ngừng mắng chỉ đổi lại một cái cười lạnh.

Lúc này, nữ tử áo đỏ bên cạnh Tư Mệnh bỗng nhiên mở miệng, thanh âm như trước quyến rũ động lòng người.

“Đừng hét, la rách cổ họng cũng không thay đổi được kết cục ngươi.”

Nữ tử áo đỏ duỗi tay khẽ vuốt nhẹ má trái Dao Cơ, nhô ra huyết sắc mạch lạc.

“Coi như Tư Mệnh câu dẫn Thương Lăng thì như thế nào? Nàng thành công, ngủ với Thương Lăng một lần lại một lần.”

Dao Cơ toàn thân run lên: “Ngươi cảm miệng!”

“Chẳng những ngủ ngon nhiều lần, còn thành công để cho Thương Lăng đem ngươi chộp tới cho Tư Mệnh hết giận, chỉ bằng điểm này, thắng làm vua thua làm giặc không phải rất rõ ràng sao? Một đứa bé chết, còn có thể sinh thật nhiều, miễn là còn sống, cái gì cũng được.”

“Ngươi không phải không biết đạo lý này đi, kết giới này trong lục giới, trừ Thương Lăng, cũng chỉ có Tư Mệnh có thể đi vào. Đó là Thương Lăng vì nàng mà để lại cửa vào.”

Tâm Giản Chi Hề run lên, Thương Lăng? Nàng có chút ngẩn ngơ, không phân rõ cảm giác trong lòng.

Nữ tử áo đỏ miệng không ngừng nói chuyện, để cho Dao Cơ hoàn toàn điên cuồng.

“Tiện nhân, mắc mớ gì tới ngươi?”

“Không liên quan tới ta, nhưng bắt ngươi tìm vui, thật vui vẻ.” Nữ tử áo đỏ cười khanh khách.

“Tiện nhân, các ngươi từng người tất cả đều là tiện nhân, ta nguyện rửa các ngươi chết không yên lành, ta nguyện rửa các ngươi vĩnh viễn không siêu sinh, ta nguyện rửa các ngươi...”

“Bốp ”

Giản Chi Hề lại một cái tát đánh lên, cũng đánh lệch khuôn mặt bên kia của nàng ta.

“Được được, tiểu tiện nhân này để lại cho ngươi từ từ chơi, ta trước tiên lấy đồ vật ta muốn.” Nữ tử áo đỏ cười khanh khách không ngừng.

“Ngươi muốn lấy đi cái gì?” Giản Chi Hề nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 367: Tính sổ (9)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nàng biết nữ tử áo đỏ này sẽ không làm chuyện không có nghĩa, đây mới là mục đích thật sự của nàng!

“Thực Cốt Trùng, đó là quý dạ xoa mới nghiên cứu ra được một loại cổ trùng, tìm không được thân thể ký sinh, thẳng đến khi nhìn thấy đầy người oán khí lại mang tiền căn Dao Cơ, mới đem nàng ta đi.”

Nữ tử áo đỏ che miệng cười nói: “Ai biết Thực Cốt Trùng mới được phân nửa, tiểu tiện nhân này bỏ chạy. Quý dạ xoa bị sự tình trong điện quần thân không đuổi theo được, ngược lại để ta nhặt cái tiện nghi này.”

“Thực Cốt Trùng này cầm đi tu luyện, làm ít công to, là thuốc bổ vô cùng tốt đây. Trước đây không để cho Thương Lăng giết nàng, cũng bởi vì Thực Cốt Trùng còn chưa thành thực.”

Giản Chi Hề nhũ mày.

“Nói như thế, vừa nãy ngươi cũng là lợi dụng ta vào kết giới, chính là để lấy Thực Cốt Trùng thành thực đi?”

“Ai nha nha, tiểu Hề Hề ngươi tại sao nói lời như vậy, thật tổn thương lòng người đây, ta cũng là vì giúp ngươi hết giận thôi mà.”

Giản Chi Hề cười nhạt: “Ta lại không ngờ.”

“Ngược lại ngươi cũng không tổn thất đúng không? Sẽ nói cho ngươi biết một tin tức.” Nữ tử áo đỏ cười khanh khách không ngừng.

Giản Chi Hề nhũ mày.

“Đệ Tam điện nội loạn, Tàn Uyên kế thừa chủ vị Đệ Tam điện, bây giờ đang bận đây.”

“Về sau Đệ Tam điện chủ chính là Quý Vực Vân U —— Tàn Uyên, ngươi cao hứng không?”

Đệ Tam điện? Tàn Uyên? Có ý gì?

Giản Chi Hề mặc dù nghe không hiểu, nhưng từ thần thái của nữ tử áo đỏ này có thể nhìn ra một ít mảnh khốc.

“Nội loạn? Loạn trong gác ngoài? Hoặc có lẽ là ngươi cũng tham dự một phần?”

Nữ tử áo đỏ không những không giận mà còn cười, nàng ta nói: “Nữ nhân vẫn là ngốc chút mới khả ái, nam nhân mới đau lòng, tiểu Hề Hề, ngươi cũng biết, ta thân bất do kỷ nha.”

Giản Chi Hề cười nhạt.

“Bán cho ngươi nhiều tin tức như vậy, Thực Cốt Trùng ta nên lấy đi rồi...!”

Nữ tử áo đỏ cười, năm ngón tay vô ý, từng đạo dây tóc đỏ như máu từ bàn tay nàng bay ra, chui vào trên thân thể Dao Cơ.

“A...”

Dao Cơ kêu một tiếng thê lương thảm thiết, Thực Cốt Trùng toàn thân cao thấp cũng bắt đầu nhúc nhích.

Nàng ta giống như là một túi da đầy Thực Cốt Trùng, còn trùng phía dưới túi da nàng ta nhúc nhích, giùng giàng, nhìn đặc biệt ghê tởm.

Bên ngoài kết giới, không ít người thấy một màn như vậy, đều khiếp sợ không thôi, nhao nhao bịt mắt.

Bọn hắn chưa từng thấy tàn nhẫn như vậy, đồ vật ghê tởm như vậy.

Chỉ thấy từng con côn trùng từ trên người Dao Cơ chui ra ngoài.

Dao Cơ toàn thân rung động, giùng giàng, kêu thảm thiết, toàn thân đều là mồ hôi, thống khổ.

Giản Chi Hề lạnh lùng nhìn Dao Cơ, khi rất nhiều côn trùng bò ra ngoài, trên mình còn mang theo máu thịt nàng ta, nhìn rất tanh tươi.

Thấy một màn như vậy, Giản Chi Hề nhớ lại đêm hôm ấy, trong son động, nàng bị vô số cổ xà cắn xé.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng, bây giờ Dao Cơ cũng tự mình nếm thử tư vị này.

Càng ngày càng nhiều Thực Cốt Trùng từ trong cơ thể Dao Cơ bò ra ngoài, sắc mặt nàng ta trắng bệch, máu chảy không ngừng, cả người đều gần như chết đi.

Nàng ta một tiếng lại một tiếng hét thảm một tiếng vang tận mây xanh, để cho người nghe kinh hồn táng đảm.

Giản Chi Hề nhìn nàng ta, có thể tưởng tượng cái loại đau xuyên tim này, bởi vì nàng cũng đã nếm thử.

Dần dần, tất cả Thực Cốt Trùng đều từ trong cơ thể Dao Cơ bò ra ngoài, số lượng nhiều đến mức khó có thể tưởng tượng.

Thực Cốt Trùng vừa ra, thân thể Dao Cơ như đều bị móc sạch, thùng trăm ngàn lỗ, chảy máu không ngừng, máu thịt be bét.

Nữ tử áo đỏ hưng phấn thu hồi Thực Cốt Trùng, nét mặt tươi cười, nụ cười xinh đẹp cùng Dao Cơ thể thâm đặt ở một chỗ, có vẻ vô cùng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thân Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 368: Tính sổ (10)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Tiên căn nàng ta đã bị Thực Cốt Trùng ăn không sai biệt lắm, Thực Cốt Trùng rời khỏi cơ thể, nàng ta xem như bị phế hoàn toàn.”

“Cứ như vậy, ta đi trước, ngươi nên làm tốt.”

Nữ tử áo đỏ bỗng nhiên để lại bả vai Giản Chi Hề, đẩy nàng mang nàng ta đi ra kết giới.

Hai người bọn họ vừa ra, hai anh trai Dao Cơ còn có một đám tiên quân lập tức xông lên.

“Yêu nữ đừng mơ tưởng chạy trốn!”

Nữ tử áo đỏ cười khanh khách: “Chỉ bằng các ngươi sao?”

“Tur Mệnh, ngươi cấu kết với yêu nghiệt, tổn thương muội muội ta, phản bội tiên giới, ngươi tội ác tày trời!” Tấn Hoa chỉ vào Giản Chi Hề mắng.

“Tur Mệnh, ngươi mau cùng cái yêu nghiệt này một chỗ giờ tay chịu trời, còn có thể nhẹ xử lý!” Úy Nguyên gầm lên.

Giản Chi Hề nhìn hai anh trai này của Dao Cơ, khóe môi nhếch lên cười nhạt.

Đây là muốn lật ngược phải trái, mạnh mẽ cho nàng một cái tội danh?

Nàng rất dễ khi dễ sao?

“Hay cho hai tên phế vật các ngươi, trả lại tội danh cho ta, để cho ta giờ tay chịu trời?” Giản Chi Hề cười nhạt.

“Ngươi nói cái gì!”

“Ngươi cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn!”

“Ai nha nha, nàng nói các ngươi là phế vật, nghe không hiểu còn muốn hỏi lần nữa sao?”

Nữ tử áo đỏ che miệng cười nói: “Xuất khẩu cuồng ngôn? Ngươi ta cuồng, cũng không phải là miệng nói ra.”

“Ngươi là ai?”

“Ngươi tiện nhân này, cũng dám tổn thương muội muội ta, đợi phụ thân đến, nhất định sẽ không cho ngươi tốt!”

“Ôi, ta rất sợ đó nha!” Nữ tử áo đỏ cười nói.

“Các ngươi phế vật này, liền sẽ chọn trái hồng mềm mà bóp, khi dễ tiểu Tur Mệnh.”

“Dao Cơ là Thương Lăng bắt, trên người nàng ta tổn thương là do ta làm, các ngươi có bản lĩnh đi tìm Thương Lăng, không có bản lĩnh tìm ta cũng được, khi dễ tiểu Tur Mệnh làm gì?”

“Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Úy Nguyên lời này vừa nói ra chuyển ánh mắt đến phía Tấn Hoa.

Hai huynh đệ ngẫm hiểu, rút kiếm ra bỗng nhiên tấn công phía nữ tử áo đỏ.

Trong nháy mắt nữ tử áo đỏ ung dung ưu nhã lui lại một bước, vung tay lên, một đạo yêu lực đỏ đánh ra, lập tức đánh trúng hạ thể Úy Nguyên.

“A...”

Úy Nguyên hét thảm một tiếng, cả người bị quăng ra ngoài, lăn trên mặt đất vài vòng, thống khổ không thôi.

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người, nữ tử áo đỏ này cũng quá tàn nhẫn, quá hào phóng!

“Ai nha nha, không có ý tứ, muốn đánh gãy tiên căn người, không cần thận, đánh mệnh căn, lần sau luyện một chút sẽ chính xác, hi hi...”

Nữ tử áo đỏ buồn cười nhìn bọn hắn.

Lúc này ai cũng nhìn ra, mặc dù nét mặt nữ tử áo đỏ cười một cách tự nhiên, nhưng tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn lại lợi hại, căn bản không phải những thứ tiêu tiền bọn hắn có thể chọc được.

Nàng bây giờ bắt quả chỉ là hứng chơi nổi lên, mới cùng bọn họ lãng phí thời gian.

“Người, người đến cùng là ai?”

“Ta là người các ngươi không thể trêu vào! Các ngươi hỏi danh tự, quay đầu tìm cha để báo thù sao?”

“Người dám làm không dám nói sao?”

“Có cái gì không dám, chỉ sợ Xích Đế không dám tìm tới cửa.” Nữ tử áo đỏ cười nói: “Ta gọi Chu Huyền Nguyệt, nhưng đừng quên nha. Ta chờ Xích Đế tìm tới cửa!”

Chu Huyền Nguyệt thân hình lóe lên, hồng sắc thân ảnh biến mất, nàng trong nháy mắt bay đi.

“Tur Mệnh, người cầu kết ngoại nhân, mang tai họa cho tiên giới, người sẽ gặp báo ứng!”

Giản Chi Hề lạnh lùng nhìn bọn hắn, một câu nói nhảm đều chẳng thềm cùng bọn họ nói.

Nàng vừa quay đầu lại, lập tức trở lại trong kết giới.

Tất cả mọi người nhìn thấy nàng đi vào trong kết giới, quả thực kinh ngạc đến ngây người.

“Tur Mệnh thật sự có thể tùy ý ra vào kết giới!”

“Thì ra Chu Huyền Nguyệt nói thật, Thương Lăng thượng thần để cho Tur Mệnh một cửa vào!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 369: Tính số (11)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Đây là tình huống gì?”

“Bọn họ có quan hệ như thế nào?”

Trong nháy mắt, toàn bộ liên sơn trào, mọi người nghị luận ầm ĩ, chứng thuyết phân vân.

Mọi người trên tiên giới chỉ biết là Tur Mệnh theo đuổi Thương Lăng, cũng biết nàng đi đại vận có thể cùng Thương Lăng cùng nhau hạ phạm lịch kiếp, lại không biết cụ thể xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ Tur Mệnh theo đuổi nam thần thành công?”

“Thương Lăng thượng thân cứ như vậy bị giải quyết?”

“Không thể nào? Ta không thể tin được!”

“Ta cũng không tin!”

“Tất nhiên không tin, Thương Lăng thượng thân cũng không cùng nàng trở về!”

Bên trong kết giới, Giản Chi Hề chẳng quan tâm âm thanh bên ngoài, lập tức hướng về phía Dao Cơ vô cùng suy yếu.

Lúc này, một đạo xích sắc hào quang loé lên, Xích Đế tới.

Chỉ thấy hần một thân xích sắc trường bào, hai đầu lông mày tràn đầy lo âu và đau đớn, nhìn Dao Cơ trong kết giới, đi tới bên cạnh kết giới.

“Cha!”

Xích Đế vừa đến, Tấn Hoa lập tức gọi hần.

Xích Đế quay đầu, chỉ thấy Úy Nguyên dưới thân nhuộm đầy máu đỏ.

Hần khiếp sợ tiến lên, kiểm tra thương thế Úy Nguyên.

Hần tức giận đến toàn thân run rẩy, đau lòng không thôi, Úy Nguyên đây là thành phế nhân!

“Là ai? Là ai làm!”

“Là Tư Mệnh thông đồng cùng Chu Huyền Nguyệt!”

“Chu Huyền Nguyệt? Người nói Chu Huyền Nguyệt?” Xích Đế quá sợ hãi.

“Cha, người có thể nhận ra nàng ta?”

”Đệ nhị điện chủ Yêu giới, huyết sắc mị hoa nô, Chu Huyền Nguyệt! Là nàng, trách không được trên vết thương còn lưu lại ma khí.”

Nghe nói như thế, vô số nhóm tiên tiên vây xem đều khiếp sợ, vừa rồi, dĩ nhiên là đệ nhị điện chủ yêu giới!

Địa vị không khỏi cũng quá lớn!

Yêu giới không giống với tiên giới, tiên giới Thiên Đế chương quản, mà yêu giới thì từ bảy Ma điện cùng nhau chương quản.

Bảy điện chủ đều là đã thành ma, đó là nhân vật hàng đầu yêu giới!

Phóng tới tiên giới, kia chính là người cùng Thiên Đế xưng huynh gọi đệ!

Xích Đế kích động không thôi, hần nói: “Các người làm sao lại chọc nàng?”

“Không phải chúng ta, là Tư Mệnh, là nàng thông đồng yêu ma tới hại chúng ta!”

Giản Chi Hề xoay người, lạnh lùng nhìn bọn hần lên án, trên mép treo một nụ cười nhạt.

“Nói bảy, các người đây là thị phi bất phân, vì vụ tội Tư Mệnh cái gì cũng đều nói ra miệng sao?”

Vọng Thư nhảy ra, nàng chỉ vào bọn hần tức giận mắng: “Lật ngược phải trái, thật không phải thứ gì! Nơi đây nhiều người như vậy đều nhìn thấy, nói sao cũng không chọn địa phương sao?”

Vọng Thư vừa nói như vậy, người vây xem cũng dần dần nhìn không được.

“Đúng vậy Tư Mệnh rõ ràng chẳng hề làm gì!”

“Nàng còn bị đệ nhị điện chủ yêu giới bắt giữ!”

“Nàng vô tội, các người như thế vụ tội nàng, sắp tâm như vậy?”

Vô số người mồm năm miệng mười nói, đem Úy Nguyên cùng Tấn Hoa nói tới mặt đỏ tận mang tai, cúi đầu không nói.

Xích Đế bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lắc đầu, khóe mắt có chút ướt át, sợi tóc đều bạc đi rất nhiều.

Chuyện của đứa con gái còn chưa giải quyết được, bây giờ con lớn nhất lại bị người ta phế!

Tay hấn vung lên, cầm máu cho Úy Nguyên, hấn nói: “Trước tiên về Xích Đế Cung.”

“Chính là... Cha...”

“Trở về!” Xích Đế gầm lên một tiếng.

“Vâng.”

Tần Hoa đỡ Úy Nguyên rời khỏi, bây giờ chỉ còn lại một người là Xích Đế, hấn chậm rãi xoay người nhìn về phía Tư Mệnh trong kết giới.

“Tư Mệnh, ngươi có thể thả Dao nhi một con đường sống không? Coi như ta, cầu ngươi!”

Xích Đế hai mắt mông lung, khôe mắt lóe nước mắt, thần sắc khẩn thiết.

“Cầu ta?” Giản Chi Hề cười nhạt: “Không cần, ta không chịu nổi.”

“Nàng không hiểu chuyện, ngươi không thể cho nàng một cơ hội hối cải để làm người mới sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 370: Tính số (12)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Nàng không hiểu chuyện? Ta đây xứng đáng hiểu chuyện, hiền ngang lắm liệt, lòng dạ rộng lớn sao?”

Giản Chi Hề cười lạnh một tiếng, cười đến bi thương.

“Ta cho nàng cơ hội, nàng có từng cho Vân Triệt cơ hội? Hấn còn nhỏ như vậy...”

“Nhưng kia chẳng qua chỉ là đứa trẻ phạm nhân thôi.” Xích Đế cau mày.

Nghe nói như thế, trong lòng Giản Chi Hề dâng lên một hồi lửa giận, nắm chặt tay.

“Vân Triệt chỉ là một đứa trẻ người phạm, cho nên nàng ta có thể tùy tiện giết?”

Giản Chi Hề cả giận nói: “Xích Đế, ta rốt cục biết được tính cách ích kỉ của Dao Cơ là từ nơi nào tới. Thượng bất chính hạ tắc loạn, chính ngươi không biết xấu hổ, ba đứa con cũng đều bị coi thường!”

Xích Đế cơ bản có cảm giác mình đã ăn nói khép nép cùng Tư Mệnh nho nhỏ nói đến chỗ này, nàng cần phải hiểu tiến lùi, nhận thức tốt xấu.

Không nghĩ tới, nàng chẳng những không cảm kích, lại chửi rửa thành dạng này, quả thực dám phạm thượng, tội không thể tha thứ!

“Tư Mệnh, ngươi đừng có được một tắc lại muốn tiền một thước!” Xích Đế trầm mặt.

“Được một tắc lại muốn tiền một thước sao? Khinh thường đứa trẻ người phạm sao?”

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, trên tay phải, sáng lên một ánh hào quang, pháp lực tụ lại trong lòng bàn tay.

“Ta cho ngươi biết, Vân Triệt là con ta, nhưng Dao Cơ thì không phải, ở trong mắt ta, một vạn Dao Cơ cũng không bằng một Vân Triệt.”

Quang mang trong bàn tay Giản Chi Hề càng ngày càng sáng, nàng giờ tay lên.

“Cho nên giết nàng, đau lòng là ngươi cũng không phải ta, ta làm sao cần phải nương tay?”

“Ngươi dám!”

Xích Đế vừa dứt lời, pháp lực Giản Chi Hề lập tức đánh trên người Dao Cơ.

Nguyên bản Dao Cơ suy yếu đang hấp hối bỗng nhiên hét thảm lên.

Pháp lực rơi trên người Dao Cơ, nàng toàn thân giống như hòa thiêu, trở nên nóng bỏng lửa đỏ, làn da từng khúc bị ăn mòn.

“A...”

Làm cho Dao Cơ tê tâm liệt phế, Xích Đế ngoài kết giới cũng nhìn đỏ mắt.

Hắn không nghĩ ngại nhiều, bắt đầu điên cuồng công kích kết giới, nhưng kết giới không nhúc nhích tí nào.

“Dừng tay, Tự Mệnh ngưng dừng tay!”

“Người chẳng lẽ không sợ, người đời này chạy không thoát kết giới này sao?”

“Tự Mệnh! Người đủ rồi!”

Xích Đế ở bên ngoài hô, Tự Mệnh lại không có một chút phản ứng.

Nàng tăng mạnh pháp lực trong tay, Dao Cơ càng thống khổ.

“Tự Mệnh, ta nguyện rửa người... Trọn đời... Không được... An bình... A...”

“Nếu nguyện rửa hữu dụng, các người đã sớm không được an bình rồi, hồi phi yên diệt.”

Giản Chi Hề cười nhạt, pháp lực trong tay vẫn tiếp tục tăng mạnh.

Chỉ thấy làn da toàn thân Dao Cơ bị ăn mòn sạch sẽ, lộ ra xương trắng âm u.

“Tự Mệnh, người dần vật Dao nhi như thế, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Xích Đế vừa dứt lời, tay kia của Giản Chi Hề đánh ra một đạo pháp lực, lập tức đánh lên mặt Dao Cơ, răng trong miệng nàng ta đều rơi ra.

“Tự Mệnh! Người đây là đang khiêu khích ta sao?”

Giản Chi Hề lại khoát tay, một đạo pháp lực đánh tới, xương trắng âm u Dao Cơ lộ ra bị đánh thành phần vụn.

“Tự Mệnh!”

Xích Đế ở bên ngoài gầm thét, cả người gần như nổi điên, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Hắn càng uy hiếp, Tự Mệnh càng dần vật Dao Cơ, đến cuối cùng, ngay cả âm thanh hắn cũng không dám phát ra ngoài.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể Dao Cơ bị ăn mòn sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng bị đánh vỡ nát.

Bên trong kết giới, thân thể Dao Cơ bị ăn mòn càng ngày càng nghiêm trọng.

Bên ngoài kết giới, Xích Đế nổi trận lôi đình, một đám tiểu tiên cường thế vây xem, tại toàn bộ tràng diện, dị thường bốc lửa.

Hồi lâu sau, Giản Chi Hề rút cục thu lại pháp lực.

Mà Dao Cơ đã toái thi vụn đoạn, hoàn toàn biến mất ở thế gian này.

“Tự Mệnh!”

Xích Đế đã đỏ mắt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 371: Tính số (13)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Mở kết giới, thả hồn phách Dao nhi đi ra đi, nếu trong vòng bảy ngày không đem nàng đưa vào luân hồi, nàng liền hồn phi phách tán! Nàng đã bị hủy, không được làm quá tuyệt!”

Giản Chi Hề mặt không chút thay đổi, không có một tia động dung.

“Kết giới không phải ta bố trí, phải thả người, tìm Thương Lăng.”

“Ngươi...”

“Không nên chuyên chọn trái hồng mềm bốp, Xích Đế, ngươi uy hiếp cùng khiêu khích đều chỉ có thể làm cho ta hạ càng nặng tay.”

“Ta không gây sự, nhưng không phải sợ phiền phức. Bất cứ thương tổn gì đến ta và người ta quan tâm, ta cũng sẽ không buông tha.”

“Chuyện này, nếu ngươi nguyện ý, dừng ở đây. Nếu ngươi như chết dây dưa không thả, ta liền phụng bồi đến cùng!”

Giản Chi Hề sắc mặt không thay đổi nói hết lời, bọn tiểu tiên nghe lời này, lập tức đối với Tư Mệnh cảm thấy kính nể.

Không sợ cường quyền, không sợ thị phi, dũng cảm đối mặt, rõ ràng ở thế yếu, nhưng khí thế nàng lại mạnh hơn Xích Đế.

Phảng phất nàng trời sinh nên như vậy, ngạo thị tất cả, không sợ hãi.

Ngay tại thời điểm hai người giằng co, chân trời bỗng nhiên hạ xuống một đạo cầu vồng, bảy màu sắc huyền lệ nhiều vẻ.

Bên cạnh cầu vồng, còn có một con tiên hạc tại nhất tề bay múa.

Một đạo ý chỉ sáng loáng ở giữa không trung rớt xuống.

Lúc này, tất cả mọi người xoay người quỳ xuống.

“Phụng ý chỉ Thiên Đế, Dao Cơ một mình hạ phạm, sát hại người phạm, nhiễu loạn trật tự thế gian. Một mình trốn đến yêu giới, đã thành đọa tiên, tội ác tày trời.”

“Hiện, đem Dao Cơ giao cho Tư Mệnh Tinh Quân toàn quyền xử phạt, bất kỳ ai cũng không được có dị nghị, khâm thủ.”

Ý chỉ Thiên Đế niệm xong, tất cả mọi người kinh ngạc không thôi.

Xích Đế tại tiên giới địa vị không thấp, cùng Xích Đế quan hệ cũng không tệ, nhưng không ai từng nghĩ tới, Thiên Đế vậy mà lại hoàn toàn đứng ở bên Tư Mệnh, tuyệt không nhìn mặt mũi Xích Đế!

Đây là tình huống gì?

Ý chỉ này, Tư Mệnh giết Dao Cơ, danh chính ngôn thuận, bất kỳ người nào cũng không có cách chọn lý.

Xích Đế nếu như quay đầu tìm phiền phức Tư Mệnh, đó chính là hấn gây sự.

Nghe xong đạo ý chỉ này, Xích Đế đầu cũng không quay lại bay đi.

Giản Chi Hề cũng rất nghi hoặc, lấy tích cách Thiên Đế, nhiều lắm chính là khoanh tay đứng nhìn, tuyệt đối sẽ không che chở nàng như thế.

Trong đó rốt cuộc có vấn đề gì?

Còn không để nàng suy nghĩ cẩn thận, Vọng Thư bên ngoài kết giới mãnh liệt gõ gõ.

“Tư Mệnh Tư Mệnh! Ngươi mau ra đây!”

Giản Chi Hề thu hồi tinh thần đi ra ngoài.

Chỉ thấy Vọng Thư lập tức ôm lấy Tư Mệnh, nàng kích động không thôi.

“Hừ chết ta, vậy mà đã xảy ra sự tình lớn như vậy!”

“Ta không sao.”

Giản Chi Hề vỗ vỗ lưng Vọng Thư, Vọng Thư mặc dù bình thường hơi mất mặt, lại chân chân chính chính bắt nàng làm bạn.

Lúc này, một bên tiên quân đứng ở phía Dao Cơ đều xám xịt.

Còn lại rất nhiều tiểu tiên nữ đều cao hứng vây lại.

“Tư Mệnh ngươi quá lợi hại!”

“Vừa mới dạng như vậy rất đẹp trai!”

“Tur Mệnh, người có phải hay không đem Thương Lăng bắt tới tay?”

Một đám tiểu tiên nữ mồm năm miệng mười hỏi tới.

Giản Chi Hề lắc đầu, nàng nói: “Ta có chút mệt, về trước đây.”

Ở ngoài Thiên cung, Xích Đế vội vội vàng vàng chạy tới, đang định tìm Thiên Đế.

Ai ngờ hần mới vừa đi đến cửa, liền thấy Thương Lăng từ bên trong đi ra.

Lần này, hần hoàn toàn sững sốt.

Thương Lăng đi qua người hần, cũng không liếc hần một cái, liền lập tức rời khỏi.

Xích Đế hiểu ra, đạo ý chỉ kia là ý tứ của Thương Lăng.

Thiên Đế lại một lần nữa thỏa hiệp với Thương Lăng.

Trong nháy mắt, một cảm giác thất bại cùng không cam lòng tràn ngập trong lòng, Xích Đế cuộn chặt tay, toàn thân run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 372: Sương mù dày đặc (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề được Vọng Thư đưa về Thiên Phủ Cung.

Đi vào Thiên Phủ Cung, Giản Chi Hề cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

Nàng đã lâu chưa trở về, nơi đây mặc dù đơn giản nhưng rất ấm áp.

Nàng từng ở chỗ này gần nghìn năm, qua gần nghìn năm thời gian an nhàn.

Nàng đối với Thiên Phủ Cung chưa bao giờ có tưởng niệm.

Dao Cơ chết, sự tình làm rõ, nàng cũng không muốn rời đi nơi này.

Còn những cảm tình kia chôn ở nơi sâu nhất, những vui sướng, những thống khổ kia, cứ để phủ đầy bụi đi.

“Tur Mệnh, ta thấy người rất không vui, người không phải đã lấy được mệnh cách sao? Làm sao lại so sánh với một đời thâm trầm? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vọng Thư quan tâm hỏi, bởi vì hôm nay biểu hiện của Tur Mệnh dọa nàng nhảy dựng.

Giản Chi Hề lắc đầu, nàng nói: “Dao Cơ đã chết, chuyện cũng đã qua, ta không muốn nhắc lại.”

Vọng Thư nhìn đáng về Giản Chi Hề, đau lòng thở dài.

“Tur Mệnh, chúng ta là bạn tốt nhất, trong lòng người có việc không được một mình chịu đựng. Người trước đây không tìm không phôi, thần kinh không ổn định, nhiều vui về biết bao!”

“Ta biết, ta cần một chút thời gian khôi phục, tin tưởng ta, ta sẽ khá lên.”

Vọng Thư thấy đầu lông mày Tur Mệnh vẫn là u buồn thì biết rõ chuyện lần này đối với nàng mà nói, đã kích nhất định rất lớn.

Bằng không lấy tính khí rộng rãi lại khoan dung của Tur, làm thế nào có thể như vậy?

Vọng Thư cuối cùng lại thở dài, tạm biệt Tur Mệnh.

Thời gian có thể chữa trị tất cả đau lòng, hy vọng Tư Mệnh yên vui có thể về sớm một chút.

Vọng Thư rời khỏi, Giản Chi Hề hít sâu một hơi, ngồi vào ghế trong sân, mệt mỏi đánh úp tới, nàng rất buồn ngủ.

Khi Giản Chi Hề khi tỉnh lại, sắc trời đã tối.

Trong lòng nàng còn treo thắc mắc, tại sao Chu Huyền Nguyệt lại biết nàng?

Trước khi nàng xuyên tới, đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ nào nguyên chủ thân thể này không phải một tiểu Tư Mệnh vô cùng đơn giản?

Nếu như Chu Huyền Nguyệt không xuất hiện, nàng có thể cứ bỏ qua như vậy.

Nàng ta xuất hiện khiến cho nàng mang nhiều nghi ngờ, có thể đời này của nàng cũng không thể an ổn rồi.

Giản Chi Hề mang theo nghi ngờ ra khỏi Thiên Phủ Cung.

Ở lục giới này, nàng có thể tin tưởng cũng chỉ có một mình hồ ly.

Giản Chi Hề rất nhanh bay đến phía Thanh Khâu, quen thuộc đi đến trong viện của hồ ly.

Khi bò tới đầu tường, nàng nhìn thấy gian phòng hồ ly đang sáng đèn.

Tâm Giản Chi Hề bỗng nhiên nảy lên, lần trước hấn vội vàng vàng rời khỏi, rốt cuộc là có chuyện gì khẩn cấp?

Lâu như vậy cũng không đi tìm nàng, nhất định là không thể phân thân.

Giản Chi Hề tin tưởng hồ ly sẽ không mặc kệ nàng.

Nàng từ đầu tường bò vào, khi đi đến cửa phòng, nàng vậy mà phát hiện cửa phòng hồ ly không khóa.

Thế là, nàng trực tiếp đẩy cửa ra, đi vào.

Cửa phòng đẩy ra, Giản Chi Hề thấy hồ ly nằm ở trên giường, đưa lưng về phía nàng, dường như đang ngủ.

Làm sao lại ngủ như chết như vậy? Nàng tiến đến cũng không phát hiện?

Hồ ly sẽ không có ít năng lực phát hiện như thế đâu!

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Giản Chi Hề hơi hồi hộp một chút, nhanh chóng đến bên giường, một tay đặt lên bả vai hồ ly.

Đột nhiên hồ ly nằm ở trên giường bỗng nhiên bật lên, trở tay một cái, bắt lại cổ tay nàng.

Giản Chi Hề rùng mình, đang lúc định ra tay, nàng ngẩng đầu một cái, cả người đều rớt xuống mòng bức.

“Thì ra là hái hoa tặc nhà ngươi! Nói! Ngươi trộm Cẩn Tu của ta đi đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Sương mù dày đặc (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Hồ Vương gắt gao cầm cổ tay Giản Chi Hề không thả.

Hắn một bộ dáng ngươi không giao con ta ra thì đừng mơ tưởng rời đi nơi này.

Mặc quần áo của hồ ly, nằm ở trên giường hồ ly, giả mạo hồ ly, đây đúng là chuyện Hồ Vương có thể làm được.

Giản Chi Hề ổn định tâm thần, tiếp nhận kinh hi của Hồ Vương.

“Ta không trộm Cẩn Tu! Hấn không trở về sao?”

“Ngươi còn muốn nói sáo? Chính là ngươi!” Hồ Vương không buông tha, hấn nói: “Ta biết ngươi thêm nhỏ dãi Cẩn Tu nhà ta thật lâu, nhưng ngươi không thể dùng trộm!”

“Ta không trộm, nếu trộm hấn đi, ta còn tới nơi này tìm hấn làm gì?”

“Ai biết ngươi có phải trở về lấy cho hấn chút quần áo tắm rửa hay không?”

“...”

Hồ Vương này, Giản Chi Hề sợ, tuyệt đối sợ.

“Tư Mệnh, mỷ mạo huyết mạch của Thanh Khâu Hồ Tộc chúng ta không thể đứt đoạn ở chỗ ngươi được đâu!”

Hồ Vương một dáng vẻ đau lòng nhức óc.

“Làm sao lại như vậy? Ngươi không phải có ba người con sao?”

“Gi? Nói như thế nghĩa là ngươi không hủy huyết mạch của nhà ta thì sẽ không bỏ qua ư?”

“...”

Hồ Vương này, quá khó câu thông, không nói đạo lý.

Hồ Vương nhìn Giản Chi Hề chăm chăm, nhìn chòng chọc một lát, hấn rút cục thở dài, dường như vừa thỏa hiệp cái gì đó cực lớn.

“Thôi thôi, chỉ cần ngươi để Cẩn Tu trở về, ngươi muốn phá hỏng thì phá hỏng đi, xấu một chút cũng không có việc gì, Hồ tộc đẹp lâu như vậy, ra một chút đặc biệt cũng được.”

“...”

Giản Chi Hề rất muốn biết, con hồ ly già này lên làm Hồ Vương như thế nào.

Đầu óc cùng người bình thường không giống nhau.

“Ta tới tìm Cẩn Tu, nếu hấn không ở vậy ta đi.”

Câu thông chuyện này, còn phải xây dựng cùng chỉ số thông minh.

Hiển nhiên nàng và Hồ Vương không phải, vậy thì không có gì để đàm luận.

Giản Chi Hề xoay người rời đi, Hồ Vương lại ngăn lại nàng.

“Trước kia hấn hạ phạm mang một người phạm trở về, nghe nói là đến thế gian tìm ngươi. Ngươi thật không biết hấn đi nơi nào sao?”

“Không biết, hấn quả thực đi tìm ta, nhưng ta nghĩ là hấn đã về Thanh Khâu rồi.”

Hồ Vương mặt ủ mày ê lại thở dài, một đôi mắt hồ ly tinh xảo đều nhắm lại.

“Cẩn Tu nhà ta có phải đi lạc hay không?”

“...”

“Tư Mệnh, ngươi tại sao không đi tìm Cẩn Tu nhà ta?”

“Ta?”

“Đúng vậy ngươi thăm mển Cẩn Tu nhà ta lâu như vậy, không thấy hấn tại sao ngươi không đi tìm? Chẳng lẽ chân tướng như người ta đồn, di tình biệt huyền thông đồng với Thương Lăng?”

“...”

Hồ Vương trừng lớn hai mắt, dường như phát hiện ra chuyện gì lớn lắm.

“Chẳng lẽ, Cẩn Tu phá hủy gian tình của các ngươi, các ngươi giết người diệt khẩu? Ngươi có mới nói cũ, còn mưu sát người cũ?”

“...”

Giản Chi Hề cảm thấy một khác cũng không thể cùng Hồ Vương nói tiếp.

Nàng chỉ vào phía sau Hồ Vương nói: “Cần Tu về rồi kìa!”

Hồ Vương vừa quay đầu lại, Giản Chi Hề vội vàng bỏ chạy, trong nháy mắt biến mất.

Khi Giản Chi Hề bay đi, còn nghe được Hồ Vương u oán gầm gừ: “Tư Mệnh, phải xin lỗi Cần Tu nhà ta!”

Dưới bầu trời u ám, Giản Chi Hề một hơi bay thật xa, thoát khỏi Hồ Vương độc hại.

Chi là, hồ ly đã đi đâu?

Có chuyện quan trọng gì biến mất lâu như vậy?

Xem ra, nghi hoặc của nàng tạm thời khó giải.

Nàng mới vừa thở dài, bỗng nhiên phát hiện nàng vậy mà lạc đường?

Nàng ngừng giữa không trung, cẩn thận xem xét tình huống xung quanh.

Bốn phía một mảnh xám xịt, không có trăng, không có sao, không có một tia sáng, như là rơi vào một tầng sương mù vậy.

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, xông thẳng đến phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 374: Sương mù dày đặc (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề chợt lóe lên, tránh thoát khỏi kiếm quang.

Lúc này, nàng rút cuộc cũng hiểu xảy ra chuyện gì!

Có người thiết lập trận pháp với nàng, để cho nàng đi thiên đạo, sau đó lợi dụng địa thế cùng trận pháp sương mù đối phó nàng!

Hiểu rõ điểm này Giản Chi Hề liền tập trung tinh thần.

Có thể có số bút tích lớn như vậy, còn cùng với nàng có thâm cừu đại hận, trừ nhà Xích Đế không có người khác!

Tay nàng vung lên, trường kiếm liền xuất hiện trong tay.

Tất nhiên nếu bọn hắn muốn dây dưa không ngớt, nàng liền thần căn giết thần, phật căn giết phật!

Nhưng vào lúc này, lại một đạo kiếm quang tập kích tới phía nàng.

Giản Chi Hề sạch sẽ lưu loát ngăn kiếm quang, cùng lúc đó, đánh tới phía kiếm quang.

Muốn lợi dụng địa thế cùng trận pháp tới diệt trừ nàng, cho thấy người muốn giết nàng không chắc có thể chính diện giao chiến với nàng.

Nói cách khác, Xích Đế không tới.

Nàng vừa mới giết Dao Cơ trước mặt bao người, nếu như Xích Đế ra tay giết nàng, không khác nào đánh lên mặt Thiên Đế, dù sao ý chí Thiên Đế đã hạ.

Cho nên, Xích Đế vì tránh ngại tuyệt đối sẽ không tới.

Xích Đế không đến, Giản Chi Hề không sợ hãi.

Khi nàng đánh tới, người giấu trong sương mù lập tức đổi vị trí, nhưng Giản Chi Hề vẫn nhìn thấy hắn.

Ngay tại lúc đó, tại chỗ khác trong sương mù, ba hướng trong sương mù, ba đạo kiếm quang khác nhau đánh tới.

Trong sương mù này lại có ba người!

Hợp lực giúp công nàng?

Giản Chi Hề nâng môi cười nhạt, vậy thì tới đi!

Nàng nín thở ngưng thần, một ánh hào quang ở trên kiếm lóe ra, sau đó nàng bỗng nhiên vung lên, quét một vòng.

Kiếm quang bắn ra bốn phía, lấy nàng làm trung tâm, hướng bốn phía đánh ra.

Chỉ nghe rầm một tiếng vang thật lớn, toàn bộ sương mù bị kiếm quang rọi sáng, kiếm quang đi qua, đánh đầu trắng đó, chém sương mù thành hai đoạn.

Người trốn ở trong sương mù hoàn toàn không nghĩ tới pháp lực của Tư Mệnh cao không ngờ!

Vội vàng không kịp chuẩn bị, ba người kia bị một đạo kiếm quang gây thương tích, ngực chảy máu, thân thể bị quăng ra ngoài.

Nhờ vào thời cơ đó, Giản Chi Hề niệm quyết, quang mang lăm lăm bay ra, rọi sáng một vùng không gian phụ cận nàng.

Không gian sáng ngời, nàng tìm được vị trí ba người kia.

Trường kiếm trong tay nàng vung lên, vô số khí nhận như những thanh đao nhỏ cùng bay đến phía ba người kia.

Chớp mắt tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của ba người từ các hướng khác nhau truyền đến, ba người đều máu đỏ một mảnh.

“Tiểu tiện nhân kia thật là lợi hại! Nhanh, tập trung lại!”

Lời này vừa nói ra, ba người không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chóng tập trung cùng một chỗ.

Giọng nói kia, Giản Chi Hề nhận ra, là của nhị ca Dao Cơ, Tấn Hoa.

Giản Chi Hề ngưng mi, lại từng đạo pháp lực đánh tới, một chút cũng không ngừng nghỉ.

Ba người huy động kiếm trong tay, bắt đầu ngăn cản công kích của Giản Chi Hề, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo một cái, nàng liền đánh tới trước mặt bọn họ.

Một kiếm xuất ra, lại đâm một cái, đưa ngang một cái, liên tiếp đã thương ba người.

Ba người rơi xuống đất, cả người là máu, chặt vật không chịu nổi.

Bọn hắn ngẩng đầu, nhìn thấy sát khí ở hai đầu lông mày Giản Chi Hề, còn có quang mang bay múa đầy trời phía sau nàng, lập tức run rẩy.

Bọn hắn nằm mơ cũng không ngờ, một Tư Mệnh, nho nhỏ mà lợi hại như vậy!

“Vô dụng như vậy, còn muốn tới chịu chết?”

“Vậy ta tốt bụng tiễn các ngươi một đoạn đường!”

Giản Chi Hề nói xong, không chút do dự nâng kiếm lên, bỗng nhiên hướng phía ba người đâm xuống, mắt thấy muốn giết bọn hắn.

Đột nhiên, một tiếng thú gào đing tai nhức óc truyền đến.

Ngay sau đó, một cơn gió mãnh liệt điên cuồng tấn công về phía nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 375: Sương mù dày đặc (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề bị rống lui lại hơn chục bước.

Khi nàng dừng chân hẳn, ngẩng đầu, thấy một cái đầu tiên thú, thân hình như hổ, đuôi giống như rồng, cũng kim cũng ngọc, sau vai còn có một cánh chim mờ rộng.

Là Tì Huru!

Chỉ thấy, một hơi thở của Tì Huru nhanh chóng cuốn ba người nổi lên đặt trên lưng, sau đó một đôi con mắt cực lớn chăm chú nhìn Giản Chi Hề, trong đôi mắt lộ ra sát khí.

Thân thể Tì Huru cực lớn cùng vóc dáng nhỏ xinh của Giản Chi Hề, như sư tử cùng với con kiến, cách xa rất lớn.

“Tì Huru, nhanh, nuốt tiện nhân này!”

Thanh âm vô sỉ của Tần Hoa trên Tì Huru truyền đến, Giản Chi Hề nắm chặt kiếm trong tay, chuẩn bị liều mạng.

Chỉ nghe Tì Huru gào một tiếng, mở miệng rộng, cắn tới phía Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề quá nhỏ, Tì Huru quá lớn, một ngụm này, căn bản cũng không đủ nhét kẽ răng!

Làm sao bây giờ?

Giản Chi Hề vận pháp lực toàn thân, nghĩ cho Tì Huru đón đầu một kích như thế nào, sau đó thừa dịp nó bị thương chạy trốn.

Nàng toàn thân cao thấp, quang mang đại lộ, nhìn ra được, nàng đã muốn liều mạng!

Giản Chi Hề một kiếm vùng tới, hướng phía con mắt Tì Huru, tấn công mạnh.

Nhưng móng vuốt Tì Huru duỗi một cái, đánh bay kiếm khí của nàng.

Sau đó nó mở miệng rộng, mãnh liệt rống một tiếng.

Giản Chi Hề bị gió mạnh trong miệng nó thổi tới bỗng nhiên lui lại, gió mạnh mang lưỡi dao, ở trên người nàng để lại rất nhiều vết thương.

Mấy vết trên mặt đều chảy máu, nhìn rất chặt vật.

Tì Huru là thần thú bảo vệ Xích Đế Cung, sống ít nhất trên vạn năm, bảo vệ cẩn thận mấy đời Xích Đế.

Mà Giản Chi Hề xuyên đến nơi đây không đến một ngàn năm, một ngàn năm này, coi như nàng chăm chỉ luyện tập pháp thuật, không có công pháp, không có kỳ ngộ, nàng cũng không có cách nào địch nổi con Tì Huru này.

Thực lực cách biệt quá xa!

Lúc này, Giản Chi Hề đang nghĩ ngợi làm thế nào để chạy trốn, Tì Huru đã tấn công tới.

Nó mở miệng rộng, cắn xuống phía Giản Chi Hề một ngụm.

Mắt thấy quái vật lớn đã xuống muốn nuốt gọn nàng, đột nhiên, một tiếng thú gào lay động thiên địa, đình tai nhức óc truyền đến.

Thanh âm kia vừa phát ra, gần như có thể hủy thiên diệt địa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân ảnh Tì Huru trong nháy mắt cách xa nàng.

Giản Chi Hề trừng lớn hai mắt, chỉ thấy một con rồng lớn bạc trắng cuộn mình trong mây, thật lớn, trang nghiêm, thần thánh, một cái liếc mắt khiến người người không khỏi sùng kính.

Đó là thần long, là thần thú!

Biển mây phía trên chỉ có thể nhìn được thân lực đầu và đuôi, thân thể hoàn toàn chìm trong biển mây phía dưới, nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho vẻ bề ngoài khổng lồ của Giản Chi Hề.

Vạn Lý Trường Thành còn kém nó nhiều lắm.

Giản Chi Hề ngàn vạn lần không nghĩ tới, nàng vậy mà có thể nhìn thấy thần thú ở nơi đây! Quá khiến người khiếp sợ!

Mà lúc này, trong miệng nó còn ngậm Tì Huru.

So với cự long, Tì Huru kia, cũng chỉ đủ nhét kẽ răng.

Nó vừa mở miệng, dĩ nhiên toàn bộ Tì Huru cũng bị nó nuốt vào.

Giản Chi Hề khiếp sợ nói không ra lời, Tì Huru kia thực sự là quá xui xẻo.

Vạn năm không ra Xích Đế Cung, vừa ra đã bị làm đồ ăn vật.

Nếu để cho Xích Đế biết, bi thương chảy thành sông nhỉ?

Dường như trên lưng Tì Huru kia còn có con trai thứ hai của hắc Tấn Hoa?

Lần này thực sự là đoạn tử tuyệt tôn.

Chỉ thấy thần long kia nuốt Tì Huru, quay đầu lại liếc mắt nhìn Giản Chi Hề, nhìn đến mức tâm thần Giản Chi Hề run lên.

Một cái chớp mắt tiếp theo, nó quay đầu, đuôi đảo qua, một con lốc thối tới, thối bay thân thể nhỏ nhỏ của Giản Chi Hề lên.

Ngay sau đó, lưng nàng đụng phải một cái ôm ấp, dừng lại.

< Phù Đàm Bách Diệp: Cảm ơn đa số mọi người không giục giả em đăng chương, bởi em cũng phải đi chơi chứ, đâu phải cứ ở nhà đợi đến giờ để đăng truyện đâu. Cảm ơn mọi người rất rất nhiều. ♥ >

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 376: Sương mù dày đặc (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề cả người run lên, một cổ run rẩy không hiểu từ trong lòng dâng lên.

Nàng còn chưa quay đầu nhìn người sau lưng, nhưng trực giác lại làm cho nàng muốn chạy trốn.

Nàng muốn rời đi, muốn biến mất, muốn trốn tránh, nàng không nghĩ, cũng không biết đối mặt hắc như thế nào.

Tất cả mọi thứ xông lên đầu, hai đời ở nhân thế, khắc cốt ghi tâm, sinh ly tử biệt, cầu mà không được...

Một màn tái hiện ở trong đầu, một hồi đắng chát lan tràn trong lòng.

Nàng nên lấy cái gì đi đối mặt hắc?

“Tur Mệnh”

Thương Lăng mở miệng trước, thanh âm của hắc, giọng nói của hắc trước sau như một băng lãnh.

Như là ngày đó lần đầu gặp gỡ tại tiếp phong yến, lạnh lẽo thấu xương, giống như băng sương không hòa tan được.

Đó là chưa từng có cảm giác của Hề Minh Húc và Quân Bắc Hàn.

Hắc là Thương Lăng, là chiến thần cao nhất, là đệ nhất lực giới, đơn đầu vô địch.

Hắc cũng không phải là người nàng đã từng yêu hai đời.

Không phải người sẽ cười với nàng đến cung chiều, ở một chỗ cùng nàng đau đớn thấu xương.

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, xoay người lại, tận lực để cho mình trông thật bình thường lại tùy ý.

“Thương Lăng thương thần.”

Giản Chi Hề gọi một tiếng, thi lễ một cái.

Chân mày Thương Lăng nhíu lại, hắc nhìn Tur Mệnh, một lát không nói gì.

Giản Chi Hề cúi đầu, thi lễ một lát, cũng không nghe được hần nói cái gì.

Rốt cục, nàng có chút giằng co không được, ngẩng đầu, nhìn về phía Thương Lăng.

Vừa nhắc đầu, nàng đụng vào một đôi mắt sâu thẳm băng lãnh.

Đôi đồng tử Thương Lăng mang một chút xanh nhạt băng bạch sắc, trong đôi mắt lộ ra một cổ tuyên xa xưa băng lãnh không thay đổi.

Phảng phất sừng sững ngàn vạn năm sông băng, chưa từng tan chảy, chưa từng dời đi, đứng lặng yên ở nơi này, ngạo thị thiên địa.

Không vì bất luận kẻ nào, không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi, như vẻ mặt hần, như thần sắc hần, như tính tình hần.

Ở nơi này, Giản Chi Hề thấy cái bóng của nàng, lại không thấy bất kỳ một tia nhiệt độ.

Giản Chi Hề không chút nghi ngờ, lấy tính cách của Thương Lăng, nếu như nàng không nói ra, hần sẽ tiếp tục giằng co nữa.

Thế là, nàng mở miệng, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Không biết Thương Lăng thượng thần làm sao lại xuất hiện ở nơi đây?”

Thương Lăng mặt không đổi, trầm mặc như trước.

Giản Chi Hề cảm thấy tan vỡ, cuối cùng lấy dũng khí nói lại một câu, nếu như hần không hồi đáp, nàng liền cáo từ.

“Nơi đây vừa mới kinh hiện thần long, không biết Thương Lăng thượng thần nhìn thấy chứ?”

Thốt ra lời này xong, trong đầu Giản Chi Hề cảm thấy hần sẽ không trả lời, đang chuẩn bị cáo từ.

“Ta đi theo nó tới.”

Giản Chi Hề gạt đầu, mắt có chút mất mát, nhưng rất nhanh che giấu.

Thương Lăng là vị thần cao nhất, nàng chỉ là một Tư Mệnh nhỏ bé hèn mọn, hần làm sao biết nàng gặp nguy hiểm, xuất hiện ở nơi này cứu nàng?

Hần không phải là Hề Minh Húc, cũng không phải Quân Bắc Hàn!

Trước đó hần ra tay giúp nàng đối phó với Dao Cơ, đại khái chỉ là vì Dao Cơ ở nhân gian khiến cho hần nổi giận?

Hần và nàng thì có quan hệ gì đâu?

Có thể sau khi khôi phục tiên thân, hần đại khái vẫn còn chưa thích ứng, không tin mình lại biến thành Hề Minh Húc ôn nhu, Quân Bắc Hàn bá đạo?

Hoặc khinh thường, hoặc ảo não, hoặc dùng hết sức gạt bỏ tất cả.

Đôi mắt Giản Chi Hề càng ngày càng trầm, nàng đã từng nghĩ tới, nhưng bây giờ chứng thực, vẫn có chút khó chịu.

Tất cả, cũng chỉ là nàng tự mình đa tình.

Nàng cái gì cũng nhớ, nàng đau đến co đầu rút cổ, trốn tránh, trốn tránh, không có cốt khí đi đối mặt tất cả.

Hần vẫn như cũ mây trôi nước chảy.

Giản Chi Hề trong lòng buồn bực, nàng đang định cáo từ, nhưng không nghĩ tới, Thương Lăng lại mở miệng.

“Đừng nghĩ lung tung.”

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 377: Sương mù dày đặc (6)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề sững sờ, nàng mắt mát, nàng tự mình đa tình biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Không nghĩ lung tung, a, nàng có tư cách gì vọng tưởng.

Nhìn thấy thần sắc Tư Mệnh, chân mày Thương Lăng không thể không nhíu lại.

“Thương Lăng thương thân, ta cáo từ trước.”

Giản Chi Hề lại thi lễ một cái, sau khi thi lễ xong, xoay người rời đi.

Sau khi quay người, nàng một hơi bay thật xa, đầu cũng không quay lại, chốc lát bay liên tục.

Nàng sợ nếu dừng lại một chút sẽ không che được cảm xúc của nàng.

Hai đời lịch kiếp, Thương Lăng đầu thai không có ký ức, mà nàng vẫn luôn thanh tỉnh.

Với nàng là chân ái nhưng với Thương Lăng lại chỉ là lịch kiếp mà thôi.

Sự tình thế gian thống khổ nhất, yêu người lại không thể ở cùng với người.

Mà ta rõ ràng vẫn thích, người lại không thích, nhưng ta lại tìm không được một lý do trách cứ người.

Ai cũng không sai, cái sai tại đây là một đoạn nghiệt duyên, vốn là không nên.

Chớp mắt có chút cay cay, đôi mắt có chút ướt át, Giản Chi Hề hít sâu một hơi, đè nén hết thảy cảm xúc trở về.

Nàng càng bay càng xa, phía sau cũng không có người theo.

Cứ như vậy đi, ký ức nàng cất kỹ, những thứ nàng yêu, nàng đau đớn, đều cất kỹ, cùng Thương Lăng không quan hệ.

Giản Chi Hề cầm đầu bay thật xa, cuối cùng từ tâm tình bi thương bình thường trở lại.

Nàng khiếp sợ phát hiện, bốn phía vậy mà sương mù mưa lát phát như lúc trước!

Làm sao có thể?!

Thời gian nàng vừa mới bay so với từ Thanh Khâu đến thời gian gặp phải Ti Huru đã rất dài!

Làm sao có thể không hề rời đi?

Giản Chi Hề khiếp sợ dừng lại, nàng bắt đầu cẩn thận tìm hiểu tình huống xung quanh.

Bốn phía sương mù mưa lát phát, nhìn không thấy phương hướng, thấy không rõ bất kỳ vật gì.

Cổ tay nàng chuyển một cái, điểm một quang mang bay ra ngoài, chiếu sáng cả một vùng xung quanh nàng.

Nhưng mà, rọi sáng cũng không có ích lợi gì.

Trước đó không có ánh sáng, nàng nhìn thấy một mảnh sương mù mờ mịt, sau khi phát sáng, nàng nhìn thấy một mảnh sương mù.

Nàng sẽ không phải không cẩn thận lọt vào nơi nào không ra được chứ?

Lòng Giản Chi Hề rơi lộp bộp, cảm thấy khả năng này vô cùng lớn!

Tấn Hoa nghĩ cách bày mê trận cho nàng, dẫn nàng tới cái chỗ này, sau đó thần không biết quỷ không hay giết nàng ở chỗ này, căn bản sẽ không có người phát hiện!

Tối trọng yếu là, coi như nàng không chết, vào cái chỗ này, cũng không ra được!

Người một nhà Xích Đế, làm việc vừa ngoan lại vừa tuyệt, đáng tiếc đều kém cỏi!

Con trai và thần thù họ thần đều chết, nàng còn sống, thực sự là nực cười.

Cảm thán xong, Giản Chi Hề phục hồi tinh thần, bắt đầu cân nhắc tình cảnh của mình.

Đây rốt cục là chỗ nào?

Mượn lấy ánh sáng của mình, Giản Chi Hề xoay vài vòng, vẫn không có kết quả.

Giữa lúc nàng nản lòng thoái chí, chợt phát hiện phía dưới lại có người?

Trong lòng Giản Chi Hề vui vẻ, có người thì tốt rồi, nói không chừng có thể mang nàng ra ngoài!

Tay nàng vung lên, chuyển hướng bay xuống phía dưới.

Sau khi nàng rơi xuống, nhìn thấy bóng lưng người kia, toàn thân cứng đờ, tâm lại không tự giác bắt đầu run rẩy.

Có người đương nhiên là tốt, nhưng nếu như là hắn...

Giản Chi Hề không chút nghĩ ngợi, xoay người rồi đi, vẫn là tự tìm lối ra thôi.

“Tur Mệnh ”

Toàn thân Giản Chi Hề toàn thân, nàng không thể không dừng lại, quay đầu, thấy Thương Lăng một thân băng lãnh, còn có sắc mặt vạm vỡ không thay đổi.

“Thương Lăng thượng thân, trùng hợp thật, lại gặp nhau.”

Giản Chi Hề tận lực che dấu sắc mặt mình, để cho mình thật bình thường.

“Ngươi không ra được.”

Giản Chi Hề sững sờ, nàng hỏi lại: “Ngươi cũng không ra ư?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 378: Du mộ đầu (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Ừ”

Thương Lăng trực tiếp thừa nhận.

Điều này khiến Giản Chi Hề khiếp sợ đến không ngờ, nơi này rốt cuộc là chỗ nào? Thậm chí ngay cả Thương Lăng cũng bị vây khốn?

“Trong thiên hạ còn có gì có thể làm khó được Thương Lăng thượng thân sao?”

“Có, trước mắt thì có.”

Thương Lăng ngược mắt nhìn Tur Mệnh, trong mắt dường như không có cảm xúc, nhưng hình như có ánh sáng hơi chuyển động.

“Là cái gì?”

Giản Chi Hề không chú ý liền hỏi ra miệng.

Nhưng nghĩ thoáng qua, hỏi như vậy cũng không được, hơn nữa bọn họ còn không quen.

“Ta không có ý tứ khác, bởi vì không đi ra được, thuận miệng hỏi một chút.”

“Du Mộ.”

“A?”

Giản Chi Hề sững sờ, Du Mộ? Cái gì Du Mộ? Chẳng lẽ là...

Quả thực trong nháy mắt phản ứng kịp, nói nàng du mộ đầu?

Nàng lấy lại tinh thần, khi đang muốn nói tiếp, đã thấy Thương Lăng xoay người rồi khỏi.

Nàng do dự có theo sau hay không, dù sao không quen, cũng không muốn đổi mặt.

Nhưng cái này không khác biệt người sống!

Giản Chi Hề rất rối rắm, nhưng nàng còn chưa có rối rắm xong, giọng nói của Thương Lăng từ phía trước truyền đến.

“Đuổi kịp.”

Giản Chi Hề một chút cũng không suy nghĩ nhiều, liền thật thà theo sau.

Hai người một trước một sau đi một lúc, vốn dĩ Giản Chi Hề tâm thần bất định cũng bởi vì yên lặng dần trở nên bình tĩnh lại.

Nàng dần đem lực chú ý từ trên người Thương Lăng chuyển đến hoàn cảnh phía trên quanh mình.

So với sương mù mưa lất phất giữa không trung, cảnh tượng ở mặt đất thì phong phú hơn nhiều.

Bọn họ như lạc vào trong một khu rừng rậm, tràn đầy sương mù không thấy rõ được.

Xem cây cối trong rừng sắp xếp giống như rất tùy ý, nhưng xem một lúc, Giản Chi Hề dần dần phát hiện bên trong có một loại quy tắc kỳ diệu.

Có thể ở chỗ quy tắc này hình thành một mê trận, khiến bọn họ không cách nào đi ra khỏi rừng rậm này.

Giản Chi Hề vừa mới tìm được một điểm manh mối bắt đầu nghiên cứu, nàng chỉ lo vừa đi vừa nhìn cây cối xung quanh phân bố, lại không nhìn đường đằng trước.

Thình lình, Giản Chi Hề lập tức đụng vào phía sau lưng Thương Lăng.

Một cái đụng này, tâm nàng cũng bị đụng theo một cái, nàng vô ý thức lui lại một bước.

Một cái đụng này, đụng phải Thương Lăng toàn thân cứng đờ, băng lam sắc trong con ngươi nhộn nhạo lên một vòng sóng lớn.

Hắn xoay người nói với Tư Mệnh: “Đến rồi.”

Đến rồi? Giản Chi Hề kinh ngạc không thôi, nàng nghiêng đầu nhìn về phía sau Thương Lăng.

Chỉ thấy phía sau hắn là một bức tường óng ánh trong suốt, phía trên bức tường còn hiện lên một điểm linh quang.

Liếc mắt cũng biết, đây là một nơi vô cùng tốt.

“Đây là nơi nào?”

“Uẩn Linh tuyến.”

“Uẩn Linh tuyến?” Giản Chi Hề kinh ngạc tiến tới mấy bước, dừng lại bên suối.

Nàng vừa cúi đầu, nhìn thấy bóng mình dưới nước suối trong suốt.

Không nhìn không biết, vừa nhìn bị dọa cho giật mình.

Trên mặt, trên người nàng vậy mà phủ đầy từng vết máu thật nhỏ, xiêm y phía trên đều nhuộm đầy máu tươi, nhìn cực kỳ chật vật.

Giản Chi Hề nhớ tới trước đó khi Tỉ Hưu đối phó với nàng, quả thực nàng chịu không ít vết thương.

Vết thương tuy nhỏ nhưng nhiều, nhưng đều không phải ở chỗ trọng yếu, vì vậy nàng cũng không để trong lòng.

Bây giờ nhìn thấy cái bóng mình dưới nước suối, tâm Giản Chi Hề bỗng nhiên rơi lộp bộp.

Thì ra nàng xuất hiện với dáng vẻ chật vật trước mặt Thương Lăng, thực sự là... Không xong...

Nhưng mà, nàng nghĩ lại, có quan hệ gì đâu?

Nữ tử vì người mình yêu mà trang điểm, bọn họ bây giờ đã không liên quan gì, xấu chút ngại gì.

Nghĩ đến đây, chân mày Giản Chi Hề lập tức giãn ra, bình thường trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 379: Du mộc đầu (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nàng nhẹ nhàng vốc một ít nước suối, khăn tay dính nước suối, lau nhẹ vết thương trên mặt

Nước suối dính lên mặt, một cảm giác băng lạnh thư thái truyền đến, chợt nhìn thấy vết thương trên mặt vậy mà đã khép lại!

Nước Uẩn Linh tuyến này thật thần kỳ!

Giản Chỉ Hề vui vẻ ngồi xuống bên suối, nhìn ảnh ngược dưới nước, bắt đầu tự mình xử lý vết thương.

Nhưng một bên lau chùi một bên luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Thương Lăng vừa mới nói là chỗ nào? Uẩn Linh tuyến?

Hắn tới nơi này làm gì?

Giản Chỉ Hề ngẩng đầu muốn hỏi, lại phát hiện không biết khi nào Thương Lăng đã ngồi xuống bên suối.

Lúc này, một đôi tròng mắt màu lam băng đang nhìn nàng.

“Thương Lăng thượng thân, ngươi vừa mới nói đến Uẩn Linh tuyến, nơi này có lối ra sao?”

“Không phải.”

“Đó là cái gì? Tại sao chúng ta lại tới đây?”

“Chữa thương.”

Giản Chỉ Hề sững sờ, đối đầu với đôi tròng mắt của Thương Lăng, trong nháy mắt tâm nhảy dựng.

Nàng cúi đầu, nhìn chính mình bên trong Uẩn Linh tuyến, nàng bây giờ bất kỳ là bề ngoài hay nội tâm đều có một mảnh hỗn loạn, vô cùng thâm trầm.

Nhưng cho dù như vậy, nàng vẫn phải giả bộ trấn định.

“Cảm ơn.”

Giản Chỉ Hề cúi đầu, tiếp tục tẩy trừ vết thương cho mình.

Nàng thâm nghĩ ra ngoài nhanh một chút, rồi đi nhanh một chút, trở lại làm tiểu Tư Mệnh vui sướng nhanh một chút.

Giản Chỉ Hề cúi đầu, cũng không biết hai tròng mắt Thương Lăng nhìn nàng tạo nên một tia sóng lớn.

Đột nhiên, nước suối bên trong Uẩn Linh tuyến vốn đang bình tĩnh, lập tức nhấc lên một trận sóng lớn mạnh mẽ, bọt nước cực lớn, cuốn ngập trời.

Lúc này, nó hướng đến phía Giản Chỉ Hề.

Chỉ trong nháy mắt, Giản Chỉ Hề theo bản năng nhanh chóng đứng lên lui lại mấy bước.

Nàng không nghĩ tới vừa lui lại, lưng lập tức đụng vào người Thương Lăng.

Thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, cả trái tim, lại bắt đầu loạn nhịp.

Nàng không nhìn thấy phía sau khoe miệng Thương Lăng hơi cong lên tạo thành một độ cong nhỏ.

Ngay sau đó, Thương Lăng vung tay lên, một cái vòng bảo hộ thật lớn ngăn ở trước mặt bọn họ.

Nước suối mạnh mẽ không có tuôn hướng bọn họ, mà đang chụp đánh ở phía trên vòng bảo hộ.

Giản Chi Hề đứng ở bên trong vòng bảo hộ, nghe tiếng sóng lớn đánh vào vòng, quả thực đỉnh tai nhức óc, có thể tưởng tượng uy lực của nó to lớn như thế nào!

May mà có Thương Lăng, nếu không cái mạng nhỏ này của nàng đã đi đời rồi!

Giản Chi Hề bỗng nhiên có suy nghĩ, đại thần ở chỗ này, trời sập xuống cũng không sợ không có cảm giác an toàn.

Cảm giác an toàn này tới đột ngột, khiến cho nàng không kịp chuẩn bị.

Lúc này, bên trong Uẩn Linh tuyến nhắc lên sóng lớn bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sóng lớn biến mất, toàn bộ bên cạnh Uẩn Linh tuyến cũng an tĩnh đến đáng sợ.

Yên lặng đến mức ngay cả tiếng tim đập cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

Lúc này, Giản Chi Hề bỗng nhiên ý thức được, khi sóng lớn nhắc lên, nước suối đánh tới, làm ướt y phục trên người bọn họ.

Mà bây giờ, lưng nàng đang dán phía trước Thương Lăng.

Y phục ướt đầm, da thịt kề nhau...

Giản Chi Hề đột nhiên cảm giác được phía sau nóng hổi, nàng theo bản năng tiến lên một bước, rời khỏi ôm ấp của Thương Lăng.

Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Chi Hề liền đỏ, nóng rực.

Thương Lăng nhìn toàn thân Giản Chi Hề ẩm ướt, còn có vết đỏ khả nghi trên mặt, nhếch miệng tạo một độ cong nhỏ, như có điều suy nghĩ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Uẩn Linh tuyến lại bất ngờ nhắc lên một con sóng lớn.

Lúc này, Giản Chi Hề không hề nghĩ ngợi, theo bản năng nhanh chóng lui lại một bước.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 380: Du mộc đầu (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Vừa lui xuống, lại không cẩn thận đụng vào thân thể Thương Lăng.

Lại một lần nữa, trước mặt Thương Lăng và Giản Chi Hề xuất hiện một cái vòng bảo hộ, bảo vệ hai người ở giữa.

Sóng lớn đánh tới, vẫn đánh phía trên vòng bảo hộ, hai người cũng không bị thương.

Chỉ là, phía trước văng lên bọt nước, khiến y phục hai người càng thêm ẩm ướt.

Tìm Giản Chi Hề đập bình bịch, nhưng tìm vừa nhảy, nàng đột nhiên cảm giác được dường như có cái gì đó không đúng.

Luôn cảm thấy sóng lớn của Uẩn Linh tuyến tới rất tùy hứng!

Cái kia, dường như đã thấy qua?

Giản Chi Hề nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

Bỗng nhiên, nàng ý thức được nàng còn dán gần Thương Lăng, nàng nhanh chóng tiến lên phía trước.

Nàng rất sợ sóng lớn đánh tới một lần lại lần nữa, Thương Lăng có thể nghĩ nàng cố ý ăn đậu hủ không?

“Thương Lăng thượng thần, nơi này nguy hiểm, không bằng chúng ta đến nơi khác đi?”

“Ừm.”

Được Thương Lăng đồng ý, Giản Chi Hề một chút cũng không muốn dừng lại, nhanh chóng rời khỏi cái Uẩn Linh tuyến động kinh này.

Hai người đi một lúc lâu, Giản Chi Hề phát hiện Uẩn Linh tuyến kia cũng không có tác quái, đây là đùa nàng à?

Sau một hồi, hai người đứng trên một chỗ trống trải, mặt trên còn có một tảng đá lớn.

Giản Chi Hề ngồi xuống tảng đá, y phục ẩm ướt thấm ướt tảng đá.

Lần này nàng mới nhớ y phục vẫn ẩm ướt, thế là nàng niệm quyết, lại đột nhiên phát hiện, trên người một điểm biến hóa cũng không có!

Pháp thuật không nhạy? Chẳng lẽ là nàng nhớ lầm?

Giản Chi Hề chưa từ bỏ ý định, lại niệm nhiều lần, cuối cùng phát hiện, không phải nàng nhớ lầm, là chỗ này hình như không thể dùng pháp thuật?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Thương Lăng, nàng phát hiện trên người Thương Lăng cũng ướt nhẹp.

“Thương Lăng thượng thần, ngươi không làm khô y phục sao?”

“Giống ngươi.”

Thương Lăng theo Giản Chi Hề ngồi xuống, hấn dựa vào tảng đá, cũng ướt đầm.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Giản Chi Hề không chút suy nghĩ liền hỏi ra, y phục ướt nhẹp dán vào da thịt, như ản như hiện, rất khiến người miên man bất định.

Riêng tại bên trong sương mù này, cô nam quả nữ... Còn từng trải qua quan hệ không đơn thuần...

“Hong khô.”

“Gi... Hong khô?”

Giản Chi Hề sững sờ, nàng còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe tiếng ào ào, một đồng cảnh cây xuất hiện trước mắt, cũng không biết Thương Lăng nhặt được nhiều cành cây như vậy từ khi nào.

Chỉ thấy Thương Lăng vung tay, một ngọn lửa vụt lên, không gian lập tức ấm lên một chút.

Ấm áp đánh úp lại, trong lòng Giản Chi Hề có một cỗ kích động như đốt lửa trại.

Nhưng, bên kia đồng lửa là Thương Lăng, nàng đi qua chính là muốn dựa gần Thương Lăng?

Vẫn là thôi đi.

Nhưng vào lúc này, chân mày Thương Lăng nhíu lại, dường như liếc nhìn nàng một cái.

Nhưng khi nàng xem lại, lại phát hiện đôi mắt lam băng đang nhìn ngọn lửa nhảy nhót, không có nhìn nàng.

Giản Chi Hề thờ phào, tình cảnh này thực sự lúng túng.

Nàng vừa mới than xong, đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, nàng cảm giác nhiệt độ xung quanh lập tức thấp xuống, trở nên lạnh lẽo.

Căn bản nàng có tiền thể cũng không sợ lạnh lẽo, nhưng hiện tại pháp thuật nàng mất hết, khí lạnh lập tức xông tới, có chút không đỡ được.

“Hắt xì...”

Thình lình Giản Chi Hề hắt hơi một cái.

Chỉ thấy Thương Lăng đem ngọn lửa phát lên cao một chút.

“Qua đây.”

“Ta... Ta cũng không phải rất lạnh...”

Tròng mắt Giản Chi Hề đảo loạn.

“Ngươi xấu hổ?”

Trong nháy mắt, đầu Giản Chi Hề ửng lên.

Thương Lăng hẳn nói cái gì!

Lời này vậy mà từ trong miệng cái băng sơn vạn năm kia nói ra?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 381: Du mộc đầu (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

TìmGiản Chi Hề nhảy bình bịch bịch rất nhanh.

Trái tim nhỏ rất không biết điều một mực kéo chân sau nàng, kéo thấp sức chịu đựng của nàng.

“Thương Lăng thượng thần thật biết nói đùa.”

Giản Chi Hề cười gượng vài tiếng, xê dịch lại chỗ Thương Lăng một chút, sát vào đồng lửa.

Ấm áp lập tức đánh tới, cả người Giản Chi Hề đều thoải mái không ít.

Bất giác nàng cảm thấy thật ấm áp.

Không cần thận lại sát một chút, áp vào bên cạnh Thương Lăng.

Ừ, phải dựa gần như vậy mới tốt.

Thương Lăng kích lửa trại, càng còi lửa càng lớn, không cần thận, ngọn lửa văng đến, vừa vụn văng đến bên cạnh Giản Chi Hề.

Giản Chi Hề theo bản năng tránh một chút, cái này tránh một chút, phải dựa vào bên người Thương Lăng.

Cách một lớp y phục, nàng có thể cảm nhận được thân thể băng lãnh của hắn.

Lạnh đến mức tâm can nàng run lên.

“Ngươi giống như rất lạnh?”

“Ừ.”

Thương Lăng thoải mái thừa nhận, trả lời dứt khoát, Giản Chi Hề lập tức không muốn dịch ra.

Cho hắn chút ấm áp cũng được, dù gì hôm nay hắn bảo vệ mình hai lần, xem như là báo đáp, hòa nhau.

Nghĩ như vậy, Giản Chi Hề liền thoải mái, thân thể dán cạnh Thương Lăng cũng không căng thẳng nữa.

May mà lửa trại đốt lớn, mang đến đủ ấm áp cho bọn họ, đồng thời để cho Giản Chi Hề dán bên Thương Lăng không cảm thấy lạnh lẽo.

Lửa trại tỏa ra, dường như Giản Chi Hề đang trở lại đời thứ nhất, bọn họ ở Bắc Cương tránh né quân địch, tránh vào trong hang.

Lúc đó cũng là đốt lửa trại, dựa vào nhau.

Suy nghĩ một chút, khóe miệng Giản Chi Hề không khỏi cong lên, lộ ra một độ cong ngọt ngào.

Một màn này vừa vụn tiến lọt vào cặp mắt băng lam của Thương Lăng, chân mày hắn hơi cau lại, ấn ký bạch sắc trên mi tâm dưới ánh lửa phá lệ sáng ngời.

Khán trương cả ngày, Giản Chi Hề dần dần bị ngọn lửa ấm áp buông xuống căng thẳng, trầm tĩnh lại.

Vừa thả lỏng, Giản Chi Hề liền ngăn không được tâm tư, bắt đầu nghĩ lung tung.

Ngay từ đầu nghĩ lung tung, nàng liền phát hiện lúc đó có rất nhiều mảnh khóe nàng không chú ý tới.

“Thương Lăng thượng thần, làm sao ngươi biết chỗ kia có Uẩn Linh tuyến?”

“Bên trong Hãn Hải Mê Lâm có một vũng nước Uẩn Linh tuyến có thể trị bách thương.”

“Ừm...” Âm cuối Giản Chi Hề kéo rất dài, không đúng!

“Hãn Hải Mê Lâm? Chúng ta bây giờ đang ở Hãn Hải Mê Lâm?”

Thương Lăng liếc mắt nhìn Giản Chi Hề, Giản Chi Hề nhìn từ trong hai tròng mắt băng lam lạnh lùng của hắn nhìn được hai chữ ngu ngốc.

Hãn Hải Mê Lâm nàng biết, đó là nơi chắn ngang tiên giới và Tà Linh cốc.

Có cái chắn này, tà linh trong Tà Linh cốc không có cách nào tiến vào tiên giới, nhiễu loạn trật tự tiên giới, mang phiền phức cho tiên giới.

Hãn Hải Mê Lâm giống như tên của nó, như biển rộng mênh mông, như mê cung phức tạp.

Nghe nói rất nhiều người đi vào, không nghe nói bất kỳ ai đi ra.

Cho nên, vô luận là tiên giới hay Tà Linh cốc, đều không người nào dám đi khiêu chiến nó.

Nhưng hôm nay, nàng và Thương Lăng đánh bại đánh bại vậy mà tiến vào nơi đây, lần này có thể chơi đùa lớn!

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta có thể ra được hay không?”

Sau khi thể xác và tinh thần Giản Chi Hề bình tĩnh lại, thần kinh bắt đầu căng lên, lúc kinh lúc sợ.

“Nếu như chúng ta không ra được thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải ở chỗ này cả đời?”

“Không tốt?” Thương Lăng thỉnh thoảng hỏi một câu.

“Không tốt!”

A? Không đúng! Thương Lăng vừa mới hỏi cái gì?

Giản Chi Hề trừng lớn hai mắt chuyển tới Thương Lăng.

“Thương Lăng thượng thần muốn ở lại chỗ này?”

“Nếu không ngươi dẫn ta ra ngoài?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 382: Du mộc đầu (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Ngươi không phải rất lợi hại sao? Đệ nhất lục giới, đơn đầu vô địch!”

“Ừ, ngươi có thể thử xem.”

“...”

Giản Chi Hề chợt phát hiện, Thương Lăng mặc dù lạnh nhạt, nhưng nói trước nói sau, có thể làm sặc chết người không đền mạng.

Giản Chi Hề thở dài sâu kín, xem ra tạm thời không ra khỏi đây được.

Chỉ có thể nghỉ ngơi chờ đợi thật tốt, sau đó mới bắt đầu nghiên cứu tình hình bên trong Hãn Hải Mê Lâm một chút.

Mặc dù tạm thời nàng không có phương án, nhưng nàng đã thấy một tia dấu vết quy luật.

Hai người đều không nói lời nào, chỉ còn lại lửa trại thiêu đốt củi gỗ phát ra tiếng lộp bộp rất nhỏ, còn có tiếng hít thở của hai người.

Sự an tĩnh này làm Giản Chi Hề có chút chột dạ, nàng nghĩ nghĩ, hay là nói chuyện đi.

Nói chuyện gì đây? Chuyện ở nhân gian, nhất định không thể nói.

Đó là nỗi đau trong lòng, một khi nói ra, đụng phải Thương Lăng lạnh lùng, nàng sẽ đau hơn.

“Thương Lăng thượng thân, ngươi biết Chu Huyền Nguyệt sao?”

“Yêu giới Thất Ma điện, Đệ Nhị điện chủ, Huyết Sắc Mị Hoa Nô.”

“Ngươi cảm thấy nàng thế nào?”

“Không thế nào.”

Giản Chi Hề sững sờ, không thế nào là sao?

“Thất Ma điện có bảy điện chủ sao? Ngươi cũng biết bọn hắn sao?”

“Ừ.”

Giản Chi Hề cảm thấy nói chuyện với Thương Lăng thật là mệt mỏi, có thể nói một chữ, nhất định không nói hai chữ.

Nàng vốn còn muốn tìm hiểu chút tình hình, xem ra hiện tại nàng đã nghĩ nhiều.

Khi nàng đang chuẩn bị từ bỏ, Thương Lăng rốt cuộc lại mở miệng.

“Đệ Nhất điện chủ, Bát Hoang Chiến Ma, Phong Liệt Dương.”

“Đệ Nhị điện chủ, Huyết Sắc Mị Hoa Nô, Chu Huyền Nguyệt.”

Giản Chi Hề nghĩ lại, Chu Huyền Nguyệt nàng đã gặp là một nhân vật lợi hại, nhưng nét mặt luôn cười, phong tình vạn chủng, nhất định chính là một đóa hoa anh túc độc.

“Đệ Tam điện chủ, Quý Vực Vân U, Tàn Uyên.”

Tàn Uyên... Giản Chi Hề đã nghe Chu Huyền Nguyệt nói qua, giọng nói kia còn có chút quý dị nói không nên lời, trong lòng cũng không hiểu sao cũng cảm thấy quý dị.

“Đệ Tứ điện chủ, Tu La Dị Tà Tử, Sát Giới Thiên.”

“Đệ Ngũ điện chủ, Quỷ Bút Họa Hồn, Âm Vô Độc.”

“Đệ Lục điện chủ, Táng Thiên Cổ Ma, Quỷ Dạ Xoa.”

Giản Chi Hề sững sờ, Quỷ Dạ Xoa này nàng cũng có nghe Chu Huyền Nguyệt nói, khi ở thế gian, đúng là hắn cứu Dao Cơ đi.

Lấy Dao Cơ làm cơ thể kí sinh, nuôi Thực Cốt Trùng của hắn.

Tận mắt thấy toàn thân Dao Cơ thủng trăm ngàn lỗ, khi vô số côn trùng từ trong thân thể nàng ta bò ra ngoài, Giản Chi Hề tê dại cả da đầu, cảm thấy hết sức ghê tởm.

Tưởng tượng đây là do tên Quỷ Dạ Xoa kia làm, nàng hoàn toàn không có hảo cảm.

“Đệ Thất điện chủ, U Minh Quỷ Dạ Cơ.”

Giản Chi Hề chờ nửa ngày, không nghe hắn nói tiếp.

“Tên đâu?”

“Quên rồi.”

“Ừm.”

Nhiều danh hiệu như vậy, nhiều tên gọi như vậy, đại thần Thương Lăng trăm công ngàn việc, không nhớ ra được cũng là bình thường.

“Hỏi bọn hắn làm gì? Ngươi định trốn?”

Giản Chi Hề sững sốt, đột nhiên lắc đầu.

“Làm sao lại như vậy? Ta chỉ là một Tư Mệnh nhỏ nhỏ, tác dụng gì cũng không có, coi như ta trốn thì ai chịu nhận ta?”

“Vậy là tốt.”

Giản Chi Hề bĩu môi, lời nói này nghe sao cũng giống đang thăm tra phạm nhân.

Bỗng dưng nghe được nhiều tên như vậy, dường như cũng không có ích gì.

Hỏi hồ ly là tốt nhất, nhưng mà hồ ly đi đâu đây?

Đã lâu không nhìn thấy hấn, hấn có xảy ra chuyện gì hay không?

Chắc là sẽ không đi? Hồ ly giao hoạt như vậy...

“Đừng nghĩ lung tung.”

Giọng nói của Thương Lăng thanh linh truyền đến bên tai, toàn thân nàng run lên.

Hấn thể nào lại nhìn ra nàng đang nghĩ lung tung?

Lại nói, nghĩ lung tung cái gì?

Vì sao Thương Lăng luôn tích chữ như vàng vậy!

Nói chuyện rõ ràng được không?

Tâm cơ đại thần đúng là sâu như biển.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 383: Du mộc đầu (6)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thương Lăng nhìn biểu tình của Giản Chi Hề, chân mày hơi cau lại: “Đừng thất thần.”

Giản Chi Hề ngoan ngoãn thu lại tinh thần, chán đến chết nhìn đồng lửa cháy.

Bỗng nhiên, Thương Lăng lại mở miệng.

“Không nên dính vào chuyện của yêu giới, làm Tư Mệnh của ngươi thật tốt đi.”

“Biết rồi.”

Giản Chi Hề thuận miệng trả lời một câu, nhưng sau đó nghĩ lại, luôn cảm thấy là lạ chỗ nào.

Từ lúc nào nàng lại trở nên nghe lời biết điều như vậy?

Nàng bĩu môi, đột nhiên cảm giác được Thương Lăng trừ lạnh lùng ở ngoài, còn có rất nhiều thứ khác.

Tỷ như, lời nói của hấn rất ác độc, cũng rất bá đạo.

Lửa trại càng đốt càng sáng, mang đến cảm giác ấm áp, đồng thời cũng mang đến cảm giác buồn ngủ.

Trong chốc lát, Giản Chi Hề liền ngủ gục.

Đầu nàng nhẹ nhàng tựa trên vai Thương Lăng, thân thể dán vào hấn, an toàn và ấm áp cùng nàng đi vào giấc ngủ.

Thương Lăng nghe được tiếng hít thở đều đều của Giản Chi Hề, biết được nàng đã ngủ.

Hắn quay đầu, cúi thấp xuống, đặt lên trán Giản Chi Hề một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Du một đầu.”

Lửa trại vẫn sáng như cũ, nhưng nhiệt độ bốn phía lại yên lặng tăng lên.

Mưa sương mù lát phát, khiến người ta không nhìn rõ cho lắm.

Trong lòng cất dấu tình cảm như nhau, chờ đợi rề mây để nhìn thấy mặt trời ngày đó.

Khi Giản Chi Hề lo lắng tỉnh lại, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Bên trong Hãn Hải Mê Lâm trước sau như một là sương mù mờ mịt, không có ngày đêm, khiến người ta không thể biết rõ thời gian thay đổi.

Nàng giương mắt nhìn, chỉ thấy lửa trại còn đang đốt, Thương Lăng bên cạnh vậy mà đã khép hai mắt.

Ánh lửa làm nổi bật phía dưới, bên mặt nghiêng băng lãnh của Thương Lăng mang theo kinh diễm, để hắn dính một tia pháo hoa của nhân gian, nhìn vào hình như cũng không xa xôi khó có thể với tới như vậy.

Giản Chi Hề cứ sững sờ nhìn như vậy một lúc lâu, cơ bản không hề phát hiện khóe miệng của mình hơi hơi nhếch lên.

Nhìn Thương Lăng gần như vậy, cảm giác thật không giống nhau.

Không còn là băng sơn xa cách không thể chạm, mà là có thể đụng tay đến khối ngọc thô lạnh lẽo chưa được mài dũa.

Nghĩ như vậy, Giản Chi Hề bị ma quỷ ám ảnh, ma xui quỷ khiến, lén lút hôn lên.

Nhẹ nhàng hôn một cái, như chuồn chuồn lướt nước, cẩn thận từng li từng tí, ngắn gọn mà rất nhanh.

Như là làm chuyện xấu, Giản Chi Hề nhanh chóng rút đầu lại, cảm thấy mỹ mãn, làm bộ làm tịch tiếp tục ngủ.

Nàng chợt phát hiện, khi Thương Lăng ngủ, rất giống bóng dáng của Hề Minh Húc, yên tĩnh ôn hòa, không hề góc cạnh bén nhọn.

Cho nên nàng mới nhất thời không thể kiềm chế chính mình.

Nhưng mà, mặc kệ đi, ngược lại Thương Lăng cũng không biết mình bị khinh bạc.

Giản Chi Hề cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, trong chốc lát lại ngủ.

Lúc này, Thương Lăng lại mở hai mắt, khóe miệng hơi giờ lên, lộ ra một độ cong nhỏ.

“Coi như người thức thôi.”

Thời gian từng chút từng chút một đi qua, lửa trại dần cháy hết, gió lạnh dần dần lấn vào vị trí của bọn họ.

Khi Giản Chi Hề mở hai mắt, Thương Lăng đã tỉnh.

“Thương Lăng thượng thân, bây giờ là giờ nào?”

“Không biết.”

Giản Chi Hề cẩn thận quan sát thần sắc Thương Lăng từng li từng tí, xác định hắn không có gì khác thường, cũng không phát hiện nàng hôn hắn, nàng yên lặng thở phào.

Ai bảo hắn lúc ngủ nhìn giống Hề Minh Húc như vậy, đáng đời bị khinh bạc.

Nghĩ như vậy, Giản Chi Hề lại thoải mái, còn có chút đứng lý hợp tình.

“Tiếp tục như vậy cũng không phải cách, chúng ta phải nghĩ cách đi ra ngoài.”

“Ừ”

“Ta có quan sát qua cây cối của Hãn Hải Mê Lâm, phân bố nhìn lỏng lẻo nhưng thật ra rất có quy luật.”

“Ừ”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thân Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 384: Ta mang người ra ngoài (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề mười phần nghiêm túc đi ở đằng trước, tỉ mỉ quan sát cây cối phân bố bên trong Hãn Hải Mê Lâm.

Bên trong Hãn Hải Mê Lâm trừ cây cối, hầu như cái gì cũng không có.

Không có bất kỳ dấu hiệu của sinh mạng nào, nhưng thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy một hai bộ xương khô.

Mỗi khi nhìn thấy xương khô, tâm Giản Chi Hề lại chìm xuống một phần.

Nếu bọn họ không ra được, nói không chừng sẽ trở thành bộ xương khô tiếp theo trong rừng này.

Hãn Hải Mê Lâm rất có huyền cơ, thật không phải là nói chơi.

Cũng không biết đây là bút tích của ai.

Giản Chi Hề vừa đi ở phía trước, vừa ghi lại sự phân bố của cây cối.

Trong tay nàng cầm một khối gỗ vừa mới tước xuống thành mảnh gỗ, dùng cây trâm ghi chép trên mảnh gỗ.

Thương Lăng khí định thần nhàn* đi theo phía sau Tư Mệnh, nhìn nàng chạy ngược chạy xuôi nghiêm túc nghiên cứu.

*Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

Màu xanh băng trong hai tròng mắt lộ ra từng tia tình cảm ấm áp.

Không biết qua bao lâu, hầu như Giản Chi Hề không ngừng đi tới đi lui.

Mảnh gỗ trong tay cũng dần từ một mảnh biến thành một xấp.

Thương Lăng cứ đi theo như vậy, để Giản Chi Hề chạy loạn, không tham dự, cũng không can thiệp.

Cuối cùng, Giản Chi Hề chạy vài vòng, lại trở về Uẩn Linh tuyến.

Một bên Uẩn Linh tuyến, Giản Chi Hề ngồi xổm xuống, bày từng mảnh từng mảnh gỗ trên mặt đất.

Thương Lăng nhủ thầm, cũng ngồi xổm xuống bên người Giản Chi Hề, cúi đầu xem nàng đang làm cái gì.

Chỉ thấy trên từng mảnh gỗ viết rất nhiều ký hiệu kỳ quái, Thương Lăng vậy mà một chút cũng không hiểu, chân mày không khỏi nhíu lại.

Giản Chi Hề chăm chú vào nghiên cứu của nàng, cũng không phát hiện Thương Lăng ngồi xổm bên người nàng.

“Bên này sắp xếp chín mũi chín cây, bên này là dùng ma trận, bên này là tam giác vuông, định lý Pytago có thể tính ra cây bên này...”

Một bên Giản Chi Hề khắc lên mảnh gỗ có các ký hiệu kỳ quái, một bên miệng lầm bầm

Nói nửa ngày, dĩ nhiên Thương Lăng nghe không hiểu nàng đang nói cái gì.

Cảm giác này không tốt, thật không tốt.

Hiện tại toàn tâm Tư Mệnh đều tập trung vào phá trận, đã không biết bao lâu không liếc hán một cái.

Hiện tượng này không tốt, thật không tốt.

Thương Lăng đang muốn mở miệng, lại nghe Giản Chi Hề bỗng nhiên kinh ngạc rống lên.

“Tên hỗn đản kia lại làm ra trận pháp phức tạp như vậy? Giải bài toán này cũng khó quá đi mất?”

Giản Chi Hề cúi đầu, vừa trách móc, vừa viết lên mảnh gỗ các ký hiệu kỳ quái.

Bị Giản Chi Hề trộn lẫn như vậy, Thương Lăng đứng lên, đứng ở bên Uẩn Linh tuyến, cúi đầu nhìn nàng.

“Emma! Tính sai số... Muốn tính lại, quả thực...”

Giản Chi Hề khóc không ra nước mắt, lúc đầu bản nháp giấy thì có giới hạn, hiện tại coi như sai số, lại lãng phí một mảnh gỗ, giải toán còn nhiều như vậy thì hồng mắt hồng mắt.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, Giản Chi Hề rốt cục cũng mãn mê xong, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng cầm mảnh gỗ, bắt đầu mang theo Thương Lăng xuyên qua rừng rậm một lần nữa.

Nàng cũng không biết vì sao, rõ ràng là thế giới trận pháp, thế nhưng nàng lại có thể vận dụng linh hoạt cách giải toán ở bên trong này.

Hơn nữa, nàng quen thuộc với trận pháp này từ lúc nào vậy?

Thế giới trận pháp này đối với nàng là rỗng sao?

Điều này thật sự là làm nàng khó hiểu.

Thật giống như, dùng toán học giải toán phá trận, nàng vốn có kỹ năng, trong tiềm thức thì có.

Nhưng không phải nàng mới xuyên tới sao?

Mặc kệ, dù thế nào đi nữa, cuối cùng cũng tìm được cách rồi.

“Thương Lăng thượng thần, người đừng sốt ruột, chúng ta rất nhanh thì có thể ra ngoài!”

“Ta có sốt ruột không?”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 385: Ta mang người ra ngoài (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề sững sốt, à, dường như từ đầu tới đuôi đều là nàng cố gắng, hấn ngời hưởng thành quả!

Nàng bấu môi, Thương Lăng thượng thần không gì là không làm được, cũng có thể đứng phía sau một tiểu Tư Mệnh chiếm tiện nghi.

“Thương Lăng thượng thần, người có ý kiến gì với trận pháp trong Hân Hải Mê Lâm này không? Hoặc có ý nghĩ phá giải gì không?”

“Không có ”

Thương Lăng trả lời dứt khoát, giọng nói không mang theo pháp phòng, cũng không có chút ngưng ngừng, cứ như đây là chuyện đương nhiên.

Giản Chi Hề hừ nhẹ, nghiêng đầu sang chỗ khác, lật mảnh gỗ của nàng.

“Vậy người đi theo ta là được, ta mang người ra ngoài.”

Giản Chi Hề giờ mảnh gỗ, một dáng vẻ ta là người tốt.

“Ừ”

“Thế nhưng người phải đồng ý với ta, sau khi ra ngoài, người không được tìm ta gây phiền phức, chúng ta xóa bỏ, không liên quan gì nữa.”

Giản Chi Hề nói rất nghiêm túc.

Nàng nghĩ kỹ rồi, từ ngày gặp phải Thương Lăng, xui xẻo không ngừng đến với nàng.

Đầu tiên là ở Tiếp Phong Yến liên tiếp bị mất mặt mà không hiểu vì sao, bị vạn tiên phỉ nhổ, là nơi đầu sóng ngọn gió.

Sau đó bị bắt hạ phàm lịch kiếp, hai đời đều thâm

Nếu không phải tại Thương Lăng, Dao Cơ làm sao lại nhắm vào nàng?

Nếu không phải tại Thương Lăng, nàng làm sao lại chọc vào một nhà Xích Đế, phiền phức tới không ngừng?

Tất cả tất cả, tất cả đều tại Thương Lăng!

Cái này cơ bản là tai bay vạ gió, mầm tai họa không quan hệ gì với nàng lại rơi xuống đầu nàng.

Dù sao nói gì đi nữa nàng cũng sẽ không đi lịch kiếp nữa đâu, đau quá đau.

Nàng chỉ muốn làm một tiểu Tư Mệnh nho nhỏ giống như trước, không có ưu phiền.

Thương Lăng, chỉ là một ngôi sao xa cuối chân trời, xa không thể chạm tới, nàng hái không được, cũng không vọng tưởng, qua đoạn thời gian này là được rồi.

Nghe Giản Chi Hề nói, thần sắc Thương Lăng vốn băng lãnh lại càng băng lãnh hơn.

Hình như nàng cũng cảm giác nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống.

Thương Lăng sắc mặt không thay đổi, một câu cũng chưa nói, nhưng Giản Chi Hề biết hắn đang tức giận.

Hai người yên lặng một lúc lâu, rốt cuộc Thương Lăng cũng mở miệng.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Giản Chi Hề sững sốt, nàng suy nghĩ nhiều? Cái gì gọi là suy nghĩ nhiều?

Vì sao mỗi lần Thương Lăng nói ra một câu đều có vô số ý thế hả?

Vậy cho nên hắn có ý gì?

Giản Chi Hề có chút tức giận, cùng người này nói chuyện quá mệt mỏi, chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau trong truyền thuyết?

Nàng hai nghìn tuổi, hắn bảy nghìn tuổi, hắn già như vậy, khác nhau cũng bình thường!

Nàng cần phải kính già yêu trẻ, không nói lý với người lớn tuổi!

Lần nói chuyện này tan rã trong không vui, Giản Chi Hề chuyển người, bắt đầu phá trận.

Nàng đi tới một cái cây trước mặt, ở gốc cây kia khắc xuống một đạo phù văn, phù văn lóe lên, lún vào trong cây.

Ngay sau đó, nàng lại đi tới một thân cây bên cạnh, bắt đầu khắc phù văn.

Thương Lăng không nói một lời, ở sau lưng nàng không giúp đỡ, cũng không lên tiếng.

Giản Chi Hề cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng, thế là nàng mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Người bày bố trận pháp này là một người vô cùng cuồng vọng.”

“Hắn cho rằng đời này sẽ không có người phá được trận pháp của hắn, cho nên rõ ràng rất phức tạp nhưng hắn lại xử lý vô cùng đơn giản.”

“Ví dụ như vị trí này, cần phải thả ba cây, thế nhưng hắn chỉ thả một cây.”

“Hắn vẫn là một tên vô cùng ngu ngốc.”

“Nếu như đem cái cây này chuyển hướng phía đông, ở phía đông cũng không cần phiền toái như vậy.”

“Đương nhiên, hắn vẫn rất không có nhân tính.”

Giản Chi Hề lại nhai nói, khinh bỉ và oán giận trong lòng vô ý phát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 386: Ta mang ngươi ra ngoài (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Khi trận pháp khởi động, hấp thu một mảnh linh khí trên đất, có thể dùng đất đai căn cỗi này sinh ra trận pháp cây lại không có sinh linh. Diệt trận quả thực rất khó.”

“Nhưng mà...”

Giản Chi Hề một bên nói, một bên vẽ bùa lên cây, có nhiều chỗ thậm chí chém luôn cây.

“Nhưng mà, hấn gặp phải ta, đơn giản ung dung phá trận pháp của hấn.”

“Mặc kệ hấn cuồng ngạo như thế nào thì cũng giống như bị ta đánh vào mặt, bị một tiểu Tư Mệnh đánh vào mặt, đánh thật vang!”

Giản Chi Hề nói xong câu đó đã trở lại bên Uẩn Linh tuyến.

Nàng xoay người, nói với Thương Lăng: “Thương Lăng thượng thần, hôm nay ta mang ngươi ra khỏi Hân Hải Mê Lâm, phần ân tình này ngươi đừng quên, về sau đừng làm khó ta.”

Giản Chi Hề nói xong xoay người, dùng cây trâm của nàng khắc chữ lên một tảng đá dễ thấy nhất tại Uẩn Linh tuyến.

Lão tử từng du lịch qua đây.

Sau khi Giản Chi Hề khắc xong, thoả mãn vỗ vỗ tay, nếu như người bày trận nhìn thấy nhất định sẽ tức chết cho xem.

Bỏ ra công sức lớn như vậy bày xuống một trận pháp đã bị nàng phá mà không nói.

Ở cục đá của mắt trận còn lưu lại lời kịch du lịch kinh điển, giống như là nàng chỉ tới du ngoạn.

Quả thực không nên quá kiêu ngạo.

Giản Chi Hề cười hài lòng, nhưng Thương Lăng đứng bên cạnh lại đen mặt hoàn toàn.

Nhìn mấy chữ này, sắc mặt Thương Lăng khó coi không chịu được, khí áp xung quanh đều hạ xuống thấp nhất.

Cảm nhận được hàn ý, Giản Chi Hề run lập cập.

Nàng thu lại nụ cười, xoay người kinh ngạc nhìn Thương Lăng, chỉ liếc mắt một cái Giản Chi Hề cũng biết, vị tôn thần này lại nổi giận.

Nhưng tại sao lại tức giận chứ?

Giản Chi Hề không nghĩ ra, nàng không đắc tội với hấn đâu!

Tâm Thương Lăng sâu như biển, ai...

“Cái kia, Thương Lăng thượng thần, chúng ta ra ngoài đi.”

Thương Lăng mặt đen lại, nhìn chằm chằm Giản Chi Hề, không nói câu nào, chằm chằm khiến toàn thân nàng sợ hãi.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Thương Lăng vươn tay, kéo Giản Chi Hề lại, cả người chạm lên tảng đá khắc chữ kia.

Lưng Giản Chi Hề đặt trên tảng đá, trước mặt là Thương Lăng dán rất gần, nàng không khỏi nuốt vài ngụm nước miếng, tim đập rộn lên.

Đừng coi thường Thương Lăng toàn thân phát ra tức giận và khí lạnh, cái này chính là tiêu chuẩn bake-don đó!

“Thương, Thương Lăng thượng thần, ngươi, ngươi, ngươi làm sao?”

“Hình như ngươi rất thích câu nói này?”

Giản Chi Hề sững sờ: “Đâu, câu nào?”

Thương Lăng nhướn mày, cả người lần đến gần Giản Chi Hề, chớp mũi chỉ thiếu một chút nữa sẽ đụng vào.

Giản Chi Hề toàn thân cứng đờ, cảm giác máu toàn thân đều sôi trào, tim đập rộn lên, hô hấp bị đình chỉ.

Nàng không phải chưa từng dán gần người khác như vậy, nhưng đó là Hề Minh Húc ôn nhu và Quân Bắc Hàn dính người.

Trước mắt là một tảng băng lớn vụn năm không đời Thương Lăng!

Đầu Giản Chi Hề vang ong ong, sau đó là trống rỗng.

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Nhìn thấy ánh mắt giết người của Thương Lăng sát, Giản Chi Hề nghiêm túc nhớ lại.

“Ngươi là nói lão từ...”

Giản Chi Hề lời còn chưa nói hết, Thương Lăng cúi đầu, cắn một cái lên môi nàng.

Giản Chi Hề trừng lớn hai mắt, cảm giác cả người đều đông cứng lại, tất cả mọi thứ đều yên lặng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, cảm giác đau đớn ập tới, mùi máu tươi tràn ngập chớp mũi, nàng mới tỉnh hồn một lần nữa.

Lúc này, Thương Lăng đã rời khỏi môi nàng, sắc mặt nghiêm túc băng lãnh nhìn chăm chăm nàng, một bộ dáng một giây sau sẽ làm thịt nàng.

Không hề có một chút bầu không khí mờ ám bake-don hôn nài nhỏ.

Giản Chi Hề theo bản năng che miệng lại, mùi máu tanh ngọt vọt tới, đau quá...

Người này là cái sao? Nói cắn là cắn!

“Ngươi cắn ta!”

“Ừm, ta cắn ngươi, như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 387: Ta mang ngươi ra ngoài (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thần sắc Thương Lăng như trước, một đôi mắt băng lam nhìn chăm chăm Giản Chi Hề, không nháy một cái, nghiêm trang, sắc mặt nghiêm túc.

Giản Chi Hề che miệng trừng Thương Lăng, trong lòng có đủ loại cảm giác, đã từng, cảm tình quá khứ bị nàng chôn giấu lập tức xông lên.

Rót đầy toàn bộ trong lòng nàng, trái tim run rẩy.

Chớp mũi nàng có chút chua xót, viền mắt có chút nóng, một cổ cảm giác ỳ khuất không hiểu từ đâu ập tới.

Đề nàng trở tay không kịp, không biết nên phản ứng gì.

Nàng cứ như vậy trừng Thương Lăng, oán khí tràn đầy, vẻ mặt không tốt.

“Nếu lần sau ngươi nói câu kia, ta sẽ không chỉ là cắn ngươi.”

Thương Lăng bỗng nhiên dừng lại, lại nói: “Ta sẽ ăn ngươi.”

Đầu Giản Chi Hề rầm một tiếng thật lớn, ong ong một lúc lâu.

Cái gì gọi là ăn nàng? Làm sao ăn nàng?

Vì sao Thương Lăng nói chuyện luôn không rõ ràng như thế, không rõ ràng?

Nhìn thần sắc lạnh lẽo của Thương Lăng, lại còn tức giận, đáng vẻ đằng đằng sát khí.

Rất hiển nhiên, hẳn không có ý tứ gì khác, mà là thật sự muốn ăn nàng.

Chẳng lẽ, chân thân của Thương Lăng là thứ?

Trong đầu Giản Chi Hề hiện lên hình ảnh thần long nuốt trọn đồ ăn vặt Tì Hưu.

Sau đó bắt đầu liên tưởng tới hình ảnh Thương Lăng mở miệng lớn toàn là máu nuốt trọn nàng.

Nuốt thì nuốt, lỡ may nhai làm thì phải sao bây giờ?

Tiếp theo là hình ảnh máu thịt be bét ở giữa hàm răng tàn bạo...

Giản Chi Hề run lẩy bẩy, thật sự không dám tiếp tục nghĩ.

“Thương Lăng thượng thần, ta, ta cam đoan không nói.”

Giản Chi Hề nói xong câu đó, thần sắc Thương Lăng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Nàng che miệng, chuyển thân, dựa vào tảng đá, ngồi xổm xuống.

Một hồi ỳ khuất xông lên đầu.

Thương Lăng mãi mãi hung dữ như vậy, hay khi dễ tiểu tiên như nàng.

Nàng hồi hận khi ở nhân gian không đánh hấn mấy trận, cái này chính là thiếu sót.

Nếu không phải nàng đánh không lại, nàng mới không cam chịu thế này.

Nghĩ tới đây, Giản Chi Hề cảm thấy một trận thất bại.

Đời thứ nhất trước mặt Hề Minh Húc cũng là kinh sợ, đời thứ hai thật vất vả làm mẫu hậu một lần, để cho hấn kinh sợ, kết quả báo ứng liền tới rồi.

Người kia chắc sẽ không nhớ thương chuyện nàng ở nhân gian ức hiếp hấn đâu nhỉ?

Đánh cái mông kia mấy lần mà...

Nghĩ như vậy, Giản Chi Hề lại dễ chịu hơn một ít.

Nhưng nàng vẫn rất khổ sở.

Ngồi xổm xuống tảng đá bên cạnh, che đôi môi, chửi bới Thương Lăng cực kỳ lâu.

Nhưng Thương Lăng đứng ở bên cạnh, không nói được một lời, nhìn Giản Chi Hề ngồi xổm xuống bên tảng đá, hơi nhếch khóe môi lên, như có điều suy nghĩ.

Đức hạnh của Tư Mệnh là gì hấn biết rõ, lúc này chắc lại đang mắng hấn.

Nhìn Tư Mệnh mắng một lúc lâu cũng chưa dừng, hấn liền thuận thế ngồi xổm xuống bên người nàng.

“Mắng đủ chưa?”

Giản Chi Hề đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không ngờ băng sơn vạn năm Thương Lăng thượng thần vậy mà lại cùng nàng ngồi chồm hổm một chỗ, còn nói lời này.

“Không có!”

“Cần giúp một tay không?”

“Cần... Cái gì?”

Giản Chi Hề nghiêng đầu nhìn Thương Lăng ít nói ít cười nhìn chăm chăm nàng.

“Ta nói, ta không có mắng chửi người, Thương Lăng thượng thần đừng có hiểu lầm.”

“Tư Mệnh, ta lẽ nào chưa nói với ngươi, khi ngươi nói dối, tất cả đều viết trên mặt?”

Giản Chi Hề trong lòng roi lột lột.

“Không, không có.”

“Muốn ta lập lại lần nữa?”

“Không, không cần.”

“Thật sao?”

“Thương Lăng thượng thân, việc cấp bách là phải ra khỏi Hãn Hải Mê Lâm. Ta mang ngươi ra ngoài, đi theo ta.”

“Vì cái gì ngươi lại nhiều lần nhấn mạnh là ngươi mang ta ra ngoài?”

Đương nhiên là vì để ngươi mang ơn, có chút lương tâm, không được động một chút là tìm nàng gây phiền phức!

Giản Chi Hề xấu hổ cười cười: “Đi thôi đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 388: Ta mang ngươi ra ngoài (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Nhưng Thương Lăng lại không động dậy, hình như vẫn còn rối rắm với vấn đề kia.

Thế là, nàng cắn răng một cái, chủ động nắm tay Thương Lăng, lôi kéo hắn hướng đến trong Uẩn Linh tuyến.

Bị một đôi tay mềm mại cầm lấy, cả người Thương Lăng cứng đờ.

Vốn dĩ đang cau mày lại dần giãn ra, thần sắc dần dần tốt.

Giản Chi Hề lôi kéo Thương Lăng, may mắn hắn không phản kháng, cũng không tiếp tục tức giận với nàng, mà ngoan ngoãn phối hợp.

Thế là nàng thuận lợi kéo hắn đến bên Uẩn Linh tuyến, sau đó lôi kéo tay hắn, thả người nhảy xuống, nhảy vào Uẩn Linh tuyến.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, toàn bộ Hãn Hải Mê Lâm, cuối cùng lối ra là ở dưới nước, ở phía dưới Uẩn Linh tuyến.

Nhưng mà muốn mở lối ra, nhất định phải phá từng mắt trận nhỏ khắp nơi trong rừng trước đã.

Đối với việc phá trận này, Giản Chi Hề cũng rất kinh ngạc, tưởng chừng phải rất lâu.

Bơi lội bên trong Uẩn Linh tuyến, Giản Chi Hề nhìn thấy lối ra, đôi mắt sáng lên.

Nhưng khi nàng quay đầu, lại phát hiện Thương Lăng vẫn còn ở chỗ cũ, không động dậy.

Không biết bơi?

Vẫn còn tức giận?

Trong lòng Giản Chi Hề cảm thấy không hiểu, nàng bơi trở lại chỗ Thương Lăng, kéo tay hắn, kéo hắn bơi xuống.

Nàng lôi kéo, quả nhiên động dậy.

Cho nên là không biết bơi?

Tay Giản Chi Hề mềm mại ấm áp cầm lấy tay Thương Lăng, hai người cứ như vậy bơi ra khỏi Uẩn Linh tuyến.

Ở một cái núi xanh bao quanh hồ nước, hai người ló đầu ra.

Nhìn thấy màu xanh lam của bầu trời một lần nữa, non xanh nước biếc, cả người Giản Chi Hề đều sáng khoái.

Nhanh chóng mang Thương Lăng bơi tới bên bờ, bò lên bờ.

Rời khỏi Hãn Hải Mê Lâm, Giản Chi Hề làm một cái quyết, cả người đang ẩm ướt lập tức khô mát trở lại.

Cảm giác có pháp thuật quả nhiên khác biệt, cảm giác cả người đều sống lại vậy.

“Thương Lăng thượng thần, cảm ơn ngươi mấy ngày nay chiếu cố, chúng ta xin từ biệt.”

Giản Chi Hề còn chưa nói xong, Thương Lăng lập tức bay đi.

Nhìn bóng lưng hắn, trong lòng Giản Chi Hề cảm thấy bất đắc dĩ, Thương Lăng quả nhiên là vị thần băng lãnh vô tình nhất.

Tốt xấu gì cũng chung hoạn nạn vài ngày, đầu cũng không quay lại, cũng không nói lời nào liền đi.

“Máu lạnh vô tình biến thái đại cảm thú.”

Giản Chi Hề thấp giọng lầm bầm một câu, ai biết, Thương Lăng vậy mà dừng lại, còn quay đầu.

Trong nháy mắt nàng liền chột dạ, không phải chứ, lời nói bậy thôi mà.

“Đuổi kịp ”

Giản Chi Hề sững sốt, đây là tình huống gì thế?

Nhìn Giản Chi Hề đứng nguyên tại chỗ không động, Thương Lăng lại nói: “Muốn ta kéo ngươi?”

“Không không không, ta tự đi.”

Trong chốc lát Giản Chi Hề cũng không dám dây dưa, nhanh chóng theo sau Thương Lăng.

Hai người bay một trước một sau, một đường bay về phía Thiên cung.

Tốc độ của Thương Lăng rất nhanh, hơn nữa càng ngày càng nhanh.

Giản Chi Hề bay có chút thờ hồn hèn, nàng vừa mới vót thăng nhải này từ Uẩn Linh tuyền lên, mất nhiều sức lực, cực kỳ mệt mỏi.

Kết quả thăng nhải này báo đáp nàng như vậy?

Tốc độ của Thương Lăng thực sự rất nhanh, cộng thêm trước đó nàng tiêu hao không ít khí lực, Giản Chi Hề muốn theo cũng không kịp.

“Thương Lăng thượng thần, ngươi chậm một chút, ta không theo được.”

“Muốn ta kéo ngươi sao?”

Giản Chi Hề chột dạ nhìn chung quanh một chút, chỉ lát nữa là phải đến Thiên cung, ngay lập tức mỗi người sẽ đi một ngã, hay là nhịn một chút.

Nếu không một lúc nữa Thương Lăng lôi kéo nàng trước phía công chúng thật thì chuyện kia lớn chắc rồi.

Lúc trước nàng bình tĩnh sinh sống, chính là bị quân chúng nhân dân bát quái đánh vỡ.

Một bước sai, từng bước sai.

Thế là, Giản Chi Hề nhanh chóng từ chối.

“Không không không, không cần, ta còn theo kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 389: Tám gương theo đuổi nam thần (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Thương Lăng nhú mày, tiếp tục bay về phía trước, tốc độ chẳng những không chậm, ngược lại càng lúc càng nhanh.

Điều này khiến Giản Chi Hề càng thêm chắc chắn, thăng nhải này nhất định là đang trên cột nàng.

Giản Chi Hề cắn răng đuổi theo sát, khoảng cách còn một ít, nàng có thể kiên trì.

Nàng vùi đầu đuổi theo Thương Lăng, gió bay phấp phới trước người, khung cảnh hai bên bay xẹt qua, như đua xe trên đường cao tốc vậy.

Cảm giác kia, quả thực không thoải mái.

Ngay khi Giản Chi Hề kiệt sức đuổi kịp Thương Lăng, bỗng mấy giọng nói bén nhọn truyền đến.

“Xem kia! Thương Lăng thượng thần, thật là đẹp trai!”

“A? Tư Mệnh lại đuổi theo Thương Lăng thượng thần kia!”

“Không phải chứ, biết nàng theo đuổi Thương Lăng, nhưng ai ngờ lại đuổi theo đến nước này?”

“Nhìn nàng như sói như hổ, quả thực giống như chết đói!”

“Má ơi, Tư Mệnh thật có dũng khí!”

“Đúng vậy, đây nhất định là tấm gương theo đuổi nam thần rồi!”

Nghe được những lời này, Giản Chi Hề mới đột nhiên phát hiện, bọn họ đã bay vào Thiên cung.

Bên trong thiên cung thường xuyên có người đi qua, cho nên bây giờ bọn họ đã tiến vào tầm mắt đại chúng!

Giản Chi Hề suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Cái quỷ gì thế này?

Cái gì gọi là tấm gương theo đuổi nam thần?

Tình huống rõ ràng đâu phải như vậy đâu?

Giản Chi Hề chưa từng có cảm giác oan uổng như vậy bao giờ...

“Cố gắng như vậy khiến một đám tiên nữ nhỏ chúng ta làm sao chịu nổi?”

“Đừng đừng, suốt ngày nói đuổi theo nam thần, nhưng có ai hành động bao giờ đâu, vẫn là Tư Mệnh nghiêm túc nhất!”

“Trách không được nàng đánh bại nữ thần vạn chúng Dao Cơ, thì ra nàng lại dũng mãnh như thế!”

“Hay là ta cũng đuổi theo? Nói không chừng Thương Lăng thượng thần quay đầu liếc mắt nhìn?”

“Đừng đừng, Tư Mệnh có thể, chúng ta cũng có thể!”

Trong nháy mắt, một nhóm tiên nữ bay tới phía Giản Chi Hề, theo nàng đuổi theo phía sau Thương Lăng.

Giản Chi Hề thấy như vậy, kinh ngạc đến ngây người!

Cái quỷ gì thế này?

Như ong vỡ tổ, rốt cuộc là muốn làm loạn như thế nào?

Bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt của Thương Lăng cũng quá khoa trương đi?

Nàng không phải là fan cuồng của Thương Lăng được không?

Trong nháy mắt, Giản Chi Hề phanh lại, dừng lại.

Nàng vừa dừng lại, người phía sau lập tức đập vào nàng.

Trọng tâm cơ thể không vững, bị đánh bay ra ngoài, ở giữa không trung hình thành một đường cong parabol.

Ngay khi nàng nghĩ mình sẽ bị ném đến bên kia trời, đột nhiên, một cánh tay nắm ngay sau thắt lưng nàng, chặn nàng lại.

Ngay lập tức, Giản Chi Hề dừng lại.

Nàng thở phào, ngẩng đầu, liền nhìn thấy đôi mắt xanh lam của Thương Lăng đang nhìn nàng.

“Bay không nổi thì ta kéo ngươi, việc gì phải cậy mạnh?”

Giản Chi Hề nghe nói như thế trong lòng có chút khổ sở.

Nàng đúng là đã hết sức, bay có chút không nổi, nếu không sẽ không bị người ta va vào rồi không trụ vững thân thể, bị ném đi.

“Vì sao chuyện gì cũng muốn tự mình làm?”

“Phá trận như vậy, bay như vậy, bất kỳ chuyện gì cũng như thế.”

“Thật là ngươi không cần chính mình nữa.”

Đối mặt với vấn đề nghiêm túc của Thương Lăng, trong lòng Giản Chi Hề chưa xót.

Có thể bởi vì kiếp trước là cô nhi, nàng đã hình thành thói quen chuyện gì cũng tự dựa vào chính sức của mình.

Như Hạ Triều Ca đòi thứ nhất, đem gánh nặng cứu vớt toàn bộ Hạ gia đặt trên vai.

Nàng không quen, cũng không thích dựa vào bất kỳ kẻ nào.

Trong lòng nàng, chỉ có chính nàng.

Nàng hít sâu một hơi, đáp: “Bởi vì quả thực ta có thể tự mình làm.”

Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe từng tiếng hít thở truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 390: Tám gương theo đuổi nam thần (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Giản Chi Hề nghiêng đầu qua chỗ khác, chỉ thấy các tiên nữ vốn dĩ còn cách một đoạn đều đã đuổi đến nơi.

“Ta không nhìn lầm chứ! Thương Lăng thượng thần đang dìu nàng?”

“A! Ngươi không nhìn lầm, Tư Mệnh thành công rồi!”

“Ta đã nói rồi! Cứ như Tư Mệnh dùng mảnh xông lên như vậy mới có thể theo đuổi được nam thần!”

“Thật không nhìn ra, Tư Mệnh như sấm rền gió cuốn, hành sự thật không ngờ nhanh chuẩn ác!”

Giản Chi Hề trừng lớn hai mắt, nuốt vài ngụm nước miếng, lúc này nàng mới hồi phục tinh thần lại phát hiện tay Thương Lăng còn nắm ở thắt lưng nàng!

Nàng vội vàng lấy tay Thương Lăng ra, đứng xa Thương Lăng một bước, nhanh chóng phân rõ giới hạn.

Thương Lăng thấy vậy nhú mày, mở miệng nói: “Lạt mềm buộc chặt?”

Tiếng hán không lớn không nhỏ, vừa đủ để đám tiên nữ phía sau nghe được.

Sau khi nói xong, Thương Lăng lập tức xoay người bay đi.

Nhìn bóng lưng Thương Lăng tiêu sái rồi đi, Giản Chi Hề hối hận khi lịch kiếp không đánh cái mộng hán tới nở hoa tràn ngập hường phấn.

Thằng nhãi này tuyệt đối là cố ý, quả thực quá độc ác!

“Tư Mệnh! Thủ đoạn theo đuổi Thương Lăng thượng thần của ngươi thật nhiều nha!”

“Cạn tào ráo máng, lạt mềm buộc chặt, thật cao minh, đúng là cao thủ tình trường?”

“Đúng vậy đúng vậy, trách không được Dao Cơ đầu không lại ngươi, không nghĩ được ngươi lại lợi hại như vậy!”

Giản Chi Hề nghe những thứ loạn thất bát tao này, tim gan tỳ phổi thận đều đau.

Giải thích vô dụng, càng tỏ càng đen, nàng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy sạch.

Nàng hít sâu một hơi, thừa dịp khôi phục chút thể lực, vèo một cái, bay đi.

Một đường chạy như điên trở lại Thiên Phủ cung, nàng vội vàng đóng cửa lớn lại.

Trở lại Thiên Phủ cung, rốt cuộc trái tim bất an của Giản Chi Hề cũng bình tĩnh lại.

Từ sau khi gặp phải Thương Lăng, nàng vẫn bị hãm hại, càng hãm hại càng lớn, sẽ không dừng lại.

Nàng vừa mới thở phào, đang chuẩn bị nằm trên ghế nghỉ ngơi một lúc, khôi phục tinh thần.

Lúc này, cửa lớn Thiên Phủ cung bị vỡ vang ầm ầm.

Tâm Giản Chi Hề vừa mới an định lại bỗng nhiên bị dọa giật mình.

Tay nàng vung lên, cảnh tượng trước Thiên Phủ cung đập vào mắt.

“Tur Mệnh, Tur Mệnh, nguoi nhanh mở cửa đi!”

Vọng Thư đang dùng lực vuốt cửa lớn nhà nàng.

Thì ra là con hàng này, quả thực hù chết người.

Nàng vung tay lên, cửa lớn Thiên Phủ cung mở ra, Vọng Thư chạy vào.

“Mệt chết ta!”

Vọng Thư thở dốc từng ngum từng ngum, ngồi xuống bên người Giản Chi Hề, tự mình rót một chén trà.

Sau đó, Vọng Thư kích động nói với Giản Chi Hề: “Nguoi rốt cuộc cũng trở về! Hù chết ta, còn tưởng rằng nguoi nghĩ không thông né tránh đu nhảy Tru Tiên đài đấy!”

“Nguoi mới đi nhảy Tru Tiên đài.”

“Vậy cũng không phải? Mấy ngày hôm trước nhìn thấy đáng về muốn sống muốn chết của nguoi quả thực dọa người!”

“Tin tức của nguoi ngược lại thật nhạy bén, ta vừa trở về nguoi cũng biết.”

“Cái gì mà tin tức ta nhạy bén? Hiện tại toàn bộ Thiên cung, người nào không biết nguoi liều mạng theo đuổi Thương Lăng Thượng Thần!”

Giản Chi Hề phun một miệng trà ra ngoài.

“Đều lấy nguoi làm tấm gương! Ngay cả Thương Lăng cũng có thể giải quyết, nguoi quả thực như thần!”

Giản Chi Hề sắc yết hàu, liên tục ho khan.

Nhóm tiểu tiên nữ bát quái như vậy, nàng sớm đã lĩnh giáo qua, nhưng một lần lại một lần thành tâm điểm của Thiên cung, nàng vẫn còn chưa thích ứng.

Không chỉ có không thích ứng, nàng còn có cảm giác mình thật là vô tội.

“Tur Mệnh! Nguoi có phải theo đuổi được Thương Lăng thượng thần rồi hay không!”

Vọng Thư kích động không thôi, mặc dù mình không theo đuổi, tốt xấu gì Tur Mệnh cũng theo đuổi được, nàng cũng có thể dính được nhờ đấy!

“Không có!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 571. Tam gương theo dưới nam nhân (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Tại sao không có? Hẳn chẳng những tự tay ôm lấy eo nguoi, còn nói nguoi lạt mềm buộc chặt!”

Vọng Thư ngửa mặt 45 độ nhìn lên bầu trời, về mặt hoa si.

“Đáng tiếc ta không thấy!”

“...”

Giản Chỉ Hề cảm giác mình so với Đậu Nga còn oan hơn, rõ ràng sự thật không phải như vậy được không?

Thật một tim.

“Nguoi đừng không thừa nhận, trước kia có phải nguoi cùng Thương Lăng ở một chỗ?”

Vọng Thư kéo tay áo Giản Chỉ Hề, về mặt bát quái hỏi.

“Ừ” Giản Chỉ Hề thở dài: “Thiếu chút nữa là không về được.”

“Là vui đến quên cả trời đất, chuẩn bị bỏ trốn sao?”

Vọng Thư nháy mắt, về mặt hưng phấn khi phát hiện gian tình.

Giản Chỉ Hề không thể nhịn được nữa, lấy móng vuốt đập lên đầu Vọng Thư, đập cho đầu nàng ong ong.

“Ta suýt chút nữa về không được! Ta bị người của Xích Đế ám toán!”

Nghe nói như thế, Vọng Thư mới bắt đầu nghiêm túc, vốn dĩ đang vui cười liền thu lại.

“Chuyện gì xảy ra thế?”

“Xích Đế để cho con trai thứ Tấn Hoa của hắn, dẫn người mang theo thần thú hộ Tì Huru tới giết ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Suýt chút nữa chết, may mắn thần long xuất hiện, một ngụm nuốt chửng Tì Huru, ta mới bảo toàn được cái mạng nhỏ!”

“Thần long? Cái gì thần long?”

“Một con rồng màu trắng bạc, thân thể khổng lồ, là thần thú! Thật không nghĩ tới, ta vẫn có cơ hội nhìn thấy thần thú thượng cổ!”

“A! Thần long! Ta biết!”

“Nguoi biết?”

Giản Chỉ Hề kinh ngạc không thôi, thần long hiếm thấy, thậm chí người trong lục giới đều không biết còn có thần long tồn tại!

“Đương nhiên biết, đó là thú triệu hoán của Thương Lăng thượng thần!”

Giản Chỉ Hề sùng sốt, có điểm ngốc.

“Ta, ta làm sao chưa từng nghe qua?”

“Thương Lăng thượng thần chỉ triệu hoán nó một lần, đó là hơn hai ngàn năm trước, khi bảy điện chủ yêu giới vây đánh hắn, hắn gọi thần long ra!”

Vọng Thư hai mắt không có tiêu cự nhìn về phía xa, về mặt ngưỡng mộ.

“Nghe nói trận chiến kia đánh cho long trời lở đất, đất rung núi chuyển, bảy đánh hai, Thương Lăng thượng thần chiến thắng lăm lệt! Sau trận chiến ấy, ai cũng không dám khiêu chiến hắn!”

Trong lòng Giản Chỉ Hề có một cảm giác kỳ quái, thần long, Thương Lăng, hai ngàn năm trước...

Nói như thế, trước kia hắn xuất hiện, cũng không phải ngẫu nhiên?

Mà là... Cứu nàng sao?

Giản Chi Hề đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Vọng Thư ở một bên nói sống động như thật, ba hoa chích choè, lại phát hiện Giản Chi Hề không có chút phản ứng nào.

Thế là nàng đẩy đẩy Giản Chi Hề: “Tur Mệnh? Ngươi có đang nghe ta nói hay không?”

“Có ”

“Đúng rồi, ngươi còn chưa nói hết đâu, gặp phải thần long rồi sao?”

“Gặp phải thần long rồi thấy Thương Lăng, sau đó bọn ta lạc vào trong Hãn Hải Mê Lâm.”

Giản Chi Hề thở dài một hơi, nhớ lại khi đơn độc ở chung trong Hãn Hải Mê Lâm, nàng luôn có chút chua xót nói không nên lời.

Nàng kể cặn kẽ đầu đuôi gốc ngọn tình huống cho Vọng Thư nghe.

Ai ngờ sau khi Vọng Thư nghe xong, lập tức rống lên: “Tur Mệnh, tại sao ngươi lại lừa ta!”

Giản Chi Hề sùng sốt: “Lừa ngươi cái gì?”

“Ngươi nói ngươi và Thương Lăng thượng thần rơi vào Hãn Hải Mê Lâm, cuối cùng là ngươi phá trận mang hãn ra!”

“Đúng vậy, làm sao?”

“Nói vậy, Hãn Hải Mê Lâm là do ba ngàn năm trước, vì ngăn cản Yêu Linh cốc xâm chiếm Tiên Giới mà được bày bố xuống.”

Vọng Thư kể sát vào Giản Chi Hề, một bộ dáng ngươi nói dối không chuẩn bị bản thảo.

“Đó là do Thương Lăng thượng thần tự mình bày trận pháp, không người nào có thể phá. Nhưng tại sao hãn không ra được? Tur Mệnh, ngươi gạt người.”

Lời này vừa nói ra, như một đạo sấm sét chém thẳng vào đầu Giản Chi Hề.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Hãn thích ngươi (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói cái gì? Hãn Hải Mê Lâm là do Thương Lăng bày bố?”

Giản Chi Hề kinh sợ đến nói không ra lời. Trách không được khi nàng ở trong rừng phi nhỏ người bày trận, bị Thương Lăng nổi thú tính cắn một cái!

Trách không được bên trong Hãn Hải Mê Lâm nàng mất đi pháp lực, hãn vẫn còn có thể tạo ra vòng bảo hộ, có thể châm lửa!

Thì ra là hãn bày trận!

Đây chẳng phải là, nàng ở trước mặt hãn nể hãn cuồng vọng, mắng hãn ngốc nghếch, mắng hãn không có nhân tính?

Giản Chi Hề nghĩ tới đây, hít một ngụm khí, tê cả da đầu.

Mặc dù lời nàng nói đều là sự thật, nhưng không thể trực tiếp như vậy được!

Ngay trước mặt Thương Lăng không chút kiêng kỵ nói Thương Lăng, ày... Nghĩ lại thật đáng sợ.

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của Giản Chi Hề, Vọng Thư khinh thường liếc mắt trừng nàng.

“Tur Mệnh, đây là kiến thức thông thường được không? Ngươi ra cửa tùy tiện bắt một người hỏi một chút mà xem.”

“Hỏi bọn họ một chút xem có biết hai ngàn năm trước Thương Lăng mang theo thần long đại chiến với bảy điện chủ của yêu giới, ba ngàn năm trước Thương Lăng bày bố Hãn Hải Mê Lâm ở Yêu Linh!”

Giản Chi Hề có chút ngốc.

Thì ra người người đều biết, chỉ có nàng ngây ngốc chẳng hay biết gì.

Nàng xuyên đến chưa tới một ngàn năm, làm sao biết những chuyện cũ xưa này?

Huống chi nàng lại không si mê Thương Lăng, làm sao hỏi thăm đây?

“Ây? Tư Mệnh, sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy?”

Vọng Thư trừng lớn hai mắt nhìn về mặt uể oải của Tư Mệnh, kinh ngạc không thôi.

“Vọng Thư, ta nghĩ, ta đắc tội Thương Lăng thật rồi.”

“Làm sao làm sao?”

Giản Chi Hề lắc đầu, bi thương chảy thành sông.

“Lần trước ngươi nói khi có tiểu yêu tinh dùng mỹ nhân kế câu dẫn Thương Lăng, bị hắn một kiếm chém đầu là thật sao?”

“Đương nhiên là thật! Mặc kệ nam nữ, Thương Lăng từ trước tới giờ đều không nương tay!”

Vọng Thư nghiêm túc nói: “Ngươi nhìn Dao Cơ cũng biết, nữ thần vạn chúng đây, lập tức lói từ Xích Đế Cung ra thị chúng cho ngươi xử trí đấy! Nhiều năm như vậy, hắn chưa từng cho ai mặt mũi!”

Thần sắc Giản Chi Hề cứng đờ, một bộ dáng không thể sống nổi nữa.

“Tư Mệnh? Ngươi đắc tội Thương Lăng Thượng Thần rồi á?”

Đâu chỉ đắc tội không?

Giản Chi Hề thở dài, đi tới cửa lớn Thiên Phủ cung, lưu loát viết trên cửa một hàng chữ lớn.

Quý trọng sinh mệnh, rời xa Thương Lăng, cảm tất cả những gì có liên quan đến Thương Lăng tiến vào Thiên Phủ cung, cảm ơn đã hợp tác.

Nhìn hàng chữ trên cánh cửa, Giản Chi Hề hết sức hài lòng.

“Thấy không, về sau vào cửa này thì đừng nhắc đến hắn.”

Giản Chi Hề chỉ vào hàng chữ lớn, nói với Vọng Thư.

“Vậy còn ngươi?”

“Ta? Ta không có ý định ra khỏi cửa. Cắt đứt tất cả tin tức về hắn, ta muốn rời xa hoàn toàn!”

Giản Chi Hề vỗ vỗ tay, đi vào Thiên Phủ cung, đóng cửa lại.

Vọng Thư khẽ run, nghĩ chữ trên cửa, nghĩ đến thái độ của Tư Mệnh, nàng có chút không rõ.

Lúc này, Giản Chi Hề đã ngồi xuống ghế, Vọng Thư đi tới, thu lại nụ cười trên tức, thay vào đó là sắc mặt nghiêm túc.

“Tư Mệnh, Thương Lăng thượng thần có phải thích ngươi hay không?”

Giản Chi Hề sững sốt, vấn đề này, nàng không nghĩ tới, kháng cự bên ngoài, không muốn nghĩ tới.

“Tư Mệnh, mặc dù bên ngoài đều đang đồn bắt quái ngươi và Thương Lăng thượng thần, ít nhiều mang theo trò đùa giai cấp, nhưng ta cảm thấy hắn thích ngươi, ngươi không có cảm giác gì sao?”

Giản Chi Hề cúi đầu, không nói, nàng không ngốc, nhưng muốn giả ngu.

“Nếu như không thích ngươi, sẽ không bắt Dao Cơ cho ngươi trút giận, sẽ không cứu ngươi khi ngươi gặp phải nguy hiểm.”

“Sẽ không chính mình bày trận pháp, lại giả vờ không ra được.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 393: Hấn thích người (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Tur Mệnh, nếu việc này là người khác có lẽ không thể chứng minh cái gì, thế nhưng lại là Thương Lăng đã đủ để chứng minh hấn thích người.”

Vọng Thư mười phần nghiêm túc nhìn Tur Mệnh, cầm tay nàng.

“Tur Mệnh, ta biết ngươi là một người thông minh, ngươi không phải một chút cảm giác cũng không có, ta chỉ không rõ, ngươi vì sao không thừa nhận, cũng không đối mặt.”

“Ta có thể cảm giác được thì chắc chắn Thương Lăng thượng thần cũng cảm nhận được ngươi kháng cự.”

Vốn dĩ Giản Chi Hề đang cười ung dung lập tức biến mất không còn dấu tích.

Như trước đây khi vừa mới giết Dao Cơ rồi trở lại Thiên Phủ cung.

“Mặc dù ngươi bình thường tùy tiện, nhưng tâm tư ngươi sâu hơn bất kỳ ai.”

“Tur Mệnh, ngươi lẽ nào không có một chút thích Thương Lăng thượng thần sao?”

Nghe được những lời này, tay Giản Chi Hề đang được Vọng Thư nóng run rẩy.

“Vọng Thư, không phải ta không yêu, mà là yêu không nổi.”

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, đem chớp mũi chua xót, đem khóe mắt ẩm ướt nén lại.

“Ngươi không thử mùi vị đó ”

“Mỗi khi hạ quyết tâm, toàn tâm toàn ý yêu, đều sẽ bị hiện thực đánh thẳng mặt.”

“Mỗi lần mình muốn hạnh phúc, đều sẽ bị thiên mệnh vô tình đánh vỡ.”

“Một lần lại một lần thảm bại, một lần lại một lần đau thấu tim gan, giày vò ta, tổn thương ta.”

“Ta không kiên cường như vậy, sâu trong nội tâm ta rất yếu đuối.”

“Thật sự ta, không có dũng khí một lần nữa.”

Giản Chi Hề hít sâu một hơi, nỗ lực để mình giữ được bình tĩnh, để nước mắt không rơi xuống.

“Ngươi biết không? Mỗi khi ta ở một mình, lúc đêm khuya vắng người, một màn lại một màn thảm cảnh chiếu đi chiếu lại trong đầu, vứt đi không được, gạt bỏ không xong.”

“Mùi vị đó rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Thời thời khắc khắc dày vò ta.”

“Tur Mệnh...”

Vọng Thư nhìn dáng vẻ của Giản Chi Hề, nàng nhìn không được che miệng khóc lên.

“Tur Mệnh, thật xin lỗi, ta không biết có chuyện như vậy.”

“Ngươi muốn khóc thì khóc đi ra có được không? Ta biết ngươi khó chịu...”

Vọng Thư nói, chính mình khóc còn thảm thiết hơn so với Tur Mệnh

Thân thể Giản Chi Hề khẽ run rẩy.

“Ta sẽ nhớ tới dáng vẻ mầu hậu thả người trong biển lửa, nhớ tới dáng vẻ phụ hoàng bị độc chết, nhớ tới dáng vẻ hoàng huynh nhảy xuống tường thành.”

“Ta sẽ nhớ trên chiến trường, dáng vẻ Minh Húc ôm ta thất thanh khóc rống.”

“Ta còn nhớ tới dáng vẻ thi thể Vân Triệt còn nhỏ nằm trong sơn động âm u lạnh lẽo.”

“Đù... Đù rồi! Tư Mệnh người không được nhớ lại, ta cũng không hỏi nữa, người đừng như vậy!”

Vọng Thư ôm Giản Chỉ Hề, khóc đến mức khuôn mặt lem nhem.

“Ta cũng sẽ nhớ tới trên Kim Loan điện, trên miệng Bắc Hàn đầy máu, vạn người phi nhố, họa quốc yêu hậu, cửa nát nhà tan...”

“Tư Mệnh, Tư Mệnh người đừng nói.”

Tiếng nói Vọng Thư nghẹn ngào, vừa nức nở vừa nói: “Người không thích, ta sẽ không mang theo tin tức của hắn nữa, người ở lại Thiên Phủ cũng là tốt rồi.”

“Trước đây thật tốt, ba người chúng ta, người, ta, Cửu Thiên, chúng ta thật vui vẻ.”

“Hiện tại về Thiên cung, không cần nhớ lại chuyện ở nhân gian nữa, đều qua rồi, sẽ khá lên thôi.”

Giản Chỉ Hề hít sâu một hơi, đem tất cả cảm xúc ép vào chỗ sâu nhất trong nội tâm.

“Cũng không biết chừng Vân Triệt đã đầu thai.”

“Người muốn đi tìm hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 394: Hấn thích người (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Tìm Vân Triệt sao?

Giản Chỉ Hề không phải là không nghĩ tới, cũng không phải là không kích động, chỉ là...

“Không quấy rầy là cách duy nhất ta có thể yêu nó.”

Giản Chỉ Hề than nhẹ một tiếng.

Một đời vì mẹ con chính là một đời, đời này qua rồi, hắn chính là con trai người khác.

Nàng làm sao lại đi quấy rầy đây?

Theo ai cũng tốt hơn so với theo nàng.

“Tư Mệnh, thật xin lỗi, ta không biết người đã trải qua nhiều cay đắng như vậy, về sau ta cũng không đề cập tới việc này nữa.”

Vọng Thư lau sạch một mặt nước mắt, nức nở vài tiếng.

“Ngược lại người không đi lịch kiếp, Thương Lăng thượng thần sẽ về U Hư giới, Cửu Thiên sẽ trở lại, đến lúc đó chúng ta lại trở về như lúc ban đầu.”

Giản Chỉ Hề gật đầu, nàng tin tưởng thời gian có thể trị hết tất cả, thời gian lâu dài, vết thương sẽ tốt lên.

Một ngày uể oải cuối cùng cũng kết thúc, cửa lớn Thiên Phủ cũng đóng chặt, chỉ còn lại có một mảnh yên lặng.

Nửa đêm, ánh trăng sáng sủa tròn trịa treo giữa không trung, chiếu sáng cả Tiên giới.

Cửa Thiên Phủ cũng, một thân ảnh trắng tuyết lặng yên tới.

Mỗi một bước của Thương Lăng đều rất thông thả, mỗi một bước đều rất nặng nề.

Đi tới trước cửa Thiên Phủ cũng, một dòng chữ lóe sáng chiếu vào đôi mắt băng lam.

Quý trọng sinh mệnh, rời xa Thương Lăng, cấm tất cả những thứ có liên quan đến Thương Lăng tiến vào Thiên Phủ cũng, cảm ơn đã hợp tác.

Đôi mắt hần khê nhúc nhích, chân mày hơi cau lại, đứng rất lâu ở trước cửa.

Lâu đến mức có thể làm cho người ta nghĩ hần chỉ là một pho tượng.

Ánh trăng ở chân trời dần dần biến mất, nắng sớm từ phía đông lộ ra một chút dấu vết.

Thương Lăng xoay người, rời khỏi Thiên Phủ cung.

Đại Hoang Vân Hải.

Tầng tầng lớp lớp mây mù trên đỉnh núi cao chót vót, Bích Thủy Linh Hồ nhộn nhạo từng vòng cuộn sóng.

Trung tâm Linh hồ, bên trong Băng Liên Linh Bàn, hiện lên từng tia ánh sáng tím.

Phía dưới ánh sáng tím là thân thể còn nhỏ của Vân Triệt đã mờ nhạt thành một đoàn, không có hình dạng.

Tựa như đứa nhỏ trong bụng mẹ, ban đầu khí quan vô thành một cục, giống như chưa phát dục nảy nở.

Thương Lăng đứng một lúc, nhiều đóa hoa tử đằng bỗng nhiên như gió thổi lên, đánh cuốn mà chập chòn đến bên cạnh Bích Thủy Linh Hồ.

“Ôi ôi, tiểu Vân Triệt thật có phúc, tôn thân ngơoi trong khoảng thời gian ngắn vậy mà tới Đại Hoang Vân Hải của ta hai lần, thật sự là hiếm thấy nha!”

Giọng nói của Thảm Tử Nhân từ phía sau Thương Lăng truyền đến, sau một lát, dáng người nàng chập chòn đã đến bên cạnh Bích Thủy Linh Hồ.

Cánh hoa tử đằng vẫy một cái, Thảm Tử Nhân ngồi xuống bên hồ.

“Vợ của ngơoi đâu? Tại sao không tới với ngơoi? Không phải tiểu Vân Triệt cần truyền máu sao?”

Thảm Tử Nhân phát phát lộn tóc trước ngực, vẻ mặt cười khê.

Nhưng, Thương Lăng môi nhấp nhẹ, không nói được một lời, cặp mắt băng lam chỉ nhìn chăm chăm vị trí của Vân Triệt trong Băng Liên Linh Bàn.

Ngày thường Thương Lăng mặc dù cũng không thích nói chuyện, cực kỳ yên lặng, nhưng lần này có chỗ khác biệt.

Thảm Tử Nhân cũng hiểu biết Thương Lăng, nàng lập tức cũng cảm giác được có gì đó không thích hợp.

“Làm sao vậy? Lần đầu ta nhìn thấy ngơoi không vui đấy. Thì ra ngơoi cũng có cảm xúc, bao nhiêu năm, ta hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt.”

Thảm Tử Nhân cảm thán một tiếng, chờ Thương Lăng mở miệng.

“Nàng phải sạch quan hệ với ta.”

“Cái gì?!” Thảm Tử Nhân kinh ngạc không thôi: “Thật không nghĩ tới, Thương Lăng thượng thần lục giới kính ngưỡng, vậy mà bị người ta cự tuyệt! Ta thật đúng là càng ngày càng muốn gặp lão bà ngơoi một lần, quá có cốt khí! Làm rất tuyệt!”

Thần sắc Thương Lăng không thay đổi, nhưng màu băng lam trong đôi mắt lại tràn ngập một loại băng lãnh mà đậm đặc ưu thương.

“Ngơoi có phải không có nói cho nàng biết chuyện Vân Triệt muốn đúc lại thân thể?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 395: Trả thù (1)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Không.”

“Vì sao không nói?”

“Ta muốn nàng yêu ta, không phải ràng buộc bởi Vân Triệt.”

Thảm Tử Nhân ngẩn ra, cặp mắt nàng di chuyển trên người Thương Lăng, thần sắc trên tức cũng lập tức tan biến không còn dấu tích.

Nàng quen biết Thương Lăng quá lâu, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thương Lăng khổ sở, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hấn quan tâm một người như vậy.

Lúc này Thẩm Từ Nhân có thể khẳng định, Thương Lăng là yêu, không phải hảo cảm, không phải ưa thích, mà là yêu.

Nhìn thấy Thương Lăng lúc này, nội tâm vốn phủ đầy bụi không biết bao nhiêu năm của Thẩm Từ Nhân bỗng nhấc lên một tia sóng lớn.

Nàng có một chút ngẩn ngơ, trở lại rất nhiều năm về trước, nàng cũng đã từng yêu một người.

“Có thể để người nhớ nhưng lâu như vậy, nhất định là một cô gái tốt, đừng bỏ qua, không nên hối hận, không được tiếc nuối.”

Giọng nói của Thẩm Từ Nhân rất nhẹ, nhẹ như mây bay từ chân trời.

“Khi nào thần thể Vân Triệt có thể đúc được?”

“Phàm thể một ngày là được, tiên thể một năm, thần thể... Phải xem tạo hóa, xa xa khó vơi, ai biết lúc nào.”

Chân mày Thương Lăng nhíu lại: “Nói cách khác, ít nhất chỉ còn một năm?”

“Nói không chính xác, nhưng sẽ không sớm. Người cho rằng đúc thần thể dễ như vậy? Bên trong lục giới, những thứ tu thành cái gọi là thần, cũng chỉ là bán thần bán tiên thể, đều không thuần túy.”

Thẩm Từ Nhân yếu ớt thờ dãi: “Từ sau khi thần tộc thượng cổ bị hủy diệt, những người trên Tiên giới kia cũng không ra hồn.”

“Một nửa máu kia khi nào thì rót vào?”

“Trước khi trọng sinh có thể.”

“Ta biết.”

“Người định làm gì?”

“Dùng thời gian một đời để trị liệu vết thương.”

Thương Lăng bỏ lại câu này, sau đó xoay người bay đi.

Dựa vào bên cạnh Bích Thủy Linh Hồ, Thẩm Từ Nhân nhìn Thương Lăng bóng lưng rời khỏi, tâm có chút run rẩy.

Rất nhiều năm về trước, cũng có một người yêu nàng như vậy.

Thế nhưng bao nhiêu năm? Nàng đã không còn nhớ rõ.

Thời gian quá dài, thời gian lâu lắm, không nhìn thấy bờ, người chưa chết, tâm đã chết rồi.

Cửa Thiên Phủ cung, sáng sớm Vọng Thư đã tới tìm Tư Mệnh.

Tư Mệnh là bạn tốt nhất của nàng, trong lòng nhớ nàng, làm nhiệm vụ cũng tới tìm nàng.

Nàng mới vừa đi tới cửa Thiên Phủ cung, còn chưa kịp gõ cửa, đột nhiên có một con cuồng phong gào thét.

Vọng Thư sợ đến mức lui ra phía sau một bước, quay đầu.

Chỉ thấy phía sau một trận gió đỏ đậm quét đến, bên trong vòng gió, một thân ảnh tức giận cực độ dần dần nổi lên.

“Xích Đế! Tham kiến Xích Đế!”

Vọng Thư vội vàng hành lễ.

Nhưng Xích Đế không liếc mắt nhìn Vọng Thư, trực tiếp xông vào, một đạo pháp lực bỏ ra cửa lớn Thiên Phủ cung.

Một màn này khiến Vọng Thư sợ đến mức lui lại mấy bước.

“Xích Đế, người có gì bình tĩnh nói chuyện, người...”

Vọng Thư còn chưa nói hết, lập tức bị Xích Đế cắt đứt.

“Tư Mệnh, người lần ra đây cho ta, hôm nay nếu như ta không giết người, ta quyết không bỏ qua!”

Xích Đế mặt đen lại, đằng đằng sát khí, đang muốn xông vào Thiên Phủ cung.

Lúc này, cửa lớn Thiên Phủ cung chậm rãi xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

Giản Chi Hề đứng ở cánh cửa, con mắt trầm thấp nhìn Xích Đế.

“Ngươi vẫn còn có gan đi ra! Nói, Tần Hoa cùng Tì Hưu ở đâu?”

Sát khí tràn ngập trong mắt Xích Đế, nắm tay siết chặt, đốt ngón tay vang lên tiếng răng rắc, như thể vài giây sẽ giết người

“Chết rồi”

Giản Chi Hề đáp nhẹ, ánh mắt còn mang theo vài phần khinh thường.

“Ngươi...” Xích Đế ngưng mi, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ngươi đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 396: Trả thù (2)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

“Tur Mệnh, Xích Đế, nơi này nằm trong phạm vi quản lý của Thiên cung, không thể đánh nhau!”

Vọng Thư xem tur thể giương cung bạt kiếm của hai người, không quan tâm nói ra.

Xích Đế đã thành thần mấy nghìn năm, so với cả đời này của Tur Mệnh còn dài hơn, một tiểu tiên nhỏ như Tur Mệnh nhất định sẽ chịu thiệt.

Vọng Thư gấp gáp, nhưng hai người này lại không có chút thay đổi.

“Vọng Thư, ngươi đi trước đi.”

“Nhưng mà Tur Mệnh...”

“Đi!”

Thần sắc Giản Chi Hề nghiêm túc, đây là chuyện của nàng và Xích Đế, nàng không muốn liên lụy bất kỳ kẻ nào.

Nghe nói như thế, Vọng Thư cắn răng một cái, xoay người rời đi.

“Tur Mệnh, ngươi phải kiên trì lên, ta đi tìm Thiên Đế!”

Sau khi Vọng Thư rời khỏi, trước cánh cửa Thiên Phủ cung chỉ còn lại hai người Xích Đế và Giản Chi Hề.

“Hôm nay mặc kệ như thế nào, ta cũng muốn giết ngươi!”

Xích Đế khoát tay, một đạo xích quang gắn từ bàn tay vung lên.

Giản Chi Hề đối đầu với Xích Đế, không sợ hãi chút nào, nàng cười nói: “Thật không nghĩ tới còn có cơ hội giết cả nhà Xích Đế.”

“Tiện nhân, miệng lưỡi vô dụng khoe khoang, chỉ bằng tu vi ít ỏi của ngươi, hôm nay khó thoát khỏi cái chết!”

Lúc này, xích quang trong lòng bàn tay Xích Đế lóe lên, hấn vung về phía trước một cái, bay thẳng lên cung của Giản Chi Hề Cung.

Giản Chi Hề ngưng mi, rút ra trường kiếm, một kiếm đánh tới, ngăn lại đòn đánh thứ nhất của Xích Đế.

Không hổ là thượng thần Xích Đế, quả thực pháp lực cao cường!

Chỉ là đòn thứ nhất đã đánh cho Giản Chi Hề lui lại mấy bước, máu nóng cuộn cuộn, cổ họng ngai ngái.

Nàng không phải đối thủ của Xích Đế, nhưng chưa chắc không thể ra tay rồi rời đi.

Sau một đòn này, Xích Đế thấy thần sắc Giản Chi Hề lập tức thay đổi.

“Thật không nghĩ tới, một Tư Mệnh nhỏ nhỏ như ngươi vậy mà pháp thuật không thấp, trách không được Dao nhi cùng Tấn Hoa đều chết trên tay ngươi! Nhưng với sức chiến đấu ấy của ngươi, như thế nào lại là đối thủ của Tỉ Hưu?”

“Ít nói nhảm đi, nhiệm vụ diệt cả nhà ngươi còn thiếu ngươi nữa!”

“Tư Mệnh, ngươi chớ có kiêu ngạo, thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao?”

Sau khi Xích Đế nói xong, sau lưng của hắn cuộn cuộn nổi lên một hồi gió to, gió đỏ mãnh liệt thổi, quét đến phía Tư Mệnh.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Tư Mệnh bị cuốn vào trong cơn gió xoáy, hai người nhanh chóng bị cuồng phong cuốn đi.

Khi Giản Chi Hề và Xích Đế cùng lúc rơi xuống đất, bọn hắn đã rời khỏi phạm vi Thiên cung, đến một chỗ trong núi hoang.

Lúc này, bốn phía hoang dã, trừ Xích Đế và Giản Chi Hề, không có người nào nữa.

“Ngươi ngược lại chọn chỗ tốt đấy!” Giản Chi Hề cười lạnh một tiếng.

“Đây là ta chọn đất chôn cho ngươi!”

Xích Đế nói xong, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm, trường kiếm vùng lên, khí thế áp bách liền bày ra.

“Có thể làm cho ta xuất kiếm đối phó, ngươi là người thứ nhất!”

Giản Chi Hề cười mỉa, trường kiếm trong tay chỉ vào Xích Đế nói: “Nói nhảm nhiều quá.”

Xích Đế lần đầu bị người dùng kiếm chỉ vào mặt, lại là một tiểu tiên nhỏ nhỏ, đây quả thực là hành động coi rẻ cực độ, hắn giận dữ ngay tức khắc.

“Đi chết đi!”

Một cái chớp mắt tiếp theo, Xích Đế bay thẳng đến tấn công Giản Chi Hề.

Trên thân kiếm có đầy ánh sáng đỏ, uy lực cực lớn.

Giản Chi Hề ngưng mi, trường kiếm trong tay lóe lên ánh sáng trắng, nghiêng đón đòn tấn công của Xích Đế.

“Đình đình đình” Tiếng trường kiếm đụng nhau, hai người đánh đến khí thế ngất trời.

Xích Đế pháp lực cao cường, Tư Mệnh mặc dù không bằng hắn, nhưng không yếu thế chút nào.

Hai người đánh rất lâu, Xích Đế bạo phát pháp lực toàn thân, mãnh liệt đánh Giản Chi Hề.

Thần đấu tiên, Xích Đế đấu Tư Mệnh, cái này chính là một cuộc tỉ thí không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 397: Trả thù (3)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Một đòn đánh xuống, đánh giữa ngực Giản Chi Hề.

Máu văng khắp nơi, cả người nàng bị ném ra, hung hăng đụng vào bên trên vách đá, sau đó bắn xuống.

Giản Chi Hề phun ra một ngụm máu, toàn thân đều đau nhức không thôi.

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, cảm giác toàn thân đều đang cháy, nóng rát, riêng ở ngực đau đến không thở được.

Xích Đế từ đằng xa bay tới, dừng lại bên người Giản Chi Hề.

Trận chiến này, hấn đánh cũng không nhẹ nhàng gì, mặc dù không bị thương nặng, thế nhưng toàn thân hấn đã đổ mồ hôi, vết thương nhỏ rất nhiều.

Nhìn thấy Tư Mệnh quỳ rạp trên mặt đất hấp hối, hấn rút cục thờ phào một cái.

Lúc này hấn mang theo trường kiếm, đặt mũi kiếm trên đầu Giản Chi Hề.

“Cứ giết người như vậy thật sự là quá tiện nghi cho người, ta sẽ để người thống khổ, không thể chết!”

Hai mắt Xích Đế toát ra tia lửa thù hận, trường kiếm trong tay của hấn cũng bị hỏa quang lan tràn.

Thoáng chốc, Xích Đế đâm trường kiếm đầy tia lửa đến phía đầu Giản Chi Hề.

Ngay lúc đó, hấn đem một lượng pháp lực cực lớn rót vào bên trong trường kiếm, hấn muốn linh hồn Tư Mệnh từng chút từng chút bị cháy hết!

Đâm trường kiếm đầy tia lửa cùng pháp lực lên đầu Giản Chi Hề, niệm chú đâm vào.

“A...”

Giản Chi Hề hét thảm một tiếng, đầu đau đớn không chịu nổi, gần như nổ tung.

Nàng cắn răng, liều mạng kiên trì, nghĩ phải chờ Xích Đế thả lỏng, cho hấn một kích để có cơ hội trốn thoát!

Nhưng thế đầu nàng càng ngày càng đau, giống như có gông cùm xiềng xích trong đầu.

Khi Xích Đế gia tăng pháp lực, nhanh chóng gia tăng gông cùm xiềng xích, vậy mà buông lỏng!

Khi hấn buông lỏng, một lượng đồ vật lớn gì đó tràn vào.

Vô số đoạn ngắn kỳ quái xa lạ lại quen thuộc tràn vào.

“A...”

Giản Chi Hề hét thảm một tiếng.

Ngay sau đó, nàng lại vùng tay lên, gạt trường kiếm trong tay Xích Đế ra.

“Keng” một tiếng, trong nháy mắt trường kiếm trong tay Xích Đế vậy mà bị bẻ gãy!

Xích Đế lui ra phía sau mấy bước, khiếp sợ nhìn Tư Mệnh trên mặt đất, quả thực không thể tin được, chỉ là một cái phát tay vô ý thức lại có thể bẻ gãy trường kiếm của hấn!

Nhưng vào lúc này, Giản Chi Hề từ dưới đất chậm rãi đứng lên.

Bên trong mắt nàng vậy mà lượn lơ từng tia ma khí đen, thần sắc băng lãnh như Quý Cơ trong địa ngục U Minh.

“Người, Tư Mệnh...”

Hai tròng mắt Giản Chi Hề chẳng những như tơ nhện, trên người cũng lượn lơ từng tia ma khí đen.

“Người là ai?”

Giản Chi Hề cười lạnh một tiếng, máu bên khóe môi biến mất.

“Người đưa người vào quan tài.”

Giản Chi Hề vừa dứt lời, trong nháy mắt cả người đã di chuyển đến trước mặt Xích Đế.

Nàng khoát tay, bỗng nhiên một cái tát bay đến phía Xích Đế.

Trong nháy mắt, năm lưỡi dao từ móng tay nàng bỗng nhiên bay ra, hướng đến phía Xích Đế.

Xích Đế hoảng hốt không thôi, hấn vội vã lui lại, đồng thời khởi động một cái vòng bảo hộ bảo vệ mình.

Nhưng vòng bảo hộ vừa mới khởi động, năm lưỡi dao liền đến.

Lưỡi dao đụng tới vòng bảo hộ, trong nháy mắt vòng bảo hộ nổ tung, năm lưỡi dao không chút chậm chạp nào tấn công Xích Đế.

Trong nháy mắt, năm lưỡi dao đánh vào lồng ngực Xích Đế, cả người bị ném ra.

Xích Đế ngã trên mặt đất rất xa, máu chảy đầy đất, trên ngực máu thịt be bét, bị vẽ ra một lỗ máu.

Phía trên lỗ máu còn có từng tia từng tia ma khí, ăn mòn miệng vết thương của hắn, thậm chí không nở nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 398: Trả thù (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Toàn thân Xích Đế không ngừng run rẩy, đau đớn quỳ rạp trên mặt đất, mặt trắng như giấy.

Hắn nhìn Giản Chi Hề đứng phía xa giống như đã trở thành một người khác, ra tay tàn nhẫn, quả thực đáng sợ.

Trước hắn ở trên thân thần đánh tiểu tiên Tư Mệnh, khó khăn lắm mới làm nàng bị trọng thương.

Vậy mà bây giờ nàng một chiêu làm kiếm gãy, lại một chiêu chặt đứt xương sườn cùng thần căn của hắn.

Ra tay tàn nhẫn cùng sắc bén, quả thực đáng sợ.

Thân thể Xích Đế vẫn còn run rẩy trên mặt đất, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

Hắn thế nào cũng không ngờ, hắn thậm chí ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi!

Thân phận Tư Mệnh đến cùng là gì, vậy mà lực công kích lại đáng sợ như thế!

Trên người nàng lộ ra ma khí, pháp lực cao cường, sát khí rất nặng...

Bên trong lục giới có thể đánh tổn thương thành như thế này có thể đếm được trên đầu ngón tay, Xích Đế không phải không biết...

Nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng gặp Tư Mệnh!

Lúc này, Giản Chi Hề từng bước từng bước đi tới cạnh Xích Đế, trên đầu nàng còn lượn lờ từng tia hỏa diễm.

Đó là hỏa diễm theo trường kiếm của Xích Đế vừa mới đâm vào đầu nàng.

Thấy như vậy, Xích Đế hoảng sợ tột độ, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Tư Mệnh, một chiêu cũng không tiếp nổi.

Một chiêu liền cắt đứt thần căn, nếu một chút nữa, sợ rằng khó giữ được tính mạng.

Hắn không ngừng lùi lại, hắn nói: “Ngươi, ngươi đừng qua đây, ngươi là người yêu giới sao?”

Giản Chi Hề giống như không nghe thấy, tiếp tục đi tới phía Xích Đế.

“Ta cam đoan sẽ không đem chuyện hôm nay nói ra, nếu không ta vừa chết, mọi chuyện sẽ điều tra trên đầu ngươi, đến lúc đó ngươi bại lộ, hậu quả ngươi hiểu!”

Thần sắc Xích Đế hoảng loạn, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Lâu năm ngồi ở vị trí cao, kết cục của hắn không thể là phơi thây nơi hoang dã này được!

“Mặc dù ngươi lợi hại, nhưng Thương Lăng vẫn còn ở Tiên Giới, nếu thân phận ngươi lộ ra ánh sáng, ngươi đối đầu với hắn tuyệt đối không có phần thắng!”

Xích Đế hoang mang rối loạn nói rất nhiều, chỉ thấy khóe môi Giản Chi Hề hé ra một nụ cười nhạt.

“Thương Lăng sao?”

“Đúng! Thương Lăng!”

“Cũng không phải chưa đánh qua, sợ cái gì?”

“Ngươi... Ngươi... Ngươi đến cùng là ai?”

Xích Đế lời còn chưa nói hết, Giản Chi Hề đưa tay, trên lòng bàn tay, một đạo ma khí đen lượn lờ tụ lại, trong nháy mắt bay đến phía Xích Đế.

Xích Đế không dám thả lỏng chút nào, xoay người lần một vòng, muốn lách qua công kích của ma khí.

Nhưng ma khí vẫn không lưu tình nổ tung trên người hắn.

Xích Đế vận pháp lực toàn thân để phòng thủ, bảo vệ kinh mạch cùng thần căn.

Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn bị ma khí gây thương tích, nửa người đều bị nổ nát vụn.

Dưới thân Xích Đế máu chảy thành sông, nửa người bị hủy, máu thịt lẫn lộn, không ra hình người.

Nhưng Giản Chi Hề vẫn không có ý định tha cho hắn, ma khí lượn lờ trên tay nàng lần thứ hai.

Thân thể Xích Đế bị ma khí nâng lên tới giữa không trung.

Một luồng ma khí lượn lờ bên thân thể hắn, xâm nhập vào thân thể hắn, ăn mòn thần căn của hắn.

“A...”

Từng tiếng hét thảm thiết vang vọng trong sơn cốc không người, nghe đặc biệt thê lương.

Nhưng vào lúc này, hỏa diễm trong đầu Giản Chi Hề tắt, pháp lực Xích Đế rót vào tiêu hao hầu như không còn.

Đột nhiên, thân thể Xích Đế mất đi chống đỡ, rớt xuống.

Đồng thời thân thể Giản Chi Hề mềm nhũn, bất tỉnh.

Xích Đế ngồi trên mặt đất quay cuồng vài vòng, thấy như vậy liền sinh hận ý, sát khí đầy tràn hai mắt.

Hắn kéo thân thể tàn tạ đứng lên, đi đến phía Giản Chi Hề đang bất tỉnh.

Một đạo pháp lực ngưng tụ ở trong tay...

Đột nhiên, một đạo pháp lực màu xanh đánh xuống giữa Xích Đế.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 399: Trả thù (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Xích Đế bị pháp lực màu xanh đánh trúng, cả người giống như bị điện giật.

Toàn thân hắn run rẩy, lui về phía sau một bước, thân thể lệch một cái lại ngã xuống.

Nằm trên mặt đất, khóe mắt Xích Đế co rúm, chỉ thấy một đôi giày màu xanh nhạt xuất hiện ở trước mắt hắn.

Hắn cố gắng ngẩng đầu, chỉ thấy người trước mắt một thân áo dài xanh bay lả tả thanh dật, tóc đen dài tùy ý rối tung ở sau lưng.

Hai đầu lông mày tràn ngập một khí tức đậm bạc, dường như minh nguyệt sáng tỏ nơi chân trời, sáng sủa xa xưa.

Trên đầu có một cây trâm ngọc bích đơn giản, như gió mát hiu hiu thổi qua hàng trúc, tản ra hơi thở sạch sẽ.

Ngũ quan hắn không tinh xảo, nhưng có thể khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, mang đến một cảm giác đã gặp qua là không quên được.

“Thanh Ly... Thần tôn... Ngươi...”

Chỉ thấy Thanh Ly chậm rãi quay đầu lại, giữa hai hàng lông mày hơi cau lại.

“Xích Đế, tha cho ngươi một mạng, ngươi nên thức thời.”

Thanh Ly nói ra lời này, sau đó than nhẹ một tiếng, hắn đưa ống tay áo tươi mát sạch sẽ nhẹ nhàng xóa đi máu bên khóe miệng Giản Chi Hề.

Vết máu trên ống tay áo xanh của Thanh Ly rất rõ ràng, cẩn thận từng li từng tí ôm Giản Chi Hề từ trên mặt đất lên.

Sau đó thuận gió dựng lên, lập tức rời khỏi sơn cốc yên tĩnh lâu đời này.

Xích Đế quỳ rạp trên mặt đất thấy như vậy, khiếp sợ không thôi.

“Có thể kinh động Thanh Ly thần tôn, ngươi... Ngươi đến cùng là người như thế nào!”

Trước cửa Thiên Phủ Cung.

Thiên Đế đứng ở cánh cửa, chau mày, Vọng Thư đứng ở một bên, thần sắc khẩn trương.

Lúc này, một thiên binh đi tới, thi lễ một cái.

“Khỏi bẩm Thiên Đế, phụ cận Thiên Phủ cung không có dấu vết của Xích Đế và Tư Mệnh.”

Lúc này lại một thiên binh khác đi tới.

“Khỏi bẩm Thiên Đế, toàn bộ Thiên cung đều không tìm được, cũng không có thấy bất kỳ vết tích tranh đấu gì cả.”

Thiên Đế chau mày, sắc mặt hết sức khó coi.

“Thiên Đế Thiên Đế, làm sao bây giờ, Tư Mệnh là tiên, Xích Đế là thần, bọn hán căn bản không ngang nhau, Tư Mệnh khẳng định đánh không lại Xích Đế!” Vọng Thư gấp gáp.

“Tim, lật khắp toàn bộ Tiên giới cũng phải tìm cho ra bọn hán!” Thiên Đế lớn tiếng ra lệnh.

Các thiên binh lĩnh mệnh nhanh chóng đi tìm.

Đột nhiên nhiệt độ trước toàn bộ Thiên Phủ Cung chợt rơi chậm lại.

Chỉ thấy Thương Lăng toàn thân áo trắng, mặt không chút thay đổi đáp xuống trước cửa Thiên Phủ Cung.

“Thương Lăng thượng thần.” Thiên Đế gọi một tiếng.

“Không thấy Tư Mệnh?”

“Xích Đế đã tới, bọn hán cũng không thấy.”

Sắc mặt Thiên Đế rất khó nhìn, hắn đã hạ chỉ để chuyện Tư Mệnh giết Dao Cơ là danh chính ngôn thuận.

Bây giờ Xích Đế ịch kỷ báo thù ngay trong địa giới Thiên cung, căn bản cũng không để hán vào trong mắt.

Hắn chường quần Thiên cung gần năm ngàn năm, vẫn là lần đầu tiên bị người khác vả mặt thế này.

Chân mày Thương Lăng hơi cau lại, băng hoa nơi đầu ngón tay từng mảnh bay ra, từng chút một rơi xuống trước cửa Thiên Phủ cung.

Chỉ thấy băng hoa bao trùm toàn bộ Thiên Phủ cung.

Đột nhiên, băng hoa bỗng nhiên chuyển động, bay lên, biến thành một hình xoắn ốc, hướng một phía khác bay đi.

Lúc này thân hình Thương Lăng khẽ động, bay theo phương hướng của băng hoa.

Thiên Đế sắc mặt thâm trầm, đuổi sát theo Thương Lăng đi điều tra manh mối, Vọng Thư cũng theo sau.

Thương Lăng bay rất nhanh, trong nháy mắt bỏ lại người sau lưng, trong khoảng thời gian ngắn theo băng hoa đến một sơn cốc hoang dã.

Xa xa, Thương Lăng thấy trong sơn cốc một mảnh hỗn độn vết tích đánh nhau, khắp nơi đều là vết máu tràn đầy.

Thấy như vậy, lòng Thương Lăng căng thẳng, một chút cũng không dám chậm trễ bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 400: Trả thù (6)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Sau khi đáp xuống đất, Thương Lăng nhìn thấy Xích Đế đang quỳ rạp trên mặt đất cố gắng chữa thương.

Chỉ thấy Xích Đế vết máu đầy người, thân thể vậy mà bị hủy, sắc mặt tái nhợt, ngay cả thần căn cũng bị đứt rất nhiều.

Xem như Xích Đế có thể giữ được một mạng thì cả đời này hắn cũng bị hủy rồi.

Thương Lăng ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy ở trong sơn cốc còn lưu lại từng tia ma khí, chân mày hắn nhẹ nhún lại.

Lúc này, hắn chậm rãi đi tới phía Xích Đế.

Xích Đế cảm giác được có người tới gần, mở hai mắt ra, đập vào mắt dĩ nhiên là thần sắc băng lãnh của Thương Lăng.

“Thương, Thương Lăng thượng thần!” Sắc mặt Xích Đế trắng bệch, thân thể mềm nhũn gần như ngã xuống.

“Xảy ra chuyện gì? Từ Mệnh đâu?”

“Từ, Từ Mệnh nàng là ma... Nàng là gian tế yêu giới phái tới, là nàng làm ta trọng thương, người muôn ngàn lần không thể tha cho nàng!”

Thần sắc Xích Đế kích động nói xong những lời này, lại ho ra một búng máu, sắc mặt càng thêm tồi tệ.

“Nàng là ma? Người nhìn thấy?”

“Đúng, ta nhìn thấy. Lúc đó ta dùng kiếm đâm vào trong óc nàng, kết quả nàng bỗng nhiên biến dạng mười phần đáng sợ!”

Xích Đế cố hết sức nói: “Nàng một chiều làm kiếm gãy, một chiều làm ta trọng thương như thế này! Nếu như để mặc nàng tại Tiên giới, hậu quả sợ rằng không thể lường được!”

“Người đâu?”

“Nàng, nàng bị Thanh Ly thần tôn mang đi, sợ rằng, Thanh Ly thần tôn có ý nuông chiều nàng... Thương Lăng thượng thần người đi nhanh...”

Xích Đế còn chưa lên tiếng, Thương Lăng bỗng nhiên ra tay.

Tay hắn giơ lên, vô số băng nhận bay lên, hướng đến phía Xích Đế, bao quanh hắn, ngưng ở trước mặt hắn.

“Thương Lăng thượng thần, người... Người đây là ý gì?”

Xích Đế trừng lớn hai mắt, khiếp sợ nhìn băng nhận xung quanh hắn, trên mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Người, người muốn giết ta? Vì sao? Rõ ràng Từ Mệnh mới là ma, lẽ nào người không để ý đến an nguy Tiên giới sao?”

Xích Đế sục sùi oán giận, nhưng mặt Thương Lăng thùy chung không chút thay đổi, không hề bị lay động.

“Người biết quá nhiều, chết rồi cảm niệm là phương thức tốt nhất.”

“Người...”

Khi âm thanh của Thương Lăng vừa rơi xuống, vô số băng nhận đâm đến phía Xích Đế.

Xích Đế thậm chí không kịp hét tiếng nào, lập tức không còn hơi thở.

Xích Đế bỏ mình, ngay cả hồn phách của hắn cũng bị khóa bên trong thân thể, không cách nào bay khỏi.

Nhưng vào lúc này, băng nhận bên trong thân thể của hắn đột nhiên đông lại, đem toàn bộ thi thể Xích Đế đông lại.

“Phanh” một tiếng, khối băng bạo liệt mở ra, kể cả hấn và thi thể đều hóa thành vô số mảnh vụn, phiêu tán ở giữa không trung. Đồng thời, một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi qua khiến toàn bộ nhiệt độ trong sơn cốc chợt giảm xuống, tất cả hơi thở đều biến mất. Lúc này, Thiên Đế cùng Vọng Thư tới chậm, nhìn thấy chính là hình ảnh Thương Lăng một thân một mình đứng tại chỗ.

“Thương Lăng thượng thần, người có manh mối?”

Sau khi Thiên Đế đáp xuống đất, nhìn thấy một mảnh hỗn độn trong sơn cốc hoang dã, nhưng không thấy tung tích của hai người đầu.

“Nơi đây từng có đánh nhau.”

“Bọn hấn đâu?”

“Không biết.”

“Nơi này có manh mối, cố gắng thì có thể tìm được.”

Thương Lăng nói xong lập tức xoay người rời khỏi, để lại Thiên Đế với vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Thương Lăng vừa mới đi, Vọng Thư bay chậm cũng đến sơn cốc.

“Thiên Đế, tìm được Tư Mệnh không?”

Thiên Đế cẩn thận tìm bốn phía, trừ vết máu trên mặt đất cùng vết tích đánh nhau, lại không có bất kỳ dị thường gì.

Như vậy, bọn hấn đi chỗ nào?

“Phải người cẩn thận thăm dò, cần phải tìm được Xích Đế và Tư Mệnh!”

“Vâng, Thiên Đế!” Một đám thiên binh lĩnh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 401: Thanh Ly (1)

Thanh Liên* Linh Sơn.

* Thanh Liên là sen xanh nhé, mới biết có sen xanh luôn J))

Khởi nhẹ lượn lơ phía trên Thanh Liên Linh Trì, phía trên một hồ nước nhỏ nở ra nhiều đóa sen xanh tràn đầy linh khí.

Bên cạnh Thanh Liên Linh Trì, phía trên một cái giường băng, Giản Chi Hề nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn trắng bệch.

Trên đầu Giản Chi Hề còn quấn băng vải, toàn thân đầy mùi thuốc nhàn nhạt.

Thanh Ly đang ngồi bên cạnh giường băng, trong tay nâng một đóa sen xanh.

Hấn vận pháp thuật, đặt đóa sen xanh lên trên thân thể Giản Chi Hề.

Từng đạo thanh quang luân phiên đem linh quang trên hoa sen rót vào trong cơ thể Giản Chi Hề từng chút.

Dần dần, sắc mặt Giản Chi Hề thoáng có chút huyết sắc.

Hấn vận ngón tay thon dài lên, lại một đóa sen xanh từ bên trong linh trì bay lên, rơi vào trong tay Thanh Ly.

Linh quang trên hoa sen không ngừng rót vào trong thân thể Giản Chi Hề.

Dần dần, huyết sắc trên mặt Giản Chi Hề dường như hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn tản ra chút ánh sáng.

Cuối cùng, hoa sen xanh trong tay Thanh Ly biến mất, hấn khẽ thở dài một tiếng.

Sau khi tiếng thở phát ra, Giản Chỉ Hề từ từ tỉnh lại, mở hai mắt ra.

Nàng tự tay bưng đầu mình, cảm giác đau đớn vẫn còn tàn lưu.

Những phát sinh trong cơn hoảng dã, trong nháy mắt như hồng thủy xông về nàng.

Nàng đánh cùng Xích Đế một trận, sau đó kiếm của Xích Đế đâm vào trong đầu nàng, nàng vô cùng đau đớn...

Trong đầu dường như có thứ gì bùng nổ, sau đó tỉnh lại là ở chỗ này.

Nàng chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Thanh Ly một thân thanh đạm bạc.

“Là huynh cứu ta sao?”

Thanh Ly nhìn Giản Chỉ Hề, trong thần sắc lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì biến mất hầu như không còn.

“Đúng vậy, ngươi không nhớ rõ sao?”

Giản Chỉ Hề lắc đầu, nàng nói: “Lúc đó bị Xích Đế tập kích, thụ thương, hình như ngất đi.”

Chân mày Thanh Ly nhíu lên, thần sắc có chút khó coi.

“Đa tạ huynh đã cứu, ta là Tư Mệnh, huynh là...”

Ngón tay Thanh Ly đặt bên cạnh giường băng run lên, trong cơn người có ánh sáng lưu chuyển, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại.

“Ta là Thanh Ly.”

“Đa tạ Thanh Ly Tiên Quân đã cứu, ân này Tư Mệnh chắc chắn sẽ ghi nhớ.”

Đôi mắt Thanh Ly rũ xuống, trong thần sắc đạm nhiên hình như có vẻ đau thương.

“Một cái nhắc tay thôi, không cần nói đến.”

Giản Chỉ Hề nhìn Thanh Ly đạm nhiên, trong lòng có một cảm giác khó hiểu dâng lên, tới nhanh, đi cũng nhanh.

“Không biết... Đây là nơi nào?”

“Nơi này là Thanh Liên Linh Sơn, trên người ngươi còn có vết thương, trước tiên cứ ở lại đây an tâm dưỡng thương đi.”

“Vậy thật là phiền huynh, huynh có thể cứu ta là ta đã rất cảm kích, ta tỉnh lại thì tất nhiên có thể chiếu cố mình.”

Giản Chỉ Hề nói xong, ngồi dậy, đang định xuống giường thì đột nhiên Thanh Ly đưa một cánh tay ngăn nàng lại.

“Ngươi bất cứ lúc nào cũng thế này sao?”

Giản Chỉ Hề kinh ngạc ngẩng đầu: “Thế nào cơ?”

“Độc lai độc vãng, tự lực cánh sinh, xưa nay không nhận trợ giúp của người khác.”

Hai tròng mắt đạm nhiên của Thanh Ly nhìn Giản Chỉ Hề.

Giản Chỉ Hề sửng sốt, trong lòng nàng như bị cái gì kích động.

“Ta là một Tư Mệnh nho nhỏ, cần trợ giúp gì chứ?”

Giản Chỉ Hề lúng túng cười cười.

Nhưng thần sắc Thanh Ly hơi trầm xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia không nỡ.

“Thôi, ngươi nghỉ ngơi thật tốt trước đi, tạm thời đừng mong rời đi.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng.”

Giản Chỉ Hề bĩu môi, sao nàng cảm giác Thanh Ly đối với mình dường như không bình thường lắm?

Thanh Ly đứng lên, gió nhẹ thổi ồng tay áo, đang muốn rời đi.

Một đồng tử đi tới cổ kị liếc mắt nhìn Giản Chi Hề, sau đó nói: “Thần Tôn, có người tới chơi.”

Thanh Ly gật đầu theo đồng tử cùng đi ra khỏi Thanh Liên Linh Trì.

“Ài?”

“Thương Lăng Thượng Thần.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 402: Thanh Ly (2)

Đôi mắt Thanh Ly âm đạm buồn bã, thần sắc có chút khó coi.

“Để hân đến phòng khách chờ đi.”

“Vâng, Thần Tôn.”

Thanh Ly phân phó xong đồng tử, sau đó quay đầu phân phó thị nữ canh giữ ở bên cạnh Thanh Liên Linh Trì.

“Chiều cố nàng cho tốt, đừng để nàng rời khỏi Thanh Liên Linh Trì, nếu như có chuyện gì, trực tiếp tới tìm ta.”

“Vâng, Thần Tôn.”

Phân phó xong, Thanh Ly quay đầu liếc mắt nhìn Thanh Liên Linh Trì, khẽ thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Bên trong phòng tiếp khách.

Thương Lăng đứng ở đó, phòng khách vốn thanh tịnh và đẹp đẽ, tản ra hương sen thanh mát chợt trở nên lạnh lẽo.

Còn chưa vào phòng khách, Thanh Ly cũng đã cảm thụ được khí thế của Thương Lăng.

Đi vào bên trong phòng khách, Thanh Ly thay một nụ cười âm áp, chậm rãi đi tới trên chủ tọa.

“Không biết Thương Lăng Thượng Thần đến thăm Thanh Liên Linh Sơn, chiều đãi không chu đáo, xin hãy thứ lỗi.”

Thanh Ly ngồi xuống, bưng chén trà bên cạnh bàn lên.

”Sao Thương Lăng Thượng Thần không ngồi xuống, trà thơm nhất phẩm của Thanh Liên Linh Sơn, nhất định có thể để ngài lưu lại hương thơm, nhớ mãi không quên.”

“Không cần, ta tới đón Tư Mệnh trở về.”

Nghe nói thế, tay Thanh Ly dừng lại, thần sắc có chút không vui.

“Ta nghe nói, bảy ngàn năm trước, Thương Lăng Thượng Thần đột nhiên xuất hiện, một mực vì Tiên Giới trấn thủ U Hư Giới, chống đỡ yêu giới xâm nhập. Thậm chí hai ngàn năm trước, một mình mang theo thần long đơn đầu bảy vị điện chủ Thất Ma điện yêu giới, hoàn toàn thắng lợi.”

Thần sắc Thanh Ly vẫn lạnh nhạt như cũ, mặt Thương Lăng vẫn không chút thay đổi.

“Thương Lăng Thượng Thần chiến công hiển hách ở Tiên Giới, là đệ nhất lực giới, danh xưng đơn đầu vô địch, rất lợi hại đây.”

Thanh Ly lãnh đạm nói, chén trà trong tay nhẹ nhàng nâng lên, nhấp một ngụm.

“Ở Tiên Giới, Thiên Đế thống lĩnh Thiên cung, mặc dù là đứng đầu Tiên Giới, thế nhưng tàng long ngọa hổ bên trong Tiên Giới, ẩn thế tông môn mới là chỗ thâm hậu nhất.”

Giọng Thương Lăng lạnh như băng, không mang theo một tia tình cảm.

“Trước đây, tông chủ Phiêu Miêu Thần Tông có bảy đại đệ tử, bất kỳ một nhân vật nào cũng có thể lay động Tiên Giới. Sau khi xuất sư tự lập môn hộ,

cũng đều là ẩn thế tông môn không thể khinh thường, Thanh Liên Linh Sơn chính là một trong số đó.”

Thương Lăng nói xong, Thanh Ly nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, yếu ớt cười như trước.

Hai người khi nói chuyện giọng nói không đổi, thanh thế không đổi, cũng đã âm thầm độ sức một phen.

Rất hiển nhiên, hai người đều có hiểu biết lẫn nhau, hai người cũng đều là nhân vật khó đối phó.

“Thương Lăng Thượng Thần, Tư Mệnh đang chữa thương ở Thanh Liên Linh Sơn, thương thế chưa lành, tạm thời sẽ không rời khỏi Thanh Liên Linh Sơn.”

Thanh Ly trực tiếp cự tuyệt Thương Lăng mang Tư Mệnh đi.

”Thương thế của nàng ta nghĩ ta có thể trị hết, giao cho ta là được.”

“Ồ? Không biết Thương Lăng Thượng Thần là gì của Tư Mệnh, dựa vào cái gì phải giao cho ngài?”

Nghe nói thế, thần sắc Thương Lăng cứng đờ.

“Vậy không biết vì sao Thanh Ly Thần Tôn lại phải cố giữ Tư Mệnh lại?”

Thanh Ly dừng động tác nâng chén trà, chân mày trầm xuống.

Thanh Liên Linh Trì.

Giản Chi Hề thấy Thanh Ly rời đi, liền xuống giường băng.

Chung quanh chỗ này đều tràn đầy tiên linh, tuyệt đối không phải vị trí bình thường.

Theo nàng biết, Tiên Giới rất lớn, trừ Thiên Đế dẫn đầu Thiên cung cùng với các Tiên Cung bên ngoài của ông ấy, còn có rất nhiều ẩn thế tông môn lớn nhỏ.

Những ẩn thế tông môn này, mới là nội tình thâm sâu nhất.

Giản Chi Hề không chút nghi ngờ, Thanh Liên Linh Sơn này chính là một trong số đó.

Hơn nữa, nàng vừa mới nghe được đồng tử kia gọi Thanh Liên Thần Tôn.

Phía trên tiên quân chính là thượng thần, phía trên thượng thần, chính là Thần Tôn.

Thanh Ly này lai lịch không nhỏ.

Chỉ là, tại sao hắn muốn cứu nàng? Trước lúc nàng bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 403: Thanh Ly (3)

Giản Chi Hề mang theo lòng đầy nghi vấn ra khỏi Thanh Liên Linh Trì, muốn đi chung quanh một chút.

Nhưng mà, nàng vừa mới vừa đi đến cửa đã bị thị nữ ngăn lại.

“Tư Mệnh đại nhân, Thần Tôn đã phân phó, vết thương của người chưa lành, không thể rời khỏi Thanh Liên Linh Trì.”

“Ta có thể đi, vì sao không thể rời khỏi nơi này?”

Giản Chi Hề nhú mày, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Nàng luôn cảm thấy, Thanh Ly cũng không phải là đơn giản tiện tay cứu nàng như vậy, phía sau nhất định còn có ẩn tình.

“Tur Mệnh đại nhân, đây là Thần Tôn phân phó.”

Thị nữ kia ngẩng đầu, một đôi mắt to ngập nước nhìn Tur Mệnh, đáng vẻ ta cũng thật khó xử.

Giản Chi Hề khẽ thở dài một tiếng, nhưng vẫn đi về bên trong Thanh Liên Linh Trì.

Vòng qua giường băng Thanh Liên, Giản Chi Hề đi vào trong linh trì.

Nàng đưa tay vào bên trong linh trì, tay nàng chỉ bên cạnh, nổi lên một tầng linh quang trong suốt.

Khi nàng đang ngồi cảm thán thần kỳ, đột nhiên một đóa sen xanh thối về phía nàng.

Giản Chi Hề đưa tay, nhẹ nhàng đụng vào cánh hoa sen, cảm đặc mềm mại sờ đặc biệt thoải mái.

Đột nhiên, một đuôi cá chép hồng nhỏ nhảy ra từ dưới hoa sen, vượt qua tay nàng, để lại trong lòng bàn tay nàng từng chuỗi bọt nước.

“Chi Hề Chi Hề, ngươi trở về rồi? Ừa, sao ngươi lại thay đổi đáng vẻ rồi?”

Một giọng nói non nớt từ trên người cá chép nhỏ truyền đến.

Tay Giản Chi Hề dừng lại, nội tâm run lên bần bật.

Trở về? Thay đổi hình dạng?

Giản Chi Hề đưa tay, mò được cá chép nhỏ đuôi hồng trong linh trì kia vào tay.

“Ngươi biết ta?”

Cá chép nhỏ nháy nháy mắt, nó kinh ngạc nói: “Chi Hề, sao ngươi cũng không nhớ rõ ta? Ta là Hồng Cẩm này!”

Nội tâm Giản Chi Hề cực kì khiếp sợ, nơi đây tất cả mọi người đều gọi nàng là Tur Mệnh, cũng không có bất kỳ ai biết nàng tên là Giản Chi Hề.

Trừ lịch kiếp đời thứ nhất giả nam đi Bắc Cương, dùng tên giả Giản Chi Hề, nàng không tiếp tục dùng qua tên này.

Rất hiển nhiên, khẳng định con cá chép nhỏ này không phải biết nàng tên này lúc đó!

“Ngươi nói ta tên Chi Hề?”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi tên là Chi Hề mà.”

“Vậy ta họ gì?”

“Họ? Nghe nói đó là thứ người phạm mới cần.”

Hồng Cẩm nháy mắt mấy cái, nó nói: “Hồng Cẩm không phải họ Hồng, Thanh Ly Thần Tôn cũng không phải họ Thanh đâu. Chi Hề, trước đây ngươi cũng không ngu như vậy nha!”

Chi Hề... Lẽ nào thân thể này của nguyên chủ cũng gọi là Chi Hề sao?

Lúc trước Chu Huyền Nguyệt gọi nàng là Tiểu Hề Hề, chẳng lẽ, nàng ta cũng biết nàng tên là Chi Hề?

Sao lại có sự trùng hợp như vậy?

Tại sao Hồng Cẩm lại nói nàng trở về?

Từng cái nghi vấn xoay quanh trong lòng Chi Hề, không ngừng cuộn cuộn, lái đi không được.

“Hồng Cẩm, ta nói với ngươi bí mật này, ta cho ngươi biết, không cho ngươi nói cho người khác biết, biết không?”

Nghe nói thế, Hồng Cẩm cực kì hưng phấn.

“Được được, ngươi nói cho ta bí mật!”

“Ta bị thương, không nhớ rõ việc trước đây, ngươi có thể kể việc trước đây với ta một lần không?”

Hồng Cẩm trừng lớn hai mắt, cực kì kinh ngạc.

“Ngươi thật sự quên rồi sao! Vậy Thanh Ly Thần Tôn chắc thương tâm nhiều lắm! Ngài vẫn luôn chờ ngươi trở về đâu!”

Tim Chi Hề đập rộn, không hiểu sao lại cảm thấy bất an.

“Vậy ngươi nói cho ta đi, ta nhớ ra thì hẳn liền không thương tâm.”

“Vậy được rồi, ta cho ngươi biết nha... Hơn một vạn năm trước...”

“Hong Cẩm.”

Giọng Thanh Ly truyền đến từ sau lưng Chi Hề cùng Hồng Cẩm, một người một cá đều không khỏi kinh ngạc quay đầu.

Thanh Ly ngồi xổm xuống bên người Chi Hề, tay nhẹ đưa tới, đuổi Hồng Cẩm về trong ao.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 404: Thanh Ly (4)

“Trên người ngươi còn có vết thương, không nên tùy tiện xuống giường.”

Thanh Ly đỡ Chi Hề dậy, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay nàng, mang nàng đi về phía giường băng.

“Thanh Ly Thần Tôn, chúng ta... Trước đây quen biết sao?”

“Ừ”

Thanh Ly ngồi bên giường Chi Hề, bưng tới cho nàng một bát thuốc nước.

“Là lúc nào vậy, thật xin lỗi, dường như ta quên rồi.”

Thần sắc Thanh Ly ôn hòa, khoe miệng lộ ra một nụ cười yếu ớt, hắn nói: “Trước đây thật lâu, chúng ta đã từng có duyên gặp mặt một lần.”

Chi Hề sững sờ, hơi nghi hoặc một chút.

“Chi là gặp mặt một lần sao?”

“Thật ra cũng không hẳn, gặp qua vài lần.” Thanh Ly cười khẽ.

Khi hắn cười, phảng phất như toàn bộ Thanh Liên Linh Sơn đều rạng ngời rực rỡ, nụ cười của hắn ôn hòa đậm bạc, lâu dài khiến người ta thư thái.

Mặc dù nàng không nhớ rõ Thanh Ly, cũng không biết hết về mình, nhưng nàng có một loại cảm giác, Thanh Ly sẽ không làm tổn thương nàng.

“Chẳng trách huynh lại cứu ta, còn để cho ta ở lại Thanh Liên Linh Sơn chữa thương.”

“Cho nên, muội ngoan ngoãn phối hợp với ta, đừng quậy nữa, biết không?”

Chi Hề ngẩn ra, giọng điệu này, dường như rất cưng chiều.

Giữa bọn họ, thật chỉ là gặp mặt một lần sao?

“Biết rồi, ta cũng muốn sớm chữa lành thương thế trên người.”

Cũng không biết nàng biến mất lâu như vậy, Vọng Thư có thể gấp gấp tới hồng môn luôn rồi không.

Không tìm được người thì nàng ấy có thể kinh động Thiên Đế hay không?

Nếu như Thiên Đế bị kinh động, Thương Lăng có phải cũng biết hay không?

“Về sau có chuyện gì cứ nói cùng ta, không được vô duyên vô cớ để người khác khi dễ, biết không?”

“Biết rồi.” Chi Hề không chút nghi ngại liền đáp ứng.

Thanh Ly thấy bộ dáng này của nàng, khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu.

“Muội luôn như vậy, chuyện gì cũng thích tự mình gánh, nói cái gì cũng nghe không vào.”

Nghe nói thế, Chi Hề ngẩn ra, hình như Thương Lăng cũng đã nói vậy.

Nhưng cho tới bây giờ nàng đều lẻ loi một mình, không người nào có thể nương tựa, phải đi đâu để luyện thói quen chia sẻ cùng người khác chứ?

“Để tổn thương trên người muội khỏi hằn, muội nên đi lịch kiếp đi.” Thanh Ly nhàn nhạt nói.

Chi Hề ngẩn ra, nàng cực kì kinh ngạc nhìn Thanh Ly.

“Vì sao?”

“Thành thần.”

“Nhưng tu vi của ta vẫn chưa tới.”

“Ta có thể giúp muội đề thăng trong thời gian ngắn.”

“Nhưng vì sao ta phải thành thần? Ta làm ta Tư Mệnh không phải tốt sao?”

“Chi Hề, thành thần cũng sẽ không ảnh hưởng sinh hoạt của muội, cũng không cần phải thay đổi gì.”

Trong thần sắc Thanh Ly có chút bất đắc dĩ cùng đau thương nhàn nhạt.

“Vậy tại sao còn phải thành thần?”

“Muội không muốn sao?”

“Không muốn.”

“Vì sao?”

Chi Hề sửng sốt, một hồi chưa xót tràn ngập trong lòng.

Nàng lắc đầu: “Không tại sao cả, chính là không muốn.”

“Nhưng muội vẫn phải đi.”

“Lý do?”

“Muội từng bị ma gây thương tích, trên người giữ lại một cỗ ma khí, nếu như không sớm tiêu trừ cỗ ma khí này kịp, sẽ ảnh hưởng đến muội sau này.”

Thanh Ly cau mày, thần sắc mui phần nghiêm túc.

“Ma khí? Sao ta không biết?”

“Bởi vì muội đều quên rồi, hơn nữa tu vi cũng không đủ, cho nên chính mình không phát giác.”

Chi Hề chau mày, trong lòng vừa hoang mang vừa kinh ngạc, chuyện này tới thật sự đột nhiên, khiến cho nàng vội vàng không kịp chuẩn bị.

“Muội tin ta không? Ta sẽ không tổn thương muội.”

Chi Hề gật đầu.

“Ta biết huynh sẽ không tổn thương ta, ta chỉ là hơi không thể tiếp thu.”

Thanh Ly nhẹ thở dài một tiếng: “Muốn đi trừ ma khí trên người muội, nhất định phải từ trong đến ngoài, nhất định muội phải thành thần, tu vi đuổi kịp mới được.”

“Ta... Không có lựa chọn khác sao?”

“Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 405: Lịch kiếp (1)

Ánh mắt Chi Hề buồn bã.

Lịch kiếp, nàng là làm sao cũng không muốn đi, đó là ác mộng của nàng, lái đi không được.

Thấy Chi Hề vẫn là đáng vẻ rất không tình nguyện, Thanh Ly thở dài.

“Chi Hề, qua lần này, về sau cái gì cũng sẽ tốt đẹp. Nếu muội ở Thiên cung không vui, muội có thể dời đến Thanh Liên Linh Sơn.”

Chi Hề lắc đầu: “Ta không phải không vui, tại Thiên Phủ Cung của mình sống rất tốt.”

Đây là lời nói thật, có hai bằng hữu, còn có một đám tiểu tiên nữ mặc dù bát quái nhưng vẫn còn tính hữu hảo.

Trước khi không gặp phải Thương Lăng, cuộc sống của nàng tạm ổn trôi qua vẫn rất thích ý.

“Thanh Ly, ma khí trên người ta làm sao có? Ta đến yêu giới rồi sao? Có phải có quan hệ gì cùng yêu giới hay không?”

Chi Hề ngẫm lại, vẫn hỏi ra vấn đề này.

Ở cái thế giới này, trừ hồ ly, Thanh Ly là người thứ hai biết nàng mất trí nhớ, cũng là người trong đầu nàng cảm thấy có thể tín nhiệm.

“Không có, muội chưa từng đến yêu giới, không có bất cứ quan hệ gì cùng yêu giới cũng. Muội chỉ là không may, đụng tới cuộc chiến thần ma, là người vô tội vạ lấy thôi.”

Chi Hề nháy nháy mắt: “Chỉ đơn giản như vậy thôi?”

“Chỉ đơn giản như vậy.”

“Vậy ta thực sự rất xui xẻo nha!”

“Nếu không lấy một ít tu vi này của muội, nếu là thật có ma đầu đối phó với muội, muội còn có thể sống ư?”

Chi Hề nghiêm túc gật đầu, ngày cả Xích Đế nàng còn đánh không lại, khẳng định không thể sống.

“Hơn nữa nếu như muội là ma, ma khí là căn cốt của muội, làm sao có thể trừ đi được?”

“Nhưng qua lâu như vậy ta cũng không có bị ma khí ảnh hưởng, trừ hay không trừ dường như cũng không có quan hệ gì mà.”

Chi Hề vẫn cự tuyệt, có thể không lịch kiếp liền không lịch kiếp.

Lúc này, Thanh Ly bỗng nhiên tự tay bắt lấy tay Chi Hề, đưa bàn tay nhỏ của nàng đặt trong lòng bàn tay mình, sau đó tay kia để ở khoảng trống phía trên tay nàng.

Từng đạo pháp lực màu lục giống như là liễu xoay tròn chập chờn thâm nhập vào trong lòng bàn tay Chi Hề.

Chớp mắt sau, Thanh Ly gợn tay lên, theo chỗ hấn gợn lên, còn có từng tia pháp lực màu lục bị hấp sắc ma khí lượn lờ.

Thấy một màn như vậy, Chi Hề kinh ngạc đến ngậy người.

Nàng vẫn luôn không cảm giác được, không nghĩ tới trong cơ thể mình thật sự có ma khí!

Thanh Ly thu hồi pháp lực, cũng thu tay về, sau đó ngẩng đầu nhìn Chi Hề, một đôi mắt đặc biệt nghiêm túc.

Chi Hề thở dài một hơi, nói như vậy, thật sự chạy không khỏi rồi.

“Chỉ có một mình ta lịch kiếp sao?”

Thanh Ly nhíu mày lại, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

“Muội thành thần, muội lịch kiếp, còn cần người theo sao? Hay là muội muốn ta đi cùng muội?”

Chi Hề vội vàng lắc đầu, nàng nói: “Không cần, loại chuyện nhỏ này ta có thể giải quyết.”

Thanh Ly cũng chịu cười, tự tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Chi Hề.

“Vậy muội chuẩn bị một chút, ngày mai ta độ tu vi cho muội, giúp muội đề thăng tới điểm đột phá.”

“Huynh độ tu vi cho ta? Thế này có không tốt lắm không? Đây chính là tu vi của huynh mà!”

“Không sao cả, ta cũng không thiếu chút này.”

Chi Hề gật đầu.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trước, đừng ra khỏi linh trì, tổn thương trên người muội còn cần linh khí bên trong linh trì nuôi dưỡng.”

“Ta biết rồi!”

Thanh Ly đứng dậy rồi đi, trong nháy mắt ra khỏi Thanh Liên Linh Trì, nụ cười trên mặt biến mất, chân mày hơi cau lại.

Trong đầu hồi nhớ lại bên trong phòng khách, đối thoại cùng với ước định với Thương Lăng, rơi vào trầm tư.

Bên trong phòng khách hương trà lượn lờ, từng đợt khói nhẹ thoảng, mùi thơm ngát thanh nhã.

“Không biết Thương Lăng Thượng Thần tìm được Thanh Liên Linh Sơn thế nào?”

” Nếu Thanh Ly Thần Tôn muốn người ta không biết, sao không diệt cỏ tận gốc?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 406: Lịch kiếp (2)

Chân mày Thanh Ly nhẹ nhàng nhíu lên, thần sắc mui phần không vui.

“Ta chỉ là không nghĩ đến đường đường là Xích Đế lại vô si như vậy, nói không giữ lời, hán nói cái gì?”

Trong đôi mắt thanh dật của Thanh Ly, hiện lên một tia sát khí.

“Cái gì cũng nói.”

Thanh Ly siết quả đấm, chân mày cau chặt, hán không giết Xích Đế là bởi vì hán không thích sát sinh, nhưng hán hối hận, hán không nên tin tưởng bất kì kẻ nào.

“Người đâu?”

“Hồi phi yên diệt.”

Thanh Ly kinh ngạc giương mắt nhìn về phía Thương Lăng, chỉ thấy thần sắc hán lạnh lùng, không có quá nhiều gợn sóng.

Thương Lăng nói cho hán biết chuyện này, đơn giản chính là muốn cho hán biết, chuyện này đến chỗ của hán xem như là hoàn toàn kết thúc, sẽ không truyền đi, càng sẽ không ảnh hưởng đến Chi Hề.

Đồng thời Thương Lăng cũng nói cho Thanh Ly, cái gì hán cũng biết.

“Nếu ngài đã biết trên người Tư Mệnh có ma khí, vậy ngài càng cần phải hiểu vì sao ta phải giữ nàng lại.”

“Ngươi muốn trừ đi ma khí trên người nàng?”

Thương Lăng không thay đổi thần sắc rốt cục có một tia buồn lòng, chân mày hán nhíu lên, hai đầu lông mày đều là nghi hoặc.

“Đúng, nàng không cần ma khí, nàng cần phải khôi phục bình thường.”

Thương Lăng hạ chân mày, như có điều suy nghĩ.

“Cho nên, mời Thương Lăng Thượng Thần trở về đi, trước khi nàng chưa khỏe, ta tạm thời sẽ không để cho nàng rời khỏi.”

Thanh Ly nói đến đây đã có ý tiễn khách.

Thương Lăng luôn trầm tư nửa bước không động, trong đầu hần có suy nghĩ, có nghi hoặc, hần không xác định Thanh Ly biết chút gì.

“Muốn trừ bỏ ma khí trên người nàng sợ rằng cũng không dễ dàng đâu?”

Thương Lăng cũng không vì thái độ của Thanh Ly mà rời đi.

Thanh Ly giương mắt nhìn về phía Thương Lăng, chân mày hơi cau lại, mặt trầm như nước, hần không xác định Thương Lăng biết cái gì.

“Ta sẽ nghĩ cách.”

“Dựa vào một mình ngươi, thật ra ngươi cũng không nắm chắc bao nhiêu nhỉ?”

“Cái này không cần ngại lo lắng, dù thế nào ta đều sẽ giúp nàng trừ đi ma khí.”

“Nhưng nếu cái giá quá lớn, thời gian quá lâu, phu lưu rất cao, chẳng phải là cái được không bù đắp đủ cái mất?”

Thanh Ly lúc này mới vừa xác định, Thương Lăng cùng ý tưởng với hần, hần cũng không hy vọng trên người Chỉ Hề có ma khí.

“Thương Lăng Thượng Thần có biện pháp?”

“Độ kiếp, thành thân, trừ ngoại lực trợ giúp, chính nàng nội cũng phối hợp, đây mới là biện pháp an toàn nhất. Bằng không chỉ dựa vào ngoại lực, lỡ như trong cơ thể nàng bài xích, sẽ rất phiền phức.”

Thanh Ly nghe nói như thế rơi vào trong trầm tư.

Hồi lâu sau, Thanh Ly mới lại lần nữa mở miệng.

“Ngươi thích nàng?”

“Đúng”

Trong mắt Thanh Ly lóe lên một tia kinh ngạc, hần thật không ngờ Thương Lăng hỏi đáp dứt khoát như vậy.

Đệ nhất lục giới Thương Lăng hần nghe nói qua, nhưng vẫn không để ở trong lòng.

Hôm nay gặp mặt, mới phát giác được cái danh hiệu đệ nhất lục giới này không đủ để miêu tả hần, so với lời hần nghe đồn, còn càng đáng sợ hơn, còn sâu không thể dò hơn.

Vén vén là đứng ở nơi đó, khí thế cũng đã nói rõ tất cả.

Chọc một người như vậy, phiền phức lắm đây.

“Các ngươi không thích hợp.” Thanh Ly nói.

“Không có quan hệ gì với ngươi.” Thương Lăng đáp.

Ngắn gọn hai câu đủ thấy, mùi thuốc súng giữa hai người đã đủ nồng nặc.

Mất đối mắt, để cho người ta không rét mà run, rất sợ một giây sau liền sẽ bạo phát, tiện đà vung tay đánh nhau.

“Tiễn khách.”

Thương Lăng thu tầm mắt lại, xoay người biến mất ở Thanh Liên Linh Sơn.

Nhìn hần rời đi, Thanh Ly khẽ thở dài một tiếng.

“Thế nhân chỉ biết Thương Lăng bảy ngàn năm trước đột nhiên xuất hiện, lấy tài năng kinh thế nổi tiếng lục giới, sau trận chiến hai ngàn năm ấy được danh xưng đệ nhất lục giới.”

“Ai có thể xác định, Thương Lăng thật sự chỉ sống bảy ngàn năm ư?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 407: Lịch kiếp (3)

Hồi ức giống như là thủy triều vọt tới lại tan đi.

Ở cửa Thanh Liên Linh Trì, thần sắc Thanh Ly cũng không ung dung nữa.

Thân phận Thương Lăng quá thần bí, hắn cũng không hy vọng Chi Hề treu chọc tới dạng người này, kéo đến phiền phức vô tận.

Hắn tìm Chi Hề rất nhiều năm, rốt cuộc lúc tìm được vẫn còn phiền phức không ngừng.

Thanh Ly cười khổ một tiếng, thực sự là người chuyên gây họa.

Mười ngày sau.

Vết thương của Chi Hề dưới sự dốc lòng điều dưỡng của Thanh Ly rốt cuộc cũng khỏi hẳn.

Không chỉ có vậy, dưới sự trợ giúp của hắn, tu vi của nàng còn thành công đạt được tới cảnh giới đột phá thượng thần, chính thức có thể đi lịch kiếp.

Bên trong Thanh Liên Linh Trì, Chi Hề đang nghịch nước ao, Linh Trì thủy quang nhộn nhạo, linh khí mười phần lưu động trên đầu ngón tay, băng băng lạnh lạnh, đặc biệt thoải mái.

Bên trong Linh trì rất nhiều cá nhỏ, nhưng quen thuộc nhất với nàng vẫn là Hồng Cẩm.

Hồng Cẩm liú ríu liên tục, kể cho nàng thật nhiều chuyện cũ thú vị.

Giúp cho thời gian nàng dưỡng bệnh không buồn chán.

Mà Thanh Ly mỗi một ngày đều trở về thăm nàng, nói chuyện với nàng, đánh cờ với nàng, thậm chí còn truyền thụ cho nàng công pháp Thanh Liên Linh Sơn Cung.

Tùng cảnh tượng ấy, Chi Hề cũng không cảm thấy khó thích ứng, ngược lại cảm thấy giống như đã từng trải qua.

Quan hệ trước kia của họ hắn rất tốt nhỉ?

Tốt đến mức có thể truyền thụ công pháp của Thanh Liên Linh Sơn?

Nhưng mà Chi Hề rất vui.

Đánh một trận cùng Xích Đế, nàng đã hiểu rất rõ, đề thắng là không có chừng mực.

Nàng có thể khó gặp gỡ đối thủ trong đám tiểu tiên, nhưng một khi đối phương là thần, nàng liền đánh không lại.

Ai biết ngày nào đó nàng sẽ còn treu chọc đại nhân vật nào nữa?

Có cơ hội đề thắng pháp thuật, chung quy cũng không phải chuyện xấu.

Cho nên Chi Hề học đặc biệt nghiêm túc.

“Mỗi ngày chơi cùng những con cá nhỏ này không chán sao?”

Giọng Thanh Ly từ phía sau Chi Hề truyền đến, nàng quay đầu thấy nét mặt mỉm cười của Thanh Ly, lập tức lộ ra một nụ cười thật tươi.

“Trừ cá nhỏ, không phải còn huynh nữa sao?”

Thanh Ly ôn hòa ngồi xuống, tự tay vớt tay Chi Hề đặt trong linh trì lên.

Tay hắn vung lên, lau khô tay nàng.

“Lập tức đi lịch kiếp ngay, chiếu cố bản thân thật tốt, dù xảy ra chuyện gì, sau một đời lịch kiếp liền về Thanh Liên Linh Sơn, đừng có chạy lung tung, biết không?”

“Lịch kiếp không phải bây thế sao?”

“Bây thế không thấy muộn, ai biết muộn lại đi gây họa gì? Lịch một đời, chỉ một đời, có nghe không?”

“Nghe rồi!”

Chi Hề gạt đầu, về thì về thôi, Thanh Liên Linh Sơn cũng rất thú vị, hơn nữa còn có thể học nhiều một chút pháp thuật dùng để phòng thân.

Thấy Chi Hề nghe lời như thế, Thanh Ly thoả mãn gạt đầu.

“Còn có một việc, rời xa Thương Lăng.”

Thanh Ly nhìn đôi mắt Chi Hề, hai mắt đặc biệt nghiêm túc.

Chi Hề ngẩn ra, sao bỗng nhiên lại nhắc tới Thương Lăng vậy?

Nhắc tới hắn, một trận đắng chát lan tràn trong lòng Chi Hề, rất cảm giác khó chịu.

Lời này, nàng không phải là lần đầu tiên nghe được, trước đây hồ ly đã từng nói qua với nàng.

Thật sự không thể tới gần Thương Lăng sao?

Thấy Chi Hề đang sợ run, chân mày Thanh Ly nhíu lên, phản ứng của Chi Hề khiến hắn rất là lo lắng.

“Muội đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì, ta biết rồi.”

“Chi Hề, có phải muội thích Thương Lăng rồi không?”

“Thanh Ly, ta sẽ rời xa hắn.”

Khóe môi Thanh Ly hơi cong lên, lộ ra một nụ cười ôn hòa.

“Đi chuẩn bị một chút đi, muốn ta đưa muội đến Địa Phủ không?”

Chi Hề liền vội vàng lắc đầu: “Không không không, ta có thể tự đi được, ta cũng không phải chưa từng đi.”

“Hơn nữa, nếu như huynh tiễn ta đi, chói mắt lắm á! Thanh Ly Thần Tôn đại giá quang lâm! Ta khiêm tốn một chút sẽ có lợi cho sự lịch kiếp của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 408: Lịch kiếp (4)

Thanh Ly bị Chi Hề chọc cười, hắn đứng phía sau sờ sờ cái đầu nhỏ của Chi Hề.

“Vậy thì muội tự đi nhé, chiếu cố bản thân cho tốt.”

“Biết rồi!”

Thanh Ly nắm tay trái Chi Hề lên, sau đó tay vung lên, lưu lại trên cổ tay nàng một đóa sen xanh.

“Hoa sen này khắc vào hồn phách muội, về sau nếu như muội cần ta, chạm vào đóa sen này, đóa hoa dính máu thì ta liền có thể cảm giác được.”

Chi Hề nhìn đóa sen xanh rất sống động trên cổ tay, khóe miệng không khỏi toét ra.

Do đó lúc lịch kiếp, nếu lại xuất hiện mấy kẻ như Dao Cơ, nàng sẽ không sợ!

Cũng không cần phải lo lắng người phạm hay tiên!

“Cảm ơn huynh Thanh Ly.”

“Không tạ ơn, chuẩn bị một chút liền đi đi, chớ trì hoãn thời gian.”

Chi Hề gạt đầu.

Ở cửa Thanh Liên Linh Sơn, Thanh Ly nhìn theo Chi Hề đi xa.

Trên sơn môn, Thanh Ly thở dài một tiếng: “Ta sẽ không để muội lại phải chịu đau khổ, muội phải chiếu cố bản thân thật tốt đấy.”

Bên trong Địa Phủ âm khí âm u, các quỷ hồn bay có thứ tự, nhóm quỷ sai cần trọng làm việc.

Trên một góc đường hoàng tuyền, Quỷ Soa Giáp dùng sức moi khối băng cuối cùng ra.

Hắn ôm khối băng, thở ra một hơi thật mạnh.

“Rốt cuộc cũng san bằng xong, quá cảm động, thật là vui, chưa từng vui vẻ như vậy!”

Từ sau lần thứ hai Thương Lăng xuất hiện ở Địa Phủ nửa bước thành băng đá, những quỷ sai khổ sở bọn hắn đã lâu rồi không được nghỉ ngơi thật tốt.

Mỗi đêm mỗi ngày xúc băng, thời gian kia, thật đáng sợ.

Vừa khóc, vừa phải xúc băng, Quỷ Soa Giáp quay đầu ngẫm lại, cảm giác mình quá kiên cường.

Lúc này, Quỷ Soa Giáp lệ nóng quanh tròng, cực kì kích động ném khối băng vào trong thùng gỗ đầy băng.

Hắn đứng dậy, kéo theo thùng gỗ chuẩn bị đi đổ sạch.

Lúc này, xa xa hắn liền nghe được Quỷ Soa Ất gân giọng quát lên.

“Thương Thương Thương Lăng, lại lại lại lại lại tới!”

Nghe tiếng kêu gào, Quỷ Soa Giáp tê tâm liệt phế kêu thảm một tiếng, thân thể mềm nhũn ngã đi.

Nghe một tiếng rầm, Quỷ Soa Ất vội vàng chạy qua đây, hắn vỗ vỗ khuôn mặt Quỷ Soa Giáp.

“Nhát gan như vậy? Ta còn chưa nói hết đâu! Hắn tới lịch kiếp, không có nửa bước thành băng, tâm tình không tệ!”

Nhưng mà những lời này, Quỷ Soa Giáp ngã đi không nghe được.

Quỷ Soa Ất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đưa tay kéo Quỷ Soa Giáp đi.

Trên đường hoàng tuyền, một thân ảnh trắng như tuyết chậm rãi đi tới, trên người hắn cũng không tản ra hơi thở lạnh như băng.

Tuy là như vậy nhưng rất nhiều quỷ hồn gặp hắn vẫn đi vòng.

Không thể không nói, khí thế Thương Lăng bày ở đó, không phải bất kì kẻ nào cũng dám tới gần.

Thương Lăng đi vào Địa Phủ, gửi lại chân thân, sau đó hồn phách bay tới bên cạnh cầu Nại Hà.

Mạnh Bà héo hon mức một chén Mạnh bà thang, đưa cho Thương Lăng.

Thương Lăng nhìn cũng không liếc mắt nhìn Mạnh Bà, cũng không có đưa tay nhận, trực tiếp đi ngang qua Mạnh Bà, đi tới phía Luân Hồi Đạo.

Trước Lục Đạo Luân Hồi, khoe miệng Thương Lăng không khỏi nhẹ nhàng cong lên, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Nếu Tư Mệnh bài xích Thương Lăng như vậy, vậy thì đổi một thân phận, nước lạnh luộc ếch xanh*, đợi lúc nàng phát hiện thì hối hận cũng không kịp.

*thả ếch vô nước lạnh luộc dần, con ếch cứ quen với nhiệt độ tăng từ từ nên không nhảy ra, kết quả chín lúc nào không hay J)))

Ngược lại thứ hắn không bao giờ thiếu, chính là thời gian.

Nghĩ như vậy, Thương Lăng bước vào bên trong Lục Đạo Luân Hồi.

Thiên Phủ Cung.

Sau khi rời khỏi Thanh Liên Linh Sơn, Chi Hề cũng không gấp gáp đến Địa Phủ đầu thai, mà là về ổ nhỏ của mình một chuyến.

Mới vừa đi đến cửa, Chi Hề nhìn thấy trên mặt đất còn lưu lại vài mảnh băng hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 409: Lịch kiếp (5)

Tìm Chi Hề run lên, nàng ngồi xồm xuống, nhặt lên một mảnh băng hoa trước cửa, đặt ở trong lòng bàn tay.

Đột nhiên, băng hoa hòa tan trong lòng bàn tay nàng, mang theo từng cơn lạnh lẽo xâm nhập lòng bàn tay.

Hắn đã tới?

Lúc Chi Hề sợ run, một giọng nói âm âm hiêm hiêm đột nhiên truyền đến từ phía sau nàng.

“Tur Mệnh, có phải ngươi trúng gió rồi không, không có việc gì ngồi chồm hổm trước cửa nhà mình?”

Chi Hề vốn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bị giọng nói này bỗng nhiên dọa giật mình, nàng giật bắn lên.

“Vọng Thư, ngươi tìm đường chết à? Hừ ta làm gì!”

“Tur Mệnh, ngươi mới tìm đường chết! Ngươi hừ chết ta rồi ngươi biết không! Trờ về lại không nói một tiếng, không có việc gì cũng không báo tin bình an, ngươi là thứ không có lương tâm!”

Vọng Thư nhìn Tur Mệnh, đáng vẻ tức giận.

Chi Hề sững sờ, trước đây lúc nàng cùng Xích Đế đánh nhau Vọng Thư ngay ở đây, nàng biến mất lâu như vậy cũng không cho nàng ấy tin tức gì, chắc là gấp muốn chết rồi.

Nàng vội vàng xông lên phía trước mấy bước, kéo Vọng Thư vào trong lòng, dùng sức ôm một cái.

“Vọng Thư, ta nhớ ngươi muốn chết!”

Bị Chi Hề bỗng nhiên ôm lấy khiến Vọng Thư ngẩn ra, sau đó đưa tay bóp eo nàng.

Cái bóp này đau đến mức khiến Chi Hề nhảy dựng lên, lui lại mấy bước.

“Ngươi thế này ta không ăn đâu! Hừ!”

“Vậy ngươi ăn cái gì? Tốt xấu ta cũng là bệnh nhân mà!”

Vọng Thư ngẩn ra, quả thực lúc Tur Mệnh vừa mới ôm nàng, nàng ngửi thấy một mùi thuốc nhàn nhạt.

“Ngươi không sao chứ? Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Chi Hề kể tóm tắt mọi chuyện cho Vọng Thư một lần, Vọng Thư cũng nói chuyện mình biết với nàng một lần.

Sau khi hai người nói xong, đều có chút ngu người.

“Tur Mệnh, ngươi nói Thanh Ly Thần Tôn cứu ngươi? Thanh Ly Thần Tôn ở Thanh Liên Linh Sơn kia sao?”

“Đúng vậy đó.”

“Tur Mệnh, ngươi rốt cuộc có vận tốt đến đâu, từng nhân vật thông thiên đều bị ngươi nhúng chàm!”

Chi Hề giật giật khóe miệng: “Xin ngươi thu hai chữ kia trở về.”

” Có người nói Thanh Liên Thần Tôn vạn năm trước rời khỏi Phiêu Miểu Thần Tông, tự mình khai sơn lập phái! Đây chính là thần sống trên vạn năm đó!”

Trước đó Chi Hề còn không có cảm giác gì, vừa nghe thần trên vạn năm, thật sự chịu không nổi!

Nàng bấm ngón tay tính toán, ở Thiên Phủ Cung lâu như vậy cũng vẫn chưa tới một ngàn năm, nghe hồ ly nói, nàng thành Tur Mệnh vẫn chưa tới hai ngàn năm.

Mà Thiên Đế sống cũng khoảng mười lăm ngàn năm, kể từ nắm giữ Thiên cung cũng là việc khoảng năm ngàn năm.

Thần khai sơn lập phái vạn năm, nghe liền thấy xa cách quá.

Nhưng nghĩ đến người kia là Thanh Ly, Chi Hề lại cảm thấy loại cảm giác xa cách này lập tức biến mất.

“Vọng Thu, người nói lúc đó Thương Lăng đuổi theo ư?”

“Đúng vậy, lúc đó ngài vắng đầy băng hoa ở chỗ này, sau đó lần theo khí tức của người đến cái hoang dã sơn cốc kia tìm người!”

Vọng Thu ngồi xổm xuống, đưa tay bắt một mảnh băng hoa, đặt trong lòng bàn tay, đưa cho Chi Hề.

“Ừm, chính là cái băng hoa này.”

Chi Hề nhìn băng hoa không thay đổi trong tay Vọng Thu mà khẽ run.

Nàng đưa tay, tiếp nhận băng hoa trong tay nàng, nào ngờ băng hoa vừa đến trong lòng bàn tay nàng liền hòa tan.

Cái hòa tan này, cảm giác băng băng lạnh lạnh xâm nhập lòng bàn tay, Chi Hề khẽ run.

Nhìn Tư Mệnh chờ ra, Vọng Thu lại nói: “Người trở về thì tốt, về sau phải cẩn thận.”

Chi Hề hồi hồn, nàng cầm tay Vọng Thu, mười phần nghiêm túc nhìn nàng ấy.

“Vọng Thu, ta phải đi lịch kiếp.”

“Cái gì? Không phải người không đi nữa sao?”

“Lần này là kiếp số của chính ta, lịch hết kiếp thì ta chính là thượng thần!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 410: Lịch kiếp (6)

“Trời ạ! Tư Mệnh, người thật lợi hại! Ta là tiên, người liền muốn thành thần!”

Chi Hề cười nói: “Chớ quên ước định của chúng ta.”

“Ước định?”

Vọng Thu bừng tỉnh đại ngộ, nàng nói: “Người người người, người lại không uống Mạnh bà thang sao?”

“Không uống, Dao Cơ chết, mệnh cách hẳn là sẽ bình thường, ta cũng không cần nghịch cái thiên mệnh gì cả, chỉ là muốn sống minh bạch chút thôi.”

“Vậy được rồi, chờ tin tức của ta! Yên tâm đi đi!”

“Được ”

Chi Hề cáo biệt Vọng Thu, sau đó trực tiếp bay đến Địa Phủ nhanh như chớp.

Trong chớp mắt đi vào Địa Phủ, trên đường hoàng tuyền nàng thấy Tam Sinh Thạch.

Lần trước lúc đến chỗ này, cả người đều đắm chìm trong thống khổ, sau đó một tia ý thức vọt vào, đoạt chân thân liền đi.

Lần này, nàng chậm rãi đi tới, rốt cục phát hiện trên tên Tam Sinh Thạch.

“Ày, hai người Hề Minh Húc cùng Hạ Triều Ca này là ai, hai cái tên chiếm một khối vị trí lớn như vậy!”

“Đúng vậy, muốn viết cái tên cũng không được, chỉ cần viết tên gần tên hai người này, cũng sẽ bị xóa đi.”

“Sẽ không phải là Đại La Thần Tiên nào chứ?”

“Làm sao có thể! Đại La Thần Tiên còn cần khắc chữ trên Tam Sinh Thạch à?”

“Cũng đúng, vậy đổi chỗ khác mà chen chứ sao.”

Hai cái quý hồn quấy rầy bên cạnh Tam Sinh Thạch nửa ngày mới rời khỏi.

Lúc này, phía trước Tam Sinh Thạch chỉ còn lại có một mình Chi Hề.

Nàng đưa tay, nhẹ nhàng vuốt lên hai cái tên nàng đã từng khắc xuống.

Ký ức giống như là thủy triều xông tới, chiếm hết đầu óc nàng.

Nàng nhớ kỹ trước đây khắc xuống hai cái danh tự này cũng không có khắc sâu như vậy, cũng không có thi pháp xung quanh.

Lại là Thương Lăng sao?

Hắn băng lãnh như vậy, cũng làm loại chuyện này ư?

Hay thật ra hắn trong nóng ngoài lạnh, chính là kẻ chậm nóng lại còn kiêu ngạo?

Chi Hề bất tri bất giác nhíu mày, chính nàng cũng không phát hiện.

Ngón tay Chi Hề vung lên, phát tay viết xuống hai cái tên bên cạnh tên Hạ Triều Ca cùng Hề Minh Húc.

Mộ Thanh Yên, Quân Bắc Hàn.

Sau khi viết xong, nàng liền xoay người đi vào trong Địa Phủ.

Nàng vừa mới đi, lại có quý hồn tụ tập qua đây.

“Ủa? Các người xem bên cạnh hai cái tên kia có thể khắc chữ, có người khắc tên mới!”

“Vậy ta cũng muốn khắc, một mảng lớn đẹp vậy, không thể lãng phí!”

Các quý hồn vội vàng lên trên khắc chữ, nhưng mà chữ vừa mới khắc xuống, chớp mắt cái lại biến mất.

“Tình huống gì vậy?”

“Không biết.”

“Vẫn không thể viết sao?”

“Chuyển chỗ đi, lại chen nhau đi, hãy...”

Một đám quý hồn mong chờ nhìn bốn cái tên này, bất lực thở dài từng tiếng.

Chi Hề một đường nhẹ nhàng đi vào trong Địa Phủ, một đường đi tới bên cạnh cầu Nại Hà.

Đứng ở một bên cầu, Chi Hề dừng lại, đột nhiên quay đầu nhìn một chút.

Mặc dù nàng cũng không biết đang nhìn cái gì, nàng vẫn muốn nhìn nhìn lại.

Thương Lăng cũng không biết nàng lai lịch kiếp mà?

Không tìm được nàng trong thiên cung, hắn có thể tự mình đi lịch kiếp rồi không?

Trong đầu Chi Hề không ngừng nghĩ mấy vấn đề này, đột nhiên nàng cảm giác trong lòng trống một khoảng.

Đời này lịch kiếp liền chỉ có một mình nàng.

Nàng hít sâu một hơi, cũng tốt, không liên quan, phân rõ giới hạn, sau này cũng không liên quan nữa.

Rốt cục, Chi Hề không chờ đợi nữa, xoay người đi lên cầu Nại Hà.

“Mạnh Bà, người hắn còn nhớ ta chứ? Ta là Tư Mệnh, ngọc bội ta quên mang. Mạnh bà thang ta cũng không uống đâu.”

Chi Hề nói xong, sợ Mạnh Bà cự tuyệt, không đợi trả lời liền trực tiếp bước vào luân hồi.

Mạnh Bà bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta chỉ muốn nói cho người là Thương Lăng cũng không uống.”

Đoán đầu trúng đó mà, tất cả đều là âm mưu của ông Lãng, thấy cười giảo hoạt là hiểu luôn:v

Lần lịch kiếp này hứa hẹn sẽ cười té ghế, khuyến cáo không uống nước khi đọc truyện:))))))>>>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Bổng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 411: Thanh thanh Tử Cầm (1)

Đêm đen kịt, tầng mây dày đặc che mất ánh trăng trên bầu trời.

Dưới bóng đêm, Y Lan Cung,

Cung nhân bận rộn ra ra vào vào, sắc mặt căng thẳng, biểu tình mười phần khẩn trương.

Lan Phi tê tâm liệt phế kêu thảm thiết, từng tiếng truyền đến từ bên trong tấm điện khiến người nghe được vừa hãi hùng vừa đau lòng.

“Nương nương ráng nhịn chút nữa, lại dùng lực tiếp nào, chẳng mấy chốc sẽ ra!”

Tiếng kêu thảm thiết chẳng những không dừng lại, ngược lại càng ngày càng lớn, càng ngày càng thảm thiết.

“Sinh rồi sinh rồi!”

“Bên trong còn một nữa, là hai đứa, song sinh đó!”

“Thế mà lại là Long Phượng thai! Một nam một nữ!”

“Nương nương có phúc, nữ nhi song toàn! Lần này tốt rồi, nương nương rút cuộc cũng hết khổ!”

Chỉ Hề nghe nhóm cung nhân bảy mồm tám miệng nói ra nói vào, động động ngón tay út.

Chỉ Hề nghe bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc lại ôn nhu.

” Trên cổ tay trái có đóa sen xanh, lúc gặp phải nguy hiểm, cắt đứt đóa hoa, ta sẽ tới cứu muội.”

Đó là giọng của Thanh Ly.

Trong lòng Chỉ Hề không khỏi cảm động một hồi, hẳn nói vậy có nghĩa là không biết mình không uống Mạnh bà thang rồi?

Cho nên mới vào lúc nàng vừa sinh ra, liền ẩn câu nói này đến ý thức của nàng.

Thanh Ly cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố khiến cho nàng cảm giác được một hồi ấm áp.

“Ừa? Tiểu hoàng tử và tiểu công chúa sao lại không khóc vậy?”

“Mau nhìn xem, hai đứa bé này có chút kỳ quái!”

Chỉ Hề ngẩn ra, hoàng tử, công chúa? Lại sinh ra tại nhà đế vương? Tình huống gì thế? Mỗi lần đều vừa vặn như thế?

Mệnh cách do ai viết vậy?

“Đường như, đường như... Đường như không có hơi thở! Là chết non sao?”

Lời này vừa nói ra, từng tiếng hít lạnh truyền đến, Chỉ Hề có thể cảm giác được không khí khẩn trương trong cung điện.

Nàng mới không phải chết non đấy.

Thế là nàng giật nhẹ cuống họng, khóc lên.

“Sống, sống, sống một đứa! Một đứa khác chết!”

Chỉ Hề ngẩn ra, tình huống gì vậy? Song sinh cùng với nàng chết non ư?

Lúc này truyền đến một giọng suy yếu bắt đầu gào khóc thảm tiếng.

“Mau, mau cho ta xem, chết, con của ta chết ư? Chết là nam nhi hay nữ nhi?”

Chỉ Hề cảm giác cung nhân ôm nàng nhanh chóng đi tới bên giường, dừng lại trước đầu giường Lan Phi.

“Hồi nương nương, sống là nữ nhi, chết là nam nhi!” Cung nữ run run rẩy rẩy trả lời.

“Cái gì... Người nói cái gì...”

Chỉ Hề có thể cảm giác được giọng Lan Phi đang run rẩy, tâm can đang rách nát, thậm chí sắp tan vỡ.

“Làm sao bây giờ? Nương nương, sống là tiểu công chúa, tiểu hoàng tử chết rồi!”

Chớp mắt sau, Chỉ Hề liền nghe được tiếng Lan Phi khóc thảm.

“Tại sao, tại sao có thể như vậy? Không, không thể... Nếu như hoàng thượng biết, nhất định sẽ không thềm liếc lấy ta một cái, không, không được!”

“Nương nương, nhưng bây giờ sự thực là thế này, chúng ta...”

“Chuyện gì thật chứ? Rõ ràng chính là tiểu công chúa chết! Tiểu hoàng tử còn sống!” Lan Phi trừng lớn hai mắt, găm lên với cung nhân.

“Nương nương sai rồi, chết là...”

“Ta không có sai, sống chính là nhi tử! Đó mới là sự thật!”

Mấy tâm phúc cung nữ nghe nói thế, tất cả đều ngu người.

“Làm theo lời ta nói, trừ mấy người các người, người còn lại đều diệt khẩu.”

“Nhưng nương nương nghĩ lại đi, công chúa dù sao cũng là công chúa, hiện tại có thể lừa gạt, nhưng khi nàng lớn lên nhất định sẽ lộ tẩy, đây chính là khi quân!”

“Khi quân? Hoàng thượng nhiều nhi tử như vậy, ta sinh hai đứa, lại chỉ được một đứa con gái, ngài sẽ còn liếc lấy ta một cái sao?”

“Nhưng coi như về sau công chúa được sủng ái, nàng cũng không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế lấy vợ sinh con được!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 412: Thanh thanh Tử Cầm (2)

Hai mắt Lan Phi mở to, vẻ mặt quyết tuyệt, không hề dao động.

“Ta không muốn nó kế thừa ngôi vị hoàng đế, ta chỉ cần nó giúp ta giữ lại sự sủng ái của hoàng thượng là được! Chỉ cần có sủng ái, ta còn có thể tái sinh! Có nhi tử mới có thể dựa vào, mới có hy vọng! Ta không thể cứ chôn vùi ở chỗ này như vậy!”

Nghe Lan Phi nói, mấy cung nữ tâm phúc đều khiếp sợ.

Ai cũng biết hậu cung tàn khốc, ai cũng không muốn sinh nữ nhi, nhưng thiên mệnh như vậy, ai có thể chi phối?

Lan Phi làm như thế chẳng những nguy hiểm lớn, quan trọng hơn là, một khi làm, sẽ không có đường hối hận.

Bằng không, toàn bộ Y Lan Cung, tất cả đều vì nguyên nhân khi quân mà chôn cùng!

“Nhưng mà nương nương, nếu thật sự làm như thế, đời này của tiểu công chúa liền hủy rồi! Vĩnh viễn không thể mặc nữ y, vĩnh viễn không thể gả cho người sinh con, cả đời sống trong sợ hãi mà thôi!”

Lúc này, Lan Phi đưa tay, ôm Chỉ Hề vào trong ngực.

Nước mắt nàng chảy xuống, nhỏ trên khuôn mặt non nớt của Chỉ Hề.

“Nếu như có một ngày, đệ đệ chưa xuất thế của nó leo lên ngôi vị hoàng đế, ta nhất định sẽ an bài cho nó một nơi tốt.”

Nghe nói như thế, nhóm cung nhân đều không dám nói thêm cái gì.

Tâm ý Lan Phi đã quyết, khuyên như thế nào đều sẽ không thay đổi.

Chỉ thương cảm tiểu công chúa này, cả đời đều phải sống trong lời nói dối và nguy hiểm, không thấy ánh mặt trời.

Không nói đến Lan Phi còn có thể sinh ra nhi tử hay không, coi như có thể sinh, hoàng tử rất nhiều, dù muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hy vọng cũng mười phần xa vời.

Coi như tất cả thuận lợi, nhi tử Lan Phi có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, Lan Phi là thái hậu, vậy thân phận tiểu công chúa cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cả đời cứ ẩn nấp như vậy.

Quyết định này đối tiểu công chúa mà nói, thật là quá tàn nhẫn.

Đời này, từ khi sinh ra cứ bị hủy như vậy.

Chi Hề nằm ở trong tã lót, khép mắt, không khóc cũng không nháo.

Vừa ra sinh liền gặp phải việc thế này, xem ra đời này không thể an bình.

Nàng bắt đầu tò mò, phía sau mệnh cách sẽ an bài như thế nào, sẽ càng thâm đậm hay sẽ càng kích thích.

Dù sao nàng sớm đã thùng trăm ngàn lỗ, cũng không thiếu chút này.

Lúc này, Lan Phi ôm nàng mà lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt dán trên mặt nàng, nước mắt ẩm áp chảy xuống.

“Con gái, mẫu phi đặt cược lớn như vậy, con nhất định phải không chịu thua kém nhé.”

Cảm thụ được bi thương của Lan Phi, mặt Chi Hề không chút thay đổi, khóc cũng chẳng muốn khóc.

Ngày đó, trong Y Lan Cung có một thai song sinh, sống sót một đứa bé trai.

Hoàng đế biết được tin này, đầu tiên là cực kì tức giận, chết non, điềm rất xấu.

Nhưng sau khi nghe nói sống sót là tiểu hoàng tử, sự tức giận của ông ta mới miễn cưỡng hạ xuống.

Ông ta vẫn ban tên cho tiểu hoàng tử của Lan Phi, Từ Cẩm.

Hiện tại Hoàn quốc lấy họ Tô, đời này hoàng tử lấy Từ làm chữ lót, vì vậy đời thứ ba của Chi Hề gọi là Tô Từ Cẩm.

Ngày Tô Từ Cẩm sinh ra, Y Lan Cung tiến hành một lần thanh tẩy cùng huyết tẩy.

Lấy lý do nhiều cung nhân hầu hạ bất cẩn mà xử tử toàn bộ, để lại đều là tâm phúc của Lan Phi.

Một người sinh ra, người chết quá nửa, trong mắt rất nhiều người, Tô Từ Cẩm chính là điềm xấu.

Trong rất nhiều người này, cũng bao gồm hoàng đế cùng Lan Phi.

Ngày này, một ngôi sao băng rơi nơi chân trời, bên cạnh lan can, trán một thiếu niên hơi cau lại, thần tình băng lãnh.

Bàn tay hắn cầm một cái chén trà, nhìn sao băng phía xa xa như có điều suy nghĩ.

“Tư Mệnh rốt cuộc nàng vẫn phải tới thôi.”

Giọng nói rơi xuống, hần hơi nhếch khóe môi lên thành một độ cong.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413: Thanh thanh Tử Cẩm (3)

Thoáng bảy năm vội vã qua, Tô Từ Cẩm đã từ một cái bánh bao nhỏ lớn lên thành một cái bánh bao lớn.

Bên trong Y Lan Cung, Lan Phi đang giúp Tô Từ Cẩm chỉnh lý y phục.

“Tô Cẩm, hôm nay đến học đường phải ngoan, phải biểu hiện tốt một chút biết không?”

Đôi mắt to tròn của Tô Từ Cẩm nhìn chăm chăm Lan Phi, nét mặt cũng không có quá nhiều biểu tình.

“Phụ hoàng con đã năm năm không bước vào Y Lan Cung, nếu con không tranh đấu, hai mẹ con chúng ta liền thật sự bị vứt bỏ.”

Lan Phi nói xong liền rơi nước mắt, dường như muốn đem khổ sở những năm phát tiết hết ra ngoài.

“Nếu thật sự bị vứt bỏ, sau này hoàng huynh nào của con kể vạ, trong cung này liền không chỗ cho chúng ta sinh tồn! Bị đá đến góc, khi dễ đến chết.”

Lan Phi vừa nói vừa lau nước mắt.

“Con có nghe hay không? Học bài cho ngoan, nghe lời thái phó, không cho phép ham chơi, phải không thua kém!”

Lan Phi nói rất nhiều, Tô Từ Cẩm đều không trả lời, nàng ta liền có chút không vui.

Hài tử này từ nhỏ đã không ăm ỉ không nháo không hoạt bát, nàng ta thậm chí cũng hoài nghi, hài tử này có phải không thông minh hay không.

Nếu là như vậy, chẳng phải tâm huyết của nàng ta đều uổng phí sao?

“Mẫu phi, nếu như ta nói người vừa sinh ra thì đời này liền đã định trước, vô luận tranh như thế nào, trốn làm sao, đều không trốn thoát cánh tay vận mệnh kia, người tin không?”

Hai tay Lan Phi vuốt mặt Tô Từ Cẩm bỗng nhiên cứng đờ, nàng kinh ngạc nhìn Tô Từ Cẩm, trong nháy mắt quên phản ứng.

Hài tử này từ nhỏ đã an tĩnh ít nói, một lần nói ra một câu dài như vậy còn chưa nói, lại còn nói ra lời thâm ảo như vậy!

“Ta liền biết Tô Cẩm thông minh, Tô Cẩm không phải người ngu! Tô Cẩm có thể nói có đạo lý như vậy!”

Lan Phi cảm động đến mức lập tức ôm lấy Tô Từ Cẩm, nước mắt ào ào.

Tô Từ Cẩm giật giật khóe miệng, cái phản ứng này thật quá khiến người ta muốn hồng mắt.

Thì ra nàng trong mắt Lan Phi, không thích nói chuyện, không ăm ỉ không nháo chính là đứa ngu si.

Lan Phi vậy mà hoài nghi IQ của nàng.

Quả thực không có cách nào nói chuyện nữa.

“Tô Cẩm ngoan, con thông minh như vậy, đêm nay mẫu nhi làm đồ ăn ngon cho con, thế nhưng hôm nay phải biểu hiện tốt một chút ở chỗ thái phó, biết không?”

“Biết rồi.”

Bây giờ Tô Từ Cẩm cảm thấy sự khác nhau chính là do có một kẻ không có cách nào vượt qua rãnh nước thôi.

Bình thường nếu cố vượt qua nó, cuối cùng không phải nhịn thở chết, chính là thối chết, hoặc là chết chìm.

Nói chung, vẫn là bỏ đi.

Nàng lớn tuổi rồi, cũng không tính toán cùng loại tiểu nữ nhân Lan Phi này.

Tâm tình Lan Phi nhộn nhạo sửa sang y phục cho Tô Từ Cẩm ngay ngắn, sau đó nắm lấy tay nàng, tự mình tiễn nàng ra khỏi Y Lan Cung.

“Tô Cẩm, con nghe đây, trong học đường con có thể chơi với các hoàng tử công chúa khác, thế nhưng không thể để cho bọn nó đụng vào con, biết không?”

“Biết rồi.”

“Học xong liền mau chóng về Y Lan Cung, không được theo chân bọn nó đi chơi, càng không thể cởi áo cởi quần, biết không?”

Tô Từ Cẩm giật giật khóe miệng.

“Mẫu phi, khi còn bé người cùng người ta đi chơi sẽ cởi áo cởi quần à? Lúc còn bé người chơi trò gì vậy? Khẩu vị nặng như vậy?”

Nghe nói thế, nụ cười đầy mặt của Lan Phi nhất thời cứng đờ.

Nàng hoàn toàn không ngờ tới, Tô Tử Cẩm bảy tuổi bình thường không nói lời nào, vừa nói có thể hù chết người.

“Chớ nói nhảm, mẫu phi khi còn bé rất biết điều, đoan trang lễ độ, rất có phong phạm đại gia khuê tú.”

“Ồ, vậy ta nhất định học tập giống mẫu phi, cũng phải có phong phạm đại gia khuê tú.”

Tô Tử Cẩm vừa dứt lời, Lan Phi hít sâu một hơi, sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 414: Thanh thanh Tử Cẩm (4)

“Thằng nhóc này, con nói bậy gì đấy!”

Lan Phi vội vàng kích động uốn nắn Tô Tử Cẩm.

“Con là nam tử, phải có khí khái nam tử hán, không được học những tiểu công chúa kia, cũng không cần chơi với bọn nó, biết không?”

Tô Tử Cẩm ngạo đầu, đáng vẻ nhìn Lan Phi như thiếu năng trí tuệ.

May mà nàng không uống Mạnh bà thang, nếu như nàng thật sự uống, từ nhỏ bị Lan Phi dạy thế này, về sau không chừng làm ra cái chuyện ngu xuẩn tới tận chân trời mắt.

Vạn nhất mặt vút xuống tận nhà bà nội, nàng chắc sẽ đập đầu vô khối đậu hũ mà chết mất.

“Không chơi cùng tiểu công chúa, có thể chơi cùng tiểu hoàng tử sao?”

“Có thể, nhiều chơi với bọn nó nhiều chút, học bọn nó nhiều chút.”

“Học cái gì? Đừng tiểu sao?”

Tô Tử Cẩm vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Lan Phi, một đôi mắt to tròn vô đặc biệt khả ái.

Nghe nói thế, Lan Phi lại hít sâu một hơi, sắc mặt bị dọa trắng bệch.

“Không cho con theo bọn nó đi tiểu cùng!”

“Vậy ngủ thì sao?”

“Cũng không cho!”

“Vậy còn chơi cái gì? Xây nhà, cưới vợ, động phòng bậc bậc thì sao?”

“Càng không được!”

Lan Phi sợ đến mức vội vàng che miệng Tô Tử Cẩm, cảnh giác nhìn chung quanh một chút.

“Tử Cẩm, con học từ nơi đâu nhiều thứ bát nháo như vậy!”

“Không phải người bảo ta chơi nhiều cùng bọn tiểu hoàng tử sao? Hồi trước lúc bát hoàng huynh tới chơi với ta, hắn dạy ta.”

Cái nôi này bị Tô Tử Cẩm bỏ rơi rất hoàn mỹ.

Bát hoàng huynh của nàng chính là một hồn thể ma vương, tiểu vương bát đản, ném cho hắn thì Lan Phi không tin cũng không được.

“Về sau không cho con chơi với Bát hoàng tử nữa!”

“Lục hoàng tử, Thất hoàng tử đều chơi cùng Bát hoàng tử.”

“Vậy về sau không cho phép con chơi cùng Lục hoàng tử, Thất hoàng tử!”

“Ngũ hoàng tử đã mười hai tuổi, sẽ không chơi với ta nữa, sau này sẽ càng già hơn nữa.”

“Vậy cũng chớ chơi với bọn nó!”

“Vậy chỉ có thể chơi cùng tiểu công chúa?”

“Không cho phép chơi cùng tiểu công chúa!”

“Biết rồi, vậy ta đùa với người là được.”

Tô Tử Cẩm vỗ vỗ bả vai Lan Phi, lộ ra một nụ cười khá ái.

“Mẫu Phi, thật ra người rất thú vị.”

Thần sắc Lan Phi cứng đờ, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Con đùa bỡn ta?”

Tô Tử Cẩm sững sờ: “Đùa bỡn là gì vậy?”

Lan Phi sững sờ, Tô Tử Cẩm còn nhỏ tuổi như vậy, nhất định là vô ý, làm sao nó lại hiểu nhiều như vậy.

“Không có gì, đến học đường mai đi, về sớm một chút, đừng chậm trễ thời gian.”

“Ta đi đây.”

Tô Tử Cẩm dưới sự dẫn dắt của cung nữ Minh Thu rời khỏi Y Lan Cung, đi tới học đường hoàng gia.

Lan Phi nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, yếu ớt thở dài.

“Tô Tử Cẩm, con cần phải tranh đấu một chút, nếu không chúng ta thật sự vĩnh viễn không có ngày xuất đầu.”

Học đường Hoàng gia.

Tô Tử Cẩm bị Minh Thu dẫn đến hoàng gia học đường, sau đó liền ra ngoài.

Ngồi phía trên vị trí của mình, Tô Tử Cẩm cực kì trầm mặc, không ảm tử không nháo, cũng không chơi cùng bất luận kẻ nào.

Nàng tuổi đã cao, sắp hai nghìn tuổi rồi, chơi cùng những đứa trẻ này, thực sự mất thân phận.

Nhưng nàng không tìm người khác, cũng không có nghĩa sẽ không có người đến tìm nàng.

Một đôi mắt to tròn phát sáng ngồi bên cạnh Tô Tử Cẩm cách đó không xa, nhìn chăm chăm vào nàng.

Ngay từ đầu, Tô Tử Cẩm còn làm bộ không nhìn thấy, nhưng về sau, chủ nhân cặp mắt kia trực tiếp đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, khiến nàng cũng không còn cách nào ngó lơ nữa.

“Huynh là hoàng tử mới tới sao? Muội tên Thẩm Mộc Nhiễm, huynh tên là gì?”

Một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi với nàng, dung mạo rất khá ái ngồi xuống bên người nàng.

Chớp mắt sau, vô số ánh mắt mang dao nhỏ phi vèo vèo vèo về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thuyền Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 415: Thanh thanh Tử Cẩm (5)

Tô Tử Cẩm sững sờ, Thẩm Mộc Nhiễm, nàng nghe nói qua.

Đó là cháu ngoại của thái hậu, thái hậu rất yêu thích.

Nàng vừa mới sinh ra không lâu, trên chiến trường, cha nàng liền vị quốc vong thân.

Mà mẫu thân nàng sau khi nhận được tin dữ cũng buồn bã sầu não mà chết, cuối cùng chỉ để lại một mình nàng.

Thái hậu thương cảm nàng lẻ loi hiu quạnh, đem nàng vào trong cung, tự mình nuôi nấng.

Cho nàng vinh sủng mà không hoàng tử công chúa nào có được, thái hậu thậm chí từng nói, vô luận là ai kế thừa ngôi vị hoàng đế, Thẩm Mộc Nhiễm đều là hoàng hậu.

Lời này vừa nói ra, Thẩm Mộc Nhiễm liền thành đối tượng mà từng hoàng tử tranh nhau cướp đoạt.

Thẩm Mộc Nhiễm chẳng những được cung chiêu, dáng dấp bản thân cũng hết sức xinh đẹp, còn nhỏ tuổi nhưng rất có linh khí.

Việc này khiến nàng đi đến chỗ nào đều được người ta ưa thích.

Vì vậy, lúc Thẩm Mộc Nhiễm chủ động ngồi bên cạnh Tô Từ Sâm, hầu như toàn bộ ánh mắt trong hoàng gia trong học đường đều mang dao phi tới chỗ này.

Xem Tô Từ Sâm hơi sùng sốt, Thẩm Mộc Nhiễm lại nháy nháy mắt, lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

“Muội thấy huynh thật yên tĩnh, thật có khí chất, lớn lên cũng rất soái, muội có thể kết giao bằng hữu với huynh không?”

Tô Từ Sâm sửng sờ trong nháy mắt, đây là cái vận khí gì vậy?

Vừa ra khỏi cửa liền có đào hoa?

Trước khi ra cửa Lan Phi ngàn dặn vạn dò, nhắc nàng ngàn vạn lần không được xằng bậy.

Người tính không bằng trời tính mà!

Tô Từ Sâm vốn muốn cự tuyệt, tiếp tục làm một tiểu hài tử xinh đẹp an tĩnh.

Nhưng mà, ánh mắt mang dao hướng về phía nàng chẳng những không giảm mà ngược lại càng nhiều, nàng không ngừng thu được đủ loại ánh mắt cảnh cáo.

Đang uy hiếp nàng sao? Nếu như không để ý Thẩm Mộc Nhiễm, chẳng phải liền chứng minh nàng sợ sao?

Tô Từ Sâm trời sinh gan lớn, trừ Thương Lăng, đời này nàng chưa từng sợ ai!

Trước mặt đám con nít này, tuyệt đối không thể kinh sợ!

Thế là, nàng nháy nháy mắt, nở nụ cười: “Ta tên Tô Từ Sâm.”

“Từ Sâm ca ca, vậy sau này chúng ta liền là bạn tốt nhé!”

Thẩm Mộc Nhiễm hài lòng nắm bàn tay nhỏ của Tô Từ Sâm, ngón tay ghé với ngón tay nàng.

Tô Từ Sâm móc ngón tay út với Thẩm Mộc Nhiễm, trong nháy mắt ngẩn ngơ.

Sao nàng lại có một loại... cảm giác yêu sớm?

Bậy nha, đây là người ta đưa tới cửa, Lan Phi cũng không thể trách nàng nha.

Lúc này thái phó đến, tất cả hoàng tử công chúa đều bị yêu cầu trở lại vị trí.

Trong lớp, thái phó rung đùi đắc ý dạy, người phía dưới rung đùi đắc ý đọc.

Tô Từ Sâm vừa đọc, khóe mắt không cẩn thận hướng đến ngoài cửa sổ.

Dương liễu ngoài cửa sổ nhẹ nhàng, bên trong cửa sổ tiếng thơ lượn lờ, Tô Từ Sâm phảng phất trở lại thời gian khi học bài còn bé.

Bỗng nhiên, nàng nổi lên hứng thú, nhấc bút lên, trên giấy rơi xuống một hàng chữ.

“Thanh thanh tử câ, du du ngã tâm”.

Lúc nàng đang làm mọi chuyện, hoàn toàn không nghĩ tới bên cạnh còn có một đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm nàng.

Chớp mắt sau, Thẩm Mộc Nhiễm đã viết xuống một hàng chữ trên giấy.

“Đầu vị quân cố, trăm ngâm chí kim*”.

* 4 câu trong bài Đoàn ca hành kỳ 2 của Tào Tháo, dịch nghĩa: Xanh xanh áo ai, lòng dạ bồi hồi/Chỉ vì ai đó, trăm ngâm đến nay.

Sau khi viết xong, nàng len lén vào tờ giấy, ném tới bên cạnh Tô Tử Cầm.

Tô Tử Cầm nhặt tờ giấy lên, vừa mở ra liền quay đầu, đôi mắt to của Thẩm Mộc Nhiễm cười như vầng trăng khuyết cong cong.

Tô Tử Cầm kết luận, Thẩm Mộc Nhiễm nhất định nhìn thấy nàng viết, mới tiếp thêm một câu.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, một tiểu cô nương được hàng ngàn hàng vạn sủng ái, vậy mà không bị sủng ái sinh kiêu ngạo, vẫn dốt vũ nát, ngược lại có tu dưỡng rất tốt.

Nhất thời, hảo cảm của nàng đối với Thẩm Mộc Nhiễm tăng nhiều.

“Khụ khụ, hai người các ngươi đang làm gì!”

Chẳng biết lúc nào Thái phó đã trầm mặt đi tới bên cạnh bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 416: Thanh thanh Tử Cầm (6)

“Đi học không học bài, đang làm gì đấy!?”

Thẩm Mộc Nhiễm sợ hãi vội vàng cúi đầu, Tô Tử Cầm thở dài một tiếng.

“Nói!”

Thái phó bức bối, từ trước đến nay ông ta đều nghiêm ngặt, quyết không cho phép có người giờ trò trong lớp của ông.

Lúc này, Tô Tử Cầm đứng lên, nàng thu lại hai tờ giấy trong tay.

“Hỏi thái phó, là ta làm thơ muốn đưa cho Mộc Nhiễm, đã quấy rầy nàng học bài.”

Tô Tử Cầm nhận hết sai về mình.

Thẩm Mộc Nhiễm vốn đang rúc đầu lập tức thẳng lên, nàng kinh ngạc nhìn Tô Tử Cầm, nàng không nghĩ tới Tô Tử Cầm lại tự mình gánh chịu.

Thái phó tức giận hừ một tiếng: “Cút ra ngoài, phạt đứng ngoài góc lớp, ta không cho phép, không được rời khỏi!”

“Vâng, thái phó.”

Tô Tử Cầm rời khỏi vị trí, một mình đi ra ngoài.

Nàng vừa đi, vừa nghe được những tiếng cười nhạo trên nỗi đau của người khác của đám hoàng tử công chúa phía sau.

Tô Tử Cầm thở dài một hơi.

Ày, nàng không có ý, thay Thẩm Mộc Nhiễm công nôi, rất có khí khái nam tử hán, Lan Phi tự dạy mà, đừng trách nàng.

Tô Tử Cầm mới vừa ra ngoài, Thẩm Mộc Nhiễm bỗng nhiên đứng lên.

“Mộc Nhiễm, con làm cái gì thế?”

Sắc mặt Thái phó trầm xuống.

Thẩm Mộc Nhiễm đi tới bàn bên cạnh, cầm lấy hai tờ giấy trên mặt bàn Tô Tử Cầm, sau đó đưa cho thái phó.

“Thái phó, hai tờ giấy, hai loại chữ viết, hai người phạm lỗi, tự con nhận phạt.”

Thẩm Mộc Nhiễm nói xong trực tiếp đi ra ngoài, để lại thái phó trợn mắt há mồm.

Thẩm Mộc Nhiễm cực kì thông minh, là đệ tử mà ông ta đặc ý, còn là tâm can của thái hậu, phạt con bé sao?

Đó là việc ông ta chưa từng nghĩ tới sự tình!

Không chỉ có thái phó, ngay cả các hoàng tử công chúa đều sùng sốt, lập tức bọn họ càng ghét Tô Từ Cẩm hơn.

Tô Từ Cẩm vừa mới đứng vững ở góc lớp, không nghĩ tới Thẩm Mộc Nhiễm liền cùng đi ra.

“Sao muội lại ra đây?”

“Hai người có lỗi, không thể để một người bị phạt.”

“Đều là đứng, một người đứng là được rồi, hà tất hai người đều mệ?”

“Đi cùng với huynh mới không mệ.”

Thẩm Mộc Nhiễm le lưỡi, vẻ mặt cười đến xán lạn.

Nàng vốn có dáng dấp đẹp, nụ cười này khiến sắc trời càng thêm tươi đẹp.

Tô Từ Cẩm vậy mà trong một cái chớp mắt thấy có chút si mê.

Chớp mắt sau nàng phản ứng kịp, lập tức có chút ngẩn ra.

Thẩm Mộc Nhiễm đây là... bày tỏ?

“Từ Cẩm ca ca, so với đám văn dốt vũ nát, lại âm ỉ quậy phá, thích khoe khoang kia thì huynh tốt hơn nhiều. Muội thích đi cùng với huynh.”

Thẩm Mộc Nhiễm cười nắm tay Tô Từ Cẩm, sau đó ngón út ngoắc tay nàng.

“Sau này chúng ta đều ở cùng một chỗ, không rời không bỏ, sinh tử gắn bó, ngéo ngéo tay, không đổi ý!”

Tô Từ Cẩm sửng sò, nhìn hai đầu ngón tay đang móc ngéo, trong lòng nhộn nhạo một chút.

Thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư sao?

Đáng tiếc, Thẩm Mộc Nhiễm si mê sai chỗ rồi.

Nàng làm gì có gà con* đâu!

* cái ấy, ý là bà không phải nam ý

Gió xuân lưu động, dương liễu xanh mượt chập chờn bên cạnh cửa sổ học đường.

Tô Từ Cẩm cùng Thẩm Mộc Nhiễm đứng cho đến khi tan học.

Lúc các hoàng tử đi ra từ trong học đường, trực tiếp đi về phía các nàng bị phạt đứng.

Lúc này, Bát hoàng tử Tô Từ Phóng khoát tay, nắm chặt quả đấm, một đấm hướng về phía Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm sửng sò, muốn đánh nhau sao?

“Từ Cẩm ca ca cẩn thận!”

Thẩm Mộc Nhiễm hô một tiếng, còn xông lại ngăn trước mặt Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm sửng sò, cô nương Thẩm Mộc Nhiễm này, tốt với nàng không thể tả luôn.

Tô Từ Cẩm nhướng mày, xoay người bảo vệ Thẩm Mộc Nhiễm trong lòng, đồng thời nhấc chân trực tiếp đá Tô Từ Phóng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 417: Thanh thanh Tử Cẩm (7)

Tô Tử Phóng té như chó gặm bùn, Tô Tử Cẩm lôi kéo tay Thẩm Mộc Nhiễm xoay người rồi đi.

Một màn này khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngáy người.

“Tô Tử Cẩm thật là lợi hại!”

“Dáng vẻ vừa rồi của hắn thật soái khí mà!”

“Hắn lại lôi kéo Mộc Nhiễm đi rồi!”

Tất cả thanh âm đều bị bỏ lại đằng sau, Tô Tử Cẩm nắm lấy tay nhỏ của Thẩm Mộc Nhiễm, càng chạy càng xa.

“Mộc Nhiễm, về sau không được ngăn phía trước ta, ta mới có thể bảo vệ muội.”

Thẩm Mộc Nhiễm nghe nói thế, đầu tiên là sững sờ, sau đó cúi đầu, khuôn mặt xoẹt cái ửng hồng.

Tô Tử Cẩm than nhẹ một tiếng, lần này tốt rồi, ngày đầu tiên đến trường bị phạt đứng, yêu sớm, đánh lộn, đầy đủ hết.

Nghe đến mấy tin tức này, phỏng chừng Lan Phi lại muốn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lệ rơi thành sông.

Ày, Lan Phi à, nàng không phải cố ý đâu, ai lúc nhỏ không từng đầu gối đâu?

Không đầu gối thì uống phí tuổi thơ.

Thời gian thoáng một cái trôi qua, lại là bảy năm, lặng lẽ lướt qua đầu ngón tay, không hề dừng lại một chút.

Tô Tử Cẩm đã mười bốn, còn kém một năm liền phải cập kê.

Y Lan Cung, trước giường Lan Phi, chân mày Tô Tử Cẩm hơi cau lại, sắc mặt trầm xuống.

Trên giường, Lan Phi sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tiêu tụy, hoàn toàn không còn dáng vẻ phong vân động lòng người lúc trước.

Bà run rẩy nắm thật chặt tay Tô Tử Cẩm.

“Tử Cẩm, mẫu phi thật xin lỗi con.”

Lan Phi nói, nước mắt nhịn không được liền chảy xuống, thấm ướt gò đầu.

Tô Tử Cẩm nhìn Lan Phi bây giờ bệnh nguy kịch, hấp hối, trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

Mặc dù Lan Phi vừa sinh ra liền làm quyết định sai lầm, làm lỡ một đời, nhưng mười bốn năm làm bạn, cuối cùng nàng vẫn không trách cứ bà ấy.

Bà cũng chỉ là một nữ tử hèn mọn dùng hết mọi thủ đoạn khẩn cầu hoàng đế sủng ái mà thôi.

Tại hậu cung, loại nữ tử bi ai này không đếm hết, đến chết cũng không thể đạt được ân sủng.

“Mẫu phi trước đây ích kỷ quyết định, hại con cả đời này.”

Lan Phi khóc không thành tiếng, nước mắt như sương mù, mờ nhạt hai mắt bà.

Ai nói không đúng?

Cuối cùng Lan Phi cũng không có được sự ưu ái cùng sủng ái của hoàng đế.

Từ lúc nàng sinh ra, hoàng đế cũng không hề quay trở lại Y Lan Cung.

Không có ân sủng, không có con nối dõi, không có tương lai.

Còn đem nữ nhi duy nhất đặt cược, cả đời không thấy ánh mặt trời.

Lan Phi cược thua, cái giá là cả đời Tô Tử Cẩm.

Hại nhân, không lợi mình.

“Từ Cẩm, bây giờ triều cục rung chuyển, Nhiếp Chính Vương đã tâm bưng bưng, giang sơn Tô gia tràn ngập nguy cơ, sợ rằng phụ hoàng con chống đỡ không bao lâu.”

Tô Từ Cẩm biết, đương kim hoàng đế Tô Khai Nguyên bây giờ bị bệnh liệt giường chỉ còn hư danh, toàn bộ Hoàn quốc sắp không còn họ Tô nữa.

Nhiếp Chính Vương Cố Lâm Uyên lấy thúng úp voi, độc tài quyền lực, toàn bộ triều đình bây giờ không ai dám đứng ra nói một chữ không với hắn.

Hiện tại thế cục đã đến thời khắc căng thẳng.

Khi Tô Khai Nguyên băng hà, phòng chường Cố Lâm Uyên liền động thủ.

“Từ Cẩm, tìm một cơ hội rời khỏi hoàng cung đi. Một khi Nhiếp Chính Vương động thủ, vì diệt cỏ tận gốc, con cháu hoàng gia sẽ không chừa lại một ai!”

Lan Phi nói đến đây, khăn trương nắm tay Tô Từ Cẩm, không ngừng run rẩy.

“Sau khi rời khỏi hoàng cung, khôi phục thân nữ nhi, mai danh ẩn tích sống cho tốt! Mẫu phi không thể đi cùng con, con phải sống thật tốt!”

Lan Phi cực kì kích động.

Trong lòng Tô Từ Cẩm cảm động, Lan Phi dù ích kỷ nhưng vẫn yêu thương nàng.

Nếu trước đó có thể giác ngộ thế này, thực sự khiến nàng rất vui mừng.

Nhưng câu tiếp theo Lan Phi nói ra, suýt chút nữa khiến cho Tô Từ Cẩm phun một ngụm máu ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 418: Thanh thanh Tử Cẩm (8)

Lan Phi như chợt nhớ tới việc gì không ổn, bỗng nhiên bắt lấy tay Tô Từ Cẩm.

Bà ta trừng lớn hai mắt, càng thêm kích động.

“Từ Cẩm, mẫu phi luôn không nói cho con biết, thật ra con là nữ tử! Con phải phân rõ nam nữ đó? Biết nữ tử là gì không?”

Tô Từ Cẩm giật giật khóe miệng, cảm động lập tức biến mất sạch sẽ.

Lan Phi nhìn về mặt Tô Từ Cẩm mờ mịt, thế là bà lại kích động nói: “Từ Cẩm à, con là nữ tử! Điều do mẫu phi luôn nhò nhét tư tưởng nam tử cho con, không nói cho con nữ tử là cái gì.”

Lan Phi nói, lại kích động khóc ồ lên.

Tô Từ Cẩm thở dài một tiếng, lúc đang muốn mở miệng an ủi Lan Phi, bà ta lại không nói làm cho người ta kinh ngạc thì đến chết cũng không thôi.

“Từ Cẩm, con luôn không có quý thủy, không phải là do trong tiềm thức con luôn cảm giác mình là nam tử chứ?”

Lần này Tô Từ Cẩm triệt để kinh ngạc đến ngu người, Lan Phi, di ngôn lúc lâm chung của bà rất đáng sợ nha!

“À, làm sao ta lại quên rồi, con mới mười bốn. Quý thủy chưa đến cũng bình thường.”

“...”

Tô Từ Cẩm thở dài một hơi, nàng nói: “Mẫu phi, người nghỉ ngơi một hồi đi, đừng quan tâm gì nữa.”

“Sao có thể không quan tâm! Từ hôm nay trở đi, phải coi mình là nữ tử, ngàn vạn lần không thể bắt phân nam nữ được!”

“Mẫu Phi, ta là nữ tử, ta biết.”

“Con biết? Vậy con còn dắt tay Thảm Mộc Nhiễm người ta?”

“...”

Tô Từ Cẩm cảm thấy Lan Phi cũng quá có tinh thần, không hề có một chút đáng vẻ lâm chung, bệnh nguy kịch nào.

“Mẫu Phi, người nghỉ ngơi thật tốt đi, người yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội rời khỏi hoàng cung, quang minh chính sống tốt nửa đời sau.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Lan Phi thở phào một cái, cầm lấy tay Tô Từ Cẩm, càng nắm càng chặt.

Bà nằm lại trên giường, nhìn màn che, hai mắt có chút tan rã.

Tô Từ Cẩm cảm thấy bà không ổn, vội vàng lung lay thân thể bà ấy.

“Mẫu phi, mẫu phi?”

“Từ Cẩm, con nói xem ta đi trước một bước, trên đường hoàng tuyền có thể chờ được phụ hoàng con không?”

Lan Phi lập tức không còn hơi sức, lập tức già yếu tựa như người bảy tám chục tuổi.

“Có thể, Địa Phủ một ngày, nhân gian một năm, đại khái người chờ khoảng một khắc đồng hồ, ông ấy liền tới, không cần lâu.”

Lan Phi sững sờ, đột nhiên cười rộ lên.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...”

Lan Phi nắm tay Tô Từ Cẩm lập tức lỏng ra, rơi xuống giường.

Hai mắt bà khép lại, nụ cười bên khóe miệng dần dần biến mất.

Trong lòng Tô Từ Cẩm run lên, run rẩy để tay đến dưới chóp mũi Lan Phi, không còn hơi thở.

Trong nháy mắt đó, tim Tô Từ Cẩm trống một khối.

Lan Phi đi cùng nàng mười bốn năm, bây giờ cứ như vậy rời đi.

Tô Từ Cẩm biết đây cũng chỉ là một lần luân hồi, sau khi chết, sẽ còn có lần nữa luân hồi, vô cùng vô tận.

Đời này đau khổ, đời sau nói không chừng liền hạnh phúc.

Nhưng Lan Phi rời đi, Tô Từ Cẩm mặc dù không thể nói là khổ sở, nhưng vẫn cảm thấy rất mất mát.

Chỉ mong bà ấy có thể đợi được Tô Khai Nguyên ở trên đường hoàng tuyền.

Tô Từ Cẩm khẽ than một tiếng, Minh Thu đứng phía sau nàng lại nhin không được khóc lớn lên.

“Nương nương, nương nương! Người cứ như vậy mà đi sao!”

Tiếng khóc của nàng trong Y Lan Cung lạnh lẽo thê lương có vẻ càng thêm đột ngột, càng nổi bật lên sự cô tịch vắng vẻ của Y Lan Cung.

Màn đêm buông xuống, bóng đêm tràn ngập chân trời, ánh trăng sáng chiếu cả một vùng.

Trên cổng thành, một thân ảnh cao ngất lẳng lẳng đứng, đôi mắt nhìn hoàng cung phía xa.

Lúc này, một cự long màu ngân bạch trên bầu trời lượn lơ hạ xuống, hướng về phía cổng thành.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 419: Nam nhân hay là nữ nhân (1)

Triều thành yên lặng như tờ, dân chúng đều lâm vào giấc ngủ say.

Không có ai phát hiện, trên bầu trời đêm vắng vẻ, cự long màu ngân bạch từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên cổng thành.

Chớp mắt sau, cự long biến hóa nhanh chóng, biến thành một nam tử tóc bạc, đứng sau lưng một thân ảnh khác sau thành lâu.

“Chủ nhân”

Vũ Bạch hai tay ôm quyền, thi lễ một cái với thân ảnh trên cổng thành.

“Ngươi tới thật là sớm, hai mươi tám năm, ta sắp hoài nghi ngươi bị ai bắt đi hãm canh rồi.”

Vũ Bạch giật giật khoe miệng, thần sắc cứng đờ.

“Chủ nhân, Tiên Giới một ngày, thế gian một năm, dù sao cũng mới một tháng mà thôi...”

“Bò chậm như vậy, càng già càng vô dụng sao?”

Trong lòng Vũ Bạch khổ, Vũ Bạch không muốn nói.

Thương Lăng độc miệng càng ngày càng lộ hóa thuần thanh.

“Chủ nhân, lần đầu tiên ta đến Thiên cung, lần đầu tiên trộm mệnh cách, ta cần thời gian điều tra.”

“Thật ra ngươi có thể tra thêm ba tháng rồi hạ phạm.”

“...”

Vũ Bạch muốn khóc, hắn rất muốn khóc, lần trước nuốt Tỉ Hưu có chút khó tiêu, Thương Lăng không an ủi một chút không nói, bây giờ còn khi dễ hắn như vậy.

Thật không có lương tâm.

Vũ Bạch yên lặng lâu bầu một câu ở trong lòng: Đối nhân xử thế không tốt, sẽ bị vấp té!

“Nói đi, nàng ở đâu?”

“Hoàng cung.”

“Hoàng cung? Tại sao lại ở hoàng cung? Là công chúa hay là thái hậu?”

“Đều không phải...”

Vũ Bạch yên lặng, hắn sợ nếu như nói ra, Thương Lăng có thể nổ hắn.

“Nói”

“Là hoàng tử...”

Trầm mặc, trầm mặc như chết, trầm mặc khiến tim Vũ Bạch nhảy thành thịch.

Hắn không chút nghi ngờ, một giây sau Thương Lăng có thể bão nổi.

Quả nhiên, Vũ Bạch lập tức nghe được Thương Lăng nắm chặt quả đấm, đốt ngón tay phát tiếng vang.

“Ai viết mệnh cách?”

“Dao Cơ.”

“Không phải ả chết rồi sao?”

“Trước khi hạ phạm đời thứ hai, liền viết cho đời thứ.”

Lạnh như băng, lạnh tận xương tủy lan tràn trên cổng thành.

Vũ Bạch liếc nhìn thần sắc khó coi của Thương Lăng, vô cùng vô cùng khó coi.

Qua đây thật lâu, thật lâu, lâu đến mức Vũ Bạch sắp không chịu nổi áp suất thấp của Thương Lăng.

“Thật sự là một hoàng tử? Nam?”

Vũ Bạch biết Thương Lăng rất tức giận, thật vất vả hạ bộ Thanh Ly, lừa gạt Tư Mệnh hạ phạm lịch kiếp, bản thân còn tràn đầy phẫn khởi không uống Mạnh bà thang.

Kết quả...

Tư Mệnh là nam

Bỗng nhiên Vũ Bạch rất muốn cười, lần này Thương Lăng làm sao bây giờ?

Đời này tới một màn đoạn tụ sao?

Thương Lăng thắng như vậy, lập tức bị bẻ cong.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ đại băng sơn vạn năm Thương Lăng không được tự nhiên lại rồi rầm, Vũ Bạch nghĩ thế nào cũng cảm thấy buồn cười.

Ủy khuất bị quét một cái sạch bong, tâm tình Vũ Bạch thật tốt.

Mặc dù Vũ Bạch rất cao hứng, nhưng nét mặt không thể biểu hiện ra ngoài, bằng không Thương Lăng giết chết hắn trong một khắc.

“Mệnh cách viết như vậy.”

Vũ Bạch trả lời, sắc mặt Thương Lăng càng thêm khó coi, khí áp lại thấp vài phần.

Nếu bây giờ Thương Lăng không phải là thân phạm nhân, hẳn không chút nghi ngờ, toàn bộ nhân gian đều bị đóng băng.

“Xé.”

Vũ Bạch sững sờ, có chút không phản ứng kịp.

“Cái gì, xé cái gì?”

“Mệnh cách, mệnh cách đời này, xé đi.”

Vũ Bạch hít một hơi, hắn khiếp sợ không thôi, đây chính là bản mệnh cách, nói xé liền xé ư?

“Chủ nhân, chuyện này có thể đưa tới việc người lịch kiếp thất bại hay không?”

“Ta chưa từng bị bại.”

Vũ Bạch nghẹn một hơi trong cổ họng.

Đổi thành người khác cuồng vọng nói ra như vậy, hẳn đã sớm dùng đuôi rồng quét tên đó lăn thật xa.

Bất quá trước mắt không phải ai khác, là Thương Lăng.

Vũ Bạch chỉ có thể cảm thán một tiếng: Thương Lăng chỉ là đang trần thuật sự thật thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 420: Nam nhân hay là nữ nhân (2)

Từng ấy năm tới nay, Thương Lăng thật sự chưa từng thất bại.

Nhưng muốn xé mệnh cách, nội tâm Vũ Bạch vẫn tan vỡ.

“Chủ nhân, mệnh cách vốn không dễ xé như vậy, ta chẳng những muốn lén lút đi trốn, còn muốn trút xuống toàn lực xé...”

Vũ Bạch còn chưa nói hết, trực tiếp bị ngắt lời.

“Ta chỉ cần kết quả.”

Nội tâm Vũ Bạch tan vỡ, Thương Lăng đều nói đến mức này, hẳn còn có thể thế nào?

Xé thì xé đi.

“Vâng, chủ nhân.”

Vũ Bạch đang muốn rời đi, lại nghe Thương Lăng lại mở miệng.

“Đời này, không cho phép bất kì kẻ nào tới quấy rầy. Tới một người, người giết một kẻ, lột một tên, lột một miếng vải rỗng của người.”

“...”

Trong lòng Vũ Bạch khỗ, Vũ Bạch không nói.

“Vâng, chủ nhân.”

Lòng Vũ Bạch tràn đầy vết thương hóa hồi chân thân, từ trên công thành bay đi.

Bóng đêm dần dần dày, mây đen che mất ánh trăng, một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ.

Lúc này, một người toàn thân áo đen từ dưới tường thành đi tới.

“Thuộc hạ bái kiến Vương gia.”

“Thế nào?”

“Hoàng thượng băng hà, thái tử đã chạy tới tẩm cung hoàng thượng, tổng quản thái giám còn chưa tuyên di chỉ.”

“Ừm, đúng lúc lắm.”

Cố Lâm Uyên xoay người, sắc mặt lạnh lùng, mang theo sát khí đi xuống tường thành.

Hoàng cung.

Bên trong Thái Khôn Cung, thái tử Tô Từ Lịch đang quỳ gối trước giường bệnh hoàng đế Tô Khai Nguyên khóc rờn rờn.

“Phụ hoàng, sao người lại đi rồi! Nhi thần thương tiếc người lắm!”

Thái tử vừa khóc, đám công chúa hoàng tử nghe tin chạy tới, quỳ một hàng phía sau cũng khóc lớn theo.

Toàn bộ Thái Khôn Cung một mảnh tiếng khóc, phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh.

Khóc một hồi lâu sau, các đại thần triều đình nhận được tin tức hoàng đế băng hà, chốc lát cũng không dám dây dưa liền tiến cung, quỳ một chỗ ở cửa đại điện Thái Khôn.

Nhất thời, bên trong bên ngoài điện Thái Khôn đều rơi vào một mảnh đau thương, tiếng khóc rung trời.

Tô Từ Cẩm cũng quỳ trong đám người, làm bộ làm tịch khóc lên.

Thật ra nàng cũng không đau khổ, Tô Khai Nguyên vừa chết, thái tử cùng Nhiếp Chính Vương đối chọi gay gắt, lưỡng hổ tương tranh, nàng có cơ hội thừa dịp loạn chạy khỏi hoàng cung, thoát khỏi cái thân phận hồ cha này.

Lúc này, Thẩm Mộc Nhiễm đang quỳ gối bên cạnh nàng.

Thẩm Mộc Nhiễm mười bốn tuổi đáng đáp tràn đầy linh khí, đặc biệt xinh đẹp.

Tô Từ Cẩm nhẹ nhàng giật nhẹ ống tay áo Thẩm Mộc Nhiễm, Thẩm Mộc Nhiễm xoay đầu lại, khóc đến hồng sưng cả mặt.

Tô Khai Nguyên đối với Tô Từ Cẩm không tốt, nhưng dưới sự ảnh hưởng của thái hậu ảnh hưởng, vẫn rất sủng ái Thẩm Mộc Nhiễm.

Vì vậy, Thẩm Mộc Nhiễm là đang khóc thật.

“Mộc Nhiễm, theo ta, ta mang muội rời khỏi hoàng cung.”

Thẩm Mộc Nhiễm nghe nói như thế lập tức sửng sốt.

Thế cục Hoàng cung, nàng không phải không biết, thái hậu sớm đã đi về cõi tiên, bây giờ hoàng thượng lại băng hà, trong cung nàng đã không có chỗ dựa rồi.

Lúc này, Tô Tử Cẩm lại nguyện ý mang theo nàng rời đi.

Lần này, Thẩm Mộc Nhiễm càng khóc thảm hơn.

Tô Tử Cẩm sửng sốt, chẳng lẽ Thẩm Mộc Nhiễm cảm thấy bỏ trốn là chuyện ô nhục danh tiết, cảm thấy xấu hổ?

“Nếu như muội không nguyện ý...”

Tô Tử Cẩm còn chưa nói hết lời, đột nhiên, thái tử quỳ gối đằng trước tổng quản thái giám Cao công công cao giọng hô: “Cao công công, tuyên đi chỉ phụ hoàng đi!”

Nhưng sắc mặt Cao công công lạnh lùng, không hề bị lay động.

“Cao công công, ngươi có ý gì?”

Thái tử trừng lớn hai mắt, bỗng nhiên đứng lên.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa Thái Khôn Cung bị đá văng, Cố Lâm Uyên sắc mặt lạnh lùng, trên trán một mảnh âm trầm.

Hắn bước đến, như sát thần giáng thế, mỗi một bước, đều mãnh liệt đánh vào tim mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 421: Nam nhân hay là nữ nhân (3)

Nhiếp Chính Vương Cố Lâm Uyên hai mươi tám tuổi, trong ánh mắt đầy bá khí cao ngạo, khí chất Đế vương tự nhiên mà thành.

Đường nét rõ ràng, sắc mặt băng lãnh, trên gương mặt tuấn đạt không có nụ cười.

Dáng dấp Cố Lâm Uyên cực kỳ đẹp đẽ, nhưng khí thế của hắn lại làm cho vô số người không dám thưởng thức vẻ đẹp của hắn.

Thấy Cố Lâm Uyên xông tới, thái tử bị khí thế kia dọa ngã ngồi trên đất.

Đồng thời, trước long sàng, các hoàng tử đang quỳ cũng đều bắt đầu sợ hãi cảnh giác.

Ai cũng biết, Cố Lâm Uyên 15 tuổi đã bắt đầu tham chính, sau hai mươi tuổi liền trở thành thừa tướng, nắm giữ quyền lực.

Năm hai mươi lăm tuổi, hắn thống lĩnh quân đội Hoàn quốc, chẳng những đẩy lùi quân địch, còn sáp nhập ba tòa thành trì đoạt được từ địch quốc.

Tô Khai Nguyên phong cho hắn một cái ghế Vương gia.

Cùng năm đó, Tô Khai Nguyên ốm bệnh nhẹ trong người, thời gian dài không thể tự mình xử lý triều chính, phong hắn làm Nhiếp Chính Vương, phụ tá thái tử, thay thế hoàng đế quản lý triều chính.

Những quyền lực này nhìn có vẻ như là Tô Khai Nguyên cho hắn, kì thực, Tô Khai Nguyên đã không còn quyền lực gì.

Thủ đoạn sấm sét của Cố Lâm Uyên, dùng huyết tẩy để trấn áp khiến cho rất nhiều người sinh lòng sợ hãi.

Trong mắt người Hoàn quốc, vị kia chính là một sát thần không thể trêu chọc.

Lúc này, Cố Lâm Uyên xông tới, cửa lớn tấm điện mở ra, quan viên bên ngoài cùng đám hoàng tử công chúa bên trong cũng nhìn thấy nhau rõ ràng.

Cố Lâm Uyên đi tới đứng bên cạnh giường hoàng đế.

Hai tròng mắt âm trầm của hắn quét một lần trên đầu tất cả mọi người, hầu như tất cả mọi người đều cúi đầu, không ai dám nhìn hắn.

Chân mày hắn nhíu lại, tiểu Tư Mệnh, trốn chỗ nào vậy?

Ngay sau đó, một đám thị vệ sát khí lạnh thấu xương mang đao đi tới, bao vây toàn bộ Thái Khôn Cung và người bên trong tầm điện hoàng đế.

Lần này, bầu không khí căng như dây đàn, khản trương đến mức khiến người ta không dám thở mạnh hơn một chút, rất sợ sau một khắc liền đứt dây đàn.

Trong thời khắc vạn chúng khản trương đến mức tim đập cũng có thể nghe rõ từng nhịp, Cố Lâm Uyên mở miệng.

“Vừa rồi không phải muốn tuyên di chỉ sao? Đọc đi!”

Nghe nói thế, thái tử nuốt vài ngụm nước miếng, toàn thân run rẩy, nội dung di chỉ không cần đoán cũng biết Tô Khai Nguyên để cho hắn ta kế vị.

Như vậy chỉ cần đọc di chỉ này, hắn ta chính là hoàng đế danh chính ngôn thuận.

Mà tự thế của Cố Lâm Uyên hiển nhiên đã không muốn làm Nhiếp Chính Vương nữa, hắn muốn làm hoàng đế.

Một Hoàn quốc không thể dung hai hoàng đế, như vậy kẻ chết là... Hắn.

Thái tử nghĩ đến đây, khuôn mặt đều trắng, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Chuyện này, Nhiếp Chính Vương, phụ hoàng vừa mới qua đời, không bằng trước hết xử lý hậu sự, di chỉ này trước hết đừng đọc?”

Toàn thân Thái tử như nhũn ra, giọng nói run run, cả người đều hoảng sợ.

“Hử?” Cố Lâm Uyên nhíu mày: “Ta nhớ là vừa rồi là thái tử yêu cầu đọc, sao bây giờ lại không đọc nữa?”

“Vừa rồi là ta kích động, bây giờ vẫn nên lấy phụ hoàng làm trọng, cho nên...”

Thái tử còn chưa nói hết lời, Cố Lâm Uyên trực tiếp ngắt lời hắn ta, hắn nói: “Đọc!”

Thái tử thấy Cố Lâm Uyên không nể mặt như vậy, khí thế hung hãn như vậy, chân nhũn ra ngã ngồi dưới đất.

Mồ hôi ướt nhẹp lưng, như là nghe được âm thanh của tử vong, sắc mặt thái tử đều trắng bệch.

Cao công công mở thánh chỉ ra, căng giọng, để cho hoàng tử và đại thần trong cửa ngoài cửa đều nghe rõ ràng.

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết: Kỳ hạn ta một đi không trở lại đã đến, nước không thể một ngày không có vua, trầm trải qua nghĩ sâu tính kỹ, đặc phong Cữu hoàng tử Tô Từ Sâm kế thừa ngôi vị hoàng đế, khâm thử!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 422: Nam nhân hay là nữ nhân (4)

Sau khi Cao công công đọc xong, toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức tiếng hít thở run rẩy đều nghe cực kì rõ ràng.

“Cái..., cái gì? Cữu hoàng tử, Tô Từ Sâm?!”

Thái tử nghe nội dung di chỉ như thế, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó thờ dài một hơi.

“Không phải ta không phải ta, vẫn còn may không phải là ta! Ha ha ha...”

Thái tử tê liệt ngã xuống đất, dưới thân đã ướt một bãi.

Mà Tô Từ Sâm quỳ trong đám người nghe di chỉ, tim run lên bần bật.

Lão già Tô Nguyên Khai này!

Trước khi ông ta chết liền ngờ tới sẽ có một màn này ư?

Không ngờ để thái tử chết, không ngờ để mấy tên nhi tử ông ta yêu thương chết, liền lấy nàng ra chịu chết đúng không?

Tô Từ Sâm hận đến nghiêng răng, lần này nếu nàng chết thật, về Địa Phủ liền ném lão già khốn nạn Tô Nguyên Khai kia vào mười tám tầng địa ngục.

Nhiều năm như vậy, nhìn cũng không thèm liếc mắt, hỏi cũng không hỏi một tiếng, lúc sắp chết, còn muốn bắt nàng đi làm đệm lưng cho nhi tử của lão ta?

Mẹ nó ông biến đi!

Tô Từ Sâm cực kì tức giận, Thẩm Mộc Nhiễm bên cạnh vô cùng kinh ngạc lại lo lắng nhìn Tô Từ Sâm, lặng lẽ cầm tay nàng, nước mắt chảy ròng ròng.

Tô Từ Sâm vỗ vỗ tay Thẩm Mộc Nhiễm, ý bảo nàng đừng lo lắng.

Nhưng Thẩm Mộc Nhiễm khóc càng dữ.

Lúc này, Cố Lâm Uyên nhủ thầm lại, hẳn quay đầu nhìn về phía Cao công công.

“Cửu hoàng tử, Tô Từ Sâm?”

“Hồi Vương gia, phía trên di chiếu xác thực là viết như thế.”

Cố Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, hẳn quay đầu nhìn về phía một mảnh đen kịt người đang quỳ.

Nghe tiếng cười lạnh này, tất cả mọi người càng thêm kinh hoàng.

“Tô Từ Sâm là kẻ nào?”

Tô Từ Sâm quỳ trên mặt đất không có phản ứng, nàng tạm thời còn chưa nghĩ ra phải làm gì.

Nhưng mà nàng không có phản ứng, người khác phản ứng lại mau vô cùng.

Trừ Thẩm Mộc Nhiễm bên cạnh, tất cả mọi người chung quanh nàng, đều tự giác nhích sang bên cạnh.

Vừa nhích một cái thì thân thể xinh xắn của Tô Từ Sâm xuất hiện trên mặt đất hoàn toàn trống trải, có vẻ càng rõ ràng.

Tô Từ Sâm thầm mắng một tiếng: Mẹ nó, đều là một đám con hàng hồ cha!

Cố Lâm Uyên liếc mắt liền thấy Tô Từ Sâm quỳ trên mặt đất lù lù không động.

“Tô Từ Sâm? Đứng lên!”

Cố Lâm Uyên đã điểm mắt gọi tên, nếu như nàng lại không đứng lên, thế nào cũng không thể nói nổi nữa.

Tô Từ Sâm cắn răng một cái đứng lên.

Nàng vừa đứng lên, ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy Nhíp Chính Vương Cố Lâm Uyên làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Cái liếc mắt này khiến cho Tô Từ Sâm triệt để ngơ ngẩn!

Đôi mắt kia, khí thế kia, khí tức kia, toàn thân Tô Từ Sâm run lên, huyết dịch ở trong thân thể sôi trào, ngay cả hô hấp đều đình trệ.

Trong lòng nàng cuộn cuộn cảm xúc, chớp mắt có chút chua xót, đủ loại cảm xúc, ngàn loại tư vị, tràn ngập trong lòng.

Thương Lãng.

Là trùng hợp sao? Rõ ràng không phải ở đoạn lịch kiếp của hắn, vì sao vẫn gặp phải?

Là duyên phận sao? Nếu thật sự hữu duyên vì sao còn phải gian nan như thế, mỗi một kiếp đều không thể đi đến già?

Thật sự nếu không có duyên phận, vì sao chung quy vẫn có thể gặp nhau?

Lúc Tô Từ Sâm đang nhìn Cố Lâm Uyên, Cố Lâm Uyên cũng nhìn Tô Từ Sâm.

Trong nháy mắt Cố Lâm Uyên thấy Tô Từ Sâm cũng đã xác định, nàng chính là Tư Mệnh.

Ánh mắt hắn hơi trầm xuống, trong con ngươi có ánh sáng lưu chuyển, chờ hai mươi tám năm, cuối cùng cũng gặp lại nàng.

Giữa lúc hai người mang tâm sự riêng đối mặt, Thẩm Mộc Nhiễm bên cạnh bỗng nhiên đứng lên.

Nàng ôm lấy cánh tay Tô Từ Cầm, cảnh giác nhìn Cố Lâm Uyên.

Ý tứ Thảm Mộc Nhiễm sẽ giữ lời cùng chung hoạn nạn ý biểu hiện hết sức rõ ràng.

Tô Từ Cầm thu tâm mắt lại, vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng đừng lo.

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Cố Lâm Uyên triệt để đen.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 423: Nam nhân hay là nữ nhân (5)

Cố Lâm Uyên sầm mặt lại, khí tức quanh mình lập tức lạnh xuống, thần sắc kia, khí tức kia, khiến cho người ta không rét mà run.

Thảm Mộc Nhiễm cũng là lần đầu tiên đối mặt Cố Lâm Uyên như thế, nàng sợ đến lạnh run trốn phía sau Tô Từ Cầm.

Nhưng dù nàng sợ thế nào cũng không lùi bước, vẫn đứng chung một chỗ cùng Tô Từ Cầm như trước.

Mà Tô Từ Cầm nắm thật chặt tay Thảm Mộc Nhiễm không thả, thân thể ngăn phía trước Thảm Mộc Nhiễm.

Loading ad

Hai người giống như là một đôi Uyên Ương khổ mệnh đối mặt nguy hiểm không rời không bỏ.

Khiến người ta liếc mắt nhìn qua liền bội phục dũng khí và ái tình của bọn họ.

Rất nhiều người đều biết Thảm Mộc Nhiễm cùng Tô Từ Cầm là thanh mai trúc mã, nhưng lại không nghĩ rằng, bọn họ đã đến cấp độ cùng sinh tử cùng hoạn nạn.

Dưới con mắt của người khác, đôi tình nhân nhỏ này đặc biệt có dũng khí.

Nhưng dưới ánh mắt của Cố Lâm Uyên, một màn này đặc biệt chói mắt.

Hiện thực như là một chậu nước lạnh, mãnh liệt gội từ đỉnh đầu Cố Lâm Uyên xuống.

Giội tắt sự kích động ban đầu của hắn, cuối cùng chỉ còn sự nghiêng răng nghiêng lợi.

Tư Mệnh, thật sự là một nam nhân?

Nếu không phải nam nhân, nàng ấy cùng nữ nhân tình thâm ý trọng như vậy là có ý gì?

Cố Lâm Uyên siết chặt quả đấm, trong lòng có một con tức giận khó hiểu bốc lên.

Hắn khoát tay, nện một đấm trên cây cột bên cạnh, chỉ thấy chỗ bị hắn đánh trúng đã vỡ nát, mảnh vụn bay đầy trời.

Cố Lâm Uyên đột ngột nổi giận, dọa tất cả mọi người sắc mặt trắng bệch, nơm nớp lo sợ, không ngừng run rẩy.

Mà sau khi Tô Từ Cầm nhìn thấy Cố Lâm Uyên, liền không sợ hãi.

Chẳng biết tại sao khi thấy Thương Lăng, nàng tự nhiên an lòng.

Nàng không sợ, nhưng Thảm Mộc Nhiễm phía sau đã bị hù chết.

Nàng hoảng hốt, cả người ôm lấy Tô Từ Cầm, thân thể mềm mại run rẩy trong lòng Tô Từ Cầm.

Tô Từ Cầm vỗ vỗ lưng nàng, để nàng khá hơn một chút.

Mắt Cố Lâm Uyên thấy hết thấy, sắc mặt trầm đến không thể trầm hơn, hắn hận không thể đi lên cho Tô Từ Cầm một đao, kết thúc đời này của nàng, thực sự rất chướng mắt!

Nhưng Cố Lâm Uyên vẫn là nhin xuống.

Đời này chẳng những là hần lịch kiếp, cũng là nạng lịch kiếp.

Hần thất bại không quan trọng, nạng lại không thể.

Muốn trừ đi ma khí trên người nàng, nàng nhất định phải tu thành thượng thần.

Lúc này Cổ Lâm Uyên một hơi nghẹn trong cổ họng, nuốt không vào, nhả không ra, thật khó chịu!

Cũng không biết Tư Mệnh ngu xuẩn kia đã nhận ra hần chưa!

Nếu như nhận ra mà còn dám ở trước mặt hần cùng người khác chàng chàng thiếp thiếp, vậy chính là ngựa da ra!

Thiếu đòn à!

Sắc mặt Cổ Lâm Uyên rất kém, giọng hần trầm thấp truyền khắp toàn bộ tử điện Thái Khôn Cung.

“Nếu hoàng thượng truyền ngôi vị hoàng đế cho Cửu hoàng tử Tô Tử Cẩm, vậy thì mời tân hoàng chuẩn bị cho tốt, kế vị đi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cực kì khiếp sợ, nhao nhao nghi ngờ lỗi tai của mình xảy ra vấn đề.

Cái gì?

Cửu hoàng tử Tô Tử Cẩm kế vị?

Cổ Lâm Uyên không xưng đế sao?

Đây là cho hần một con ngựa* à?

* tha cho 1 mạng ý

Cái vận khí gì thế này?

Không phải chết sao?

Thái tử bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, hần run run rẩy rẩy nói: ”Thánh chỉ của phụ hoàng có thể viết sai hay không?”

Cổ Lâm Uyên đá thái tử một cái bay ra ngoài.

Lưng Thái tử đụng vào cái bàn, ngã xuống, lăn tằm vài vòng, đau đến la oai oái.

“Những kẻ còn lại, toàn bộ sung quân biên cương, cả đời không được về kinh thành!”

Cổ Lâm Uyên hạ lệnh, tất cả hoàng tử công chúa đều khiếp sợ ngẩng đầu, nét mặt cực kì sợ hãi.

Kẻ đáng chết không chết, kẻ vô tội lại lưu vong, Tô Tử Cẩm đụng được đại vận gì vậy?

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 424: Nam nhân hay là nữ nhân (6)

Kết quả này, cho dù ai cũng không thể nào tiếp thu được.

Ai mà không com ngon áo đẹp, vinh hoa phú quý, ngâm thia vàng lớn lên?

Bây giờ phải dày đi biên cương, vậy đơn giản sống không bằng chết!

Trái lại cái kẻ vừa sinh ra liền khắc chết mọi người, Tô Tử Cẩm thân mang điều xấu, Tô Tử Cẩm không được sủng ái, vậy mà thành tân hoàng!

“Nhập Chính Vương, Tô Tử Cẩm văn dốt vũ nát, thân phận tiện, có thể nào đảm nhiệm trọng trách lớn?”

Bát hoàng tử lấy can đảm, không phục đứng lên hỏi một câu.

Cố Lâm Uyên quay đầu liếc nhìn Bát hoàng tử.

Một ánh mắt liền khiến Bát hoàng tử tè ra quần, hai chân run rẩy, không nhịn được quỳ bộp xuống.

“Hắn không thể, ngươi có thể sao?”

“Không không không, Nhiếp Chính Vương ta sai rồi, ta không thể, ta không thể...”

Bát hoàng tử liền vội vàng khoát tay, càng không ngừng lắc đầu.

“Để cho ta xem năng lực của ngươi một chút, nếu thật có bản lĩnh, hoàng đế này liền để ngươi đảm đương.”

“Không không không, ta không có bản lĩnh, ta là thứ hèn nhát, ta rất sợ chết, ta không muốn chết đâu...” Bát hoàng tử sợ hãi lui lại.

Cố Lâm Uyên vung tay lên, một thị vệ lập tức tiến lên, kéo cổ áo Bát hoàng tử lôi ra.

Sau khi rời khỏi tấm điện Thái Khôn Cung, ngoài hành lang lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết như mổ heo của Bát hoàng tử.

Người nghe được không ai không khủng hoảng.

Tất cả mọi người cảm như hén, không ai còn dám nói một chữ “Không”.

“Tiền hoàng mới vừa đi, tân hoàng trước hết ở Vị Ương Cung đi, hoàng thượng, mời...”

Cố Lâm Uyên làm một thủ thế mời với Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm mím chặt môi, đi theo hướng Cố Lâm Uyên chỉ.

Thẩm Mộc Nhiễm ôm thật chặt cánh tay Tô Từ Cẩm, Cố Lâm Uyên quay đầu, liếc mắt nhìn Thẩm Mộc Nhiễm.

Trước đó Thẩm Mộc Nhiễm còn cảm thấy Bát hoàng tử quá hèn nhát, bây giờ đích thân nhìn thấy ánh mắt giết người của Cố Lâm Uyên, nàng mới biết được cái gì là khủng bố.

“Muội cứ đợi, ta sẽ không bỏ mặc muội đâu, chờ ta.”

Tô Từ Cẩm vỗ vỗ cánh tay Thẩm Mộc Nhiễm.

Thẩm Mộc Nhiễm do dự trong nháy mắt, đổi đầu ánh mắt Cố Lâm Uyên, sau đó nhanh chóng buông Tô Từ Cẩm ra, lui lại một bước.

Tô Từ Cẩm một thân một mình ra khỏi tấm điện Thái Khôn Cung, trong nháy mắt ra khỏi cửa, vãn vũ bá quan đang quỳ bên ngoài bỗng nhiên hô to.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Một tiếng hô này khiến Tô Từ Cẩm nghe mà run cả người.

Công chúa thái hậu làm chưa đã ghìen, lần này trực tiếp làm hoàng đế!

ĐM thật kích thích quá đi!

Lúc Tô Từ Cẩm trấn định đứng ở cửa tiếp thu đủ loại triều bái từ quan lại, Cố Lâm Uyên vừa vãn từ bên trong tấm điện Thái Khôn Cung đi ra.

Hắn đứng ở phía sau Tô Từ Cẩm, sắc mặt âm trầm hơi đỏ hơn một chút.

Cố Lâm Uyên năm nay đã hai mươi tám, mà Tô Từ Cẩm mới vừa mười bốn, vóc dáng còn rất thấp, khó khăn lắm mới đến ngực hắn.

“Đi thôi.”

Cố Lâm Uyên vút xuống hai chữ này, dẫn đầu đi phía trước.

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi đi theo phía sau Cố Lâm Uyên.

Hai người một trước một sau đi tới, dọc theo đường đi cực kì yên lặng.

Tô Từ Cẩm luôn cúi đầu đi, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Chớp mắt sau, nàng hơi sơ suất không đề phòng đụng vào tấm lưng cao to phóng khoáng của Cố Lâm Uyên.

Một cái đụng này khiến khí tức Cố Lâm Uyên tiến vào chóp mũi nàng, cảm giác đã lâu xông lên đầu, cả người nàng đều mông lung.

Thân hình Cố Lâm Uyên cũng cứng đờ, hần quay đầu lại, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Tô Từ Cẩm.

Cảm thụ được ánh mắt Cố Lâm Uyên, còn có sự tức giận chưa bao giờ tán đi trên người hần, tim Tô Từ Cẩm không khỏi nhảy dựng lên.

Dưới bóng đêm, hai người cứ đứng đối mặt nhau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 425: Nam nhân hay là nữ nhân (7)

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi, nghĩ đến bát hoàng huynh đáng thương của nàng trước khi chết hết thảy.

Kế tiếp không phải là nàng chứ?

Cố Lâm Uyên từ lúc nhìn thấy nàng sắc mặt liền không tốt hơn, như là nàng thiếu hần mấy trăm triệu vậy.

Nếu như cảm hận nàng đoạt ngôi vị hoàng đế của hần, trước đây trực tiếp chặt nàng, chính mình xưng đế là được, cần gì phải giữ nàng lại?

Loading ad

Nếu là có lòng muốn thả nàng một con đường sống, làm gì còn làm đáng phải ăn sống nuốt tươi nàng chứ.

Tô Từ Cẩm suy nghĩ kỹ một chút, dường như trừ một đạo thánh chỉ của Tô Khai Nguyên, nàng không có đắc tội qua Cố Lâm Uyên chỗ nào nha!

◇

Lúc này Tô Từ Cẩm nào biết, Cố Lâm Uyên từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm Tô Từ Cẩm đã lâu.

Tô Từ Cẩm cũng lù lù không động, không sợ, không cầu xin, cũng không nói chuyện.

Yên lặng đến mức...

Khiến hần không có biện pháp phán đoán nàng đến cùng... Là nam hay là nữ!

Thời gian càng ngày càng dài, Tô Từ Cẩm hiển nhiên lầy hơn Cố Lâm Uyên, lù lù không động, vững như bàn thạch.

Cố Lâm Uyên không biết, mặc dù Tô Từ Cẩm không nói lời nào, nhưng trong lòng sẽ nhỏ nước bọt không dừng.

Sau khi hai người trầm mặc thăm giao chiến một hiệp, Cố Lâm Uyên rút cuộc dời bước.

“Đuổi theo!”

Cố Lâm Uyên đầu cũng không quay lại vào trong cung điện Vị Ương Cung.

Sau khi cung nhân biết được Tô Từ Cẩm vào ở Vị Ương Cung, lấy tốc độ nhanh nhất thu thập sạch sẽ Vị Ương Cung.

Lúc Cố Lâm Uyên mang theo Tô Từ Cẩm đi vào Vị Ương Cung tẩm điện, thị nữ hai bên quỳ xuống, thần tình mui phần trang trọng.

“Tham kiến Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, tham kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Bọn họ còn chưa dứt lời, Tô Từ Cẩm chân trước vừa mới bước vào cửa điện, “Rầm” một tiếng vang thật lớn.

Cửa lớn tẩm điện Vị Ương Cung bị Cố Lâm Uyên đá một cái, đóng lại.

Thấy một màn như vậy, đám người được huấn luyện nghiêm chỉnh ở ngoài cửa vội vàng đứng dậy, lui xuống.

Bên trong tẩm điện, Tô Từ Cẩm bị Cố Lâm Uyên đột ngột sập cửa dọa giật mình.

Đột nhiên, Cố Lâm Uyên xông về phía Tô Từ Cẩm, ấn nàng trên cánh cửa Vị Ương Cung.

Nhìn thân ảnh Cố Lâm Uyên dần dần bao trùm thân thể xinh xắn của chính mình, Tô Tử Cẩm có một loại dự cảm không tốt.

Cố Lâm Uyên cúi đầu, vươn tay trực tiếp kéo y phục Tô Tử Cẩm.

Tô Tử Cẩm tay mất lạnh lẽo, vung tay lên ngăn Cố Lâm Uyên, vội vàng bắt lại y phục của mình, hai tay che trước ngực, cảnh giác nhìn chằm chằm Cố Lâm Uyên.

Một màn này phát sinh rất nhanh, nhanh đến mức Tô đầu óc Tử Cẩm còn chưa kịp phản ứng đã ra tay trước.

Lúc này, Tô Tử Cẩm đang cùng Cố Lâm Uyên mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Giờ trò quỷ gì thế?

Vừa tới liền cởi y phục?

Chơi cái trò khẩu vị nặng vậy à?

Nàng hiện tại vẫn là nam nhân, chẳng lẽ Cố Lâm Uyên là đoạn tụ?

Tô Tử Cẩm mãnh liệt hít một hơi, chờ Thương Lăng khôi phục ký ức, biết mình là đoạn tụ, hẳn có thể đập đầu tự tử không nhỉ?

Cảm thụ được ánh mắt quái dị của Tô Tử Cẩm, nhất thời khuôn mặt Cố Lâm Uyên liền đen.

Không hề nghi ngờ, Tô Tử Cẩm coi hẳn là đoạn tụ.

Đoạn tụ!

Đời này mặt mũi Cố Lâm Uyên đều mất hết rồi!

Hắn là một nam nhân bình thường, bị người ta coi là đoạn tụ?

Mà còn là người chính mình tâm tâm niệm niệm chờ hai mươi tám năm?

Cố Lâm Uyên hiện tại đã muốn cùng Tô Tử Cẩm tự tử, kết thúc một đời ghê tởm này.

Thấy trên khuôn mặt âm tình bất định của Cố Lâm Uyên biến hóa vài lần, Tô Tử Cẩm kết luận, trong đầu Cố Lâm Uyên đã muốn giết nàng thật nhiều lần, lại để cho nàng sống lại vài lần.

“Vương, Vương gia, sắc trời không còn sớm, không bằng ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi?”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 426: Nam nhân hay là nữ nhân (8)

Cố Lâm Uyên trầm mặt nhìn Tô Tử Cẩm, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm khiến nàng sợ hãi.

“Biết vì sao ta giữ ngươi lại không?”

Tô Tử Cẩm lắc đầu, tâm Thương Lăng như kim đáy biển, cho tới bây giờ nàng vẫn không hiểu.

“Ta muốn một tiểu hoàng đế nghe lời, không gây phiền toái, không nháo chuyện, không ngỗ nghịch, không phản kháng, hiểu không?”

Tô Tử Cẩm gật đầu như giả vờ: “Hiểu”

“Vậy là tốt rồi, bỏ tay ra.”

Cố Lâm Uyên nhìn chằm chằm ngực Tô Tử Cẩm, tỉ mỉ quan sát nàng.

Đáng tiếc nàng con quá nhỏ tuổi, mười bốn tuổi dù là nam hay nữ cũng còn chưa nảy nở, từ tướng mạo, làn da, hầu như không cách nào phán đoán.

Mặt khác không được, vậy cũng chỉ có thể cời thôi.

Tô Từ Cẩm nghe nói thế, sợ đến co lại thành một nhúm.

Khẩu vị của Cố Lâm Uyên không khỏi quá nặng đi!

Hắn không phải là một tên đoạn tụ, thu thập tiểu thị tươi khắp nơi cùng hắn dâm loạn chứ?

Chính mình bất hạnh bị hắn nhìn trúng, thu nhập hậu cung ư?

Tô Từ Cẩm nuốt nước miếng một cái, băng lãnh thượng thân ở đâu rồi? Ngươi mau trở lại đi.

Thấy Tô Từ Cẩm nhìn mình bằng ánh mắt nhìn kẻ biến thái, Cố Lâm Uyên triệt để không kiềm được.

Hắn đưa tay, trực tiếp bắt lấy cổ tay Tô Từ Cẩm.

Cổ tay thật nhỏ, chộp vào trong lòng bàn tay, yếu ớt đến mức dường như vừa dùng lực là có thể bẻ gãy.

Bị Cố Lâm Uyên bắt một cái như thế, Tô Từ Cẩm đau đến kêu lên.

Lúc đó, nước mắt cũng không kiềm được trào ra.

“Đau quá đi...”

Thấy đáng về tội nghiệp của Tô Từ Cẩm, khuôn mặt non nớt kia, ngây ngô đáng đáp kia, còn có nước mắt ở khóe mắt nàng.

Cố Lâm Uyên hít sâu một hơi, thầm mắng một tiếng, đáng chết!

Cuối cùng, hắn vẫn buông tay Tô Từ Cẩm ra.

Cuối cùng, vẫn không nở tổn thương nàng.

Từng kiếp trước tái hiện lại trong đầu.

Cố Lâm Uyên thấy đáng về Tô Từ Cẩm, liên tục kì đau lòng, cũng không xuống tay được.

Không hạ thủ được, chỉ có thể đổi mắt trông mong.

Thôi, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, còn nhiều thời gian mà.

Sau khi buông Tô Từ Cẩm ra, Cố Lâm Uyên đứng thẳng người, vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Tô Từ Cẩm.

“Đừng khóc, ta sẽ không tổn thương ngươi.”

Tô Từ Cẩm瑟瑟, cái tên Cố Lâm Uyên cứng nhắc lạnh lùng này đang an ủi nàng?

Phong cách này rất là Thương Lăng nha!

“Kia, vậy ta phải làm sao?”

“Bước lên ngôi vị hoàng đế, trở thành tân hoàng, chuyện còn lại ta sẽ xử lý, ngươi chỉ cần ngồi ở vị trí trên kia là được.”

Chân mày Cố Lâm Uyên hơi cau lại, nhìn Tô Từ Cẩm tội nghiệp, tim lập tức mềm xuống.

Thế là, hắn lại dịu giọng: “Nếu như ngươi nghe lời, ta sẽ không tổn thương ngươi.”

“Ồ, vậy ta đây không có một chút quyền lực nào phải không?”

Tô Từ Cẩm nhìn sắc mặt Cố Lâm Uyên tốt hơn nhiều, lá gan cũng lớn theo.

Nàng hiểu Thương Lăng, bình thường theo ý hắn, nàng cũng không cần chịu khổ, hơn nữa có thể đạt được mục đích.

“Ngươi muốn quyền lực gì?”

“Ta... Ta không muốn quyền lực gì, ta muốn giữ lại Mộc Nhiễm.”

Tô Từ Cẩm trầm nghĩ, vị hoàng đế là nàng còn có thể giữ, giữ thêm một Thẩm Mộc Nhiễm không quyền không thế chắc không sao đâu nhỉ?

Ai biết, lời này vừa nói ra, sắc mặt Cố Lâm Uyên trong nháy mắt trầm xuống, hạ xuống điểm đồng bằng.

Tô Từ Cẩm hít một hơi, lại cảnh giác, giống như một con chim sợ cành cong.

“Ngươi rất thích cô ta?”

Cố Lâm Uyên trầm mặt, kề sát vào Tô Từ Cẩm.

“Ta... Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ta không muốn thấy nàng chết.”

“Thanh mai trúc mã sao?”

Tô Từ Cẩm không hiểu nổi tâm tư Cố Lâm Uyên, đành hoảng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 427: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (1)

“Ngủ rồi?”

Tô Từ Cẩm sửng sò, có chút ngu người, nàng gật đầu.

Sắc mặt Cố Lâm Uyên càng thêm khó coi.

Tô Từ Cẩm ý thức được sai lầm của mình, nàng vội vàng lắc đầu.

“Không có, chúng ta thuần khiết.”

Cố Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt thoáng tốt hơn một chút.

“Vương gia, Mộc Nhiễm vô tội, một cô gái yếu đuối cũng không hứng nổi sóng gió gì.”

Tô Từ Cẩm thấy sắc mặt Cố Lâm Uyên tốt hơn, dự định nói đạo lý với hắn.

“Nếu như Vương gia thực sự không yên lòng, ngươi có thể đưa nàng theo ta cùng một chỗ, mỗi ngày cho hạ nhân giám thị.”

Ai ngờ đề nghị của Tô Từ Cẩm chẳng những không được Cố Lâm Uyên đồng ý, ngược lại còn khiến sắc mặt hắn vừa thoáng tốt liền lập tức trầm xuống.

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi, Cố Lâm Uyên ngươi muốn quậy kiểu gì?

Khó đoán như vậy, âm tình bất định, không nói nhiều, phong cách này rất là Thương Lăng nha!

Tô Từ Cẩm đầu đầu, đối phó với Hề Minh Húc cùng Quân Bắc Hàn cũng dễ dàng, đối phó Thương Lăng Cố Lâm Uyên, thật quá khó.

“Vương, Vương gia, ý của ngươi thế nào?”

“Tha cho cô ta cũng được.”

“Vây..., điều kiện gì?”

“Ngủ với ngươi.”

Tô Từ Cẩm mãnh liệt hít một hơi, Cố Lâm Uyên thực sự là đoạn tụ sao?

“Nhưng, nhưng ta không phải đoạn tụ...”

Cố Lâm Uyên sầm mặt lại, chân mày cùng tim đều xoắn lại, đời này là cái quỷ gì? Quả thực tra tấn hắn điên rồi!

“Ta cũng không phải đoạn tụ!”

“Vây, vậy tại sao còn phải ngủ, ngủ với ta?”

“Hai nam nhân ngủ chung không được ư?”

Tô Tử Cẩm tròng lớn hai mắt, hai nam nhân ngủ chung không phải không được, nhưng đặc biệt, cố tình ngủ chung, không phải đoạn tụ thì là cái gì?

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi lại nói ra hai chữ kia, ta liền đem Thảm Mộc Nhiễm ra bên ngoài chặt cho chó ăn.”

“Không được! Ngủ, ngủ chung thì ngủ chung!”

Tô Tử Cẩm thầm bổ sung một câu trong lòng, cũng không phải chưa từng ngủ qua.

Thấy Tô Tử Cẩm phối hợp như vậy, sắc mặt Cố Lâm Uyên rốt cuộc khá hơn một chút.

“Thời gian không còn sớm, hoàng thượng, đi ngủ chứ?”

Tô Tử Cẩm tròng lớn hai mắt, gật đầu, vội vàng leo lên giường, chui vào, tìm một vị trí hẻo lánh co rúc.

Cuộn trên giường, Tô Tử Cẩm có một cảm giác người người là đao thót, ta là cá thịt.

Nàng thầm roi lệ trong lòng, Thảm Mộc Nhiễm à, vì muội mà ta bán đứng nhan sắc bồi ngủ Nhiếp Chính Vương đó, quá nghĩa khí.

Tô Tử Cẩm cảm giác phía sau Cố Lâm Uyên cời quần áo, lên giường.

Tìm nàng đập rộn lên.

Mặc dù cùng Thương Lăng ngủ hai đời, nhưng mỗi một thế đều có một cái quá trình, đời này, vừa gặp mặt đã ngủ, thật là có chút không quen mà!

Lúc này, Cố Lâm Uyên đã lên giường.

Hắn đưa tay, kéo Tô Tử Cẩm vào trong lòng ngực mình, cánh tay khoát lên lưng nàng.

Khí tức của Cố Lâm Uyên đánh tới, tim Tô Tử Cẩm nhảy bịch bịch một hồi lâu.

Nhưng khí tức này đối nàng mà nói cũng không xa lạ, nàng không khẩn trương, ngược lại cảm thấy an tâm.

“Vứt sạch những thứ loạn thất bát tao trong đầu ngươi đi.”

Giọng Cố Lâm Uyên trầm thấp từ sau lưng nàng truyền đến, Tô Tử Cẩm thả lỏng thân thể.

“Ừm”

“Về sau không cho phép tới gần Thảm Mộc Nhiễm, đụng cũng không được.”

“Ừm”

“Không cho phép ngươi đụng vào bất kỳ nữ nhân nào, có nghe không?”

Tô Tử Cẩm ngẩn ra, trong một cái chớp mắt, nàng như là trở lại khi còn bé lúc Lan Phi giáo dục nàng.

Cái này không cho phép, cái kia không cho phép, vì muốn huấn luyện nàng thành một hoàng tử hợp cách.

Bây giờ Cố Lâm Uyên cũng giáo dục nàng như vậy, là muốn huấn luyện nàng thành một nam sủng hợp cách ư?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 428: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (2)

“Nghe rồi.”

Tô Tử Cẩm nhu thuận đáp một tiếng.

Dù sao Cố Lâm Uyên nói cái gì chính là cái đó, ai bảo hắn quyền thế ngập trời còn có võ công cái thế?

Đánh không lại, trốn không thoát, vậy cũng chỉ có thể ôn tồn đáp lời.

“Vậy có thể đụng vào nam nhân không?”

Đột nhiên, cánh tay khoát lên lưng Tô Tử Cẩm dùng lực, trực tiếp đưa lưng nàng áp vào trước ngực Cố Lâm Uyên.

Toàn thân Tô Tử Cẩm cứng đờ, huyết dịch sôi trào, tai đỏ lên.

Đây chính là phiên bản Thương Lăng a! A a a!

“Trừ ta, không cho phép người đụng vào bất kỳ nam nhân nào, có nghe không?”

“Nghe, nghe rồi.”

“Thành thật một chút, ngủ đi.”

“Ừm...”

Tô Tử Cẩm bấu môi, bá đạo như vậy, hung ác như thế, quả thực không cần quá Thương Lăng đâu!

Tô Tử Cẩm than nhẹ một tiếng, nếu như ngày nào đó Cố Lâm Uyên phát hiện nam sủng mới này của hắn là hàng giả, có thể tức chết hay không?

Thôi thôi, trước cứ qua hôm nay lại nói, việc sau này về sau nghĩ đi.

Thân thể Tô Tử Cẩm dần dần trầm tĩnh lại, phía sau là Cố Lâm Uyên, không phải người khác, nàng không sợ, càng an tâm hơn.

Nghe được tiếng hít thở dần dần đều đều của Tô Tử Cẩm, thân thể căng chặt của Cố Lâm Uyên, cũng trầm tĩnh lại.

Hắn vươn tay, sờ về phía hạ thân của Tô Tử Cẩm.

Nhưng ngay tại thời điểm hắn sắp sờ được, đột nhiên, tay dừng lại, làm sao cũng không đi xuống nữa.

Lỡ như sờ được vật kia thật, vậy làm sao bây giờ?

Lỡ như thật sự là nam, hắn lại phải làm sao để đối mặt?

Hắn nhất định sẽ nhìn không được giết Tô Tử Cẩm, rồi tự sát, sau đó một lần nữa trở lại thôi.

Có thể làm lại từ đầu dễ vậy sao?

Lần này lừa gạt Thanh Ly, để Thanh Ly khuyên Tư Mệnh đến thế gian lịch kiếp, nàng không có phòng bị mới ngoan ngoãn tới.

Một khi nàng chết, nàng có cảnh giác, nếu bắt lại liền khó khăn.

Đổi việc khác, người khác, hắn đều có thể không quan tâm mà mạnh bạo.

Nhưng Tư Mệnh không được.

Không nói đến hắn không nỡ thương tổn Tư Mệnh, đã nói đến ái tình, còn cần phải cam tâm tình nguyện, lưỡng tình tương duyệt.

Cố Lâm Uyên cả đời này, là lần đầu gặp khó khăn.

Không thể ép, không thể bạo lực, thật là khó.

Cố Lâm Uyên thở dài một hơi, hay là cứ từ từ thôi.

Cứ quen thuộc Tô Tử Cẩm trước, có thể đến lúc đó coi như nàng thực sự là nam nhân, hắn cũng không bài xích đâu nhỉ?

Cố Lâm Uyên lại thở dài một hơi, nếu không phải biết Tư Mệnh không uống Mạnh bà thang, tâm vẫn là tâm nữ nhi, hắn thực sự sẽ bạo phát.

Hắn hối hận, không có bóp chết Dao Cơ sớm một chút, làm hại hắn bây giờ lo lắng như thế, thống khổ như vậy.

Đối mặt Tư Mệnh thế này, hắn động thủ cũng không nỡ, nghiệm chứng nam nữ cũng không có dũng khí.

Lần đầu tiên, Thương Lăng cảm giác mình thật không có can đảm.

Toàn bộ do cái vật nhỏ trong lòng này ban tặng, thật sự là có thể khiến hắn đang sống sờ sờ mà tức chết.

Cố Lâm Uyên nhắm mắt lại, ôm Tô Từ Cầm ngủ mất.

Một đêm này, tiên hoàng Hoàn quốc băng hà, Cửu hoàng tử Tô Từ Cầm kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Một đêm này, tất cả hoàng tử công chúa Hoàn quốc đều bị đưa đi lưu vong, trọn đời không được về kinh thành.

Một đêm này, Hoàn quốc đổi máu, dường như thay đổi triều đại.

Một đêm này, lòng người bàng hoàng, kinh sợ đêm không dám ngủ.

Một đêm này, tân đế Tô Từ Cầm bò lên trên giường Nhiếp Chính Vương Cố Lâm Uyên, bị hấn “Ngủ”.

Ngày hôm sau, khi Tô Từ Cầm tỉnh dậy, Cố Lâm Uyên đã ở bên giường mặc quần áo.

Thấy một màn như vậy, tim Tô Từ Cầm đập rộn, trong lòng có một loại cảm giác khác thường.

“Tỉnh rồi thì mau dậy, còn phải vào triều.” Cố Lâm Uyên quay đầu nhìn Tô Từ Cầm nói.

Trong lòng Tô Từ Cầm sầu não, vào triều... Chẳng những phải lên giường, còn phải vào triều.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 429: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (3)

Tô Từ Cầm tự tay sờ y phục trên người mình, nàng thờ phào một cái, còn tốt, còn xem như hoàn chỉnh.

Cố Lâm Uyên không có thú tính quá độ mà “làm thật” nàng.

“Ừ”

Ở trên giường, Tô Từ Cầm miễn cưỡng đuổi người một cái.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của Tô Từ Cầm, cái vron người này của nàng càng trên người.

Cố Lâm Uyên liếc mắt nhìn sang, tâm liền ngứa ngáy.

Hắn đột nhiên nhào tới giường, ấn Tô Từ Cầm ở trên giường.

Tô Từ Cầm bị hấn dọa nhảy dựng, toàn thân căng thẳng, cảnh giác.

“Vương, Vương, Vương gia...”

Cố Lâm Uyên cúi đầu, cắn một cái trên gò má Tô Từ Cầm.

Tô Từ Cầm kêu một tiếng như quý gào.

“Á á...”

Tiếng quý gào của Tô Từ Cầm khiến Cố Lâm Uyên bên cạnh cũng bị dọa phát sợ.

Trong lòng Cố Lâm Uyên giận dữ, cắn mạnh hơn một chút.

“Buông ra buông ra buông ra! Ta còn phải vào triều mà! Trên mặt có dấu răng làm sao vào triều!”

Tô Từ Cầm rống to như thế, Cố Lâm Uyên cuối cùng cũng buông nàng ra.

Cố Lâm Uyên cúi đầu, nhìn Tô Từ Cầm, hấn nói: “Tự nghĩ cách đi, do ngươi tự tìm lấy.”

Cố Lâm Uyên nói xong cũng đứng dậy, xoay người đi khỏi tầm điện.

Đề lại Tô Từ Cầm một mình nằm ở trên giường ngu người.

Nàng tự tìm lấy? Nàng làm cái gì chứ?

“Cố Lâm Uyên, người còn biết xấu hổ hay không!”

Tô Tử Cẩm thấp giọng lầu bầu một câu, tự tay sờ lên gò má nàng, quả nhiên có cái dấu răng rồi!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ!

Ngày đầu tiên đăng cơ liền mang dấu răng vào triều sao?

Đây chẳng phải là trực tiếp viết ở trên mặt năm chữ nam sủng của Cố Lâm Uyên ư?

Tô Tử Cẩm vội vàng bò xuống giường, nàng vừa mới xuống giường, bọn cung nữ liền tràn vào hầu hạ nàng mặc y phục rửa mặt.

Họ có tổ chức được huấn luyện, ba chân bốn cẳng bắt đầu giúp Tô Tử Cẩm rửa mặt chải đầu thay y phục.

Cung nữ khéo tay giúp làm mờ dấu răng trên gò má Tô Tử Cẩm, liếc mắt nhìn qua, nếu như không để ý thì cũng không nhìn ra.

Trang điểm hoàn tất, một bộ long bào mới tinh được bung đến trước mặt nàng.

“Mời Hoàng thượng thay y phục.”

Tô Tử Cẩm giang hai cánh tay, kinh ngạc nhìn chính mình mặc long bào trong gương, thật sự có dáng dấp thiếu niên thiên tử lẫm

Chi tiếc, là hoàng đế làm nam sủng.

Trải qua khảo nghiệm của nàng tối hôm qua, đã đủ để nhận định, Cố Lâm Uyên chính là tên đoạn tụ.

Bằng không đường đường nam nhi bảy thước, làm sao lại hai mươi tám năm chả có một nữ nhân nào?

◇

Không có nữ nhân thì cũng thôi đi, lần đầu tiên gặp mặt còn “Ngũ” nàng, không phải đoạn tụ thì là cái gì?

Chẳng những là đoạn tụ, còn là một tên đoạn tụ kiêu ngạo.

Trong miệng không thừa nhận, nhưng hành vi lại bán đứng hần.

Nhưng mà cái long bào này rất vừa vặn, chắc là đã chế suốt đêm qua.

Không thể không nói, Cố Lâm Uyên thật sự rất thận trọng, làm việc chu đáo, cẩn thận.

Tô Tử Cẩm thay y phục hoàn tất, sau đó ra khỏi tẩm điện Vị Ương Cung.

Vừa ra khỏi cửa liền thấy dáng người Cố Lâm Uyên cao to đứng ở cạnh cửa, thấy nàng ra khỏi cửa hần liền quay đầu lại.

“Đi thôi ”

Tô Tử Cẩm ngoan ngoãn đi theo phía sau Cố Lâm Uyên, một đường theo hần vào triều.

Thái Hòa điện.

Tô Tử Cẩm ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, bên cạnh chính là Nhiếp Chính Vương Cố Lâm Uyên.

So sánh với Tô Tử Cẩm ngồi nghiêm chỉnh, Cố Lâm Uyên thì lười biếng một tay nâng đầu, nhìn văn võ bá quan phía dưới.

Tô Tử Cẩm nhớ kỹ, trước đó khi nàng vào triều, vẫn là lúc buông rèm chấp chính.

Cách một đôi, nàng lại trở về triều đình rồi.

Dưới triều đình, nàng nghe từng người khởi tấu.

Lúc các quan viên khởi tấu, ánh mắt đều xẹt qua Tô Tử Cẩm, nhìn về phía Cố Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 430: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (4)

Xem ra, nàng đã thành vật trưng bày được Hoàn quốc công nhận, là linh vật trên triều đình rồi.

Vậy cũng tốt, những đại thần kia đều nhận ra ai là chủ tử, sẽ không gây ra phiền toái gì cho nàng, làm tức giận Cố Lâm Uyên.

Lúc này, Tô Tử Cẩm đột nhiên nhớ tới Lan Phi.

Lan Phi một đời mong muốn chính là có nhi tử có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

Bây giờ, bà ấy lại được như ý nguyện rồi, Tô Tử Cẩm đành cơ thành tân đế.

Cũng không biết trong Địa Phủ, nếu như Lan Phi biết được tin tức này sẽ có biểu tình gì.

Chỉ có thể nói tạo hóa trên ngaoi, ý trời không lường được.

Lúc này, chân Tô Tử Cẩm bỗng nhiên đau nhói, nàng giật mình một cái, vội vàng không kịp chuẩn bị, kêu lên một tiếng.

Lúc đó, đại thần vốn đang nghiêm túc khởi tấu bị dọa sợ đến quên cả lời muốn nói.

Toàn bộ triều đình hoàn toàn yên tĩnh, mọi người mắt đều nhìn chăm chăm Tô Tử Cẩm.

Tình huống của Tân đế này là thế nào?

Trên triều đình kêu loạn, còn mất hồn như thế?

Lúc Nhiếp Chính Vương xử lý triều chính mãi mãi vẫn là nghiêm túc và nghiêm túc, không được phép có nửa điểm đùa giỡn.

Bây giờ tiểu hoàng đế con rối này, cái đầu vốn treo trên thất lưng quần mà vẫn không sợ chết kêu loạn như thế.

Ngai sống lâu quá à?

Đám văn võ bá quan đã dự liệu được đáng về Nhiếp Chính Vương nổi trận lôi đình.

Lúc này, Tô Tử Cẩm ngồi trên long ý hoàn toàn không ngờ văn võ bá quan ở phía dưới vì nàng mặc niệm thấp hương.

Nàng cúi đầu, thấy bàn tay Cố Lâm Uyên đang đặt ở trên đùi nàng, bóp.

Tô Tử Cẩm nuốt vài ngụm nước miếng, Nhiếp Chính Vương à, ngài đây là lại muốn thú tính quá độ, chưa thỏa mãn dục vọng ư?

Tìm Tô Tử Cẩm đập bịch bịch, đoạn tụ cũng được, không cần đoạn đến mức cả triều văn võ đều biết.

Thấy Tô Tử Cẩm nhìn mình bằng ánh mắt nhìn biến thái, khuôn mặt Cố Lâm Uyên lập tức đen.

Mặt hắn tối sầm, khí áp xung quanh liền hạ theo.

Cố Lâm Uyên khí áp vừa hạ, văn võ bá quan đều cảm giác được áp lực.

Trên mặt biểu hiện quả nhiên lại phải đổi tân đế thật rồi.

Sự xuấ hỏ này gắng co liên tục vài giây, Tô Tử Cẩm không biết Cố Lâm Uyên lại nổi điên cái gì.

Nhưng nàng biết, văn võ bá quan đều nhìn chăm chăm, nàng lập tức quay đầu nhìn về phía các đại thần triều đình, lộ ra một nụ cười như ánh mặt trời.

“Trẫm cho rằng, ái khanh nói rất đúng, trẫm cũng không nhịn được mà cảm thán!”

Thấy tân đế này lại vẫn có thể cười được, văn võ bá quan đều thật bội phục dũng khí của nàng, sau đó tiếp tục mặc niệm thay nàng.

Tô Tử Cẩm vui vẻ, gặp văn võ bá quan trước mặt làm lơ, không ai để ý nàng.

Nàng dần dần ỉu xìu xuống, rất xấu hổ.

Nàng yên lặng vươn tay, nắm bàn tay to của Cố Lâm Uyên trên đùi nàng ra.

Vừa chuyển thì Cố Lâm Uyên trực tiếp bắt lấy bàn tay Tô Từ Cẩm đưa tới, giữ tại trong lòng bàn tay.

Mềm nhẵn, tinh tế, núc ních, xúc cảm không tẻ.

Cố Lâm Uyên rất hài lòng, tâm tình cũng tốt theo.

Tâm tình Cố Lâm Uyên khá một chút, áp suất thấp tiêu tán, nhóm văn võ bá quan cũng thờ phào.

“Tiếp tục.”

Thế là, đại thần vừa mới khởi tẩu tiếp tục khởi tẩu.

Tô Từ Cẩm bắt đắc dĩ, nàng cũng không dám ... nghĩ lung tung nữa, không dám thả hồn nữa.

Con mắt thẳng tắp nhìn văn võ bá quan, nghe bọn họ nói những thứ triều chính buồn chán.

Tay còn bị Cố Lâm Uyên nắm ở trong tay, ầm ập.

Hạ triều, Cố Lâm Uyên trực tiếp đến Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương.

Tô Từ Cẩm tìm một cơ hội chuồn về Vị Ương Cung.

Vừa vào cửa cung, Tô Từ Cẩm liền thấy Thẩm Mộc Nhiễm đang mặt nhăn mày nhí trước cung điện.

Thẩm Mộc Nhiễm thấy Tô Từ Cẩm đến, nàng nhìn không được nhào tới.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 431: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (5)

“Từ Cẩm ca ca, muội thật sự bị hù chết.”

Thẩm Mộc Nhiễm nhào tới trong lòng Tô Từ Cẩm lớn tiếng khóc rống lên.

“Muội đã cho rằng muội sẽ không còn được gặp lại huynh!”

Tô Từ Cẩm vỗ vỗ bả vai Thẩm Mộc Nhiễm giúp nàng thuận khí.

“Chớ sợ chớ sợ, có ta ở đây, ta sẽ không để cho muội xảy ra chuyện.”

Tô Từ Cẩm vừa dứt lời, một đôi giày trắng thêu mây tinh xảo liền xuất hiện ở cửa Vị Ương Cung.

Trong nháy mắt khuôn mặt Cố Lâm Uyên liền đen.

Phía sau hắn, Cao công công ôm tấu chương sững sờ, chỉ có thể dừng lại theo.

Hắn nhớ rõ trước đây trong lòng Nhiếp Chính Vương chỉ có triều chính, cẩn thận tỉ mỉ cho tới bây giờ.

Bây giờ lại lần đầu tiên mang tấu chương tới Vị Ương Cung, muốn phê duyệt ở chỗ tiểu hoàng đế ư?

Phê duyệt thì thôi, bây giờ thấy tiểu hoàng đế cùng Thẩm Mộc Nhiễm ôm nhau, rốt cuộc lại không đi?

Ông ta tự nhận thông minh, lúc nào cũng như cá gặp nước, qua nhiều năm như vậy, lần đầu ông ta phát giác đầu óc mình không đủ dùng rồi.

“Từ Cẩm ca ca, huynh nói huynh sẽ mang muội rời khỏi hoàng cung, rời khỏi kinh thành, cao bay xa chạy, có đúng không?”

Thẩm Mộc Nhiễm khóc đầy nước mắt, điềm điềm đáng yêu.

“Đúng, thế nhưng phải từ từ, tìm được đúng thời cơ, trong thời gian này, muội phải ngoan ngoãn, biết không?”

Tô Tử Cẩm an ủi Thẩm Mộc Nhiễm, nha đầu này được nâng trong lòng bàn tay cung chịu nhiều năm như vậy, lập tức chịu nhiều sợ hãi như vậy, thực sự làm khó nàng ấy.

“Ừm, muội biết Tử Cẩm ca ca sẽ không bỏ lại muội, chúng ta về sau sẽ hạnh phúc...”

Nghe nói thế, Cố Lâm Uyên triệt để lạnh không nổi nữa, hấn tiến lên mấy bước, xách cổ áo Thẩm Mộc Nhiễm lên, trực tiếp kéo nàng ra vút qua một bên.

Sau đó, trước mắt bao người, ôm ngang Tô Tử Cẩm lên, trực tiếp ôm vào bên trong tấm điện Vị Ương Cung.

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, cửa điện bị đóng sầm.

Một màn này phát sinh quá nhanh, nhanh đến mức Thẩm Mộc Nhiễm bị ném xuống đất còn chưa kịp khóc, hai người đã không còn thấy bóng.

Về mặt nàng ngẩn ra quỳ rạp trên mặt đất, còn chưa rõ phát sinh cái gì.

“Tử, Tử Cẩm ca ca... Bị... Bị bắt đi rồi?”

Thẩm Mộc Nhiễm trừng lớn hai mắt.

“Tử Cẩm ca ca, bị Nhiếp Chính Vương bắt đi!”

Thẩm Mộc Nhiễm từ dưới đất nhảy dựng lên, đang muốn phóng vào trong tấm điện, một bàn tay xách cổ áo nàng từ phía sau.

Nàng quay đầu, Cao công công nhìn nàng: “Quận chúa, nếu người xông vào, chính mình chết không nói, còn hại hoàng thượng cùng chết đấy.”

“Vậy, vậy làm sao bây giờ? Cao công công, người mau cứu hoàng thượng đi!”

Cao công công thở dài, ông ta nói: “Mặc dù ta cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng người vẫn đừng gây thêm phiền phức, trở về đội đi.”

Thẩm Mộc Nhiễm còn muốn nói nữa, Cao công công ném một ánh mắt, cung nữ bên trong Vị Ương Cung liền lên trước mang nàng đi.

Bên trong tấm điện, Cố Lâm Uyên trực tiếp ném Tô Tử Cẩm lên giường.

Lưng Tô Tử Cẩm đụng vào giường, đau đến cong lưng, nàng còn chưa bừng lên, đã bị Cố Lâm Uyên đè xuống.

Thân thể cao to của hắn đè xuống thân thể xinh xắn của Tô Tử Cẩm, ép nàng tới mức gần như hít thở không thông.

Cố Lâm Uyên kéo khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Tử Cẩm qua đối mặt với hắn.

Khuôn mặt Tô Tử Cẩm vừa xoay liền đối đầu khuôn mặt tràn ngập tức giận của Cố Lâm Uyên, từ hàng mi đến ánh mắt đều chứa đầy sự tức giận.

Một ánh mắt là Tô Tử Cẩm đã biết, Cố Lâm Uyên tâm tựa như kim đáy biển đang nổi giận, hơn nữa còn rất giận dữ.

“Tôi hôm qua ta nói gì người đều quên hết rồi?”

“Người muốn cùng Thẩm Mộc Nhiễm cao chạy xa bay ư?”

“Tìm đúng thời cơ trốn khỏi ta?”

“Sau đó hai người các người hạnh phúc bên nhau?”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 432: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (6)

“Tô Tử Cẩm, lá gan của người càng lúc càng lớn nhỉ!”

Cố Lâm Uyên trợn mắt giận dữ nhìn Tô Tử Cẩm, trong mắt dường như có thể toát ra lửa.

Tô Từ Sâm không chút nghỉ ngơi nếu lại làm hấn tức giận, một giây sau hấn có thể nuốt nàng luôn.

Tô Từ Sâm trầm nghĩ không ổn, rõ ràng Cố Lâm Uyên đã đến Ngự Thư phòng, thế nào lại xuất hiện tại Vị Ương Cung!

Nàng đưa lưng về phía Cố Lâm Uyên, căn bản là không thấy hấn đến.

Những cái nên, không nên nói, tất cả đều vô thức nói ra mất rồi.

“Không phải, ta chỉ là...”

Tô Từ Sâm vẫn còn đang nỗ lực biên soạn lời nói dối, chuẩn bị làm sao trấn an Cố Lâm Uyên đang nổi giận.

Cố Lâm Uyên bỗng nhiên cắt lời nàng: “Miệng đầy lời nói dối, dù người gạt được ai cũng không gạt được ta.”

Tô Từ Sâm sửng sốt, nàng còn chưa bắt đầu lừa gạt đã bị vạch trần rồi?

Trong nháy mắt nàng sửng sốt, Cố Lâm Uyên bỗng cúi đầu, cắn một cái trên môi nàng.

“Ai...”

Môi Tô Từ Sâm đau rát, mùi máu tươi lại quấn quanh bên chóp mũi.

Nàng lại bị cắn.

Tác phong của Cố Lâm Uyên không khỏi quá Thương Lăng đi mà...

Nếu không phải do thằng nhãi này tới bây giờ còn chưa tới nhận bà con với nàng, nàng con đang nghĩ Thương Lăng không uống Mạnh bà thang.

Không uống Mạnh bà thang lịch kiếp, làm việc lừa đảo như vậy, thượng thần Thương Lăng lạnh lùng cao ngạo nhất định khinh thường.

Tên Cố Lâm Uyên này thật là khó xử nha!

Bị Tô Từ Sâm cắn thật đau, đầu óc hỗn loạn, mà xui quỷ khiến lại đưa đầu lưỡi liếm Cố Lâm Uyên một chút.

Lần này, nhẹ nhàng, ngứa ngáy, cả người Cố Lâm Uyên đều cứng đờ.

Trong nháy mắt, huyết dịch trong cơ thể Cố Lâm Uyên sôi trào, toàn thân căng thẳng, dục vọng tăng cao.

Hấn cực lực kiềm chế, giằng co, Tô Từ Sâm lại bày ra vẻ mặt vô tội nhìn hấn.

Tiểu quỷ đáng chết này!

Tô Từ Sâm thấy Cố Lâm Uyên quả nhiên dừng lại, không có tiếp tục gặm nàng nữa.

Trong lòng nàng vui vẻ, vô tội nháy nháy mắt.

Dáng vẻ Tô Từ Sâm bây giờ nhu nhược lại ngây ngô, vốn vừa trêu người vừa chọc tức, lần này lại chớp mắt, Cố Lâm Uyên hoàn toàn chịu không nổi!

Hấn đưa tay, bắt lại cổ tay mềm mại của Tô Từ Sâm, trong nháy mắt liền đưa hạ thân của mình qua.

Tô Từ Sâm một giây trước vẫn còn đang vui vẻ, một giây sau tay liền đụng tới một thứ đồ vật cực kì cứng rắn.

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt Tô Từ Sâm đều đỏ ửng.

“A...”

Tô Từ Sâm kêu thê lương thảm thiết một tiếng, gần như chấn vỡ màng nhĩ Cố Lâm Uyên.

Nàng thừa dịp Cố Lâm Uyên bị dọa sửng sốt trong nháy mắt, bỗng nhiên rút tay về được.

Nàng đẩy Cố Lâm Uyên ra, lăn vào chỗ sâu nhất trong giường, bọc chăn, lộ ra một đôi mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm Cố Lâm Uyên.

“Vương, Vương gia, người người người đừng qua đây, ta, ta...”

Tô Từ Sâm ta nửa ngày, cũng không biết ta cái gì nữa, một trận não tàn khiến lời chưa kịp trải qua đại não đã nói ra mất.

“Ta là nam nhân... Ta không đoạn tụ...”

Nghe được hai chữ đoạn tỵ, khuôn mặt Cố Lâm Uyên triệt để đen lại.

“Mẹ nó ta cũng không muốn đoạn tỵ!”

Cố Lâm Uyên triệt để không kèm được, hấn nâng người rời khỏi giường.

“Người chờ ở đây cho ta, nơi nào cũng không được đi, không cho phép người gặp bất kì kẻ nào, nếu không ta không quản người có phải nam nhân hay không, ta liền đè người!”

Cố Lâm Uyên rống một trận lớn như vậy, sau đó nổi giận dùng đũa phát ổng tay áo một cái, ra khỏi tấm điện.

“Rầm” một tiếng vang thật lớn, cửa tấm điện bị đóng sầm.

Cố Lâm Uyên phát giận thật đáng sợ, Tô Tử Cẩm trong chăn bị Cố Lâm Uyên dọa sợ đến ngẩn ra.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, bên trong tấm điện chỉ còn lại có một mình nàng.

Nàng nháu mày lại, đáng về tội nghiệp vừa nãy biến mất trong nháy mắt.

“Ta nhỏ, không muốn đoạn tỵ mà người còn muốn đè ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 433: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (7)

Tô Tử Cẩm từ trong chăn chui ra ngoài, đi xuống giường.

Cầm lấy khăn mặt thấm nước trên giá, bắt đầu lau tay.

“Cố Lâm Uyên đáng chết, Cố Lâm Uyên xấu xa, đồ đoạn tỵ không biết xấu hổ đáng chết!”

“Người không muốn đoạn tỵ, nói vậy là đúng như ta nghĩ người đoạn tỵ rồi!”

“Làm ta sợ đúng không? Uy hiếp ta đúng không? Hừ ta à?”

“Người có tin ta một đao đâm chết người, để người khôi phục ký ức, nhìn đáng về đoạn tỵ bây giờ của mình chút hay không?”

“Thương Lăng Thượng Thần, ta tin rằng đến lúc đó ta không giết người, người sẽ tự muốn giết mình!”

Tô Tử Cẩm hoàn toàn không có đáng về tội nghiệp, cẩn thận từng li từng tí ở trước mặt Cố Lâm Uyên.

Nàng cứ chà tay lau tay cứ như là đang chà xát Cố Lâm Uyên.

Chà chà lau lau!

“Đừng ép ta, đoạn tỵ đáng chết!”

Sau khi mắng đủ, Tô Tử Cẩm thở dài một hơi.

“Ta là thắng, đừng vọng tưởng bẻ cong ta.”

Tô Tử Cẩm đặc biệt nghiêm túc, như là tuyên thệ, đặc biệt trịnh trọng.

“Ta phát thệ, nếu như ta bị bẻ cong, ta liền... Ta liền...”

Tô Tử Cẩm ta liền nửa ngày, cũng không ta liền ra một vế sau thế nào.

Lỡ như nàng bị bẻ cong thật, ứng nghiệm thì làm sao bây giờ?

Tô Tử Cẩm bị ý nghĩ này của mình dọa đến toàn thân run lên.

“Làm cái gì! Cô Lâm Uyên cái tên khốn này! Đại hỗn đản! Đồ lưu manh!”

Tô Từ Cẩm vừa dứt lời, phía sau nàng lập tức xuất hiện một cái bóng, đột nhiên che miệng nàng lại.

Sợ đến tay nàng run lên, trực tiếp lật chậu rửa mặt đổ nhào.

Tô Từ Cẩm vô thức bắt lại cổ tay người sau lưng, dùng sức vặn một cái.

“A...”

Một tiếng kêu thảm thiết quen thuộc truyền đến, xuyên thấu màng nhĩ Tô Từ Cẩm, nàng vội vàng thu tay lại.

“Minh Thu, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Hừ chết ta, ta còn tưởng rằng lại là Cô Lâm Uyên!”

Minh Thu là cung nữ tâm phúc của Lan Phi, từ nhỏ đã chiếu cố nàng lớn lên, biết nàng là nữ tử.

“Ôi, hoàng thượng của nô tì, sao người ra tay ác như vậy? Từ lúc nào người có sức lực lớn như vậy?”

Minh Thu đau đến chảy nước mắt, gương mặt nhăn lại.

Vô công của Tô Từ Cẩm chỉ có nàng tự mình biết, Minh Thu không biết võ, lần này tay cô ấy không chừng có thể phế.

“Minh Thu, ngươi kiên nhẫn một chút.”

Tô Từ Cẩm cầm lấy cổ tay Minh Thu, “răng rắc” một cái, xoay trở về.

“Á...”

Lại là một tiếng kêu thê lương thảm thiết, suýt chút nữa làm thùng màng nhĩ Tô Từ Cẩm.

“Được rồi được rồi, dùng khăn mặt đắp một chút, ta tìm cho ngươi một chút thuốc.”

Tô Từ Cẩm đỡ Minh Thu ngồi xuống, xử lý cổ tay vô cùng thê thảm cho nàng.

“Minh Thu, vừa nãy ngươi làm gì mà che miệng ta, hừ chết ta.”

“Những lời người vừa nói kia, nếu để cho Nhiếp Chính Vương nghe thấy, trăm cái đầu cũng không đủ chặt!”

Minh Thu cực kì kích động, nàng nói: “Nô tì nhìn người lớn lên từ nhỏ, người chịu nhiều cay đắng như vậy, tuyệt đối đừng để chưa có một cuộc sống tốt liền mất mạng rồi!”

Tô Từ Cẩm bĩu môi, chém thì chém đi, cùng lắm lịch kiếp thất bại thì thêm một đời nữa.

“Minh Thu, sao ngươi lại tới?”

“Nhiếp Chính Vương để cho nô tì tới chăm sóc người.”

Tô Từ Cẩm gật đầu: “Coi như hần có chút lương tâm.”

“Ai da, tiểu tử tông của nô tì, người cũng đừng nói vậy. Nhiếp Chính Vương giết người không chớp mắt, ai cũng sợ!”

Minh Thu vẽ mặt khăn cầu.

“Được được được, không nói.”

“Còn nữa, người cũng đừng chống đối Nhiếp Chính Vương, nghe lời ngài ấy.”

Tô Từ Cẩm sững sờ.

“Ngươi là gian tế Cô Lâm Uyên phái tới à?”

Sắc mặt Minh Thu trắng nhợt: “Sao có thể chứ!”

“Vậy chính là bị hần tẩy não rồi!”

Nội tâm Minh Thu sụp đổ: “Đã nói vài câu.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 434: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (8)

Dáng vẻ Tô Từ Cẩm biểu thị quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Xem ra tên hỗn đản Cố Lâm Uyên kia, vì muốn bề cong nam sủng nàng mà bắt đầu không từ thủ đoạn, rót mê hồn dược cho người bên cạnh nàng.

Quá gian xảo, quá phức tạp!

Bất quá, nàng có một tâm kiên định, không bị bề cong, không sợ Cố Lâm Uyên đâu.

Sau khi trấn an được Minh Thu, đột nhiên cửa sổ phía sau tấm cung của nàng bị gõ.

Tô Từ Cẩm sửng sốt, liền đi tới mở cửa sổ ra, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Thẩm Mộc Nhiễm xuất hiện ở trước mặt nàng.

Tô Từ Cẩm quay đầu liếc mắt Minh Thu, phân phó nàng đi xuống trước nghỉ ngơi.

“Tư Cẩm ca ca! Muội lại gặp được huynh rồi!”

Thẩm Mộc Nhiễm cười rất đẹp mắt, đôi mắt cong cong, má lúm đồng tiền nhân nhật, nhìn thế nào cũng làm say mê người.

Tô Từ Cẩm nhìn không được, vươn tay, xoa xoa mũi Thẩm Mộc Nhiễm, sau đó thuận tay nhéo nhéo hai bên khóe miệng nàng.

Thẩm Mộc Nhiễm cười vui vẻ hơn, giống như một tiểu nữ nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, khuôn mặt đều đỏ hồng.

Một màn này, vừa lúc vào trong mắt Cố Lâm Uyên vừa mới tắm nước lạnh trở về.

Chẳng biết tại sao, lần này, hắn không có tức giận, ngược lại trong lòng nổi lên một loại cảm giác khác thường.

Tô Từ Cẩm cùng Thẩm Mộc Nhiễm đứng chung một chỗ, rất giống một đôi tình nhân môn đăng hộ đối.

Thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư.

Cảm giác kia, thật là tốt đẹp khiến người ta không đành lòng đi quấy rầy phá hỏng.

“Mộc Nhiễm, trong khoảng thời gian này muội ít đi ra ngoài đi, đừng đi loạn, bảo vệ mình là quan trọng nhất.”

Thẩm Mộc Nhiễm gật đầu, cười đến ngọt ngào.

“Muội biết rồi, Tư Cẩm ca ca!”

Tô Từ Cẩm vươn tay, cứng chiu sờ sờ đầu Thẩm Mộc Nhiễm.

Cách đó không xam Cố Lâm Uyên rơi vào trầm tư.

Chẳng lẽ nữ nhân đều thích dạng này? Xoa mũi, sờ đầu một cái, ôn nhu cứng chiu?

Từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại, Cố Lâm Uyên quyết định thử một lần.

Nói không chừng tiểu Tư Mệnh của hắn chính là như vậy, ăn mềm không ăn cứng.

Lúc này, cách đó không xa, Tô Từ Cẩm cùng Thẩm Mộc Nhiễm vẫn còn huynh huynh muội muội, sắc mặt Cố Lâm Uyên trầm xuống.

“Mộc Nhiễm, muội càng lớn lên càng xinh đẹp.”

“Thật sao? Tư Cẩm ca ca khen muội xinh đẹp, vậy muội thật sự xinh đẹp đó!”

Thẩm Mộc Nhiễm cười vui vẻ hơn.

Cố Lâm Uyên nhuiq chân mày, đứng cách đó không xa.

Thẩm Mộc Nhiễm đẹp?

Tuyệt đối không đẹp đâu!

Không bằng một phần vạn Tiểu Tử Cẩm nhà hần.

Chỉ là...

Vốn không phát hiện ra, giờ lúc Thẩm Mộc Nhiễm cùng Tô Tử Cẩm đứng chung một chỗ hần mới phát hiện, Tô Tử Cẩm rất gầy rất gầy.

Tô Tử Cẩm gầy đến toàn thân cao thấp cũng không có thừa một chút thịt.

Sao thế? Tiểu Tử Cẩm trong hoàng cung chưa từng ăn một bữa cơm no?

Cố Lâm Uyên càng nhìn càng cảm thấy Tô Tử Cẩm thật gầy, đứng cùng Thẩm Mộc Nhiễm càng rõ ràng.

Mặc dù hai người đều rất nhỏ tuổi, nhưng Thẩm Mộc Nhiễm đã tại phát triển, thân hình cũng dần dần đầy đặn.

Duy chỉ có Tô Tử Cẩm đặc biệt gầy.

Cố Lâm Uyên quay đầu, phân phó Cao công công: “Đêm nay chuẩn bị một bữa tối phong phú, ta dùng bữa tại Vị Ương Cung.”

“Vâng, Vương gia.”

Cố Lâm Uyên nhìn hai người phía xa, dùng sức ho khan một tiếng.

Nghe có âm thanh hai người liền quay đầu, liếc mắt liền thấy sắc mặt âm trầm của Cố Lâm Uyên.

Thẩm Mộc Nhiễm sợ đến co rụt lại, Tô Tử Cẩm cũng chột dạ.

Tô Tử Cẩm vỗ vỗ Thẩm Mộc Nhiễm: “Muội về phòng trước đi.”

Thẩm Mộc Nhiễm gật đầu, một chút cũng không dám dây dưa, cúi đầu chạy trốn một đường.

Tô Tử Cẩm cực kì buồn bực, rõ ràng nàng và Thẩm Mộc Nhiễm ngay dưới thanh thiên bạch nhật, quang minh chính đại nói chuyện mà.

Làm sao lại giống yêu đương vụng trộm bị bắt gian rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 435: Nam sủng của Nhiếp Chính Vương (9)

Cố Lâm Uyên không phản ứng với Thẩm Mộc Nhiễm, đôi tròng mắt nhìn chăm chăm vào Tô Tử Cẩm.

Hần cất bước đi về phía trước, đi tới trước cửa sổ Tô Tử Cẩm, đang muốn học dáng vẻ vừa rồi của nàng, xoa xoa mũi, sờ đầu một cái.

Ai biết, “Cạch” một tiếng, Tô Tử Cẩm liền đóng cửa sổ lại.

Cố Lâm Uyên bị buộc dừng chân lại, vốn cảm xúc tốt đang nổi lên, trong khoảnh khắc đổ nát.

Hần siết chặt lòng bàn tay, chân mày trầm xuống, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Đây là thiếu đồn sao?

Cố Lâm Uyên lượn quanh một vòng, đi vòng qua cửa chính tắt điện, đẩy cửa đi vào.

“Rầm”, Cố Lâm Uyên lại đóng sầm cửa phòng lại.

Tô Tử Cẩm đang ngồi đọc sách ở bàn bên cạnh ngẩng đầu liếc mắt một cái, liếc thấy Cố Lâm Uyên mặt đen lại giết tới.

Nàng vội vàng cúi đầu, tiếp tục làm bộ xem sách.

Cố Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, bây giờ mới bắt đầu giả vờ, có ích ư?

Hắn tiến lên một bước, đoạt lấy sách của Tô Tử Cầm, tiện tay ném qua một bên.

Sau đó một tay ôm lấy Tô Tử Cầm đang ngồi trên ghế, đặt lên bàn chính diện với hắn.

Hai người ở rất gần, khí tức của đôi phương có thể cảm thụ được rõ mồn một.

Tim Tô Tử Cầm lại đập bang bang bang.

“Nhiếp Chính Vương, ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Vừa rồi lúc ngươi đóng cửa sổ rất soái khí mà.”

Tô Tử Cầm thân thể cứng đờ, đây là muốn tính sổ?

“Ta thấy Vương gia đến, biết ngài nhất định phải vào tắm điện, cho nên liền đóng cửa sổ, nếu không gió lạnh thổi vào, đông lạnh Vương gia thì làm sao bây giờ?”

Cố Lâm Uyên nhìn Tô Tử Cầm, khóe môi hơi hơi cong lên, giống như cười mà không phải cười.

“Vương gia...”

Tô Tử Cầm cười ngọt ngào đáng yêu, nhưng trong lòng bắt đầu tính toán phải làm thế nào mới có thể chặt Cố Lâm Uyên thành tám khối.

“Thì ra là hoàng thượng sợ ta đông lạnh à.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Tô Tử Cầm tận lực biểu hiện sự thăm thiết, mềm yếu của bản thân.

“Vậy không bằng hoàng thượng cho vi thần chút ấm áp được không?”

Cố Lâm Uyên nói xong, không đợi Tô Tử Cầm hồi đáp, trực tiếp kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm.

Tô Tử Cầm tựa trong lòng Cố Lâm Uyên, lúc kẻ sát hân, Tô Tử Cầm phát hiện thân thể hắn quả thực lạnh như băng.

Giống như Thương Lăng trước đây ở trong Hân Hải Mê Lâm, thân thể rất lạnh.

Bỗng nhiên Tô Tử Cầm không muốn phản kháng, liền để hắn ôm như thế, lấy chút ấm áp cũng tốt.

Nhưng Tô Tử Cầm có lòng từ bi cho Cố Lâm Uyên làm túi giữ ấm, lúc vừa có chút ôn tồn thì đột nhiên chân mày Cố Lâm Uyên nhíu lại.

Hắn bỗng đẩy Tô Tử Cầm ra, sắc mặt xoẹt cái lại âm trầm, trợn mắt giận dữ nhìn Tô Tử Cầm, phất tay áo xoay người rời đi.

Tô Tử Cầm nhìn Cố Lâm Uyên rời đi mà ngu người.

Nhiếp Chính Vương đại nhân lại trở chứng gì đây?

Rời khỏi Vị Ương Cung, Cố Lâm Uyên trực tiếp đến Ngự Thư phòng.

Hắn vui đầu phê duyệt tấu chương, càng phê càng khó chịu.

“Cạch” một tiếng, hắn đặt bút xuống, mặt âm trầm nói: “Đi gọi ma ma lớn tuổi nhất trong cung đến đây!”

Trong thời gian ngắn Lý ma ma liền đến: “Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

”Nữ hài tử mười bốn tuổi, có phải thân thể chưa phát triển không?”

Cố Lâm Uyên bỗng nhiên hỏi như vậy, Lý ma ma ngẩn ra, bà không hiểu vị Diêm Vương Nhiếp Chính Vương này có tâm tư gì.

Thế là, bà ấy không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời: ”Nữ tử mười bốn tuổi đã phát triển rồi.”

Sắc mặt Cố Lâm Uyên càng thêm khó coi, khí áp toàn bộ thư phòng đạt tới điểm đóng băng.

Lý ma ma là lão nhân trong cung, biết rõ nhất là nhìn mặt đoán ý, bà cảm giác tình thế không đúng, vội vàng bù thêm một câu.

“Dinh dưỡng không đầy đủ, gầy gò, sẽ phát triển chậm hơn.”

Cố Lâm Uyên nghe nói thế, thần sắc hơi đỡ hơn một chút, nói như thế, Tiểu Tử Cẩm ngực phẳng không có nghĩa là nhất định là nam tử đầu nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Bằng Lãng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 436: Ta là đoạn tỵ (1)

Lúc Cố Lâm Uyên lo lắng Tô Tử Cẩm ngực phẳng, Tô Tử Cẩm đang ở tắm điện thoát y chuẩn bị tắm.

“Minh Thu, người nghìn vạn lần phải trông chừng cho tốt.”

Minh Thu nghiêm túc gật đầu, đây là đại sự mất đầu, nàng làm sao cũng không dám xem thường.

Bên trong bình phong, Tô Tử Cẩm cúi y phục trên người xuống.

Chậm rãi tháo từng tầng một vải bó bó trước ngực ra.

Lúc trước vì cái trang giống như nam tử, từ bé Lan Phi đã cho nàng bó ngực.

Chẳng những bó ngực, còn không cho ăn nhiều.

Bởi vì một khi nàng đầy đà, thân thể đặc thù sẽ rất khó lừa gạt, dễ dàng bại lộ.

Cho nên Tô Tử Cẩm luôn gầy trơ xương như củi, chỉ có gầy, mới dễ dàng che giấu bao biện.

Sau khi cởi hết vải ra, Tô Tử Cẩm cúi đầu nhìn ngực mình một chút.

Nàng yên lặng thở dài một hơi, hai cái bánh bao nhỏ, không khỏi cũng quá nhỏ đi, không đủ để nhét kẻ răng luôn.

Sau khi cảm thán xong, Tô Tử Cẩm bước vào trong thùng nước tắm.

Hương khí lượn lờ, toàn thân Tô Tử Cẩm thư sướng, trên dưới đều thư giãn ra.

Nhưng nàng còn chưa thư thái bao lâu, liền nghe Minh Thu ở bên ngoài gân giọng hô to: “Nô tỳ tham kiến Nhiếp Chính Vương!”

Tô Tử Cẩm giật mình một cái, vội vàng bò từ trong thùng nước ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, nàng nghe được giọng Cố Lâm Uyên lạnh như băng: “Cái thủ đoạn báo tin này quá thấp.”

Chớp mắt sau, cửa tắm điện bị mở ra, Cố Lâm Uyên đi tới.

Tô Tử Cẩm luống cuống tay chân, bất chấp bó ngực, vội vàng mặc quần áo vào.

Thế là, lúc Cố Lâm Uyên đi tới, chính là thấy một tràng cảnh thế này.

Tô Tử Cẩm mặc y phục lỏng lẻo lẻo lẻo, còn chưa kịp làm chỉnh tề, tóc cũng ẩm ướt khoác lên phía sau.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nóng xông có chút hồng, như là quả táo vừa chín, nhiễm một tầng ánh đỏ hồng, khiến người ta vừa thấy đã muốn cắn một ngụm.

Cố Lâm Uyên nhìn đáng vẻ trên người của Tô Tử Cẩm, yết hầu hơi động.

“Vương, Vương gia, ta vừa mới đang tắm, hiện tại quần áo xốc xếch, ta đi sửa sang trước một chút...”

Tô Tử Cẩm nói xong xoay người chạy tới bên giường, tiến vào phía sau bình phong.

Ai biết lúc này Cố Lâm Uyên cũng cùng đi theo, một đôi mắt lạnh lùng luôn theo dõi nàng.

“Vương, Vương gia...”

Tô Tử Cẩm có chút khẩn trương, bộ dạng hiện tại của nàng hơi không cẩn thận liền sẽ lộ.

Một khi để lộ, Cố đoạn tỵ phát hiện nam sủng của mình là hàng giả mạo thấp kém, nói không chừng liền làm thịt nàng luôn.

Đầu óc Tô Tử Cẩm chuyển động cực nhanh, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

“Hắt xì...”

Tô Tử Cẩm hắt xì một cái, cổ ý hướng về phía Cố Lâm Uyên.

Quả nhiên, Cố Lâm Uyên không vui nhú mày, vẻ mặt ghét bỏ.

Tô Tử Cẩm thâm đắc ý, chính là muốn người ghét bỏ, ghét bỏ liền tránh ra dùm đi.

Cố Lâm Uyên xoay người, đi ra khỏi bình phong.

Tô Tử Cẩm thở hắt ra một hơi, lúc đang định chỉnh lý mình, Cố Lâm Uyên lại lần trở lại.

Lúc này, trong tay hắn chính cầm một cái áo choàng, khoác lên người Tô Tử Cẩm.

“Ngồi xuống.”

Tô Tử Cẩm sửng sốt, vô thức nghe lời ngồi xuống.

Trong tay Cố Lâm Uyên cầm một cái khăn mặt, ngồi bên người Tô Tử Cẩm, giúp nàng lau tóc, động tác rất là nhẹ nhàng.

Tô Tử Cẩm ngoan ngoãn ngồi bất động cho Cố Lâm Uyên lau tóc, tâm tình có chút tốt.

“Về sau tắm xong tất nhất định phải lau tóc, không được để cảm lạnh.”

Giọng Cố Lâm Uyên lạnh như băng, nhạt nhẽo, làm sao cũng nghe như ra lệnh.

“Biết rồi!”

Tô Tử Cẩm lại miệng nhanh hơn não, bèn một câu: “Vương gia thật cẩn thận tỉ mỉ, khiến ta nhớ tới mẫu phi của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 437: Ta là đoạn tụ (2)

Bù thêm câu này, Tô Tử Cẩm liền hối hận ngay lập tức.

Mặc dù, nàng và Cố Lâm Uyên kém nhau tận mười bốn tuổi, không sai lắm có thể coi như cha nàng, nàng cảm thụ được sự ảm áp của trưởng bối cũng là bình thường.

Nhưng không phải chuyện gì thật đều có thể tùy tiện nói ra!

Quả nhiên, khuôn mặt Cố Lâm Uyên trong nháy mắt liền đen xuống, khí áp lập tức roi chậm lại, lạnh đến Tô Tử Cẩm run run.

Chớp mắt sau, Cố Lâm Uyên trực tiếp ấn Tô Tử Cẩm ở trên giường.

Tô Tử Cẩm nuốt nước miếng một cái, hoàn hảo cách cái áo choàng thật dày, nếu không bánh bao nhỏ của nàng liền bại lộ.

“Giống mẫu phi sao? Hiện tại ta liền để người biết, có giống hay không nhé.”

Cố Lâm Uyên cúi đầu cắn một cái trên môi Tô Tử Cẩm.

Nhưng lần này, hắn không có dùng sức, mà là trần trọc mút cắn, sau đó chậm rãi cạy hàm răng nàng ra.

Thân hình cao Cố Lâm Uyên to, vóc dáng Tô Tử Cẩm rất nhỏ, bị hắn đè như thế, Tô Tử Cẩm vốn không thể động đậy.

“Vương gia... Đoạn tụ...”

Trong cổ họng Tô Từ Cầm phát ra mấy chữ này, nhắc nhở Cố Lâm Uyên đang làm cái gì.

Cố Lâm Uyên quả nhiên dừng lại, hấn ngẩng đầu buông Tô Từ Cầm ra.

Tô Từ Cầm một hơi thở còn nghẹn lại, chỉ nghe Cố Lâm Uyên nói: “Ừm, ta chính là đoạn tỵ, chỉ đoạn một mình ngươi.”

Lời này như một đạo sấm sét, nổ tung trong đầu Tô Từ Cầm.

Đoạn tỵ... Đoạn tỵ... Cố Lâm Uyên vậy mà thừa nhận mình đoạn tỵ!

Tính cách Cố Lâm Uyên giống Thương Lăng, bá đạo lại băng lãnh, vậy mà thừa nhận mình đoạn tỵ!

Lần này, Tô Từ Cầm triệt để kinh ngạc đến ngây người.

Thừa dịp Tô Từ Cầm kinh ngạc đến ngây người, Cố Lâm Uyên cúi đầu, lại bắt đầu nhẹ nhàng hôn đôi môi Tô Từ Cầm.

Cố Lâm Uyên đột nhiên cảm giác, thừa nhận mình đoạn tỵ cũng không phải đại sự gì, thậm chí còn thở dài một hơi.

Hắn thích Tư Mệnh, chỉ cần trong cốt tủy là nàng đã đủ rồi.

Tâm tình Cố Lâm Uyên không tệ, lúc hôn Tô Từ Cầm vô cùng ôn nhu, mang theo từng tia lưu luyến, phảng phất xuyên qua kiếp trước và kiếp này.

Tư Mệnh của hắn, bởi vì hắn mà chịu hai đời khổ sở.

Dù thế nào, đời này, hắn đều sẽ khiến nàng hạnh phúc, để cho nàng mở rộng cửa lòng chân chính tiếp nhận hắn, yêu hắn.

Nghĩ như vậy, nụ hôn của Cố Lâm Uyên nhiều thêm mấy phần nhu tình mật ý.

Nằm dưới thân Cố Lâm Uyên, Tô Từ Cầm cảm thụ được khí tức của hắn biến hóa, cũng cảm thụ được sự ôn nhu và thương yêu của hắn.

Trong lúc nhất thời, Tô Từ Cầm lại ngẩn ngơ.

Những năm tháng lưu luyến bên nhau, những ngọt ngào ấm áp đã lâu bỗng tràn về.

Tô Từ Cầm mở to hai mắt, nhìn chăm chăm hai tròng mắt Cố Lâm Uyên, nhìn chính mình trong mắt hắn.

Tâm của nàng lại đang rục rịch.

Lúc này, Cố Lâm Uyên vươn tay vào bên trong áo choàng, đưa tới lưng Tô Từ Cầm, đang chuẩn bị đi dọc theo thắt lưng một đường lên trên.

Tô Từ Cầm giật mình vội vàng bắt lấy tay Cố Lâm Uyên.

Nàng không có quần ngực, sờ một cái, nhất định sẽ lộ.

Cố Lâm Uyên là đoạn tỵ, vừa lộ chỉ sợ cũng không tha cho!

“Làm sao?”

Cố Lâm Uyên rời khỏi môi Tô Từ Cầm, nhìn nàng.

“Ta... Ta...”

“Ngươi muốn nói ngươi không phải đoạn tỵ? Tô Từ Cầm, ngươi không có lựa chọn khác.”

Cố Lâm Uyên trực tiếp ngắt lời Tô Từ Cầm, một chút đường lui cũng không chừa lại cho nàng.

Đây là muốn mạnh mẽ bẻ cong nàng sao?

Có cần bây giờ liền một đao đâm chết hắn hay không nhỉ?

Thôi không cần... Nàng không xuống tay được.

Nhưng vào lúc này, cái bụng Tô Từ Cầm phát ra một tiếng ùng ục.

Tiếng này quả thực tới chuẩn không cần chỉnh!

“Ta đói!”

“Ta cũng đói.”

Cố Lâm Uyên cong môi, lộ ra một nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Bổng Lân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 438: Ta là đoạn tỵ (3)

Nụ cười này khiến Tô Từ Cẩm nhìn thấy mà tim gan đều run rẩy.

Đây là muốn thế nào?

Nhưng Cố Lâm Uyên nhẹ nhàng mở một cái trên môi Tô Từ Cẩm, sau đó buông nàng ra, đứng dậy.

“Đem bữa tối lên.” Cố Lâm Uyên hướng ra phía ngoài phân phó một tiếng.

“Vâng, Vương gia.”

Phân phó xong, Cố Lâm Uyên trở lại bên giường, trực tiếp ôm Tô Từ Cẩm.

Thừa nhận mình là đoạn tỵ, sau đó Cố Lâm Uyên liền như cửi ra khúc mắc, tùy ý làm đủ loại động tác vô cùng thân thiết với Tô Từ Cẩm.

Cố Lâm Uyên ôm Tô Từ Cẩm đến bên cạnh bàn, đặt nàng ở trên chân của mình.

Cung nữ Cố Lâm Uyên tự mình mang đến hầu hạ Tô Từ Cẩm đều qua huấn luyện nghiêm chỉnh, thấy một màn như vậy mà mí mắt cũng không nháy một cái.

Sau khi bố trí xong bữa tối, Cố Lâm Uyên trực tiếp cầm đĩa lên kẹp một miếng thịt, đưa tới bên môi Tô Từ Cẩm.

“Tự ta ăn, ngươi thả ta xuống đi.”

Tô Từ Cẩm đẩy đẩy Cố Lâm Uyên.

Cố Lâm Uyên không hề bị lay động, đĩa vẫn gấp thịt đặt ở bên môi Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm bắt đắc dĩ, cắn miếng thịt một cái.

“Ngươi như vậy ta không có cách nào ăn cơm cho ngon.”

Cố Lâm Uyên rút cục cũng buông Tô Từ Cẩm ra, để cho nàng ngồi ở bên cạnh.

“Ngươi quá gầy, sau này ta sẽ nhìn chăm chăm ngươi ăn, vỗ béo trở lại.”

Tô Từ Cẩm sửng sò, một khi béo lên, đường cong liền lộ ra, nàng liền không gạt được.

Nếu là khi khác thì còn dễ, bây giờ Cố Lâm Uyên là một tên đoạn tỵ, chỉ sợ phát hiện nàng không phải nam tử sẽ nổi giận làm thịt nàng.

◇

Làm thịt nàng thì thôi, lỡ như hấn giận chó đánh mèo Thẩm Mộc Nhiễm, liền làm thịt nàng ấy một chỗ thì sao?

Nàng có thể không để ý mạng mình, lại không thể không để ý Thẩm Mộc Nhiễm.

Tô Từ Cẩm thở dài một hơi, quả thực có nỗi khổ không nói được.

Trong chớp nhoáng nàng vừa thở dài này, Cố Lâm Uyên đã kẹp vốc lớn thịt bỏ vào trong bát nàng.

Tô Từ Cẩm nhìn cái núi nhỏ trong bát mà ngu người.

Ăn nhiều thịt như vậy, nàng nhất định sẽ khó tiêu, nàng quanh năm ăn không no mà dạ dày thu nhỏ lại, căn bản là chưa từng nổi.

“Ta có thể không ăn nhiều như vậy được chứ...”

“Không thể!”

“Không thể thương lượng sao?”

“Không thể!”

Tô Từ Sâm thở dài, Cố Lâm Uyên rất dữ, rất bá đạo, rất độc tài, nàng chỉ có thể yên lặng lùa com.

Cả đêm, Tô Từ Sâm ăn quá no, no đến mức hầu như không thể nào nhúc nhích.

Cố Lâm Uyên nhìn bát com trống tuếch, tâm tình nhất thời tốt lên.

Có một loại cảm giác gieo xuống một hạt giống, chờ đợi vụ thu hoạch rất nhiều trái cây.

Bây giờ vỗ béo cho Tô Từ Sâm, sau khi vỗ béo là có thể thu hoạch Tô Từ Sâm béo múp míp, mềm mại.

◇

Com nước xong, Tô Từ Sâm không nhúc nhích nổi, liền bò lên giường yên lặng nằm.

Cố Lâm Uyên để cho người thu dọn bữa tối, sau đó một mình đến phía sau bình phong, tắm rửa thay y phục.

Chuẩn bị thỏa đáng, sau đó Cố Lâm Uyên tâm tình cực tốt đi tới bên giường, lại thấy Tô Từ Sâm co lại thành một nắm, nằm ở trên giường, thân thể nhỏ bé lạnh run.

“Từ Sâm, ngươi làm sao vậy?”

Cố Lâm Uyên sợ hãi vội vàng đi qua kiểm tra thân thể Tô Từ Sâm.

“Ta... Ta đau bụng...”

Sắc mặt Tô Từ Sâm tái nhợt, đầu đầy mồ hôi.

Cố Lâm Uyên bị đáng vẻ Tô Từ Sâm dọa cho phát sợ, hấn hô lớn: “Ngự y! Mau truyền ngự y!”

Cố Lâm Uyên ôm Tô Từ Sâm vào trong lòng.

“Đừng sợ, ngự y sẽ tới rất nhanh thôi.”

Cố Lâm Uyên đau lòng ôm Tô Từ Sâm, thần tình còn gấp gáp hơn nàng.

Lúc này, ngoài cửa sổ u ám, một đôi mắt tròn vo lén lút nhìn vào phía bên trong.

Chớp mắt sau, cặp mắt kia lộ ra thần sắc cực kì khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 439: Ta là đoạn tụ (4)

Tô Từ Sâm vui ở Cố Lâm Uyên trong ngực, liên tục quay cuồng, gãy dựa.

Bụng nàng đau quá đau quá.

Cố Lâm Uyên nhìn Tô Từ Sâm trong lòng đang khóc rống vụn vụn thì cực kì đau lòng.

“Ngự y, ngự y đâu!” Cố Lâm Uyên tức giận quát lên.

Giọng Cố Lâm Uyên vừa thốt ra không lâu, ngự y run run rẩy rẩy từ bên ngoài cửa xông vào.

“Vi vi vi thần, tham kiến Nhiếp Chính Vương...”

“Quý cái gì, mau đây xem bệnh!”

Ngự y ngừng đầu, khiếp sợ nhìn hoàng đế vui trong lòng Cố Lâm Uyên, sắc mặt trắng bệch.

Ông ta không khỏi cảm thán bản thân xui xẻo, làm sao vừa đến phiên ông ta lại đụng phải chuyện này chứ!

Tư thế hai người này cứ thấy thế nào ấy, đảm bảo quan hệ không tầm thường.

“Vương gia, đề hoàng thượng đưa tay ra, vì thần mới có thể xem mạch.”

Ngự y nhìn tiểu hoàng đế vui trong lòng Nhiếp Chính Vương, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cố Lâm Uyên nghe thế, vội vàng bắt cổ tay Tô Từ Cẩm ra.

Nhưng mà, trong đầu đón Tô Từ Cẩm nghe nói như thế, vội vàng co rút lại.

Một khi xem mạch thì cái gì cũng lộ tẩy.

“Trẫm không cần xem mạch, cái tên lang băm nhà ngươi, không nhìn ra được trẫm là ăn quá no tiêu hóa kém sao?”

Tô Từ Cẩm giùng giăng, không cho Cố Lâm Uyên bắt.

Khuôn mặt Ngự y triệt để suy sụp, ông ta chỉ thấy tiểu hoàng đế vui trong lòng Nhiếp Chính Vương, nơi nào biết tiểu hoàng đế là ăn nhiều tiêu hóa kém chứ?

“Hoàng thượng, ngài vẫn nên để vi thần cầm tay bắt mạch...”

“Lang băm lang băm lang băm, trẫm mới không cần ngươi xem mạch.”

Tô Từ Cẩm giùng giăng không chịu vào khuôn khổ, Cố Lâm Uyên bắt tay nằng, bắt nửa ngày cũng không bắt được, nhiều lần sợ bóp hỏng cổ tay nằng nên lại buông ra.

Ngự y thấy cảnh tượng này, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, đây quả thực là muốn mạng già của ông ta mà!

Thấy Nhiếp Chính Vương cũng không khuyên được tiểu hoàng đế, ông ta dứt khoát căng da đầu hỏi: “Vương gia, cơm tối hoàng thượng ăn bao nhiêu?”

“Không nhiều, mấy đĩa thịt cộng lại khoảng nửa cân.”

Nghe nói thế, chân ngự y mềm nhũn, suýt chút nữa té sấp mặt.

“Sao, sao lại ăn nhiều như vậy! Vậy xem ra thực sự là khó tiêu!”

Cố Lâm Uyên sững sờ, hần nhủ mày, không vui nói: “Mới nửa cân mà, trước đây lúc tại biên cương, một lần ta có thể ăn hết một cân thịt bò, còn uống rượu.”

“Vương gia, đó là ngài thể trạng tráng kiện, hoàng thượng thân thể và gân cốt yếu, thân hình gầy gò, ngày thường chắc là sẽ không ăn nhiều.”

Ngự y nói xong lời này, Tô Từ Cẩm vội vàng lộ ra một cái gạt đầu, trợ giúp ngự y.

“Đúng vậy bình thường ta chỉ ăn nửa bát cơm, hôm nay ăn đến mức muốn nổ cả bụng.”

Thấy đáng về Tô Từ Cẩm ủy khuất như vậy, Cố Lâm Uyên rất đau lòng.

“Vương gia, vì thần đi sắc một thang thuốc tiêu hóa, hoàng thượng uống vào liền khỏe.”

Ngự y cẩn thận từng li từng tí nhìn sắc mặt Cố Lâm Uyên.

Mà Cố Lâm Uyên thì cúi đầu, vẻ mặt đau lòng nhìn Tô Từ Cẩm làm ỏ trong lòng mình.

“Đi đi, sau đó viết một cái thực đơn bồi dưỡng thân thể, mỗi ngày ba bữa cơm không giống nhau, trong một tháng, ta muốn thấy hiệu quả.”

Cố Lâm Uyên vươn tay nhẹ nhàng dán trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Từ Cẩm, có chút hối hận.

Ngự y sững sờ, ông ta là ngự y mà, không phải đầu bếp đâu, một ngày ba bữa cơm không giống nhau... Sầu chết mất...!

Ngự y thở dài, bất đắc dĩ lui xuống.

Ngự y sau khi rời khỏi, Cố Lâm Uyên cúi đầu nhẹ nhàng hôn một cái trên gò má Tô Từ Cẩm.

“Thật xin lỗi, lần này là ta sai.”

Tô Từ Cẩm ôm bụng sưng sò, trong lòng một hồi ầm ập, chớp mũi có chút chua xót.

Cố Lâm Uyên hôn dần dần này, muốn triển khai thể tiến công nhu tình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thân Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 440: Ta là đoạn tụ (5)

“Về về sau người không được phép ép ta ăn nhiều.”

“Được ”

“Về sau không được phép hung dữ với ta.”

“Được”

“Về sau không được phép ngủ ta.”

“Được”

Cố Lâm Uyên không do dự đáp ứng Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm sưng sò, nằng nặng đầu, vẻ mặt hoài nghi nhìn chăm chăm Cố Lâm Uyên.

“Người xác định người không phải đang lừa gạt ta?”

“Ta không có gạt người.”

Cố Lâm Uyên vươn tay, xoa một cái trên chóp mũi Tô Từ Cẩm.

Sau đó cái trán chạm trán nàng, chóp mũi đụng chóp mũi.

“Vậy người thật sự không ngủ ta chứ?”

“Ta không ngủ người.”

Cố Lâm Uyên bỗng nhiên nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười nhạt.

“Người ngủ ta là được.”

“...”

Ngự y sắc thuốc xong đưa tới, Tô Từ Cẩm uống vào, sau đó nằm trên giường dần dần ngủ.

Cố Lâm Uyên cẩn thận từng li từng tí nằm xuống bên cạnh Tô Từ Cẩm, ôm nàng vào trong lòng.

Sau đó xoay người, đánh ra một đạo chuông phong, trực tiếp làm tắt ánh nến bên giường.

Cuối cùng, Cố Lâm Uyên liếc nhìn về bộ cửa sổ.

Nhưng thời gian ngắn ngủi đến mức khiến không ai có thể phát hiện.

Sau đó, Cố Lâm Uyên ôm Tô Từ Cẩm ngủ mất.

Dưới bộ cửa sổ, một đôi mắt tròn vo nhìn tất cả bên trong cửa sổ, trong mắt đã tràn đầy nước mắt.

Thẩm Mộc Nhiễm ngồi xổm dưới bộ cửa sổ cả đêm, ngồi xổm đến mức thành tượng đá, ngồi xổm với nội tâm tan vỡ.

Nàng che miệng, tận lực khiến mình không khóc ra thành tiếng.

Chân nàng tê dại ngã nhào trên đất, sau đó lại nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, chạy về gian phòng của mình.

Trở lại gian phòng, Thẩm Mộc Nhiễm lớn tiếng khóc.

Nàng làm sao cũng không ngờ tới, Cố Lâm Uyên lại là một tên đoạn tụ, còn nhúng chàm Từ Cẩm ca ca của nàng.

Nàng vẫn luôn ý lại Tô Từ Cẩm, vẫn luôn sợ, vẫn luôn chờ huynh ấy mang mình đi.

Làm thế nào cũng chưa từng nghĩ qua, tình cảnh của huynh ấy sẽ gian nan như vậy.

Người nàng yêu, quân tử trong lòng nàng, vậy mà thành nam sùng của Cố Lâm Uyên.

Thẩm Mộc Nhiễm ở trong phòng khóc thật lâu, khóc đến trời sáng.

Sau khi trời sáng, nàng tỉnh lại, nhắc bút, viết một phong thư, sai người lặng lẽ đưa đi.

Thẩm Mộc Nhiễm bên trong cửa sổ nhìn về hướng Vị Ương Cung, kiên định nói: “Từ Cẩm ca ca, muội nhất định mang huynh rời khỏi vòng xoáy này! Mặc kệ trả giá đắt thế nào!”

Bên trong tấm điện Vị Ương Cung.

Trên giường hẹp, Tô Từ Cẩm yếu ớt tỉnh lại, uống thuốc, ngủ một đêm, cuối cùng cũng không đau nữa.

Tô Từ Cẩm thở phào, tối hôm qua thực sự là mạo hiểm, một lần lại một lần, thiếu chút nữa thì bại lộ.

Nàng cẩn thận từng li từng tí xoay người trong lòng Cố Lâm Uyên, cùng hấn mặt đối mặt.

Tô Từ Cẩm lần đầu tiên nhìn Cố Lâm Uyên gần như vậy.

Hắn ngủ yên tĩnh an tường, lông mi thật dài, mũi thật cao, cực kì đẹp.

Tô Từ Cẩm nhìn Cố Lâm Uyên, có một cái chớp mắt ngẩn ngơ, phảng phất người trước mắt là Thương Lăng.

Thương Lăng khiến nàng muốn trốn tránh.

Tô Từ Cẩm bỗng nhiên nghĩ, chấp niệm và thâm tình chôn ở linh hồn có phải sâu nhất hay không, sâu đến mức có thể ảnh hưởng đến tiềm thức của con người.

Mỗi một thế, Thương Lăng đều sẽ thích nàng, mỗi một thế, đều yêu sâu đậm như vậy.

Cho nên, có phải hay không trong tiềm thức của Thương Lăng, đã yêu nàng tận xương tủy?

Tô Từ Cẩm hơi động lòng, lại không khỏi nhớ tới hồ ly cùng Thanh Ly.

Bọn họ đều là người nàng có thể tin nhiệm không lý do.

Bọn họ đều muốn nàng rời xa Thương Lăng.

Vậy có phải lúc nàng mất đi trong trí nhớ, đã từng cùng Thương Lăng có gút mắt hay không?

Nàng không phải không yêu, mà là bị thương quá sâu, không có dũng khí.

Tô Từ Cẩm thừa dịp Cố Lâm Uyên ngủ say, hơi động lòng, tiến lên trước, nhẹ nhàng hôn lên môi Cố Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 441: Ta là đoạn tụ (6)

Tô Từ Cẩm vốn định chuẩn chuẩn lướt nước một chút, nhưng không ngờ Cố Lâm Uyên bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Tô Từ Cầm vô thức thoái lui, ai ngờ Cố Lâm Uyên lại xoay người đè lên.

“Trời còn chưa sáng, ngươi liền câu dẫn ta sao?”

Cố Lâm Uyên ở trên cao nhìn chăm chăm Tô Từ Cầm.

“Tô Từ Cầm, ngươi còn dám nói ngươi không thích ta?”

Nét mặt Cố Lâm Uyên không mang theo nụ cười, trong sự lạnh lùng mang theo chút mặt đơ, trong nghiêm túc mang một chút đắc ý.

Bộ dáng như vậy, khiến tim Tô Từ Cầm bang bang nhảy không ngừng.

Bị bắt quả tang, gương mặt Tô Từ Cầm nhiễm một tầng đỏ hồng, đôi mắt đảo loạn xung quanh, như là hoàn toàn không có nghe được Cố Lâm Uyên nói.

“Tô Từ Cầm, ngươi đang chơi xấu?”

Tô Từ Cầm không trả lời, con mắt tiếp tục đảo loạn, dáng vẻ ta rất là vô tội.

Cố Lâm Uyên thấy Tô Từ Cầm thế này, mười phần bắt đắc dĩ, hần cúi đầu, nhẹ nhàng cắn một cái trên môi Tô Từ Cầm.

Tô Từ Cầm bị cắn tê rần, ảo não nhấp môi.

“Tô Từ Cầm, nói ngươi yêu ta.”

Cố Lâm Uyên nhìn chăm chăm Tô Từ Cầm, đôi mắt đặc biệt nghiêm túc.

Tô Từ Cầm nháy nháy mắt, đột nhiên cảm giác lúc Cố Lâm Uyên nghiêm túc rất đáng yêu.

Hần giống như là một đứa bé, đặc biệt nghiêm túc đòi kẹo với nàng.

Cố Lâm Uyên đáng yêu như vậy, khiến Tô Từ Cầm nhìn không được bật cười.

Mà Cố Lâm Uyên thì nhú mày, dùng sức xoa bóp khuôn mặt Tô Từ Cầm.

“Cấm cười.”

Tô Từ Cầm nỗ lực nhịn cười, nhưng vẫn mặt mày cong cong.

“Mau nói ngươi yêu ta, mỗi ngày đều phải nói một lần.”

Tô Từ Cầm sửng sốt, đây là bố trí thêm nhiệm vụ cho nàng sao?

Mỗi ngày nói một lần “Ta yêu ngươi”, nói ra, sẽ bị ấn đến sâu trong linh hồn, ấn đến trong tiềm thức, trốn không thoát, quên không được.

Lúc Tô Từ Cầm do dự, Cố Lâm Uyên rốt cục không kiềm được, hần vừa cúi đầu, hôn lên cánh môi Tô Từ Cầm.

Cánh môi mềm mại dán vào nhau, trần trọc, đụng chạm, đòi hỏi...

Cố Lâm Uyên cạy hàm răng Tô Từ Cầm ra, xông vào trong miệng, đi bắt một cái lưỡi linh hoạt trơn trượt như là một đuôi cá nhỏ.

Tô Từ Cầm yên lặng thừa nhận, nàng không phản kháng, không đẩy ra, nàng đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy Cố Lâm Uyên hôn nàng.

Nàng lúc vừa mới bắt đầu giãy dụa, càng về sau càng ồ ồ, đến bây giờ tiếp thu toàn bộ.

Nàng có thể tiên đoán được, nếu cứ như vậy, một ngày nào đó nàng sẽ sa vào trong, không cách nào tự kiềm chế.

Tô Từ Cầm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Cố Lâm Uyên nhú mày lại, buông đôi môi Tô Từ Cầm ra.

“Mở mắt.”

“Ta mệt, để cho ta ngủ tiếp một chút...”

Khuôn mặt Cố Lâm Uyên lập tức đen xuống, hôn với hần thì mệt?

Chẳng lẽ không phải cần phải làm tim đập rầm rầm rầm rầm lên, nai con chạy loạn, ý loạn mê tình, khó có thể tự kiềm chế?

Cố Lâm Uyên giận.

Hắn cúi đầu, cắn một cái trên môi Tô Từ Cẩm.

“A... Ta mệt lắm, tối hôm qua đau lâu quá, không còn khí lực, còn không ngủ ngon...”

Mắt Tô Từ Cẩm nửa mở nửa khép, đáng vẻ còn chưa tỉnh ngủ.

Cố Lâm Uyên buông nàng ra, khẽ than thở một tiếng, từ trên người Tô Từ Cẩm bò xuống, ôm nàng từ phía sau.

“Mệt cứ ngủ tiếp, hôm nay không cần lên triều.”

Tô Từ Cẩm bỗng nhiên mở hai mắt ra, lộ ra một nụ cười rục rịch, nơi nào còn có đáng vẻ buồn ngủ ban nãy.

Sau đó chớp mắt, nàng liền khôi phục lại đáng vẻ còn buồn ngủ, nhẹ ừ một tiếng.

Nàng xem như tiết chế hiểu rõ, Cố Lâm Uyên ăn mềm không ăn cứng, càng mềm, hắn liền càng không thể làm gì nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 442: Đào tẩu (1)

Tô Từ Cẩm bắt được tính nết Cố Lâm Uyên, sau đó cảm thấy mỹ mãn ngủ bù.

Chờ nàng khi tỉnh lại, Cố Lâm Uyên đã rời giường.

Tô Từ Cẩm đuổi người một cái, bò dậy.

Lúc Minh Thu tiến đến hầu hạ Tô Từ Cẩm, sắc mặt khó coi cực kì.

“Minh Thu, ngươi làm sao vậy?”

“Hoàng thượng, người... người có bị Nhiếp Chính Vương phát hiện hay không?”

“Không có.”

Vừa nghe nói vậy, Minh Thu gấp đến độ giậm chân.

“Nhiếp Chính Vương là đoạn tụ, ưa thích nam nhân, nếu cuối cùng người là nữ nhân, giấy không thể gói được lửa, lỡ có một ngày hắn...”

Minh Thu nói đến đây, làm sao cũng không nói được.

Hai mắt nàng đỏ lên, nước mắt lèn lèn xuống, nàng vội vàng bắt lấy cánh tay Tô Từ Cẩm.

“Người mau tìm cơ hội đào tẩu đi!”

Tâm Tô Từ Cẩm trầm xuống, phải chạy trốn sao?

Cố Lâm Uyên thích nam nhân, nếu nàng không phải, nàng chỉ là một kẻ giả mạo kém cỏi, một khi phát hiện chân tướng, hắn nhất định sẽ thẹn quá thành giận.

Đến lúc đó giết nàng cũng thôi, nhưng Thẩm Mộc Nhiễm cùng Minh Thu là vô tội, tất nhiên sẽ liên lụy các nàng.

Tô Từ Cẩm thở dài: “Để ta suy nghĩ thật kỹ.”

“Hoàng thượng, người cũng không thể trì hoãn nữa!”

“Ta biết.”

Đáp ứng Minh Thu, sau đó Tô Từ Cẩm đem chuyện này để trong lòng.

Ba ngày sau, Tô Từ Cảm nhận được tin Hạ Dực Thần hồi triều.

Hạ Dực Thần vừa hồi triều, chuyện thứ nhất chính là vào cung gặp Tô Từ Cảm.

Lúc đó, đã là hoàng hôn.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng!”

Tô Từ Cảm đứng trước mặt Hạ Dực Thần, phát tay với cung nhân bốn phía một cái: “Tất cả lui xuống.”

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Hạ Dực Thần đột nhiên đứng dậy, thân hình lóe lên, bay thẳng đến tấn công Tô Từ Cảm.

Tô Từ Cảm không nháo không giận không kinh ngạc, khoe môi cong lên, liền đánh lại.

Hai người từng chiêu từng thức, người tới ta trả, rất nhanh thì đánh nhau.

Võ công Hạ Dực Thần rất cao, Tô Từ Cảm không yếu thế chút nào, hai người trong lúc nhất thời đánh hừng hực khí thế, túi bụi.

Cuối cùng, hai người bất phân thắng bại.

Dừng lại hai người nhìn nhau cười, bàn tay to của Hạ Dực Thần đánh trên bả vai Tô Từ Cảm.

“Nhanh quá nhanh quá, ta đã thật lâu không có đánh thoải mái như vậy!”

Hạ Dực Thần mười phần hào sảng, bởi vì hán quanh năm dầm mưa dãi nắng tại Bắc Mạc, làn da ngã thành màu mạch vàng.

“Từ Cảm, đệ là tri kỷ duy nhất của ta, từ nhỏ đã thân thiết, thật không ngờ tới, nháy mắt đã đăng cơ làm hoàng đế.”

“Uống rượu không?” Tô Từ Cảm vỗ trên vai Hạ Dực Thần một cái.

“Được!”

Trên nóc Vị Ương Cung, Tô Từ Cảm cùng Hạ Dực Thần một người ôm một vò rượu, nằm ở trên nóc nhà uống.

Hoàn hảo hôm nay Cố Lâm Uyên ra ngoài tuần tra, buổi tối sẽ không trở về, bằng không, Tô Từ Cảm nào có cơ hội làm càn như vậy.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hai người tùy ý nằm trên nóc nhà, không có một chút kiêng kỵ.

“Sao huynh bỗng nhiên trở về? Bắc Mạc đều ổn định rồi?”

“Coi như vững vàng, chính là lâu lâu náo chút ít chuyện.”

“Trở về gặp Mộc Nhiễm chưa?”

Ba người bọn họ từ nhỏ quan hệ đã rất tốt, chỉ tiếc, sau khi Hạ Dực Thần mười tuổi đã bị đưa đi đóng ở Bắc Mạc.

“Gặp rồi.”

Hạ Dực Thần sau khi ực một hớp rượu, hán nhủu mảy hỏi: “Từ Cảm, mấy năm này ta càng lớn càng tục tằng, làm sao đệ càng nuôi càng trắng vậy?”

Tô Từ Cảm một quyền đập vào bả vai Hạ Dực Thần.

“Thu hồi ánh mắt nhìn tiểu bạch kiếm của huynh đi, lão tử là nam tử thẳng.”

Hạ Dực Thần sáng khoái cười ha ha, hán nói: “Coi như đệ còn có chút giống nam nhân, Từ Cảm, đến Bắc Mạc với ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 443: Đào tẩu (2)

Tô Từ Cảm sững sờ, không ngờ tới Hạ Dực Thần bỗng nhiên sẽ đưa ra chuyện này.

“Đi Bắc Mạc? Vì sao?”

“Từ Cẩm, kinh thành không thích hợp với đệ.”

Tô Từ Cẩm yên lặng, nàng uống một ngụm rượu, nhìn lên ánh trăng đậm bạc trên trời.

“Đệ là một con hùng ưng có thể vỗ cánh bay cao, không nên vây ở nơi kinh thành nhỏ hẹp này.”

Hạ Dục Thần cũng rót đầy miệng rượu, nói tiếp.

“Nhớ năm mười tuổi đó, chúng ta từng mang theo Mộc Nhiễm cùng xuất cung chơi đùa, lúc đó ta vừa mới học cưỡi ngựa bắn cung, cảm giác mình rất lợi hại. Thế là không biết trời cao đất rộng mang bọn người ra vùng ngoại ô săn bắn, suýt chút nữa xảy ra sự cố, đệ còn nhớ rõ không?”

“Nhớ chứ.”

“Khi đó thật không may, gặp phải một con báo đang kiếm ăn. Ta và Mộc Nhiễm đều bị dọa sợ, chỉ một mình đệ xông về phía trước liều mạng cùng con báo kia.”

Hạ Dục Thần bật cười: “Thật hoài niệm khi đó ba người chúng ta người cùng chung hoạn nạn.”

Tô Từ Cẩm yên lặng, uống một ngụm lại một ngụm rượu.

“Từ Cẩm, kinh thành đã là thiên hạ của Nhiếp Chính Vương, bất quá hần chỉ coi đệ là con rối và phương tiện để lợi dụng, đệ hà tất phải lưu lại?”

“Sớm mai, chuyện này đệ sẽ suy nghĩ thật kỹ.” Giọng Tô Từ Cẩm có chút trầm thấp khàn khàn.

“Suy nghĩ, đệ suy nghĩ cái gì?”

Tô Từ Cẩm yên lặng không nói, vẫn đang uống rượu.

“Ta đã có kế hoạch, chỉ cần đệ phối hợp với ta, ta có thể mang theo các người rời khỏi kinh thành, từ nay về sau trời cao biển rộng!”

Hạ Dục Thần đặc biệt nghiêm túc nói với Tô Từ Cẩm.

“Coi như không để ý bản thân, cũng phải xem Mộc Nhiễm, nàng một nữ hài tử, không có chỗ dựa, rất không dễ dàng.”

Tô Từ Cẩm sững sờ, thờ dài một tiếng.

“Đệ biết rồi, kế hoạch khi nào thì bắt đầu.”

“Mười ngày sau, ngày tế Phật, Phở Tể Tự.”

Tô Từ Cẩm hạ mắt, ngày tế Phật là thời gian không lớn cũng không nhỏ, năm xưa tiên hoàng đều mang theo hoàng tử cùng đám công chúa bọn họ đi Phở Tể Tự tế Phật.

Bây giờ Tô thị dòng chính, cũng chỉ còn lại có mình nàng.

Tất cả huynh đệ tỷ muội của nàng đều bị Cố Lâm Uyên lưu đây, mặc dù không đuổi tận giết tuyệt, nhưng cũng chẳng kém hơn.

“Được”

Tô Từ Cẩm nhận lời.

Sau khi Hạ Dục Thần rời đi, trăng đã lên giữa trời, Tô Từ Cẩm say khướt bò xuống nóc nhà.

Nàng đầy bụng tâm sự, bước chân lảo đảo, không ổn định ngã xuống.

Nhưng mà nàng không té xuống đất, lại ngã vào một bờ ngực quen thuộc.

“Người uống rượu?”

Cố Lâm Uyên cau mày ôm Tô Từ Cẩm về phòng.

Dưới bóng đêm tràn ngập, chỗ sâu cuối hành lang, Thảm Mộc Nhiễm nhìn một màn này, hai mắt như sương mù, nắm chặt lòng bàn tay.

“Vì sao loại người tội ác tày trời như Cố Lâm Uyên còn có thể sống được? Chẳng những còn sống, còn quyền cao chức trọng, hưởng hết vinh hoa phú quý chứ?”

Thẩm Mộc Nhiễm cau mày, cực kì đau lòng.

“Mộc Nhiễm đừng có gấp, còn mười ngày nữa huynh sẽ mang bọn muội ra khỏi bể khổ.”

Hạ Dực Thần đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt vừa nhu tình vừa đau lòng nhìn Thẩm Mộc Nhiễm.

“Mười ngày, một ngày muội cũng không muốn chờ.”

“Mộc Nhiễm, nhận được tin của muội huynh cũng đã lập tức trở về.”

“Dực Thần, huynh không biết muội nhìn Từ Cẩm ca ca mấy ngày nay bị chà đạp như thế, lòng muội rất đau. Mỗi thời mỗi khắc đều là dây vò.”

Con người Hạ Dực Thần âm ỉm đi.

“Mộc Nhiễm, cho dù hiện tại Từ Cẩm biến thành cái dạng này, muội cũng yêu nó như vậy sao?”

Thẩm Mộc Nhiễm khiếp sợ quay đầu nhìn Hạ Dực Thần.

“Huynh ấy biến thành bộ dáng gì? Lời này của huynh là có ý gì?”

“Hiện tại đệ ấy là Cố Lâm Uyên...”

Hạ Dực Thần còn chưa nói hết, Thẩm Mộc Nhiễm giơ tay lên tát một cái vào mặt hắn.

>

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 444: Đào tẩu (3)

Một tiếng “Bốp” vang lên, hai người đều triệt để sững sốt.

Thẩm Mộc Nhiễm bình thường rất ôn nhu, chính nàng cũng không nghĩ đến sẽ không chút nghĩ ngợi tát Hạ Dực Thần một cái.

“Về sau không cho phép huynh nói như vậy, Từ Cẩm ca ca mãi mãi cũng không thay đổi!”

Thẩm Mộc Nhiễm xoay người vội chạy đi.

Hạ Dực Thần nhìn bóng lưng nàng rời đi, xoa gương mặt bị đánh, con người âm ỉm xuống.

“Mộc Nhiễm, nó có cái gì tốt chứ?”

Bên trong tấm điện, Cố Lâm Uyên thả Tô Từ Cẩm trở lại giường.

Tô Từ Cẩm uống say khướt, khuôn mặt đỏ hồng nhìn như quả táo chín, không an phận nhích tới nhích lui ở trên giường.

Cố Lâm Uyên bắt đắc dĩ, ấn Tô Từ Cẩm ở trên giường, đắp kín chăn cho nàng.

Sau đó lại tự mình bê một chậu nước, lau mặt cho nàng.

“Đầu đau quá...”

Cố Lâm Uyên vươn tay dán trên trán Tô Từ Cẩm, dùng bàn tay lạnh như băng giảm nhiệt cho nàng.

“Tâm cũng đau...”

Cố Lâm Uyên ngẩn ra, nhìn dáng vẻ Tô Từ Cẩm mơ mơ màng màng, bên trong đôi mắt có ánh sáng lưu chuyển.

“Ta thích người.”

Tay Cố Lâm Uyên cứng đờ, cả người sững sờ một hồi lâu, cau mày, thờ dãi.

“Bảo người nói người không chịu, sau khi say lại là tự giác, đây là người nói, ta tin.”

Cổ Lâm Uyên nói xong, còn đăm đăm khuôn mặt Tô Từ Cẩm, sau cùng còn ghét bỏ nói: “Quá gầy”

Mười ngày sau, ngày tế Phật.

Chuẩn bị xong xe ngựa, Tô Từ Cẩm đưa tay đỡ Thẩm Mộc Nhiễm lên xe ngựa.

“Từ Cẩm ca ca, thật không nghĩ tới, thời gian qua đi một năm, lúc đi Phở Tề Tự tế Phật cũng chỉ còn lại có hai chúng ta.”

Thẩm Mộc Nhiễm cảm thán một tiếng, trán hơi cau lại, trán ngập đau thương nhàn nhạt.

Tô Từ Cẩm vỗ vỗ tay Thẩm Mộc Nhiễm, nàng nói: “Đừng sợ, về sau sẽ ổn.”

Nghĩ tới hôm nay chính là thời gian lấy được tự do lần nữa, tâm tình Thẩm Mộc Nhiễm liền trở nên tốt đẹp, nàng hưng phấn ôm lấy cánh tay Tô Từ Cẩm, rúc vào bên người nàng.

“Đúng vậy đúng vậy, thật vui vẻ, Từ Cẩm ca ca, chúng ta sắp khổ tận cam lai rồi!”

Lúc này, màn xe ngựa bỗng nhiên bị vén lên, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng của Cổ Lâm Uyên xuất hiện ở trước mặt hai người.

Thẩm Mộc Nhiễm bị Cổ Lâm Uyên dọa một cái như vậy, cả người co rụt lại.

“Đi ra ngoài”

Thẩm Mộc Nhiễm cùng Tô Từ Cẩm hai mặt nhìn nhau, nói ai?

“Nhanh lên một chút, ta không có kiên nhẫn.”

Kết quả là, hai người cùng ra khỏi xe ngựa, Thẩm Mộc Nhiễm vừa mới xuống xe ngựa, Tô Từ Cẩm đã bị Cổ Lâm Uyên ấn trở về.

Màn xe ngựa khép lại, chớp mũi Thẩm Mộc Nhiễm đau xót, nước mắt liền dừng mãnh trào ra.

Rõ ràng nàng mới là người tâm đầu ý hợp với Từ Cẩm ca ca, cái tên Cổ Lâm Uyên tu hú chiếm tổ lại đoạt người nàng yêu!

“Quận chúa, phía sau còn có một chiếc xe ngựa, mời người.”

Giọng Cao công công đúng lúc xuất hiện phía sau Thẩm Mộc Nhiễm.

Thẩm Mộc Nhiễm bất đắc dĩ phải xoay người về xe ngựa phía sau, nàng không vội, nàng phải nhìn, nàng không thể phá hỏng kế hoạch.

Bên trong chiếc xe ngựa đầu, Cổ Lâm Uyên ôm lấy Tô Từ Cẩm, đặt lên chân của mình.

“Bảo người đừng đụng vào nàng ta, người không nhớ ư?”

“Vương gia, làm sao người lại tới? Năm xưa không phải người không đi tế Phật sao?”

“Ta không đi, hai người các người liền định yêu đương vụng trộm à?”

Tô Từ Cẩm giật giật khóe miệng, lời này sao kỳ quái như vậy?

Nàng cùng Thẩm Mộc Nhiễm được công nhận là một đôi, hiện tại là ai với ai đang vụng trộm mới đúng đây?

“Ta muốn gả Thẩm Mộc Nhiễm đi.” Cổ Lâm Uyên nói.

Tô Từ Cẩm sửng sốt, đây là đang thanh trừ tình địch?

“Mộc Nhiễm còn nhỏ, qua một hai năm nữa đi.”

“Không gả cũng được, người cho chút thành ý đi.”

Mặt Cổ Lâm Uyên không chút thay đổi, dáng vẻ như nói chuyện đứng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 445: Đào tẩu (4)

Tô Từ Cẩm quay đầu, con mắt đảo loạn, giả bộ không nghe thấy.

Cố Lâm Uyên không nhanh không chậm, không nháo không giận.

“Ngày mai là một ngày tốt lành, ta nhớ ngoài cửa Phở Tề Tự có tên thợ rèn trung niên để tang vợ, người coi như thành thật, Thẩm Mộc Nhiễm có thể gả.”

Cố Lâm Uyên vừa dứt lời, chỉ nghe “Chục” một tiếng, Tô Từ Cẩm hôn một cái trên mặt hấn.

“Ừm, Thẩm Mộc Nhiễm còn chưa cập kê, lại đợi hai năm đi.”

Cố Lâm Uyên thoả mãn gật đầu, nghiêm trang, mặt không chút thay đổi nói.

Nhưng Tô Từ Cẩm lại không kèm được, bật cười.

Nàng càng ngày càng cảm thấy Cố Lâm Uyên vẻ mặt băng lãnh, trong xương lại đáng yêu đến chết người.

Lúc đoàn xe đến Phở Tề Tự, đã là buổi trưa.

Phượng trượng trụ trì tự mình an bài cơm chay cho họ.

Sau khi dùng cơm, mỗi người về gian phòng đã được an bài ở lại.

Thẩm Mộc Nhiễm một thân một mình ở trong phòng, một mình lau nước mắt.

Trong lòng nàng nguyên rủa Cố Lâm Uyên ngàn lần vạn lần, khổ sở muốn chết.

Khóc xong một hồi, nàng lại không cam lòng, nhớ tới phải đi gặp Tô Từ Cẩm.

Nàng đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy cách đó không xa bên trong đình hóng gió, có hai thân ảnh tuyết trắng đang ngồi đối mặt nhau.

Trước mặt bọn họ bày một bàn cờ, Cố Lâm Uyên tay cầm quân trắng, Tô Từ Cẩm tay cầm quân đen, hai người đang chém giết nhau.

Xa xa nhìn sang, ánh mắt Cố Lâm Uyên băng lãnh, ít khi nói cười, mà Tô Từ Cẩm khẽ cười, ôn hòa như gió.

Hai người rõ ràng không phải một cái tính cách, nhưng ở cùng lại nhìn đẹp mắt như vậy.

Một màn này, Thẩm Mộc Nhiễm thấy mà không di động bước chân.

Hai người mặc dù đều là nam tử, nhưng hình ảnh ngồi đối diện nhau trong lương đình, nắm cờ đối địch, tắm trong gió nhẹ lại cực đẹp.

Đẹp đến mức thậm chí khiến người ta có một loại cảm giác ông trời tác hợp.

Thẩm Mộc Nhiễm nhìn một màn này, tâm càng trầm hơn.

Tô Từ Cẩm đang cười, lúc cùng Cố Lâm Uyên đánh cờ, huynh ấy thật sự đang cười, huynh ấy... vui vẻ.

Nàng cho rằng, Tô Từ Cẩm sẽ rất chán ghét, rất bài xích Cố Lâm Uyên.

Nhưng huynh ấy không có, không hề có một chút nào.

Chẳng biết lúc nào, hai trông mắt Thẩm Mộc Nhiễm liền ướt át, Từ Cẩm ca ca của nàng, lại cười với tên bại hoại chiếm lấy huynh ấy.

Bọn họ ở cùng một chỗ đẹp như vậy, hài hòa như vậy, dường như mình mới là kẻ dư thừa.

Thẩm Mộc Nhiễm đối với ý nghĩ toát ra của mình hù dọa giật mình.

Nàng điên sao? Bọn họ đều là nam tử!

Nam tử cùng nam tử, có thể ở cùng nhau sao?

Cố Lâm Uyên là biến thái, Từ Cẩm ca ca mới không phải!

Thẩm Mộc Nhiễm quay người lại, đi về phòng.

Cửa phòng đóng lại, nàng xoay người một cái, thấy phía sau có bóng người, Thẩm Mộc Nhiễm bị dọa giật mình.

Một tay vươn ra, từ phía sau lưng che miệng Thẩm Mộc Nhiễm, khiến nàng không la lên tiếng.

Thẩm Mộc Nhiễm thấy rõ người tới, sau đó mới thở phào một cái, đẩy ra Hạ Dục Thần ra, bảo trì khoảng cách một bước.

“Dục Thần ca ca, làm sao huynh lại tới? Cũng không nói một tiếng, hù chết muội.”

Ánh mắt Hạ Dục Thần lập tức ảm đạm xuống, gấp gấp đẩy hấn ra như vậy ư?

“Quan hệ của Tử Cầm cùng Nhiếp Chính Vương dường như rất tốt?”

Hạ Dục Thần liếc ra ngoài cửa sổ.

“Không phải, Tử Cầm ca ca đang miễn cưỡng vui cười.”

“Ta có thể không nhìn ra ư.”

“Dục Thần ca ca, huynh lại làm sao vậy? Tại sao cứ muốn hoài nghi Tử Cầm ca ca?”

Hạ Dục Thần thu hồi ánh mắt, từ trong cổ tay áo lấy ra một gói thuốc, đưa cho Thẩm Mộc Nhiễm.

“Đêm nay hạ dược Cổ Lâm Uyên.”

Thẩm Mộc Nhiễm sững sờ: “Cái ..., thuốc gì?”

“Mộng Hấn Dục, hấn bất tỉnh, kế hoạch chúng ta mới có thể tiến hành, giao cho Tử Cầm, để cho đệ ấy đi hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 446: Đào tẩu (5)

Mặt trời chiều ngã về tây, bên trong đình hóng gió, hai người sớm đã không thấy tung tích.

Cổ Lâm Uyên nắm tay Tô Tử Cầm tản bộ phía sau núi Phổ Tế Tự.

Đột nhiên, Cổ Lâm Uyên dừng lại, vươn tay xoa khuôn mặt Tô Tử Cầm.

Về mặt Tô Tử Cầm vô cùng nghi hoặc, mà Cổ Lâm Uyên lại xoa bóp eo nàng.

“Làm sao đây?”

“Không có phí công ăn.”

“...”

Cổ Lâm Uyên thoả mãn thu tay về, sau đó ôm Tô Tử Cầm, đặt lưng nàng trên cây khô phía sau.

Cổ Lâm Uyên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn Tô Tử Cầm.

Chim bay về tổ, mặt trời chiều chạng vạng rơi xuống, trên mặt hồ sau núi gió thổi lên một tầng sóng lăn tăn.

“Ta muốn vỗ béo ngươi rồi mới ăn, nhưng dường như có chút nhịn không được.”

Tô Tử Cầm sững sờ, cái gì gọi là vỗ béo rồi ăn?

Chăn heo à?

Tô Tử Cầm bĩu môi, về mặt ghét bỏ.

Lúc này, phía sau bọn họ cách đó không xa, Thảm Mộc Nhiễm khiếp sợ nhìn một màn này, há hốc miệng, quả thực không thể tin được.

Nàng trước đó chỉ thấy Cổ Lâm Uyên đè Tô Tử Cầm trên giường, lần này là giữa ban ngày, chứng kiến bọn họ thân thiết.

Tâm Thảm Mộc Nhiễm lập tức bị một màn này giáng đòn nghiêm trọng.

“Đường như Tử Cầm cũng không có phản kháng?”

Phía sau Thảm Mộc Nhiễm, Hạ Dục Thần nghi hoặc nhíu nhíu mày.

“Huynh đừng nói bậy, Tử Cầm ca ca là bị ép!”

Thảm Mộc Nhiễm nhìn không được, đang muốn xông về phía trước, Hạ Dục Thần vội vàng cản nàng lại.

“Đừng đi, Cổ Lâm Uyên sẽ giết muội.”

Thảm Mộc Nhiễm bỗng nhiên đẩy Hạ Dục Thần ra, hai mắt nhỏ bé đỏ hồng lườm hằn một cái.

“Hạ Dục Thần, chớ quên, Tử Cầm ca ca cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ với huynh!”

Thảm Mộc Nhiễm xoay người, hô một tiếng về phía bên kia: “Tử Cầm ca ca! Tử Cầm ca ca, huynh đang ở đâu vậy?”

Nghe được có tiếng người, toàn thân Tô Tử Cầm cứng đờ, vội vàng đẩy Cổ Lâm Uyên ra.

Nàng xoay người đi ra phía sau cây.

“Mộc Nhiễm.”

“Tử Cầm ca ca!”

Thảm Mộc Nhiễm vội chạy tới, nàng đang muốn ôm lấy Tô Tử Cầm, khuôn mặt lạnh vạn năm không thay đổi của Cổ Lâm Uyên liền xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Thảm Mộc Nhiễm sợ hãi một chút, nàng rõ ràng sợ muốn chết, vẫn là tiến lên một bước, ngăn ở giữa Tô Tử Cầm cùng Cổ Lâm Uyên.

“Tham kiến Vương gia.”

“Vương gia, ta đưa Mộc Nhiễm trở về trước.”

Tô Tử Cầm nói xong, vội vàng lôi kéo Thảm Mộc Nhiễm rời đi.

Cổ Lâm Uyên đứng ở phía sau bọn họ, ánh mắt trầm xuống, sâu như biển.

“Tử Cầm ca ca, huynh đừng sợ, chúng ta lập tức liền có thể thoát khỏi bê bối!”

Thảm Mộc Nhiễm nói nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra một bao đựng.

“Đây là Dục Thần ca ca bảo muội đưa cho huynh, huynh hạ dược Cổ Lâm Uyên, thừa dịp hắn hôn mê, chúng ta có thể chạy đi.”

Tô Tử Cầm nhận gói thuốc, nắm ở lòng bàn tay, như có điều suy nghĩ.

“Ừ.”

“Tử Cầm ca ca, về sau chúng ta nhất định có thể rời khỏi tên ma quỷ Cổ Lâm Uyên kia đúng không?”

“Mộc Nhiễm, đừng lo lắng.”

Thảm Mộc Nhiễm nhìn không được, khóc lên, khóc lê hoa đái vũ khiến người ta đau lòng.

“Tử Cầm ca ca, huynh chịu khổ rồi.”

Thân hình Tô Tử Cầm cứng đờ, nàng không xác định được Thảm Mộc Nhiễm đã thấy cái gì.

“Muội trở về chờ đi, đêm nay mang muội đi.”

“Được”

Màn đêm rớt cuộc buông xuống, côn trùng phía ngoài phòng không biết mệt mỏi kêu.

Bên trong phòng, Tô Tử Cầm lấy gói thuốc, ra nắm chặt trong lòng bàn tay, chân mày hơi cau lại.

Lúc Cố Lâm Uyên vào cửa, thấy Tô Tử Cầm đang ngâm nước pha trà.

“Về rồi?”

Tô Tử Cầm ngẩng đầu.

“Ừ”

Sắc mặt Cố Lâm Uyên như thường, hần đến bên cạnh Tô Tử Cầm.

Tô Tử Cầm đưa cho hần một ly trà.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 447: Biến cố (1)

Cố Lâm Uyên nhận trà, trực tiếp uống.

Tô Tử Cầm nhìn Cố Lâm Uyên không có một tia phòng bị, không chút suy nghĩ, liền trực tiếp uống.

Nàng cúi đầu, trong con ngươi có một tia hồ thẹn.

“Sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Tử Cầm nói xong tiến lên một bước, đỡ lấy Cố Lâm Uyên.

Cố Lâm Uyên nhướng mày, cả người mềm xuống, tựa trên người Tô Tử Cầm.

Tô Tử Cầm than nhẹ một tiếng, đỡ Cố Lâm Uyên đến bên giường, thay hần tháo vớ, đắp kín chăn.

Sau đó nàng cúi đầu, hôn trên trán hần.

“Thật xin lỗi.”

Tô Tử Cầm nói xong, đứng dậy ra khỏi phòng.

Mở cửa phòng, chỉ thấy bên ngoài đã chém giết một mảnh, thị vệ Cố Lâm Uyên mang đến đã cùng một đám hắc y nhân giao thủ.

Lần này tể Phật, Cố Lâm Uyên đi cũng đơn giản, không có nhiều thị vệ, cũng không mang ám vệ tâm phúc, chỉ là mang chút thị vệ bình thường tới.

Tô Tử Cầm nhìn một cái, chỉ thấy những thị vệ kia bị đánh bại liên tục lui, căn bản là không xông qua bảo vệ Cố Lâm Uyên được.

Nhưng vào lúc này, Hạ Dực Thần mang theo Thẩm Mộc Nhiễm chạy tới.

“Tử Cầm ca ca!”

Thẩm Mộc Nhiễm thấy Tô Tử Cầm, nhào tới trong ngực nàng.

“Được rồi, rời khỏi nơi này trước. Lỡ như người của Cố Lâm Uyên nhận được tin tức tới trợ giúp, chúng ta liền đi không nổi.”

“Được!”

Thẩm Mộc Nhiễm gắt gao lôi kéo Tô Tử Cầm theo nàng, nhưng mà, Hạ Dực Thần chợt vọt vào trong phòng.

“Dực Thần, huynh làm cái gì vậy?”

Tô Tử Cầm bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Hạ Dực Thần cầm một cây chùy thủ trong tay, đã tiến về phía giường Cố Lâm Uyên.

“Dừng tay!”

Tô Từ Cầm không chút nghĩ ngợi liền chạy vào trong phòng.

Chủy thủ trong tay Hạ Dực Thần giờ lên, lúc đang muốn đâm vào trái tim Cố Lâm Uyên, Tô Từ Cầm một tay kéo Hạ Dực Thần ra.

“Dực Thần, huynh làm cái gì vậy?”

Tô Từ Cầm ngăn Hạ Dực Thần, đứng bên giường Cố Lâm Uyên.

“Từ Cầm, lời này phải là ta hỏi ngươi, ngươi làm cái gì vậy?”

Hạ Dực Thần hí hai mắt, tìm tòi nghiên cứu nhìn Tô Từ Cầm.

“Chúng ta đi là chính, tại sao phải giết hắn?” Tô Từ Cầm cau mày hỏi.

“Không nhỏ cò tận gốc, lẽ nào chờ hắn quay đầu lại trả thù sao? Từ Cầm, ngươi đang nói đùa ư?”

Hạ Dực Thần kinh ngạc nhìn Tô Từ Cầm.

“Giữ cho hắn một mạng, chúng ta đi.”

“Không được!” Hạ Dực Thần trực tiếp cự tuyệt.

“Cố Lâm Uyên quyền cao chức trọng, hôm nay chúng ta làm thành thế này, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Huống chi hắn cũng không phải người tốt lành gì, ngươi cần gì phải nhẹ dạ?”

Tô Từ Cầm mím chặt môi không nói lời nào.

“Hôm nay Cố Lâm Uyên phải chết, Từ Cầm, ngươi không cho ta giết hắn, ngươi không phải là thích hắn chứ?”

“Chớ nói nhảm, Từ Cầm ca ca mới không thích cái loại tội ác tày trời bại hoại kia!” Thẩm Mộc Nhiễm đứng ở cửa vội phản bác.

“Không thích vì sao không thể giết?”

“Nếu như hắn chết, Hoàn quốc liền loạn.”

“Không phải còn ngươi nữa sao? Ngươi mới là hoàng đế Hoàn Quốc, hắn chết, toàn bộ Hoàn quốc là của ngươi!”

Tô Từ Cầm chân mày cau chặt, nàng nói: “Đi mau.”

“Không giết hắn, ta sẽ không đi!”

Hạ Dực Thần nói xong bay thẳng đến chỗ Cố Lâm Uyên tấn công.

Tô Từ Cầm rung mình, vội vàng ngăn Hạ Dực Thần.

Hai người vừa tấn công lại đánh nhau.

“Từ Cầm ca ca, Dực Thần ca ca, các người đừng đánh! Chúng ta đi nhanh đi!”

Thẩm Mộc Nhiễm thấy hết thảy gấp đến độ dậm chân.

“Hôm nay Cố Lâm Uyên nhất định phải chết, Từ Cầm, không được ngăn cản ta.”

“Ta sẽ không để cho huynh giết hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thuợng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 448: Biến cố (2)

Hạ Dực Thần cùng Tô Từ Cầm cứ không hề có điềm báo trước đánh nhau như vậy.

Mỗi chiêu của Hạ Dực Thần đều độc ác, tuyệt đối không lưu tình.

Hắn lớn hơn Tô Tử Cầm ba tuổi, lại là võ tướng, quanh năm chém giết tại Bắc Mạc, vì vậy võ công của hắn rất cao, kinh nghiệm thực chiến cũng rất nhiều.

Nhưng mà, dưới thế tiến công cường đại của Hạ Dực Thần, Tô Tử Cầm vẫn bình tĩnh như trước.

Mỗi một chiêu, mỗi một thức đều xử lý tốt.

Có thể thấy được, võ công của Tô Tử Cầm cũng là trải qua vô số thực chiến, thiên chùy bách luyện mà thành.

Việc này khiến Hạ Dực Thần khiếp sợ, nuôi dưỡng ở thâm cung, Tô Tử Cầm bình thường nhìn có chút văn nhược vậy mà võ công lại mạnh như vậy.

Bình thường lúc bọn họ luận bàn cũng đều cực hạn mới thôi, hôm nay chân chính đối chiến chém giết, trong chiêu thức không lưu lại bất kỳ tình nghĩa gì.

Thấy một màn như vậy, Thẩm Mộc Nhiễm lo lắng, nàng gấp đến độ giậm chân, đến giờ không thể tin được hai người cứ nói đánh là đánh.

“Tử Cầm ca ca, Dực Thần ca ca, các người đừng đánh nữa! Mau dừng tay đi!”

Nhưng mà, Tô Tử Cầm cùng Hạ Dực Thần không có chậm lại một chút, ngược lại càng đánh càng kịch liệt.

“Tử Cầm, bình thường không biết, hôm nay mới phát hiện võ công của ngươi lại cao như vậy! Không biết ngươi bái sư ở đâu?”

“Nếu huynh ngừng tay rồi đi, ta sẽ tỉ mỉ kể cho huynh.”

“Nói thế, hôm nay thế nào ngươi cũng sẽ không để ta giết Cố Lâm Uyên?”

“Đúng”

“Tô Tử Cầm, ngươi che chở hắn như thế vì cái gì?”

Tô Tử Cầm yên lặng không đáp.

“Ngươi đừng quên, hắn vũ nhục ngươi thế nào, chẳng lẽ ngươi thật sự cam tâm tình nguyện làm nam sủng của hắn?”

“Hạ Dực Thần!” Tô Tử Cầm không nói chuyện, Thẩm Mộc Nhiễm lại nhìn không được.

“Huynh đủ rồi, muội không cho phép huynh nói Tử Cầm ca ca như thế, huynh ấy nhất định có nỗi khổ của mình! Huynh lại vũ nhục người khác, sao huynh lại biến thành dạng này!”

“Mộc Nhiễm, muội thích Tử Cầm, thích đến mức thị phi không phân cần, trắng đen bất phân sao?”

Giọng Hạ Dực Thần đau thương, hắn nhíu mày nói: “Hôm nay ở sau núi, không phải muội không nhìn thấy!”

“Đủ rồi!” Thẩm Mộc Nhiễm thét chói tai.

Sắc mặt Tô Tử Cầm triệt để trầm xuống, nàng tức giận.

Nàng cuối cùng cũng biết, thì ra hai người bọn họ đều thấy.

“Nhưng thế nào đi nữa, ngươi cũng cứu không nổi hắn đâu. Tử Cầm, ta cho ngươi không phải là mê được, mà là độc được. Kéo dài tới bây giờ, Cố Lâm Uyên chắc chắn không cứu nổi.”

Hạ Dực Thần cười to vài tiếng, bỗng nhiên thu hồi thế tiến công.

Tô Tử Cầm cau mày, nhìn hai mắt Hạ Dực Thần, mang theo một tia đau thương.

Hạ Dực Thần cùng Tô Tử Cầm mặt đối mặt đứng đấy.

“Cố Lâm Uyên chết chắc.”

“Dực Thần, huynh có ý muốn giết Cố Lâm Uyên, vì cái gì, huynh rõ ràng nhất.”

Sắc mặt Hạ Dực Thần trầm xuống.

“Ngươi có ý gì.”

“Đi thôi.”

Hạ Dực Thần hừ lạnh với Cố Lâm Uyên một tiếng, xoay người rời đi.

Tô Từ Cẩm đi theo phía sau hắn, cùng rời đi.

Nhưng vào lúc này, Hạ Dực Thần đột nhiên xoay người một cái, dao găm vung lên, đánh về phía Cố Lâm Uyên.

Tô Từ Cẩm không ngờ tới Hạ Dực Thần luôn luôn hào sảng lại vòng vèo đánh lên.

Nàng vội khăn trương quay đầu che chở cho Cố Lâm Uyên trên giường.

Nhưng mà lần này quá khẩn cấp, Tô Từ Cẩm không chuẩn bị tốt.

Mắt thấy chủy thủ của Hạ Dực Thần liền muốn đâm Cố Lâm Uyên bị thương, Tô Từ Cẩm đỡ phía trước một cái.

Chủy thủ vạch trên người Tô Từ Cẩm một cái thật dài, từ xương quai xanh vạch đến bên hông.

Dao găm đâm vào trong da thịt, y phục Tô Từ Cẩm cũng bị cắt hỏng, vải quần ngực rách ra.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 449: Biến cố (3)

Vải quần ngực rách ra, lộ ra cái yếm đào cùng xương quai xanh trước ngực.

Một màn này khiến Hạ Dực Thần cùng Thẩm Mộc Nhiễm kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ há to mồm, tròng lớn hai mắt, ngây người đến quên phản ứng.

Chỉ là trong nháy mắt, chỉ thấy mơ hồ đại khái, còn chưa thấy rõ.

Đột nhiên, một tấm chắn bỗng nhiên đánh úp lại, bọc thân thể xinh xắn của Tô Từ Cẩm lại.

Ngay lúc đó một chưởng mạnh mẽ đánh tới, trực tiếp đánh trên ngực Hạ Dực Thần, ném thân thể hắn đụng vào tường.

Hạ Dực Thần lộn ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt Tô Từ Cẩm trắng bệch, chậm rãi quay đầu.

Thấy Cố Lâm Uyên chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại, hắn trầm mặt, ôm Tô Từ Cẩm bọc chắn lại.

“Ngươi... Các ngươi...”

Hạ Dực Thần quỳ rạp trên mặt đất, ngực đau đến gần như không thể nhúc nhích.

“Từ Cẩm, ngươi vậy mà là... là... Nữ tử... Cố Lâm Uyên, ngươi không có trúng độc!”

Cố Lâm Uyên trầm mặt, ánh mắt lóe lên một tia sát khí, hắn tiến lên một bước, đang muốn giết Hạ Dực Thần.

Tô Từ Cẩm sốt ruột, nàng vội vàng ôm lấy cánh tay Cố Lâm Uyên.

“Đừng mà!”

Tô Từ Cẩm khẩn cầu nhìn Cố Lâm Uyên.

Nhưng sắc mặt Cố Lâm Uyên lạnh như sông băng vạn năm không thay đổi, bây giờ trong tròng mắt hắn còn nổi lên bão tuyết tàn sát bừa bãi.

“Không được? Tô Từ Cẩm, ngươi được lắm!”

Cố Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng, nhưng vào lúc này, hai hắc y thị vệ nghiêm chỉnh huấn luyện xông vào.

“Khởi bẩm Vương gia, tất cả thích khách đã bị bắt, không đầu hàng đã xử tử, không sót một kẻ nào!”

“Nơi đây, còn có hai tên.”

Cố Lâm Uyên lạnh lùng nhìn Hạ Dục Thần trên đất cùng Thẩm Mộc Nhiễm phía sau cửa.

“Vâng!”

Thị vệ kia lĩnh mệnh, sau đó đem hai người đi.

“Tô Từ Cẩm, ngươi phản bội chúng ta, ngươi chưa hạ được Cố Lâm Uyên, ngươi lòng lang dạ sói, ngươi không biết xấu hổ!”

Hạ Dục Thần bị bắt đi liên tục chửi ầm lên.

“Ngươi làm cho chúng ta quá thất vọng!”

Mà Thẩm Mộc Nhiễm luôn ở vào trạng thái trống rỗng, mặt đầy nước mắt, gần như không thể tin được những gì mình thấy.

“Từ Cẩm ca ca... Từ Cẩm ca ca...”

Thẩm Mộc Nhiễm bị thị vệ mang đi, vừa đi, vừa kêu khóc, đáng vẻ mười phần đáng thương.

Tô Từ Cẩm khiếp sợ nhìn hết thấy, trong lòng nàng hàng ngàn hàng vạn tư vị.

Nàng đã luôn cảm thấy hết thấy quá dễ dàng, Cố Lâm Uyên không phải kẻ sơ ý như vậy.

Nàng thật sự không ngờ tới, lo lắng của nàng rốt cuộc cũng biến thành sự thật.

Hết thấy đều là Cố Lâm Uyên giăng lưới, vì một lưới bắt hết, hắn giả bộ trúng mê được hôn mê.

Trong lòng nàng đau xót, đang muốn đi ra cửa, lại bị Cố Lâm Uyên kéo trở về.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Đừng tổn thương bọn họ có được không?”

Tô Từ Cẩm ngẩng đầu khẩn cầu nhìn Cố Lâm Uyên.

“Ngươi còn dám nói điều kiện với ta?”

Hai tròng mắt Cố Lâm Uyên tối tăm, bên trong nổi lên một trận mưa rền gió dữ.

Hắn tức giận, tràn ra đôi mắt, khí thế kia rất dọa người, vèn vèn liếc mắt là có thể khiến người ta rơi vào vòng xoáy, cực kì sợ hãi.

“Ta... Ta...”

Tô Từ Cẩm lập tức nghẹn lời.

Nàng còn nói điều kiện, nàng dựa vào cái gì bàn điều kiện, nàng làm loại chuyện này, Cố Lâm Uyên không giết nàng là tốt rồi.

Chớp mắt sau, thân thể Tô Từ Cẩm nhẹ bẫng, nàng bị Cố Lâm Uyên trực tiếp vứt lên giường.

Sau lưng đụng vào ván giường, đau đến mức thân thể nàng cong tới.

Ngay tại lúc đó, Cố Lâm Uyên áp lên, hắn dùng sức kéo cái chăn bọc trên người nàng ra, không chút lưu tình.

Chăn kéo ra, toàn bộ Tô Từ Cẩm đều bại lộ trước mắt Cố Lâm Uyên.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 450: Biến cố (4)

Cố Lâm Uyên chau mày, thần sắc lạnh lùng, bàn tay duỗi một cái, trực tiếp xé mở y phục đã rách của Tô Tử Cầm.

“Không được...”

Tô Tử Cầm vô thức che ngực, nàng cắn chặt môi, hai mắt có chút sưng mù.

“Không được? Tô Tử Cầm, ngươi dựa vào cái gì nói điều kiện với ta?”

“Ngươi, ngươi đừng như vậy được không...”

Tô Tử Cầm rất sợ, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Cố Lâm Uyên tức giận thế này.

Lần đầu tiên thấy Cố Lâm Uyên không chút nào thương tiếc nàng thế này.

“Ta đối với ngươi không tốt sao? Mấy ngày nay, ta đào tìm đào phổi cho ngươi, ngươi đều cho chó ăn rồi?”

Tô Tử Cầm không ngừng lắc đầu: “Không, không phải.”

“Không phải? Vậy tại sao phải chạy trốn? Tại sao phải hạ được ta?”

“Ta muốn đưa bọn họ rời đi...”

“Ngươi muốn cùng bọn họ rời đi? Ta đáng ghét như vậy? Ước gì đời này cũng không cần nhìn thấy ta ư?”

“Không có!”

“Tô Tử Cầm, đáng về ngươi nói dối thật sự rất giả tạo.”

Cố Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, hần nói: “Ngươi cảm thấy ta rất dễ lừa gạt phải không?”

“Không phải”

“Không phải? Ngươi rõ ràng là thân nữ nhi, lại luôn giấu giếm, dù ta ép ngươi thế nào, ngươi cũng không nói, ngươi biết những ngày kia ta sống thế nào không?”

“Ta mỗi ngày đều nghĩ, đều ép mình tiếp thu, lại tự nói với mình, đoạn tụ cũng không sao.”

“Bây giờ suy nghĩ một chút, thật buồn cười!”

“Ngươi đừng như vậy có được không? Ta thật sự không phải như ngươi nghĩ!”

Tô Tử Cầm rất muốn giải thích, nhưng Cố Lâm Uyên đang tức giận, cả cơ hội cũng không cho nàng.

“Ngươi có phải như ta nghĩ hay không đã không quan trọng. Tô Tử Cầm, ta cho ngươi biết, ta sẽ không nhân nhượng ngươi nữa!”

Cố Lâm Uyên nói xong, trực tiếp xé mở y phục Tô Tử Cầm ra.

Y phục bị xé, gió lạnh từ bên ngoài thổi tới, Tô Tử Cầm run rẩy một trận.

Cố Lâm Uyên trực tiếp kéo tay Tô Tử Cầm che ở trước ngực ra.

Một tay kéo cái yếm nàng, đưa thân thể trần trắng như tuyết của nàng lộ ra ngoài.

Hần ở trên cao nhìn xuống nàng, tùy ý lại tham lam nhìn chăm chăm thân thể nàng.

Tô Tử Cầm bị nhìn một hồi xấu hổ, nàng đang liều mạng giãy dụa, nhưng mà hai tay đều bị Cố Lâm Uyên đè lại, sức lực cách nhau quá xa, nàng không thể động đậy.

“Đừng, đừng đối với ta như vậy...”

Cố Lâm Uyên cúi đầu trực tiếp cắn lên đôi môi Tô Tử Cầm, cắn đến mức môi nàng thấy đau.

Hần bắt đầu từ môi cắn đi xuống, để lại trên thân thể nàng từng cái dấu răng.

Lúc này, Cố Lâm Uyên kéo áo trên, sau đó cũng kéo khố của Tô Tử Cầm xuống.

Bây giờ, thân thể trơn mịn của Tô Tử Cầm trơn nằm dưới thân Cố Lâm Uyên.

“A... Đau quá...”

Trên người Tô Từ Cẩm đã bị Cổ Lâm Uyên in rất nhiều dấu răng.

Cổ Lâm Uyên đẩy hai chân mảnh khảnh của Tô Từ Cẩm ra.

“Đừng, nguoi đừng thế này...”

“Tô Từ Cẩm, dù hiện tại hay về sau, nguoi cũng trốn không thoát.”

Cổ Lâm Uyên cắn một cái trên vành tai Tô Từ Cẩm, thân thể dần dần trầm xuống.

“A...”

Tô Từ Cẩm đau đến kêu một tiếng, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lọt vào miệng Cổ Lâm Uyên.

Mùi vị đắng chát tràn ngập đầu lưỡi, Cổ Lâm Uyên bỗng nhiên dừng lại.

Thấy nước mắt của Tô Từ Cẩm, Cổ Lâm Uyên đột nhiên không thể xuống tay được.

Hai đời, nàng để lại bao nhiêu nước mắt, hắn đã nhớ không rõ.

Đời này, hắn từng nói sẽ không để cho nàng khô sở nữa.

Cổ Lâm Uyên hít sâu một hơi, tận lực để cho mình tỉnh táo lại.

Hắn nâng khuôn mặt Tô Từ Cẩm, chớp mũi dán nàng.

“Từ Cẩm, đừng rời xa ta, cũng đừng gạt ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 451: Thẳng thắn thành khẩn (1)

Tô Từ Cẩm thấy Cổ Lâm Uyên rút cuộc cũng bình tĩnh lại.

Nàng hít sâu một hơi, nước mắt ào ào chảy ra, đầy bụng ủy khuất.

“Ta muốn giải thích với nguoi, nhưng nguoi lại không nghe.”

Tô Từ Cẩm hồng mắt, mím chặt môi.

“Thật xin lỗi, nàng nói đi, ta nghe.”

“Ta không muốn đi, ta chỉ muốn đưa bọn họ đi thôi.”

Cổ Lâm Uyên sững sờ, sau khi tỉnh táo lại, hắn mới phát hiện, chính mình bị kích động tới váng đầu rồi.

Nếu như Tô Từ Cẩm thật muốn đi sẽ không ngăn cản Hạ Dực Thần giết hắn.

Bởi vì chỉ cần hắn không chết, Tô Từ Cẩm chạy trốn tới chân trời góc biển đều không được gì.

Hắn sẽ tìm, đào sâu ba thước, tác đất không bỏ.

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi, hai mắt đỏ hồng.

“Ta cũng không muốn lừa nguoi, ta nam trang sống mười bốn năm. Mười bốn năm sau, ta là hoàng đế bù nhìn không quyền không thế, nguoi là Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng.”

“Nguoi muốn ta đứng ở lập trường gì nói cho nguoi, ta thật sự là nữ tử?”

“Cố Lâm Uyên, người đối với ta như vậy, người không có lương tâm.”

Cố Lâm Uyên cúi đầu, khẽ hôn gương mặt Tô Từ Cẩm, giọng hắn có chút khàn khàn nghẹn ngào.

“Là ta sai.”

Là hắn quá mạnh động, là hắn quá sợ mất đi, hai đời sinh ly tử biệt, đau đớn không chỉ mình nàng, thật sự hắn cũng đau.

Ly biệt nhiều, sẽ sợ ly biệt.

Cho dù hắn lạnh lùng đối với thế gian này lâu như vậy, cũng sẽ sợ.

Sợ hãi sẽ văng đầu, văng đầu liền sẽ làm chuyện sai.

Hắn lạnh lùng với thế gian này, đó là bởi vì từ trước nay không ai có thể khiến hắn động tâm.

Bây giờ người kia đã xuất hiện, hắn cũng không có biện pháp lạnh lùng đối mặt giống như trước.

Tô Từ Cẩm nhìn hai tròng mắt Cố Lâm Uyên, thấy hắn thống khổ, hắn hổ thẹn, hắn tự trách.

Phảng phất từ bên trong đôi mắt kia, nàng nhìn thấy kiếp trước và kiếp này, chứng kiến những đau khổ chôn giấu sâu trong ký ức.

Tô Từ Cẩm vươn tay, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Cố Lâm Uyên, ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hắn.

Mặc kệ về sau như thế nào, hiện tại Tô Từ Cẩm thậm chí muốn ở bên cạnh Cố Lâm Uyên.

Cố Lâm Uyên lần đầu tiên cảm thụ được Tô Từ Cẩm chủ động.

Hắn cứ ngây ngốc trong chớp mắt, sau đó liền đáp lại nụ hôn.

“Ây...”

Tô Từ Cẩm bỗng nhiên kêu một tiếng, thân thể co lại.

Lúc này Cố Lâm Uyên mới nhớ tới, trên người Tô Từ Cẩm có vết thương.

Hắn thương tiếc cúi đầu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào vết thương trên người Tô Từ Cẩm.

Có vài quần ngực ngăn lại, vết thương không sâu, nhưng vẫn thấm ra từng tia máu.

Hắn bỗng nhiên rất tự trách, chỉ lo bản thân tức giận, lại xem nhẹ vết thương trên người Tô Từ Cẩm, thiếu chút nữa cưỡng ép nàng.

Bây giờ nghĩ lại có khác gì cầm thú đâu.

Thân thể nàng gầy gò như vậy, còn nhỏ như vậy, toàn thân trên dưới đều lộ ra một cổ khí tức ngây ngô.

Cũng không biết vừa rồi làm sao hắn xuống tay được nữa.

Thấy trong con người Cố Lâm Uyên có sự tự trách cùng hổ thẹn, Tô Từ Cẩm bắt lấy tay Cố Lâm Uyên.

“Ta không sao, vết thương nhỏ.”

“Vết thương nhỏ của nàng, chính là vết thương lớn của ta.”

Cố Lâm Uyên ngược mắt, nhìn Tô Từ Cẩm, trong mắt là tình yêu không che giấu chút nào.

Tô Từ Cẩm thấy Cố Lâm Uyên như vậy, bất tri bất giác lộ ra một nụ cười.

Không có gì hạnh phúc hơn so với việc phát hiện mình người yêu cũng yêu mình như vậy.

Tô Từ Cẩm nghĩ, có lẽ hiện tại Cố Lâm Uyên cũng có tâm trạng như vậy.

Cố Lâm Uyên thấy trong đôi mắt long lanh của Tô Từ Cẩm có chính mình.

Trong nháy mắt, trái tim băng giá đã lâu rồi cuộc có hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 452: Thẳng thẳng thành khẩn (2)

Trước đó uống Mạnh bà thang, không có ký ức, không biết.

Bây giờ toàn bộ ký ức tồn tại, lại thấy một ánh mắt như thế, sẽ càng có nhiều cảm thụ khác nhau.

Mới có thể lý giải càng rõ ràng, trong ánh mắt Tô Từ Cẩm chất chứa bao nhiêu yêu thương.

Cố Lâm Uyên hôn trên trán Tô Từ Cẩm

◇

Hắn xoay người, dùng chăn bọc thân thể Tô Từ Cẩm lại, sau đó xuống giường.

Một lúc sau, Cố Lâm Uyên cầm một hộp cao lên giường.

Mở hộp thuốc ra, một mùi thuốc mát lạnh xông tới.

“Kiên nhẫn một chút, có thể sẽ hơi đau.”

Tô Từ Cẩm nghe lời gật đầu.

Cố Lâm Uyên nhẹ nhàng bôi thuốc trên vết thương của Tô Từ Cẩm.

“Ái...”

Một tiếng như tê tâm liệt phế truyền đến, Cố Lâm Uyên vội dừng tay lại.

Ngẩng đầu nhìn về phía Tô Từ Cẩm, trong tròng mắt đều là bối rối và đau lòng.

“Rất đau sao?”

“Không có.”

Tô Từ Cẩm nháy mắt mấy cái.

Cố Lâm Uyên đen mặt.

“Vậy nàng kêu cái gì?”

“Kêu trước chút mà, lỡ đau thật thì sao?”

Tô Từ Cẩm nói xong liền cười rộ lên, cười đến rất vui vẻ, xem như nàng thành công trên cột Cố Lâm Uyên rồi.

Cố Lâm Uyên trầm mặt, để sát vào Tô Từ Cẩm, dán lên khuôn mặt nàng.

Nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Làm bất cứ chuyện gì, đều phải trả giá đắt.”

Tô Từ Cẩm run lên, nụ cười lập tức biến mất.

Thấy Tô Từ Cẩm thành thật, sắc mặt Cố Lâm Uyên khá hơn một chút, hắn tiếp tục cúi đầu bôi thuốc cho nàng.

Cảm giác lạnh lạnh từ vết thương truyền đến, lạnh sâu vào tâm.

Giống như cảm giác trước đây nàng nhặt được băng hoa trước cửa Thiên Phủ Cung, hòa tan ở lòng bàn tay.

Nàng thật sự muốn nhìn đáng về Cố Lâm Uyên sót ruột bối rối một chút.

Thường ngày, hắn luôn mặt đơ, nói cái gì đều bày ra khuôn mặt đứng đắn.

Hiếm có cơ hội này, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Một lúc sau, cuối cùng Cố Lâm Uyên cũng thoa thuốc xong, xoay người, nằm bên cạnh Tô Tử Cam.

“Về sau không được bó ngực.”

“Sẽ lộ.”

“Có ta ở đây, sợ cái gì.”

Tô Tử Cam đang muốn cảm động một chút, Cố Lâm Uyên lại bù một câu.

“Thật sự quá nhỏ.”

Tô Tử Cam sững sờ, từ trong giọng điệu bình tĩnh mà nghiêm túc của Cố Lâm Uyên, nàng nghe ra được sự ghét bỏ nồng đậm sâu trong nội tâm.

Nàng giật giật khóe miệng, lấy tay che ngực.

“Sắc lang!”

“Ừ.”

Tô Tử Cam sững sờ, đây là thừa nhận à?

“Nàng thích là được.”

Tô Tử Cam cúi đầu, khuôn mặt có chút nóng lên.

Nhưng vào lúc này, ở ngoài cửa phòng truyền đến một giọng trầm thấp.

“Vương gia, thuộc hạ trông giữ bất lực, Thẩm Mộc Nhiễm cùng Hạ Dục Thần đã trốn thoát.”

Người bên ngoài yên lặng trong nháy mắt, lại nói: “Có kế hoạch dự phòng, có chuẩn bị cướp người, chúng ta vội vàng không kịp chuẩn bị, đã phái người đuổi theo.”

Cố Lâm Uyên mặt không đổi sắc, hần nói: “Biết rồi, lui xuống đi.”

Người bên ngoài ngu người sững sờ trong nháy mắt, cứ như vậy cho qua?

“Vâng, Vương gia.”

Trên giường, Cố Lâm Uyên quay đầu nhìn về phía Tô Tử Cam.

“Hạ được giết người tấn công Phở Tề Tự là kế hoạch của Hạ Dục Thần?”

Cố Lâm Uyên một tay chống đầu, nhìn Tô Tử Cam: “Tính ra ta sẽ một lưới bắt hết, tính ra cơ hội cướp người mới là kế hoạch của nàng?”

Tô Tử Cam mặt không đổi sắc, không có một tia bối rối, cũng không có một tia lúng túng khi bị nhìn thấu.

“Cái gì đều không thể gạt được Nhiếp Chính Vương có mảnh khóe thông thiên.”

Cố Lâm Uyên cong môi, giống như cười mà không phải cười.

“Tính tất cả mọi người vào kế hoạch, hoàng thượng, nước cờ ngài hạ rất tuyệt.”

“Cho nên ta nói, ta chưa bao giờ nghĩ tới phải rời đi.”

Tô Tử Cam nghiêm túc nhìn Cố Lâm Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 453: Thẳng thắn thành khẩn (3)

Cố Lâm Uyên hơi động lòng, đây là lời tốt đẹp nhất hắn từng nghe ở đời này.

Hắn trầm tư trong nháy mắt, sau đó lại nói: “Nàng nhìn thấu tất cả bố trí của ta, cho nên cố ý liều mình bảo vệ ta trước mặt Hạ Dục Thần?”

Tô Từ Cẩm sững sờ, nàng quả thực biết Cố Lâm Uyên không thật sự trúng mê dược.

Cho dù nàng không bảo vệ, Cố Lâm Uyên cũng sẽ không chết.

Vén vén một chương Cố Lâm Uyên đánh Hạ Dục Thần kia, cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn, Hạ Dục Thần cũng không phải đối thủ của hắn.

Nàng không phủ nhận, nàng bảo vệ Cố Lâm Uyên trước mặt Hạ Dục Thần là vì để lại cho Hạ Dục Thần cùng Thẩm Mộc Nhiễm một con đường lui.

Bởi vì nếu nàng không ngăn cản, Hạ Dục Thần thật sự đâm về phía Cố Lâm Uyên, hai người bọn họ liền mất mạng.

Luận thủ đoạn, luận tàn nhẫn, bọn họ đều không phải là đối thủ của Cố Lâm Uyên.

Tô Từ Cẩm dựa vào Cố Lâm Uyên, gói đầu lên cánh tay hắn.

“Nếu là lúc khác, ta cũng sẽ bảo vệ chàng.”

Cố Lâm Uyên tự tay xoa cái mũi nhỏ của Tô Từ Cẩm.

“Giải thích này đủ hợp lý.”

Tô Từ Cẩm cười.

“Lâm Uyên, tha cho bọn họ một con đường sống đi.”

Cố Lâm Uyên khẽ nhú mày, hắn nói: “Nàng bảo ta thả hổ về rừng giữ lại hậu hoạn?”

“Bọn họ cũng không phải hổ, đừng nói khó nghe như vậy.”

“Có phải hổ hay không, nàng thật không biết sao?”

Tô Từ Cẩm yên lặng, ánh mắt có chút âm đạm.

“Nếu như Hạ Dục Thần thật sự chỉ muốn cứu người, hắn cần gì phải đuổi tận giết tuyệt với ta? Đầu tiên là hạ độc, lại là ám sát?”

“Hắn sợ trốn không thoát thôi?”

“Nàng không nghe ra, hắn tận lực miệt thị nàng sao?” Cố Lâm Uyên lại hỏi.

“Đại khái là sốt ruột, miệng không lựa lời thôi?”

“Sao nàng cứ tìm lý do cho hắn thế?”

Tô Từ Cẩm thở dài một hơi, nàng không ngốc, có một số việc không phải nàng không nhìn ra, chỉ là không muốn thừa nhận.

“Thật ra khi còn bé quan hệ của chúng ta tốt, hơn nữa hắn thích Mộc Nhiễm, mà Mộc Nhiễm thích ta, cho nên trong lòng hắn có gút mắc cũng là bình thường.”

“Từ Cẩm, năm nàng mười tuổi hắn phải đi Bắc Mạc, thời gian bốn năm đủ để thay đổi một con người.”

Cố Lâm Uyên đặc biệt nghiêm túc.

“Mang người đi chỉ là một phần kế hoạch, mục tiêu chân chính là muốn giết ta.”

“Bắc Mạc bên kia luôn rục rịch, ý đồ thoát khỏi sự khống chế của Hoàn quốc, tự lập môn hộ, nếu ta chết thì chuyện kia càng dễ làm.”

“Các nàng đều bị hắn lợi dụng, cho nên nàng đang thả hổ về rừng, đây là sự thật, không phải do nàng không thừa nhận.”

Tô Từ Cẩm thở dài một hơi, nàng cũng không phải là kẻ ngốc.

Tâm tư của Hạ Dục Thần, nàng đã sớm nhìn thấu.

“Để cho hắn mang Mộc Nhiễm đi, hắn sẽ đối xử tốt với Mộc Nhiễm, Bắc Mạc bên kia tăng cường khống chế, hắn là sẽ không nổi sóng gió.”

“Tô Từ Cẩm, nói cho cùng thì nàng vì Thẩm Mộc Nhiễm à? Nàng để ý Thẩm Mộc Nhiễm như vậy? Đừng nói với ta, nàng thật sự thích cô ta đấy!”

Sắc mặt Cổ Lâm Uyên lập tức đen xuống.

Tô Từ Cẩm sững sờ, người này sao mà tùy thời tùy chỗ đều có thể ghen?

Hơn nữa còn là nam nữ đều uống... giấm?

“Tốt xấu gì cũng là thanh mai trúc mã, hiện tại muội ấy không chỗ nương tựa, ta có thể mặc kệ sao?”

“Cũng do cô ấy không có ý xấu với nàng, nếu không ta đã sớm giết cô ấy rồi.”

Cổ Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng.

“Dù sao hiện tại muội ấy đã được Hạ Dục Thần mang đi, muội ấy cũng biết thân phận nữ nhi của ta, Hạ Dục Thần cũng thật lòng yêu muội ấy, cho nên bọn họ hẳn là sẽ có một kết quả tốt.”

Tô Từ Cẩm than nhẹ một tiếng, hi vọng bọn họ đều tốt.

“Vậy chúng ta thì sao? Sẽ có một cái kết quả tốt sao?”

Tô Từ Cẩm sững sờ, khó hiểu nhìn về phía Cổ Lâm Uyên.

Cổ Lâm Uyên cong khóe môi, hần nói: “Kết... Quả...”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 454: Khách không mời mà đến (1)

Tô Từ Cẩm sững sờ, trong nháy mắt hiểu ý Cổ Lâm Uyên.

Nàng vội vàng che ngực nói: “Trên người ta còn có vết thương, không thể vận động kịch liệt.”

Cổ Lâm Uyên từ trên xuống dưới nhìn quét Tô Từ Cẩm một lần, lộ ra một nụ cười mà không như không cười.

“Vậy ý nàng nói là, sau khi thương thế lành liền có thể bắt đầu điên cuồng vận động?”

“Không phải ”

Tô Từ Cẩm lắc đầu như trống bỏi.

“Tô Từ Cẩm, nàng trốn không thoát đâu.”

Tròng mắt linh lợi của Tô Từ Cẩm khẽ chuyển, tránh được một ngày hay một ngày.

Cổ Lâm Uyên hai mươi tám năm qua đều không có một nữ nhân nào, có trời mới biết hần phát điên lên sẽ như thế nào!

Ể? Không đúng nha!

Tô Từ Cẩm hoài nghi nhìn chằm chằm Cổ Lâm Uyên, nàng nói: “Chàng thật sự không phải là đoạn tụ?”

Khuôn mặt Cổ Lâm Uyên lập tức trầm xuống, hần nói: “Nàng thử một chút thì biết!”

“Có thương tích!”

Cổ Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, dùng sức xoa bóp khuôn mặt Tô Từ Cẩm.

“Ngủ.”

“Không ngủ, ta không mệt.”

“Ngủ nàg.”

“Ngủ, ta mệt.”

Ngon đèn dầu tắt, Phở Tể Tự bị bóng đêm yên lặng hoàn toàn nuốt chửng.

Phảng phất như trận chém giết trước đó đều là ảo giác, hoàn toàn không tồn tại, bình tĩnh khiến người ta ngay cả hô hấp đều muốn nhẹ hơn.

Sau việc Phở Tể Tự, Cố Lâm Uyên quả nhiên không tiếp tục truy cứu Hạ Dục Thần cùng Thẩm Mộc Nhiễm.

Tô Từ Cẩm biết, Cố Lâm Uyên đều nghĩ cho cảm thụ của nàng.

Thật Tô Từ Cẩm cảm thấy, việc này không công bằng với Cố Lâm Uyên.

Hạ Dục Thần muốn giết hần, hần không có bất kỳ lý do gì phải từ bi, càng không nên mạo hiểm thả cộp về núi.

Nhưng mà vì nàng, hần vẫn thả.

Trong lòng Tô Từ Cẩm hồ thẹn với Cố Lâm Uyên, đại khái đời này nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hần.

Bên trong Vị Ương Cung, Tô Từ Cẩm nằm trên giường trong sân, chờ người nhìn gốc khế cách đó không xa.

Nàng thờ dài một tiếng, hy vọng Hạ Dục Thần có thể đối xử tốt với Thẩm Mộc Nhiễm, hi vọng bọn họ có thể quý trọng cơ hội lần này, có cuộc sống hạnh phúc.

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

Tô Từ Cẩm chuyển mắt, thấy vẻ mặt vui vẻ của Cao công công, trong tay hần còn bưng một bát canh.

Nhìn thấy chén canh kia, ánh mắt Tô Từ Cẩm buồn bã, cả người đều thấy không khỏe.

Từ lần trước nàng tiêu hóa kém, sau đó Cố Lâm Uyên liền để ngự y cho chuẩn bị đồ ăn cho nàng mỗi ngày.

Ngự y kia cũng sợ chết, chỉ sợ nàng không thêm thịt, Cố Lâm Uyên cắt thịt ông ta xuống.

Ông ta bắt đầu đề cử thức ăn bổ dưỡng, chính xác đến điểm tâm ăn cái gì, sau điểm tâm một canh giờ ăn thêm cái gì, bữa trưa ăn cái gì, sau bữa cơm trưa một canh giờ ăn cái gì, nửa buổi ăn cái gì.

Nhìn đi, lúc này lại đến giờ đưa canh.

Chỉ là lần này lại là Cao công công đưa canh, quyền cao chức trọng.

Thực sự khiến Tô Từ Cẩm có chút kinh ngạc.

“Cao công công sao lại tự mình đến?”

“Hầu hạ hoàng thượng là bổn phận của nô tài.” Sắc mặt Cao công công không đổi cười ôn hòa.

Tô Từ Cẩm ngoài mặt cười, trong bụng lại thầm mắng một câu, lão hồ ly này rõ ràng chỉ nghe lời mình Cố Lâm Uyên thôi được không?

“VẬY ĐA TẠ.”

Tô Từ Cẩm tiếp nhận chén canh uống, bây giờ thân thể nàng dần dần có thịt, đường cong cũng từ từ phác họa ra.

Cố Lâm Uyên cho người làm cho nàng làm một bộ long bào rộng thùng thình, che lại toàn bộ thân thể nàng.

“Hoàng thượng, Nhiếp Chính Vương đề nô tài chuyển cáo ngài, Hạ Dục Thần cùng Thẩm Mộc Nhiễm đã trở lại Bắc Mạc, ngài có thể yên tâm.”

Tô Từ Cẩm ngăn ra, Cố Lâm Uyên thật đúng là cẩn thận tỉ mỉ, còn nghĩ tới cấp cho nàng tin tức này, để cho nàng an tâm.

“Hoàng thượng, Nhiếp Chính Vương còn đề cho nô tài chuyển cáo với người, vết thương khỏi thì chuẩn bị một chút, nên vận động rồi.”

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 455: Khách không mời mà đến (2)

“Phụt...”

Nghe nói thế, Tô Tử Cẩm phun một ngụm canh ra ngoài.

Cái tên Cố Lâm Uyên này làm việc quả nhiên là cảm động không quá ba giây, lập tức sẽ có bạo kích.

Cao công công mờ ám liếc mắt nhìn Tô Tử Cẩm, lộ ra một nụ cười “Thần hiệu mà”, thi lễ một cái cáo lui.

Tô Tử Cẩm một mình ngồi ở trên giường, một trận gió thổi qua, cuốn lên vài chiếc lá khô, đặc biệt lạnh lẽo, rất có cảm giác lên pháp trường.

Màn đêm lặng yên phủ xuống, Tô Tử Cẩm có chút thấp thỏm bất an, đi tới đi lui trong phòng.

Nàng nghĩ thế nào cũng thấy sai quá sai, nàng đường đường là một hoàng đế, làm sao giống như một phi tử chờ lâm hạnh thế?

Thế là, Tô Tử Cẩm dứt khoát bò lên giường, che đầu, ngủ!

Sau một hồi trong chăn, Tô Tử Cẩm nghe được cửa tắm cung bị đẩy ra, lại bị khép lại.

Hai mắt nàng càng nhắm chặt hơn.

Sau một lát, Cố Lâm Uyên đã đến bên giường.

“Giả chết ư?”

Tô Tử Cẩm ngủ, không có bất kỳ phản ứng.

Trong chăn, Tô Tử Cẩm đang nhắm hai mắt có chút khản trương, cũng có một chút hiếu kỳ.

Chớp mắt sau, nàng cảm giác được có một bàn tay tiến vào trong chăn của nàng, chọc một cái trên eo nàng.

“Oái...”

Tô Tử Cẩm bị ngứa, giật bắn ra.

“Ta cho rằng nàng ngủ rồi.”

Cố Lâm Uyên một tay chống đầu, cười như không cười nhìn Tô Tử Cẩm trong chăn.

“Ta ngủ thật mà, chàng đánh thức ta đấy.”

Tô Tử Cẩm bĩu môi.

“Ừm, bất luận nguyên do gì, nàng cũng tỉnh rồi.”

Cố Lâm Uyên nói xong, trực tiếp vén chăn lên, áp trên người Tô Tử Cẩm.

Tô Tử Cẩm căng thẳng, cả người đều cứng ngắc.

Mặc dù việc này không phải lần đầu tiên, nhưng... Mỗi một lần đều sẽ khản trương.

“Ta... Ta chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

“Muốn chuẩn bị cái gì?”

“Chính là... Á...”

Lời Tô Tử Cẩm còn chưa nói hết, trực tiếp bị Cố Lâm Uyên chặn về.

Cố Lâm Uyên hôn cuồng nhiệt nhưng lại không mất ôn nhu, bá đạo lại cẩn thận từng li từng tí.

Lần này, Tô Tử Cẩm cảm giác mình dường như lại không khản trương.

Tô Từ Cẩm vươn tay, ôm lấy cổ Cổ Lâm Uyên, hai kẻ say tình hôn nồng nhiệt.

Cổ Lâm Uyên buông đôi môi Tô Từ Cẩm ra, bắt đầu nhẹ nhàng hôn gò má nàng, sau đó đến cái cổ, sau đó một đường xuống phía dưới.

Ngon tay khẽ động, Cổ Lâm Uyên đẩy vạt áo Tô Từ Cẩm ra, đưa tay thăm dò vào bên trong áo nàng.

Da thịt mịn màng, còn có thân thể mềm mại khiến Cổ Lâm Uyên rất thoải mái.

“Xúc cảm rất cuộc cũng tốt.”

Tô Từ Cẩm giật giật khoe miệng, nàng nói: “Thì ra trước đây chàng luôn ghét bỏ ta sao?”

“Ừ”

“...”

Tô Từ Cẩm muốn xù lông, nàng cắn một cái trên bả vai Cổ Lâm Uyên, để lại một cái dấu răng.

“Quá gầy, lúc ôm cắn thấy sợ.”

“Vậy chàng đừng ôm nữa!”

“Nuôi cho béo là được mà.”

“...”

Đang khi nói chuyện, y phục của Tô Từ Cẩm đã bị Cổ Lâm Uyên lột bỏ hết.

Hai người da thịt kề nhau, thân thể Cổ Lâm Uyên có chút hàn khí, dán lên lạnh lạnh rất là thoải mái.

Cổ Lâm Uyên tự tay nâng chân Tô Từ Cẩm lên, sau đó nhẹ nhàng đỡ eo nàng.

“Từ Cẩm, nói nàng yêu ta...”

“Rõ ràng là chàng yêu ta, còn một hai buộc ta nói.”

“Nói mau...”

“Á... Ta...”

Tô Từ Cẩm mới nói một chữ, nàng lập tức cảm giác được hạ thân có chút không khỏe, nàng ngẩn ra, vội vàng đẩy Cổ Lâm Uyên ra.

Cổ Lâm Uyên bỗng nhiên bị nàng đẩy một cái như vậy, cả người lảo đảo.

“Tô Từ Cẩm!”

Sắc mặt Cổ Lâm Uyên lập tức trầm xuống.

Tô Từ Cẩm không để ý tới hắn, nàng vội vàng cúi đầu nhìn hạ thân mình.

“Làm sao vậy?”

Cổ Lâm Uyên vén chăn lên, thấy một vết máu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 456: Khách không mời mà đến (3)

Thấy một màn như vậy, khuôn mặt Tô Từ Cẩm xoẹt cái liền hồng.

Khuôn mặt Cổ Lâm Uyên triệt để đen.

Tô Từ Cầm vội vàng kéo chăn che chính mình lại.

“Ta... Ta... Đây là lần đầu tiên... Tôi... Cho nên ta cũng không biết là hôm nay.”

Tô Từ Cầm dùng chăn che khuôn mặt hồng ngát, chỉ chừa lại một đôi mắt linh lợi nhìn Cố Lâm Uyên.

Cố Lâm Uyên một hơi nghẹn trong ngực, lên không được, xuống không xong.

Hắn cùng Tô Từ Cầm mắt lớn trừng mắt nhỏ, trừng hồi lâu, rốt cuộc hắn thở dài một hơi, đứng dậy rời đi.

Sau khi Cố Lâm Uyên rời khỏi, Minh Thu liền đến.

Minh Thu nhìn Tô Từ Cầm trốn trong chăn lộ da thịt trơn mịn, đôi mắt trừng cực lớn.

“Hoàng, Hoàng, hoàng thượng, Nhiếp Chính Vương phát hiện người là thân nữ nhi?”

“Ừ”

“Vậy, vậy làm sao bây giờ, hắn có thể giết người hay không? Hắn có cường bức người không?”

“Suýt chút nữa.”

“Cái gì?!”

“Quý thủy tói.”

Trông mặt Minh Thu đều sắp lệt ra ngoài, nàng hít sâu một hơi, nghẹn trong cổ họng.

Sau nửa canh giờ, Cố Lâm Uyên lần nữa đẩy cửa đi tới.

Lúc này, Minh Thu đang canh giữ bên cạnh Tô Từ Cầm đã ngủ.

Thấy Cố Lâm Uyên tiến đến, Minh Thu hoảng sợ vội quỳ xuống.

“Lui xuống”

“Vâng”

Minh Thu trước khi đi còn lo lắng liếc mắt nhìn về phía giường.

Cố Lâm Uyên đi tới bên giường, cời y phục bò lên giường, ôm Tô Từ Cầm từ phía sau, ôm nàng vào trong lòng.

Nhưng mà, hắn vừa mới đụng vào thân thể Tô Từ Cầm, liền phát hiện nàng đang run.

“Làm sao vậy?”

Tô Từ Cầm vẫn còn run, không chút phản ứng nào.

Đáy lòng Cố Lâm Uyên chấn động, vội xoay người điều tra tình huống của Tô Từ Cầm.

Chỉ thấy Tô Từ Cầm cắn chặt môi, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn trắng bệch, thân thể cuộn lại một chỗ.

Cố Lâm Uyên hoảng hốt, vội ôm lấy Tô Từ Cầm, đang muốn ra bên ngoài truyền ngự y.

Chỉ thấy Tô Từ Cầm dùng âm thanh yếu ớt nói: “Đừng, đừng gọi.”

Lúc nàng tới quý thủy, vừa lúc bị Cố Lâm Uyên nhìn thấy, cái này đã đủ mất mặt rồi.

Hiện tại đau bụng, còn để ngự y biết, liền càng mất mặt hơn.

“Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Đừng dọa ta!”

Tô Từ Cầm nghe ra được giọng Cố Lâm Uyên có chút run rẩy.

“Ta chỉ là đau bụng thôi.”

“Vì sao?”

“...”

Tô Tử Cẩm tuyệt đối không muốn cùng Cố Lâm Uyên thảo luận vấn đề này.

“Nàng không nói ta truyền ngự y.”

“Đừng, ta chỉ là tói quỳ thủy, đau bụng, ta ngủ một giấc, qua đêm nay là ổn thôi.”

Cố Lâm Uyên chau mày, đau lòng ôm Tô Tử Cẩm.

Hắn thật không thể hiểu, vì sao đau bụng không thể truyền ngự y.

Nhưng Tô Tử Cẩm một mực kiên trì như vậy, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể tùy theo nàng thôi.

Thẳng đến ngày thứ hai, chân trời có một tia nắng sớm.

Trên giường Tô Tử Cẩm vẫn còn đang ôm bụng co ro, Cố Lâm Uyên cũng một đêm không ngủ cùng nàng.

“Tử Cẩm, ta dẫn nàng đi xem đại phu, đừng kiên trì nữa được không?”

Tô Tử Cẩm không có trả lời, toàn thân nàng đã bủn rủn, không có khí lực.

Suốt đêm đau đớn, không hề giảm bớt.

Chẳng lẽ là bởi vì thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ, mới đưa đến quỳ thủy không ổn định?

Nhưng coi như không ổn định cũng không đến mức đau cả đêm, đau đến không ngủ được chứ!

“Tử Cẩm, nàng đừng bướng, nghe lời có được không?”

Cố Lâm Uyên ở một bên lo lắng suông, một chút biện pháp cũng không có, hắn nhìn nàng cả đêm đều đau đớn, phát run, cuộn người.

Rốt cuộc, Tô Tử Cẩm suy yếu phun ra một chữ: “Được ”

Được Tô Tử Cẩm đồng ý, Cố Lâm Uyên không nói hai lời, lập tức ôm lấy nàng, ra khỏi tẩm cung.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 457: Khách không mời mà đến (4)

Việc Tô Tử Cẩm là nữ tử, tạm thời không thể để cho người ngoài biết.

Thế là Cố Lâm Uyên mang Tô Tử Cẩm xuất cung, thẳng đến Nhiếp Chính Vương phủ.

Cố Lâm Uyên đưa Tô Tử Cẩm đưa vào gian phòng của mình.

Sau một lát, một lão đầu râu hoa râm mang hòm thuốc đi tới.

“Ai da, ta nói Vương gia, ai quan trọng như vậy khiến cho ngài sáng sớm vô cùng lo lắng hồi vương phủ đấy?”

Trọng Tôn Du sờ sờ râu mép mình, tiến đến cũng không hành lễ, có thể thấy được quan hệ giữa ông ta và Cố Lâm Uyên rất tốt.

“Xem bệnh!”

Trọng Tôn Du dựng râu tròng mắt tức giận hừ một tiếng, đi tới bên giường, thấy Tô Tử Cẩm sắc mặt tái nhợt, tròng lớn hai mắt.

“Vương gia, ngài chộp tới ấu nữ* ở đâu vậy? Không phải là do ngài chưa thỏa mãn dục vọng mà dẫn vật thành như vậy chứ? Khẩu vị nặng như vậy?”

* bé gái

“Ít nói nhảm!”

“Thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cố*, tiểu nha đầu đáng thuotg, tuổi còn nhỏ như vậy.”

* thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay

Trọng Tôn Du vừa lắc đầu vừa đưa tay bắt mạch Tô Từ Cầm.

Vừa bắt mạch, sắc mặt đầy vẻ trên ngơ của Trọng Tôn Du lập tức biến mất.

“Làm sao vậy?”

Cố Lâm Uyên nhìn thần sắc ông ta, bản thân cũng khản trương lên.

“Nguyệt sự không ổn.”

Mặt Cố Lâm Uyên đen xuống.

“Trước đây dinh dưỡng không đầy đủ, không có dưỡng tốt thân thể, khiến lần đầu nguyệt sự không điều hòa.”

“Vậy làm sao bây giờ? Nàng đau một buổi tối, có thể ngừng đau không?”

Nhưng Trọng Tôn Du không có trả lời vấn đề của hắn, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

“Nàng trúng độc.”

“Trúng độc? Trọng Tôn Du ngơ ngác nói rõ ràng cho ta! Lúc này không phải lúc đùa đâu!”

Hai đầu mày Cố Lâm Uyên đã giãn tái đi.

“Nhìn bề ngoài do nguyệt sự không điều hòa, ngay từ đầu thiếu chút nữa ta cũng bị lừa gạt.”

Trọng Tôn Du chau mày, ông ta vừa cẩn thận bắt mạch, lại nói: “Đích thị xác nhận, nàng trúng độc.”

“Độc gì? Có thể giải hay không?”

“Hàn khí ăn mòn nội thể, thể chất nàng đang lạng lẹ bị cái biến. Tích lũy tháng ngày sau, thân thể sẽ suy nhược, không đầy hai năm, thể hư mà chết, thần không biết quỷ không hay.”

“Vậy có thể giải hay không! Chớ nói những lời nhảm nhí này với ta!”

Cố Lâm Uyên gấp gáp.

“Không thể.”

“Ông nói cái gì?”

“Ta không thể.”

Trọng Tôn Du thở dài một hơi: “Độc này ta giải không nổi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Không có biện pháp? Nhìn nàng chết ư?”

“Cởi chuông phải do người buộc chuông, người chế độc sẽ có biện pháp.”

“Ông biết ai hạ độc?”

“Ta không biết là ai ra tay, nhưng độc này xuất phát từ tay Quỷ Y Tử Bất Sinh. Dược của hắn, dù là độc hay là giải, cũng có thể bỏ số tiền lớn để mua.”

“Kẻ đó ở đâu?”

“Nam châu.”

“Miêu Cương?”

“Bên kia ải, độc trùng nhiều, có lợi cho hắn chế độc, cho nên hắn ở bên An gia.”

Sắc mặt Cố Lâm Uyên nhất thời trầm xuống.

“Nhưng đường xá xa xôi, lẽ nào nàng phải chịu đau mãi sao?”

“Ta cho nàng phượng thuốc giảm đau, chỉ có thể giảm đau, không chữa bệnh.” Trọng Tôn Du nói.

“Vậy thì tốt, nhanh lên, ta lập tức liền lệnh người chuẩn bị ngựa xe, ông theo ta cùng đi Nam châu.”

Trọng Tôn Du trừng lớn hai mắt, cứ đi như vậy à?

“Không an bài gì khác? Triều cục bất ổn, ngài hẳn chưa để lại bố trí?”

“Không ổn liền để nó sụp! Giang sơn sụp đổ, xã tắc bại vong, từ đó bắt đầu! Không có bất kỳ việc gì quan trọng hơn nàng!”

Thần sắc Cố Lâm Uyên mười phần nghiêm túc, không có một chút đùa giỡn.

Trọng Tôn Du lần này không dám đùa thêm, lúc này Cố Lâm Uyên đang làm thật.

Một khắc đồng hồ sau, xe ngựa lập tức chuẩn bị xong.

Cố Lâm Uyên ôm Tô Từ Cẩm lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 458: Khách không mời mà đến (5)

Sau khi lên xe ngựa, Cố Lâm Uyên quay đầu dặn dò một câu.

“Trong khoảng thời gian này ta không ở đây, để Cao công công trông chừng hoàng cung, bảo thừa tướng nhìn chăm chăm triều đình. Nếu như loạn, ta liền thịt bọn họ!”

Cố Lâm Uyên nói xong liền ôm Tô Từ Cẩm vào trong xe ngựa.

Dưới xe ngựa, quần gia nghe thấy mà kinh ngạc, Vương gia nhà bọn họ chẳng những quyết đoán sấm rền gió cuốn, còn rất tàn ác.

Trọng Tôn Du dưới xe ngựa nghe nói như thế, trong nháy mắt vẻ mặt đầy ghét bỏ.

“Vừa nói không để ý giang sơn chỉ cần mỹ nhân cơ mà?”

Trọng Tôn Du nói xong, cũng leo lên xe ngựa, nhưng mà, ông ta vừa mới leo lên, một đạo chưởng phong từ bên trong đánh ra.

Ông ta không kịp phòng ngừa bị chưởng phong trực tiếp đánh xuống xe ngựa, té một cái.

“Ai da, cái mông của ta!”

Trọng Tôn Du đau đến kêu.

“Xe ngựa của ông ở phía sau.”

Giọng Cố Lâm Uyên lạnh lùng từ trong xe ngựa truyền đến.

“Tiểu tử thối, người đại nghịch bất đạo, người trọng sắc khinh hữu, người...”

Trọng Tôn Du còn chưa mắng xong, xe ngựa trong nháy mắt chạy, mang theo một trận bụi mù.

Trọng Tôn Du vội từ bò dậy dưới đất, hùng hục hổ hổ lên một chiếc xe ngựa phía sau.

Sau khi ngồi trên xe ngựa, Trọng Tôn Du bỗng nhiên không mắng, khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn kia bỗng nhiên toát ra một nụ cười giảo hoạt.

“Sau này bệnh của tiểu nha đầu kia vẫn phải do ta xem, hôm nay hại ta ư? Ta cam đoan đến lúc đó người kêu cha gọi mẹ đi cầu ta đấy!”

Trọng Tôn Du đắc ý nói: “Xem ta bỗng dưng đã yên ương thế nào, hại chết kẻ nào!”

Trọng Tôn Du vừa dứt lời, một người khác bên trong xe ngựa liền mở miệng.

“Tôn lão, ngài vẫn nên kiềm chế chút, thân phận của tiểu nha đầu kia cũng không bình thường, ngài đừng chơi lớn.”

Tâm phúc Bạch Lạc Hành của Cố Lâm Uyên hảo tâm nhắc nhở một câu.

“Tiểu nha đầu kia còn có lai lịch?”

“Ừ”

“Thân phận gì?”

“Ngài đoán xem?” Bạch Lạc Hành cười giảo hoạt.

“...” Tôn Trọng Du dài mặt ra.

Xe ngựa nhanh chóng chạy về phía Nam châu, vó ngựa không dừng.

Một đường xóc nảy, bên trong xe ngựa rộng rãi, Cố Lâm Uyên đặt Tô Tử Cẩm trên giường chiếc giường mềm mại được đặc chế.

Hắn nằm ở bên cạnh Tô Tử Cẩm, khóa thân thể nàng cố định lại, để tránh khỏi lăn xuống giường.

Uống thuốc giảm đau của Tôn Trọng Du, Tô Tử Cẩm cuối cùng cũng an ổn ngủ mất.

Mãi cho đến xe ngựa rời khỏi kinh thành, Tô Tử Cẩm mới chậm rãi tỉnh lại.

Sau khi ngủ đủ, sắc mặt Tô Tử Cẩm tốt hơn nhiều.

“Còn đau không?”

Tô Tử Cẩm suy yếu lắc đầu.

Đau thì không đau, nhưng đây chỉ là giảm đau, căn nguyên chưa giải, thân thể nàng liền không khỏe nổi.

Làm bác sĩ, Tô Tử Cẩm hiểu rõ tình huống của mình.

“Nàng biết là ai hạ độc không?” Cố Lâm Uyên hỏi.

Tô Tử Cẩm lắc đầu, nàng chả có chút cảm giác gì.

“Tôn lão không thể xác định thời điểm hạ độc, hay là chờ đến Độc Vương cốc rồi nói sau.”

Tô Tử Cẩm gật đầu.

Mặc dù nàng chỉ là hạ phạm lịch kiếp, nhưng đời này nàng vẫn rất quý trọng, cho nên muốn sống lâu hơn một chút.

Không biết làm sao đối mặt Thương Lăng, nhưng đối mặt Cố Lâm Uyên, nàng có thể coi mở hơn một ít.

Không cần nghĩ đến lời căn dặn của hồ ly và Thanh Ly, giả vờ mình uống Mạnh bà thang.

Cố Lâm Uyên ôm nàng thật chặt, Tô Tử Cẩm có thể cảm thụ được lực đập mạnh mẽ của tim hắn, nhất thời thấy an tâm.

“Tử Cẩm, ta nhớ sinh nhật nàng là ba tháng sau?”

“Ừm”

“Lúc đó nàng liền cập kê, lễ cập kê của nàng, ta sẽ làm tốt cho nàng.”

“Được.”

“Ừm, ban ngày phải náo nhiệt, buổi tối phải nhiệt liệt.”

“Được... Há?”

Khuôn mặt Tô Tử Cẩm đỏ lên, xoay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 459: Khách không mời mà đến (6)

“Cổ Lâm Uyên, chừng nào chàng mới có thể đứng đắn chút hả?”

Tô Từ Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lúc ngủ nàg.”

“...”

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi, nàg nói: “Chàng có thể nói chuyện bình thường không?”

“Ta đang nói thật mà.”

Chỉ là Cổ Lâm Uyên còn một câu chưa nói, chính là đời này hạ phạm, chính là để ngủ nàg, ngủ nàg tâm phục khẩu phục. <

Tô Từ Cẩm thờ dài một hơi.

“Nhìn dáng vẻ nghiêm trang này của chàng, quả thực rất giống đang nói thật.”

“Tô Từ Cẩm, ta tốt với nàg không?”

Tô Từ Cẩm sững sờ, không rõ vì sao hán bỗng nhiên hỏi như vậy.

“Tốt.”

“Vậy nàg thích ta không?”

Tô Từ Cẩm cảnh giác nhìn chăm chăm Cổ Lâm Uyên.

“Chàng muốn làm gì?”

“Lúc nàg uống say từng nói một lần nàg thích ta, bây giờ ta muốn nghe lần thứ hai.”

Cổ Lâm Uyên xoa khuôn mặt nhiều thịt của Tô Từ Cẩm, trong đôi mắt đều là cưng chiều.

“Vì sao chàng luôn chấp nhất chuyện này vậy?”

“Thành toàn ta đi.”

Tô Từ Cẩm suy nghĩ hồi lâu, cũng không hiểu được vì sao Cổ Lâm Uyên luôn muốn nàg nói.

Rõ ràng bọn họ tự hiểu là được, còn phải mỗi ngày nói một lần ư?

Làm sao giống như đang dạy dỗ thế?

Trong đầu toát ra từ này, Tô Từ Cẩm khó hiểu run lên.

Dạy dỗ tốt hay không, nàg cũng sẽ không chạy.

Lúc Tô Từ Cẩm đang sững sờ, Cổ Lâm Uyên luôn nhìn nàg, chờ nàg nói.

“Ta thích chàng.”

Tô Từ Cẩm rút cuộc vẫn phải nói, đây cũng không phải là đại sự gì đúng không?

Cổ Lâm Uyên thoả mãn sờ sờ đầu Tô Từ Cẩm, hôn một cái trên môi.

“Ta cũng thích nàg.”

Cổ Lâm Uyên chuyển thân thể Tô Từ Cẩm vào bên trong giường ngủ.

“Ngủ tiếp một lát, đến ta gọi nàng.”

Tô Tử Cẩm gật đầu, ngủ mất.

Khuôn mặt vốn đơ ngàn năm của Cố Lâm Uyên lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Nước ấm nấu ếch, bước đầu tiên, vô tri vô giác in vào trong đầu óc.

Hai chiếc xe ngựa chạy ước chừng mười ngày, rốt cuộc cũng đến Nam châu, tiến vào địa giới Miêu Cương.

Sau khi vào Nam châu vẫn còn chưa tới Độc Vương cốc, tốc độ xe ngựa chậm lại, xế chiều hôm đó liền vào khách điếm tìm nơi trọ.

Khách điếm Nam châu không thể tinh xảo như ở trong Hoàn quốc, nhưng cũng coi như sạch sẽ.

Bên trong khách điếm, người đến người đi, có phân nửa người mặc miêu phục.

Nam châu là thành thị giao giữa Hoàn quốc cùng Miêu Cương, nơi đây người Hán và người Miêu dung hợp, có đủ loại người.

Trong đại sảnh khách điếm, Bạch Lạc Hành đi dàn xếp tất cả, Tôn Trọng Du thì chen bên cạnh Cố Lâm Uyên cùng Tô Tử Cẩm.

Bây giờ Tô Tử Cẩm mặc một thân nữ trang, nhìn như một đoá bạch hà, tươi mát thoát tục, sắc mặt còn có chút tái nhợt yếu đuối. <>

Xa xa nhìn qua, liền nghĩ đến mỹ nhân yếu đuối, đau bệnh.

“Tiểu nha đầu, nghe nói ngươi rất có lai lịch?”

Tô Tử Cẩm nhú mày nhìn về phía Tôn Trọng Du.

“Có thể thu phục Vương gia các ngươi, không có chút tài năng, lão tin không?” Tô Tử Cẩm hỏi lại.

Tôn Trọng Du hít sâu một hơi, như là phát hiện chuyện gì khó lường.

“Thì ra là ngươi giải quyết hẳn à? Giáo huấn dễ bảo như thế, có thủ đoạn nha!”

Tôn Trọng Du dựng thẳng một ngón tay cái.

Trong nháy mắt khuôn mặt Cố Lâm Uyên liền đen.

“Ông có thể đi rồi.”

“Ta mới không đi đấy!”

Tôn Trọng Du kiên quyết phản đối.

“Ta đưa ông đi?”

Cố Lâm Uyên khoát tay, mắt thấy sắp động thủ, Tôn Trọng Du nhanh như chớp chạy mất.

Tôn Trọng Du vừa chạy, sắc mặt Tô Tử Cẩm liền suy sụp.

“Không bằng đêm nay cho ta ném thử thủ đoạn của nàng?”

“Cái gì, thủ đoạn gì?”

Tô Tử Cẩm giả ngu.

Nhưng vào lúc này, bỗng một thanh đại đao bổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 460: U ám trùng điệp (1)

Tô Tử Cẩm cùng Cố Lâm Uyên đồng thời ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một đại hán râu quai nón vai trần, tay cầm một thanh đại đao, ở trước bàn trà cách đó không xa, bỏ về phía một nam tử nhỏ gầy.

Nam tử kia cả người rất giống lão thù*, con mắt tinh tế, một bộ mặt gian xảo.

*thù: chuột

“Hồn dân! Xem lão tử hôm nay không giết ngươi!”

Kèm theo một tiếng gầm này, đại đao chặt xuống.

“Cứu mạng!”

Nam tử nhỏ gầy kêu thảm một tiếng, thân thể đặc biệt linh hoạt lẩn trên mặt đất một vòng, rầm một cái lẩn đến dưới chân Tô Tử Cẩm cùng Cố Lâm Uyên.

Cố Lâm Uyên nhướng mày, nhấc chân trực tiếp đá hất ra.

“Cút ngay!”

Cố Lâm Uyên đá nam tử gầy gò, sau đó nam tử kia lại lẩn trên mặt đất vài vòng, liên tục ai da kêu thảm.

Sắc mặt Tô Tử Cẩm có chút trầm.

“Chúng ta về phòng đi.”

Cố Lâm Uyên nói xong nắm lấy tay Tô Tử Cẩm đang muốn rời đi, đột nhiên nghe được đại hán râu quai nón phía sau hét lớn một tiếng: “Xem ai còn có thể cứu ngươi!”

Hắn hô xong, lại một đao chém xuống.

Nam tử gầy gò kia sợ đến mức vội vàng lộn một vòng trên mặt đất, lẩn ngay đến hướng Tô Tử Cẩm.

“Van cầu nhị vị, mau cứu ta đi!”

Nam tử gầy gò kia sau khi hô một tiếng liền trực tiếp ôm đùi Tô Tử Cẩm.

Khuôn mặt Cố Lâm Uyên nhất thời đen lại, lần này hắn cũng không lưu lại bất luận tình cảm gì, lại là một cước trực tiếp đá văng nam tử kia ra khỏi khách điểm.

Chỉ nghe phịch một tiếng, nam tử kia rơi rất nặng, phun một ngụm máu, kêu thảm một tiếng, ngất đi.

Tô Tử Cẩm cau mày, quay đầu nhìn về phía hai người kia, một ánh mắt, vậy mà nàng thấy khách đứng ở ngoài, tựa hồ có một cái bóng lưng quen thuộc.

Tìm nàng bỗng đập mạnh chút, nàng xoay người, đang muốn chạy ra khỏi khách điểm đuổi theo.

Lúc này, đại hán râu quai nón cầm đại đao tức giận nhìn về phía Tô Tử Cẩm.

“Ai bảo các ngươi xen vào việc của người khác giết người của ta!”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, một cái roi da dài mảnh bỗng xuất hiện, trực tiếp kéo lấy cánh tay đại hán râu quai nón kia.

Cái kéo này chẳng những làm lệch tay hắn, còn khiến đao của hắn văng ra.

Cây đao kia xoay một vòng, cắm vào trên quầy chường quầy.

Một màn này, vèn vèn phát sinh trong nháy mắt, nhanh đến mức Tô Tử Cẩm đều không phản ứng kịp.

Chờ sau khi chấm dứt, Tô Tử Cẩm lại giương mắt nhìn lên, thân ảnh quen thuộc kia đã không nhìn thấy tung tích.

Lúc này, chủ nhân trường tiên thu hồi roi da đi tới.

Tô Tử Cẩm giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một nữ tử mặc miêu phục, trên đầu cài trâm bạc, miêu phục trên người thêu hoa văn màu đen rất ngắn.

Cánh tay nàng, cả nửa đoạn chân nhỏ, còn có rốn nàng đều lộ ra bên ngoài.

Dung mạo nữ tử kia rất quyến rũ, cũng rất xinh đẹp, giống như roi da như rắn trên tay nàng, đẹp nhưng cũng nguy hiểm.

“Làm sao? Không biết thương hoa tiếc ngọc sao?”

Nữ tử kia nhìn đại hán râu quai nón cười xinh đẹp, lại tràn ngập địch ý.

“Ngươi... Ngươi... Thủy Vô Nguyệt? Sao ngươi phải xen vào việc của người khác!”

Đại hán râu quai nón lui lại mấy bước, khiếp sợ nhìn Thủy Vô Nguyệt.

“Bởi vì ta thích...”

Thủy Vô Nguyệt kéo rất dài âm cuối, vừa kéo vừa chuyển ánh mắt về phía Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm thấy Thủy Vô Nguyệt nhìn qua, nàng kinh ngạc sững sờ trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Thủy Vô Nguyệt ném về phía nàng một ánh mắt đặc biệt xinh đẹp.

Cả người Tô Từ Cẩm như là bị điện giật, nàng hiện tại là nữ nha!

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 461: U ám trùng điệp (2)

Ánh mắt Thủy Vô Nguyệt không được tốt lắm nha?

Trong lòng Tô Từ Cẩm thâm rét lạnh.

Nàng chỉ chơi đoạn tụ, không chơi hoa bách hợp nha!

“Nữ nhân nhu nhược mềm mại như nước, chẳng lẽ không cần phải đặt trong bàn tay cứng chịu sao?”

Thủy Vô Nguyệt đi hai bước, đi về phía Tô Từ Cẩm.

“Miêu Cương đã lâu lắm rồi không có nữ nhân nhu nhược khiến người ta thương tiếc như thế này, làm sao ngươi hạ thủ được?”

Lúc Thủy Vô Nguyệt muốn tới gần Tô Từ Cẩm, Cố Lâm Uyên trầm mặt tiến lên một bước chặn Tô Từ Cẩm.

“Chắc chắn, ngươi nhìn vị này đi, rất hiểu bảo vệ nữ nhân, chỉ tiếc là vừa rồi trễ một bước.”

Thủy Vô Nguyệt cười rộ lên, trên mặt là nét xinh đẹp quyến rũ.

Thủy Vô Nguyệt thấy Cố Lâm Uyên ngăn cản mình, nàng không buồn cũng không giận, chuyển hướng về phía đại hán râu quai nón, thu hồi nụ cười.

“Cút nhanh lên!”

Đại hán râu quai nón nghe nói thế, một chút cũng không dám dây dưa, liền bò lẩn ra khỏi khách điểm.

Lúc này, Cố Lâm Uyên kéo Tô Từ Cẩm, mang nàng rời khỏi đại sảnh khách điểm trở về phòng.

Thủy Vô Nguyệt nhìn bọn họ rời đi, nhếch miệng lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

“Chúng ta chẳng mấy chốc sẽ gặp lại, tiểu mỹ nhân.”

Tô Từ Cẩm và Cố Lâm Uyên rất nhanh thì trở lại bên trong phòng trọ.

Bạch Lạc Hành đã an bài xong tất cả, gian phòng cũng được kiểm tra bố trí lại lần nữa.

Nhưng trong lòng Tô Từ Cẩm luôn cảm thấy có gì không ổn, kỳ quái không nói nên lời.

Nàng quay đầu nhìn về phía Cố Lâm Uyên, trong mắt Cố Lâm Uyên cũng có sự nghi hoặc như nàng, nói vậy hẳn cũng cảm giác được cái gì đó.

“Chàng có phát hiện gì không?” Tô Từ Cẩm nghi hoặc hỏi.

“Có người đang bố trí.” Cố Lâm Uyên trầm mặt, sắc mặt rất khó coi.

“Nhìn ra được là ai không?”

Cố Lâm Uyên lắc đầu: “Tạm thời không nhìn ra.”

Tô Từ Cẩm thở dài, đột nhiên trong óc toát ra một ý tưởng kỳ dị.

Chẳng lẽ sự bố trí này không phải bắt đầu từ lúc họ vào Nam châu, mà là từ lúc nàng bị hạ độc đã bắt đầu?

“Có thể thực sự là Hạ Dục Thần hay không?”

Tô Từ Cẩm không muốn hoài nghi hần, thế nhưng Hạ Dục Thần có đủ động cơ cùng cơ hội.

“Không đâu, hần không có khả năng kia.”

Cố Lâm Uyên trực tiếp phủ định suy đoán này.

Tô Từ Cẩm gật đầu, quả thực, Hạ Dục Thần cũng không có năng lực lớn như vậy, thủ đoạn của hần còn không bằng nàng.

“Lâm Uyên, vừa nãy hình như ta nhìn thấy Mộc Nhiễm.”

Lòng Tô Từ Cẩm căng thẳng, bóng lưng kia cực kì giống Thẩm Mộc Nhiễm.

“Không phải chàng nói bọn họ đã trở lại Bắc Mạc sao? Làm sao lại xuất hiện ở Nam Cương? Một trời nam đất bắc thật sự quá xa xôi.”

“Người của ta vẫn đang trông chừng họ, đúng là ở Bắc Mạc.”

Tô Từ Cẩm khó hiểu nhíu mày.

“Nàng xác định người kia là Thẩm Mộc Nhiễm?”

Tô Từ Cẩm lắc đầu, nàng nói: “Không xác định.”

“Vậy liền không nên suy nghĩ nhiều, chỉ là bóng lưng thôi.”

Tô Từ Cẩm gật đầu, nàng thật sự hy vọng không phải là Mộc Nhiễm, bằng không bóng lưng hoang mang rối loạn kia khiến nàng nhìn thấy mà đau lòng.

Đêm đó, Cố Lâm Uyên cho Tô Từ Cẩm uống thuốc xong, hai người liền lên giường nghỉ ngơi.

Trước khi độc của Tô Từ Cẩm còn chưa giải, thân thể nàng vẫn ở trạng thái suy yếu, Cố Lâm Uyên sẽ không đụng vào nàng.

Cố Lâm Uyên đắp kín chăn cho Tô Từ Cẩm, hai người ôm nhau ngủ.

Ngoài cửa sổ, gió đêm phát ra tiếng xào xạt, diễn tấu trước cửa sổ.

Một cái bóng dần dần dựng lên từ ngoài cửa sổ, cực kì quỷ mị.

Lúc này, Tô Từ Cẩm bỗng nhiên mở hai mắt ra, không nói câu nào, đẩy Cố Lâm Uyên ra, xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 462: U ám trùng điệp (3)

Tô Từ Cẩm hai mắt nửa mở nửa khép, nàng cứ như vậy đi về phía cửa sổ.

Ánh trăng lạnh lẽo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi xuống một mảnh ánh sáng nhợt nhạt, có vẻ vô cùng yên tĩnh quỷ dị.

Nhưng vào lúc này, Tô Từ Cẩm bỗng nhiên phá cửa sổ ra, cả người mất hồn đi về phía trước.

Đột nhiên, một tiếng cười quyến rũ dưới ánh trăng truyền đến.

Thủy Vô Nguyệt nằm nghiêng trên nóc nhà, nhìn Tô Tử Cầm dần dần đi tới trong viện.

“Ồi tiểu mỹ nhân của ta...”

Thủy Vô Nguyệt nhìn thấy Tô Tử Cầm trong viện mà lòng đầy vui vẻ.

Đột nhiên, thân ảnh nàng lóe lên, trực tiếp nhảy khỏi nóc nhà, đứng ở trong sân.

Nàng vẫy tay với Tô Tử Cầm: “Tiểu mỹ nhân, đến chỗ ta này!”

Tô Tử Cầm tiếp tục đi về phía trước, vừa lúc đi tới trước mặt Thủy Vô Nguyệt.

Thủy Vô Nguyệt vung tay trước mặt Tô Tử Cầm, sau đó đặt một con tắc sắc cổ trùng trên trán nàng.

Sau một lát, tắc sắc cổ trùng hút no máu, biến thành đỏ như máu.

Thủy Vô Nguyệt đưa tay thu hồi cổ trùng, búng một cái trước mặt Tô Tử Cầm.

Trong nháy mắt, Tô Tử Cầm bỗng nhiên mở hai mắt ra, cả người tỉnh táo lại.

“Tiểu mỹ nhân, lại gặp nàng, ta vui lắm đấy!”

Thủy Vô Nguyệt cười quyến rũ, đưa tay muốn kéo Tô Tử Cầm vào trong lòng mình.

Trong nháy mắt Thủy Vô Nguyệt vừa muốn chạm vào Tô Tử Cầm, một thanh kiếm từ phía sau Tô Tử Cầm bỗng nhiên bay vụt đến.

Vừa vọt qua cánh tay Thủy Vô Nguyệt đưa ra chạm Tô Tử Cầm, trực tiếp cắm trên cây cột.

Thủy Vô Nguyệt vô thức lui lại một bước, sau đó quay đầu lại, nàng liền thấy Cố Lâm Uyên sắc mặt âm trầm đang nhìn nàng.

Tô Tử Cầm có chút ngẩn ra, nàng còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì.

Nàng đang muốn quay đầu lại đi đến cạnh Cố Lâm Uyên, đột nhiên Thủy Vô Nguyệt cười khê một tiếng, vươn tay kéo Tô Tử Cầm qua.

Thủy Vô Nguyệt bắt lấy Tô Tử Cầm xong, liền muốn kéo vào ngực mình, Cố Lâm Uyên động thủ.

Trong nháy mắt hắn đi tới Thủy Vô Nguyệt trước mặt, đánh tới một chưởng.

Thủy Vô Nguyệt vội buông Tô Tử Cầm ra tránh khỏi, Cố Lâm Uyên lại không chịu buông tha nàng ta, tấn công mạnh về phía nàng ta.

Hai người qua mấy chiêu, sau đó Thủy Vô Nguyệt biết mình đánh không lại Cố Lâm Uyên, nàng không ngừng lùi lại.

“Ai nha nha, nam nhân không hiểu phong tình này, hung dữ như vậy, dọa hổng tiểu mỹ nhân của ta làm sao bây giờ?”

Thủy Vô Nguyệt tiếp chiêu rất cật lực, nét mặt lại rất ung dung.

Cố Lâm Uyên không nói lời nào, dưới roi da của Thủy Vô Nguyệt, không ngừng né tránh, không ngừng công kích nàng ta.

“Ta vừa mới cứu tiểu mỹ nhân đấy! Tiểu mỹ nhân, ta thật là đau lòng nàng đấy”

Thủy Vô Nguyệt nói xong ném một ánh mắt mê hoặc về phía Tô Tử Cầm.

Tô Tử Cầm thấy cả người nổi da gà, nàng ra cửa không có xem lịch hoàng đạo sao? Làm sao lại gặp phải loại người như Thủy Vô Nguyệt này?

“Ta cứu tiểu mỹ nhân, ngươi cứ lấy oán trả ơn như vậy ư?”

Thủy Vô Nguyệt dần dần không địch lại Cố Lâm Uyên, chỉ lát nữa là bị hắn đánh bại.

Lúc này, bên trong sân có hai kẻ lẩn ra, một tên thân hình khôi ngô cao lớn, một tên gầy gò như chuột, chính là hai người ban ngày kia.

Bạch Lạc Hành đứng ở phía sau bọn họ, sắc mặt lạnh lùng, trong tay cầm một thanh trường kiếm.

“Nếu Giáng đầu thuật đã giải, hai tên này cũng không cần giữ lại nữa.”

Cố Lâm Uyên lạnh lùng buông xuống câu này.

“Vâng”

Bạch Lạc Hành lĩnh mệnh, sau đó vung trường kiếm trong tay chém liền xuống dưới.

“Đừng mà! Tha mạng a!”

“Chúng ta không muốn chết đâu, chúng ta cũng không dám . . . nữa!”

Hai người không ngừng lên tiếng cầu xin tha mạng.

◇

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 463: U ám trùng điệp (4)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Chỉ nghe thấy tiếng kiếm đâm xuyên qua da thịt, hai người trên mặt đất đầu một nơi thân một nẻo.

Hai cái đầu tròn vo lăn trên mặt đất tằm vài vòng mới dừng lại.

“Ây, thật là tàn nhẫn, người ta sợ quá đi!”

Thủy Vô Nguyệt nhìn thấy một màn này, trong lòng biết nếu như nàng không giải Giáng Đầu Thuật, Tô Tử Cầm cũng sẽ không có chuyện.

Cho nên cơ bản Cố Lâm Uyên cũng không vì cảm kích nàng mà tha cho nàng một lần.

Nàng lấy từ bên hông ra một cây sáo, đặt bên miệng thổi lên.

Dưới ánh trăng, tiếng sáo yếu ớt trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi lên, chỉ nghe xung quanh truyền ra từng tiếng sột soạt sột soạt.

Sau một lúc, rất nhiều rắn với đủ loại màu sắc hình dạng không ngừng bò tới từ bốn phía.

Những con rắn lay động thân thể dần dần bò đến chỗ Bạch Lạc Hành và Tô Tử Cầm.

Tô Tử Cầm cau mày, bỗng nhiên lui về phía sau, nhưng những con rắn vẫn không ngừng vọt tới.

Khi nàng đang muốn cầm kiếm quay đầu, Cố Lâm Uyên quay đầu lại.

Hắn rút từ bên trong cột đá ra một thanh trường kiếm, vận khinh công bay đến trước mặt Tô Tử Cầm.

Tiếng “Xẹt xẹt xẹt” truyền đến, ánh kiếm lóe lên lập tức chặt đứt rất nhiều rắn trên mặt đất đang xông đến phía trước.

Thủy Vô Nguyệt có thể thoát thân, nàng đặt cây sáo bên miệng thổi vài tiếng, sau đó vận khinh công, bay không thấy bóng dáng.

Lúc này rắn trên mặt đất tràn ra cũng lập tức lui đi.

Chỉ trong chốc lát đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Nếu không phải trên mặt đất còn rất nhiều xác rắn, bọn họ thậm chí còn nghi ngờ đây chỉ là ảo giác.

Cố Lâm Uyên quay đầu, nắm tay Tô Tử Cầm: “Nàng không sao chứ?”

Tô Tử Cầm lắc đầu, nàng không nghĩ nàng lại trúng Giáng Đầu Thuật.

“Hai người này là ai?”

“Cường đạo làm thịt người nổi danh Nam châu. Chuyên ra tay với người mới tới Nam châu, hạ Giáng Đầu Thuật, giết người cướp của.” Cố Lâm Uyên đáp.

Tô Từ Cầm lập tức hiểu rõ, rốt cuộc cũng biết vì sao hôm nay nam tử gầy còm kia luôn ôm chân nàng, là để hạ Giáng Đầu Thuật cho nàng!

“Làm sao chàng biết?”

Tô Từ Cầm rất kinh ngạc, nàng mới vừa xảy ra chuyện, lập tức biết mảnh khóc người ta?

“Ta mang theo ám vệ.”

Tô Từ Cầm sững sốt, nàng cho rằng Cố Lâm Uyên chỉ dẫn theo Tôn Trọng Du cùng Bạch Lạc Hành, không nghĩ tới còn mang ám vệ!

Chẳng trách hành động nhanh chóng như vậy.

“Hai tên tiểu tốt này chết thì thôi.”

Cố Lâm Uyên bỗng nhiên dừng lại, lại nói: “Thủy Vô Nguyệt kia mới vương tay chân.”

Vừa nghĩ tới Thủy Vô Nguyệt, Tô Từ Cầm cảm thấy một trận lạnh buốt, tại sao lại có người như vậy?

Không phải thực sự là bách hợp chứ?

“Chàng hoài nghi nàng ta có mục đích mới tiếp cận chúng ta?”

Chân mày Cố Lâm Uyên hơi cau lại, vẻ mặt nghiêm túc, hần xoay người, đối diện với Tô Từ Cầm, hết sức trịnh trọng

“Nếu không nàng cho rằng nàng ta thực sự nhìn trúng sắc đẹp của nàng ư?”

Khóe miệng Tô Từ Cầm co rút: “Nhiếp Chính Vương đại nhân, lúc ngài nói lời như vậy có thể không cần nghiêm trang có được không?”

“Chỉ có ta mới thật lòng thật ý đối tốt với nàng thôi.”

Cố Lâm Uyên rất nghiêm túc bù thêm một câu.

Tô Từ Cầm cười gượng hai tiếng, quay đầu nhìn bóng đèn lớn Bạch Lạc Hành một chút.

Chỉ thấy chẳng biết lúc nào hần đã xoay người rời khỏi.

Bạch Lạc Hành này được huấn luyện rất nghiêm chỉnh đấy!

Cố Lâm Uyên bỗng nhiên ôm Tô Từ Cầm lên, đưa nàng về phòng.

“Đêm khuya rồi, bên ngoài lạnh, ngủ một giấc thật ngon đi.”

Cố Lâm Uyên nói xong, đặt lên trán Tô Từ Cầm một nụ hôn.

Tô Từ Cầm gật đầu, nhắm mắt lại ngủ mất.

Cố Lâm Uyên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

“Trông chừng Từ Cầm, không cho phép nàng lại xảy ra chuyện gì!”

“Vâng, vương gia!”

Cố Lâm Uyên rời khỏi nhà trọ, đến một nơi hoang vu trống trải thì dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 464: U ám trùng điệp (5)

Editor: Phù Đàm Bách Diệp

Sau khi Cố Lâm Uyên dừng lại, chân trời mờ hồ xuất hiện một đạo hào quang màu trắng bạc.

Hào quang càng ngày càng sáng, bay về phía Cổ Lâm Uyên rất nhanh.

Dần dần, một con rồng màu trắng bạc to lớn yên tĩnh xuất hiện trong bầu trời đêm.

Thân mình Vũ Bạch vừa chuyển, lập tức hóa thành hình người.

“Tham kiến chủ nhân.”

“Mệnh cách đã xé rồi?”

Vũ Bạch bỗng khựng lại, vẫn đang nhớ lại thời khắc thống khổ xé mệnh cách hắn đã trải qua.

Đó là một tối trăng thanh gió mát, hắn hóa thành hình người len lén chạy vào cung điện của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Hoà Tĩnh không viết, Dao Cơ đã chết, bây giờ mệnh cách giao vào tay lão đầu kia bảo quản.

Hắn dựa theo con đường đến thư phòng lần trước chứa mệnh cách, quen cửa quen ngõ tìm được nơi cất giữ mệnh cách.

Nhưng hắn còn chưa tìm được mệnh cách lại thấy một cái bóng lén lút tìm kiếm ở nơi cất giữ mệnh cách.

Lúc đó Vũ Bạch liền nổi giận, không ngờ còn có trộm tới trước hắn luôn?

Chỉ thấy tên trộm kia vừa lật vừa thấp giọng lải nhải.

“Tur Mệnh ơi Tur Mệnh, ta vì ngươi mà nhiều lần thâm nhập hang ổ, ngươi phải báo đáp ta thật tốt đấy!”

Vọng Thư lải nhải, vẻ mặt hoảng loạn.

“Nam Cực Trường Sinh Đại Đế kia thật sự là quá nhanh nhẹn dũng mãnh, lão già như thế mà suốt ngày nhảy nhót, cũng không sợ vận đau thắt lưng! Cho nên ta chỉ có thể hạ được lão thôi.”

“Á, tìm được rồi tìm được rồi.”

Vọng Thư lấy ra một cây bút, bắt đầu lấy ra một cuộn giấy, tỉ mỉ chép lại.

Vũ Bạch đứng ở phía sau Vọng Thư nghe nhắc tới mà ngu người.

Trước khi hắn tới cũng hạ được Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!

Dược tính của bọn họ sẽ không có xung đột nhau chứ?

Trong lòng Vũ Bạch lộp bộp, từ khi chủ nhân gặp phải Tur Mệnh, mấy chuyện hồ cha này không bao giờ dừng lại.

Trong lòng Vũ Bạch có một loại dự cảm không tốt, thật sự không tốt.

Đột nhiên, Vọng Thư bỗng quay đầu lại.

“Ai? Ngươi là ai?”

Vọng Thư run run rẩy rẩy ôm mệnh cách trong tay, bộ dạng dường như đoạt bảo bối của ta, cảnh giác nhìn chằm chằm Vũ Bạch.

“Ta là Vũ Bạch.”

Vũ Bạch nói xong, tầm mắt rơi xuống, lập tức nhìn tới mệnh cách trước ngực Vọng Thư.

Sắc mặt Vọng Thư tối sầm lại, nàng nói: “Sắc lang! Ngươi nhìn ngực ta chằm chằm làm gì!”

Vũ Bạch sửng sốt, hắn cảm giác mình thực sự gặp oan uổng lớn!

Hắn đứng đần như thế, thân thể trong sạch như thế, làm sao lại bị Vọng Thư qua quýt vu tội rồi?

“Ta không nhìn ngực ngươi, ta đang nhìn mệnh cách!”

Lúc này Vọng Thư càng căng thẳng hơn, ánh mắt nàng linh lợi nhìn chằm chằm Vũ Bạch.

“Ngươi không phải đoạn tụ giống Thương Lăng đấy chứ? Ngực lớn như vậy ngươi không nhìn, lại nhìn chòng chọc một quyển sách?”

Hô hấp Vũ Bạch cứng lại, sắc mặt trắng nhợt, cả người liền mòng bức.

Đầu óc nữ nhân này chứa cái gì vậy? Mạch nào kỳ lạ như vậy?

“Ta nói này, Vọng Thư tiểu tiên nữ, xin ngươi đưa mệnh cách cho ta, thế nào?”

Vũ Bạch kiên trì lại ôn tồn thương lượng với Vọng Thư.

Ai ngờ Vọng Thư vung tay lên, trong nháy mắt bút mực của nàng lao thẳng tới mặt Vũ Bạch.

Vũ Bạch theo bản năng tránh đi, nghiêng người.

“Cho ngươi xuân thu đại mộng! Tên ngốc!”

Vọng Thư hét một câu, sau đó xoay người chạy, cái này không quan trọng, quan trọng là nàng hết ầm ĩ, lại khiến bình hoa trong thư phòng rơi xuống.

“Loảng xoảng” một tiếng vang lớn.

Chớp mắt sau, tiếng của lão đầu Nam Cực Trường Sinh Đại Đế từ bên ngoài truyền vào.

“Tiểu tặc, thì ra ngươi trốn trong thư phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 465: U ám trùng điệp (6)

Vũ Bạch và Vọng Thư cùng đối mặt liếc mắt, thấy sự khiếp sợ và bối rối trong mắt đối phương.

Gặp gỡ loại đồng đội như heo này, Vũ Bạch thật sự rất bất đắc dĩ.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao trước đây Tư Mệnh bị nàng ta hớ thương tích đầy mình.

Vọng Thư này, kẻ nào gặp, kẻ đó xui.

Ai cưới nàng, cả đời này toi rồi!

Chỉ chớp lát, tiếng bước chân của lão đầu Nam Cực Trường Sinh đã đang đến gần, mắt thấy sắp phá cửa mà vào.

Vọng Thư sợ đến mức khuôn mặt trắng bệch.

“Làm, làm, làm sao bây giờ a?”

Vũ Bạch ngu người, hắn vận may nói: “Ngươi không phải kẻ tái phạm sao? Không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện như vậy?”

“Ta là kẻ tái phạm, nhưng lại gặp phải loại người hớ cha như ngươi mới bị người ta bắt đó!”

Vọng Thư trách cứ trừng mắt nhìn Vũ Bạch.

Vũ Bạch nghe một hơi trong cổ thở không ra, nuốt không xuống, cảm giác kìa, thiệt là!

Là hắn sai ư? Hắn làm cái gì chứ?

“Ngươi còn không mau nghĩ cách đi? Ngươi là một đại nam nhân, không bảo hộ nữ tử nhu nhược như ta sao?”

Vọng Thư trợn mắt giận dữ nhìn Vũ Bạch.

Vũ Bạch hiện tại chỉ có một ý nghĩ, chèn đầu Vọng Thư ra, nhìn trong đầu nàng đang chứa cái quỷ gì!

“Ta không nhìn ra ngươi là nữ tử nhu nhược chỗ nào!”

“Ồ, thì ra ngươi mù à.”

“...”

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, cửa thư phòng bị đẩy ra, lão đầu Nam Cực Trường Sinh phá cửa vào.

Vọng Thư giật mình, vô thức vút quyền mệnh cách lên người Vũ Bạch, sau đó hóa thành một luồng ánh trắng, nằm bẹp trên đất.

Lúc này nàng không thể trốn, trốn cũng sẽ bị lão đầu Nam Cực Trường Sinh phát hiện, chỉ có thể để Vũ Bạch hấp dẫn toàn bộ chú ý lực của lão đầu kia, đừng phát hiện nàng là được.

Vũ Bạch đứng tại chỗ, bỗng nhiên lấy được mệnh cách do Vọng Thư ném tới mà ngu người.

Trong nháy mắt, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế đứng ở cửa thư phòng, Vũ Bạch trong tay ôm một quyền mệnh cách vừa mới rơi vào người hắn, Vọng Thư hóa thành ánh trắng, núp mắt.

“Tiểu tặc! Thì ra là ngươi! Dám trộm mệnh cách ư?”

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế tụ tập một đạo pháp lực trong tay, đánh thẳng đến Vũ Bạch.

Vũ Bạch đã từng đi theo Thương Lăng đánh qua vô số chiến trận to nhỏ, sóng gió gì cũng đã gặp, nhưng chưa gặp qua tình huống này!

Vũ Bạch muốn khóc lắm rồi, hấn luồng cuồng lập tức không phản ứng kịp, trực tiếp nâng quyền mệnh cách lên, ngăn cản pháp lực của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Mệnh cách vốn đang lật đến trang của Thương Lăng cùng Tư Mệnh, Nam Cực vừa nhấc tay đã hủy một tờ kia.

Lão đầu Nam Cực Trường Sinh ngu người trong nháy mắt.

Vũ Bạch cũng ngu người theo trong nháy mắt, hủy rồi? Nhiệm vụ hoàn thành rồi?

Hắn vội vàng ném quyền mệnh cách về phía lão đầu Nam Cực Trường Sinh, nhanh như chớp đào tẩu từ cửa sổ.

Nam Cực Trường Sinh Đại Đế ôm quyền mệnh cách bị hủy, khuôn mặt trong nháy mắt liền trắng bệch.

“Tiểu tặc, lão phu không đội trời chung với ngươi!”

Lão đầu vừa gào lên, một chút cũng không dám dây dưa liền đuổi theo.

Vũ Bạch bị Nam Cực Trường Sinh lão đầu đuổi theo liên tiếp ba ngày ba đêm, chạy nửa Tiên Giới, thu hút vô số ánh mắt.

Rốt cuộc, thể lực của lão đầu kia theo không kịp, đi nửa cái mạng già mới bỏ cuộc.

Nghĩ đến những thứ này, Vũ Bạch ngẩn lệ chưa xót, thật sự muốn tìm một cái ôm ấp để khóc một trận.

Hắn đang yên đang lành làm một Thượng Cổ Thần Long, vạn người kính ngưỡng, sống sai thế nào lại thành chim cú thể này?

Nhìn thân tình Vũ Bạch uể oải lại đau thương, sắc mặt Cổ Lâm Uyên trầm xuống.

“Ngươi sẽ không làm hỏng chuyện nhỏ xiu này chứ?”

Vũ Bạch ra khỏi hồi ức, hấn ngẩng đầu một cái, đối đầu với ánh mắt Cổ Lâm Uyên, trong lòng càng chưa xót.

Chủ nhân quả nhiên không thích ta mà...

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 466: Người bắt tử (1)

"Không có, mệnh cách đã bị xé bỏ."

"Ừ"

Cổ Lâm Uyên cau mày rơi vào trầm tư.

"Sau khi mệnh cách bị xé bỏ, những thứ viết bên trong không còn giá trị, chủ nhân à, ngài cứ yên tâm đi."

Cố Lâm Uyên còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không có phản ứng Vũ Bạch.

Vũ Bạch cứ bị phơi trong gió lạnh một lúc lâu như thế.

"Chủ nhân, ngài nói người phân theo nhóm, vật hợp theo loài. Bằng hữu của Tư Mệnh không phải kẻ tốt đẹp gì, Tư Mệnh có thể cũng không đáng tin cậy như vậy không?"

Vũ Bạch thấy bầu không khí quá an tĩnh, thỉnh thoảng phun ra một câu như vậy.

"Chủ nhân, đừng phải kẻ không đáng tin cậy, cả đời vận xui đổ máu đấy!"

Cố Lâm Uyên phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn về phía Vũ Bạch, thần sắc lạnh như băng.

"Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, cũng không phải chỗ nào cũng áp dụng."

Trái tim nhỏ của Vũ Bạch run rẩy, nói xấu người trong lòng chủ nhân, đắc tội chủ nhân rồi ư?

"Vâng vâng vâng, chủ nhân coi trọng không sai, Tư Mệnh là người đáng tin cậy, là người tốt."

"Ta chưa nói năng và Vọng Thư."

"Vậy ngài nói ai?"

"Ta và người."

"..."

Nội tâm Vũ Bạch tan vỡ, hấn bị ghét bỏ, không nể mặt mũi ghét bỏ trắng trợn.

Lúc Vũ Bạch thương tâm gần chết, Cố Lâm Uyên lại mở miệng.

"Người đi yêu giới một chuyến, có chút việc muốn người điều tra."

"Yêu giới?"

"Ừ, có vài người không an phận."

Cố Lâm Uyên nói xong, đưa một phong thư cho Vũ Bạch.

Vũ Bạch thu hồi bức thư.

"Vâng, chủ nhân! Ta nhất định không phụ sự ủy thác."

"Tự mình cẩn thận một chút, coi chừng bị chớp tới nấu canh thật đấy, thể xác ta bây giờ làm phẩm thai, cứu không nổi người đâu."

"..."

Cố Lâm Uyên nói xong xoay người rời đi, để lại Vũ Bạch một mình tại vùng ngoại ô hoang dã, dưới bóng đêm vô tận đứt từng khúc ruột.

Hắn tốt xấu cũng là một Thượng Cổ Thần Long, mỗi ngày đều nói đem hắn đi hầm canh cũng được à?

Vũ Bạch thở dài, xoay người biến mất tại chỗ.

Bên trong khách điểm, Tô Tử Cẩm đang ngủ say ở trên giường.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến vài tiếng động lạ rất nhẹ, Tô Tử Cẩm mở hai mắt ra.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng chậm rãi đẩy ra.

Thủy Vô Nguyệt tay cầm roi da dính máu đi tới, nàng vừa đi vừa kéo roi da trên mặt đất, vẽ trên mặt đất một vết máu thật dài.

Trong thời gian ngắn ngủi, nàng ta liền đi tới bên giường Tô Tử Cẩm.

Nàng ta cười quyến rũ, vươn tay, móng tay đỏ yêu đã đưa về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tử Cẩm.

Ngay lúc nàng ta gần chạm tới Tô Tử Cẩm, Tô Tử Cẩm xoay người, tay bắt lấy cổ tay nàng ta, sau đó xoay người ngồi dậy.

"Ui da, tiểu mỹ nhân của ta, vậy mà nàng chưa ngủ à!"

Thủy Vô Nguyệt che đôi môi xinh đẹp bật cười, giọng cười cực kì sắc bén.

"Ai cũng không ngờ, ngươi sẽ quay lại."

Dưới ánh trăng, Tô Tử Cẩm trầm mặt nhìn chằm chằm Thủy Vô Nguyệt.

"Ai nha, tên Cố Lâm Uyên đáng ghét kia không ở đây, những phế vật bên ngoài không ngăn được ta, ta nhớ nàng, ta liền tới gặp nàng thôi mà!"

Thủy Vô Nguyệt nói xong lại cười.

"Sao nàng không hiểu kỳ Cố Lâm Uyên gạt nàng đi đâu sao? Không sợ hắn đi tìm tiểu yêu tinh bên ngoài ư?"

"Miêu Cuồng cái gì cũng thiếu, nhưng mà tiểu yêu tinh đặc biệt nhiều nha, tươi mát thoát tục như nàng quá ít, khiến người ta thích thú."

Tô Tử Cẩm nhìn Thủy Vô Nguyệt, nhú mi hỏi: "Ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

"Muốn ở bên cạnh nàng!"

"Ta không có kiên trì đùa giỡn với ngươi."

Tô Tử Cẩm mặt không chút thay đổi, thần sắc nghiêm túc.

"Ai nha, vẻ mặt này sao hung dữ giống Cố Lâm Uyên vậy! Tiểu mỹ nhân nhu nhược của ta đâu?"

Tô Tử Cẩm trầm mặt, ánh mắt lóe lên một tia sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 467: Người bắt tử (2)

"Ai nha, tiểu mỹ nhân, nàng thế này không đáng yêu đâu! Ta vẫn ưa thích đáng vẻ nhu nhược..."

Thủy Vô Nguyệt vừa dứt lời, Tô Tử Cẩm liền động.

Nàng xiết chặt cổ tay Thủy Vô Nguyệt, dường như muốn xiết đứt cổ tay nàng ta.

Bên kia, Tô Tử Cẩm đưa tay công kích yết hầu Thủy Vô Nguyệt.

Thủy Vô Nguyệt không ngờ Tô Tử Cẩm nói động thủ liền động thủ, không chừa một chút tình cảm, vừa bắt đầu liền hung ác chẳng khác nào Cố Lâm Uyên.

Nàng ta lập tức không dám tùy ý ngả ngón nữa, bắt đầu bình tĩnh ứng phó.

Võ công của Thủy Vô Nguyệt mặc dù không bằng Cố Lâm Uyên, nhưng tuyệt đối không thấp.

Nhưng mà, xưa nay Tô Tử Cẩm cũng không phải thứ nhân vật dễ đối phó.

Hai người từng chiêu từng thức, ngươi tới ta trả, trong chốc lát liền giao đấu với nhau.

"Tiểu mỹ nhân, thi ra võ công của nàng lợi hại như vậy! Thật khiến ta mở rộng tầm mắt."

Thủy Vô Nguyệt vừa đánh vừa liên tục nói chuyện, giọng nói the thé của nàng ta có thể ảnh hưởng đến tinh thần người khác.

"Tiểu mỹ nhân này thật đúng là hoàn mỹ, vừa có thể nhu mì, lại có thể sắc bén, thật tiện nghi cho tiểu tử Cố Lâm Uyên kia, không bằng về sau theo ta, ta cam đoan nàng sẽ hạnh phúc hơn!"

Tô Tử Cẩm bị giọng nói của Thủy Vô Nguyệt ảnh hưởng, mày nhíu lại rất chặt, sắc mặt còn có chút tái nhợt.

Nhưng vào lúc này, Thủy Vô Nguyệt bắt đầu cười rộ lên, thanh âm quyến rũ sắc bén truyền khắp cả phòng.

"Tiểu mỹ nhân, ngoan ngoãn đi theo ta đi, hôm nay nàng trốn không thoát đâu, ha ha ha..."

Thủy Vô Nguyệt vùng roi da, trực tiếp quần lên eo Tô Tử Cam, kéo nàng vào trong lòng ngực mình.

Tô Tử Cam chau mày, đầu rất đau, đã có chút mơ hồ.

Lần này trực tiếp bị Thủy Vô Nguyệt cuốn qua, đụng vào ngực nàng ta.

Chớp mắt sau, hai mắt Tô Tử Cam bỗng nhiên thanh tỉnh, một thanh chủy thủ xuất hiện trong tay nàng, sau đó nàng bỗng đâm vào tim Thủy Vô Nguyệt.

Toàn thân Thủy Vô Nguyệt chấn động, khiếp sợ nhìn Tô Tử Cam

"Ngươi, ngươi không bị mê hoặc, ngươi gạt ta?"

"Không lừa ngươi thì sợ ngươi chạy mất!"

Tô Tử Cam cong môi cười yếu ớt, mặc dù bây giờ thân thể nàng có chút suy yếu, công phu giảm nhưng không có nghĩa là không còn.

Thủy Vô Nguyệt cho rằng Cố Lâm Uyên không ở đây, đơn giản giải quyết những thị vệ kia liền có thể mang nàng đi.

Thật tình không biết, Tô Tử Cam cũng không phải nhân vật dễ chọc.

Chỉ là bình thường Cố Lâm Uyên ở đây, không cần nàng ra tay thôi.

"Thật là tiểu mỹ nhân xảo trá! Thân thủ thật lợi hại!"

Thủy Vô Nguyệt lui lại một bước, nhưng vào lúc này, trong con ngươi Tô Tử Cam hiện lên một tia sát khí.

Nàng cầm dao găm trong tay, mảnh liệt rách xuống một cái, trực tiếp vẽ ra một lỗ hổng thật lớn nơi trái tim của Thủy Vô Nguyệt.

"A..."

Thủy Vô Nguyệt kêu thảm một tiếng, đẩy Tô Tử Cam ra lui về phía sau vô số bước.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch, trên mặt đều là mồ hôi, nàng ta liên tục thở gấp, trên người pháp phòng không ngừng.

Tô Tử Cam thấy một màn như vậy cực kì khiếp sợ.

Bất luận kẻ nào bị thương thành thể này đều phải chết! Vậy mà Thủy Vô Nguyệt không chết!

Không được, nhỏ cô phải nhỏ tận gốc, Thủy Vô Nguyệt tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đối phó!

Lúc này, Tô Tử Cam trực tiếp rút trường kiếm treo ở cạnh giường.

Trường kiếm vùng lên, bay thẳng đến chém vào cổ Thủy Vô Nguyệt.

Một nhát chém này khiến đầu cùng thân thể Thủy Vô Nguyệt bị chặt đứt, phân thành hai phần.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi thật nhẫn tâm!"

Đầu Thủy Vô Nguyệt lăn xuống, biểu tình thống khổ, sắc mặt trắng bệch.

Tô Tử Cam chấn kinh lui lại mấy bước.

"Ngươi đến cùng là loại người gì?"

Nhưng vào lúc này, cửa phòng Tô Tử Cam bị đẩy ra, Cố Lâm Uyên từ bên ngoài đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Của Đồ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 468: Người bắt tử (3)

Tô Từ Cầm quay đầu liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy Cố Lâm Uyên nhanh chóng tiến lên, đi về phía phía thân thể Thủy Vô Nguyệt.

Tô Từ Cầm nhìn theo Cố Lâm Uyên, chỉ thấy trong chớp mắt, đầu Thủy Vô Nguyệt đã trở lại thân thể.

Trong tim nàng ta còn cảm thấy thù của Tô Từ Cầm, trên cổ còn có một vết máu.

Nhưng vào lúc này, Thủy Vô Nguyệt xoay người, nhảy cửa sổ rồi đi.

Lòng Tô Từ Cầm căng thẳng, đang chuẩn bị đuổi theo, nhưng mà Cố Lâm Uyên ngăn nàng lại.

"Sao vậy?"

"Đừng đuổi theo, Thủy Vô Nguyệt này rất kỳ lạ."

Thấy Thủy Vô Nguyệt, trong lòng Tô Từ Cầm chấn động không thể diễn tả.

Nàng càng ngày càng cảm thấy người sau lưng bố trí ván cờ này là nhằm về phía nàng.

Dù là trùng độc, Giáng Đầu Thuật, Thủy Vô Nguyệt, đều chỉ nhằm vào nàng!

Kiếp này của nàng, hơn nửa đời đều chôn trong hoàng cung, nếu có thù thì đã sớm giải quyết xong trong hoàng cung.

Sao lại có người bố trí thế cục lớn như vậy, dẫn nàng tới nơi này?

Lẽ nào...

Tô Từ Cầm nghĩ tới đây, tim run lên, lần đầu cảm thấy người sau lưng tâm tư thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, quả thực đáng sợ.

Nàng bỗng có một loại cảm giác, có một tấm lưới rất lớn đang trùm về phía nàng.

Lẽ nào những thứ này đều không phải là người? Là yêu? Hay là?

"Lâm Uyên, những kẻ này có thể không phải là người hay không..."

Cố Lâm Uyên lắc đầu, hần nói: "Là người, chỉ là không phải người bình thường."

Nếu như là yêu, Vũ Bạch đã sớm có thể cảm nhận được.

Trước đó hần có phân phó Vũ Bạch xem chừng đời này, không cho bất kì thần tiên yêu ma nào tham dự vào đời này.

Hơn nữa nếu quả thật là yêu, bọn họ chỉ là người phạm, làm sao có thể đánh thắng được yêu?

Rất hiển nhiên là Thủy Vô Nguyệt đánh không lại bọn họ, bằng không cũng sẽ không bị hành cho chặt vật như vậy.

"Không phải bình thường người? Đó là loại người gì?"

Tô Từ Cầm cảm thấy trước mặt có một mảnh sương mù đang bao vây mình.

"Người bất tử."

"Người bất tử?"

"Ừ, ở khu vực Miêu Cương lưu truyền một loại truyền thuyết, có một loại người là người bất tử, dù giết thế nào cũng không chết, giống như Thủy Vô Nguyệt này."

Giọng Cố Lâm Uyên rất trầm, hần cảm thấy chuyện lần này là có người cố tình làm, mục tiêu chính là Tô Từ Cầm.

Tô Từ Cầm hít sâu một hơi, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Không sao cả, chỉ cần vẫn là người liền không có gì đáng sợ."

Cố Lâm Uyên vươn tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Tô Từ Cầm, ý bảo nàng an tâm.

Tô Từ Cầm gật đầu.

Cố Lâm Uyên ngừng lại, lại bổ sung thêm một câu.

"Coi như không phải người, cũng không cần phải sợ."

Tô Từ Cẩm nghe nói thế, không khỏi bật cười.

Đời này Cô Lâm Uyên quả nhiên rất Thương Lãng.

Trừ biểu cảm bên ngoài phong phú hơn chút, hành vi bá đạo, khẩu khí lớn kia, giống bản thân Thương Lãng như đúc.

Tô Từ Cẩm bỗng nhiên nghĩ, nếu như Cô Lâm Uyên chính là Thương Lãng, lúc đó sẽ thế nào?

Ý nghĩ này thoáng qua khiến Tô Từ Cẩm run lên, sao nàng lại nghĩ như vậy, thật đáng sợ quá đi.

Thương Lãng mới không đoạn tụ, chạy xuống phạm đào một cái hố lớn như vậy chờ nàng đâu.

Người ta là thượng thần cao ngạo lạnh lùng hàng thật giá thật.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai trực tiếp đến Độc Vương cốc, sớm giải độc trên người rồi về sớm một chút, Nam châu quá nguy hiểm."

Tô Từ Cẩm gật đầu.

Đầu tiên là trùng Giáng Đầu Thuật, lại đánh một trận cùng Thủy Vô Nguyệt, nàng sự mệt.

Bên trong căn phòng tối đen, Cô Lâm Uyên ôm Tô Từ Cẩm để nguyên quần áo mà ngủ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm càng đậm, ánh trăng nhợt nhạt chiếu xuống trên Nam châu đại địa, từng tầng u ám trùng điệp phẳng phát như đang chuẩn bị gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 469: Độc Vương cốc (1)

Sáng sớm hôm sau, Bạch Lạc Hành liền an bài xong xe ngựa, hộ tống Cô Lâm Uyên cùng Tô Từ Cẩm đi đến Độc Vương cốc.

Tối hôm qua đánh một trận, Ám Vệ của họ tổn thất nặng nề, bị Thủy Vô Nguyệt giết không ít.

Dọc theo đường đi, Tô Từ Cẩm có chút sợ run, vì sao những việc này đều nhằm về phía nàng?

Nàng bây giờ nghèo xơ nghèo xác, cái gì cũng không có, những người này mưu đồ gì chứ?

Bên cạnh, Cô Lâm Uyên xoa xoa đầu Tô Từ Cẩm

"Đừng nghĩ lung tung, có ta ở đây, không có việc gì đâu."

Tô Từ Cẩm gật đầu, thu hồi tâm tư của mình.

Xe ngựa đi chừng một canh giờ, rốt cuộc cũng dừng lại trước Độc Vương cốc.

Một đồng tử cản xe ngựa bọn họ lại.

"Người đến mời xuống xe, bên trong Độc Vương cốc không cho phép bất kì xe ngựa nào vào, dù chết hay là muốn chết hay là chuẩn bị muốn chết, tất cả đều phải xuống xe!"

Giọng nói non nớt của đồng tử truyền đến trước xe ngựa.

Màn xe ngựa bị xóc lên, Cô Lâm Uyên đỡ Tô Từ Cẩm xuống xe.

Cô Lâm Uyên ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng tử kia, ánh mắt lạnh lùng khiến toàn thân đồng tử run lên, sắc mặt trắng bệch.

"Đẫn đường "

Đồng tử kia không dám kiêu căng ngạo mạn nói thêm gì nữa, vội vàng đi ở phía trước dẫn đường.

Đi vào bên trong Độc Vương cốc, đập vào mắt là đại thụ che trời, cánh rừng rậm rạp.

Đi vào trong rừng, một cỗ không khí ẩm nóng đập vào mặt khiến người ta rất không thoải mái.

Kèm theo khí nóng còn có rất nhiều tiếng côn trùng hoạt động.

Xuyên qua cánh rừng đi vào trong, chỉ thấy một cái nhà tranh xuất hiện trước mắt bọn họ.

Đến gần nhà tranh, chỉ thấy có người hùng hùng hổ hổ đi tới.

"Phá tính phá nát, phá quy củ cái gì! Chữa bệnh cho nhi tử ta, muốn ta bày sạp bán thịt lợn bên lối đi này à?"

"Nếu không phải nghe danh mà đến, đường đường một thành chủ như ta sẽ không đi cầu xin lão già mặt mốc người đâu!"

Người kia về mặt khó coi, miệng không ngừng cắn nhai.

"Xuất đầu lộ diện như vậy còn ra thể thống gì, quả thực quá đáng!"

Chỉ thấy vừa gặp đồng tử từng dẫn đường, ông ta lập tức trở nên cung kính, hoàn toàn không có dáng vẻ lải nhải oán giận lúc nãy.

"Lại mang khách đến?" Người kia cười mỉa.

Đồng tử đen mặt lại, hạ giọng, ra dáng đại nhân.

"Vẫn còn ở bên trong địa giới Độc Vương cốc, ăn nói cẩn thận chút."

"Vâng vâng vâng..."

"Ngài còn đỡ, lần trước có một người nhà bệnh nhân đắc tội cốc chủ, trực tiếp khiến hắn đến thành tây Nam châu đào phân mười ngày, lúc này mới bằng lòng trị liệu."

"Vâng vâng vâng, là ta không biết tốt xấu."

"Tính khí Cốc chủ nặng nề kỳ quái, nhưng y thuật cùng độc thuật không thể bắt bẻ, các người tìm không được nhà khác đâu!"

Đồng tử nói đến đây, giọng nói cũng đặc biệt kiêu ngạo lên.

"Vâng vâng vâng..."

"Vậy ngài còn không mau cút đi? Không được lừa gạt..., không có bất kỳ chuyện gì lừa gạt được Độc Vương cốc!"

"Được được được..."

Người kia xám xịt cúi đầu rồi đi, hoàn toàn không có dáng vẻ hùng hùng hổ hổ ban nãy.

Đồng tử kia hừ lại một tiếng, đắc ý quay đầu nhìn về phía Cố Lâm Uyên cùng Tô Tử Cầm.

Nhưng, Cố Lâm Uyên chỉ nhẹ nhàng liếc mắt, thằng bé liền thu hồi tư thế đắc ý mà run rẩy.

Đồng tử vội đưa hai người vào nhà tranh của độc y Tử Bất Sinh.

Vừa vào nhà, từng đợt mùi vị quý dị ập tới.

Phía sau màn, một lão đầu mặc áo đen, tóc hoa râm từ đang khều côn trùng trong ẩm sành.

"Cốc chủ, có khách đến."

Tử Bất Sinh cũng không ngẩng đầu lên, lão nói: "Nam, đi hái thuốc đi."

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7/8. Độc Vương Cốc (2)

Cố Lâm Uyên đứng tại chỗ, chân mày khẽ nhíu lại, không có phản ứng nào khác.

Đồng tử thấy bọn họ là người mới tới, có khả năng không hiểu quy củ.

Thằng bé nhanh chóng quay đầu nói với Cố Lâm Uyên: "Cốc chủ bảo người đi hái thuốc, không hái thuốc không cứu nương tử người! Người đi nhanh lên!"

Cố Lâm Uyên vẫn đứng tại chỗ như cũ, im lặng không lên tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

"Không đi?" Lời này là Tử Bất Sinh nói.

"Vậy thì tiễn khách."

Lúc này, thần sắc Cố Lâm Uyên rất cực cũng buông lỏng.

"Hái thuốc gì?"

"Thiên Sơn Tuyết Liên."

"Nó nằm trên núi tuyết phía bắc, cách Nam châu vạn dặm, nương tử ta không chờ lâu như vậy được."

"Trước tiên ta có thể ngăn chặn bệnh tình của cô ấy."

"Được "

Cố Lâm Uyên đồng ý, hần xoay người, cầm tay Tô Tử Cam.

"Ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, chú ý an toàn, dù gặp phải chuyện gì cũng không cần lo lắng, yên tâm to gan đi."

Tô Tử Cam nhìn thần sắc nghiêm túc của Cố Lâm Uyên, hiểu ý hần.

Nàng gật đầu: "Chàng cũng cẩn thận, đường xá xa xôi, đi sớm về sớm."

"Được "

Cố Lâm Uyên nói xong, đặt lên trán Tô Tử Cam một nụ hôn, sau đó liền rời khỏi.

Đồng tử kia thấy vậy cũng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tô Tử Cam đi tới bên cạnh Tử Bất Sinh, nhìn hần vui đầu đùa với cỏ trùng, trong con mắt đều là tìm tòi nghiên cứu.

"Ngồi đi."

Tô Tử Cam ngồi xuống, Tử Bất Sinh rót cuộc cũng ngẩng đầu lên, trên mặt mũi già nua kia lộ ra một loại quý dị không nói nên lời.

Tử Bất Sinh đi tới bên cạnh Tô Tử Cam, bảo nàng vươn tay, ngón tay thô ráp đặt lên mạch nàng.

"Ừm, trúng độc của ta, Hàn Băng Triệt Cốt."

"Trúng độc bao lâu rồi?"

"Không đến một tháng."

"Có khả năng giải chứ?"

"Đương nhiên có thể, người đang nghi ngờ ta ư?"

Về mặt Tử Bất Sinh mất kiên nhẫn.

Tô Tử Cam trầm mặc đối mặt.

Tử Bất Sinh lấy trong bình lão mới nghịch ra một cỏ trùng đỏ tươi.

Lão đi tới bên cạnh Tô Tử Cam: "Đưa cỏ tay ra."

Tô Tử Cam giờ cỏ tay lên, Tử Bất Sinh ném cỏ trùng đỏ tươi lên cỏ tay Tô Tử Cam.

Chớp mắt sau, Tô Từ Cẩm bỗng nhiên đưa tay còn lại nắm cổ trùng vút lên trên mặt bàn.

Bàn tay Tô Từ Cẩm đặt phía trên cổ trùng màu đỏ tươi, vận nội công, một chưởng đánh vỡ cổ trùng trên mặt bàn.

Sắc mặt Từ Bất Sinh chợt biến, khuôn mặt lão trở nên vô cùng dữ tợn.

"Ý ngươi là gì? Không muốn giải độc sao?"

"Là giải độc, hay là có mưu đồ khác?"

Tô Từ Cẩm nheo mắt, cong khóe môi, lộ ra một nụ cười trên tức.

"Ngươi có ý gì?"

Từ Bất Sinh nhíu mày trợn mắt giận dữ nhìn Tô Từ Cẩm.

"Chúng ta chắc là có quen biết nhỉ? Từ Bất Sinh?"

Nghe Tô Từ Cẩm nói, sắc mặt Từ Bất Sinh liền thay đổi, cực kì khiếp sợ.

"Ngươi không uống Mạnh bà thang, không mất đi ký ức?"

Từ Bất Sinh nhìn Tô Từ Cẩm, kinh hãi vạn phần.

"Ông nghĩ sao?"

Tô Từ Cẩm bỗng nhiên đứng lên, nàng lại nói: "Vì đảm bảo mình là thể xác phạm tặc, ngươi chỉ đem theo linh hồn kí thác vào trên thân người, cho nên..."

Tô Từ Cẩm đi về phía Từ Bất Sinh một bước, bỗng nhiên vươn tay đến chỗ Từ Bất Sinh.

"Cho nên bây giờ ngươi không có pháp lực!"

Nói xong, Tô Từ Cẩm liền tấn công thẳng đến chỗ Từ Bất Sinh.

Từ Bất Sinh nhanh chóng lui lại, thần sắc hoảng hốt khăn trương, vội chạy đến bàn của mình lấy vật gì đó.

Đột nhiên mất Tô Từ Cẩm tối sầm lại, đến khi nhìn thấy ánh sáng, nàng đã chuyển sang nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 471: Độc Vương cốc (3)

Trong một sơn động đen tối u ám, Tô Từ Cẩm đứng lẻ loi tại chỗ.

Nàng nhìn một màn trước mắt này, trong lòng nổi lên sự cảnh giác.

Từ Bất Sinh kia không thể đem cổ trùng vào trong thân thể mình, nhất định sẽ không bỏ qua.

Tô Từ Cẩm hít sâu một hơi, lại thở ra thật mạnh.

Nàng đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, bắt đầu sắp xếp lại một chút suy nghĩ.

Thật ra Từ Bất Sinh là ai nàng cũng không biết, tất cả đều là suy đoán của nàng.

Nhưng mà thật không may, nàng lại đoán đúng toàn bộ.

Hại nàng không phải là phạm nhân, từng bước từng bước đều có âm mưu.

Mục tiêu của bọn chúng đều là nàng.

Chỉ là, bây giờ nàng thể xác phạm tặc, trên người còn có đồ vật gì đáng giá mà bọn chúng cảm thấy hứng thú?

Mà người sau lưng rốt cuộc là ai?

Tô Từ Cẩm có chút ảo não, nàng vẫn luôn biết thân thể này của nguyên chủ nhất định là có chuyện xưa gì đó.

Thế nhưng có chuyện gì nàng lại không rõ.

Nếu có thể có kí ức nguyên chủ thì tốt rồi, tất cả vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng mà nàng không có.

Thật là đau đầu mà.

Nhưng trong sự đau đầu, Tô Từ Cẩm lại thấy có chút may mắn.

Không có kí ức nguyên chủ, nghĩa là nàng chính là nàng, nếu một ngày nàng có kí ức của nguyên chủ, nàng biến thành nàng ta, chẳng phải là đánh mất chính mình sao?

Trong sơn động u ám, xa xa truyền đến tiếng vang tí tách, dường như có nước.

Tô Từ Cẩm đi tới phía phát ra tiếng động.

Đi được một lúc, cuối cùng nàng cũng đến chỗ phát ra tiếng động.

Nơi đó là một gian phòng tĩnh xảo, bên trong phòng còn có một cái giường lớn, một cái bàn trang điểm, một cái tủ quần áo.

Cả phòng đều là màu đỏ thẫm, cực kì giống tân phòng*.

- phòng tân hôn

Đi vào gian phòng, Tô Từ Cẩm đã nhận thấy một cỗ hơi thở ám muội, có thể thấy được nơi này có người ở, hơn nữa còn là hai người.

Chẳng lẽ Tử Bất Sinh kim ốc tàng kiều ở chỗ này?

Vừa già vừa xấu như vậy, ai xui xẻo bị hấn tra tấn thế nhỉ?

Tô Từ Cẩm đi vào trong phòng, bên trong căn phòng không có một bóng người.

Nàng bắt đầu kiểm tra xung quanh, đúng là tiếng tí tách của nước phát ra từ nơi này, vậy đầu nguồn ở đâu?

Sau một thời gian loay hoay, Tô Từ Cẩm tìm được chốt mở mật thất, nàng ấn xuống.

Chỉ thấy một khối tường di chuyển mở ra, xuất hiện một không gian mới.

Trong không gian có một cái đầm nước lạnh lẽo đen tối, trong nước đen như mực bò ra rất nhiều cỏ trùng đen, chỉ chút khiến Tô Từ Cẩm nhìn đến tê cả da đầu.

Theo đầm nước nhìn về phía trước, chỗ sâu nhất lại trồi một người.

Trên thân thể người kia đều là vết thương, đầu tóc rối bời che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Lúc này, cỏ trùng chậm rãi bò tới bò lui trên thân thể nàng.

Nghe được có người đến, người kia ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tô Từ Cẩm.

Một cái nhìn, người kia liền kích động.

"Từ Cẩm ca ca!"

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Tô Từ Cẩm ngây người!

Sao lại như vậy? Tại sao muội ấy lại ở chỗ này?

Lẽ nào ngày đó thực sự nhìn thấy bóng lưng của muội ấy ư?

"Mộc Nhiễm?"

"Từ Cẩm ca ca, huynh đi mau, nơi đây rất nguy hiểm, huynh đi mau đi."

Thẩm Mộc Nhiễm vô cùng kích động, nàng không ngừng dựa thân thể, nhưng mà nàng bị khóa lại rất chặt, cơ bản là không có cách thoát ra.

"Mộc Nhiễm, muội đừng gấp, ta tới cứu muội."

Trong lòng Tô Tử Cẩm đau xót, không chút nghĩ ngợi liền chạy tới phía đầm nước.

"Tử Cẩm ca ca, huynh đừng qua đây, ngàn vạn lần đừng qua, đừng chạm vào những con sâu đó, ngàn vạn lần không được!"

Thẩm Mộc Nhiễm kích động liều mạng lắc đầu.*

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 472: Độc Vương cốc (4)

Nghe được tiếng Thẩm Mộc Nhiễm, Tô Tử Cẩm không thể ngồi yên ngó lơ được.

Nghe tiếng khóc nức nở của nàng, Tô Tử Cẩm cực kì đau lòng.

Tiểu nha đầu đã từng đi theo phía sau nàng, tiểu nha đầu đơn thuần lại thiện lương, bây giờ bởi vì nàng mà biến thành cái dạng này.

Nội tâm Tô Tử Cẩm làm sao cũng không thể bình tĩnh.

Rất nhanh, Tô Tử Cẩm vận khinh công, trực tiếp nhảy qua đầm nước đi thẳng đến bên người Thẩm Mộc Nhiễm.

Nàng lấy ra chuỗi thủ mạng bên người, dùng sức cắt sợi dây trên cổ tay Thẩm Mộc Nhiễm, đỡ nàng xuống.

Sau đó lại nhanh chóng bay khỏi chỗ kia.

Toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, hoàn thành cực nhanh trong thời gian ngắn.

Tô Tử Cẩm đặt Thẩm Mộc Nhiễm xuống, sau đó đẩy hết tất cả cỏ trùng trên người nàng ra.

Thẩm Mộc Nhiễm ôm Tô Tử Cẩm thật chặt, thân thể nhỏ yếu run rẩy, có thể nhìn ra được nàng sợ hãi cực độ.

Rốt cuộc Tô Tử Cẩm cũng có thể xác định thân ảnh hoang mang rối loạn nàng nhìn thấy ngày đó chính là Thẩm Mộc Nhiễm.

Nhất định là muội ấy đang trốn nhưng sau đó vẫn bị tóm lại.

"Tử Cẩm ca ca!"

Thẩm Mộc Nhiễm nhào vào trong lòng Tô Tử Cẩm khóc rống lên, như cảm xúc bị kiềm nén thật lâu, cuối cùng cũng bạo phát.

Nàng khóc rất lớn, cũng rất ủy khuất, giống như một đứa trẻ bị thương.

Chóp mũi Tô Tử Cẩm đau xót, viền mắt đỏ hồng.

"Hạ Dực Thần đâu? Hắn ở đâu? Hắn không bảo vệ muội thật tốt sao?"

"Tử Cẩm ca ca, hắn là người xấu, từ khi bắt đầu tất cả đều là âm mưu của hắn!"

Thẩm Mộc Nhiễm khóc không thành tiếng.

"Muội hối hận, muội không nên gọi hắn đến, muội dẫn sói vào nhà, đều là muội... Muội sai... Muội hại huynh..."

Thẩm Mộc Nhiễm vừa khóc vừa liên tục tự trách.

"Tử Cẩm ca ca, là hắn hạ độc huynh."

Toàn thân Tô Tử Cẩm run lên, Hạ Dực Thần, quả nhiên là hắn...

"Mộc Nhiễm, thật xin lỗi, ta không nên giao muội cho hắn, ta nghĩ là hắn sẽ đối xử với muội thật tốt. Ta không cho muội hạnh phúc được, ta vốn chỉ

muốn muối rời khỏi vòng xoáy kia."

Giọng của Tô Từ Cẩm cũng khàn khàn theo.

Nàng không lúc nào cảm hận chính mình như bây giờ, nàng tự cho là đúng, nàng quyết định sai lầm, nàng hại Thẩm Mộc Nhiễm.

"Từ Cẩm ca ca, muối không trách huynh, cho tới bây giờ đều không trách huynh."

Thẩm Mộc Nhiễm ngừng thút tha thút thít, nàng ngẩng đầu nhìn Tô Từ Cẩm.

Tô Từ Cẩm vuốt lại đầu tóc nàng, xoa khuôn mặt bẩn thỉu của nàng, trong mắt đều là sự đau lòng.

"Mộc Nhiễm, thật xin lỗi, ta... Ta không có ý định gạt muối..."

Thẩm Mộc Nhiễm lắc đầu, nàng nói: "Huynh đừng nói nữa, huynh vĩnh viễn là Từ Cẩm ca ca của muối."

"Tại sao? Tại sao đối tốt với ta như vậy?"

Tô Từ Cẩm cảm giác mình chính là một tên khốn, đã hại một đời của Thẩm Mộc Nhiễm.

"Nếu không phải là huynh, trong buổi tối cung biến đó, Nhiếp Chính Vương đã đưa muối đi lưu đày, có khi chết giữa đường rồi."

Thẩm Mộc Nhiễm hít sâu một hơi, nàng ôm Tô Từ Cẩm, ôm rất chặt.

"Thật ra một năm trước đó, muối đã biết bí mật của huynh."

Toàn thân Tô Từ Cẩm cứng đờ, nàng không thể tin nhìn Thẩm Mộc Nhiễm.

"Lúc đó muối rất thương tâm, rất hận, rất đau, rất giãy dụa... Cuối cùng, vẫn yêu huynh."

Thẩm Mộc Nhiễm hít hít mũi.

"May mắn người bên cạnh huynh là muối, nếu đổi thành người khác, một khi gả cho huynh liền sẽ phát hiện, một khi phát hiện, huynh chính là tội khi quân."

Thẩm Mộc Nhiễm kéo vạt áo Tô Từ Cẩm nói: "Muối vốn muốn gả cho huynh, thay huynh lừa gạt cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 473: Độc Vương cốc (5)

Tô Từ Cẩm nghe nói thế, cực kì khiếp sợ.

Khi Cố Lâm Uyên chưa soạn vị thay đổi giang sơn Tô gia, lấy thân phận hoàng tử không được sủng ái, nàng tuyệt đối không có tư cách cưới Thẩm Mộc Nhiễm.

Nàng biết cho dù bọn họ coi như có tình cảm tốt, nàng cũng chỉ có thể nhìn theo Thẩm Mộc Nhiễm.

Muội ấy là báu vật trong tim của thái hậu, hoàng đế, là đối tượng mà tất cả mọi người nịnh bợ.

Tô Từ Cẩm chỉ là một trong vô số hoàng tử, một người không đáng chú ý.

Nàng thích Thẩm Mộc Nhiễm, cảm thấy cô nương này thẳng thắn khả ái lại rất thiện lương, cũng không có khả năng gả cho nàng nên chưa từng có tình trốn tránh muội ấy.

Nàng làm sao cũng không ngờ, Thẩm Mộc Nhiễm sẽ có ý nghĩ ủy khuất chính mình như vậy.

Điều này khiến Tô Từ Cẩm càng thêm hổ thẹn.

"Ta không xứng với muối, cũng không thể cho muối hạnh phúc, muối không nên nghĩ như vậy."

Giọng Tô Từ Cẩm rất nhẹ, nhưng từng chữ lại run rẩy.

"Từ Cầm ca ca, thích một người chính là thích, gặp gỡ, động tâm liền thích, không phải do yếu tố bên ngoài mà thay đổi."

Thẩm Mộc Nhiễm rất nghiêm túc nói: "Coi như huynh là ăn mày, là tội phạm, thậm chí là nữ tử thì thế nào? Huynh chính là huynh, người muội thích chính là huynh."

"Giống như cha mẹ muội, tình yêu của bọn họ xưa nay không vì tác động bên ngoài mà thay đổi, vẫn luôn theo tâm ý của mình."

Tô Từ Cầm nghe nói như thế, trong lòng có sự xúc động nói không nên lời.

Cho nên Thương Lăng thích nàng, dù nàng là Hạ Triều Ca, là Mộ Thanh Yên hay là Tô Từ Cầm sao?

Đó là thứ giấu sâu trong tiềm thức, không vì thân phận mà thay đổi.

Tô Từ Cầm đau lòng ôm Thẩm Mộc Nhiễm, nàng nói: "Có phải muội đã nói như vậy với Hạ Dục Thần hay không?"

"Đúng vậy"

Thẩm Mộc Nhiễm lập tức thừa nhận.

Tô Từ Cầm hít sâu một hơi, nàng rút cuộc đã biết vì sao Thẩm Mộc Nhiễm lại biến thành cái dạng này.

Hạ Dục Thần không phải người tốt, trước đó là đồ kị ả nhân, bây giờ là điên cuồng tra tấn.

Nàng lại giao Thẩm Mộc Nhiễm cho một tên cận bã như vậy, nàng thật hận chính mình.

"Vì sao muội ngốc như vậy? Muội có thể không cần nói cho hắn ý nghĩ thật trong lòng muội, vậy thì không cần chịu khổ nhiều như thế!"

"Trong lòng nghĩ sao thì nói như vậy. Nếu như muội vì không muốn chịu khổ mà nói dối, vậy muội còn sẽ làm nhiều chuyện khác vì phạm nguyên tắc. Đến lúc đó không còn là muội nữa rồi."

Nước mắt Thẩm Mộc Nhiễm ào ạt chảy ra, nàng ôm Tô Từ Cầm thật chặt.

"Đến lúc đó, Thẩm Mộc Nhiễm miệng đầy lời nói dối, xử sự khéo đưa đẩy, lòng dạ biến chất, sẽ không đáng để Từ Cầm ca ca yêu thích nữa."

Tô Từ Cầm nghe nói như thế, đau lòng không nói được.

Thế gian này, vì sao một nữ tử như Thẩm Mộc Nhiễm không thể được đối đãi ôn nhu?

Muội ấy lương thiện với thế giới này như vậy, vì sao thế giới này không thể cho muội ấy một chút thiện lương?

"Cho nên Mộc Nhiễm bây giờ vẫn là người trước đây đã viết 'thanh thanh tử cầm, du du ngã tâm', 'đần vi quân cố, trầm ngâm chí kim'."

Trên khuôn mặt lấm bầm của Thẩm Mộc Nhiễm lộ ra một nụ cười, soi sáng son động âm u này.

"Muội biết, Từ Cầm ca ca sẽ không ghét bỏ muội không sạch sẽ, bởi vì huynh giống như muội, có thể bỏ qua yếu tố bên ngoài mà yêu thích một người."

Nghe nói như thế, Tô Từ Cầm ngẩn ra, trong lòng vô cùng hồ thẹn.

Thật ra nàng không làm được.

Lúc yêu cho tới bây giờ, nàng đều không dừng cảm, càng không buông lỏng chính mình, bằng không nàng sẽ không chạy trốn khỏi Thương Lăng.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng bước chân ở bên trong phòng.

Tô Từ Cầm cùng Thẩm Mộc Nhiễm quay đầu, chỉ thấy một người đi tới.

"Thì ra các người ở chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 474: Độc Vương cốc (6)

Nhìn người từ ngoài cửa đi tới, Tô Tử Cầm cùng Thẩm Mộc Nhiễm nhanh chóng đứng lên.

Thẩm Mộc Nhiễm nhìn thấy hấn, sắc mặt thoát cái liền trắng bệch.

Một đôi tay sợ hãi bám vào y phục Tô Tử Cầm, trốn ở sau lưng nàng.

Tô Tử Cầm nhìn thấy Hạ Dục Thần, nàng không khỏi xiết chặt nắm tay.

"Thật không ngờ tới người lại dẫn xác đến đây."

Hạ Dục Thần nhìn Tô Tử Cầm cùng Thẩm Mộc Nhiễm ở cùng một chỗ, đã phỏng đoán nhất định Thẩm Mộc Nhiễm đã nói hết, vậy hấn cũng không cần phải giả bộ.

"Ồ, ở chỗ này ta ta nàng nàng? Cố Lâm Uyên biết không?"

Hạ Dục Thần chột cười to.

"Đáng tiếc, người là nữ nhân, không có thứ đồ chơi kia, nếu không có thể ném thứ tư vị của Thẩm Mộc Nhiễm."

"Chắc chắn, mỗi ngày mấy lần, nghe tiếng nàng rên rỉ thật là tiêu hồn!"

Thân thể Thẩm Mộc Nhiễm liên tục run rẩy, Tô Tử Cầm cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, liền tấn công Hạ Dục Thần.

"Súc sinh! Mẹ nó trước đây ta mù mới có thể giao phó Mộc Nhiễm cho người!"

"Tô Tử Cầm, người cho là mình là cái thứ gì!"

Giữa hai người hỏa khí mười phần, trong nháy mắt liền đánh nhau.

Lúc trước hai người thường luận bàn, chỉ trước đây khi Hạ Dục Thần muốn giết Cố Lâm Uyên mới nghiêm túc đánh qua một lần, nhưng đây mới là lần đầu tiên mang theo sát khí muốn đẩy đối phương vào chỗ chết.

Trong lòng, trong mắt Tô Tử Cầm đều tràn ngập sát khí.

Hạ Dục Thần cũng không yếu thế chút nào, hấn đã sớm muốn giết Tô Tử Cầm.

Lúc nào, ở chỗ nào, dù gặp phải tình huống gì Thẩm Mộc Nhiễm đều chỉ nghĩ tới Tô Tử Cầm, việc này bảo hấn tiếp nhận làm sao được!

Hai người giao thủ một lúc, Hạ Dục Thần phát hiện, Tô Tử Cầm lợi hại hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hấn.

Có thể thấy được lần trước ngăn cản hấn giết Cố Lâm Uyên vẫn là thủ hạ lưu tình.

"Sau lưng người giấu bao nhiêu thứ? Tô Tử Cầm, người có thân phận gì?"

Hạ Dục Thần vận chân mảy, thân sắc trở nên vô cùng dữ tợn.

"Thì ra người không biết? Nói như thế, người hạ độc ta, dẫn ta đến Nam châu là người khác giật dây rồi?"

"Hừ, muốn dụ dỗ ta sao?"

"Người cũng chỉ là con cò thôi, có thể moi ra cái gì đây?"

Tô Tử Cầm cười nhạt: "Hạ Dục Thần, dù đi đến đâu, dù trong mắt bất kì kẻ nào, giá trị của người đều kém xa ta!"

Tô Tử Cầm biết lời này đối với Hạ Dục Thần mà nói, nhất định chính là một chiêu bạo kích.

Đó là một cái gai cắm ở trong lòng hấn rất nhiều năm.

Quả nhiên Hạ Dục Thần bị làm cho tức giận, chiêu thức trong tay trở nên điên cuồng xao động lại hỗn loạn.

Hấn vừa loạn, Tô Tử Cầm liền nhân cơ hội này hạ sát chiêu.

Chủy thủ trong tay nàng bỗng nhiên đâm vào trái tim Hạ Dục Thần.

Nhưng trong nháy mắt, trên mặt Hạ Dục Thần lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Hấn ôm ngực, bỗng nhiên lui lại mấy bước, nhưng chớp mắt tiếp theo lại lập tức tấn công.

Lòng ngực Hạ Dực Thần chảy máu ồ ạt, sắc mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt, thế nhưng hắn không có một chút ý phải chết nào cả!

Tô Từ Cầm rung mình, người bắt từ!

Vậy mà Hạ Dực Thần cũng là người bắt từ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Nhưng vào lúc này, Hạ Dực Thần bắt đầu không để ý thương thế cùng đau đớn trên người, điên cuồng công kích Tô Từ Cầm, dùng phương thức không muốn sống cùng nàng đồng vu quy tặc.

Tô Từ Cầm dần dần có hết sức, Hạ Dực Thần không sợ chết cũng không sợ bị thương, hắn nhìn đau cũng muốn giết nàng.

Nhưng nàng không thể, nàng là người bình thường! Nàng còn vương bận thân thể mình, bó tay bó chân, không thể buông thả!

"Tô Từ Cầm, chịu chết đi! Ha ha ha..."

Trường kiếm trong tay Hạ Dực Thần chém xuống đầu Tô Từ Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 475: Thâm nhập hang hổ (1)

Trong nháy mắt khi kiếm Hạ Dực Thần chém tới đỉnh đầu Tô Từ Cầm.

Một đạo hào quang trong suốt sáng lên bên người Tô Từ Cầm, đỡ kiếm của Hạ Dực Thần.

Chớp mắt sau, chỉ nghe một tiếng "Rầm", toàn thân Hạ Dực Thần nổ tung lên, biến thành mưa máu rơi xuống.

Một màn này khiến Tô Từ Cầm cùng Thảm Mộc Nhiễm kinh ngạc đến ngây người.

Sau một lát, máu huyết dần dần tụ hợp một chỗ, lại ngưng tụ thành hình dạng của Hạ Dực Thần.

Nhưng lần này hắn đã hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo khi nãy, vẽn vẽn chỉ còn một hơi thoi thóp mà thôi.

Sắc mặt Hạ Dực Thần tái nhợt, toàn thân thũng trăm ngàn lỗ, máu chảy ồ ạt, toàn thân hắn run rẩy, không chút nghĩ ngợi bỏ chạy mất.

Tô Từ Cầm nhìn hắn rời đi, cũng không vội vàng đuổi theo.

"Từ Cầm ca ca, vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?" Thảm Mộc Nhiễm cực kì kinh ngạc.

Bản thân Tô Từ Cầm cũng không biết, nhưng nàng biết là trong nháy mắt vừa rồi, túi thơm bên hông nàng động một cái.

Túi thơm kia là hôm nay trước khi tới Dược Vương cốc, Cố Lâm Uyên thất ở bên hông nàng.

Tô Từ Cầm lấy túi thơm bên người ra, đặt trong lòng bàn tay, sau đó mở túi ra.

Chỉ thấy bên trong có một đồ vật màu bạc, hình quạt.

Tô Từ Cầm nhìn nửa ngày cũng không biết đây là cái gì.

"Từ Cầm ca ca, sao muội cảm thấy đây là một miếng vải rồng nhỉ?"

Thảm Mộc Nhiễm cầm lấy khối đồ vật kia, lấp lánh phản chiếu, quả nhiên rất giống vải rồng.

Màu bạc... Vải rồng... Cố Lâm Uyên... Thương Lăng...

Trong nháy mắt, Tô Từ Cầm hít sâu một hơi, không phải là vải rồng trên người thần long chứ?

Nàng nhìn kỹ phần gốc vải rồng một chút, quả nhiên còn dính một chút thịt.

Cái này cũng... Quá tàn bạo rồi?

Lần trước nó một ngum nuốt trọn Tì Hưu, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng tình cảnh kia, chỉ lộ ra nửa người trên cùng đuôi rồng trong mây, thật là soái muốn xỉu

luôn.

Bây giờ nhìn miếng vải rồng lẻ loi nằm trong tay, Tô Từ Cẩm bỗng có chút đau lòng với thần long.

Người chủ nhân này không đáng tin cậy, quá không đáng tin cậy.

Lúc này, ở một chỗ nào đó tại yêu giới, Vũ Bạch đột nhiên hắt hơi một cái.

Nhưng mà chỉ là đau lòng trong nháy mắt, Tô Từ Cẩm liền cho qua, nàng nhếch môi lộ ra một nụ cười thật tươi.

Thì ra trước đó Cố Lâm Uyên để cho nàng yên tâm đi, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì là bởi vì hắn đã chuẩn bị cái này rồi!

Nói như vậy, hắn đã sớm phát hiện manh mối?

Vậy hắn sẽ bố trí gì bên ngoài?

Một người thâm nhập hang hổ, một người khác tùy thời mà hành động, nội ứng ngoại hợp.

Trong lòng Tô Từ Cẩm kinh thán, thì ra Cố Lâm Uyên đều tính toán hết rồi.

Nói như thế, bọn họ hoàn toàn có thể một lưới bắt hết, trả thù ngược lại rồi?

Nghĩ như vậy, tâm tình Tô Từ Cẩm nhất thời rất tốt.

Tính kế nàng đúng không? Cho rằng nàng là trái hồng mềm dễ bóp đúng không? Bắt nàng làm bánh trái để tranh đoạt phải không?

Khác nào tự đem đá đập chân mình!

Đây là lần đầu nàng cùng Thương Lăng hợp tác!

Mặc dù Cố Lâm Uyên chỉ là Thương Lăng chuyển thế, nhưng cũng coi như là hắn.

Cùng hợp tác thượng thân, ngược chết đám cận bã lòng lang dạ thú này!

Tô Từ Cẩm tự tay sờ sờ lên hoa sen trên cổ tay, không được nữa thì còn có Thanh Ly mà đúng không?

Nhất thời Tô Từ Cẩm tự tin mười phần.

Có hai nhân vật trâu bò như vậy hò hét giúp nàng, nàng sợ cái rắm ỷ!

"Từ Cẩm ca ca, huynh đang cười cái gì?"

Thẩm Mộc Nhiễm trợn to hai mắt, đáng vẻ rất khó hiểu.

"Không có gì, Mộc Nhiễm, ta nhất định mang muội ra ngoài!"

Thẩm Mộc Nhiễm cười gật đầu, nàng nói: "Muội tin Từ Cẩm ca ca!"

Nhưng vèn vèn trong nháy mắt, Tô Từ Cẩm lại cảm thấy có cái gì sai sai.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 476: Thâm nhập hang hổ (2)

Cố Lâm Uyên làm sao lấy được miếng vải rồng của thần long?

Chẳng lẽ hắn không uống Mạnh bà thang?

Tô Từ Cẩm có sự hoài nghi trong nháy mắt.

Nhưng rất nhanh nàng liền phủ định.

Thương Lăng là người cao ngạo lạnh lùng, nhất định sẽ không làm ra loại chuyện gian trá này.

Huống chi, Cố Lâm Uyên đoạn tỵ, đây là việc Thương Lăng tuyệt đối không làm được.

Lúc Tô Từ Cẩm nghĩ như vậy, trong đầu lại hiện hiện dáng vẻ xa cách người ngàn dặm của hắn lúc ở phong yến.

Còn có dáng vẻ không nhiều lời của hắn ở Hãn Hải Mê Lâm.

Ừm, thượng thần vẫn luôn lạnh lẽo cô quạnh.

Cho nên miếng vải rồng này rất có thể giống với đóa hoa sen của nàng, là chuẩn bị kĩ lưỡng trước khi hạ phạm rồi.

"Từ Cẩm ca ca, huynh nhất định phải cẩn thận."

Thẩm Mộc Nhiễm cầm lấy tay Tô Từ Cẩm, đi theo phía sau nàng.

"Muội biết được chút gì không?"

"Muội chỉ biết Hạ Dực Thần đã sớm nhờ cậy chủ nhân nơi này, sau đó lúc hắn đến kinh thành, hắn hạ độc huynh, hắn muốn giết Nhiếp Chính Vương, đều là do bị giật dây."

Trong lòng Tô Từ Cẩm nghĩ ngợi, hạ độc nàng là vì muốn dẫn nàng đến đây, vậy giết Thương Lăng là muốn thế nào?

"Trước khi Hạ Dực Thần đến kinh thành, hắn đã là người bất tử. Nơi đây trừ hắn còn rất nhiều rất nhiều người bất tử."

Nói đến đây, Thẩm Mộc Nhiễm yên lặng, cảm xúc có chút trầm.

"Sao vậy?"

Thẩm Mộc Nhiễm lắc đầu: "Không có gì."

"Người bất tử trừ không chết, còn có đặc thù gì nữa không?"

"Nghe lệnh chủ nhân của họ, cũng chính là người nghiên cứu chế tạo cỗ trùng, chỉ cần lão triệu hoán, cỗ trùng bất tử trong cơ thể liền sẽ hoạt động, một khi chúng hoạt động liền thân bất do kỷ."

Thẩm Mộc Nhiễm thở dài.

"Nói cách khác, người kia đang bồi dưỡng một đám quân cờ giết không chết?"

"Có thể nói vậy."

"Vậy người bất tử có thể sống bao lâu?"

"Không biết, trăm năm ngàn năm qua chưa từng có người chết."

"Trăm năm ngàn năm?"

"Nghe nói là người sống được lâu nhất khoảng một ngàn năm, hình như tên là Thủy Vô Nguyệt."

Tô Từ Cẩm sửng sò, lại là Thủy Vô Nguyệt!

Sống hơn một nghìn năm? Tại thế gian ư!

Tô Từ Cẩm nghĩ đến liền thấy đáng sợ, sợ rằng bố cục này đã được bày từ một ngàn năm trước, nhưng vì sao cho tới bây giờ mới gấp gấp muốn tóm nàng chứ?

Chẳng lẽ sắp thành, nàng là một bước then chốt sao?

Nếu là như vậy, nếu nàng thật sự rơi vào tay bọn họ, vậy sẽ phát sinh bao nhiêu việc đáng sợ đây?

Rốt cuộc là ai? Làm những việc này vì cái gì?

Trong lòng Tô Từ Cẩm kinh hãi vạn phần.

"Từ Cẩm ca ca" Giọng Thẩm Mộc Nhiễm bỗng nhiên nghẹn ngào.

"Sao vậy?"

"Có phải dù muối biến thành bộ dạng gì đi nữa, huynh cũng vẫn yêu thích muối, sẽ không bỏ rơi muối hay không?"

Tô Tử Cẩm tự tay lau nước mắt cho Thẩm Mộc Nhiễm, nàng nói: "Nha đầu ngốc, muối vĩnh viễn là Mộc Nhiễm của ta."

Thẩm Mộc Nhiễm nghe nói như thế, nàng gật đầu.

"Tử Cẩm ca ca, có câu nói này của huynh, muối làm gì đều đáng cả."

"Đừng suy nghĩ lung tung, theo ta, ta mang muối ra ngoài."

"Ừm!"

Thẩm Mộc Nhiễm cúi đầu, trong mắt tràn đầy đau thương.

Hai người đi tới một con đường trong sơn động tối tăm, bên trong sơn động rất quanh co, nếu không nhờ Thẩm Mộc Nhiễm dẫn đường, Tô Tử Cẩm nhất định không thể ra được.

"Tử Cẩm ca ca, huynh thật sự muốn đến trung tâm huyết động sao?"

Thẩm Mộc Nhiễm bỗng nhiên kéo Tô Tử Cẩm, không cho nàng đi về phía trước.

"Thật sự muốn đi."

"Nơi đó rất nguy hiểm, ma đầu kia rất đáng sợ, căn bản không phải thứ người phạm tục như chúng ta có thể chọc được!"

"Mộc Nhiễm, muối tin ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thượng Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 477: Thâm nhập hang hổ (3)

Thẩm Mộc Nhiễm do dự một chút, sau đó gật đầu.

"Tin, muối tin huynh."

Tô Tử Cẩm nắm tay Thẩm Mộc Nhiễm đi vào trong, hai người càng đi sâu vào bên trong, áp lực không khí càng thêm nặng.

Đột nhiên, Tô Tử Cẩm dừng chân lại, chỉ thấy trước mặt các nàng, trong huyết động có rất nhiều rất nhiều người xuất hiện.

Những người kia thân mặc y phục màu đen, trong tay đều cầm một thanh trường đao, hùng hổ, đàng đàng sát khí.

Phía sau cùng những người này, Tô Tử Cẩm thấy Hạ Dực Thần sắc mặt tái nhợt, chảy máu không ngừng.

Hắn bây giờ thế này, phỏng chừng cũng chỉ còn một hơi thở.

"Thế nào, bản thân đánh không lại, tìm một đám người tới vây đánh?"

Tô Tử Cẩm cười nhạt.

"Bớt nói nhảm, người lập tức phải chết, sau khi chết, một kẻ giết người hay một đám giết người có gì khác nhau đâu?"

"Hạ Dực Thần, người thật là đê tiện, uống công trước đây ta còn xem người là huynh đệ, nghĩ người là đại trọng phu!"

"Tô Tử Cẩm, người có tư cách gì đàm luận hai chữ huynh đệ với ta!"

"Hạ Dực Thần, nói vậy giết ta cũng không phải chủ ý của chủ nhân người, người cứ khẳng khẳng cố chấp tự quyết định như vậy, là muốn liều mạng theo ta sao?"

Bị nói đến chỗ đau, toàn thân Hạ Dực Thần run rẩy, sắc mặt càng thêm dữ tợn.

"Người chết rồi thì chẳng còn gì cả! Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

Tô Tử Cẩm đột nhiên liền cười rộ lên.

"Người chết mới là không còn gì, nếu như ta chết, đừng nói là người, chủ nhân sau lưng người đều không thể trèo vào!"

"Thật là cuồng vọng!" Hạ Dục Thần hừ lạnh một tiếng, vung tay lên: "Lên cho ta!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người xông về phía Tô Tử Cẩm.

"Tô Cẩm ca ca cẩn thận, những thứ này đều là người bắt từ!"

Thẩm Mộc Nhiễm lo lắng nhắc nhở một tiếng.

"Theo sát ta!"

Tô Tử Cẩm nắm chặt tay Thẩm Mộc Nhiễm, vững vàng bảo vệ nàng ở sau người.

Những người bắt từ kia xông lên, chỉ cần trường đao bổ về phía Tô Tử Cẩm đều bị nổ tung, vỡ thành bọt máu, phiêu tán trên không trung.

Trong lúc nhất thời giống như đốt pháo hoa, tiếng "Rầm rầm rầm" bên tai không dứt.

Tô Tử Cẩm kiên định từng bước đi về phía trước, phàm là nơi nàng đi qua, tất cả người bắt từ đều hóa thành bọt máu.

Nhưng khiến Tô Tử Cẩm kinh ngạc là, những người bắt từ này, không có một kẻ nào có thể ngưng kết lại lần nữa.

Dưới sự bảo hộ và công kích của vây rồng trên người thần long, những người bắt từ này có vẻ nhỏ bé lại nực cười.

So sánh với thực lực tuyệt đối trước mặt, tất cả đều là hồ giấy.

Đây cũng chính là nguyên nhân Thương Lăng có thể độc hành, không nhìn sắc mặt bất cứ kẻ nào.

"Tô Cẩm, những người bắt từ này cũng có phân chia đẳng cấp, hiện tại những kẻ chết chỉ là tam cấp, vừa mới hình thành không lâu, hơn nữa cổ tròng trong cơ thể cũng bình thường."

Thẩm Mộc Nhiễm đứng phía sau Tô Tử Cẩm giải thích.

"Vậy Hạ Dục Thần thì sao?"

"Nhị cấp, cho nên hắn có thể ngưng tụ thành thân thể một lần nữa."

"Thủy Vô Nguyệt thì sao?"

"Nhất cấp, nàng là người bắt từ đáng sợ nhất tồn tại."

Tô Tử Cẩm gật đầu, nói như vậy, lần trước lúc Thủy Vô Nguyệt tới công kích bọn họ vẫn còn nương thủ, cũng không muốn cùng chết với nàng.

Thấy Tô Tử Cẩm đi từng bước một, tất cả người bắt từ đều hóa thành bọt máu, Hạ Dục Thần triệt để bối rối, hắn bỗng nhiên xoay người chạy trốn.

Nhưng bây giờ Tô Tử Cẩm đã biết rõ nguyên do, làm sao lại thả hắn đơn giản thế được?

Hạ Dục Thần chồng chất vết thương, Tô Tử Cẩm hoàn hảo không chút tổn hại, vẹn vẹn chỉ là trong chốc lát, Hạ Dục Thần đã bị Tô Tử Cẩm một cước đá ngã lăn, lăn xuống trên mặt đất.

"Đừng, đừng giết ta..."

Bạn đang đọc truyện *Cua Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 478: Thâm nhập hang hổ (4)

"Không giết người?"

Tô Tử Cẩm cười lạnh một tiếng: "Dựa vào cái gì?"

Sắc mặt Hạ Dực Thần trắng bệch, lui lại hết mấy bước, toàn thân đều sợ hãi run rẩy.

"Dựa vào, dựa vào cảm tình nhiều năm của chúng ta, cùng chung hoạn nạn, sinh tử gắn bó."

"Hạ Dực Thần, ngươi có còn mặt mũi không vậy? Lúc ngươi giết ta, sao không nghĩ tới cái này?"

Tô Từ Cẩm lần đầu cảm thấy mình mù thật rồi mới xem người như thế là huynh đệ!

"Ngươi và ta khác nhau, ta hèn hạ, ta vô sỉ, ta hèn hạ, ta là tiểu nhân, ta vì mạng sống, ta cũng là bị ép buộc thôi!"

Hạ Dực Thần vừa nghĩ tới kết cục của những người bắt từ kia, liền không lựa lời hoảng hốt nói bừa.

Tô Từ Cẩm nhìn Hạ Dực Thần, trong mắt đều là đồng tình và bi ai.

Một kẻ sống thành dạng này, không có cốt khí, không có nguyên tắc, kéo dài hơi tàn, thật sự là bi ai.

"Từ Cẩm ca ca, không được tha cho hắn, lòng dạ hắn xấu xa, nói chuyện chưa bao giờ giữ lời!"

Thẩm Mộc Nhiễm trốn sau Tô Từ Cẩm nhô ra một cái đầu, tràn đầy hận ý nói.

"Thẩm Mộc Nhiễm, ngươi đừng quên mấy ngày nay ngươi rên rỉ dưới thân ta thế nào, cầu xin dưới thân ta ra sao!"

Hạ Dực Thần oán hận nhìn chằm chằm Thẩm Mộc Nhiễm.

"Ngươi đã là tàn hoa bại liễu, trừ ta thì ai còn dám muốn ngươi! Ta chết thì ngươi phải thủ tiết cả đời, ngươi nghĩ cho kỹ đi!"

Tô Từ Cẩm nghe thế, hận không thể chém Hạ Dực Thần thành tám khối ngay lập tức.

Ở thời cổ đại xa xưa này, tất cả mọi người đều xem trọng trinh tiết của nữ tử, trọng như sinh mệnh, trọng hơn tất cả.

Nàng có thể cảm nhận được Thẩm Mộc Nhiễm đang run rẩy, đang tức giận, đang sợ hãi.

"Dù cả đời ta lẻ loi hiu quạnh, ta cũng sẽ không giữ lại thứ súc sinh nhà ngươi!"

Thẩm Mộc Nhiễm đỏ mắt.

"Tiện nhân kia, ngươi..."

Tô Từ Cẩm vỗ vỗ cánh tay Thẩm Mộc Nhiễm, ý bảo nàng an tâm.

Sau đó, Tô Từ Cẩm tới gần Hạ Dực Thần.

"Đừng, đừng mà, ngươi muốn biết cái gì, ta đều có thể nói cho ngươi!"

Hạ Dực Thần không còn cách nào khác, dùng bất cứ giá nào.

Rốt cuộc Tô Từ Cẩm cũng dừng bước lại.

Hạ Dực Thần thở phào một cái.

Tô Từ Cẩm nở một nụ cười lạnh như băng, trong nháy mắt không chút do dự giẫm một cước trên người Hạ Dực Thần.

Hạ Dực Thần trừng lớn hai mắt, há to mồm, thậm chí còn chưa kịp kêu liền hóa thành bọt máu phiêu tán trên không trung, triệt để hóa thành hư không.

Tô Từ Cẩm có thể cảm giác Thẩm Mộc Nhiễm thở phào một cái, sắc mặt tốt cực kỳ hơn một chút.

"Từ Cẩm ca ca..."

Thẩm Mộc Nhiễm nhìn không được khóc lớn, dường như muốn đem mọi ủy khuất trong thời gian này biểu đạt hết ra.

Tô Từ Cẩm cứ ôm Thẩm Mộc Nhiễm như vậy, ôm một hồi lâu.

"Từ Cẩm ca ca, muội không sao, chúng ta tiếp tục đi thôi, còn có một đoạn nữa là có thể đến trung tâm huyết động."

Tô Từ Cẩm gật đầu, nắm tay Thẩm Mộc Nhiễm tiếp tục đi vào trong.

Hai người dè dặt đi vào trong thêm một đoạn, rốt cuộc trước mắt rộng mở sáng sủa, trở nên cực kỳ rộng rãi.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện.

Các nàng vội dùng chân lại trốn đi.

Tô Từ Cẩm nhận ra giọng nói kia, chính là Từ Bất Sinh ở Độc Vương cốc.

"À tuyệt đối không trốn thoát đâu!"

Tô Từ Cẩm ló đầu nhìn vào trong, chỉ thấy Từ Bất Sinh đứng ở chính giữa, trước mặt hắn có một mảnh sương mù, loáng thoáng có một hư ảnh.

"Trốn không thoát? Trốn không mà còn không bắt được nàng?"

Giọng nói kia trầm thấp lại tràn ngập tà tính, cho người ta một loại cảm giác uy áp, khiến người nghe không khỏi nghĩ đến cúi đầu thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Cua Đỏ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 479: Thâm nhập hang hổ (5)

Sắc mặt Từ Bất Sinh thâm khó coi trong nháy mắt.

"À quá gian xảo, không uống Mạnh bà thang, ả nhận ra ta rồi!"

"Lúc nào ả không gian xảo? Ngươi cũng không phải ngày đầu tiên biết ả."

Người kia nói rất chậm, nghe không ra quá nhiều cảm xúc, nhưng giọng nói phát ra lại khiến người ta vô cùng áp lực.

Tô Từ Cẩm nghe thấy mà瑟瑟, những người này hình như rất quen thuộc với nàng, là dáng vẻ người quen cũ.

Tô Từ Cẩm cảm giác vẫn ổn, nhưng Thẩm Mộc Nhiễm bên cạnh liền không nhịn được, nàng sắp bị giọng nói của hư ảnh bên trong ép tới hít thở không thông.

Tô Từ Cẩm quay đầu cầm tay Thẩm Mộc Nhiễm, ngăn phía trước nàng, giúp nàng dễ chịu hơn một chút.

"Hiện tại trừ ả, còn có một tên Thương Lăng, nếu như Thương Lăng nhúng tay vào, sợ rằng chúng ta rất khó giải quyết."

Nhắc tới Thương Lăng, sắc mặt Từ Bất Sinh rất khó coi.

"Ngươi không phải người đi cản trở Thương Lăng sao?"

"Có chứ, nhiều lần muốn giết hắn, để cho hắn rời khỏi thế gian, nhưng đều chưa thành công. Thương Lăng chuyển thế rất thông minh, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn."

Tô Từ Cẩm nghe đến đó, rốt cuộc hiểu ra vì sao Hạ Dục Thần lại muốn giết Thương Lăng, thì ra là không hy vọng hắn tiến vào, phá hỏng kế hoạch của bọn chúng!

"Giết không được thì không biết dùng trí sao? Chi Hề vốn có thù oán với Thương Lăng, bọn họ không có khả năng tin nhiệm lẫn nhau, lợi dụng điểm ấy ngươi có thể làm rất nhiều việc, quan trọng là đầu óc."

Sắc mặt Tô Từ Cẩm trắng nhợt, nàng, nàng và Thương Lăng có thù oán?

Nàng không có ký ức của nguyên chủ, nhưng Thương Lăng lại không mất trí nhớ, vì sao nàng lại không cảm giác được chút nào?

Lẽ nào Thương Lăng đang tận lực che dấu cái gì?

Nghĩ tới đây, tim Tô Từ Cẩm tình thích đập mạnh.

"Chỉ sợ Chi Hề lợi dụng Thương Lăng hạ phạm không có ký ức, cuốn hắn vào, từ đó lợi dụng thoát thân."

Bỗng nhiên, bóng đen u ám bên trong cười rộ lên.

"Nếu như điểm này cũng không nghĩ ra, làm sao chúng ta lại tồn tại nhiều như vậy năm cũng không thể bắt được ả?"

"Ta đã đưa ả đến, Thương Lăng ở bên ngoài, chỉ cần sớm động thủ, phỏng chừng không có vấn đề lớn."

"Đừng quá sơ suất, nhưng cũng không thể quá nao núng, bỏ qua cơ hội tốt lần này sẽ không có lần nữa. Nhất định phải bắt được hồn phách ả, bức chân thân ả ra, bước cuối cùng này của chúng ta còn thiếu máu của ả."

Tim Tô Từ Cầm đập rộn lên, máu của nàng? Tại sao là máu của nàng?

Thân thể này rốt cuộc có thân phận gì?

Tô Từ Cầm bỗng nhiên hoài nghi, nàng là một Tư Mệnh bình thường như Thanh Ly nói sao?

Có phải huynh ấy cũng đang lừa gạt mình không?

Vậy Thương Lăng thì sao? Hắn biết cái gì?

Hồ ly thì sao? Phải chăng hồ ly cũng gạt nàng cái gì đó?

Đầu Tô Từ Cầm lập tức muốn nổ tung.

Đột nhiên phát hiện người nàng tin tưởng, người nàng yêu, tất cả đều đang gạt nàng, nàng bỗng thấy khủng hoảng.

Vậy nàng còn có thể tin ai?

"Chỉ tiếc nơi này bị hạ cấm thuật, trừ người phạm không ai vào được, nếu không thì không cần phiền toái như vậy!

Từ Bất Sinh oán giận một câu.

Bỗng nhiên, bóng đen kia giẫm cột.

"Nếu không phải nơi này có cấm chế, chỉ có thể có người phạm tiến đến, khi Chỉ Hề khôi phục chân thân, người còn có thể tóm được ả sao?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Từ Bất Sinh triệt để trắng bệch, hết sức khó coi.

"Chúng ta không phải còn có nhược điểm của ả sao?"

"Không có nhược điểm của ả mà chúng ta có thể xoay ả lâu vậy ả?"

Từ Bất Sinh thở dài.

"Lợi dụng cơ hội lần này cho tốt đi."

"Được!"

Vừa dứt lời, người kia lại "Ừ" một tiếng.

"Lại có người vào được."

Từ Bất Sinh mãnh liệt xoay đầu lại: "Ai?"

Bạn đang đọc truyện *Cửa Đổ Thương Thần Băng Lãnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.